

Венді Гейс

Зимові Боги

Та

Змії

Ауранські хроніки

Knigàrnya

WINTER
GODS
&
SERPENTS

THE AURAN CHRONICLES

WENDY HEISS

Попередження: Примітка від автора

Аура

Стихії

Частина I

Кошмар.

Розділ 1

Розділ 2

Розділ 3

Розділ 4

Розділ 5

Розділ 6

Розділ 7

Розділ 8

Розділ 9

Розділ 10

Частина II

Гарячковий сон

Розділ 11

Розділ 12

Розділ 13

Розділ 14

Розділ 15

Розділ 16

Розділ 17

Розділ 18

Розділ 19

Розділ 20

Розділ 21

Розділ 22

Розділ 23

Частина III

Денна мрія

Розділ 24

Розділ 25

Розділ 26

Розділ 27

Розділ 28

Розділ 29

Розділ 30

Розділ 31

Розділ 32

Розділ 33

Розділ 34

Розділ 35

Частина IV

Сон наяву

Розділ 36

Розділ 37

Розділ 38

Розділ 39

Розділ 40

Розділ 41

Частина V

Прокинсья.

Розділ 42

Розділ 43

Розділ 44

Розділ 45

Бонусна сцена

Про автора

Подяки

Словник

"Переклад створений для тгк Knigarnya.

НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ!!!!"

Авторське право © 2021 Wendy Heiss

Всі права захищені.

Жодна частина цієї публікації не може бути відтворена, розповсюджена або передана в будь-якій формі і будь-якими засобами, включаючи фотокопіювання, запис або інші електронні чи механічні методи, без попереднього письмового дозволу автора. Для отримання дозволу пишiть автору.

Це художній твір. Імена, персонажі, бізнес, події та інциденти є продуктом уяви автора. Будь-яка схожість з реальними особами, живими чи мертвими, або реальними подіями є суто випадковою.

ASIN: B09BMF4VWF

Heiss Publishing

Книга через Illustrator: Фантастичне чорнило

Редактор: Ліззі Хайс

Редагування рядків: proofreadebook.com

Ілюстратор карт: BMR Williams

Формат eARC: BookMoods

Формат електронної книги: Вікторія Елліс з Cruel Ink Editing & Design

Формат м'якої обкладинки: Вікторія Елліс з Cruel Ink Editing & Design

www.wendyheissauthor.com

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ВИДАВЦЯ : ПРИМІТКА ВІД АВТОРА
Ця книга містить теми, які потребують попередження, такі як:

Кров, смерть, вбивство, ненормативна лексика, тортури, самоушкодження, насильство, емоційне та фізичне насильство, втрата коханої людини, зображення панічних атак та ПТСР, згадка про рабство, шмагання, шрами, згадка про звалтування (без сцен або прямих описів)

Це для вас, для тих, хто відчуває занадто багато, для тих, хто нічого не відчуває, і для тих, хто хоче щось відчути.

P.S. Мамо, мені двадцять чотири роки, і я маю уявлення про секс, але мені шкода, що тобі довелося дізнатися про це ось так.

Аура

Тисячі років тому вісім головних богів Ефесеї спустилися в царство Нумен. За прикладом людських земель, вони обдарували королівство дарами та благословеннями своїх власних сил. Серед благословенних були аура-люди, загорнуті в божественну магію, істинно віруючі та люди з чистими серцями, яких боги вважали гідними.

Стихії

~

Орден Сонця

Аура, благословенна богинею сонця та зцілення .

Відблиски

Медичний цілитель

Магічний цілитель

Каста Брума

Аура, благословенна богом зими, війни та мудрості Кригом.

Верглазер

Орден неба і повітря

Аура, благословенна богом неба, грому і хмар Нубілом

Зефір.

Німб

Елдінг

Порядок життя і ґрунт

Аура, благословенна богинею Плантією землі та відродження

Сенчі

Шинзе.

Аура - магічна сила людини, завуальована божественною силою. Кожен бог обдаровував обрані ними землі фрагментами власної сили, схожими на магію.

Духовні ордени

~

Орден Темряви

Аура, благословенна богинею місяця, темряви, тіней та емпатії Хеною

Умбра

Емпат

Обскур.

Порядок вогню

Аура, благословенна богом вогню та істини Аданом

Скарлет.

Орден ремісництва

Володарі магії, відмінні від аури, благословенні богом магії, потойбічного світу та духів

Селестилем

Темний ремісник

OceanofPDF.com

Темний Ремісник - Магічні люди, що відрізняються від аури, вони черпають силу для своєї магії з Каліго, або, як її ще називають, потойбічним світом або небом мертвих.

NUMENGARTH

ЧАСТИНА I

КОШМАР

РОЗДІЛ 1

КОШМАРИ І КОРОЛІВСТВА

Терпіння - це чеснота мертвих. Мій пульс розчаровано калатав у скронях, доводячи, що я справді жива і цей квест мені не підходить. Я нетерпляче постукала ногою по зламаній дерев'яній підлозі порожньої кімнати в такт своєму нудному диханню. Щось відлунювало. Я не могла розібрати, чи це була моя нога, чи серцебиття, але воно було гучним, настільки, що я не могла зосередитися. Як можна зламати когось? Я вивчила шлях крові та сталі, але дехто харчується отрутою і одягається в луску.

Порожнє темне приміщення, освітлене лише маленькими щілинами між старими розбитими стінами, наповнилося зіпсованим диханням і золотим пилом, що переливалося між променями світла. Всередину проникав запах осені, повітря мало присмак каштанів, а з димаря йшов меланхолійний дим.

Не вбивай його. Наказ мого друга був чітким, але чи була я тією, хто зазвичай підкоряється? Чоловік переді мною втомлено нахилився вперед, сидів, прив'язаний до напівзламаного дерев'яного стільця. Його коротке жовте волосся було вкрите кров'ю, а блакитні очі - покривалом страху, зтягнуті фіолетовими синцями. Його блакитна форма майже почорніла, оскільки суха багряна рідина покрила та знебарвила більшу її частину. Від вовчого герба Асійорда більше не залишилося й сліду.

Відтоді, як я зв'язала його, він лише дивився на мене з ненаситною люттю. Непорушно наче я була його бранкою. Його риси обличчя звужилися, він почервонів і випустив стогін боротьби.

"Це не спрацює", - сказала я, вказуючи на ореол, що оточував кімнату. "Твоя магія зведена нанівець у цих стінах". Чоловік був Аурою. Людина, що наділена божественною магією. Цей конкретний був крижаною Аурою, володарем стихійної магії, верглазером.

Я сіла навпроти нього. "Досить далеко від ваших кордонів, хіба ви не чули про монстрів у горах?"

Він сплюнув переді мною, його рот скривився в гарчанні. "Єдине чудовисько, яке ми там знайшли, була ти, принцесо. Зачекай, поки твій батько дізнається про тебе, він буде дуже задоволений". Він був би, дуже. Зрештою, це було те, ким він змусив мене стати.

Я пригрозила йому пальцем. "Він не зможе, всі твої товариші загинули палючими смертями. Живий доказ того, що ти не крига, те що відбувається з тобою, ти танеш, що навіть приємно. І будь ласка, ніхто з таким обличчям не може бути чудовиськом, - сказала я, нахилившись і затріпотівши віями.

Він захитався на стільці, смикаючи за мотузку. "Ти психопатка".

"Я вважаю, що це не моя провина, але я людина з дуже тонким терпінням. Що ви робили в Мирдурі?" суворо запитала я, втрачаючи бажання ходити по колу.

Асйордські воїни не заходили так далеко в занепале царство Олімпії вже багато десятиліть. З тих пір, як вони самі стали їх руйнуванням. Ніч *Драугра*. Немов евдемон, асйордці озброєні до зубів прокрадалися між завісами ночі та тіней, крізь осінній вітер листопада та тишу миру, вглиб Олімпії. Вони палили і вбивали, поки Олімпійці відпочивали, невідготовлені, під враженням захисту, встановленої раніше того ж дня, мирної угоди, скріплену шлюбом їхньої принцеси - моєю матір'ю з асйордським царем.

"Шукали тебе", - сказав солдат.

"Це все брехня, батько знає, де я була, і це точно не під печерами Волантських гір чи руїнами Мирдура. Я не сліпий кажан, щоб звити там гніздо". Він знав, навіть більше, ніж знав - батько вибрав місце мого вигнання, саме там, де я перебувала останні дванадцять років.

Після моїх слів солдат замовк, його щелепа здригнулася від гніву, а очі впилися в мене кинджалами. У його голові, напевно, текла кров, але в моїх жилах вже не було крові, тільки лють і ненависть. Я просочилася цим.

"Він хоче окупувати землі? Нарешті набрався сміливості подивитися в очі душам тих, кого він заплімував?"

Він лише засміявся, хитаючи головою, не відповідаючи мені.

Я клацнула пальцями і нахилилась вперед. "В Асйорді закінчилося золото? Приїхав добувати його тут?"

"Нам не потрібно золото, воно саме приходить до нас".

А, так, знаменитий слоган. "Ви щось шукаєте", - констатувала я, і його увага безвиразно впала на підлогу. "Цікаво, що ти загубив у горах, солдате? Хіба ти не знаєш, що духи полюють на тих, хто переслідує і шукає на цих землях? Невже ти настільки відчайдушний, що спокушаєш їхню лють?" Мирдур був проклятий, блукаючи серед неспокійних духів, які полюють на кожного, хто наважиться потривожити їхнє місце спочинку, і ніхто не мав від цього ліків. Як і мій батько, який не торкався цих земель після того, як зруйнував їх.

"Вони здригаються перед нами — їхня смерть, вони все ще схиляються перед нашою величчю".

Стоячи, я вихопила кинджал зі стегна. Бути грубим зі мною - це одне, бути грубим з моїми предками, які загинули через них, - зовсім інше, непростиме. Очі солдата розширилися, і він почав нервово соватися на стільці. Його ноги смикалися, намагаючись звільнитися, а сам він відкинувся назад, щоб зустрітися з моїм поглядом. Я плавно провела кинджалом по його обличчю, і він затремтів.

"Якщо ти так боїшся, можеш видати свої секрети", - пожартувала я, перевертаючи холодну оздоблену сталь крізь пальці.

Його риси обличчя напружилися у виклику. "Ти все одно не пощадиш мене, тож я заберу їх зі собою".

Моя брова піднялася. "Отже, є якась таємниця". Я встромила кинджал, прорізавши лінію через його щоку, і він випустив крик агонії та болю. Потік червоної крові просочився під моїми ногами. "Є два варіанти смерті у цьому світі: болючий та дуже дуже болючий. Обирай з розумом. Хоча я б віддала перевагу другому, для оптимальної розваги", - пригрозила я, встромляючи лезо в черговий раз, прокреслюючи ще одну рану.

Двері позаду мене голосно відчинилися, перериваючи розмову. "Сноу, боги і небеса. Живим, він потрібен нам живим. Ти не можеш поки що чіпати його". Сильний розчарований голос мого друга озвався за моєю спиною.

Я обернулася до високої, відполірованої фігури, яка наближалася, вихоплюючи кинджал з моєї руки і притискаючи його назад до стегна.

"Ще трохи".

Він глузував: "Я знаю, що твоє ледь мертвий — це майже мертвий. "

"Він потрібен нам ледь живим".

"Взагалі-то, дуже живим". Він витягнув мене на вулицю, сильне світло затуманило мій зір, я була в цій темній кімнаті занадто довго.

Напруга стиснула кожен м'яз його обличчя і тіла, смарагдовий погляд потемнів від занепокоєння. "Ми знайшли решту його загону біля руїн, вони дуже хотіли захистити те, що знали. Вони перерізали собі горлянки ще до того, як я встиг схопити одного з них. Якщо ми хочемо щось з'ясувати, то це доведеться робити через нього". Кай не був схильний до проявів розчарування, він був відомий своєю спокійною поведінкою, але я прочитала це в його словах разом із спустошенням. Вони прийдуть знову, щоб забруднити землі наймогутнішого народу, його народу - нашого народу.

Я зітхнула і повернулася до нього. "Асйордійці ніколи не заговорять, їм треба дякувати за цю відвагу". Вони були людьми війни, тактики, дотепності та планів, але найголовніше - людьми сильної, дарованої Богом честі. Для них смерть була кращою за зраду.

"Вони могли бути тут через тебе", - сказав він упівголоса, відверто уникаючи мого погляду.

"Він точно знає, де я, він би прийшов за мною, формально. Я все ще королівська особа". За титулом, в обладунках - чудовисько, по суті - людська жінка, а в очах мого батька - все ще пішак.

Кай кинув спантеличений погляд за гори Волант, за Мирдур, занепалі землі, вдивляючись у темні хмари, що зібралися вгорі та густий туман, що оточував їх, не даючи нічому проглядатися. Покривало знамень. "Йому нічого не лишилося, щоб знову сюди вдертися. Це нічийні землі, цвинтарі. Ніхто на них не претендує. Навіть той, хто їх знищив."

Волосся на моїй потилиці піднялося, і я кинула насторожений погляд на високих кам'яних велетнів. Мій опікун називав це шостим чуттям; Кай називав це параносєю, але цього разу він піддався їй. Туман покликав мене, застережливо прошепотівши моє ім'я. І я побачила, як він дивиться на мене, темна хмара жаху, що огорнула повітря, землю і море. Вона мала запах. Гіркий і гострий, як отрута, метал і страх.

"Немає таких земель, які він не міг би мати, це влада, яку він шукає. Що б він не думав тут знайти, я хочу це з'ясувати. Він може забирати силу навіть з мертвих, давай не будемо послаблювати нашу пильність", - попередила я.

Коли ми обоє важко зітхнули, гіркі спогади і страхи закралися в мої думки, змушуючи кров пульсувати і стукати в скронях барабаним гулом, повітря з труднощами почало зустрічатися з моїми легенями. Перед тим, як я задихнуся, як в очах потемніє і я побачу, як весь мій світ закрутиться і зсунеться в порожнечу, перед тим, як я затремчу і впаду, хапаючись за груди від болу, я рушила. Несвідомо, швидкими кроками попрямувала до лісу.

"Я піду з тобою", - гукнув Кай, що йшов слідом.

Я проковтнула клубок у горлі. "Ні, мені потрібно лише кілька хвилин". Можливо, більше, ніж кілька. Мої денні кошмари були довгими, ніж зазвичай. Було страшно зізнатися, що їх більше не можливо було стримувати. Тепер я відчувала, що моя голова так глибоко занурилася в свої думки, що колись мені знадобиться цілий день, щоб повністю зібратися з думками.

"Повертайся швидше, інакше Нія вистежить тебе", - покликав він знову, і його голос затих вдалині.

У ту мить, коли дерева оточили мене, я зробила глибокий вдих, і мої ноги самі собою злетіли в спринт через цегляну лісову підстилку. Різкий порив і тертя повітря ледь не подряпали мені шкіру, воно рухало високими деревами, наче блукаючими духами, і тягнуло моє волосся проти своєї течії. В ту мить, коли ноги понесли мене в темпі, в очах затуманилося, коли все навколо охопило темно-чорне полум'я, що повзло по гілках, листю і повітрю, повзло до мене, жадаючи спалити і поглинути мене. Запах паленої плоті і крики роздирали важке повітря, блювотний, благальний і страшний сморід, тим часом коли мої риси спотворилися у крику. Я струсила головою, щоб позбутися від потопаючих думок і мук спогадів. Я відчула, як тремтіли мої кінцівки, як маслянистий сором і страх охопили мене, як стискалися груди від огиди до моїх власних вчинків. Я переживатиму це знову і знову - покинувши всіх, щоб врятувати себе. Це було моїм покаранням за останні дванадцять років, і я відкрито прийняла його.

Дивні темні тіні почали переслідувати мене з усіх боків, їхні пащі були голодними, а темні сталеві кігті свербіли від крові, моєї крові. Дрож пройшла по моему хребту, коли я відчула їхню важку присутність, що наближалася до мене, їхня плоть просочувала темряву порожнечою, розтікаючись навколо неї, наче смола. Моє серце стиснулося не від кісток, а від страху і розчарування, гарячих емоцій, які я відчувала безперервно протягом останніх дванадцяти років, з тієї ночі, коли були вбиті мої мати, сестра і брат, тими самими монстрами, що переслідували мене, на чолі з ним, Адриатичним королем. Славний *Обскур Астері*, володар ночі і мій мисливець.

Край лісу став видимим, він був попереду, як картина в темному коридорі. Деревина розступилася, відкрилися два блакитні пейзажі, що врізалися один в одного. Мармурова морська вода і пливуче небо злилися в дивовижну картину, я зупинилася перед урвищем, моє дихання перехопило, а в грудях розгорівся вогонь. Реальність почала зміщуватися, вона викривлялася в поривах чорного диму і туману. Я вдихнула, вбираючи в себе те, що лежало переді мною, коли монстри наближалися. Я обернулася, щоб востаннє поглянути на них, як змушувала себе робити щодня. Однієї миті вони дивилися чистою темрявою в мою душу, а наступної почали перетворюватися на ніщо. Це не були жадливі злісні істоти, що переслідували мене і полювали на мене, монстри, що дивилися, були з плоті і крові, це були люди, один з найгірших видів. З тієї ночі, дванадцять років тому, я намагалася втекти від цих істот, які колись переслідували мене і жадали моєї смерті - дванадцять років минуло відтоді, як почуття провини і жалоби спотворили все моє ество. Монстри, колись фізичні, тепер були лише залишками нічних кошмарів. Проклята в'язниця думок.

Запах горілої плоті змінився запахом каштанів і солі, крики перетворилися на шелест листя і шум хвиль. Короткий імпульс, що повернув мене до реальності супроводжувався гострим болем, що пронизував долоні та піднімався вгору по руках. Металевий присмак і запах крові заповзли в мої легені, коли я втупилася в свої руки, з яких текла кров і багряніло поблідле листя піді мною. Біль - неправильні ліки від паніки, але тимчасовий засіб, щоб забути про неї. Неправильно, але це єдиний вихід.

Він прийде за мною. Мій батько незабаром прийде за мною. Моїм прокляттям за те, що я народилася в замку темряви, було те, що мене завжди оточували кошмари. Він був найбільшою темрявою в моему житті, і він породив усі мої кошмари, через нього все зло йшло ланцюжком. Падіння Олімпії, страх і заворушення на континенті, напад, смерть моєї матері і мого брата, моє вигнання. Скорботна дитина, відправлена

на чужину через кілька днів після смерті людей, яких вона найбільше любила, здавалося, була ідеальним планом для мого батька.

Нікчема вижила? Пішла, поки не зможе мені чимось прислужитися, подалі від небезпеки, подалі від того, щоб приносити нам користь, - це були його точні слова. Саме те, чого прагне будь-яка дочка, така любов до сироти. Майже до смішного кумедно. Я б сміялася, якби ці слова не гризли мене місяцями в дитинстві. Моя непотрібність була тим, за що я щодня дякувала небесам, це було б для нього солодким катуванням. Моя непотрібність була його невдачею, але також і моєю.

"Мені більше не подобається, що ти це робиш, особливо коли навколо Фернфосса повно солдатів усіх видів, і я боюся не асйордійців", - голос Аларіка налякав мене ззаду. Він мав рацію, я була настільки зациклена, що навіть не почула, як він підійшов.

Аларік був моїм опікуном, найближчим другом моєї матері, Олімпійцем. Він супроводжував її в Асйорд після одруження і залишився її охоронцем. Він став моєю сім'єю з моменту мого народження і після нападу, коли батько відправив мене з ним переховуватися. Він був єдиним, кого я коли-небудь визнавала за батька. Аларік не мав великих заслуг, але він був винятковим у тому, щоб бути більше, ніж просто батьком. Він був моїм другом, дядьком і братом. І хоча цей суворий виродок іноді виводив мене з себе, я любила його більше, ніж будь-кого і будь-що.

"Саме тому мені потрібно бути тут", - сказала я, підходячи до нього.

Він важко зітхнув, потираючи бліду сиву бороду. "Мені потрібно, щоб ти злякалась, Сноу, ти стаєш безрозсудною, коли не маєш страху".

Страх був брехнею, кайданами покори. Я нікому не підкорялась. "Але я нерозважлива. Мій батько процвітає на чужому страху, я ніколи не дозволю йому насолоджуватися моїм, а що стосується Адріатів, - сказала я, і на моєму обличчі з'явилася широка посмішка. "Їх я справді не боюся, їхня відвага скоро стане їхнім страхом".

"То ти маєш намір повернутися?"

Він ішов за мною. Мій батько незабаром закінчить моє вигнання, а я незабаром покінчу зі сплячою помстою. "У мене немає вибору".

В його чорних райдужках затьмарилася тривога. "Я знаю, тобі здається, що це твій обов'язок - розбиратися з ним і охороняти Мирдур, але насправді це не так. Солдати можуть полювати за тим, за чим полює кожен у цих краях: реліквіями, кістками, золотом, славою..."

Я похитала головою. "Не він. І я в боргу перед цими землями, Аларіку. Ми не можемо вічно тікати і ховатися. Що я можу зробити, так це переслідувати його, і що може бути краще, ніж зробити це всередині його замку, як його дочка, та ще й так близько до Адріати".

Вираз його обличчя похмурий. "Асйорд наповнений гіршими за твого батька, ти вб'єш його і залишиш трон відкритим для них. Ти справді думаєш, що зможеш його вбити?"

"Ні, але є гірші речі, ніж смерть, старий. Я не вб'ю свого батька, я вб'ю Асйорд. Що таке король без корони, але зломлений?"

"Асйорд -".

"Могутній", - перебила я. - "І я дуже хочу дізнатися все про цю могутність, кожен куточок кожного батальйону, флоту, виходи, входи і проходи, а потім подарувати все це тим, хто бажає бути більш могутнім. Соларія, Ханай, Елдмур, можливо, навіть Врамметен. Хіба я не щедра?" Дванадцять довгих років мені довелося кип'ятити, просіювати і тушкувати свою лють, приховувати свою помсту, планувати свій хід.

Мені не було місця в його шаховій партії, і принцеса не була фігурою в цій грі, але це був початок.

"Дехто не оцінить цієї щедрості". Він мав рацію. Небагато хто мав сміливість зустрітися з Асйордом, але вони мали злість.

"Мені потрібно лише одне королівство. З флотом, армією і хоробрістю, щоб узяти його, і я і батько вже знаємо таке". Я провела ті роки, вивчаючи кожне королівство і кожну унцію їхньої образи на Асйорд. Соларія прагнула статусу, який займав Асйорд завдяки своїй владі над континентом. Ханай прагнула непорушного миру, який Асйорд заперечував своїм прагненням до більшої влади. Елдмур жадали безкраїх земель Асйорду, бажаючи розгорнути і підживлювати свою магію. А Врамметен, неблагословенні землі, безплідні від подібності та дотику богів, вимагали визнання, якщо не від небесних, то від їхніх благословенних.

"А щодо Адріати?" - запитав він, знаючи, хто в першу чергу мститися тим, хто мене скривдив.

"Для них щось солодше". Заради них я терпіла. З ними я танцюватиму.

Він зітхнув. "Ти вже не дитина, яку можна повчати, але як той, хто тебе виховав, я маю право сказати, що ця вендета не загоїть твоїх ран, Сноу. Навіть наймогутніший володар меча має синці та мозолі від ваги сталі". Гарні слова старого, що чітко потрапляють у ціль. На відміну від нього, я не могла залишити минуле позаду, і забути його було нелегко, навіть якби я цього хотіла.

"Можливо, ти маєш рацію, але я знайду відповідь сама, якщо це лише вилікує частину того, що вони зламали, я готова носити нові шрами. І ці рани не болять так сильно, як ті, що вони мені завдали", - сказала я, вказуючи на свої груди. "Не кажучи вже про мою гордість, коли вони дали мені це", - додала я, показуючи на поріз посередині моєї щоки.

Він витримав хвилину мовчання, перш ніж розсміявся, не дивлячись мені в очі. "Твоя краса не постраждала, хоча це може скоро статися. Нія гарчала, шукаючи тебе, ця дівчина дуже зла".

Чорт!. Нія. "Лайно", - пробурмотіла я, заплющивши очі від того, що забула.

"Я тебе цього не вчив".

Я зиркнула на його докори. Мені двадцять три, старий, я маю право говорити "дурниці".

"Ти ніколи не виростеш в моїх очах".

Я здригнулася. Сентименталісти — це епіцентр думок «мені може стати погано». Я поцілувала його в щетинисту щоку. "З благословенням Нубіля, до небес Келуму", - привітала я, приклавши два пальці до чола та два до серця. Розум і душа, святе вітання.

"З благословенням Нубіля, нехай він нас прийме. Будь обережною", - попередив він, коли я побігла лісом до села Фернфосс, щоб знайти Нію.

Сьогодні було осіннє свято, благословенне свято і його застарілі традиції дратували мене до смерті, але Нії вони дуже подобалися, і я, як дурепа, дала їй свою обіцянку в стані сильного алкогольного сп'яніння. Для такої релігійної людини, як Нія, я була здивована, що вона дуже міцно трималася цієї напівсвідомої обіцянки.

Село гуділо від хвилювання та підготовки до святкування. Я ледве встигла проскочити крізь натовп людей, що зібралися, але здалеку розгледіла постать Нії, разом із намальованим гнівним виразом на її обличчі.

"Ти обіцяла, я навіть переконала того ідіота прийти, щоб ти прийшла", - сказала вона з пригніченим виразом обличчя.

"Я ж тут, чи не так? І Кай буде дуже розчарований, що ти назвала його ідіотом".
Вона закотила очі і потягнула мене в будинок швачки: "Він знає, хто він такий".

Евдемон - породження Голгофи, бог демонів. Вони спочивають у морі темряви після падіння їхнього царства Діссірі.

РОЗДІЛ 2

БУЛАВКИ ТА ГОЛКИ

Шум, як бджолиний вулик або тиха гроза. Мій слух булькотів від нього, коли я вдивлялася у велике вікно швацької майстерні, спостерігаючи за висотами Волантів, одягненими в туман. Слова, звуки, крики і шум. Можливо, все це разом, але я ніколи не могла розібрати, що це означало або про що говорило, я лише знала, що моя шкіра поколювалася, а всі мої почуття вібрували в застережливому пориві. Такого ніколи раніше не траплялося, поклик до мого чуття, до того як я була покликана ним. Два роки, нескінченно, він вабив мене.

"Воно все ще кличе тебе?" запитала Нія, і я перевела погляд з Воланів на підлогу перед дзеркалом, яке стояло перед мною.

"Іноді", - сказала я, глибоко вдихнувши. Багато разів воно відчувало себе частиною мене - частиною моїх думок. Іноді це виводило мене зі сну, навіть з нічних кошмарів.

Я зойкнула. Шпилька пронизала мою шкіру. "Не говори про духів і туман, дівчинко, а то можуть почути", - попередила старенька швачка з виразним поглядом.

"Неважливо, чи хтось може почути".

Вона насупилася. "Бійся, якщо душі Олімпійців кличуть тебе, і я не кажу про духів", - її очі обвели кімнату, коли вона нахилилася і прошепотіла: "Асйордські воїни тут".

Я нахилився до неї і прошепотіла у відповідь: "І що?"

Вона нахмурила сиві брови. "Олімпійські голови мають свою ціну, Аура або Дін-Аура".

Усіх, хто має олімпійську кров, буде вигнано зі світу живих, - таким був його наказ. Це був перший раз, коли я побачила у батька хоч краплину страху. Він боявся, що вони повстануть і прийдуть за ним, вимагатимуть голову славетного царя-вбивці.

"Я не Олімпійка".

"Але ж туман кличе тебе", - збентежено заявила вона.

"Я наполовину Олімпійка", - пояснила я, злегка поправляючись під сукнею, боячись, що шпильки знову вколять мене. "Наполовину Асйордійка".

Вона відступила назад, її рот розтулився в деякому усвідомленні. У Дарданах не було ні тих, ні інших. Були лише нормальні люди, а потім я. Більшість ніколи б не повірила мені, якби я пробурмотіла такі слова. Іноді я розважала себе тим, що розповідала цю історію кожному, щоб побачити, чи є в їхніх реакціях ознаки страху. Страх, мене навчили ним жити.

"Ти дитина Аларіка."

Я проігнорувала реакцію і посміхнулася на її слова. "Так, я дитина Аларіка".

Вона схилила голову, зробивши реверанс, перш ніж вивчити мене приголомшеним поглядом - поглядом, який я знала надто добре. "Але ти прекрасна".

"Що ж, - я знизала плечима. - *Ібрис* все ще люди". *Ібріс*, гібрид, так називали мене більшість, що означало дитя двох аур.

Вона уникнула мого погляду і почала поправляти талію. "Я не це мала на увазі", - сказала вона, запроваляючи тканину. "Цей чоловік не здатен виховати дівчинку. Як ще він не змусив тебе відростити бороду, поголити голову і лаятися, як мисливець?"

"На останнє я б не поклала надто великих надій", - сказала Нія, вовтузячись із мереживом позаду мене.

"Звідки ти знаєш Аларіка?"

"*Signe wleg rroz gha.*" Ми всі його знаємо, - відповіла вона калгнансько-олімпійською мовою. Вона зробила глибокий вдих і засукала рукава. "Він допоміг моїй родині оселитися над Білим мостом у Соларі, коли солдати Асйорда шукали вцілілих. Я повернулася лише кілька років тому, коли мій чоловік помер. Я вирішила, що хочу, щоб мої кістки спочивали там, де вони народилися, адже Мирдур був моїм домом".

Я ковтнула, спогад наповнив мене почуттям провини. "Він був одним з багатьох."

Її палець пройшовся по моєму підборіддю, піднімаючи мій погляд на неї. "Для багатьох він знову стане домом, онука Йони, найвеличніша в Олімпії. Вір, твій рід піднявся звідти, де світло ніколи не бачило темряви, між хмарами і небом з кам'яної землі, звідти одного дня він може знову піднятися". Вона посміхнулася мені і поплескала по щоці, перш ніж на милицях поправити мій поділ. "*Zgahna* прокидається в тобі. Це знак від твоїх предків, застереження".

Мої очі зустрілися з очима Нії у дзеркалі, але їх перервав гучний стукіт у двері. Всі думки про чарівний туман розвіялися від присутності самовдоволеного дурня.

"Вона це зробила", - сказав Кай, притулившись до дверей, закриваючи своєю постаттю всю раму з переможним виразом обличчя. "Зробила з тебе дівчину".

Нія пирхнула. "Я не роблю того, що не змогли зробити навіть боги, але вона - пристойна версія цього, якщо тримає рот закритим довше двох секунд".

"«Цей принцип "незадоволене обличчя не вимовляє образу" мене зовсім не влаштовує»".

"*Mlla malaght, Lena*", - привітався Кай зі швачкою і сів поруч із Нією на диван біля стіни.

Я швидко моргнула. "Ви знаєте один одного?"

Лена роздратовано зітхнула. "Він пару разів загравав з моїм сином. *Mlla malaght, rrahgan.*"

Ми з Нією зареготали, а Кай здивовано схрестив руки, дивлячись на Лену. Граблі - це не найкраще слово, щоб назвати його, але воно було дещо близьким. Він був вільним духом, королівство було його полотном, і він насолоджувався кольорами. Хто може його за це звинувачувати? Але я можу звинуватити його в байдужості, яку він виявляв до тих, кого стирали з його полотна, і він справді швидко виростав, як для кольору.

Лена клацнула на нього язиком. "Розбив йому серце".

Нія поплескала його по плечу. "Твоєю розпусною поведінкою ти створюєш собі прихильників".

Він незворушно схрестив щиколотку на коліні. "Ваш син був дорослим чоловіком, Лено, він знав, що "бавився" з...*rrahgan*. Здавалося, йому також подобалися мої *rrahgan* звичаї".

Вона роздратовано пирхнула і пішла до свого робочого столу, занотовуючи, де потрібно зробити заміри.

"Чим вона торгувалася, щоб переконати тебе поїхати на фестиваль?" запитала я, ставши в жорстку позу, наче мені в спину встромили шпильку.

Він поступово посміхнувся, закинувши руку Нії на шию. "Приємно бачити, як тобі знімають мірки для сукні".

Я розвернулася в усмішці, а потім зойкнула від колючих шпильок на своїй шкірі. Нія опустила на диван, міцно затиснувши рот, щоб не розсміятися.

Кай дочекався, поки Лена вийде на задній двір, і пояснив правду: "Ми бачили солдатів, які майже перетнули наш кордон, вони відпочиватимуть біля села, можливо, йдуть на фестиваль. Я піду за ними до руїн".

"Нія", - майже закричала я. "Коли я сказала тобі не переходити на Асйорд, це був наказ, а не пропозиція". Нія мала схильність виходити за допустимі межі безпеки, і мені це не подобалося. Вона народилася на Адріатиці, і її аура могла зникнути на відстані цілих королівств, але раніше вона ніколи не намагалася навіть перетнути Фернфосс. Напевно, Кай підживлював у ній надмірно небезпечну відвагу, яку вона набула останнім часом.

"Це було лише на хвилину", - буркнула вона так, ніби це виправдовувало її нерозсудливість. "Мені потрібен був морозник і крес-трава на зиму. Сільський травник зачинається. Не те, щоб у нього було багато чого".

"Її поїздки за салатом теж корисні", - підтримав Кай.

Вона насупилася на нього. "Це трави, дурню, а не салат".

Він розпушив маківку її голови, її темні кучері вибилися з пучка на голові. "Трава є трава". Вона не засміялася і не повторила. Кай був майстром гри слів, і вона знала, що не варто потрапляти в цю нескінченну пастку.

Я зробила довгий роздратований вдих, відмовляючись зустрітися з собою в дзеркалі. Мені теж хотілося сміятися.

Нія стояла, поклавши руку мені на плече, як запевнення, що вона відчула те, що я зробила. "Я знаю, що ти ненавидиш це, але я - ні, це може бути твоя остання зустріч. Ти знаєш, що він прийде за тобою в кінці кінців, його солдати вже купами озираються навколо".

Кінець мого заслання наближався, а його все не було. "Я починаю сумніватися, що, мабуть, гірські духи і руїни йому більше до вподоби, ніж я коли-небудь була".

"У своїх видіннях майстриня сказала, що ти був в Асйорді".

Темні майстри були магічними людьми, відмінними від Аури, їхні дари були даровані духовним богом магії, підземного світу та духів, Селестилем. Вони могли викликати інший тип магії від стихій, черпаючи силу з царства свого бога - жахливого царства Каліго, також відомого як потойбічний світ, земля мертвих. Темні майстри вміли маніпулювати та впливати на надзвичайну магію - дивну магію. Такі могутні люди з кожним століттям ставали все рідкіснішими, їхній Бог так розлютився через те, що з його царства черпали величезну силу, що поки що дозволяв це робити лише своїм справжнім послідовникам. Кілька тижнів тому одна з них показала нам свої видіння про моє повернення - кінець мого вигнання.

"Вона сказала: "Між снігом, кров'ю і темним замком". Я вже згадувала, що вони дуже розпливчасті у своїх формулюваннях?"

"Схоже на Асйорд, який ти описала", - сказала Нія.

"Чаклунство могло помилитися", - покійно промовив Кай, але я знала, що в цих словах була надія, що я не повернуся, що йому не доведеться супроводжувати мене назад у його власну країну кошмарів.

"Могло б бути, але так не буває", - сказала Нія, розправляючи складку на моїй сукні з деякою увагою. "Може, ти повернешся, а не він пошле за тобою".

Я похитала головою. "Він повинен попросити мене повернутися і покласти край моєму вигнанню, тільки так він не сумніватиметься в моїх намірах - тільки так я не опинюся в темниці. Раніше я була ображеною дитиною, а тепер жінка, яка прагне помсти, він не буде мене недооцінювати, якщо тільки він не вважає мене все ще ображеною дитиною, а для цього він повинен запросити мене до себе". Я перевела погляд на Кая, який принішк, втупившись у ямку на землі. "Тоді ми почнемо - тоді ми зруйнуємо Асйорд".

Його погляд перевівся на мене, і я посміхнулася йому. Він підвівся і скуйовдив моє волосся. "Не запізнюйся", - сказав він мені, а потім повернувся до Нії. "Не дозволяй їй бігти раніше, інакше ти сильно запізнишся".

Лежачи на напівготовому ліжку, я почула, як Нія шарпає свою сукню і розправляє спідниці. Я сперлась на лікті, надто втомлена, щоб стояти, і моє дихання зупинилося, коли я побачила Нію. Її краса сяяла, як місячне світло в похмурому нічному небі, вона була найкрасивішою жінкою, яку я коли-небудь бачила. Біла сукня з короткими рукавами облягала її талію, підкреслюючи її щедрий бюст і вигини, яким я все ще дуже заздрила. Складки шарами спадали до землі, перламутрова білизна змушувала її прекрасну смагляву шкіру сяяти. Її кучері, підперті на потилиці різноманітними шпильками з бісеру, підкреслювали м'які ніжні риси обличчя, а довгий червоний пояс вільно обв'язував талію.

Пояс був традицією осіннього фестивалю, за дівчатами, які носили його, ганялися неодружені чоловіки, щоб залицятися до них до кінця святкової ночі. Я ненавиджу цю традицію, але ніколи не перестану відчувати задоволення від того, що мені вдавалося випередити всіх чоловіків, які за мною ганялися.

Я скотилася на ноги, моя біла сукня відкрила мої ноги і впала, ледь торкнувшись землі. На відміну від сукні Нії, моя сукня була з довгими рукавами і вирізом, що прилягав до шиї. Я звикла до свого шраму, але він часто робив мене легко впізнаваною, привертаючи не лише небезпеку, але й цікаву увагу, що для мене було ще гірше. Моє волосся було розпущене, майже торкаючись кінця спини. Я дуже не любила, коли моє волосся було зав'язане або затиснуте шпильками чи іншими пристосуваннями, це змушувало мене відчувати себе скутою. Мені здавалося, що руки того чоловіка з ночі нападу все ще тримають мене. Нія цього не знала, але я відчувала, як вона своїм поглядом пробиває дірку в моїй голові.

"Тільки одна Нія, не більше".

Вона не могла приховати своєї посмішки, коли почала перебирати шпильки, щоб знайти ту, якою можна було б заколоти моє волосся. Вона вільно заплела по два тонких пасма волосся з обох боків моєї голови і скріпила їх ззаду шпилькою, обсипаною перлинами та смарагдами.

"Ось, подивись."

Я обернулася до неї запізно, бо вона вже вела мене до дзеркала. Захоплена зненацька власним відображенням, я звела брови. Я була надто схожа на неї, мою матір, моє власне відображення віддзеркалювало болючі спогади. Моє волосся було найтемнішого відтінку чорного, що хвилями спадало трохи нижче пояса, як і в неї, риси обличчя трохи м'якші, але в усьому іншому - точна копія. З іншого боку, мої очі були кольору меду, яскравого насиченого жовтого кольору. Я ненавиділа їх, такі неприродні, і вони робили мене схожою на нього, мого благословенного батька. Все на моєму обличчі нагадувало про того, кого я втратила, і про причину цієї втрати. Ні очі, ні обличчя не нагадували про це так, як шрам, що тягнувся від середини моєї щоки до щелепи, ключиці та плеча. Вирізьблене в плоті нагадування про те, що я пережила. Я майже відчувала, як з нього просочується кров, ніби свіжа. П'ять рахунків, п'ять вдихів і один погляд - це все, що було потрібно, щоб те, що дивилося назад, перетворилося на щось з нічних кошмарів. Моє відображення нагадувало чорну тінь,

плаваючу бездиханну істоту з туману. Темрява і гнів. Те, що я побачила, дивлячись на себе, я ненавиділа, як і завжди.

Відчувши, що я занурилася в глибокі роздуми, Нія притягнула мене до себе вічна-віч. "Не дозволяй нікому затьмарювати твоє уявлення про себе, Сноулін, ти знаєш, що ти більше, ніж те, що вони створили і зробили з тобою". Вона глибоко зітхнула, насупилася і продовжила: "Навіть якщо та людина, що дивиться на тебе, страшенно красива. А тепер ходімо, ти можеш не турбуватися про те, щоб знайти коханого, але я починаю турбуватися".

Я витягнула усмішку, прибережену тільки для неї, і поцілував її в щоку. "А тепер давай не будемо хмуритися, щоб заспокоїти жалість, не тоді, коли у тебе таке обличчя. І з яких це пір міс "Я ненавиджу всіх людей" шукає коханця?"

"Відтепер", - майже вигукнула вона. Їй завжди було важко брехати, вона була надто щирою для свого ж блага.

Я провела лінію над її бровами. "Ніє, твоє чоло буквально складається навпіл, коли ти брешеш".

"Я не брехала, і я не ненавиджу всіх людей".

"Мм."

"Гаразд, - похмуро визнала вона. "Письменниця з Асри подорожує континентом. Єремія з сільської ради сказав, що вона приїжджає сьогодні ввечері на Осінній фестиваль для свого подорожнього щоденника. Я хотіла з нею познайомитися, вона написала кілька моїх улюблених книжок".

"Ти знаєш, що романтика існує і поза книжками?"

"Мене це не цікавить, особливо коли це так гарно зроблено в письмовій формі".

"Гаразд, мій безнадійний романтик, хто не любить романтику, ми не затримаємося?"

"Сказала жінка, що "хтивість - це романтика", через яку ми запізналися". Я вийшла на пробіжку перед зустріччю з Нією, вона назавжди затаїла на мене образ.

"Це тому, що я, як і ти, знаю, що чоловіки кохають тебе лише в тих книжках. Красиві слова тьмяніють, пестоці зменшуються, серце не тремтить, коли ти дивишся на їхні обличчя, і немає бажання володіти їхнім серцем, тільки те, що стоїть між їхніми ногами".

Вона насупилася. "Це лише означає, що ти ніколи не був закохана".

"Я думала, що вже знайшла б його, але щойно вони відкривають рота, як це нагадує мені, що він може ніколи не існувати". Найсильніше паморочилося в голові від чоловіка, коли він дивився на мої груди так довго, що мої очі закотилися так далеко назад, що забули повернутися назад.

"Існує, той, хто ніколи не був закоханий, ніколи не зможе написати книги, подібні до тих, які я читала. Говорити так і ніколи не пережити цього, хоча б на коротку мить".

"Його важко знайти, не уявляючи його. Давай не будемо тебе затримувати. Б'юся об заклад, ти до смерті хочеш, щоб ця авторка тобі збрехала".

Нія злісно ляснула мене по плечах. "Ти цинік, трохи віри не вбило б тебе".

Віра вбиває багато людей, у мене не було бажання закінчити життя мученицею.

РОЗДІЛ 3

ОСІНЬ І ВОГОНЬ

Фестиваль відбувався на узліссі лісу Сорен, трохи вище села Фернфосс, де він проходив протягом останніх кількох років. Іноземна традиція, принесена сюди кочівниками та мандрівниками з інших земель, які безстрашно оселилися тут після загибелі Олімпії. Навколо Фернфосса, єдиного придатного для життя місця в Олімпії, скупчилися люди з усіх куточків континенту, навіть дехто з континенту неблагословенних земель, Врамметену.

Твій дідусь плакав би сльозами з осколків, - сказав Аларік, коли ми прибули до Фернфосса, - якби він побачив, хто оселився на його священних землях, ми б вперше в історії побачили, як він плаче.

Вночі ліс здавався похмурішим, у ньому запанувала мертвотна тиша. Єдиним джерелом шуму та світла був фестиваль, що розгорнувся між рідкісними деревами. Натовпи людей збиралися біля будок з їжею та дичиною. Кілька чоловіків і дівчат сиділи на колодах перед гарячим потріскуючим осіннім багаттям, підсмажуючи тости на елі та розмовляючи, намагаючись знайти шлях до сердець один одного. Шинкарки пересіли за маленькі столики, подаючи їжу та напої відвідувачам фестивалю, почервонілі від роботи, вони кипіли енергією, кружляючи навколо найжвавішого дня в році.

Одразу за периметром святкування я помітила темно-каштанову голову Кая, який сидів, згорбившись на колоді, і пив. Смарагдовий кулон його матері, який вона залишила йому після того, як померла під час пологів, бовтався від подиху вітру. На відміну від нас з Нією, Кай народився і виріс на землях Старої Олімпії, для нього це був дім. Він ніколи не бачив Мирдур, принаймні не пам'ятав, але часто сидів серед руїн і проводив руками по їхніх силуетах, уявляючи, яким він мав би бути. Він годинами блукав там, уявляючи себе серед своїх людей, які загинули, коли йому ледь виповнилося два роки, його бабуса тримала його в глибокій печері у Волантах, а батько згорів під час нападу. Аларік любив називати його щасливчиком, одним із небагатьох, хто вижив, але Кай називав це по-іншому: кислим почуттям гумору Бога.

Нія потягнула мене за руку, привертаючи мою увагу до себе. "Я принесу нам їжі та напоїв. Якщо ти хоча б подумаєш обдурити мене і сховатися, я сама тебе вистежу. Пам'ятай, що розваги можна знайти і за межами спальні, і далеко від закривавлених ножів".

"Ніколи не знаходила його більше ніде", - пробурмотіла я, підхоплена сверблячим висипом, який з'являється в оточенні людей.

Вона похитала головою і пішла, підійшовши до групи людей, з якими розмовляла. Кай ще не помітив, що ми прийшли, можливо, завдяки білій вуалі, яку за традицією носили всі жінки, молоді та старі. Чоловіки повинні були слідувати за нами в гонитві, не знаючи, хто ми такі. Архаїчно, як ідея про те, що жінки хочуть, щоб за ними ганялися лише чоловіки. Я хотіла би, щоб за мною бігала жінка - я хотіла б, щоб за мною бігало багато красивих жінок. Навіщо за нами гнатися, ми ж не були лосями, щоб з нас робили м'ясо на оленину.

Я струснула головою від думок і попрямувала до краю святкування, де сіла поруч з Каєм. Помітивши, що він злякався, я штовхнула його ліктем у живіт. "Хто ще, крім мене і Нії, підійде до такого самотнього невдахи, як ти?" Вихопивши його кубок, я підняла завісу і зробила ковток. Кислий смак вдарив у рот, горло, а потім у шлунок, змусивши мене здригнутися.

Він тихо хихикнув. "Всі ці хоробрі слова, але твоє тіло зраджує тебе".

Я наважилася зробити ще один ковток. Трохи оніміння допомогло б сьогоднішньому вечору промайнути швидше. "Чого ти сидиш тут, ти виглядаєш щасливішою, коли я змушую тебе ганятися за мною по лісі".

Він повернувся до мене, його смарагдові очі пронизували мене наскрізь, поки він робив глибокий ковток зі свого келиха. Одного разу цей погляд змусив мій плунок затремити. "Можу запитати те саме, чи жоден з цих джентльменів не вартий твоєї королівської дупи?" Усмішка, що піднялася в куточку його рота, - це все дражнилка, на яку він хотів, щоб я закохалася. Ми з ним дружили останні дванадцять років, в якийсь момент ми спробували стати більше, ніж друзями, але це ніколи не було правильним, флірт завжди викликав у мене огиду. Ми поцілувалися в ніч на мій сімнадцятий день народження, коли поверталися додому після пробіжки в лісі. Ми двоє були збентежені і домовилися ніколи не говорити про те, що сталося, не те, щоб я особливо хотіла згадувати сором'язливі моменти.

"Звісно, ні, ти це знаєш краще за всіх", - спокійно сказала я, беручи келих з його рук і випиваючи залишки елю.

Він перевернув порожню чашку. "Нія вб'є мене, якщо дізнається, що я дозволив тобі пити".

"Ти помреш урочистою смертю. Вона поховає тебе гарно, щоб вшанувати те обличчя, яке ти любиш, дивлячись у дзеркало двадцять три години на добу. Її гнів не має собі рівних".

"А як щодо іншої години?"

"На тілі, звісно, є якісь нові вм'ятини на м'язах за останні 24 години?"

Він міцно обхопив мою шию рукою і потер кулаком по маківці, від чого я зойкнула від болю. "Я дам тобі знати завтра, якщо ця вправа спрацює".

"Ти дурень, - звинуватила я, поправляючи волосся. "Нія тебе вб'є за те, що ти зіпсував її роботу".

Він провів пальцями по моєму волоссю, намагаючись допомогти. "Скажеш їй, що це я зробив, я скажу Аларіку, що ти зламала його дорогоцінну тростину з чорного дерева, граючись нею на очах у всієї таверни".

Мій рот смикнувся в гримасі. "Домовилися", - сказала я, простягаючи руку, і він потиснув її на знак згоди.

"Той чоловік", - обережно запитала я. "Він здав?"

Він похитав головою. "Ні. Як ти сказала, катувати асійордійця безглуздо. Аларік зараз там, намагається здійснити свій подвиг".

Я знала, що це було би безрезультатно, але я вже псувала собі настрій, сьогодні було свято, яке могло б допомогти витягнути наші голови з безладу, який створив мій батько. Стоячи, я простягнула йому руку. "А тепер давай подивимося, як ми можемо розважити тебе до кінця цієї нещасної ночі? Чоловіки і жінки, як завжди, вишикувалися до тебе в чергу, всі ці витріщання дратують мене. Я не розумію простого людського розуму". Сторонні погляди справді починали мене дратувати. Чоловіки і жінки однаково обожнювали Кая, ніхто не міг їх звинуватити, але він не обожнював нікого, окрім себе. Чудовий у любові до себе, жахливий і дуже неінтуїтивний у любові до інших.

"Просто, просто подивися на мене. Тобі цього було достатньо".

"Кейден", - суворо гукнула я на жартівливого дурня.

Стоячи, він підвівся наді мною з посмішкою, сповненою дражливості. "І повне ім'я повертається".

Я застогнала, роздратована тим, що знову заговорила про це. "Мені було сімнадцять, ти був мрією дівчинки-підлітка, а тепер ти - моторошний спогад дорослої жінки. Дозволь нагадати тобі, якщо вже ми згадуємо старі часи, що ти поцілував мене у відповідь? Кілька разів?"

"Так, хвилинка слабкості", - сказав він, знизавши плечима. "Ти ніколи не дивишся в дзеркало, хіба ти забула, що твоє обличчя може зробити людину слабкою в колінах?"

Я пирхнула. "Ось тобі й слабкість, не минуло й дня, як ти вже зустрічався з донькою того фальшивомонетника, а потім з барменшею, а на додачу ще й з тим торговцем з Комнхолу". Сімнадцятирічна дівчина була засмучена, не розбите серце, але засмучена. Двадцятирічна жінка ставилася до цього з розумінням. Я, зі свого боку, не могла б навіть втримати квітку живою, не кажучи вже про романтичні стосунки. Нія і Кай були моєю сім'єю, якби вони не стали нею, ми б не стали ніким іншим.

"Я не дуже добре знаюся на сердечних справах, люба".

"Я зауважила. Міг би розповісти, а не показувати".

"Це буде гарна історія, яку можна буде розповісти твоєму бідному майбутньому чоловікові, моїм племінникам і племінницям".

"Так, так."

Він закинув руку мені на шию, і ми попрямували до натовпу. Багаття голосно потріскувало, лише заглушаючи сміх відвідувачів фестивалю, ліс навколо нас ставав моторошним від тіней дерев, що танцювали разом з мерехтінням полум'я від багаття та шумом, що відлунював у його повітряних коридорах.

Нія помітила нас біля ігрових кіосків і попрямувала до нас. Ми двоє напружено чекали на її реакцію, коли вона помітила, що ми робимо. Ця дівчина була справді злісною. "Ти ж не збираєшся серйозно в це грати?" - запитала вона, не вірячи своїм очам, дивлячись на ніж, який я тримав у руці, готуючись кинути в мішень з червоної колоди. "Ти робиш це щодня, я привела тебе сюди, щоб ти спробувала щось нове".

Ми робили це щодня. Аларік тренував нас усіх трьох щодня так, ніби ми збиралися на битву, але, як не дивно, мені це подобалося, і для мене це було чистою розвагою. Зосередження на чомусь іншому, окрім власної голови, було безпечним, заспокійливим притулком.

"Наприклад?" запитав Кай, влучаючи в ціль.

"Поїсти, посидіти біля вогнища, поспілкуватися".

Я похитала головою. "Чим більше я спілкуюся з цими людьми, тим більше зростає моя любов до тварин. Це весело." Я кинула ніж, влучивши в найсолодшу точку своєї мішені. "Дивись, весело", - додала я, знову повернувшись до неї з посмішкою на обличчі. Кинджал мені потрібен більше, ніж ложка.

Вона похитала головою і подивилася на Кая, який робив те саме, що й я. Його обличчя розтягнулося в усмішці майже від вуха до вуха.

"Я мушу забрати її, зараз почнеться переслідування", - сказала вона на одному диханні, хапаючи мене за руку і тягнучи до натовпу дівчат, які чекали на сигнал, щоб кинутися через ліс.

Я повернулася, кинувши благальний погляд на Кая, але він лише розсміявся і прихилився до кіоску, схрестивши руки, мабуть, насолоджуючись цим більше, ніж мав би. "Щастя тобі, люба, ти ж знаєш, що навіть я не можу врятувати тебе від неї", - підморгнув він мені і попрямував сидати.

Він мав рацію, Нія була милою і ніжною, але водночас лютою і вимогливою. Вона була сповнена рішучості навчитися нормального способу життя, якого ніколи раніше не мала, і я пообіцяла допомагати їй до останнього подиху. Ми скріпили цю обіцянку

все ще затяжним порізом на моєму великому пальці, а потім багнукою, яка інфікувала його, за що ми обидві отримали по повному від дуже милого Аларіка. Пройти через це було набагато легше, ніж битися з нею віч-на-віч. Це б змарнувало мені цілий тиждень, бо довелося б витратити всю свою ману, щоб утримати її від вбивства. Нія була жакливою в спарингах, її ніколи не турбувало лезо, вона могла вирвати твої органи руками, а потім покласти їх, щоб зібрати тебе знову. Спочатку Аларік відправив її навчатися на цілителя, думаючи, що вона боїться лез, але коли вона попросилася приєднатися до нас у спарингу, то повернулася бійцем, який знав, як акуратно вирвати серце між ребрами, не завдавши собі шкоди. Отже, було троє людей, яких я по-справжньому боялась: Кай, Аларік і Нія. На моє щастя, всі троє на моєму боці.

Ми вийшли на узлісся. Осінній вітер обвіяв мою шию, і я здригнулася; можливо, це була просто огида. Жінки були одягнені в променисті білі сукні і пливли над ялівцевим узліссям, з якого починався ліс. Червоні пояси вільно об'язували їхні талії, і так само, як і в мене, біла тканина закривала половину їхніх облич, залишаючи відкритими лише очі та лоб.

Нія обернулася, обмотала червону стрічку навколо моєї талії і подивилася на мене, щоб я не заперечувала, тож я висловила свою неприязнь якнайкраще; я закотила очі, зітхнула дозволивши їй продовжувати. Пролунав барабан, і всі дівчата, сміючись і перемовляючись, побігли крізь гущавину темного лісу зі свистом. Нія схопила мене за руку і потягнула бігти, поки ми не опинилися наодинці з гіллястими велетенськими вільхами Сорена, що оточували нас з усіх боків і відкидали наші тіні.

Вона відпустила мою руку і попередила: "Не штовхай нікого занадто сильно, інакше Аларіку доведеться спуститися до сільського голови, щоб вибачитися, знову, в сотий раз на цьому тижні".

"Даю тобі слово".

"Тоді у мене нічого немає, нехай боги пощадять нас усіх", - сказала вона і зникла з моїх очей, огорнута темрявою.

Я підняла очі до неба, одинокий місяць більше не ховався між хмарами, він відкинув німб на крони дерев і занурив наші тіні в темряву. Квітковий і місячний народ підстрибував у джизі, святкуючи ніч, проходячи повз старі буркітливі зачаровані дуби, які вимагали спокою і відпочинку. Як малі діти, вони лоскотали і дражнили древніх неспокійних створінь, і я не могла втриматися від сміху. Сором'язливі лісові духи пробігали повз дерева, шелестячи листям, і теревенили істини про тих, на кого натрапили. Вони казали, що можна розмовляти з душею. Єдиним доказом того, що вони існують, був слід із золотих цяточок, що мандрував у повітрі.

Любов, - шепотіли вони і хихотіли, - *о, як багато її, молодої любові. Їхні тоненькі голосочки здригалися в повітрі, і я знала, що вони відчули мене. Мороз, кислий мороз і... смерть.*

Я насміхалась. Вони ніколи не могли сказати про мене нічого іншого, окрім цієї фрази. "Я теж рада вас бачити, маленькі дітлахи". Я почула, як швидкий вітер погнав їх геть, і я залишилася в лісовій тиші. Поміж воркуванням і шелестом листя я почула кроки, що наближались до мене, і за кілька секунд масивний чорний кіт притиснув мене до землі, лижучи, гарчачи і муркочучи.

"Я теж за тобою скучила, Мемфіс", - сказала я, погладжуючи її пухнасту чорну гриву. Моя найвірніша супутниця, Мемфіс, морф із земель Аїти. Істота, що приймала форму різних тварин, благословенна Дюріном, богом усіх тварин, дарами перед тим,

як піднятися на небо Нейт. Вона була подарунком від моєї матері на мій десятий день народження, який я цінувала понад усе. Моя супутниця ще з часів королівства мого батька.

Я змогла встояти і погладила її по голові, її очі - пронизливо блідо-жовті, часто нагадували мені мої власні. "Готова, дівчинко?" гукнула я, перш ніж побігти в спринті з нею, яка невдовзі побігла слідом за мною.

Я бігла, вітер свистів у вухах, ліс ставав густішим, моя рука розчісувала гілку за гілкою, стегна горіли, а ноги поколювало від хвилювання, коли я торкалася землі. Я відчувала себе вільною, але в той же час у клітці дивним чином знайомих емоцій. Навіть якщо я була недоторканою, недосяжною, сильною і могутньою, страх закрадався в кожен зламаний фрагмент моєї сутності.

Незнайомі руки обхопили мене за талію ззаду, вириваючи з моїх думок, хапаючи мене в повітрі і штовхаючи на землю разом з собою. Ми покотилися по землі від удару, моя голова пульсувала, а руки лежали на грудях чоловіка. Я підняла голову, щоб зустрітися з його поглядом, і в моїх очах з'явилася сердита нахмуреність.

"З тобою все гаразд?" - запитав він дивним тихим голосом, що ще більше розлютило мене.

Все гаразд? Мені неабияк щастило на ідіотів, вони з'являлися переді мною, як лісові гриби. "Я була в порядку, поки кабан не звалив мене на землю". Прибравши руки з його грудей, я зуміла копнути коліном землю і піднялась на ноги.

Грубий сміх вирвався з його грудей, і він підвівся на ліктях, оглядаючи мене згори донизу, перш ніж зустрівся з моїм пронизливим поглядом. Я ледь не витягла кинджал, захований у чоботі, ображена нахабством виглядати таким спокійним після того, як повалити когось на землю без жодної видимої причини.

"Звичайно, краще бути поваленим кабаном, ніж з'їденим звіром, який гнався за тобою", - сказав він суворо.

Я розгублено озирнулася, а коли мене осяяло, звернулася до нього. "Не кожна дівчина потребує порятунку, любий, ти ж не думаєш, що я не змогла б впоратися зі звіром самотійно?" сказала я, поправляючи спідницю, сподіваючись, що він дасть мені таку ж самовпевнену відповідь, як і він сам, достатню для того, щоб занурити мій ніж на дюйм глибоко в його горло.

Він стояв, майже на дві голови вищий за мене, сріблясте місячне світло блідло в його довгому золотистому волоссі, заправленому назад, чорні очі сяяли мерехтливим чорним вогнем, а обличчя прикрашала кількаденна щетина. Він злегка схилив голову. "Прошу вибачення, міс, ця мерзенна істота змусила мене припустити найгірше".

Мої очі розширилися від образи. "Ця мерзенна істота належить мені, тож тепер ти маєш ще раз вибачитися переді мною і перед нею за поспішні висновки". Нічну тишу розірвало ревіння і шелест гілок наближався до нас, аж поки в полі зору не з'явилася граціозна Мемфіс, що гарчала в його бік. Вона прослизнула повз нього і вместилася у мене за спиною, її голова опинилася просто під моєю рукою, коли я погладила її по маківці.

Він розгублено подивився на мене, переводячи погляд то на мене, то на мого морфа. Перш ніж він зміг заговорити, повітря наповнилося криками і сміхом, і наша увага прикута до двох жінок, які вибігли з-за кущів, хихикаючи і перемовляючись між собою, коли двоє великих чоловіків підняли їх на плечі і потягнули за пояси, як це було прийнято на фестивалі. Це означало, що жінки були в їхньому розпорядженні до кінця фестивальної ночі. Обидва помахали рукою чоловікові, який щойно схопив

мене, явно знайомі один з одним, хоча я ніколи раніше не бачила їхніх облич у Фернфоссі.

"Думаєш, ми її вже помітили? Ми навіть не знаємо, як вона виглядає, не те щоб це допомогло їм усім сьогодні виглядати однаково", - запитав один з них чоловіка переді мною.

"Просто невдалий час, продовжимо вранці, а сьогодні відпочиваємо. Тримайся подалі від руїн, я не хочу забирати назад ошалілого від духів недоумка", - відповів він.

"Не знаю, чи хочу я взагалі шукати її вночі, кажуть, що вона відрощує пазурі, а її зуби стають довгими, як у вовка", - здригнувся інший чоловік. "Я не маю ані найменшого уявлення, чому король хоче повернути цього демона. Як її називали Адріати?" Він нахмурився, пригадуючи. "Ібріс, так, гібрид".

"Досить, - суворо сказав чоловік, що стояв переді мною. "Ще раз назвеш королеву такими словами, і я кину тебе до справжнього демона". Демон. *Ібріс*. Я була і тим, і іншим, але в той час була ніким.

Чоловік сприйняв його слова з обуренням і відразою і почав наполягати: "Але..."

"Хочеш спати біля руїн", - гаркнув чоловік переді мною, а двоє інших, злегка схиливши голови, розійшлися в різні боки. Солдати, мисливці за головами?

Мій ремінь ослаб, і я обернулася, щоб побачити, що чоловік, який стояв переді мною, тримає його між пальцями. "Я маю взяти тебе на плечі?" Його голова вказували на чоловіків, які йшли до лісу. "Чи ти будеш люб'язно йти на своїх двох ногах зі мною? Ти моя на весь вечір", - радісно вигукнув він, і це було більше схоже на заяву, ніж на пропозицію.

Цей чоловік уже захлинався б кров'ю, якби не мій невчасний момент паніки. Я обернулася до чоловіків, які все ще тримали жінок на плечах, намагаючись довести, що саме мене переслідує. Мої полонені або мої вбивці; Асійорд або Адріата. У них все ще були пристебнуті піхви на стегнах, вони дивилися в один бік і були одягнені майже однаково. Коли я підійшла до них ближче, чоловік ступив за мною, а за ним Мемфіс, яка, безсумнівно, виявила мої думки через наш зв'язок. Мої очі зупинилися на їхньому вбранні та знайомих знаках розрізнення, які вони носили. Синій герб прикрашав плече їхньої сорочки, в центрі якого був вовк, а дві стріли, що перетиналися позаду нього, були обвиті з боків золотими виноградними лозами. Герб Асійорда, герб королівства мого батька. Це були солдати, патрульні охоронці Асійорда, і вони були тут заради мене. Майстер мав рацію, я все ж таки повернуся до Асійорду.

Рука схопила мене за зап'ястя. "Якщо ти збираєшся тікати від мене, принаймні скажи своє ім'я. Мене звати Еліас", - представив він. І я була б його надгробком, якби він не відпустив мене.

Мій погляд кинувся на його плече, на якому лежав той самий герб. Чи помітив він, хто я? Звичайно, ні, я покинула те королівство, коли мені було ледве одинадцять років, я давно переросла ту дитину, і моє обличчя було закрите, мій шрам був закритий. Ніякого впізнавання не було і в його очах. Я була впевнена, що він прийняв мене за іншу, як за одну з сільських жінок. Проігнорувавши його запитання, я свиснула Мемфісу, яка перетворилась на чорну кобилу і, скочивши їй на спину, поїхала до місця проведення фестивалю. Як тільки з'явилися перші відблиски багаття, я помітила, що постать Кая незручно рухається.

Я спустилась з Мемфіса і побігла у його бік, його брови були зсунуті в тривозі так само, як і мої, всі наші страхи тепер прийшли за нами, цього вже не можна було уникнути.

"Кай", - покликала я, задихаючись, дотягнувшись до нього.

Він підняв руку вгору, між пальцями у нього був військово-морський конверт з червоною стрілчастою печаткою Асйорда. "Помітив їхні сідла, вовчий герб, вирізаний на шкірі, і знайшов лист із дозволом на твоє повернення".

"Вони прийшли." Усвідомлення щойно вразило мене.

РОЗДІЛ 4

ЛІД І МОНЕТА

Нія останні півгодини провела, вивчаючи незліченну кількість мап нашої подорожі. Вона була вибагливою, прискіпливою і, в кращому випадку, запаморочливою. Її непокоїла непідготовленість або непередбачуваність, якої можна було б уникнути, спланувавши все заздалегідь. Вона прораховувала наш шлях крок за кроком, знову і знову, поки Кай не задрімав поруч зі мною. Потім кілька разів переставляла свій рюкзак так, ніби знала, як правильно його розташувати. Парадоксом у нашій групі друзів були Кай і Нія. Поки вона готувалася майже до бою, він неквапливо гострив свої леза, поправляв пасмо волосся на лобі, а потім почав скаржитися на головний біль, який почався від того, що він намагався це виправити. І тут була я, суддя. Я мовчки сиділа між ними, повертаючи голову туди-сюди, позіхала, сміялась, зосереджувалась, а потім пішла на останню пробіжку навколо села.

Ми повинні були уникати головних доріг, Нія була Адріатианкою, а Кай Олімпійцем, обоє без належних ідентифікаційних жетонів. Якби їх перевірів маг-цілитель, Соларіанський маг-цілитель Аура, вони б обоє були виявлені.

Кай підійшов до столу, застібаючи піхви, готовий до довгої подорожі. Його брови насупилися, і він зіщулювався, дивлячись на мапу, що лежала на столі. "Хто намалював це порушення чорнилом на цьому бідному папері?"

Нія вискочила, як квочка. "Я це зробила."

Він підняв карту і безтурботно кивнув. "Бездоганна деталізація, чудове промальовування, майже точне відтінення, чи будемо ми використовувати цей ідеальний зразок як нашу карту?"

Нія насупилася. "Ти тримаєш його догори ногами".

Він швидко моргнув і обережно розгорнув папір. "Картографи теж люблять розглядати свої карти догори ногами".

Нія закотила очі. "Ти все ще тримаєш її неправильно".

"І збоку, я вже казав?" - сказав він, повертаючи його ще раз. Він кинув на мене погляд, помітивши, що я прикусила губу, щоб придушити сміх. Теплі сльози готові були прорости на очах, коли я провела пальцем по повітрю. Він швидко глянув на карту і зробив ще один поворот у правильному напрямку.

"Всі дев'ять міст відстежені, - сказала Нія, втомлено видихнувши. "Виходи, тунелі, таємні кімнати та вулиці. Аларік позначив їх усі для нас. Як тільки ми прибудемо до Вензору, я відтворю їх для вас двох".

Те, що ми планували, було надзвичайно небезпечним, і якби нас спіймали, то навіть те, що припасла Нія, ми б не змогли використати. Ми мали проникнути до чи не найжорсткіший та найсуворішого суду в Дарданесі, шансів на нашу користь не було, а якби нас знайшли, батько власноруч стратив би мене.

"Як ми знатимемо, куди йти за допомогою цього?" - прошепотів він мені на вухо.

"Вони для неї, а не для нас. З яких це пір ми з тобою прив'язані до мапи? Віддай її їй."

Він кивнув. "Згоден, згоден".

Нія заплескала в долоні, і ми обоє злякано обернулися до неї. "Може, повторимо все ще раз?"

Кай опустився на стілець, потираючи рукою втомлені очі. "Гаряче повітря літа, пощади мене".

Після того, як Нія була задоволена своєю роботою, а Аларік повернувся до своїх застережень і порад, ми виїхали з Фернфосса. Ми були в дорозі вже через кілька годин після фестивалю, що дало нам достатньо часу, щоб відірватися від солдатів мого батька щонайменше на день. На той час, коли вони отримують повідомлення від Аларіка, що я вже поїхала, ми вже будемо у Вензорі.

Ми перетнули кордон Старої Олімпії ще до сходу сонця. Знайомство з лісами допомогло нам легше орієнтуватися вночі, але щойно ми ступили на холодну і засніжену землю Асйорду, ми відчули втому. Лагідне сонце зіткнулося з незайманим сліпучим шаром морозу. Асйорд був землею вічної зими. Бог Кріг благословив її землі і обдарував людей своїми дарами, взявши за них долю перед тим, як піднятися на небо Ходра. Благословення отримали не лише землі, а й їхні мешканці. Верглазери, крижана Аура, які з легкістю контролювали, творили і володіли стихією. Обдаровані - це ще м'яко сказано. Верглазери були надзвичайно могутніми, і мій батько мав їх цілими батальйонами. Разом з їхнім бездоганним військовим мистецтвом, армією вправних бійців та крижаною Аурою, мій батько здобув великий важіль впливу, коли повів усе це разом на загибель Олімпії. Царство, якого він боявся, ненавидів і якому заздрив, яке було сильнішим за нього самого, небезпека, яку він повинен був усунути. Той, чия силу він хотів забрати собі, силу, яку він хотів змішати зі своєю власною, щоб створити істоту небаченої сили, гібридну Ауру, мене. Але він зазнав невдачі, жалюгідної невдачі. Це була слабкість, ненаситна жадоба до влади.

Для того, хто всіма силами зневажав холод, це не було благословенням, зима була клятим прокляттям. На кілометри попереду лежали лише суворі пейзажі, безплідні поля, білі гірські хребти і високі хвойні ліси, вкриті щільним сліпучо-білим снігом і льодом. Дорога попереду коливалася, як міраж, від білого нескінченного пейзажу, намальованого попереду, наче чисте полотно. Я народилась в Асйорді, але дванадцять років, проведених тут, змусили мене забути свою нелюбов до його замерзлого колючого повітря, яке гостро різало по щоках, до колючості й оніміння моїх холодних пальців рук і ніг, до вологих лусочок, що вкривали моє волосся і вії, вже важкі від сну і втоми.

Кай підняв руку над моєю головою і струсив з неї сніговий покрив. "Що вони подумують, коли побачать, що їхня принцеса схожа на замурзаного сільського хлопчиська?" - дражнився він, порушуючи оглушливу тишу. "Ти ж знаєш, що Асйордці відомі як пихаті виродки".

Я відкинула назад жмут напівмокрого волосся. "Ти переконаєшся, що це набагато краще, коли побачиш обличчя мого батька, як він побачить це видовище".

Асйорд був могутньою країною, навіть її найменші міста мали багатства набагато більші, ніж будь-яке велике місто на континенті Дарданеси. Її жителі славилися розкішним способом життя і відшліфованою системою управління, яка забезпечувала його підтримку. Моя мати ніколи не любила подібних екстравагантностей і не особливо заохочувала нас долучатися до його слави, що дуже не подобалося моему батькові, який був, мабуть, найпихатішим байстрюком з усіх них. Якби я побачила свого батька найменш незадоволеним, це принесло б мені велике задоволення, якому я прагнула потурати з самого дитинства.

"Це зовсім не те, що ми збираємося зробити", - Нія здивовано підстрибнула від думки, що я можу піддатися спокусі зробити саме так. "Спочатку ми їдемо до Вензора, благослови нас Боже, і ми це виправимо. Ти їхня принцеса Сноулін, і тебе повинні сприймати саме так".

"Як ти думаєш, чого він хоче?" розсіяно запитав Кай.

Щоб використати мене, вбити, знову катувати, цей список можна продовжувати і продовжувати. Я цілком могла заманити себе в пастку. Проблема полягала в тому, що для того, щоб це з'ясувати, я повинна була потрапити в неї. "Що б це не було, мені це не сподобається. Я для нього нічого не варта, якщо він хотів мене повернути, то, мабуть, знайшов мені застосування".

"Ти все ще королівська принцеса, спадкоємиця престолу".

Його слова розсмішили мене. "Він переживе богів, перш ніж передасть мені цей титул. Мій брат був іншим, батько обожнював його, виховував і поводився з ним, як з майбутнім королем, - пояснила я. - "А мене він зневажав, як безвольну і неслухняну дитину". Він скоріше передасть його своїм бастардам, ніж мені".

"А якщо він все ще сподівається, що ти володієш магією?" - втомлено запитав він. "Щоб знову захотіти і вибити її з тебе?"

"Він знає, що він нічого не знайде".

Вензор лежав усього за кілька миль звідси, коли ми помітили нескінченні міські стіни, що тягнулися на багато миль попереду. Жахливий велетенський камінь, сталі, магії та морозу. Сірі кам'яні стіни здіймалися над краєвидом на багато миль, розриваючи примарний білий пейзаж. Вартові були добре озброєні і розставлені по всіх стінах і воротах, сині плащі висіли навколо наготові для будь-яких небажаних відвідувачів. Ми показали вкрадені у Асйордійських солдатів перепустки, необхідні для в'їзду в будь-яке місто королівства. Після ночі нападу дванадцять років тому мій батько, здавалося, посилив заходи безпеки навколо своїх міст. Неодноразово під час нашої подорожі ми помічали вартових, які патрулювали головні дороги, ліси та зовнішні межі міст.

Нічого не змінилося з часу мого останнього візиту до Вензора, з часів мого дитинства. Дерев'яні котеджі та будинки з дахами, вкритими оніксовим камінням, розкинулися за міськими стінами, наче лісові гриби. Повітря в них було тепліше і наповнене запахом кориці, випічки та палаючих дров. Люди поспішно крокували вулицями у хутрі, поспішаючи у своїх справах, рухаючись як маріонетки, їхня увага була повністю зосереджена на роботі. Лише собаки піднімали на нас голови і носа, але навіть вони не звертали на нас більшої уваги. Жителі Асйорду звикли до гостей, ці землі були головним сполученням між шістьма благословенними королівствами, ніхто не міг потрапити в інше, не ступивши спершу на Асйордійську землю; королівство отримувало великі прибутки від цих обставин. Вензор був ще більш дивовижним, коли я відвідала його пішки, бруківка була теплою під моїми підощвами. Магія протікала нею, щоб зігріти місто. Асйордійці не страждали від холоду, але це робило Асйорд придатним для іноземців, які ненавиділи мінусову температуру. Значну частину населення Асйорда становили іноземці, робітники ручної праці та багато інших вправних ремісників. Населення занепадало протягом сотень років, що призвело до рішення відкрити кордони з іншими королівствами.

Наївшись у маленькій таверні та розмістившись на ніч у заїжджому дворі, ми попрямували до міста. Зупинившись перед друкарнею, Нія і Кай розійшлися у своїх справах, залишивши мене на самоті. Коли я штовхнула двері, пролунав дзвіночок, і з-під запиленої дубової стійки вигулькнула біла голова.

"З благословення Кріга, чим я можу допомогти?"

Я обвела поглядом стіни, завішані інформаційними брошурами, - крамниця була цілком звичайною. "Мені сказали, що ви вмієте підробляти листи. Тріна послала мене до вас".

Його очі широко розбіглися, і він швидко рушив, кружляючи навколо вікон, перш ніж щільно зачинив двері. "Чорт забирай, тобі ніхто не казав, що про бізнес не можна говорити вголос, щоб не почули патрулі?"

"Вибачте", - сказала я, злегка вклонившись.

"Який лист?" - запитав він, нервово опускаючи окуляри, щоб потерти перенісся.

"Ідентифікаційний лист".

Він стиснув губи і похитав головою. "Цей лист, неможливо. Я не бавлюся з тим, щоб пускати на Асйорд злочинців, якого б сорту ви не були".

"Патріотизм - погана заміна грошам".

"І монета не варта того, щоб її вішати. Я підробляю прості листи, якщо у вас немає нічого подібного, двері за вами". Він показав, що одягає окуляри і гортає брошури.

"Твоя дружина так не говорила, вона дуже хвалилася перед моїм другом твоїми здібностями. Десять років, казала вона, ти перековуєш неблагословенних на Асйордців. Вона дуже пишалася тобою, прекрасна рудоволоса жінка також запропонувала поворожити моему другові по руці. Ремісник в Асйорді, це неможливо. Як незаконно, - спровокувала я. Нія намастила барменшу олією для отримання інформації, але вона розлила понад міру і дуже щасливо, так що у неї так запаморочилося в голові, що вона скаржилася на головний біль усю дорогу сюди.

Він розчаровано штовхнув папери додолу. "Божевільна жінка, вона вб'є нас обох. Скільки і для кого?"

Я дала йому всі інструкції щодо роботи над документами Нії та Кая. Мій батько не пускав до свого замку нікого, хто не почувався б там у безпеці.

Я побарабанила пальцем по скляній стійці. "Чи можете ви пригадати, як підробляли свідоцтво про народження для пані на ім'я Хельга Ларсен близько вісімнадцяти років тому?"

На моє прохання він розгублено моргнув. "Я не пам'ятаю, пам'ять іржава, ти ж бачиш, скільки слів я записую щодня".

Я кинула на стіл десять золотих дарів, і він посміхнувся.

"Щось ще?" - запитав він, кидаючи монету в кишеню.

"Власниця борделю тут, у Вензорі, на ім'я Айріс Медоуз. Позашлюбні діти від когось високопоставленого при королівському дворі".

"Генерал, - пригадав він, допитливо протираючи окуляри краєм сорочки. "Ця жінка не могла тримати язика за зубами. Так, я пам'ятаю".

"У вас випадково немає примірника?"

Вираз його обличчя став зосередженим, і він погрозив мені пальцем, перш ніж попрямувати до заднього входу. За мить він повернувся, здуваючи пил з документа, перш ніж передати його мені. "Я завжди зберігаю копію на випадок, якщо вони вирішать повернутися за іншою. Можу я запитати, для чого вона вам потрібна?"

Я з насолодою розглядала документ. "Талісман на удачу, щоб подружитися з генералом. Увечері заберу документи. Гарного дня."

Він засміявся і кивнув. "Я знаю, хто ти".

"Я теж знаю, хто ти. *Signe osh feh erycht*."

"Ми ще побачимось", - повторив він у Калгнані.

РОЗДІЛ 5

ЗМІЇ ТА НОРИ

Ми перетнули ворота замку, а за нами йшли солдати мого батька. Все навколо викликало у мене відчуття тривоги; нічого не змінилося, ніби я ніколи не виїжджала. Замок виріс на очах, темно-сірий кам'яний велетенський поміж столітніх хвойних дерев, які ледве пропускали світло всередину. Сірі стіни замку були похмурими, кілька високих веж здіймалися до неба, підкреслені великими округлими вікнами з червоного тонованого скла, які виділялися, наче пролита кров серед білого снігу, напевно, це був бажаний ефект, знаючи батька. Навколо передніх терас незліченні статуї всіх богів, з Крігом у центрі та кількома його небесними охоронцями з того ж темно-сірого каменю, ледь вкритого блискучим білим снігом, що оточував усі куточки зору. Ці моторошні об'єкти досі викликають у мене дрижаки по спині, як і тоді, коли я була дитиною. Це були речі страху, а не віри, але тоді віра була страхом.

Замок оточений зимовими садами, лише перехоплені широкими чорними кам'яними доріжками, що ведуть до входів до замку, які ретельно охороняються і патрулюються.

Я відкинула капшон, зачесала волосся назад і зняла плащ. Чим ближче ми підходили до замку, тим більше уваги привертали до себе; солдати в синьому і верглазери в білому, що стояли біля входів, оберталися і ставали на коліна, коли ми проходили повз них. Я чула, як вони перемовлялися між собою, а з усіх кутків долини слабкий шепіт. *Гібрид. Дитя демона. Проклята кров'ю*. Було багато слів, щоб описати мене. Ким я була і ким вони мене вважали.

Магія означала честь у Нуменгарті, вона означала бути благословеним, обраним; обраним богом. Для мене це було прокляттям, рукою зла, і коли я не виявляла жодних ознак, це стало моїм тавром непотрібності. Титулом безчестя і значком поганого поводження. Воно дало свободу моєму творцеві відкинути мене і знущатися наді мною. Але мій титул залишився, і на мене продовжували полювати як на істоту. Монстр лише в шкірі, плоть більш людська, ніж людина може бути, і моя присутність заплямувала все живе.

Нас зустріли темні коридори замку, червоні відтінки, коливні тіні, хиткий вогонь свічок, червоні порт'єри, сірий камінь. Вони кружляли, деформуючи нас, немов у нічному кошмарі, від якого ми не могли втекти. Нія і Кай стояли, притулившись до вікна, і кивнули, коли я повернулась, щоб підійти до дерев'яних дверей. Солдат оголосив про мою присутність, і великі двері відчинилися, як і всі старі спогади про страх.

Я увійшла до зимового двору, старі, зморшкуваті обличчя та марнославні нові обличчя вишикувалися вздовж стін, одні здригалися від шоку, інші - від огиди та зневаги. Всі встали зі своїх крісел, жестами показуючи порожній уклін, незважаючи на повагу. Я пройшла проходом туди, де на своєму позолоченому троні сидів мій батько, сповнений влади, тиранії і великої кількості тестостерону. Він був такий самий, ледве виглядав на тридцять, а бастарду було вже за вісімдесят. Аура могла спрямовувати їхню магію назад через потік мани, так само, як вони дозволяли мані летіти через потік магії. Досягнувши певного віку, вони могли в кращому випадку сповільнити своє старіння, але такі сильні, як мій батько, могли його взагалі зупинити. Його жовте волосся стало трохи блідішим, так само як і густа борода, а на маківці - золота кругла корона, хоча змії не потрібні ікла, щоб знати, що вона змія. Крапля відрази повернулася в мій шлунок, коли я зустрілася з його очима, які все ще сяли

неприродним жовтим кольором. Одягнений у все чорне вбрання з густим сірим хутром на шії, він був схожий на тирана, яким я залишила його дванадцять років тому.

Після всіх цих років, всього за кілька кроків від нього, я була перед ним. Це знову викликало той приплив емоцій. Перш ніж я дозволила йому взяти гору, я стала на одне коліно і залякла.

"Дитя моє, твоє повернення мене дуже тішить, ласкаво просимо додому, Сноулін", - в його холодному голосі бриніла підлість, що змусила мене здригнутися. Ймовірно, йому справді було дуже приємно, що я повернулася в його клітку, адже я завжди була його улюбленою жертвою для тортур.

Повільно піднімаючи голову, я знову зустрічаюся з його ковзаючим поглядом. Руки стискаються в кулаки по боках, нігті впиваються в шкіру, і я майже тремчу від гніву при його погляді. Біль заспокоює гарячий потік моєї крові. "Додому?"

Він підвівся і спустився сходами свого помосту до мене. "Так, додому, моя трояндо". Він розкинув руки, наближаючись до мене. "Ми не бачилися дванадцять років, дозволь мені подивитися на тебе".

Він простягнув руку для обіймів, зупинившись перед тим, як доторкнутися до мене, і подивився вниз між нами на маленьке лезо, яке я тримала прямо біля його живота. "Спробуй, тату, доторкнися до цієї троянди, подивися, чи колються шипи", - прошепотіла я, проштовхуючи його трохи глибше в його густе пальто.

Він засміявся, глибоко, темно і мерзенно. "Я бачу, ти все ще тримаєш на мене образу, дочко. Як би тобі не хотілося думати, що в тому, що сталося, винен я, це не так". Він відповів занадто тихо, безтурботно відійшовши від мене на крок назад, і я заховала маленький ніжик назад за пояс.

"Вина?" Мої брови піднялися з питанням. "О, ні, тату, ніхто нічого не говорив про провину. Ти був причиною, з іншого боку, виною була нездатність моєї матері покінчити з тобою уві сні".

Він застерезливо нахилив голову. "Досить, дитино", - різко процідив він крізь зуби, намагаючись зберегти самовладання перед двором.

Я почула за спиною зітхання і бурмотіння, тому продовжила: "Сподіваюся, твоя нова супутниця буде мудрішою. Морін завжди захоплювалася мертвими чоловіками. Хіба вона не овдовіла двічі до того, як вийшла за тебе заміж?" Від його реакції на суворість моя посмішка стала ще більш радісною.

Погляд батька перехопив мій, кинувши погрозовий погляд у бік панів. "Зустріч закінчена, всі на вихід", - різко наказав він, і в одну мить всі підвелися і пішли до виходу.

"Але чому батько?" запитала я, звертаючись до його двору. "Хіба вони не сумують за своєю принцесою?"

Майже як по команді, вони зупинили свої кроки і наполовину повернулися до нас, перш ніж впасти на коліна.

Я розсміялась. "Твої цукерки на сонцестояння все ще солодкі на смак, ти безнадійно недієздатний старий пердун?"

"Сноулін Крігборн", - попереджав батько.

Один з панів ступив крок вперед. Він вклонився, пропонуючи мені посмішку. "Цей безнадійно недієздатний старий пердун радий, що ви благополучно повернулися, Ваша Високосте". Альбіус Аринт, один з найстарших при дворі ще з часів раннього правління мого діда.

"Де були ви, Альбіус Арінг, Кіркволл, Модр, Бріск, Вензор, Касмір, Грасмір, Бромір? Де ви були, коли ваш спадкоємець, моя сестра, моя мати боролися за їхню безпеку?" Мало хто опустил голову з почуттям провини, а інші вирішили вдягнути свою апатію. Я затамувавши подих, щоб не затреміти, відповіла: "Саме так, не вберегли їх від небезпеки". Ви втекли, більшість з вас втекли, рятуючи своє жалюгідне життя, і сховалися.

Я обернулася до нього. "Де був твій батько, коли моя мати, - я змусила себе перевести подих. "Коли вона кликала тебе, коли вона помирала і стікала кров'ю переді мною з твоїм ім'ям на вустах". Скрізь і ніде; ніхто не знав, де він був.

Він розвернувся і попрямував до свого помосту. "Мені треба поговорити з донькою, а ви всі продовжуйте виходити".

"Якою б чарівною не була ця ідея, - сказала я. - "Мені потрібен відпочинок. Уся подорож до цієї сраної діри справді виснажила мою волю до суперечок". Я пройшла повз лордів, клацнула дерев'яними дверима і вийшла, грюкнувши ними.

"Сноулін Крігборн, негайно повернися сюди!" - вигукнув він моє ім'я, як наказ.

Я насміхалася з його смішного прізвища. Який Крігборн? Я була проклята брудною кров'ю, коли народилася.

Коридором наближалися дві великі постаті. Обриси знайомого обличчя набули форми, жах блакитних очей і мідного довгого волосся, затьмарені риси ще одного кошмару, один з яких був у пов'язці на оці.

Я відхилилася, уникаючи його погляду, не маючи сил відбиватися від чергової змії. Нія і Кай притулилися до стін коридору, чекаючи на мене. Вона простягнула мені меч мого брата і піхви, допомагаючи прикріпити його до спини, прагнучи дізнатися, що сталося.

"Безповоротно недієздатний старий пердун?" майже схвильовано запитала Нія.

"Якщо у тебе був кращий варіант, треба було мені сказати".

Увага Кая раптово звернулася за моєю спиною туди, де кроки зупинилися.

"Дванадцять років - це багато, але недостатньо, щоб забути обличчя твого дядька, ми ж не хочемо, щоб інші думали, що ти мене ігноруєш, чи не так? Це просто неввічливо".

У мене відвисла щелепа від претензійного голосу, що заповнив коридор. Спокійно вдягнувши рукавички, я пройшла повз нього, ігноруючи його. Він мав таке ж веселе обличчя, як і тоді, коли померла моя мати. Вони прогавили маленького шкідника. Він прицмокував язиком, коли висловлював своє розчарування тим, що я вижила, батьковій дружині. Якщо хтось і насолоджувався тим, що сталося тієї ночі, то це був він.

"Неввічливо?" спокійно перепитала я, йдучи коридором. "Я мав на увазі нечемно". Від брудних трюків, щоб мене покарати, до відвертого насильства, причому не психічного, цей чоловік робив мені все це. Я ніколи не терпіла цього, завжди билася з ним і дряпала йому рани, які, можу посперечатися на кинджал, він так і не зміг би загоїти, але мені не завжди вдавалося захистити Тору від його рук. Моя молодша сестра місяцями спала в моїх покоях зі страху перед ним, відмовляючись відходити від мене, навіть коли мені треба було в туалет. У нас були тільки ми, всі інші були або закручені моїм батьком у метушні, або занадто зайняті, щоб навіть звернути на нас увагу, включаючи нашу матір.

"Не починай думати, що твоя важливість зараз має цінність, кожен є солдатом в армії твого батька, а ти - лише камінь на нашому шляху", - кричав він ззаду, і його слова кусалися відразу. Нічого такого чого я вже не знала, для мого батька ми всі

були пішаками в його великому плані. Я була для батька не більше, ніж він, і, очевидно, він це вже усвідомлював, але сподівався знайти розраду в моїй реакції.

Я зупинила крок і злегка повернулася до нього. "Він хотів, щоб я повернулася, чи не так?" Його обличчя закам'яніло від моїх слів. "Якщо я, як ти кажеш, лише камінь на твоєму шляху, то навіщо ти наступаєш на мене і робиш боляче своєму бідолашньому, тендітному "я"? Просто уникай мене, це не так складно", - додала я, піднявши руку вгору. Перш ніж я розвернулася, щоб піти, краєм ока я помітила знайоме обличчя, що стояло праворуч від мого дядька. Я перевела погляд у його бік, але натрапила на той самий темний погляд, який зустріла кілька днів тому на фестивалі "Осінь". Чоловік у лісі, Еліас, стояв поруч з ним. Виявилося, що він був не просто патрульним солдатом, він носив військово-морський бушлат з гербом мого батька з обох боків плеча, два золоті гудзики прикрашали верхню частину його нагрудної кишені. Він був капітаном, ймовірно, капітаном команди, яку мій батько відправив, щоб супроводжувати мене назад. Напевно, він їхав, щоб доповісти королю, як я вислизнула, перш ніж він мене впіймав. Я б майже вибачилась, якби не пам'ятала його самовпевнену поведінку тієї ночі.

"Не лізь не в свої справи, а то можеш рано померти, любий дядьку, це слизьке лігво може вбити тебе, але я зроблю це найефективніше", - попередила я другу за старшинством зміюку.

Він недовіжливо насміхався. "Ти мені погрожуєш?"

"Просте попередження, якби це була погроза, ти б уже був фарбою на цих стінах. Остання моя погроза позбавила тебе ока, наступна позбавить тебе серця". Відчинивши двері коридору, я вийшла на вулицю. Вперше я побачила, як з людини витікає стільки крові, коли через кілька тижнів після цього желатинова куля змусила мене затикатися уві сні. Він зачепив Тору, тож я вибила його. Око за око. Це заробило мені прочухана, але кожен синець був того вартий.

"Ти завжди така ніжна зі своїми родичами?" дражнився Кай в усмішці, обіймаючи мене.

Я розсміялася. "Ти ще не все побачив, зачекай, коли побачиш решту цього лігва, тоді я покажу тобі свою справжню любов".

"Здається, ти трохи перебільшила в їхньому описі", - обережно сказала Нія.

"Моє серце таке щедre".

Вона похмуро подивилася на мене і похитала головою. "Тьху, ти знову проводиш з ним занадто багато часу, він третєся об тебе".

Кай обійняв її іншою рукою і сказав: "Я вже давно ні об кого не труся, люба Нія".

Вона різко розвернулася і кілька разів вдарила його по спині, змусивши його трястися від сміху.

Ми попрямували до моїх старих покоїв, сподіваючись, що їх не вивезли, мої ноги пам'ятали дорогу раніше, ніж голова наказувала їм рухатися. Назустріч нам вибігла маленька дівчинка, не більше ніж у підлітковому віці, вражаючи більше себе, ніж будь-кого іншого. Її волосся, заплетене в дві коси, було кольору осені, очі - зелені, одягнена вона була в бежеву сукню до щиколоток і чорний фартух, зав'язаний на талії та шії.

Вона зробила тремтливий реверанс. "Ваша Високосте, мене звати Пенелопа. Я маю обслуговувати вас і ваших гостей та провести вас до ваших кімнат", - сказала вона, перш ніж я встигла пройти повз неї. Її очі з цікавістю обводили мене, довше затримуючись на моєму шрамі. Я відчула її жалість і насупилася.

"Ваша Високість?" тихо запитала Пенелопа після мого мовчання.

"Сноулін, а не Ваша Високість і вже точно не принцеса. А тепер іди геть, якщо хочеш", - відповіла я.

Її очі широко розплющилися, і вона кинула погляд, ніби схвалюючи, на Нію та Кая, перш ніж кивнути.

Ми йшли за нею знайомими кам'янистими коридорами, мармурова підлога сяяла, відбиваючи світло від великих кришталевих люстр, що прикрашали стелю, зловісні картини займали одну сторону, а широкі арочні вітражі - іншу. Величезні коридори, які колись, у дитинстві, змушували мене відчувати себе у пастці, дивним чином все ще змушували мене відчувати те ж саме. Це місце завжди мало на мене дивний вплив, ніби я ніколи не належала йому.

"Його Величність, після вашого від'їзду цю кімнату опечатали". Молода служниця вказала на мої старі покої і, опустивши голову, додала: "І ще кілька інших".

Чи боявся мій батько, що їхні духи переслідуватимуть його, чи спалював він шавлію і кидав на них ремесло? "Де вони поховані, Пенелопо?"

Вона нерішуче ковтнула. "В її саду, в лабіринті трояндових кущів, в центрі, але туди нікого не пускають..."

"Покажи моїм друзям їхні кімнати". перебила я. "Мені не потрібен дозвіл, щоб побачити свою сім'ю".

"Я піду з тобою, Нія піде відпочивати", - запропонував Кай, виходячи вперед.

Я кивнула на знак згоди, боротися з ним було безглуздо, він, напевно, приклеївся б до мене клеєм. Кай був недовірливим, але ця недовіра зростала, коли йшлося про Асіорд та його людей.

Ми пройшли повз величезні коридори і зали замку. Солдати, слуги і чиновники зупинялися і кланялися при моїй появі; звістка про моє повернення, мабуть, швидко розлетілася. З іншого боку, мене було легко впізнати. Більшість Асіордців мали виразні блакитні очі та жовті пасма, а я був далекий від цього, не найзручніший варіант, коли намагаєшся бути непомітним. Що вони думали, коли бачили, як принцеса, яка ніколи не відчувала себе їхньою, поверталася цими коридорами, вкрита шрами та осиротіла? Мені ніколи не вдавалося зблизитися чи навіть подружитися з жодним Асіордцем, всі, хто мене оточував, були іноземцями, але, гадаю, і я теж.

Щойно ми підійшли до дверей, які ведуть до задніх садів замку, як мені перегородили шлях чоловічі груди. Я розлючено нахилила голову від цього різкого жесту. Еліас перегородив мені шлях, поклавши руку на дверну раму, а на його губах з'явилася посмішка. Я почула, як Кай витягнув клинок з піхов, і зробила рух у його бік, щоб відступити. Чи впізнав він мене, чи його самовдоволення особистість взяла гору над ним і він намагався залицятися до принцеси.

"Ти ж знаєш, що голос легко забувається, але ці очі, я ніколи не забуду ці очі". Я з огидою відштовхнула його спробу флірту та лестощів. "Ах, і цей гострий рот, - похитав він головою і закінчив, - безумовно, важко забути".

Я б дала йому щось таке, що не забудеться за хвилину. "З іншого боку, тобі точно потрібно більше, ніж струс пам'яті, щоб згадати, нагадай мені ще раз своє ім'я?" ліниво запитала я, сподіваючись хоч трохи зачепити його зарозумілість.

Він прибрвав руку з дверної рами і наблизився до мене, моя голова нахилилася вище, щоб зустрітися з його високим поглядом.

"Еліас, Еліас Вензор. Мене послали супроводити вас сюди, але я бачу, що ви без проблем впоралися з цим завданням, і я навіть можу привітати вас з тим, що король виніс догану мені і моїм людям", - сказав він майже грайливим тоном, - "Ваша Високість".

Мої брови піднялися, коли я відстежила його і запитала. "Вензор?"

Він нахилив голову вбік, роздивляючись мене поглядом, перш ніж підняти очі на мене: "Так, мій батько - лорд Вензора, а я - його син", - гордо відповів він.

Івар Вензор, дуже важливий член Зимового двору, його місто було найбагатшим, а жадібність лорда все ще не давала спокою. Він був найбільшим суперником мого батька і водночас його найнадійнішим союзником, який роками покладав око на Асійордський трон. Моя бабуся походить з Вензорії, і вони чомусь очікували, що традиція збережеться - мій батько одружиться там, і їхні зв'язки з короною поглибляться. Однак мій батько не лише сильно розгнівав їх, одружившись з Олімпійською принцесою, але й неодноразово намагався підірвати їхні позиції при дворі. Мій батько знав, куди спрямовані їхні погляди, тому перевів найбільший флот до двох інших портових міст, Грасмера та Броммера, де правили двоє його близьких союзників, а потім перетворив Вензор на рибальський порт, а половину міста перетворив на фальшивомонетний двір. Благословенний Кріг, Івар не потрапив у пастку, він використав усе це як важіль впливу, зробивши рибальство найтіснішою торговельною угодою і зібравши фальсифікаторів по всьому королівству, щоб вони виробляли лише найкращу сталь, яку продавали по всьому континенту. Тиха битва, в якій мій батько, безсумнівно, виграв би, але мені подобалося, коли на нього тиснули, кидали виклик - він ненавидів, коли йому кидали виклик.

Я хихикнула, обернувшись до друга. "Ще один пихатий байстрюк Кай, сьогодні, мабуть, твій день", - дражнилась я, але він не засміявся, лише витріщився на розбещеного спадкоємця Вензора.

Очі Еліаса забігали між мною і моїм другом, перш ніж він блиснув до мене гострою посмішкою. "Принаймні мене не назвали безповоротно недієздатним старим пердуном".

"Я мала на увазі, що це так само образливо. Тепер, якщо ти відійдеш, я могла б вийти, хоча мені подобається розвага, але я, як кажуть, зайнята іншими справами", - додала я наостанок. Він відійшов убік і вклонився, але на його губах все ще застигла усмішка.

"Ти знаєш цього ідіота?" запитав Кай поруч зі мною, коли ми спускалися по засніженій землі зимового саду.

"Це його я бачила у лісі Сорен в ніч фестивалю, разом з його солдатами".

"Він мені не подобається."

"Ти нікого не любиш, з таким его, як у тебе, можна вмістити в своє життя лише кількох людей".

"Яке їхало, таке здибало".

"Підійшов тобі, за це мені треба віддати належне". Зупинившись, я повернулася до нього обличчям. "Я хотіла поговорити з тобою про це, але ти уникаєш мене, як від хвороби, коли я звертаюся до тебе".

Його брови занепокоєно насупилися. "Не будь зі мною такою серйозною, люба, мені не потрібно повторювати, що нам нема про що говорити".

"Звичайно, є, мій батько знищив твій рід під корінь, він не залишив у живих твого далекого двоюрідного брата, щоб назвати його родичем. Невже тебе не турбує, хто я, що я тобі нагадую?" Мені не хотілося думати, що турбує, але я хотіла почути це, щоб він виговорився, розкрив свої справжні почуття. Мене турбувало, що йому доведеться гратися зі мною.

"Ніколи не було, ніколи не буде. Ти не є тим, що він зробив, і ти не є ним. Ти також не є нічим від нього".

Я похитала головою. "Я не вірю в це."

"Тебе ніколи не турбувало, хто така Нія?"

"Ні, але те, що з тобою зробили..."

"Ти не можеш порівнювати нещастя, Сноу, ми завжди будемо в програті від чужого нещастя, особливо коли ти не відіграєш жодної ролі". Його рука впала мені на плече, і я відчула теплу підтримку, яку вона пропонувала. "Ходімо, вони чекали на тебе дванадцять років, а я матиму тебе на все життя, щоб обговорити всі питання".

Нам вдалося пробратися через задні сади, темний вечір і нова рослинність проросла скрізь, що ускладнювало мою пам'ять і навігацію. Кілька загублених поворотів, і зелений лабіринт виріс більш ніж на десять футів заввишки, вище, ніж я пам'ятала, але я знала, де я перебуваю.

"Я почекаю тут", - сказав Кай, пропонуючи посмішку підтримки. Незважаючи на свою міцну статуру, його очі блищали тривогою.

Лабіринт поглинав і збивав з пантелику, і, пройшовши кілька коридорів, я опинився в його центрі. Мій погляд впав на три могили з іменами моєї матері, брата і сестри. Вони були поховані в улюбленому місці моєї матері в королівстві, в саду, що носить її ім'я - Серен. Я поїхала без останнього прощання, мені не дозволили. Через дванадцять років я побачу їх знову. Перебуваючи далеко, я наважився на оголену надію - надію, що все було брехнею. Ця думка підтримувала в мені життя, що вони будуть тут, блукатимуть коридорами, наповнюватимуть їх своїм сміхом і звуками. Горло перехопило від крику, а очі налилися слізьми, по щоці скотилася гаряча сльоза. Туга, біль і злість обпікали мої груди.

Я впала на коліна, колючки зірваних у саду троянд впилися в мою шкіру і затягували кров, яка стікала, забарвлюючи білий сніг у багрянний колір. Скорбота затьмарила мої почуття. Звук капаючої крові посилювався, кожна крапля нагадувала мені важкі маршові кроки Адріатичних солдатів, які атакували тієї ночі. Різкий вітер імітував шипіння витягнутих мечів, і кожна крапля снігу змушувала мене знову переживати ці спогади. У цьому самому саду вбили мою матір, на стінах цього замку згоріли мої брат і сестра, а я втекла, залишивши всіх помирати.

Ледве тримаючись на ногах, я підійшла до їхніх лежачих місць, щоб прибрати сніг, який їх засипав. У грудях боліло, здавалося, що вони ось-ось розірвуться. *"Серце болить, моя сніжинко, - сказала колись моя мама. Коли ти так сильно тужиш за тим, кого любиш, що тобі стає боляче, ти дізнаєшся, що найгірша емоція, яку ти можеш відчувати, - це туга, яка називається душевним болем.*

У мене був страшенний душевний біль.

Поклавши в них кожну троянду, я промовила молитву: "Боги і небеса свідчать, що я в'ю їх усіх і їхньою кров'ю забарвлю небо в червоний колір". Не молитва, а обіцянка - обітниця.

РОЗДІЛ 6

ТЕРНИ І ТРОЯНДИ

Пенелопа вже годину безперестанку снувала по моїй кімнаті, намагаючись впорядкувати моє вбрання. Батько наказав, щоб я їла з ними. Наказав, а не запропонував, - повторила вона кілька разів. Вона була молода, сповнена енергії і не переставала повторювати моє ім'я, наче це було єдине ім'я, яке вона знала. Втомившись від її стукоту і ходіння, я зіскочила з ліжка.

"Хто на небесах Кріга зробив це з тобою?" - вигукнула вона, не вірячи своїм Вірідіановим очам, що дивилися на мої поранені руки.

"Ти ж не думаєш, що я настільки слабка, щоб дозволити комусь зробити мені боляче". Я посміхнулася і розпушила її руде волосся, перш ніж ковзнути до купальні.

"Я чула історії, - сором'язливо прошепотіла вона, стягуючи мою нічну сорочку, перш ніж я спробувала прослизнути крізь гарячу воду у ванні. "Від мого батька. "

"Наприклад?"

Вона стояла мовчки надто довго, тож я повернулася до неї. Вона завмерла, втупившись у мене поглядом, сповненим мовчазного шоку. "Оті", - сказала вона, обережно вказуючи на мою спину.

Я простягнула руку через плече, відчуваючи вм'ятини піднятої плоті. "Це знаки, які показують, скільки часу їм знадобилося, щоб зрозуміти, що вони не можуть мене зламати". Можливо, в якийсь момент я думала, що вони це зробили, можливо, якби вони продовжували, вони могли б це зробити, але зараз кожен поріз і рана нагадували мені про голову, яка повинна була бути відокремлена від їхнього тіла - моя помста. "Вони ніколи не виявляють слабкості".

Гаряча вода огорнула моє тіло теплом, і я повністю розслабилася, поринувши в лавандовий туман. Пенелопа на носочках, схопивши мило і ганчірку, підійшла до мене, сіла на табурет і почала розтирати мені руки. Мене не мили з дитинства, а зараз, звісно ж, не мили. Я вихопила мило з її руки, налякавши її.

Я помітила її скуту позу і незграбні манери. "Ти боїшся мене?"

Вона різко підвелася, трохи ображена. "Я не боюся, просто... я ніколи раніше не служила королям".

"Хіба інші слуги благали не служити Мені? Чи залякували тебе, щоб ти стала моєю слугою?"

Вона похитала головою. "Дехто так і зробив, дехто вже був на службі в консорціумі, але багато хто здався після того, як почув, що ти сказала своєму дядькові. Кажуть, що ти їси серця, щоб наситити свою магію".

Я засміялася, занурюючись у ванну. "А ти?"

"Я сама зголосилася". Вона сором'язливо розкрила. "Я навіть благала директорку, щоб вона дозволила мені доглядати за тобою. Клер, моя шкільна подруга, сказала, що наші серця будуть замалі для тебе, що ми будемо в безпеці, і це мене не хвилювало".

"Чому? Ти, мабуть, була ще немовлям, коли я покинула Асійорд, ти мене не знаєш. Не думай, що ти матимеш багато переваг від того, що служитимеш мені. Я тут не найпопулярніша".

Вона вовтузилася з рушником, який тримала в руках, її увага була розсіяна. "Мій батько, - відповіла вона упівголоса. "Він помер два роки тому, він був одним з охоронців королеви Серен, власне, твоїм охоронцем. У ніч нападу він сказав, що ви врятували йому життя, але не сказав, як саме".

Спогад вразив мене, я побачила його в її зелених очах, тих самих очах, які відвели мене від нападу, коли ми бігли до сховку, тих самих, які стримували солдатів, коли я тікала із замку. Лісандр, один з довірених охоронців моєї матері, який був з нами з самого мого дитинства.

"Лісандр", - тихо промовила я, пам'ять нахлинула на мене.

На її обличчі з'явилася широка посмішка, і вона підхопилася з місця. "Ти пам'ятаєш його? Я не думала... - перебиваючи себе від хвилювання, вона тихо сіла на місце.

"Що б ти не думала, що ти мені винна, ти мені нічого не винна". Я справді мала це на увазі. Він зробив для нас з матір'ю більше, ніж я для нього тієї ночі. "Твій батько був для мене більше, ніж охоронець, то я тобі чимось зобов'язана".

Вона посміхнулася і знову взяла мило з моєї руки, миючи мені спину. "Я просто хочу, будь ласка, дозволь мені".

Занадто втомлена, щоб сперечатися, я відкинулася на ванну, розслабляючись у її комфорті. "Хай буде так, дитя Лісандра".

Після ванни Пенелопа направила мене до вбиральні. Масивна, як для принцеси, але не для цієї. Я ніколи не бачила стільки кольору навіть на веселці. Я покрутилася на пальчиках ніг, не в змозі приховати, що мене нудить від кольорової хвороби.

"Ні в якому разі", - сказала я, кидаючи на землю те, що вона вибрала для мене. Випрана зелена сукня з шарами і шарами рюшів, ліф з високою шиєю з якогось дивного мережива і довгими рукавами-дзвіночками з жовтою стрічкою навколо талії.

Ручка притиснула хворобливу тканину, наче я поранила дитину. "Консорт вибрав їх для вас".

Я здригнулась. Вони точно були їй до смаку. "Я не буду виглядати, як шльондра в день сонцестояння, піджак і бриджі підійдуть". Мої думки ставали жахливими, коли я уявляла, як дефілюватиму в цій абсолютно безглуздій купі рюшів.

"Цього не станеться, ти королівська особа, а не солдат", - голос Нії заповнив кімнату. Притулившись до дверей, схрестивши руки на грудях, вона була з ніг до голови одягнена в темно-синю куртку, вузькі штани і чорні черевики - форму гвардійця.

"Це, я вдягну те саме", - я поспішно вказала на вбрання Нії.

Вона заперечливо похитала головою. "Ти будеш виділятися, як бородавка на носі, якщо будеш ходити в цьому вбранні", - зауважила Нія, несхвально скрививши губи.

"Що?" вигукнула я. "А ця зелена купа кінського лайна не буде?" Мої слова здалися різкими для ніжних вух Пенелопи, бо вона в жаху витріщилася на мене.

"Я не кажу, що не буде, але, можливо, це буде правильний тип уваги. Ти ж тут принцеса, чи не так?" запитала Нія, піднявши брову, і мій рот роззявився від розчарування. Вона справді очікувала, що я буду одягнена як павич. Знаючи Нію, це, мабуть, її розвеселило.

Разом з Пенелопою вони висіли над скринєю, навантаженою різними сукнями. Все, що я бачила, - це рюші, огидний колір і ще більше рюшів, які я категорично відмовлялася носити, якщо тільки не приєднаюся до цирку.

"Пенелопо, всі речі моєї мами запечатані в її кімнаті?" запитала я, нервово кусаючи губу. Моя мати ніколи не носила типових для Асійорда помпезних суконь, вона завжди була зручно вдягнена в шовкові струмливі сукні, які літали навколо неї, як хмаринки. Я завжди обожнювала їх, бо вона була схожа на весняну голубку, вона і я тепер були схожі на одне тіло.

Вона кивнула і поспішно, майже стрибком, вийшла з кімнати.

"Я б з'їла свої кінцівки, щоб побачити тебе в цьому", - Нія вказала на зелену сукню. Я схопила подушку і з силою кинула в її бік, а вона простягнула долоню, зупинивши подушку, що злетіла в повітря. Нія була Адріатинкою, вона могла матеріалізуватися і переносити себе за лічені секунди, а також застигати тінями разом з їхніми власниками. Вона була тим, кого вони називали Умбра, володар тіней. Адріатичні Аури вміли набагато більше, але Нія поїхала до Олімпії, коли їй було не більше дев'яти років. Її здібності так і не розвинулися повністю, і завжди завдавали їй шкоди, коли вона використовувала їх протягом тривалого часу. Не те, щоб їй особливо подобалося ними користуватися - її особистість була тим, від чого вона віддалялася якнайдалі. Вона довго заперечувала цю частину себе, і досі продовжувала це робити.

З моєї спальні почулися кроки, і Нія відсмикнула руку, від чого подушка, що плавала, впала на підлогу. Пенелопа розгублено подивилася між нами і поклала кілька маминих суконь. Мої груди піднялися від хвилювання. Шкіра затремтіла від їхнього дотику. Я згадала, як моя мати ходила в них, як вона сиділа, як вона плавала у своїй милостивій усмішці. Частина її, це все, що в мене залишилося, частинки їх.

"Вони здебільшого в доброму стані, за винятком кількох. Я можу привезти їх сюди, всі речі вашої матері, якщо хочете?" - запитала вона, уважно дивлячись на мене.

Я поплескала її по щоках, поцілувала у чоло. "Дякую."

Я попрямувала до їдальні в шовковій сукні зі смарагдовими довгими рукавами, яка щільно облягала мою талію і швидко спадала, торкаючись підлоги, її виріз приховував мій шрам на шиї, волосся було розпущене по спині, а по обидва боки голови - дві срібні перлинні шпильки з бісеру, зроблені моєю матір'ю. Перша служниця, яка побачила мене, затулила рота, щоб приховати свій роззявлений рот: що було причиною цього - сукня, мій шрам чи мої босі ноги, що визирали з-під сукні, коли я робила крок? Стара звичка, мені подобалося відчувати землю під ногами, це мене заспокоювало.

Коли ми підійшли до дверей їдальні, мої ноги підкосилися, і я запитала Нію через плече: "Це обов'язково?"

Вона закотила очі і підштовхнула мене вперед. "Намагайся не ображати занадто сильно, тримай погрози смерті в голові, прокльони позаду, а якщо не можеш бути шаноблива, просто дивись на них, а не висловлюй неповагу", - попередила вона. "Ми не хочемо, щоб у перший же день після повернення тебе запроторили до підземелля".

Солдати оголосили про мою присутність, і двері відчинилися, показавши щасливу родину Крігборнів.

"Моє королівство для підземель, підземелля мають мій голос".

"Якщо ти не можеш зачарувати мишу своїм нахабством, щоб потрапити до двору свого батька, тоді я пропоную тобі піти", - сказала вона, перш ніж штовхнути мене всередину.

Шлунок закрутило, я намагалася заспокоїти себе, просуваючись усередину масивних обідніх покоїв. Стіл і стільці були пофарбовані в золотий колір, щедро розставлені десятки видів страв, фрукти, м'ясо, риба і всілякі розкоші, навіть живі квіти стояли посередині. Який ідіот привіз моєму батькові квіти через усе королівство? Я мало не розсміялась від думки, що бідному хлопчикові довелося їхати в таку далечінь, щоб привезти цьому квітчастому тиранові кілька півоній. Стеля прикрашена величними позолоченими люстрами, стіни завішані червоними шторами, прикрашеними Асійордськими королівськими знаками, між ними висіли такі ж моторошні картини, як і в коридорах. Б'юся об заклад, вони налякали одного-двох гостей. Невже мій батько наказав розставити їх там навмисне, щоб задушити

якогось бідолашного емісара? Мій погляд зупинився на обличчях, що сиділи за довгим столом, і я мимоволі посміхнулася. Королівська дружина Морін і двоє її дітей, Рубен і Френ, сиділи з одного боку, мій батько - вгорі, а дядько - навпроти них. *Яке видовище.*

Батько різко підвівся, його широко розплющені очі простежили за мною згори донизу, блимаючи якимось диким здивуванням. Кілька секунд він просто дивився на мене, а потім мовчки сів назад.

Стара наречена стояла, наближаючись до мене. Морін завжди вдавала зі мною доброзичливість, хоча мені все одно було байдуже, з якої причини. Вона була нареченою мого батька багато років до того, як він одружився з моєю матір'ю, і навіть народила Рубена за кілька років до Ерен. Вона не була королівської чи шляхетної крові, народилася у неблагословенного купця в Грасмері, тому ніколи не могла вийти заміж за мого батька. Звісно, за інших обставин обох би повісили, але благословенні й неблагословенні були як олія і вода, для законів і королівства ми стояли вище за них у будь-якій формі і в будь-який спосіб. Одружитися з кимось із них означало запламувати вибір богів, залишивши їх у їхній несподіваній і негідній природі. Однак мій батько порушив найгірші правила. Морін була тінню при його дворі, до того ж нечестивою, як і всі неблагословенні. Висока і завуальована в людському віці, її світле волосся, схоплене і закріплене різнокольоровими намистинами на маківці, як у павича, не вражало уявлення про коханку короля в інших королівствах.

Вона торкнулася моїх щік своїми тонкими довгими пальцями, щоб на мить вивчити мене. Її тонкі губи скривилися в неприємній кривій гримасі півмісяця. "З благословення Кріга, на небеса Ходра. З поверненням, Сноулін", - привітала вона моторошно спокійним голосом. Невже вона не втомилася від прикидання? Одна справа для неблагословенної Врамметені грати благословенну, але вдавати з себе турботливу матір - це вже зовсім інша форма розбещеності. Вона схопила мене за підборіддя, нахиливши мою голову вгору, щоб зустрітися з її майже порожніми вимитими блакитними райдужними оболонками, які вимагали ввічливої відповіді.

Колись я дозволяла їй, але колись я був переляканою дитиною. Я обхопила її зап'ястя руками, її посмішка впала, здригнувшись від сили. "З його благословенням, нехай палаюче пекло привітає тебе з поверненням, Морін. Я бачу, що ти зів'яла, як старуха, якою ти і є", - сказала я, даруючи їй посмішку з вузькими губами. Прослизнувши повз її витрішкувате вираження обличчя, я попрямувала до них.

"Любий дядьку", - кивнула я і пройшла повз нього, коли він насторожено відповів на привітання.

Рубен і Френ обережно вивчали мене, їхні білі перламутрові голови сяяли під полум'ям свічки, риси обличчя були тонкими, як у їхньої матері, очі - вимитими блакитними, і вони були такими перламутрово-білими, як снігові духи, розпечені, як дерев'яні ляльки, у своїх рюшах, намистинах, пір'їнках і діамантах.

"Напівкровки, я бачу, ви вирости справжніми троями. Ваша мама завжди любила добрі жарти, тепер у неї їх два".

Дядько виплюнув воду, кашлянув і хихикнув собі під ніс. Їхні носи роздувалися, а губи кривилися від огиди. Рубен підвівся, щоб повторити, але підійшла його мати, поклала руку йому на плече, спонукаючи сісти. Що ж, мій батько принаймні отримав своїх дресированих ручних собак від неї.

Він все ще продовжував дивитися на мене, ніби побачив мертвого духа. Знову схиливши голову, я зайняла місце поруч з ним. Його огидні очі затрималися на мені на кілька секунд, а потім переключилися на їжу. Від цього погляду, такого ж, яким він

колись дивився на мою матір, у мене мурашки по шкірі пройшли, як тоді, коли я зловила його на собі, коли він дивився на неї.

Морін перервала мовчанку: "Ми з дітьми закінчили, ми дозволимо вам продовжити, у нас є обов'язки, які ми повинні виконати".

Мій батько кивнув і махнув їм рукою. Френ підвелася і поцілувала його в щоку, я можу присягнути, що жовч підступила до мого горла, коли я відсмикнула обличчя назад, скривившись. Батькова улюблениця. Маленьке ягнятко завжди так старанно старалося, ніби комусь була потрібна прихильність мого батька. Френ пишалася тим, що була його улюбленою дитиною - улюбленою дитиною мого батька був його трон.

"Так швидко? Але ж я так за тобою скучила, дорогенька, та й не щодня доводиться бачити снігових духів у замку", - дражнилась я, відпиваючи ковток з горнятка з водою. "Звісно, худобу може доїти хтось інший?"

Батько напружився і знову відмахнувся від них, перш ніж повернутися до мене. "Твоя грубість жахлива".

"Як і їхня зухвалість".

"Забудь про це, ти вже не дитина, а королівська особа, яка перебуває при моєму дворі".

"Що, відшмагаєш мене?" спровокувала я, заштовхуючи до рота виноградинку.

Він розлютився, і ніж, яким він розрізав яйце, ледь не розбив порцеляну. "Я не зроблю такого зі своєю дитиною".

"Ти маєш на увазі свого спадкоємця."

Він кинув на мене обпалюючий погляд. "Я не вибрав свого спадкоємця".

"Звісно, зважаючи на те, який у тебе є вибір, це, мабуть, дуже лякає". Я вдала, що затамувала подих, і повернулася до нього. "Дозволити північним варварам грати в рулетку?"

Пекуча напруга просочилася в повітря, перетворивши його на палючий мороз. Найбільший страх мого батька і найстрашніший претендент на його трон - інша лінія Кригборнів. Другий найстаріший рід Кригборнів, що століттями отаборився на Іслінських островах. Два сини першого короля Асйорду, Едріка, боролися за трон. Тенеброс, принц, що переміг, прийняв корону, а Іслін був засланий у найвищі гори королівства разом зі своїми завзятими прихильниками. Покоління за поколінням вони виростили і створили свої власні села, не маючи зв'язку з рештою світу. Вони жили, їли, дихали, трахалися і правили як варвари, але вони все одно були наступними в черзі, якщо у мого батька не буде спадкоємців або якщо ми всі помremo, вони мали кровне право на трон.

"Існує грубість, - сказав він, а з-під його кулаків виростав лід, розстеляючи карту по столу, заморожуючи все навколо. "І є спокуса моєї люті".

Я випинаю нижню губу. "Що ти зробиш, тату, заморозиш мене?"

Крижані пухирі вібрували, готові прорватися, але двері відчинилися, і Еліас увійшов, опустившись на одне коліно перед моїм батьком. Мої очі закотилися від театральної вистави.

"Сідай, Еліасе", - прочистив горло батько і рушив до стільця навпроти мене, все ще червоного від гніву.

Спадкоємець був не лише капітаном, як я помітила, але й, схоже, йому подобався мій батько, він навіть довіряв йому настільки, що супроводжував мене. Це було пов'язано з його вензорським корінням? Під кігтями Сайласа в його армії нечестивих чи син батька і шпигун, яким було його становище?

Він сидів навпроти мене з таким же виглядом, як і на кожній зустрічі, як зарозумілий мудак. Він самовдоволено вклонився і підморгнув мені. Перш ніж я встигла відповісти йому не дуже ввічливим жестом, батько втрутився.

"Це Еліас, син Івара Вензора, капітан моєї п'ятої гвардії, і наречений твоєї сестри", - представив він.

Я пирхнула, заплутавшись у тому, що саме: наречений чи випадкове вживання слова "сестра" для когось, кого я ненавиділа всім серцем. "Ти одружуєшся зі сніговим духом?" запитала я, напівсміючись, піднімаючи келих, вітаючи його. "Рада за тебе".

Він виглядав так само розваженим, як і я, і кивнув головою. "Дякую, Ваша Високість." Цікава політична домовленість, чи боявся батько, лорда Вензора, цікаво.

"Сноулін!" - застережливий крик батька пролунав у повітрі.

І це був мій знак до виходу. Я взяла у руку підсмажений хліб, намастила його джемом і встала. "Що ж, це була найвеселіша зустріч сім'ї, давай повторимо її іншим разом. Вітаю тебе, Еліасе, нехай боги благословлять твою бідну душу", - сказала я, пославши собі хихикання, перш ніж вийти з кімнати.

Я почула за спиною гучне зітхання, яке могло належати тільки найдорожчому батькові. "Зустрінемося в Зимовому саду до полудня, я маю з тобою поговорити", - спокійно покликав він.

Я повернувся, широко розкинувши руки, тримаючи тост у роті, і широко вклонився. "Як побажаєте, Ваша Величносте."

Він нахилився вперед у кріслі, вперся ліктями в стіл і роздратовано стиснув перенісся.

Нія приєдналася до мене, коли я виходила, похитуючи головою, можливо, побачивши мій жест у бік батька. "Це було необхідно?"

"Так, ти сказала це, я їхня принцеса. Це робить мене найпихатішою принцесою з усіх". Я відкусила великий шматок тосту. "Просто граю свою роль".

Вона струсила крихти з коміра моєї сукні. "Давай не будемо затьмарювати головних героїв".

Я насупилась. "Як я можу підтримувати їх з таким обличчям?"

Я покружляла навколо замку, нудьгуючи, і попрямував до солдатських тренувальних майданчиків. Мені завжди подобалося спостерігати за ними, ще з дитинства. Я сиділа там, запам'ятовуючи їхні рухи та імітуючи їх під час тренувань з Аларіком, який завжди казав, що вражений моєю здатністю відтворювати їх з точністю до дрібниць.

Тренувальні корти знаходилися в глибині території замку, за кілька хвилин ходьби. Нія щосили намагалася переконати мене, що це погана ідея, але після другого раунду нашої суперечки вона змирилася, і я вирішила, що краще поїду на екскурсію містом.

Коли ми наблизилися, солдати зупинилися, вивчаючи і здивовано дивлячись на нас. Більшість з них були напівголі і спітнілі. Це був би мій найкращий пейзаж у всьому Асійорді.

Я тихо свиснула і махнула їм рукою, щоб вони продовжували. "Нарешті, деяка зміна декорацій".

"Солдати з Асїорда? Ти називаєш це зміною обстановки?" запитала Нія з виразом недовіри.

"Напівголі Асїордїйські солдати, Нія". Вона похитала головою, але я дозволила своїм очам замислитися над м'язистою плоттю навколо мене.

"Ваша Високість", - озвався за моєю спиною сильний знайомий голос. Голос, який я часто чула, коли сперечався з батьком, і голос, який був ніжним до моєї матері. Голос, який спіймав мене на підгляданні за тренуванням солдатів, який сварив мене за те, що я піднімала клинки вдвічі важчі за себе, який доглядав за моєю ногою, коли я спіткнулась на одному з брудних майданчиків.

"Семюель". Перш ніж він зміг відповісти, я обхопила його шию руками і міцно обійняла. Він був одним з трьох Асїордїйських генералів, що служили моєму батькові, надзвичайно досвідченим і відданим. Дуже дорогий мені, він, мабуть, бачив більшість моїх катувань тут і ніколи не відступав, захищаючи мене, навіть якщо за це був покараний.

"Ти добре виросла, як дві краплі води схожа на неї. У мене так і не було можливості висловити свої співчуття", - сказав він, вклонившись. Мій батько сховав мене у своїх покоях на кілька днів після нападу, закрити від усіх, навіть не дозволив мені бути присутнім на похоронах моєї матері та брата і сестри. Відразу після цього мене вислали до Фернфосса.

"Як там Аларік?" - запитав він, виводячи мене з моїх думок. Вони обоє зблизилися за той час, коли Аларік служив в Асїорді вартовим у моєї матері, вони часто тренувалися і разом відпочивали в тавернах, насолоджуючись присутністю один одного, і навіть більше, ніж просто насолоджуючись. Кілька разів, коли я приєднувалась до них на дозвіллі, я помічала їхню неприховану симпатію одне до одного. Ніколи не розуміла, що між ними сталося, чому вони розійшлися.

"Буркотливий, вимогливий і лисіє".

Він глибоко розсміявся на моє зауваження. "Звучить так само, як я пам'ятаю".

Тренувальні майданчики зміїлися і розширювалися на довгі милі, розбризкуючи бруд, коли напівголені тіла билися рука об руку, сталь об сталь. Чиста сила, відмінна від тієї, якої нас навчав Аларік. Вони поклалися на м'язову масу і грубу силу, але застосовували техніку, яку вони створили для страшних солдатів.

"Ніяких Верглазерів?" зауважила я, оглядаючи порожні майданчики, що колись були вкриті льодом з усіх боків, де Аура вчилася свого ремесла. Стихіям було легко закликати свої дари, мистецтво володіння ними можна було вдосконалити за короткий час, але Орден Брума збирав для своїх батальйонів лише найкращі, найвидатніші таланти, а їхні тренування були такими ж грубими. Я бачила, як незліченна кількість з них стікала кров'ю, вичерпавши всю ману до останньої краплини, аби тільки догодити своєму королю.

"Їхню станцію перенесли в північну частину замку. Останнім часом у нас була хороша партія, і твій батько вирішив перевести їх в окремий двір, Брума Холлс. Командор все ще пишається своїми учнями, але особливо він тріумфує з того нового піднесеного стану, який дала йому школа Верглазер. Не ображайся на покійного короля, але твій батько знає, що використовувати найкраще, з ним це була чиста сила, твій батько - це все про обережну тактику".

Ренік Салазар, командир "Бруми". Людина, яка з'являлася в моїх кошмарах ще до того, як я дізнався, що це таке.

"Я бачу, Ренік все ще пестить батькові яйця", - сказала я, розчарована тим, що він не впав за мертво десь у північних горах, звідки він родом.

Він зупинився і повернувся до мене широко розплющеними очима.

"Перепрошую, - сказала я з вибачливим поклоном. "Я мала на увазі... лизати його чоботи?"

Сем весело засміявся і ніжно поплескав мене по щоці, темний грубий звук став солодким і ніжним. "Аларік завжди хотів доньку після того, як ти народилася, заздрив твоїй матері. Він, мабуть, був такий щасливий, що виховував тебе".

"У нас були моменти. Я могла би змусити його збожеволіти десятки тисяч разів, але він впорався".

"Він не захотів піти з тобою?"

Я похитала головою. "Він більше потрібен там, де він є".

"Зрозуміло." У його голосі пролунало розчарування, а в жовтогарячих райдужках промайнув відблиск болю.

"Чому ти не пішов з нами, Сем? Я знаю, що Аларік просив тебе".

Вбитий горем, він опустив свою втрачену увагу на землю. "Це моє життя, все, що я коли-небудь знав. Аларік хотів спокою, сім'ї, повної дітей, гарного будинку на лузі; а я був цим, солдатом. І буду ним до самої смерті".

"Він сумує за тобою", - сказала я. "Я теж".

Його рука впала мені на плече, і він коротко посміхнувся. "Тоді, мабуть, прийшов мій час забрати тебе на деякий час".

"Мабуть, так."

За мить ми розійшлися, щоб попрямувати до Зимового саду на зустріч з батьком. Широкі кущі сховали свою зелень під інієм, єдиним кольором були бруньки, що визирали з білої ковдри. Червоне на багато миль попереду, тільки червоне і біле. Колись Асйорд знав чисте небо і видиму зелень, але тепер все поховано під густим холодним благословенням їхнього Зимового Бога.

Нія відійшла вбік і попереджувально сказала: "Поводься добре".

"Якщо я маю робити те, що мені не подобається, то найменше, що я можу собі дозволити, - це ставлення". Роздратована, я скинула сніг з плечей. Як же я не любила цю благословенну річ.

"Я б хотіла, щоб це було ставлення, про яке я хвилювалася". Вона простягнула руку. "Твої кинджали, будь ласка."

Я насупилася. "Але... вони йдуть з моїм ставленням". Вона не відступила, і, здавшись, я простягнула їх їй. "Ти стаєш схожою на Аларіка. Одного примхливого старого в цій сім'ї достатньо".

"Твоє ставлення до них, здається, і без них чудове, а тепер іди, поки я не відрізав тобі язика".

Він уже чекав на мене, високий на тлі засніжених трояндових кущів, у темному вбранні, що контрастувало з білизою.

Він обернувся, помітивши мою присутність. "З благословенням Кріга, на небеса Ходра, дитино моя".

Нехай тебе, нечестивий виродку, вітатимуть у пекельному пеклі Каліго. Я просто вклонилася, не відповідаючи на привітання, прислухавшись до поради Нії не потрапити до підземелля. Живіт скрутило від його удаваної віри. З вірою прийшов страх перед божественним, якого він не мав.

Він натягнуто посміхнувся, поклавши свої долоні по обидва боки моїх рук. Від фальшивої перебільшеної прихильності я здригнулася і спробувала потиснути його руки, але хватка була міцною. "На мить мені здалося, що Серена увійшла в ці двері сьогодні вранці, ти дуже на неї схожа", - сказав він без вагань. Згадка імені моєї матері

змусила мене завмерти. Я ненавиділа чути її ім'я з його вуст. Він не заслуговував на те, щоб вимовляти її ім'я або говорити про неї, не кажучи вже про все, що він зробив після того, як вона народила нікчемних дітей, і про той незабутній біль, який вона пережила, коли він винищив її сім'ю разом з рештою її королівства. Вона плакала щонайменше раз на кілька днів. У неї ніколи не було можливості оплакати їх, попроситися з ними чи навіть поховати. Разом з болем моя мати відчувала таку велику провину, що завжди відчувала провину за те, що сталося.

"За таку поведінку я вважаю Аларіка відповідальним, і він за це відповідь", - погрожуючи, сплюнув він. "Нічого, що ми не можемо виправити". Його поблажливі слова змусили мою кров закипіти, і мої очі піднялися назустріч його, кожен погляд на них викликав у мене бажання зачерпнути свої власні. Він згадав ім'я моєї матері, ім'я моєї дорогоцінної матері недбало, ніби не він був причиною її болю і смерті, образив і погрожував єдиній людині, яку я коли-небудь вважала своїм батьком, а тепер він поводить себе зі мною, як зі зламаною лялькою у своєму ігровому будиночку.

Грім голосно пролунав на горизонті, і він нахилив голову до неба, коли блискавка вдарила всього в декількох футах від нас.

"Відпустіть мене, батьку", - спокійно наказала я. Його увага переключилася на мене, і його руки опустилися, але перш ніж він встиг відійти, я підступила на крок ближче. Нігті впилися в мої долоні, витягуючи кров з ран, отриманих вчора ввечері, по всьому тілу пробігла дрож від болю; моїм заземленням був біль, він утримував мене на місці.

Я провела пальцями по тому місці, де він доторкнувся до мене. "Позбавте мене від театральності, якщо ви чогось від мене хочете, раджу вам говорити, поки ви не набридли мені до смерті".

Шокований моїми словами, він засміявся і схрестив руки, ніби моя поведінка його не турбувала. "Ти ніколи не забудеш про це, чи не так? Але для мене це мало що значить, і ти це знаєш", - сказав він категорично, і на його обличчі з'явилася мерзенна посмішка, яка майже розважала його.

"Не очікуючи нічого меншого, я була вихована, щоб завжди очікувати від тебе найгіршого, враховуючи твою любов до драматичного масштабу дій". Дій, які прирекли ціле королівство на вимирання, мою матір - на болісний шлюб, її та моїх брата і сестру - на смерть, а дві країни - на ворожнечу.

Він вивчав мене, перш ніж відвернутися, щоб оглянути сад. Спокій його постаті викликав у мене мороз по шкірі від занепокоєння. "Я пообіцяв укласти угоду з королем Адріати.

"А я тут при чому?" запитала я, шокована згадкою про вбивцю моєї родини.

"Дванадцять років - задовгий термін для двох королівств, які ворогують між собою, і війна може розпочатися будь-якої миті", - його голос потемнів, коли він простягнув руку, щоб зірвати червону троянду. "Для того, щоб наші країни знову об'єдналися, встановився мир, а наші люди могли вільно жити серед нас обох, я прошу твоєї руки".

Мої риси обличчя розширилися, коли я зустрілася з ним поглядом, занадто налякана і приголомшена, щоб навіть повірити в те, що тільки-но почула своїми вухами. Це була причина мого повернення? Щоб продати мене Королю Ночі? Хіба це можливо? Мій батько торгується з Адріатою? Мій батько торгується зі мною?

"Що?" Я крикнула, і грім став гучнішим, знову привертаючи його увагу до неба, ніби він не почув мого запитання.

"Асйорд вже не той, що був колись, - сказав він спокійно. "Зими стають дикішими, мої землі холоднішими, мої люди нетерплячішими, їхня віра слабшає. Угода з

Янурісом незабаром змінить це. Ти - жертва, яку я принесу, щоб вирішити цю проблему".

Я гортанно розсміялась від багаторічної образи, презирства і болю, які покривали моє існування. До мене знову повернулося моє призначення. Ні, я ніколи не переставала бути його пішаком. "Така важка жертва для тебе, твоє чорне серце, мабуть, витікає дьогтем. Треба було народити більше дочок, весь Нуменгарт був би в твоїх руках, якби ти не продавав нас, як худобу, всім, кому хотів підмазати дупу в обмін на шовки та прянощі".

На його губах з'явилася усмішка, коли він висмикнув шипи з троянди, яку тримав у руках. "Ти - діамант, який, як я дізнався, був лише вугіллям, але навіть вугілля може горіти, щоб стати корисним".

"Якщо я відмовлюся? Де загроза, що ти вже мав би їх витратити?" Він не міг очікувати, що я погоджуся на це божевілля. Я б не погодилася. Ні за тисячу життів я б не вийшла заміж за цього монстра.

Злісна посмішка поширилася широко, мій опір розважав його. "Мирдур. Дорогоцінна земля, яку ти обожнюєш. Врамметен запропонував за неї цікаву суму, але вона все одно моя".

Чи для цього він послав своїх людей? "Асійрд не претендував на ці землі, він не може", - наполягала я.

Він відгорнув рукав, оголивши татуювання у вигляді браслета на зап'ястях. Стара клятва на крові, викарбувана чорними рунами, що означали Мирдур. "Не Асійрд, я маю".

Що? Він обманом змусив мою матір присягнути на крові. *Zgahna*, неспокій земель - все це через нього, бо всі вони були названі іменем їхнього вбивці.

Я посміхнулася, мої руки шукали відсутні кинджали. Я б відрубала цю руку. "Ці землі повинні були залишитися вільними, Олімпійці неспокійно спочивають, земля просякнута кров'ю, а повітря прокляте. Ти дав кровну обіцянку моїй матері, що не зробиш цього. Ти обіцяв задовольнитися своєю війною і не претендувати на ці землі". Як він обдурив її? Клятву на крові неможливо було обдурити, вона могла забрати твоє життя.

Він незворушно підняв брову. "Серен померла, як і присяга, але я можу скласти її з тобою, якщо ти тихо на це погодишся". Друга половина; після смерті моєї матері вона повернулася до нього, її друга половина. Чорт забирай.

"Тепер ти зі мною укладаєш угоди?" Я вириваюся, намагаючись утримати свій спалахуючий спокій.

"Я політик, а не звір, моя дитино".

"У політиків немає моралі, політики - звірі".

Він простягнув руку і заправив троянду без шипів мені за вуха, а потім тихо пригрозив: "Погодься на це, або я насаджу голову Аларіка на піку, притягну тебе до Адріати в кайданах, його кишки зачеплять як прапори для твого приданого, а Мирдур зрівняють з морем".

Ще один сміх вирвався з мене, а його власне задоволення обтягнуло шкіру. "Ось так, тепер ми домовилися. Треба було почати з тієї вбивчої фрази для твоєї презентації".

Він твердо запитав: "Навіщо мене провокувати? Я можу змусити тебе робити все, що захочу, і залишити собі Мирдур".

Я взяла троянду, яку він встромив мені у волосся, і піднесла її під ніс, без запаху. Троянда без запаху, сувора прикраса - червона декоративна брехня, як і його погрози.

"Ти знаєш, що ти підняв; також знаєш, що я буду боротися, і з того, що я бачу, ти дуже, дуже хочеш цієї угоди. Погрози і покарання, ти знаєш, що ці дрібні хитрощі не мають проти мене жодного важеля впливу. Знаєш, чому я так і не стала твоєю зброєю?" Він залишався нерухомим і невиразним на мене. "Тому, батьку, що ти ніколи не зміг би закувати мене в кайдани чи приборкати, як би ти не намагався. Якби ти це зробив, я, навіть будучи людиною, була би твоїм наймогутнішим мечем. Отже, ось я перед тобою, закута в кайдани за одну щиколотку. Хвала тобі, тобі знадобилося лише двадцять три роки і відчайдушна згода, але ти це зробив". Він був у відчаї не через погрозу, а через угоду. Я хотіла почути погрозу, щоб зрозуміти серйозність його відчаю.

"У тебе мої очі, юна трояндо", - нарешті заговорив він після тривалої мовчанки. "Ти єдина, хто має мої очі. Ерен і Тора мали смарагдові очі твоєї матері, Рубен і Френ - Морен. Якби ти не мала цієї риси, я б ніколи не вважав тебе моєю".

"На жаль, ми можемо тільки мріяти про таку насолоду". сказала я, засовуючи троянду назад за вухо і посміхаючись йому.

Він вступився в мене недовірливим поглядом. "Що ти плануєш робити з Мирдур, якщо їй було достатньо, щоб переконати тебе вийти заміж за нічного короля?"

"Що ти плануєш робити з Адріатою, адже знадобилася ціла країна, щоб переконати мене вийти заміж за нічного короля?" Я огризнулася.

"Тобі обов'язково сваритися зі мною щоразу?"

"Так", - сказала я, кліпаючи віями на нього. "Мені це дуже приємно. Отже, ти теж намагаєшся знищити духів, чи просто використовуєш їхнє невігластво для чогось більшого?"

Він змахнув сніг з моїх плечей, а потім зібрав пучок моїх пасом між пальцями. "Це вже в минулому, дитино моя, люди немічні і ламані, вони підкоряються лише своїм крихким емоціям. Ти не можеш озброїти те, що відчуваєш".

"Тоді що ти отримуєш від цієї угоди? Що було такого цінного, заради чого тобі довелося шукати і продавати мене через дванадцять років, особливо коли ти точно знав мою реакцію?"

Він посміхнувся, надто вже страшенно розважений. "Для того, хто не цікавиться королівськими справами, ти хочеш знати більше, ніж слід. Це була не та реакція, якої я очікував, я сподівався, що ти будеш щаслива мати вбивць своїх рідних у своїх лапах".

"Але я знаю, батьку. Він зараз переді мною", - сплюнула я з багаторічною злістю. Його усмішка здригнулася, на обличчі з'явилася гримаса зацькованого звіра. Він сказав достатньо, і я почула достатньо.

Побачивши, що він відволікся, я підвелася, щоб піти, всі ці розмови з ним втомили мене настільки, що мої очі стали важкими. Дзижчання вдарило по боках моєї голови, а тіло заніміло настільки, що я не відчувала власного тіла. Отримати удар ножем було легше і менш боляче, ніж розмовляти з отруйною змією, якою був мій батько.

"Тебе не звільнено, я не закінчив", - гукнув він ззаду.

"І ось я йду. Що ти будеш робити?"

"Сноулін", - крикнув він, перебиваючи мене.

"Саме так, батьку, ти нічого не зробиш", - вигукнула я у відповідь, махнувши рукою через плече. "Ти тримаєш мене за одні кайдани, а я тебе - за другі".

Я прокинулась посеред ночі, задихаючись, піт жалив мені очі. Мої демони не відпускали мене навіть уві сні, незважаючи на те, що я щойно зіткнулась з ними наяву. Ця ніч повторювалася щоразу, коли я заплющувала очі, щоб заснути. Тепер кожне ім'я, звук, обличчя, кожен запах і кожна пляма крові, що вкривала моє обличчя, були запам'ятані до мисливських подробиць. Відчуття чорного металу, що пронизував мою шкіру, руки голодних до крові Адріатів, які смикали мене за волосся і били, меч, що пройшов крізь груди моєї матері. Її крики і мої власні, клуби чорного диму і жар полум'я, що пожирало повітря. Кожне відчуття мого тіла відмовлялося забути ту ніч. Я відчувала металевий присмак крові, наче з рани на моїй щоці все ще текла свіжа кров.

Жовч підступила до горла, підштовхуючи мене встати. На півдорозі коліна зрадили мою вагу, і перш ніж я впала на тверду землю, сильні руки схопили мене і підняли вгору. Кай. За мить він опустив мене у ванній кімнаті, я вивернула живіт на раковину, поки дихання не змогло зустрітися з легенями, а сльози потекли з моїх очей. На щастя, всі спогади затьмарив біль.

"Усе гаразд, не роби такого обличчя", - сказала я суворим рисам за спиною, коли нахилилася, щоб прополоскати рот. Йому це не підходило, мені потрібні були його комфортні риси, ті, що завжди заспокоювали мене з моїх нічних кошмарів за допомогою дражлинок і жартів.

"Ти маєш намір тримати в таємниці те, що там сталося?"

"Ні". Я опустила на холодну підлогу у ванній кімнаті і здалася. Як я могла сказати йому, що щойно погодилася на те, щоб мене віддали в заставу Адріаті заради Мирдур? Як викласти новий план, який я вигадала, щойно батько розкрив причину мого повернення? "Пам'ятаєш, що я пообіцяла тобі того вечора, коли ти повів мене до пекарні за тортом на моє шістнадцятиріччя?" *Одного дня зробимо цю землю знову нашою. Пообіцяймо, що ми знову зробимо Мирдур, Олімпію, своєю.*

Злість почала проступати на поверхню. "Сноу..."

"Я пообіцяла, що Мирдур буде в безпеці, що я отримаю її від батька і що душі Олімпійців нарешті знайдуть спокій. Обіцянка буде виконана раніше, ніж я думала, він віддасть мені Мирдур".

Він нахилився до мене, насупивши брови. "Що? Чому?"

"Тому що я погодилася вийти заміж за Адріатичного короля заради цього. Він пообіцяв клятву на крові, що землі будуть моїми, а я... Адріатичного короля".

Його обличчя розширилося, і він підвівся. "Вставай, ми покидаємо цю пекельну діру."

"Я маю намір виконати свою обіцянку".

Його рука міцно стиснула мою руку. "Мені начхати на цю обіцянку".

"Так".

Він знову нахилився до мене. "Ми прийшли, щоб з'ясувати, чому його солдати опинилися в Мирдурі, і продати його, а не для того, щоб жонглювати цим. Це надто багато змінює, Сноулін, ми відступимо". Благання і щось схоже на страх промайнуло в його смарагдових очах, коли він повторив. "Ми відступимо".

"Мирдур під його ім'ям, він ніколи не буде вільним, поки він живе".

Він на мить остовпів від усвідомлення, але це була його реакція, хоча я щойно встромила цвях йому в серце. "Тоді ми вб'ємо його."

Я похитала головою. "Тоді його земля успадкує їх, і наш шанс вирвати Мирдур з-під влади Асйорда зникне назавжди; наші землі повернуться до Зими. Мій батько цього не розуміє, але він уклав зі мною угоду, де вітер сприяє мені".

"Тобі доведеться вийти за нього заміж, люба, ця клятва не буде скріплена, якщо ти не вийдеш за нього заміж. Який би план ти не плела, що б ти не думала, що зможеш викрутитися, це не спрацює. Він забере твоє життя як ціну".

"Цього не станеться, бо я вийду за нього заміж і ввійду до Адріати через парадну браму". Я розповіла, і він зблід. "Вони посадять мене на трон, близько до нього, близько до них, близько до моєї помсти, власними руками. Мій батько уклав для мене найбільшу угоду з усіх можливих".

"Або Він поклав тебе прямо в пащу акули".

"*Obscur Asteri* - не акула, це просто людина з ламкими кістками і чотирма іклами, якими, напевно, важко пережовувати ягнятину".

"Сноулін!" - голосно гукнув він, і його обличчя стало гарячішим. Кай ніколи не сердився на мене, це був, мабуть, один з перших випадків у його житті.

Я посміхнулася йому, хоча моє обличчя заснуло від утоми. "Ти не називав мене так з того дня".

Мені не подобається твоє ім'я. Це були його перші слова, які він сказав мені, а потім почав вигадувати інші способи називати мене. Кожного дня, коли він приходив, мене називали по-різному, але ніколи не Сноулін. Він завжди дивував мене тим, як він знаходив способи змусити тебе почуватися так, ніби ти знаєш його незліченну кількість життів. Можливо, саме тому він мені подобався - можливо, саме тому він був першим хлопцем, який якийсь налякав мене. Мої повіки почали розплющуватися, занурюючи мене в цілковиту темряву, коли я відчула, як він обережно підняв мене з підлоги на м'яке ліжко.

"Тобі ніколи не пасувало ім'я Сноу, ти завжди була для мене теплою, як сонце. Зблизька - пекуче, а здалеку - тужливе. Звідти, де я стою, м'яким, як осіннє проміння, абсолютно чудовим".

"Так, так." Я пробурмотіла напівсонно і почувла, як він засміявся.

"Ти розкажеш про це Нії, і її гнів буде на твоїй совісті".

РОЗДІЛ 7

МИР І СПОКІЙ

Кіліан.

Мені було лише п'ятнадцять, коли рада Адріати одностайно проголосувала за напад на Асіорд; коли ми отримали звістку про те, що наші солдати успішно проникли через міські мури Тенеброса і атакували замок, залишивши тисячі людей в жалобі. Невинно вбиті тієї ночі були співучасниками їхнього плану відволікти Асіордських солдатів від території замку, щоб вбити їхню королеву та королівських дітей.

Адріата покладалася на духовну магію богині Гени, яка обдарувала наші землі своїми дарами. Ми були людьми, які вивчали небо і духовне, а також найбільш пов'язані з ним. Для нас союз Олімпійської принцеси та Асіордського короля сприймався не лише як порушення законів, але й як страшне передвістя. Місяць був червоним кілька місяців поспіль, не було жодної тіні, а напередодні їхнього весілля йшов град і червоний дощ. Боги вже запечатали спростування.

Коли між їхніми королівствами обговорювався союз, Адріата вороже поставилася до Асіорда, вважаючи це актом війни і нехтуванням природними законами, давніми, як світ. Королева Серен була Zephyr, вона походила з роду Аури, і не просто звичайного роду, а найсильнішого, королівського, того, що керував блискавками. Старійшини Аури зазвичай називали Strikers.

Королівства Соларія та Ханаї, більше зі страху, ніж з симпатії, зберігали нейтралітет до його рішень. Але Адріата та Елдумур перервали свої зв'язки з Асіордом і зайняли холодну позицію щодо їхніх планів, побоюючись намірів царя Сайласа. Коли він напав на Олімпію після свого союзу з їхньою принцесою, вбиваючи всіх її мешканців та їхніх царів у найуразливіший час, страх зріс удвічі. Його наміри виявилися чистими, він прагнув створити спадкоємця, зброю, якою міг володіти лише він, і яка була спрямована проти нього, що було зрозуміло всім.

Поколіннями Аури розбавляли свою силу, спаровуючись з дин-аурою, людьми. Навіть союз двох однаково обдарованих володарів магії часто був небезпечним для їхніх дітей через силу, яку вони передавали один одному. Змішання двох родів Аури було прокляте, заборонене законами, даними Богом.

Astrum liber, наша священна книга, говорила про дуже мало гібридних Аур. Їх описували як могутніх жажливих створінь, що потопали у своїй силі, не в змозі її контролювати. Вони сіяли війну та руйнування на наших землях. *Ібрисі*, істоти приречені.

Олімпійці були могутніми, якщо не наймогутнішими з стихій, їхній народ був благословенний одним із найбожественніших богів. Легенди розповідали про благословенного, який міг керувати небесами, про крилатих істот, здатних літати, що спустилися з його царства Келум, і про тих, хто міг розсікати хмари, повітря і землю світлом. Сайласа охопила несамовита жага знайти те, за що його покарали небеса.

Через п'ятнадцять років після шлюбу у них з королевою Серен народилося троє дітей, і, на превелике незадоволення їхніх батьків, жоден з них не виявив жодних ознак батьківського дару. Вони успадкували людяність. Чи стали боги і небеса на бік живих, було питанням для всіх.

Однак дванадцять років тому рада і вся Адріада несподівано отримали анонімну звістку про те, що всі діти царя Сайласа насправді отримали великі здібності від обох батьків, і їх тренують, як солдатів, що готуються до війни, приховано від людських

очей. Неспокій і страх зростали серед духовних земель. Рада зібралася для прийняття рішення і напала всього через кілька днів після цієї новини. У своїй необачності вони не тільки не вбили всіх спадкоємців, але й дізналися правду про те, що жоден з них насправді не володів магією, розпаливши конфлікт між нашими двома королівствами і вбивши тисячі невинних людей і трьох невинних королівських осіб.

Палюче сонце нагрівало землю і моє повітря. Було тепло, занадто тепло, в той час як наш південь ось-ось мав потонути в морозах, яких наші землі ніколи не бачили, а захід постійно перебував під поглядом бурі та грому. Занадто тихо, в той час як наш схід затягнутий хмарами і наповнений чудовиськами з моря темряви, а північ постійно потребує уваги, щоб дотримуватися угоди про Високий Мур, фізичний кордон, збудований, щоб відокремити наше королівство від Асйорда. Не лише камінь і сталь, але й магія, що захищала і охороняла цю непроникну фортецю, яка залишила наше королівство на мілині. Раніше на мілині, а тепер у полоні проклятих хвиль природних і неприродних катаклізмів, які майже два роки поспіль невпинно коштували нам важкої праці, уваги, десятків сіл і навіть життів.

Сіно копалося в моїх руках, дряпало поверхню моїх мозолистих долонь, вага великих гранул була майже невагомою, коли я переносив їх по стайні. Окрім шурхоту пухкого сіна на землі, на яке я наступав, іржання коней і літнього вітерця, не було нічого, крім тихого спокою.

Від воріт пролунав низький свист, що порушив тишу. Мій брат нахилився, самовдоволено спостерігаючи за мною. "Якщо ти хочеш зачарувати конюха дочку, я б теж зняв штани".

Ось тобі і мій спокій. "У мене не вистачить на тебе нервів, Мал."

"Мені було б шкода тебе, бідолаху, якби ти не був найбільшим придурком". Він відштовхнувся від того місця, де стояв, і попрямував до мене. "Вона повернулася."

Її, єдину, чие ім'я було заборонено вимовляти вголос, Зимову принцесу. Вона повернулася і незабаром буде тут, в Адріаті.

Я перестав піднімати піддон і повернулася до нього. "Коли?"

"Кілька днів тому. Місячний двір скликав нараду.

Я взяв останню палету і сказав: "Я буду там".

Він не зрушив з місця, незважаючи на мої слова про звільнення. "Ти ж знаєш, що у нас є стабільні люди, які за ними доглядають. То що, наступного разу я знайду тебе на кухні?"

"Якщо він зберігатиме мої вуха в благословенній тиші, ти можеш знайти мене навіть серед каналізаційних робітників".

Він скривився. "Є й інші захоплення, які ти міг би придбати. Наприклад, випивка."

Я насміхався. "Ти не наблизити свій ніжний ніс до жодного з цих місць, і тримайся подалі від мене. Я думав, що стайня - це досить добре, але, мабуть, мені доведеться переосмислити свої схованки". Йому знадобився рівно тиждень, щоб з'ясувати, де я вирішив провести час відпочинку.

"Почуття гумору на старості років з'явилося? Тягни свою смішну дупу на збори, я не буду сидіти там сам і слухати бурчання старих кажанів".

Я кинув на нього в'янучий погляд, і він відступив у маленькій джизі. Як ця людина-дитина могла бути моїм братом? Скільки разів на день я запитував себе про це?

Я зник у своїй кімнаті. Раніше магія підступала мені до горла, але тепер вона була такою ж швидкою, як клацання пальців. Іноді я думав про те, щоб зникнути на дні океану або на вершині гори, але мене вчили не тікати від своїх проблем, і чомусь

щоразу, коли я намагався, я опинявся на місці, ця думка прилипала до мене, як найгірший клей.

Роздягнувшись, я занурився під холодну поверхню ванни і потягнув за собою всі тіні, що затьмарювали кімнату в цілковитій темряві. Тиша. Тиха тиша.

У мої двері постукали, і я випустив довгий подих розчарування. Я знав тишу, але тиша не знала мене.

"Кіліане, - озвався голос Дріади, що ходив по моїй кімнаті. "Ти в порядку, синку?"

Ледве витягнувши тіло з води, я загорнувся в халат. "Щось сталося, Дріадо?" Мати Мала, моя мачуха.

Вона похитала головою, нервово перебираючи руками. "Я чула, що принцеса повернулася. Хотіла дізнатися від тебе, чи все з нею гаразд".

"Я також отримав звістку від Мала, - пояснив я, пропонуючи їй сісти. "Також не знаю, чи з нею все гаразд, для нас, якщо вона жива, то все гаразд".

На її бровах зібралася нахмуреність, більше стурбована, ніж обурена. "Вона має стати королевою Адріати. Як це може бути не твоєю турботою, це турбота кожного".

Це було моєю турботою, але не такою, як для інших. Я провів рукою по мокрому волоссю. "Лише титул, Дріадо, лише титул. Ця істота не є нічиєю королевою".

"Істота?" - запитала вона, підводячись з місця, де сиділа. "Вона лише людина, синку. Ти не можеш думати про неї так. Не ти."

Я глибоко вдихнув, відкинувшись на спинку стільця. "Чому не я? Хіба я вихований в інших переконаннях, ніж усі інші, хіба я не благословений Хенем, хіба я не маю розуму, щоб зрозуміти, чий це продукт?"

"Це?" - вигукнула вона; вираз її обличчя був такий жахливий, ніби я образив Бога. "Будь ласка, будь порядним і називай бідну дівчину, яка постраждала від наших людей, тим, ким вона є".

"Не було ніякої бідної дівчинки, ми полювали на *Ібріса*, і ти це знаєш".

"Який був просто людиною".

"Які все ще може бути просто *Ібрисом*". Я зітхнув, сперечатися мені не подобалося, особливо з нею. "Дріадо, за кілька хвилин я маю бути на зустрічі. Принцеса почувається добре і, сподіваюся, залишатиметься такою до угоди. Якщо більше нічого не потрібно".

На її обличчі було розчарування. "Ні, синку, йди на свою зустріч".

Зала засідань гуділа, мої вуха наповнилися гамором жвавої вулиці. Ця кімната не знала тиші - ця сама кімната була антонімом тиші. Місяць і Ніч утворювали двір. Незважаючи на гармонію місяця і ночі, ці двоє були схожі на магніти. Сперечаючись, на кожному засіданні лунала пісня про ліричні образи. Молоді критикували старих, старі ображали молодих.

"Тільки не кажіть мені, що ми все ще продовжуємо це божевілля", - без вагань вигукнув Стрегор, один з найстарших радників.

Голова ради розчаровано потерла скроні. "Угода скріплена печаткою, підписана і в роботі. Божевілля вже минуло, Стрегоре."

Він ображено проклинав себе під ніс. "Ми не торгуємося за те, щоб вона була нашою полонянкою, вона буде нашою королевою. Ти розумієш, що ми нічого не виграли від цієї угоди?" І все ж він проголосував за угоду, а потім здивувався, коли вона була укладена, і зрозумів, що двір і король дійсно мають намір зробити Зимову принцесу нашою королевою.

"Ми виборили свободу для нашого народу, - перебив я. "І що ти приніс нам на даний момент, Стрегоре? Я маю на увазі, крім їхнього ув'язнення". Стрегор, на той час генерал, повів сотню нашої Аури в напрямку Асійорда, в атаку. Той, хто підштовхнув до рішення про атаку, той, хто спричинився до багатотисячної різанини.

"Ми повстали за це Королівство".

"І це королівство падає, бо ти повстав". заперечив Ларг, генерал Високого Муру.

Стрегор здригнувся вгору. "Сайлас збирався використати тих істот".

"Ті істоти були людьми", - перебив Мал, увійшовши на нараду. Його волосся розпатлане, сорочка застебнута не на всі гудзики, ремінь знятий. Цей дурень міг би стати моєю смертю. "Що вони збиралися робити, кричати про капітуляцію біля наших воріт? Не дай Боже, щоб вони навчилися битися, нам би довелося битися з усіма трьома з нашою майже стотисячною армією". Він сів і глузливо підняв брову на радника.

Стрегор нахилився вперед з наміром домінувати. "Це те, що вони символізують. Те, що боги були до нас прихильні, не забирає того, чим вони були".

Мал сперся на стіл. "Ця пропаганда *Ібрисів* виснажує. З кожним днем вона стає все витонченішою. Однієї миті вона монстр, а іншої - наш порятунок?" Він посміхнувся в каскадну тишу кімнати. "Забавно, як все закручується, чи не так?"

Радник вишкірив зуби на мого брата. "Хробак залишається хробаком, хоч і допомагає землі дихати. Чудовисько залишається чудовиськом навіть за тюремними ґратами".

"Люди", - заперечив Мал, звертаючи увагу на зал засідань. "Так багато їх у цій кімнаті, але так мало людяності. Хто дав тобі шкалу, Стрегоре, щоб виміряти те, що ти називаєш чудовиськом? Зі списком, який втричі перевищує кількість вбивств будь-якого звіра в цьому царстві, що ти зважив на терезах? Чума?"

"Досить, Малек", - попередив я, і він підморгнув мені, перш ніж переможно відступити.

"Чому ця зустріч називається "Адріана", у нас немає цілого дня. Наші ескадрильї чекають на відправку на допомогу містам на наших кордонах". Тріада, командир ордену Умбра, запитав головного радника, втомившись від суперечки. Літній Аура не мав жодного бажання займатися політикою, а тим більше тим, що люди називали чудовиськом. Він бачив справжніших.

"Якщо Сайлас, цей підлий виродок, попросить змінити або відкликати хоча б один рядок у цій угоді, я відкликчу свій голос", - пригрозив Релган, найстарший член ради.

Голова ради опустила руку. "Не хвилюйтеся, раднику Релган, це не те".

"Це "після", - підштовхнув Мал. "Те, що відбувається після".

Він кивнув. "Так."

Він розсміявся, нітрохи не збентежений. "Звичайно, в якій вежі ти запропонуєш її замкнути? В якій вежі ти хочеш, щоб король погодився, де її замкнути?"

Я нахилився до нього. "Я попереджаю тебе востаннє, брате".

Він підняв руки в знак покори і відкинувся на спинку сидіння. "А як же інакше, ви з цими виродками пов'язані по руках і ногах. У тебе є своя пропозиція? Північна вежа? Вежа біля мосту?"

Я проігнорував його підбурювання. Навіть звук удару, почутий досить довго, зігриває.

"Це не так, командире, - пояснив головний радник. "Була пропозиція зменшити її владу над двором. Як ми знаємо, вона - *Ібріс*, але вона також донька Сайласа. Це дало б Зимовому королю більше важелів впливу, ніж ми думали на початку угоди. Ми запропонували зменшити її роль при дворі. Заради спокою наших підданих. Чи є у нас ваші голоси, генерали, командувачі, щоб дотримуватися цього нового правила пониження?"

"Ні", - сказав Малік, схрестивши руки. "Я хочу, щоб вона сиділа за цим самим столом і бачила, як ти тремтиш щоразу, коли наважешся заговорити з нею". Його голос мав вагу, він був командиром найсмертоноснішої ескадрильї в Адріаті, якщо не в усьому Дарданесі. Команда емпатів, Аура яких не потребувала навіть дотику, щоб завдати шкоди ворогу.

Ларг насмішкувато похитав головою. "У цьому питанні я згоден з командиром Елдричів".

"Але не я", - відповів Тріада і підвівся, щоб піти, незважаючи на те, що його не відпустили. "Поклич мене, коли тобі треба буде вбити справжнього звіра, а не якусь дівчину, яку ти, мабуть, уже вбивав колись".

Голова ради зітхнув і повернувся до мене. "Сподіваюся, ми отримали твою пропозицію, Кіліане".

Брат витріщився і похитав головою, очікуючи від мене найгіршого.

"Ні, не знаєш". Я сказав. "Ти вважаєш Сайласа ідіотом? Тоді ви всі теж будете ідіотами. Ми не будемо так ризикувати. Навіть якщо з ним нічого не вийде, ніякого пониження в посаді не станеться. Королі одружувалися з найгіршими політиками, невже ми так боїмося Сайли, що станемо першим королівством, яке відрахує найшанованішу жінку в цьому царстві. Що буде далі, чоловіки понижуватимуть жінок у праві дихати, спати і їсти? Чи такий приклад ми подаємо нашому народові? Невже ця короткозорість засліплює наслідки, чи страх настільки розбещує, як про нього говорять?"

Він прочистив горло, його погляд стрибав між кількома радниками, які, ймовірно, були тими, хто запропонував цю безглузду ідею в першу чергу. "Ні, звісно, ні. Якщо ніхто не заперечує, ми відхилимо цю пропозицію як незгоду з головним генералом".

"Підніміть руку, Стрегоре, для драматичного ефекту", - сказав мій брат, стоячи, поплескавши розгніваного радника по плечу перед тим, як піти. Але навіть він промовчав і частково погодився зі звільненням.

Я сидів на даху пагорба в бухті Амаріс з видом на Мавританське море, ніжні хвилі припливів і відпливів огорнули берег, який колись лежав на багато миль нижче, білий пісок і черепашки, а тепер став темним морем і люттю. Місяць, що згасав, світив блідо-сріблястим, але яскравим і повним сяйвом, приносячи нам більше світла, ніж сонце. Вітер вже не був таким ласкавим, як колись, тепер він пронизував мороз по шкірі і

змушував шукати теплу мантію. Колись королівство літа, Адріата стала королівством несподіваної люті пір року. Колись улюблений край богів, тепер перетворився на маяк їхньої люті. Адріату отруїли, протиотрутою стала вона сама.

Я зітхнув, закинувши голову вперед, втомлено здаючись. "Як ти мене знайшов?"

Малік сів поруч зі мною на прохолодному білому камені. "Запитав кожну дитину, чи бачили вони похмуру статую, і всі вказали сюди". Він простягнув мені паперовий конус, наповнений кукурудзяними цукерками всіх кольорів. Я відчував смак барвника на язичці, просто дивлячись на них.

"Нам вже не дванадцять, брате".

Він насупився. "Я знаю, що вони все ще подобаються тобі, прибережи роздуми для ради".

Я взяв їх з його руки, цукерки хрумтіли у мене на губах, не відчуваючи на смак нічого, окрім цукру. Він мав рацію, вони мені все ще подобалися.

"Знаєш, він мене одного разу побив, - сказав Мал, беручи цукерку з мого ріжка. "Коли впіймав мене, коли я їх їв. Він сказав, що вони для дітей. Я не зрозумів, що він мав на увазі, бо я був дитиною, але для нього ми були чоловіками з того моменту, як зробили перший крок".

"Батько побив тебе", - сказав я, кладучи до рота дві червоні, з ледь помітним присмаком полуниці між цукром, цукерки. "Тому що ти вислизнув, вкрав їх, розбив намет, тікаючи від продавця, потім показав йому свою дупу, а потім обізвав його придурком з трьома цицьками через родимку між очима". Мал не вважав список своїх безрозсудних вчинків вичерпним, завжди можна було додати ще один. Наш батько був дуже авторитетним, це був його шлях або ніякий інший, і Мал зростав схильним до його розчарування.

Він тихо хихикнув. "Я точно напишу свою автобіографію під псевдонімом".

"Чого ти хочеш, брате?"

"Як ти думаєш, де вона була?"

Це завжди була вона; єдиною людиною, про яку він хотів говорити, була вона, і єдиною людиною, про яку я ніколи не хотіла згадувати, була вона. "Хіба це має значення?"

"Чи прийде вона вбити свого судженого?"

Я звернувся до нього. "Тобі б це сподобалося, чи не так?"

Він відкинувся на спинку крісла, дивлячись у небо. "Хіба ти теж не будеш задоволений? Цей чоловік - мудак."

"Чоловік - король. Всі королі - козли."

"Ти повинен був сказати 'ні', Кіл, - тихо промовив він. "Ти повинен був відмовитися так само, як і я. Вони використають її, прохання про неї було хитрістю. Так чи інакше вони знайдуть спосіб позбутися її, зв'язати або тримати подалі від батька, але її все одно використають. Чи не вважаєш ти, що ми були зобов'язані перед нею встати і сказати 'ні' цій умові в угоді? Її сестра справилася б, ми і так тонемо в нашій біді, нам потрібна була угода, і ми могли б обійтися без того, щоб знову втягувати її в це".

"Мал, - перебив я. "Рада дозволила б Адріаті потонути, перш ніж прийняти угоду Януріса з Сайласом. Це вона врятувала його, а я погодився лише заради порятунку нашого королівства".

РОЗДІЛ 8

ГАЛЕРИ ТА ВЕСЛА

Сноулін.

Нія літала по моїй кімнаті, наче муха. Неспокійно постукуючи пальцем біля скроні, придумуючи чергову причину, чому мій батько уклав угоду з Адріатою. Вона зупинилася, і я здригнулася. "Адріатична сталь, якби його армія мала таку сталь, вона, безсумнівно, взяла б гору над будь-ким", - сказала вона напівголосно, відтворюючи цю думку зі страшним виразом обличчя.

Я потерла шрам на згадку про чорну сталь на своїй шкірі. Можливо, вона має рацію, але він не став би зносити цілу стіну, щоб отримати це.

"Виробляти?" запитав Кай, схилившись на коліна, втомлений від того, що не спав усю ніч, а потім був узятий Нією в заручники на світанку, коли я розповіла їй про угоду. "Ці землі мертві, як довго ти зможеш харчуватися рибою та насінням сосни?"

"Сумніваюся", - сказала я, знаючи свого батька і його епатажні вчинки.

Нія звузила на мене очі. "Що? Скажи, як ти думаєш, що йому від них потрібно?"

Я завагалася, несвідомо гризучи великий палець. "Військова угода, щоб об'єднати сили проти континенту. Ти можеш собі уявити, їхні Аури разом?" Від думки, що мене використають для вторгнення на континент, можливо, навіть за його межі, по тілі пробігло тремтіння.

Нія впевнено похитала головою. "Масштаб занадто грандіозний. Ми не можемо так думати, а Адріати - хворі фанатики, але не дурні, щоб потурати таким планам. Для історії вони - мирне королівство, яке ніколи не починало жодної війни за межами своїх кордонів".

"Напад дванадцятирічної давнини був дуже схожий на це", - зауважив Кай.

"Саме так, цей напад змушує мене думати інакше. Зовсім не захищаючи їх, але вони намагалися запобігти одному з них, пам'ятаєш?" - зауважила вона. Ти маєш рацію, якби нас виростили і навчили вбивати, це не залишило б жодних роздумів про плани мого батька щодо нас, і Адріата була б першою, на кому він випробував би свою зброю.

"Що ще, окрім влади, хоче мати мій батько, я не розумію. Я знаю його тактику, повір мені, війна - це його задоволення, він міг би обдурити духовних на щось, їх було легко обдурити десять років тому".

"Як це може бути пов'язано з його солдатами в Мирдурі?" запитав Кай.

"Ми квити?" запитала Нія. "Це безглуздо, навіть якби він збирався воювати, навіть його солдатам бути в Мирдурі?"

"Ми відкладемо вхід до Зимового двору", - оголосила я.

Кай був шокований. "У нас не так багато часу, люба, чотирьох місяців, мабуть, не вистачить, щоб зібрати все необхідне для того, щоб інші королівства напали на Асйорд. Ми не можемо покладатися на кількість батальйонів і виходи. Ми повинні вирахувати їхні резерви, шпигунів, головну зброю, слабкі місця кожного міста, детальну карту Соболиної Безодні, всі закутки і схованки, а також звивисті шляхи. Це займе занадто багато часу, якщо ти не будеш на службі. Нам потрібен хтось зсередини і відволікаючий маневр. Це має бути ти."

"Я розумію, - сказала я, відчуваючи, як його спустошеність наповнює повітря. "Але цей план призупинено, до подальших розпоряджень. Якщо те, чого я боюся, правда, жодне королівство не скористається своїм шансом з Асйордом тепер, коли вони уклали угоду з Адріатою, незалежно від того, що ми їй дамо. Соларія боїться лише

одного - адриатів, вони їхній заклятий ворог відтоді, як боги створили суперечки. Ельдмур відійдуть, якщо дізнаються, що інший дух став на бік мого батька, а Ханаї, якщо вони навіть вирішать діяти самостійно, більше не будуть цього робити. Їхня королева не покладається на цифри, тому що у неї їх немає, і тепер вона матиме справу саме з цим".

"Комнхолл може вийти вперед", - спробувала підтримати Нія похмурого Кая.

"Кого з благословенних неблагословенні бояться найбільше?" запитала я.

Кай протер очі і відповів майже розгублено. "Адриати". Він стояв і гладив мене по маківці. "Я довіряю тобі. Якщо це зупинка, то так тому і бути. Чи маю я відмовитися від тренування дворів?"

Ніхто, крім мене, не знав би, наскільки важкою була для Кая думка про те, що ми відмовимося від знищення Асйорда. Його заспокоювало те, що ми були на шляху до його знищення. "Ні, не втрачай своїх контактів. Нам ще можуть знадобитися слабкі місця і чисельність. Я хотів би мати запас на випадок помилки, якщо батько планує зробити Адриату ще однією своєю здобиччю, тоді ми ще зможемо їх використати". Він кивнув і рушив до виходу. Я схопила його за руку і швидко відсмикнула свою руку, відчуваючи незручність. "Я вб'ю його, Каю, і я вб'ю цю землю, навіть якщо це буде останнє, що я зроблю".

Він подарував мені усмішку, напівмісяць, який зморщився, щоб приховати родимку під оком. "Досить простого "я люблю тебе".

"Ти ненавидиш ці слова."

"Ненавиджу тих, хто не має цього на увазі". Він підморгнув мені і пішов.

У кімнаті пролунав примхливий свист, і я роздратовано подивився на Нію, яка водила двома пальцями в повітрі. "Я вб'ю його, Каю", - насміхалася вона, а потім закричала, коли я побігла за нею.

Пенелопа мовчала весь ранок, крадькома поглядаючи на мене, поки нарешті не підійшла, сидячи в кутку мого ліжка, щоб перевірити мої забинтовані руки. Розгорнувши та обережно витерши їх, вона нанесла мазь, від якої я здригнулася.

"Це допоможе їм зцілитися", - сказала вона, помітивши мою реакцію. "Хоча я починаю думати... що ви, можливо, не хочете, щоб вони зцілилися".

"У твоєму віці ти розмірковуєш про такі філософські речі. У тебе що, немає ляльок, з якими можна погратися?"

"Не будьте нестерпною", - буркнула вона, перш ніж наказати мені йти до ванни.

Вона затягнула мене в смарагдову сукню зі струмливого шифону в кілька шарів, з довгими рукавами і квадратним вирізом, що відкривав верхню частину мого бюста і дюймовий шрам на плечі. Моє волосся було вільно заплетене по спині, а з вух звисали великі сережки, прикрашені смарагдами. Вона поставила переді мною маленьке квадратне дзеркало, і моє власне відображення вразило мене. Я виглядала по-королівськи, не було жодних ознак того сільського хлопчика, який був кілька днів тому, і, ніби читаючи мої думки, Кай увійшов до кімнати, посміхаючись від вуха до вуха, схрестивши руки, і оглядаючи мене з ніг до голови.

"Ось це королівська дупа, прямо тут", - сказав він, отримавши заслужений вульгарний жест рукою, який я йому показав.

"Що таке, Пен? Вона тебе вже втомила?" - запитав він маленьку руду голівку, що надулася в кутку і сперечалася зі мною весь ранок.

Вона насупилася на мене, перш ніж повернутися до нього. "Вона продовжує мугикати цю жахливу пісню, я починаю бачити речі, це так моторошно. Вчора на базарі мене аж трусило, коли я побачила дітей, скажи їй, щоб вона припинила, будь ласка".

Кай кинув на мене не дуже веселий погляд. "Люба, мені теж від них моторошно, годі вже".

Я крутилася на носочках, наспівуючи рядки: "Три палаючі сонця і місяці, темна пошесть святкувала весь день. Їх пошесть розбещувала смородом смерті, останнім подихом маленьких білих ягнят, яких вони любили".

Пен затулила вуха ручкою, а Кай почав ганятися за мною по кімнаті. Я любила цю пісню, вона принесла мені більше втіхи, ніж будь-хто міг би собі уявити.

"Після цього я зненавиджу ліси, квіти, ніч і дітей разом узятих". Пен зітхнула: "Як вони можуть співати такі вірші? Ці маленькі діти бачили, як вбивали їхні сім'ї, як їх морили голодом, як загарбники святкували, насаджуючи голови їхніх батьків на піки, кидаючи їх, як м'ячі, а потім отруїли цілу армію, перш ніж отруїтися самим. Як, в ім'я Ходра, це можна оспівувати у веселій пісеньці?", - запитала вона, здригнувшись.

"Вони отримали правосуддя. Це був щасливий кінець".

Вона покрутилася від невіри. "Невже вони не доживуть до того, щоб побачити це?"

"Те, що вони побачили, позначилося на їхньому тілі й душі, ти краще помреш, ніж розпадешся. Смерть є смерть, але швидка смерть є спасіння".

Вона похитала головою. "Я ніколи цього не зрозумію".

Я ущипнула її за щоку. "Сподіваюся, тобі ніколи не доведеться опинитися на роздоріжжі, де тобі доведеться це зрозуміти".

Вона насупилася і вдарила мене по руці. "Ви роздумете над такими філософськими думками у своєму крихкому похилому віці, Ваша Високосте. Вам що, нема кому нагрубити?" запитала вона, перш ніж кинути в мене малиною.

Кай зареготав. "Вона моя улюблениця."

Я показала на нього пальцем. "Я отримаю її голову, тільки зачекай."

Ми знову попрямували до їдальні, цього разу втомлені та стурбовані. Думки затьмарювали все навколо.

"Якщо вони змусять тебе їсти з ними щодня, ти помреш з голоду", - зітхнув він, перш ніж зайняти свою позицію біля стіни.

Я насміхнулася. "Хотілося б, але нічний король, мабуть, воліє, щоб його наречена була живою, а не мертвою, як я сама". І я хотіла б, щоб це був жарт. Кай лише ще більше занурився у свій суворий вираз обличчя. Це був поганий жарт.

Сьогодні Еліас сидів з ними поруч з моїм дядьком, ігноруючи інших, я підійшла до батька і знову вклонилась, перш ніж зайняти перше місце зліва від нього.

"Ти запізнилася, дитино, - ліниво промовив батько, відпиваючи ковток зі свого келиха.

"О, мої найглибші вибачення. Я забула, що хліб і молоко треба забирати зі столу в певний час", - відповіла я, схилившись у глузливому поклоні. На моє невдоволення він не відреагував, відкинувшись назад, він схопив мене, звузивши свої мерзенні очі на моє вбрання, волосся і обличчя.

Його погляд був важким на моїй шкірі, ніби по ній повзали комахи. Вони зупинилися на моїх руках, вивчаючи рукавички, перш ніж він постукав пальцем по одній з них. "Чому рукавички?" - запитав він, нахиливши голову. Такий його поблажливий маленький трюк.

Тягнувши виноградинку до рота, я подивився на нього і показав пальцем над головою. "Чому корона?"

Він замахав руками в гніві, і я підморгнула йому. Я почула, як дядько та Еліас поперхнулися їжею і закашлялися, перш ніж повернулися до своєї розмови. З іншого боку, мій батько, здавалося, вже звик до моїх зауважень. Він стиснув губи і повернувся до своєї тарілки.

Морін прочистила горло і нахилилася вперед. "Ми зустрічаємося з дамами з Касміру сьогодні після обіду, на шовковому святі зимового сонцестояння. Тобі, Сайласе, замовити такий самий костюм, як і торік?"

При згадці про зимове сонцестояння я завмерла. Чи продовжували в Асіорді святкувати день моєї жалоби, день нападу Адріати, день їхньої загибелі?

Він ліниво і незацікавлено відкинувся на спинку крісла, оцінюючи її, перш ніж кивнути. "Замов що-небудь для Сноулін, вона піде з нами".

Виделка в моїй руці ледь не зламалася навпіл. "Піду?"

"Так, - відповів він, продовжуючи розрізати свій сніданок. "Це не перше твоє сонцестояння, дитино. Ти знаєш, що твої королівські обов'язки передбачають участь у славному дні наших предків".

"Славний день наших предків?" Я скрегочу між зубами.

На мою зів'ялу реакцію його посмішка розцвіла, він знав, на яку рану сипле сіль. "Так, ти мене почула".

Реакція між дружиною та її дітьми під час нашої розмови стала холоднішою. Раніше їм ніколи не дозволяли бути присутніми на заході, а тепер, здавалося, вони вважали себе головними зірками. Морін кивнула. "Я куплю їй щось схоже на сукню Френ".

"Не роби цього, святі небеса, змилуйся над мною, старою, змилуйся над моїм батьком, - благала я насмішкувато, а він дивно посміхнувся.

"Тоді вибирай сама. Чому б тобі не піти на чаювання з дамами Трояндового двору? Ти ніколи не дебютувала в суспільстві, де народилася, тож зроби так, щоб тебе було мало".

Френ голосно зітхнула. "Але вона всіх налякає".

Я впустила келих і плеснула у долоні, від чого вона здригнулася. "Знаєш, тату, це найкраща ідея, яка коли-небудь приходила тобі в голову. Морін, найдорожча, ти ж будеш там, разом з морським їжаком, так?"

Вона проковтнула, дивлячись між мною і батьком, і кивнула.

"Охоронець на вулиці - це твій друг?" запитав батько, підглядаючи за зачиненими дверима. Я знав, що він розпитував, знав, що він пильно стежить за ними, і знав, хто вони такі. Він випробовував мене і мою реакцію. Він чекав на слабкість, як завжди.

Я похитала головою. "Син Медіуса, охоронця, якого ти відправив з Аларіком, а дівчина - дочка Дріана".

Батько відправив мене з двома Асіордійцями та Аларіком у вигнання. Дріан і Медіус були легендами серед солдатів Зимового двору, але обидва закінчили зовсім не героїчно.

Він розгублено подивився на мене. "Де мої солдати?"

"Медіус помер чотири роки тому, а Дріан наполовину паралізований після того, як Адріатинець переслідував нас кілька тижнів. Їхні діти зайняли їхнє місце". Найкраща брехня - та, в якій є частка правди. Медіус справді помер, а Дріан був паралізований, але їхні діти були далеко звідси і не були Адріатинами та Олімпійцями.

"І ніхто не потурбувався повідомити мене?"

"Навіщо, щоб два нових обличчя раптом переслідували мене по всьому селу? Аларік вирішив, що так буде краще."

Він упустив свої столові прибори в люті. "Аларік те, Аларік се. Я твій король і твій батько, я маю вирішувати, що для тебе найкраще".

"А, - сказала я, навантажуючи фрукти в руки, перед тим, як підвестися, щоб піти. "Батько року".

Трояндова зала була дамським двором у замку. Призначена для жалюгідних збіговиськ, де пихаті павичі на кшталт Морін проводили своє марне трофейне життя за плітками, чаєм і в'язанням. Останнє мені було до снаги, адже Аларік роками змушував нас обох ходити на курси в'язання. Кремезний чоловік щосереді сидів поруч зі мною і протягував пряжу крізь голки та палички. Старий дурень вважав, що це заняття заспокоює мою запальну вдачу, але точність виконання завдання викликала величезний стрес у моїх спробах не пропустити жодного стібка. Я влаштувала більше істерик і ламала більше предметів через пропущену петлю, ніж через щось інше, але тепер я принаймні могла зв'язати собі шарф.

Френ і Морін сиділи, надуті, біля брязкаючого столу, і ніяк не могли замовкнути або зробити менш очевидним, що я стала об'єктом пліток. Я стояла, прихопивши з собою бузкову пряжу, тепер вона була моєю, я полюбила цей колір.

"У вас тут щось є, любя", - сказала я, витираючи пальці біля рота, жінці, що сиділа поруч з Морен.

Вона ошелешено моргнула, а потім витерла рот куточком хустинки. "Ще є?"

"Все ще там. Все те лайно, що ти говориш, залишає плями". Кинувши їй хустинку, я підійшла і сіла поруч з єдиною людиною, яка стояла на ногах. Вона була молода, але побита життям, темні кола супроводжували її синьо-зелені очі кольору морської піни. Її ніжні риси обличчя і тонкі губи були блідими, як у трупа, а майже біле світле волосся, що не блищало, зовсім змило її з лиця землі.

"Сноулін Крігборн", - представилась я, простягаючи їй руку.

"Я знаю, хто ви, Ваша Високосте". Вона сором'язливо посміхнулася і потиснула мені руку. "Фрея Ольсен Модр."

Не боїться мене, - зауважила я. На моєму обличчі з'явилася посмішка від приємної несподіванки. "Божа дочка", - сказала я, беручи її до себе. "Це робить тебе кандидатом на пліткарку, чому ж ти не приєднуєшся до пекельного царства там?"

Вона закинула голову назад, сміючись, а подруги по черзі хитали на нас головами, сповненими пишномовного осуду. "Скоріше кандидат на плітки, я одружена з генералом Габріелем Ольсеном, підтирачем дуп борделів тут, у Тенебросі, і не тільки".

Я виплонула чай, кашляючи легенями, а вона погладила мене рукою по спині. "Не задихайтесь, Ваша Високосте, вони подумують, що я намагалася вас убити. А потім мене повісять за спробу вбивства короля, якщо мене не спіймають на спробі вбивства мого чоловіка", - сказала вона, нервово хихикнувши, перш ніж зітхнути.

Аларік розповідав мені про неї, єдину дитину Каліуса Модра; якби вона не була заміжня, то також була б прямою спадкоємицею північного міста. Її батько був суворим, як зими в горах його міста, суворим прихильником старих традицій і завзятим прихильником мого батька, загалом, гнилим шматком собачого лайна. Він пізно одружився і народив лише доньку, яку дуже хотів віддати за генерала Габріеля Олсена, який, як не дивно, був тим, з ким я мала намір асоціювати себе..

"Схоже, він чудовий чоловік".

Вона придушила хихикання, єхидно додавши: "О, безумовно, вишуканий джентльмен". Її п'яльці для вишивання були бездоганно вишиті від куточка до куточка, хитромудрі візерунки з квітів і різнокольорових ниток захоплююче підкреслювали її точність. Її постава незворушна, на скромній темно-синій сукні не було жодної складки, волосся, що підтримувало її, не вибивалося із зачіски.

"Можливо, мені потрібно взяти у вас пару уроків, як поводитися з собою", - сказала я, розправляючи ноги, які зім'яли сукню, і поправляючи розпущене волосся, що шалено спадало мені на плечі.

"У тебе найкрасивіше волосся, було б соромно не хизуватися ним". Вона зупинилася, стиснувши губи, коли її рука ніжно торкнулася поверхні корони. "Трое слуг перевіряють, як я стою на ногах, перш ніж вийти з дому, за наказом батька, щоб не зганьбити дім Модра. Соромно вже те, що він був благословенний лише донькою".

Асйорди та їхня політика, погляди, обмеження і неприязнь до жінок ніколи не викликали у мене жодної реакції. Одного разу я була свідком того, як батько привів свою доньку на аудієнцію до лорда Кіркволла з проханням відшмагати її за те, що вона сама відхилила шлюбну пропозицію і втратила вигідний викуп, який старший купець запропонував за її руку. З того, що Аларік розповів мені про Каліуса Модра, він був на вершині списку дріб'язкових фанатиків в Асйорді.

Я якусь мить вивчала її, її відвагу, її неприязнь без почуття страху, і наважилася запитати: "Яке твоє найбільше бажання, Фрея?".

Вона здивовано моргнула від мого запитання, на кілька секунд замислившись. "Живучи моїм безплідним життям, їх так багато. Втекти... втекти далеко, - відповіла вона, занурившись у роздуми. "Або якось викупити свою свободу, бути там, де я хочу, з ким я хочу, якнайдалі звідси. Гм..."

"Твій чоловік", - сказала я, пересуваючи чайну ложку через шию.

Її очі широко розкрилися від нетерпіння, і вона посміхнулася, а потім додала: "Мій батько теж".

Будьте обережні у своїх бажаннях: якщо боги не почують, то принцеса з кинджалом точно почує.

На моїх губах посмикнулася посмішка. "Асйордці не найкращі батьки, чи не так? Від одного, що має паскудного батька, до іншого, хіба ми всі не маємо того ж самого бажання?" Цілковита щирість від тієї, яку власний батько віддав у заставу вбивці своєї сім'ї, щоб домовитися про угоду.

"Твоя проблема гірша за мою, твій батько, - сказала вона, озируючись навколо, а потім нахилилася і прошепотіла, - це король".

Я нахилилася до неї і прошепотіла у відповідь: "Він також зроблений з плоті і кісток, люба".

Вона кліпала очима, а потім відкинулася на спинку стільця і глибоко вдихнула. "Бажання, так?"

Я посміхнувся їй. "Добре, що вони належать колодязю або фонтану".

"Хороша річ, яку вони виконують", - сказала вона, піднімаючи чашку в тості.

Я підняла свій келих за неї. "Я вірю, що ми з тобою станемо великими друзями". Мені потрібно було розібрати корабель, і це був камбуз. Було чути, як тоне важка деревина, але цей корабель вже мав пробоїни.

Світло згасло, сірі коридори були тьмяно освітлені кришталевими люстрами, які ледь-ледь погойдувалися, коли на них потрапляв циркулюючий струм. Моторошні, як і весь замок, вони нагадували духів. Якщо придивитися уважніше, то можна було переконати свої думки, що так воно і є. Якщо добре придивитися, то весь Асїорд переконав би святого, що вони відпочивають в одному з семи пекл.

"Про що ти зловтішаєшся, у тебе іскри ледь не сиплються з твоїх пустотливих очей", - сказала Нія, йдучи поруч зі мною впритул.

Я дозволила своїм думкам розважати моє обличчя, а вона презирливо клацнула язиком на мене.

"Ніє, скільки голів у Зимовому дворі?"

Вона зупинилася, насупивши брови в розгубленості. "Ну, вісім лордів, три генерали і командир Бруми. Дванадцять?"

"Що не так з камбузом?"

Вона розгублено моргнула. "У мене таке відчуття, що ти скоро мені скажеш".

"Щоб плисти, потрібні весла", - сказала я, роблячи гребний рух, за яким вона зіщулилася. "Якщо одне весло не працює або пошкоджене, ланка ланцюга розривається, а тепер уявіть, що кілька весел не працюють або пошкоджені". Наголос на скомпрометованості.

"Мене зараз випробовують на... кораблях? Принаймні, зроби лекцію трохи довшою або зрозумілішою, або використай менш жахливу метафору для іншого твого жахливого плану".

Я вхопилась обома руками за її пухнасті щоки, а вона з усіх сил намагалася вирватися від мене. "Доля корабля буде віддана на волю вітру, він потоне або, що ще гірше, буде скомпрометований".

"Як їх можна скомпрометувати?" - пробурмотіла вона між запаленими щоками.

"Весло вже зневажає мого батька, можливо, я вже подобаюся одному, а ще одного незабаром переконаю сподобатися".

"Отже... скомпрометувати корабель?"

"Набагато простіше, ніж топити все разом, мати під рукою корабель, на якому ми зможемо відплисти в далекі моря. Уяви собі цілий корабель під нашим контролем, скільки інших ми можемо втопити. Уяви, наскільки краще було б потопити його самим, замість того, щоб хтось зробив це за нас".

Вона сильно похитала головою. "Відкиньмо метафору, всі ці моряцькі балачки не дають мені спокою".

"Поклич Кая, я піду до Зимового двору".

"Я думала..."

"Плани знову змінилися, ну, якось так".

"Мене лякає, коли в тебе такі очі, - прошепотіла вона між запаленими щоками. "Очі, які так і сверблять, яким хочеться завдати шкоди".

"Ну, у мене свербить", - сказала я, чухаючи спину. "Мені не варто так близько підходити до собак".

Вона насупилася. "У тебе немає алергії на собак".

"На Асійордських брудних сучок є".

Вона дивиться скоса на коридор, а потім розвертається, щоб дати мені ляпаса по спині. "Ти груба, вульгарна жінка".

"Привіт, маленька принцесо", - сказав Еліас, здивувавши Нію, вона підняла очі вгору.. Я знала, що рано чи пізно він підійде до мене, але я ще не вирішила, чи хочу я досліджувати свої шанси з Вензором з ним або з його батьком.

"Привіт", - сказала я, обвівши його поглядом. "Великий пес?"

Нія застережливо штовхнула мене в бік.

Він розсміявся, хоча мої слова мали образити його. "Здається, я ніколи не залишуся з тобою наодинці".

"У мене алергія, на собак". Нія вщипнула мене за пахву так сильно, що я мало не скривився від болю. Не звертаючи уваги на прострілюючий біль, я розправила плечі, щоб зняти напругу. "Чим я можу допомогти, Еліасе?"

"Хочеш прогулятися зі мною?"

Нія наблизилася до мене і прошепотіла: "Прогуляйся з ним".

"Прогуляйся з ним", - пробурмотіла я у відповідь, потираючи руку.

Ай, її ущипнули не по-людськи.

Вона знову вщипнула мене. "Він у дворі твого батька. Зроби це."

Еліас розгублено моргнув, дивлячись на нас обох. "Щось не так?"

Я втомлено видихнула і пішла, щоб зачепити його руку за свою. "То прогулянка, вона буде чи ні?"

Ми кружляли над величезними зимовими садами, але він не промовив жодного слова. "Еліасе, ти вибиваєш нас із колії".

"Ти багато пам'ятаєш з тих часів? Коли ти була молодшою?" - нарешті заговорив він.

Що? Я помовчала кілька хвилин, щоб зрозуміти, який трюк він намагається зі мною зіграти. "Ні, небагато."

Він зупинив нас. "Тоді, гадаю, мені доведеться більше гуляти з тобою, поки ти не згадаєш".

Про що, в біса, він говорив? "Дай мені знати заздалегідь, наступного разу я візьму з собою повідець. Хіба Френ не повинна тебе вигулювати? Ти ж її пудель."

Він засміявся і провів рукою по своєму довгому світлому волоссю. "Вона мій поводок, а не власник".

Я випнула нижню губу. "Найдорожчий батько змушує тебе вийти заміж за снігового духа?"

"Вам не потрібно витягувати з мене відповідь, ви знаєте, що це правда".

Він відчував себе знайомим і напрочуд щирим. Аларік завжди казав, що *це очі, якщо вони стають м'якими і добрими, якщо вони дивляться з силою вати, вікно щирості відкрите, воно просто збідніє*. Аларік любив свої загадки та мудрі слова, але я завжди покладався на цю загадку. На мить мені стало погано, чи, можливо, я згадала свою власну ситуацію.

"Наступного разу, Еліасе, щиро скажи мені, чому ти хочеш провести ці моменти на самоті. З твого дозволу", - сказала я, розвертаючись, щоб піти.

"Це дозвіл просити більше вашого часу?"

Я махнула рукою через плече. "Так, але не витрачай свою удачу на мене. Богиня удачі мені не подруга, я і так завдячую цій сучці надто багатьма послугами, ти теж потрапиш до неї в немилість". Я хотіла знати, чи дивиться він на мене як на здобич, союзника чи ворога.

Весла і галери, королівства, королі і пішаки. Менш ніж за чотири місяці я вийду заміж за короля Адріати. Мої плани працювали на позичений час, і тепер він почав відлік.

Я пройшла коридорами у своїй найелегантнішій сукні кольору рум'яної троянди і увійшла до великої зали засідань у північній башті. Порожня, за винятком довгого столу посередині з розкиданими на ньому картами, книжками та паперами. Стеля з червоного тонованого скла відкидала червону тінь на кімнату і розвіювала атмосферу безнадійності та приреченості. Лорди, три генерали, капітани і Брума, командувач верглазерських легіонів, сиділи за великим дерев'яним столом, заглиблені в обговорення. Зимовий двір був сплетений королем Едріком, першим королем старої Ісеї, і тримається донині. Асіорд був суворою землею, горами та снігами, але водночас найбільшим королівством. Він розділив землю на дев'ять міст і призначив у кожне з них лорда, який правив замість нього і під його владою як намісник. Незважаючи на те, що всі землі були кровно пов'язані між собою, лорда ретельно відбирали на цю посаду: вчені, купці, генерали, капітани, священики і навіть цілителі. Після призначення на цю посаду лише смерть або скандал могли скинути вас з неї, король не мав на це ніякої влади; це правило Едрік ретельно спланував, щоб його наступники не принесли розорення землі, і воно спрацювало. Лорд Альбій Арит колись був капітаном у війську мого прадіда, після смерті попереднього лорда його призначили на цю посаду, але Альбій не мав спадкоємця, а це означало, що Арит перейде до когось, кого призначить мій батько. Ті, у кого був спадкоємець чоловічої статі або незаміжня дочка, автоматично могли передати його своїй дитині. І хоча нікому ще не довелося передати місто у спадок своїм дітям, багато хто все ще тримався на своїй посаді ще з часів правління мого діда.

Всі встали і вклонилися, кидаючи здивовані погляди і розгублено перешіптуючись між собою. Я задихнулася, побачивши Реніка - він був тим, хто тренував Ауру у мене та моїх брата та сестри. Моя голова наповнилася всіма тими прочуханами та побоями, які я отримувала від нього, коли не могла навіть переносити холод, не кажучи вже про те, щоб його виробляти. Він називав нас *Олімпійськими покидьками*. Його улюбленим катуванням завжди залишалося найпростіше, але найжорстокіше: він залишав нас на морозі на кілька годин або днів після того, як дізнавався, що ми не переносимо холод, як всі інші Асіордці. Гадаю, ми не були всіма іншими Асіордцями. Моя кров закипіла від цієї думки, а в шлунку скрутилося і зав'язалося кілька клубочків на згадку про давній страх. Всі, крім нього, обернулися на моє наближення і схилили голови, здивовані моєю присутністю.

Ніби відчуваючи мої думки і паніку, він подарував мені мерзенну посмішку.

"Сноу?" Сем покликав з кутка кімнати, майже налякавши мене. "Твій батько не зрадіє цьому, ти знаєш це?"

Я прочистила горло від усіх гірких спогадів. "Ну, він нещасна людина, Сем, і його емоційні справи ніколи мене не хвилювали", - сказала я, зневажливо підкинувши руку вгору. Я не збрехала, моя щирість заслуговувала на схвалення.

"Аларік уб'є мене, якщо дізнається, що я дозволив тобі це зробити".

Я нахилилася до його вуха і прошепотіла. "Це була його ідея". Я випросталась і обвела поглядом напівповну кімнату. "Стільки сандалу, поту, розпущених кульок і незбагненого его в одному місці. Де ж ця рогата евдемонка, леді Грасмер? Вона єдина, кому не вистачає розпущених яєць, і єдина з розпущеними цицьками". Пекельний пес зимового пекла, гірший за всіх, хто зібрався в цій кімнаті.

Сем придушив сміх поруч зі мною і мовчки похитав головою від задоволення. "Міста морських котиків збираються в інший день".

"Я уявляю, що в неділю вони приносять моєму батькові найбільше багатства. Б'юся об заклад, що він обирає неділю своїм щасливим днем".

Він застиг з широко розплющеними від подиву очима. "Звідки ти знаєш?"

"Ніхто не знає цього тирана, якого ви називаєте своїм королем, краще за мене, на жаль".

Ми сіли поруч, і через кілька хвилин увійшов мій батько, занурений у глибокі роздуми, щоб звернути на мене увагу. Тільки-но він сів на своє місце, як його голова здивовано полетіла один раз, а потім двічі в мій бік.

"Це через сукню? Безумовно, сукня мене видала", - сказала я, даруючи йому свою найсолодшу посмішку.

Батько відкинувся на спинку сидіння і кивнув. "Дуже добре, тоді ти приєднаєшся до нас. Зрештою, ти ж королівська особа".

Я насміхалась, щоб отримати кращу реакцію. Він любив перекручувати історії на свою користь.

Чотири східні міські лорди звітували про свої щотижневі доходи, податки та найсвіжіші продукти, які мали бути відправлені до Грасмера та Бріска для торгівлі з іншими королівствами. Лорд Кіркволла був особливо балакучим, висловлюючи своє незадоволення і занепокоєння тим, що вантажі не надійшли вчасно з Елдуру. Ханжеські виродки напевно бували за межами своїх кордонів, щоб побачити, як живе решта континенту порівняно з цими фаршированими індіками, що сиділи навпроти мене.

"Та годі вам, - перебила я, привертаючи до себе увагу всіх присутніх. "Не варто розпушувати пір'я через затримку на один день, не кожен мандрівник звик подорожувати твоїми землями, де снігу по коліна. Таких затримок слід було очікувати, і ми наближаємося до зимового сезону, сподіваюся, ви знаєте про це, дорогий Лорде?" запитала я, кліпаючи віями, відкинувшись на спинку крісла. Генерали, капітани та інші офіцери хихотіли собі під ніс, і лише деякі з них затамували подих, перш ніж мій батько перервав, щоб прочистити горло.

"Ти так добре знаєшся на управлінні містом, може, тобі варто зайняти нашу позицію", - ехидно сказав Каліус Модр, жбурнувши свої папери на стіл і схрестивши руки в обуреному виразі обличчя.

Він був таким, як і казала Фрея: першим, кого розлютила моя присутність і мої слова.

"Можливо, але це надто мізерна посада для мене, твоя маленька голівка могла б зробити чудову роботу, якби твоя гордість не стиснула твої яйця настільки міцно, що ти почервонів. Стривай, це, мабуть, від віскі."

"Ви не обережні у своїх образах, юна леді".

"Ні, я не Лорд, але я опустила до ваших стандартів. Якщо ви не хотіли, щоб я вас образила, то, можливо, не варто було ображати мене. Пам'ятайте, що для вас я все ще Ваша Високість, а не панянка. Образити королівську особу - це що, тату, двадцять ударів батоном?" запитала я, піднявши на нього брову.

Лорд проковтнув і злегка вклонився. "Вибачте, Ваша Високосте, я не хотів вас образити". Ані краплини вибачення, лише стиснуті роздратовані риси обличчя.

"Я обмежуюся однією доброю справою на день, вважаю, що вона вже зроблена", - попередила я, скиснувши до роздратування.

"Обережніше, - застережливо прошепотів Сем. "Ти знаєш, що ці люди ненавидять найбільше, не збирай натовп ворогів так швидко".

"Курям, які занадто голосно кудкудакають, першими ламають ший, Семе, я не хвилююся".

Далі виступили генерали, доповідаючи про свою чисельність та озброєння так, ніби наближалася війна. Не здивувавши новинами, Асійордійці здобули своє багатство і статус завдяки своїй тактиці, військовим теоріям і мудрим військовим рішенням, тому готовність була їхнім найкращим прикриттям. За винятком тієї ночі, коли вони дозволили Адріаті вдертися до їхніх домівок і вбити тисячі людей, включно з королевою та спадкоємцями, вони не були готовими.

Потім капітани доповіли про зростання кількості дрібних злочинів та стан кордонів своїх міст. Кіркволлу та Аринту було про що звітувати, адже їхні кордони були оточені Високим Муром. Як на мене, це було одне з найменш безглузких рішень мого батька за тридцять років його правління, яке прийшло надто пізно, але мені було приємно усвідомлювати, що ці варварські створіння замкнені в собі та своїй духовності.

Сем та інші два генерали розмовляли між собою про вандалів, які вчинили набіги на північні села, та про дводенну експедицію до іншого села, що знаходилося на краю Асійорда, перед тим, як увійти в землі лінії Крігборнів, що гніздилися там.

"Можна до вас приєднатися?" запитала я, і обидва генерали почали реготати. Сем тепер дивиться на мене з тривогою.

"Я не хотів вас образити, Ваша Високосте. Принцесі точно не місце серед солдатів, а тим паче серед вандалів", - сказав Клар, біловолосий молодик, все ще сміючись, і я, звісно, образилась на його слова.

Габріель, інший генерал, оглянув мене з ніг до голови, а потім сказав: "Ви, звичайно, не солдат, Ваша Високосте, і ми не беремо нагороди в наші експедиції, нам доводиться стикатися з багатьма поганими людьми".

Такі поблажливо-глузливі тони зазвичай викликають у мене бажання заїхати комусь кулаком по обличчю, але ці слова викликали у мене трепетне передчуття в шлунку. Я відкинувся на спинку крісла, оцінюючи задоволеного генерала.

"«Ну, вони дозволяють свиням», - сказала я, вказуючи на нього. "Звичайно, я не буду проблемою, бачиш, я добре клюю і можу бачити позаду себе, не роблячи повного оберту", - дражнилась я, обводячи пальцем по колу.

Генерал зблід і випростався, майже ображено поправивши мундир. Його обличчя розлутилося від моєї неповаги, але він мовчав, кидаючи погляди між мною та іншими, які тепер обернулися й уважно прислухалися до нашої розмови. Батько

добре знав, що я аж ніяк не декоративна принцеса, але я знала, що він не хотів, щоб я комусь це доводила. Для нього це було запрошенням кинути виклик.

Однак моєю метою було кинути виклик. "Як щодо того, щоб завтра перевірити теорію про мої декоративні цілі на тренувальному майданчику? Свиня спарингує проти декорації?" запитала я генерала.

Кімната вибухнула гучним сміхом, але не від мого зауваження, а від моєї сміливості навіть кинути йому виклик, що викликало у них сміх. Вони часто знаходили смішним тих, хто наважувався.

"З такою позицією, принцесо, ви далеко не підете. Ви думаєте, я повірю, що ваші спаринги такі ж хороші, як і ваші жарти?"

"Так, твоє крихке его під загрозою".

Його рот стулився, ніздрі роздувалися від образи, що він прийняв надто близько до серця. "Уявімо, що ми потураємо вашій браваді, і я переможу, вам доведеться позбутися своєї присутності на цих зборах і не пхати свого носа в справи королівства", - кинув він виклик.

Неприязнь Асйорда до мене завжди була помітна, але що мене здивувало, так це його нахабство говорити з такою злістю і неповагою до королівської особи в присутності їхнього короля. Але тоді моєму батькові подобалося, щоб мене так зневажали, щоб мене ставили на місце, щоб мене не любили. Йому навіть не треба було старатися для цього, я б сама зробила собі таку честь. Він був генералом, добре вишколеним і масивним, а я була меншою, спритнішою і жінкою, ненавченою в його очах. Здавалося, що шанси були на його користь, але я кивнула на знак згоди.

"А якщо я виграю, ти віддаси мені свою посаду разом з цими чудовими циркулями", - сказала я, вказуючи на верхню частину його нагрудної кишені.

Він зареготав несамовитим сміхом, який виплеснув усю радість від прогнозу моєї невдачі. Він кинув підтверджуючий погляд на свого короля, а потім кивнув. "Домовились".

Я кивнула. "Приємно було мати з вами справу".

Він стояв, як і багато інших, і шепотів так, щоб тільки я могла почути. "Я дам тобі ще один шрам, щоб він відповідав іншому".

Я посміхнулася йому. "Моє марнославство важко поранити, а твоє - неможливо".

Після закінчення зустрічі батько попросив мене залишитися, дочекався, поки всі вийдуть, і мовчки дивився на мене кілька дуже довгих хвилин.

"Слова, батьку, я не читаю думки", - сказала я, закотивши очі, він явно розсердився на мене.

"Ти усвідомлюєш, що уклала угоду, яку не виграєш. Габріель - один з моїх генералів, тому якщо він не один з моїх найкращих солдатів, то з вашого боку не дуже розумно ображати його. Він помститься за неповагу", - сказав він, склавши руки на столі, нахилившись вперед.

І він дозволив би йому. Так він мав намір закінчити це речення.

"А я, батьку, твоя дочка, якщо не найкраща з твоїх дочок". Я підвелася і попрямувала до дверей. "Ти маєш знати, що я не вкладаю невігідних угод і обіцянок".

РОЗДІЛ 9
КРУКИ ТА ЗНАМЕННЯ
Сноулін.

Зимовий двір: вісім лордів, командир Аур, три генерали. Там проходять всі справи, що стосуються всіх питань, і якщо це робиться таємно, то будь-яка посада будь-якого з цих дванадцяти дозволить вам бути досить близькими до неї.

Габріель Олсен. Його минуле небездоганне. Він - твій шлях до Зимового двору. Голос Аларіка лунав у мене в голові, поки я йшла до тренувального майданчика.

Незважаючи на велику кількість учасників, повітря рухалося безшумно. Невеликий натовп зібрався біля дальніх виступів ям і на балконах замку з видом на двори. Серед них було кілька чиновників, Самуїл, Еліас, мій дядько і Рубен. Кай стояв осторонь від них, готовий до будь-якого небажаного руху, а Нія скористалася можливістю відволікання, щоб відвідати зали Бруми, її останню одержимість.

Генерал Габріель сидів на табуреті і сміявся з усією своєю зарозумілістю і самовпевненістю в оточенні інших солдатів. "Я думав, що ви передумали, принцесо", - сказав він, кинувши погляд на балкони, де тепер був мій батько, який вшановував нас своєю присутністю.

"Ні, але у вас ще є час змінити свій вибір. Жахливо соромно, чи не так? Програти мені?"

На місці його кривої посмішки з'явилася насмішка. "Я пам'ятаю, коли ти була малою, скільки разів тебе били батогом прямо в цих дворах за цей образ".

Мій настрій тепер похитнувся; спалахи пам'яті посилали хвилі тремтіння по моєму тілу. Вони плескали - солдати плескали і сміялися, коли батіг Реніка вдаряв по моїй шкірі і залишав сліди на моїй шкірі, так само, як він залишав сліди на моїй душі. Моя увага переключилася на те, де він стояв на балконі, все ще в позі людини, яка мені заборгувала.

"Ти ніколи не зможеш приборкати Олімпійського звіра, не кажучи вже про їхніх шльондр, їхні піхви мають власні роги. Шкода, що вони покояться в кістках, я б і сам спробував приручити одну", - він прикусив губу з маслянистою посмішкою.

Останні слова повернули мені подих і лють, повернувши до реальності. Я розстебнула куртку і акуратно повісила її на стовп. Я розстебнула піхви меча мого брата, звуки магії поколювали мені у вусі, і знову присутність Ерена танцювала навколо нього, зброя важила в моїх руках, поки я махала нею туди-сюди кілька разів.

Коли народився мій брат, спадкоємець престолу Асіорда, люди з усього королівства принесли подарунки на його честь, а один з найстаріших ковалів Асіорда подарував йому срібний меч з руків'ям, елегантну красу, вирізьблену з виноградної лози та вигадливих візерунків, з глибоким синім сапфіром у центрі руків'я. Меч перевершував усі коштовності та прикраси королів і королев, але за своєю гостротою та хитрістю був одним із найсмертоносніших, він міг розсікати і розтинати саме повітря. Коваль був Аурую; він стверджував, що зброя не має ніякої магії, але я відчувала її гострі залишки щоразу, коли розчохла піхви, дзвін металу був вкрай неприродним. Після нападу Аларік приніс його мені, тепер він був моїм, він змушував мене відчувати, ніби Ерен сам захищав мене. Я могла би заприсягтися, що кожного разу, коли я орудувала ним, його рука лежала поверх моєї, надаючи моїм замахам більшої сили. Частина його, мого брата, завжди була зі мною.

"Перший, хто прольє кров", - гукнув батько з балкона. Якщо він хотів бачити кров, то я дам йому кров.

Підбурюй його. Він повинен боротися, ви повинні виглядати так, ніби ви боролися, інакше батько припинить виклик.

"Я теж ніколи раніше не приручала Асіордських свиней, - сказала я, витягнувши шию. "Я завжди думала, що у них товсті мізки і вони корчаться під тиском, але виявляється, що у них смердючі роти і поганий розум".

Його обличчя зморщилося від гарячого напруження і презирства до моїх слів, коли він витягав з піхов свій меч. Габріель був високий і втричі важчий за мене, для нього я була легкою здобиччю, але пастки не обов'язково повинні бути великими, щоб зловити товсту мишу.

Першим атакував він, грубий, як грізлі, і такий же дикий. Він потужно замахнувся мечем, повітря розсікав зі свистом, його лезо жодного разу не зустрілося з моїм. Моя легкість і спритність стали мені в нагоді, оскільки його сталь постійно зустрічалася лише з повітрям. Він справді був великим полководцем, про якого говорив мій батько; його майстерність володіння зброєю була бездоганною, він був добре натренований, але сильно покладався на свій розмір і вагу, що було не дуже розумно в мистецтві бою.

Ухилятися, ухилятися, підбурювати.

Слова Аларіка розсмішили мене, коли я ухилився від його удару і сказала: "Мало на тренуваннях, забагато в тавернах, я бачу. "Біла піка", чи не так? Через день ви починаєте з бренді". Я нарешті зупинився і зловила його лезо своїм, наблизившись так близько, що тільки він міг мене почути. "Потім ель, тушкована коза, але коза має бути з Модру, ти казав, що м'ясо гірських кіз солодше на смак. Після цього вип'єш останню склянку віскі і поїдеш в Айріс Хаус, щоб розважитися з пані Хельгою, господинею борделю, твоєю улюбленицею".

Його вираз обличчя був широким і моторошним, а мій - веселим.

Нія не пропустила жодної деталі у своєму дослідженні, як і Аларік, коли запропонував мені шлях до Зимового двору. Аларік дав мені зрозуміти, що Габріеля найлегше поранити в Зимовому дворі, що його найбільше ненавидять за лихослів'я, що його дратують жінки, які не знають свого місця, і що він генерал з найбільшою кількістю вад, які я можу використати як важіль впливу. Він - мій шлях всередину. Щодня Нія пильно стежила за ним, ходила за ним по тавернах, борделях, крамницях та інших місцях. До сьогоднішнього дня я знала його до найменших подробиць.

Він тремтів, його обличчя було повністю червоним, піт густо вкривав одяг, очі були розгублені і ошелешені, а він намагався випрямитися.

"Щось не так, Габріеле?" Відповідь була так, щось було не так. Нія ретельно підмішувала йому в їжу і напої морозник, щоб ослабити його. Вона прослизала крізь тінь, і її магія допомагала отруювати його протягом декількох днів. Нія була обдарована не лише магією, але й розумом. Генерали проходили щотижневі перевірки здоров'я у цілителів-медіумів та волхвів, які могли б легко виявити її в його організмі, але морозник мав алкогольний токсин, і, враховуючи кількість алкоголю, яку вживав генерал, він прослизнув би повз нього, як склянка солоної води в колодязі. Я не була дурепою, щоб вийти на дуель без обладунків, та ще й з Асіордійцем, незважаючи на мої навички.

Я кружляла, ніби танцювала з ним, уникаючи всіх його ударів, поки він не задихався і, напевно, не запаморочився в голові. Саме там, де я хотіла його бачити. Його очі звузилися в розгубленості, нарешті переставши недооцінювати мене. Оплески кабану.

Коли він докладе всіх зусиль, погрожує.

"Твоя дружина знає про пані Хельгу і двох твоїх виродків у Вензорі?" Нарешті я вистрілила, і він здивовано відступив назад.

Його ніздрі роздулися, коли він кинувся вперед, і цього разу я зловила його важкий удар. Швидко ковзнувши своїм лезом по його лезу, посилаючи іскри від тертя, я швидким рухом розвернулася і вдарила його п'ятою по задній частині коліна, від чого він наполовину провалився в землю. Повітря сповнилося зітханнями, але шоу ще не закінчилося.

Провокація відволікає увагу. В Асіорді перемагає статус - зашкодивши його позиції, ти поставиш під загрозу його життя.

"Ти сука, як ти смієш грати зі мною в брудні ігри?" - застогнав він, тримаючись за коліно. Він повернувся, і я махнула мечем вгору, змушуючи його встати. Я щойно почала і ще не встигла отримати задоволення від цієї гри.

"Все по-чесному між свинями та гарними декораціями".

Він розгубився і завдав нового удару, зустрічаючи моє лезо, його удари були м'якшими. Він зупинився на мить, щоб набрати повітря, оцінюючи мене і мої наміри, перш ніж завдати нового удару. "Будемо сподіватися, що Адріати не заперечуватимуть проти ще одного шраму на цьому обличчі, бо я сам його виріжу".

"Сподіваюся, вашій дружині подобається суп із свинячих яєць, я сама принесу їй трохи в якості подарунка на перемогу. Або вона зробить це сама, коли мій друг постукає до її дверей з новинами. Хіба ти не одружений з донькою Каліуса Модра, чарівною Фреєю? Що вона на це скаже? Ти втрадиш посаду або життя, вирішуй, покінчи з цим швидко і, можливо, повернешся додому раніше за неї".

Його очі широко розкрилися. "Покладатися на дрібні хитрощі, щоб отримати перемогу?"

"Тік-так", - це все, що я сказала. Скориставшись нагодою, я зробила кілька кроків назад, змусивши його спіткнутися. Я підстрибнула, перш ніж приземлитися на лезо його ножа, а його рука скрутилася на землі. Він закричав від болю і пробурмотів ланцюжок прокльонів, але не чинив опору і не відбивався.

"Сподіваюся, лівою ти колупаєшся в носі", - пожартувала я, вдаривши його ногою по руці і підхопивши його меч, викинувши його з ями. Він лежав переді мною на землі беззбройний, а вістря мого меча було приставлене до його шиї.

"Перша кров, так?" грайливо запитала я, а потім доторкнулася до його шкіри, від чого з неї хлинула кров. Я опустила на п'яти, щоб бути на рівні його голови, все ще не виймаючи меча, незважаючи на слова Аларіка, що дзвеніли в моїх вухах.

Не вбивай. Життя з ганьбою гірше за смерть, твій батько насолоджується цим. Це його покарання для того, хто його підвів.

Кісточки моїх пальців побіліли від того, як міцно я стиснув руків'я меча. "Пузатий живіт не допоможе, як і твої нахили, як у шматка кінського гною. Я могла би запропонувати тобі кілька тренувань, якби не твій свинячий язик".

"Шльондра".

Я підморгнула йому. "Померти, знаючи, що шльондра подарувала тобі надгробок".

Вістря мого меча наблизилося до його обличчя, і я встромила його так глибоко, що мене аж трусило, щоб не відправити його дружині мозковий суп.

"Пробач мені", - задихаючись, промовив він, піднявши обидві руки вгору. "Не вбивай мене".

Страх перед смертю відбивав у мене апетит. Я не любила жебраків. Я махнула мечем у повітрі, щоб він розбігся, і він одразу ж кинувся тікати з тренувального майданчика. Він умів бігти, але біг прямо в пастку. Про всі деталі мого плану я вже кілька днів тому поінформував Фрею особисто. Друга фаза мого нового плану полягала в тому, що тепер він теж мав померти, але не від моєї руки.

Я стояла обличчям до балконів, заповнених глядачами з похмурими виразами облич. Обережно накидаючи куртку, я по черзі зустріла всі їхні погляди, деякі з тих, хто колись бачив, як я в'янула від болю, і той, хто змушував мене кричати в агонії. Батько зблід і розлютився, його обличчя перестало бути урочистою маскою. Аларік був мені вдячний, схоже, я не тільки розлютила батька, але й вразила його.

Я не спала і була готова до того, як Пенелопа прийшла вранці, хвилюючись зустрітись з батьком через нову посаду, яку я отримала, яка не триватиме довго, звідси і угода з королем Адріати, але яку я планувала використовувати і зловживати нею, поки не прийде час.

Сьогодні я прямувала до їдальні у бордовій шовковій сукні з короткими рукавами та вишивкою бісером на подолі, яка важко розгойдувалася, коли я робила кроки, ця сукня прилягала до кожного вигину мого тіла, наче друга шкіра. Спогад про її молодість, сукня, яку вона колись носила в моєму віці, перед тим, як вийшла заміж за батька. Рани на долонях, що гоїлися, приховували темно-бордові рукавички, їх, мабуть, довелося пришити до моєї шкіри, я навіть спала в них. Моє волосся було заплетене у вільну косу, що звисала над плечем, приховуючи частину шраму, і красувалося двома масивними золотими сережками з рубінами, подарованими батьком моїй матері на одну з їхніх річниць. Тиран мав смак. Але настільки ж прекрасними вони були і за задумом Аларіка.

Відволікти. Все, що його розлютить, виведе його з процесу допиту.

Батько зітхнув, побачивши мене, коли я делікатно схилила руку над дуже оголеними грудьми і попрямувала до свого звичного місця. Дядька не було, тому я сіла поруч з Еліасом, який не приховував свого витріщання від інших. Френ розгублено дивилася між нами.

Батько не промовив ні до кого жодного слова, лише мимохіть кинув погляд на прикраси, що звисали з моїх вух, тож я порушила мовчанку. "Тепер я солдат твоєї армії, як ти завжди хотів, тільки не так, як ти хотів". Він роками виснажував нас, намагаючись вибити і натренувати Ауру з мене і моїх брата і сестри, вивести гібридну Ауру, яку він мав намір створити, щоб використовувати її для нових воєн, які він намагався розв'язати. Ерен був його найбільшою здобиччю, мій брат ніколи не проводив жодного дня свого життя поза тренувальними майданчиками чи іспитами. Він ніколи нічого не говорив і беззаперечно дотримувався слів наших батьків. У нас ніколи не було тут життя, а тепер вони пішли, навіть не відчувши, що таке життя.

Він кинув короткий погляд на мої руки в рукавичках. "Дуже добре, якщо це те, чого ти бажаєш". Схрестивши руки на столі, він нахилився вперед. "Оскільки ти переконана, що можеш забалакати і образити будь-кого, я б волів, щоб тебе не було в замку, але ти маєш бути капітаном, а не генералом. Це надто велика посада, сповнена

набагато більшої відповідальності, з якою ти можеш впоратися, і я не піддаватиму королівство небезпеці заради твоїх ігор. Ти можеш вибрати собі команду, для якої я матиму ідеальне завдання".

Перемігши Гавриїла, ти потрапиш у свою пастку. Він витягне тебе з неї. Увійти - це не найскладніше, складніше - залишитися там.

Аларік знову мав рацію.

Я закотила очі, але це було б занадто добре, щоб бути правдою. Напівсвідомо я кивнула, приймаючи його умови. Мій початковий план зійшов нанівець, але принаймні тепер я була у його дворі. Це було його ідеальне завдання, яке змусило мене стиснути руки, я не послухалась батька, тому мала бути покарана. Він завжди вигадував для мене ідеальні покарання. Одного разу, коли я відмовилась їсти м'ясо, знаючи, що тварини повинні померти, він змусив мене вбити всіх тварин у замку, а мені було лише сім років. Щодня разом зі слугами я різала і потрошила тварину за твариною, поки його бастарди неквапливо насолоджувалися розкішшю, яка мала б належати мені, королівській розкоші. Обиді редиски дефілювали навколо, вивчаючи етикет, забиваючи свої порожні голови тим, як пити чай і користуватися виделками, але найбільше його здивувала моя поведінка, яку він безсоромно назвав дикою. Я намагалася бути сильною для Тори більше, ніж для себе, я хотіла навчити її бути сильною, але щоночі я тихо плакала, щоб заснути від жахів дня, які продовжували миготіти і в моїх кошмарах. Я завжди підводила їх, до самої їхньої смерті.

Якщо виникне потреба, використовуй високу стіну як причину. Він знає твої гнів, він на це купиться.

"Я хотіла б взяти участь у суді над Адриатиками, яких спіймали на наших кордонах і які працюють на Високому Мурі. Я могла б познайомитися з ними ближче, зрештою, я виходжу заміж за їхнього короля", - перебила я його, перш ніж він встиг закінчити. Однак це вже не було брехнею. Обидва королівства перебували під моїм наглядом, і я могла б скористатися цією нагодою, щоб розвідати інформацію і про Адриатичну сторону. Якщо мої побоювання щодо військового союзу були правдивими, вони мали б готуватися до нього. Я сумнівався, що Адриати зберігають свої таємниці так само ретельно, як мій батько.

"Хто вона, Сайласе?" запитала Морін зі свого місця. Невже він нікому не розповів про свою домовленість? Не було жодних причин тримати це в таємниці, і вже точно не від своєї дружини, з якою він ділився всіма своїми великими планами раніше, ніж з будь-ким іншим, навіть з моєю матір'ю.

Батько пояснював за столом свої плани щодо угоди з Адриатою і те, як це піде на користь обом королівствам, так, ніби його хвилював хтось інший, окрім власного носа.

"Здається, це добре продуманий план, чому ти на цьому наполягаєш?" - запитав він, уважно вивчаючи мене, сумніваючись у сумнівності мого запиту. Здавалося, що він читає мої думки, чи не починає він сумніватися в моїх справжніх намірах?

Піднявши підборіддя, я підняла на нього брову. "Хіба ви не наполягали б, якби у вас було мало таких, як вони, щоб катувати на свій розсуд, та ще й під завісою закону?" Не зовсім брехня, просто дуже перекручена правда.

Його губи злісно скривилися. "Помста дрібним селянам?"

"Все краще, ніж нічого, враховуючи, що вони, ймовірно, замкнуть мене в клітці, коли я туди потраплю".

Він голосно розсміявся, очі нетерпляче блимали, не заперечуючи моєї вимоги, мабуть, саме цього він і хотів. "Якщо це твоє бажання, то я дозволяю. Ні, подарунок.

Весільний подарунок від мене", - додав він, піднявши келих у повітря. Він таки купив його.

Я побачила презирство на обличчях Френа і Рубена, ідея моєї смерті, схоже, все ще задовольняла їх, тому я нахилилась до Еліаса. "Коли ти збираєшся попросити ще одну мить наодинці?"

Його погляд жадібно стежив за мною, надто відволікаючись, щоб помітити, що всі звернули на нас увагу. "Якщо я попрошу трохи сьогодні ввечері?"

"Сьогодні ти його отримаєш".

Він задоволено провів кінчиком язика по губах і кивнув.

"Як мого генерала побити майже до смерті, а потім кинути в підземелля на повішення відразу після того, як ти з ним билась?" - незадоволено огризнувся батько, кидаючи погляди між мною та Еліасом.

Запитання з'являються після того, як ти відчуєш впевненість у своїй перемозі. Він змусить тебе думати, що ти виграла, а потім розвіє будь-яку довіру, яку, як ти думала, він сформував, перш ніж застати тебе зненацька.

"Ти думаєш, я знаю, звідки?" насміхалася я, продовжуючи жувати фрукти.

Він примружив очі, як мисливець на здобич. "Дивний збіг, чи не так? Дивно, що його дружина дізналася про його перелюб, а вона не проста жінка, її батько - Каліус Модр".

"Справді?" запитала я, піднявши брови. "Дійсно дивно. То що ви очікуєте почути від мене, батьку?"

"Звідки ти дізналась?" - нетерпляче огризнувся він.

"Дізналась що?"

На кінчиках пальців з'явилися крижані пухирі, готові лопнути. "Не грайся зі мною, Сноулін."

Слуги.

"Слуги", - збрехала я, кидаючи до рота кілька виноградин. "Вони розповідали мені про нього різні історії. Особливо він розлютив мене під час нашої сварки, назвав мене повією, і я вирішила, що його дружина повинна почути, якою він був повією".

Якщо він дізнається про твої погрози, скажи йому, що проговорилися слуги, піддай сумніву вільні чутки, що ходять по замку, це відверне його від думки про твою перемогу.

"А хто був цей слуга?"

Я пирхнула. "Ти ледве пам'ятаєш імена своїх дітей, і чекаєш, що я буду пам'ятати слуг? У чому справа, ти думаєш, що я маю шпигуна при твоєму дворі?"

"Так? У вас є шпигун при моєму дворі?"

Він подумає, що у вас є шпигун.

Я посміхнулася, згадавши слова Аларіка, все пішло за його порадою.

"Мені не треба, тут навіть стіни говорять. Ваш вираз обличчя теж дуже виразний, це означає, що ви не знали про генерала і маєте сумніви щодо того, що конкретний слуга служить чийось шпигуном. Вензор? А, Іслін?" Я радісно підстриюгула від запитання.

Він почервонів. "Досить".

Мій рот набивався з кутка в куток, коли я знизувала плечима і сказала: "Це ти почав".

Згадайте Вензорів та Ісліну Крігборн, і ви отримаєте шах і мат.

Ніхто не знав мого батька краще, ніж Аларік. Він провів роки в Асіорді, знав його гнилу сутність, кожну його звичку і нелюбов.

Семюель стояв між двома тренувальними ямами, інструктуючи і тренуючи своїх солдатів. Його рухи були точніші, ніж у будь-якого іншого солдата, якого я бачила в Асійорді. Сем був соларіанського походження, Аура Відблисків. Він був відібраний моїм покійним дідом і служив під короною Асійорда понад шість десятиліть. Він був сиротою з Білого мосту, якого відправили до спеціального полку ще немовлям. Вимуштругований, вирощений для вбивства і боротьби, інструмент режиму, який торгувався між арміями, але його цінність була однією з найвищих. Якщо людину можна було купити, то він був нікому не по кишені. Семюель бачив бідність, руйнування і пережив війну, одну з найстрашніших - битву за Атер. Найдовша війна між стихійниками і духовними, найжорстокіша і найважча з усіх, що велися за останні два століття. Континент три роки боровся з Ельдмурами, об'єднавшись проти чуми, яку вони принесли. Темні ремісники були найбільш жадібними, їхня кількість була не лише великою, але й могутньою. 97-а Велика Діва, їхній ватажок, чаклунка, експериментувала більше, ніж будь-хто наважувався раніше, більше, ніж дозволяв їхній бог. Вона створила мутантів з людської плоті та крові, взятих від монстрів у царстві Небесного, які не мали контролю і харчувалися людською плоттю. Адріата боролася проти своїх побратимів-духів разом з іншими королівствами стихій, включаючи Асійорд, щоб вижити. Боги прислухалися, зокрема, Селестил, і відібрали свою силу у Великої Диви та всіх темних майстрів, які не були істинними віруючими. Я завжди сумнівалася, що саме звідти у мого батька з'явилася ідея вивести гібридну Ауру. Сем стикався зі справжніми звірами і бачив справжні жахи, і якби був генерал, з яким я не хотіла б воювати, то це був би він.

Його солдати зупинилися і вклонилися. Тепер його увага звернулася до мене, на його обличчі з'явилася посмішка від моєї присутності. "Ви прийшли і мене вбити?" - грайливо запитав він, перехопивши мій погляд з того місця, де він крутився навколо молодого чоловіка.

Солдати засміялися в унісон, а потім розійшлися за його наказом.

"Я маю справу тільки з тими, хто роззявляють рота так, ніби це їхнє дно, ти в безпеці, Сем", - сказала я, обіймаючи його.

Ми обоє сіли на лавку біля тренувальних ям. Рохкання, важкий грім і неспокійні сусіди зі стайні неподалік заглушили нашу розмову.

"Десяток, всі мої, тренувалися під моїм керівництвом, відколи ледве встигли навчитися тримати дерев'яний меч", - сказав він, оглядаючи ями, перш ніж передати мені список обраної ним команди, яка мала стати моєю власною.

"Будь обережна, Сноулін, твій батько не в захваті від цього, він знає, що ти грала нечесно, а він не любить, коли його обманюють. Інші теж скоро дізнаються, що ти повернулася, і подорожуватимеш королівством як капітан, наражаючи себе на небезпеку". Він опустил очі додолу. "Вони шукали тебе раніше, кілька разів, і не відмовилися від своєї думки, вони й досі полюють на тебе, наче ти справді той монстр", - додав він дещо засмучено, але я вже знала, що це так.

Я схопила його руку між своїми. "Можливо, так і є. Одного разу я втекла від небезпеки, і це стало моїм найбільшим жалем. Я вже не та одинадцятирічна дівчинка тієї ночі, на їхнє нещастя, їм доведеться дуже постаратися, щоб позбутися мене цього

разу". Я хотіла, щоб вони прийшли до мене, щоб я могла вивільнити відкладену мстивість, яка кружляла в моїй плоті і кістках, чим більше болю, тим веселіше.

"Яку позицію зайняли Вензори щодо угоди з Адріатикою?" запитала я.

Він звужив очі на моє запитання. "Як завжди, проти. Про що б не просив твій батько, це, як правило, не на тій стороні його шкали. Вони думають, що угода буде марною і занадто багато поставлено на карту. Пам'ятайте, Вензор - місто, яке найбільше постраждало тієї ночі, вони атакували його першими, відтягнувши на себе нашу охорону. Півміста було у вогні, перш ніж ми змогли прийти на допомогу, якщо хтось і не погодиться на угоду, то це будуть вони, і вони мають на це вагомі підстави".

Тож я можу мати рацію, Еліас цілком може відволікти увагу від лорда Вензора, він отримає велику вигоду від того, що угода провалиться, і це буде гарною нагодою використати її проти мого батька.

"Чи його очі все ще спрямовані на трон?" Я хотіла знати, чи не використає він цю нагоду для того, щоб зібрати якусь опозиційну групу для повалення мого батька.

Сем розсміявся. "Відколи твій дід був на троні, вони не приховували своєї жадібності". Він перервав себе, щоб оцінити мене і мої дивацтва. "Що відбувається, Сноулін? Ти думаєш, до чого призводять мої висновки?"

Я похитала головою, заперечуючи його думки. "Повір мені, я б воліла мати свого батька, ніж ці колочі дупи на троні, принаймні я знаю, що за змія мій батько. Я не можу собі уявити ще одного незнайомого, який, як я чула, може бути таким же поганим, як і милий Сайлас". Що я хотіла знати, так це те, чи було це весло вже розхитане, компромісне чи вірне моєму батькові.

"А, так це про Еліаса?" - запитав він, і мої очі розширилися. Як він дізнався?

Він засміявся і поклав руку мені на плече. "Слова швидко поширюються з тисячею слуг, а стіни мають вуха, і сади теж. Еліас - хороший хлопчик, але, як ти і боїшся, він все ще син свого батька і, що ще гірше, солдат твого батька. Я знаю, що ти будеш обережною, але ти така, якою була б моя донька, тож мушу попередити тебе, що він гравець однієї дами, - додав він, злегка поплескавши мене по щоці.

"Не хвилюйся, я теж граю по-чоловічому", - запевнила я, обійнявши його на прощання ще раз.

Він заплющив очі, хитаючи головою від моїх слів. "Саме те, що батько хоче почути".

Я потерла долоні, щоб зігрітися. "Якщо ти хотів убити мене так, щоб ніхто не дізнався, я б дала тобі кращі варіанти, ніж цей", - сказала я Еліасу, виходячи з Мемфіса в бозна-куди, куди він нас привіз. Було дуже холодно, я нічого не могла бачити, не зажмуривши очей, а позаду нас, відколи ми виїхали із замку, стояло виття. Можливо, я була необачною, думаючи, що зможу використати Еліаса. Можливо, він хотів використати мене, щоб потренуватися у вбивстві.

"У замку ви всі схвильовані. Чим далі, тим, можливо, ви будете поводитися зі мною краще", - сказав він, прив'язуючи коня до дерева.

Еліас затягнув нас обох кудись на околицю Тенеброзе, до невеликого села. Убогі дерев'яні будиночки, розкидані неподалік один від одного, з їхніх димарів валив густий дим, а посередині - маленька таверна, наповнена теплом і сміхом.

"Вам не варто було турбуватися про те, щоб я була чемною, коли ви привезли королеву серед вовків", - сказала я, натягуючи капюшон пальта на голову і прикриваючи шрам шарфом. "Твій король отримає твою голову".

Еліас помітив це і смикнув мене за капюшон. "Не треба ховати принцесу, вони мало цікавляться новими обличчями, північні проїжджі щодня зупиняються тут по дорозі додому".

Звичайно, жоден північний перехожий не мав чорної голови і довгого шраму посеред обличчя, але я підняла брови і кивнула, я замерзала.

Еліас мав рацію, ніхто не звернув на нас уваги, коли ми сіли один навпроти одного в кутку. Я озирнулася, незручно соваючись на своєму місці, коли мене відволікла рука Еліаса, яка пролетіла, щоб відтягнути мій шарф.

Моя щелепа стиснулася, коли я прикусила у погрози: "Ти справді хочеш спровокувати мою смерть?"

"Розслабся, принцесо, до того ж я не хочу втрачати дорогоцінний час, коли ти так близько і я не бачу твого обличчя", - сказав він, коли до нас підійшла молода барменша.

Її очі загорілися від впізнавання, і вона вдарила себе кулаком у стегно, стоячи до нього обличчям. "Поглянь, що мені принесла хуртовина. Ми не бачили тебе тут кілька місяців, і ось ти весь такий розпашілий, а перед тобою дівчина, на якій, я дуже сподіваюся, ти одружишся", - сказала вона, повертаючись до мене обличчям, і я пирхнула.

Мене не здивувало, що вони були знайомі. Він був капітаном і гравцем за зовнішнім виглядом і репутацією, мене б не здивувало, якби вони були більше, ніж знайомі, і вони були досить близькі, щоб знати, що він заручений. Чи прийшов він сюди плакати, коли його віддали на поталу сніговому духу? Ця думка змусила мене розсміятися.

Я похитала головою, заперечуючи її твердження, а вона клацнула язиком на Еліаса.

"Повірте мені, - сказала я між сміхом, - ви не зможете сплутати мене з нею".

"Я теж скучив за тобою, Лорі, це Сноулін", - представив він. Потім він наказав Лорі принести нам теплі напої та їжу, на які я з нетерпінням чекала.

Навколо таверни лунала музика, і кілька старих і молодих людей стояли і танцювали під веселу джигу.

Я помітила, що Еліас витріщився на мене. "Говоріть, капітане", - сплюнула я, роздратована його обличчям.

"Капітане?"

"Ти продовжуєш називати мене принцесою, хоча знаєш моє ім'я".

Він засміявся і нахилився ближче до мене через стіл, від нього пахло соснами і м'ятою, ненаситно смачно. "Можливо, ти не пам'ятаєш, але одного разу ти погрожувала мені життям, коли ми були молодші. Я назвав тебе вороною, а ти наполягала, що ти принцеса, і змусила мене пообіцяти, що я називатиму тебе так вічно".

Збентежена, я не одразу зрозуміла, що він мав на увазі. "Що?" розгублено перепитав я, коли Лорі прийшла поставити нам ель і їжу, і тут мене осяяло. Мене називали вороном лише раз у житті, на святі сонцестояння, коли мені було не більше восьми років. Я пам'ятаю білявого хлопчика, який бігав навколо столів і сміявся над моїм волоссям, і сльози, що наповнювали мої очі, коли я гналася за ним. Я загнала його в кут, коли він підійшов до сходів, щоб піти, і кинулася на нього з криком, вигуками і

ударами, кажучи йому, що я принцеса і що він не повинен називати мене вороною. Він перестав сміятися і впав на коліна, вибачаючись і витираючи мої сльози.

Пообіцяй, що ніколи не називатимеш мене вороном, а тільки принцесою, - сказала я йому, і він послухався, побачивши, як я засмутилася.

Я подивився на чоловіка, що стояв переді мною, і хлопець набув його рис. "Ти", - тихо сказала я.

Він зробив глибокий ковток зі свого кухля, перш ніж зітхнути. "Я", - сказав він, відкинувшись ще далі на спинку стільця.

"Що ж, ти, безумовно, переріс погані зуби, і ти звільнений від цієї обіцянки, Еліасе", - я зробила ковток гарячого елю. Мій шлунок потеплішав, і я вдоволено застогнала від полегшення.

"Ну, ворон, - дражнився він, - ти не переросла у своїй любові до насильства, але все інше, абсолютно прекрасне".

Я нахилилась ближче. "Чого ти хочеш, Еліасе, адже ти привів мене сюди не для того, щоб я побачила кількох снігових духів, і вже точно не для того, щоб нагадати про минуле".

Його очі застигли від моїх слів, і він відкинувся на спинку стільця, знову встановивши відстань між нами. "Я думав, що це очевидно, чого я хочу".

Ще одна відповідь, яка не була відповіддю. "Чого ти хочеш, Еліасе?" Цього разу я запитала рішуче.

Він схрестив руки. "Ти, я хочу тебе."

Тихий сміх вирвався з мого горла, але не довше, ніж на два удари серця. Невже це була гра, в яку він грав: я, він хотів мене? Я не дурепа, але чомусь все одно не могла звинувачувати його, якщо це правда; він мав одружитися з жалюгідно зіпсованим сніговим духом, в чийх жилах текла не кров, а отрута, але не його заручини стосувалися мене, а мої. Мене мало хвилювало, наскільки чесно я дотримувалася угоди, ще менше - чи поважала я її, але я знала, що це справді може бути прийнято як спосіб заперечення проти неї. Незважаючи на все, що було в угоді, вони все ще зневажали духовне царство. Раніше вони ніколи не розуміли, чому їхня богиня так сильно полюбила їх і дарувала набагато більше благословень і доброти, ніж Бог Кріг запропонував Асійрду. Вони були більш ніж щасливі заснувати Високий Мур.

"Еліасе, Еліасе, ти граєш у небезпечну гру, мій любий. Це спроба твого батька знайти вихід з мого шлюбу з королем Адріати чи твоя власна ініціатива?" запитала я, відчуваючи огиду в кожному слові.

Він застиг і подивився на мене так, ніби я сказала йому, що вбила його коня. Вираз його обличчя спохмурнів. "Що змусило тебе так думати?"

"Ну, ця твоя зацікавленість, враховуючи обставини, виглядає ідіотською, якби ти хотів когось обвести навколо пальця, я б запропонувала інших, яких набагато легше переслідувати і переконувати в тому, щоб вони це робили. Хоча ти виглядаєш так, ніби тобі сподобався б виклик, але запевняю тебе, що у тебе дуже мало часу, щоб переконати мене в цьому". Я б не відмовилась від розваги, особливо смачної, але ця, здається, передбачає занадто багато, чого я не дозволю, коли мене вже кидають між королівствами, як ігрову фігуру.

Він кивнув, але не на знак згоди з моїми словами.

Я попросила встати, бо було вже пізно, і якщо я не повернуся, Кай вистежить мене, як собаку, після того, як я ледве вмовила його залишити мене наодинці з Еліасом.

Він взяв мій шарф і закинув мені за спину, заправивши його з обох кінців, притягнув мене до себе, мої долоні приземлилися на його груди. Нахилившись, він

нахилився до мого вуха, його теплий подих послав хвилю тепла по моєму хребту. "Ти помиляєшся, і ти навіть не уявляєш, наскільки".

Відпустивши мене, він обв'язав мене рештою шарфа.

РОЗДІЛ 10
ВИПРОБУВАННЯ ТА ДЕПАРТАМЕНТИ
Сноулін.

Пен розчесала і заплела волосся, розпущене по спині, прибула моя нова форма, темно-синє пальто до середини стегна, золоті гудзики спереду, два кружечки над нагрудною кишенею, знак моєї посади - капітан.

"Ти знову будеш цілий день на мене хмуритися?" - запитала я руденьку.

"Мама каже, що жахливо спілкуватися з одруженими чоловіками або з тими, хто збирається одружитися, а ти сама скоро будеш заміжною жінкою".

"Мама має рацію, але Пен помиляється. Я не зустрічаюся з Еліасом." Я гралася з Еліасом.

"Ти впевнена, що Еліас не заграє з тобою?"

"Це не його".

Вона роздратовано видихнула. "Ти не подивишся?" - запитала вона, вказуючи на дзеркало.

Я вщипнула її за щоку. "Тільки тоді, коли воно перестане показувати мені темну тінь замість мого гарного обличчя".

Її очі розширилися, і вона швидко глянула на велике дзеркало. "Що за темна тінь?"

"Ти теж скоро це побачиш, маленька морквинко".

Вона здригнулася і маленькими кроками відступила від мене. "Зловісний баклажан".

Обідня зала стала похмурою, всі довго дивилися на мене, поки я не сіла поруч з батьком, який, на диво, виглядав цілком задоволеним моїм вбранням, можливо, трохи менш скандальним, ніж ті сукні, які я носила раніше.

"Справді, солдат", - перебив він, і моя увага переключилася на нього. "Але ти зламаєш своїх полонених своєю красою ще до того, як твій меч торкнеться їх, ти схожа на свою матір", - сказав він, повільно пережовуючи свій сніданок.

Я не знала, що відчувати від таких відсутніх слів, які я чула вперше, від батька вони були отрутою, обмазаною цукром. "Що ж, вона, на жаль, не зламала тебе, тож, гадаю, мої бранці будуть добре знайомі з моїм лезом".

Він засміявся, глибоким темним сміхом, наче колочки, що пронизали мої вуха. Морін та її напівкровки перестали їсти, наче щойно почули пташиний гавкіт.

Френ втупилася між мною і її батьком, вся позеленіла від задрощів, а потім сказала: "Не дай себе обдурити Адріатам. Ми стримуємося, бо ми сім'я, але що вони зроблять з тобою, якщо ти говоритимеш з їхнім королем, як з батьком? Я чула, що їхній старий король відшмагав свою другу дружину за те, що вона розмовляла з принцом, батьку, хіба вони не варвари?" Вона невинно затріпотіла своїми жовтими віями, ніби відповідаючи на похвалу за хорошу роботу.

"Не хвилюйся за мене, Френ, любя. Я чула, що останній лорд Вензора запхав сіль у дупу своєї дружини, щоб вона відчула смак риби. Може, і цей зможе запхати тобі в рота і позбавить нас від нещастя слухати твій писк".

Еліас відкашлявся і широко розплющив очі на мої слова. Ну ж бо, смійтеся, це мало бути смішно. Заморожені бурульки, ці Асійордці.

"Еліасе, любий, не звертай на неї уваги. Скоро нас залишать у спокої", - сказала Френ, пропонуючи йому посміхнутися.

Я повернулася до Еліаса. "Не можу сказати того ж про тебе, бідолашний. Ти будеш удостоєний честі загиблого солдата, хоробро з твого боку віддати його за Царство

Боже", - втішала я, поплескуючи його по руці. Жарти жартами, але мені було шкода його, благослови Боже його серце.

Батько голосно вдарив долонею по столу, привертаючи нашу увагу до себе. Я вже забула, де ми знаходимося. "Повага".

Я стиснула губи і кивнула. "Адекватний спадкоємець".

Він розгублено насупився. "Що?"

Я знизав плечима. "Я думала, ми називаємо речі, яких у цьому королівстві немає".

Він зітхнув, розчаровано потер очі, але більше нічого не сказав.

Я зібрав усю їжу, яку могла нести, і спробувала піти, тільки-но Еліас зупинився.

"Хвилинку, наодинці", - попросив він тихо, але досить голосно, щоб усі почули.

Я вже не була обережною, а Френ була поруч, тож я скористалася моментом. "Останнім часом ти просиш занадто багато, дорогенький".

Він відпустив мою руку, і його очі стали м'якими, ніби я зробила йому боляче. "Будь ласка", - він сильно штовхнув мене без жодної краплі благання, але я зітхнула і кивнула.

"Гаразд, одну хвилинку. Тільки не зараз, в бібліотеці, до вечора". Мені було цікаво, що він мені зараз приготує.

Біля стайні на мене чекала команда з десятка солдатів, яких рекомендував сам Семюель. Він був особливо обережним щодо того, кого я мала взяти з собою, бо, на жаль, не всі були моїми великими шанувальниками. Крім них, моїми заступниками, призначеними мною самим, були Нія і Кай, обоє одягнені так само, як і я, із золотим першем на нагрудній кишені. Кумедне видовище, враховуючи, що обоє були не гірші, якщо не кращі за мене.

Нашим першим завданням було відвідати судовий процес в Аринті над переправником і дослідити їхню частину стіни через кілька переправ в одній місцевості.

Був ранній ранок, але через офіційний прохід, Соболіну Прірву, до Аринту було всього кілька годин їзди. Години пролетіли як хвилини, і ми знали, що міські стіни вже близько, коли повітря стало теплішим і солодшим. Крізь засніжену землю дивно проглядала трава, Аринт межував з Ханаєм, королівством врожаю та вічної осені, тож ділився теплом зі своїми сусідами.

Міські Мури Аринта зростали так само, як у Вензорі та Тенебросі, хоча місто було меншим за розміром, але все одно стало величним.

Під керівництвом охоронців, які вже чекали на нас, ми попрямували до Високого Муру. Мемфіс перетворився на крука і сів мені на плече, поки ми йшли за охоронцями до Зони Миру. Дивовижно, стіна стояла як гора, висока і міцна, вона виглядала непроникною. Я не мала ані найменшого уявлення, як хтось міг перетнути її, магія пронизувала скелю, бар'єрним заклинанням, створеним темним майстром, щоб запобігти зникненню Аури Адріати, яка входила і виходила з неї.

Ми стояли всередині вежі з відкритою стелею, яка називалася Зоною Миру, вона з'єднувала обидві землі під відкритим небом. Мене оточував твердий камінь, тіні та сором'язливі промені сонця, які ледве пробивалися всередину. Порожньо від предметів, порожньо від звуків, але наповнене присутністю духів, настільки, що волосся на моїй шиї піднялося, провокуючи їхню присутність.

Молодий чоловік стояв на колінах на землі зі зв'язаними руками, а двоє Асійордійських вартів стояли поруч з ним.

За мить відчинилися ворота з адриатичного боку, і з них, злегка вклонившись нам, вийшла висока, красива жінка з медовою шкірою, округла з голови до ніг, як ковбаса в чорній шкірі. Адриатка.

При вигляді і звуці її голосу, туга паніка і злість проповзли по всій моїй шкірі. Обличчя чоловіків з тієї ночі миготіли, повзли і кидалися на мене. Кров шуміла у вухах, шкіра горіла, відчуваючи їхні голодні дотики, а очі щільно заплющувалися.

Ти в безпеці, моя сніжинко.

Мої очі розплющилися від звуку маминого голосу, а по тілу пробіг мороз. Невже я остаточно з'їхала з глузду?

"Я капітан Несрін, я тут, щоб просити від його імені", - говорила вона майже розуміло.

Я розслабилася, видаючи легкий сміх. "Просити?" Ніхто не просив за моє життя, коли її люди прийшли вбити мене.

Охоронці повідомили нам, що хлопця спіймали на крадіжці з ювелірної крамниці, а не з рибного, продуктового чи тканинного магазину. Перед тим, як його спіймали, він встиг покласти до кишень найбільші з них і побіг у бік Високого Муру. Хлопець був круглолицим, вгодованим. Одягався він теж не як бідняк, тож крав не для того, щоб прогостувати, а для того, щоб нажитися. Не те, щоб крадіжка була виправданою, але за певних обставин її можна було зрозуміти.

Вона зм'яряла мене нудним поглядом і глибокою неприязню, яку навіть не намагалася приховати. "Так, для цього і існує суд", - вона опустила погляд на мої кружева і продовжила. "Капітане?"

"О ні, люба, на сьогоднішньому суді не буде ніяких заяв", - сказала я, і вона розгублено схрестила руки.

Витягнувши руку вперед, я почав перераховувати всі його злочини. "Хлопчик був спійманий при перетині Високого Муру, вторгненні в Асійордійське місто, видаванні себе за асійордійця, крадіжці з ювелірної крамниці та спробі контрабанди краденого до вашого королівства". Я помахала пальцями в її бік, показуючи на свою посаду, про яку йшлося в запитанні. "Повна рука помилок для такого юного хлопця".

Її брови насупилися, і вона уважно оцінювала мене, ніби щойно почула дивні слова. "Це його перше правопорушення, раніше він не вчиняв подібних дій. Він хороший хлопець, і ми змусили його батька поручитися за те, що він не повторить сьогоднішніх дій".

Можна було майже сміятися з її слів - слів, які вона так легко кидала. Я підняла руку вгору. "Не треба, він точно не повторить сьогоднішніх дій". Я повернулася до Кая, який хапав свій більший меч. "Рука за жменю помилок", - сказала я, наближаючись до хлопчика.

Несрін зробила крок вперед, з широко розплющеними від шоку очима. "Він просто хлопчик, він нікому не заподіяв шкоди і не скривдив нікого. Це вже занадто, капітане, подумайте ще раз", - закричала вона в паніці, досить голосно, щоб луна пройшла крізь стіни.

Ні, не зробив, але він міг би це зробити.

За лічені секунди мої солдати схопили хлопця за руку, і я змахнула великим мечем, пронизуючи його руку. Кров забризкала мені обличчя, дотик забороненої рідини викликав дрож у моєму хребті, а у вухах я почула гучне дихання. Його крик і крики

адриатичного солдата пролунали в лісі, як грім, птахи розлетілися, а повітря в башті зашуміло, пробуджуючи мене від сну.

Я кинула Каю його меч. "Переконайся, що хлопчик буде позначений, перш ніж повернеш його адриатам, і без руки. Я хочу, щоб він був настромлений на піку на вершині Хайволлу".

Він кинув погляд на відрубану руку. "Твоя любов до дивних кінцівок дійсно вивертає мені шлунок. "

"Навіть недостойні звертаються до мене", - сказала я, розвертаючись, щоб піти.

"Ваша Високосте, - озвався лорд Аринт, наближаючись до Хайволлу. "Сподіваюся, суд пройшов добре. Залишайтеся на ніч, подивіться місто. Ми постараємося бути максимально гостинними, ми не бачили вас в Аринті з тих пір, як у вас почали рости зуби".

Я пам'ятаю дещо, але не все, я знала, що проводила тут час з Ереном. Тут було тепліше, мені подобався Аринт. Крім того, тільки туман і далекі спалахи поганої пам'яті.

Я вибачливо стиснула губи і злегка вклонилася. "Я змушена відхилити вашу пропозицію. Батько наказав негайно повернутися до Тенеброзе після суду".

"Юний Сайлас все ще сумнівається в моїй гостинності?"

"Юний Сайлас сумнівається у своїй дочці".

"Це не дивно, - сказав він, посміхаючись мені. "Якби я міг перевернути цілий двір за кілька днів після повернення, скинути генерала і змусити всіх тремтіти одними словами, я б теж був обережним".

"Якби я не знала вас краще, я б сказала, що ви виглядаєте враженим".

"Ви вражаючий персонаж, але ви дочка Сайласа, і я не очікую нічого іншого".

Я трохи скривився. "Це глибоко образило мене, Лорде".

Він розсміявся. "Будь ласка, називай мене Альбіусом. Тільки Ерен наполягав на тому, щоб називати мене Лордом. Хлопчик завжди був надто ввічливим".

З мого обличчя зник вираз. "Ти пам'ятаєш мого брата?"

Щось у його погляді стало скорботним. "Звісно, пам'ятаю. Йому було доручено при мені вчитися придворному мистецтву. Він став сином, якого я ніколи не мав. Бачу, у тебе його меч". сказав Альбіус, вказуючи на мою спину. "Я відніс його до коваля, щоб він викарбував на ньому твоє ім'я. Він підійшов і поклав руку мені на плече. "Аринт - твій дід, відвідуй його, коли забажаєш".

Я заздрила йому. Згадати і провести час з Ереном, спогади і час, який я сама не могла пригадати.

Ми повернулися до Тенеброзе перед самим вечором. Я сиділа з Пенелопею в ідальні для прислуги, поглинаючи грибне рагу, яке приготував для мене Кен, кухар. Голод викликав у мене тривогу і нагадав про часи, які я хотіла б забути.

"Хіба ти не зустрічаєшся з містером гостра посмішка?" дражнилася Пен, вмочуючи хліб у горщик.

Я закашлялася, ледь не вдавившись їжею. "Чорт. Ти могла б давно мені нагадати, Пен".

Вона знизала плечима. "Я не дуже люблю його, і ти не береш участі в перелюбі. Якби ти захотіла з ним познайомитися, то не забула б його".

Я скуйовдила їй волосся, аж поки вона стала схожою на курку, яка бігає. "Я розберуся з тобою, коли повернуся", - сказала я, кинувши на неї погляд.

Як я могла забути? Я запізнювалася, але не поспішала. Якби він пішов, то змарнував би свою останню можливість побути наодинці, а я знала, що він чекатиме.

Величезна бібліотека була переповнена пограбованими бібліотекарями, дивним картографом, цілителями і жодного капітана. Над читальними столами світилися тьмяні свічки, всі, загорнувшись у крісла, читали і писали, не звертаючи на мене жодної уваги. Запах мускусу і пилу огорнув мене, коли я проходила повз полиці з червоного дерева, що вишикувалися в довгих коридорах.

Я помітила Еліаса, який відпочивав біля полиці з книжкою в руках і зосереджено поглинав її. Він був настільки нерухомий, що виглядав як статуя.

Я простягнула руку і вихопила книгу з його рук, злякано привернувши його увагу. "Твій момент наодинці, Еліасе, використовуй його з користю", - сказала я, закриваючи книгу і кладучи її назад на полицю, перед тим як притулитися до неї.

Він швидко затиснув мене між своїх рук, його руки міцно стискали полиці позаду, кісточки пальців побіліли від сили. "Минулої ночі, коли ти сказала, що мій батько планує саботувати твою угоду, я подумав, що ти чула або знала щось, чого не знав я. Повернувшись, я запитав своїх інформаторів, чи правда те, що ти сказала, а потім зустрівся з моїм батьком, і обидва вони заперечували будь-які твердження як такі. І тоді я зрозумів, що це були твої припущення". Його очі звузилися, голос став хрипким і глибоким: "Неправильні припущення".

Я наблизилася впритул до його обличчя. "Ти думаєш, я повірю хоч одному твоєму слову? Зрештою, він твій батько, від тебе очікують, що ти будеш його захищати, і це не враховуючи твою глибоку відданість Асйорду", - суворо відповіла я. Чи не тому він хотів мене бачити?

Він нахилився ближче, його тіло торкнулося мого, штовхаючи мене назад до полиці, моя рука ковзнула вниз до кинджала, вкладеного в піхви на моєму стегні.

"Мій батько може бути тим, ким ви його вважаєте, і сином егоїстичного, жадібного виродка, але він не приховує від мене своїх слів, а я не вигадую пустопорожньої брехні, тому даю тобі своє слово, якщо воно для тебе щось значить".

Я насміхалась. "Не зовсім."

Він підійшов ще ближче, і я витягнула кинджал, тримаючи його напоготові. "Ти думаєш, я цього хотів? Щоб ти мені подобалась, щоб я не міг думати ні про що інше вдень і вночі?"

Я ковтнула, запах сосни і м'яги сильно вдарив у горло. "Здається, це твоя проблема, а не моя, Еліасе".

Він відійшов, відкинувшись на полицю навпроти мене. "Здається, так", - сказав він, його голос був м'яким. Він потер очі долонями і повернувся, щоб піти.

Я не знаю, що мною оволоділо, мої кінцівки рухалися з власної волі, і я схопила його за руку. Коли він знову повернувся до мене обличчям, я схопила його за комір пальта, піднялася на пальці ніг і впилася поцілунком у його губи на кілька секунд, а потім відсторонилася. Перед тим, як я відпустила комір, його рука обхопила мою талію, притягуючи мене до себе, і він поцілував мене у відповідь, довго і міцно.

Кроки наближалися в наш бік, мої очі заплющилися від роздратування і вдячності водночас.

Він підняв голову, подивився на мене, його груди швидко здіймалися. Легко задихаючись, він дивився навколо, його скуйовджене золотисте волосся спадало на обличчя.

"Гадаю, сьогодні не твій день", - сказала я, поплескуючи його по грудях. Ось вам і випробування водами між моїм батьком і лордами. Проклята дурепа, про що я думала?

"Схоже, що ні, моя вороно", - сказав він, перш ніж відійшов і поправив свою куртку.

"Це дивно, Еліасе. Мої почуття ніколи не зраджують мене, але цього разу могли. Я чомусь довіряю тобі."

"Приємно чути, але для мене це звучить як жаль".

"Якби це було так?"

"Я б запитав, чому?"

Ти син ворога мого батька, і я, можливо, вступила у твою гру.

Але було ще дещо, що турбувало мене більше. "Зазвичай я не дозволяю чоловікам так багато говорити зі мною перед сном, це вже потім вони зізнаються. Але ти зізнався раніше, і це мене непокоїть, бо я думаю, що у тебе можуть бути почуття, а я маю суворе правило не зв'язуватися з тим, чого не можу зрозуміти і, тим більше, не реагувати на це".

На його обличчі з'явилося розчарування, коли він сказав: "Ти занадто впевнена".

"Тому що я знаю себе занадто добре, Еліасе".

"Ти мені відмовляєш?" - грайливо запитав він.

"Просто позбавляю тебе і себе від брудного розставання, коли я збираюся вийти заміж за свій кошмар".

Він ковтнув, очі розгублено забігали по кімнаті. "А якщо я скажу, що не маю бажання здаватися?"

"Я б сказала, що це смішно, але якщо ти будеш мовчки переносити наслідки розчарування, я не маю жодних проблем".

Він коротко хихикнув, відкинувши голову назад на полицю і пильно дивлячись на мене. "Ось чому ти мені подобаєшся, вороно, ти не боїшся встромити кинджал у серце чоловіка", - сказав він, коли його задоволення зростало. "Я ніколи не зустрічав такої, як ти, такої чарівної, зухвалої, безстрашної і красивої".

Я роздратовано зітхнула. Такі зізнання зазвичай означали момент, коли я від когось тікала. "Ти знаєш мене три секунди".

Він похитав головою. "Те, що ти побачила мене тільки зараз, не означає, що я не бачив тебе раніше. Ти привернула мою увагу ще тоді, коли була дівчиною, а не жінкою, ось що я можу сказати на відміну від усіх інших чоловіків". Він відкинувся на книжкову полицю і широко посміхнувся. "Ти зовсім не змінилася, справді".

Я схрестила руки і підняла на нього брови. "Я маю образитися?"

"А ти знаєш, що Ренік досі потирає лисину на голові, яку ти вирвала з його голови під час тієї різдвяної вечері, щоразу, коли згадується твоє ім'я?"

При згадці про цей неприємний спогад мій погляд опустився дотолу. "Я мала б відірвати йому голову за те, що він сказав, і запахати її йому в дупу, щоб усе лайно було в одному місці". Моє тіло досі здригається від спогадів про слова, які він промовив мені на вухо тієї ночі.

Коли твоя сестра достатньо виросте, я зроблю цю сучку жінкою.

Його усмішка похитнулася, очі м'яко затрималися на мені. "Ти повинна була. Я повинен був, за все, що ця тварюка зробила з тобою".

"Гадаю, ти у мене в боргу".

"На все життя", - присягнувся він. Я відчув щирість у його застиглих рисах обличчя.

"Приємно познайомитися, Еліас Вензор, спадкоємець Вензора. Приємно знати, що ти у мене в боргу". Я піднялася, щоб поцілувати його в щоку, перш ніж піти.

Батько розсміявся до сліз, коли прочитав звіт про судовий процес в Аринті, яким я керував. На коротку трепетну мить мені здалося, що в ньому з'явився осколок гордості.

Ти поїдеш знову, повернешся з чимось цікавим, - сказав він і вручив мені наказ відвідати ще шість судових засідань і багато часу для вивчення Адріати.

Знову ж таки, міські стіни були безпечніші за гірський хребет, і війна сюди явно не наближалася, судячи з того, як батько поставив своїх охоронців, які, як я гадаю, злякалися того, що сталося дванадцять років тому.

Цього разу Асійордієць був спійманий на перетині їхнього кордону. Якщо я щось і терпіти не мола, так це зрадницьких паразитів, але з якої б причини він не вчинив подібне, це все одно було більш ніж неприйнятно згідно з моїми правилами.

Нія вирішила залишатися в стороні, ні я, ні Кай не протестували, але вона була більш бажаною в Тенеброзі, ніж зі мною. У мене був шпигун серед слуг мого батька, ні, у мене їх було багато, і Нія не помічала їх усіх. Асійордці не надто міцно пов'язані з монетою, але існувала краща плата і засоби погрози, таємниці. Асійордці мали їх цілі купи, і жодна з них не була надто далеко від очей, щоб Нія могла їх розкопати.

Цього разу на нас чекав лорд Аринт, який мені сподобався ще з часів нашого останнього візиту. Він взявся пояснювати, чому цей чоловік перетнув їхній кордон, чим викликав у мене лють і жагу до вбивства.

Зона Миру стояла, як завжди, моторошна, та сама жінка-солдат, що й минулого разу, Несрін, була присутня цього разу у супроводі високого темноволосого велетня, моторошне видовище. У нього було обличчя троля, тіло скелі і німб стародавнього дуба.

Асійордійський хрестоносець сидів навколішках на землі зі зв'язаними спереду руками, відмовляючись підняти голову, щоб зустрітися з нами поглядом.

Адріати схилили голови, вітаючи нас. "Цього разу один з ваших", - вигукнула Несрін, не вагаючись, так, наче я була у неї під рукою.

Мої брови піднялися. "Мій власний? О, ні, люба, його кров може бути асійордською, але душа, безумовно, адріатичною", - плюнула я на самовпевненого солдата.

Троль поруч з нею тихо засміявся. "Вона мені подобається", - радісно прошепотів він до Несрін, яка лише витріщилася на мене.

Я не могла його звинувачувати, я була така чарівна.

Вона запропонувала чоловікові перейти на наш бік. "Він проник на нашу територію в пошуках притулку, ваші солдати повідомили нам, що він злочинець, ми не вбиваємо і не калічимо наших полонених, я вважаю, що це ваша компетенція. Що б він не зробив, він, мабуть, боявся ваших покарань, я очікую не менш ніж жахливих, що, мабуть, змусило його прийняти таке рішення, але ми все одно не можемо запропонувати йому залишитися на наших землях, наші закони відмовляються сприяти асійордійцям. Він вільний за нашим указом".

"Ви маєте рацію, - сказала я, наближаючись до чоловіка, який опинився в межах нашої досяжності. "Ми не маємо ваших щедрих сердець, зазвичай гвалтівникам ми

калічимо геніталії, але для гвалтівників дітей ми, як ви кажете, жахливі?" Я заперечливо підняла брову, піднявши великий палець.

Обоє адріатів обмінялися шокованим поглядом.

Чоловік затремтів від жаху і почав несамовито вириватися з рук солдатів, кричачи, щоб ми не забирали його до Адріатики. Від замаху на зло слід очікувати зла, але багато нечестивих боялися нечестя. Зробити собі ліжко з вугілля і сподіватися, що не згориш?

"Але, - сказала я, розглядаючи людський бруд переді мною, - я впевнена, що ви настільки звикли до злочинів вашого роду, що це може здатися дріб'язковим. Геноцид порівняно з цим не такий вже й дріб'язковий, чи не так?"

Троль нахилився до Несрін. "Вона мені справді подобається."

"Кай", - мій голос у жорсткому наказі. "Цього чоловіка треба роздягнути і як слід понівечити, повісити на Високій стіні і випустити з нього кров. Запроси всіх, хто старше шістнадцяти років, бути свідками, якщо вони бажають". Опустившись перед чоловіком, я встромив кінчик кинджала йому в шию, бо заради таких паразитів, як він, я б і сама пішла у пекло, щоб тягати і вбивати його тисячу разів, знову і знову. "Прекрасний кінець, ти увійдеш в історію", - вигукнула я злісно. "Але похований разом з гноєм, прямо серед таких, як ти".

Обоє адріатів замовкли. Несрін задумливо і винувато втупилася поглядом у землю, а інший лише затуманено дивився на мене, ніби побачив привида.

"Шкода, що це закінчується, мені дуже подобаються ці випробування", - сказала я, і двоє дуже мовчазних гостей здригнулися, повернувшись до реальності.

Троль розсміявся. "У мене є хрещеник, якому ти можеш сподобатися".

Я вишнула нижню губу. "Я обіцяю йому нещасливу удачу".

"Йому пощастило."

"О, він не має ні найменшого уявлення". Я розвернулася на п'ятах, щоб покинути зацьковану вежу.

Ми залишилися в Аринті на ніч для кількох інших ув'язнених, оскільки наша подорож зайняла більшу частину дня, а з ними мали розбиратися завтра.

Кай зробив саме те, що я наказала. Біля знекровленого чоловіка зібрався величезний натовп, жінки кидали в тіло каміння і плити, але він був мертвий вже незабаром після того, як його зарізали. Яка ганьба.

Ми повечеряли з Альбіусом, який розповів нам кілька історій десятирічної давнини, він був набагато старший, ніж виглядав, враховуючи, що він був верглазером, можливо, навіть набагато старший, ніж я припускала. Він знав мою матір, розмовляв з нею кілька разів і розповів мені, що вважав її мудрою і лагідною серед багатьох інших рис. Він ще раз висловив свої співчуття, помітивши, що я замовкла після його розповідей.

Я пішла на ніч, а Кай слідував за мною по п'ятах.

"І що?" нервово запитала я, зупинившись посеред коридору.

Більшу частину часу він провів тут, допитуючи порушників, охоронців муру та мешканців Аринту.

Він похитав головою. "Здається, все це далеко не так, як ти думала. Адріати кажуть, що ця угода в основному стосується зниження Високого Муру, вільного пересування через Асійорд для торговельних угод з іншими королівствами. Мабуть, вони вже ведуть переговори з Ханаєм та Елдумором про торгівлю".

"А для мого батька?"

"Продукти, щомісяця. Оренда землі для Асіордських робітників і більше продукції без податків, спеції, тканини, ліки, прохід через Маврське море для експедиційних цілей і, нарешті, ти. Остання печатка, яка засвідчує їхню безпеку, що ти не перетворишся на звіра Аури. Здається, так воно і є насправді. Обидва королівства отримують велику вигоду одне від одного".

Смішно, але все це було надзвичайно цікаво. Нуменгарт був наповнений ідіотами, які абсолютно недооцінювали мого батька; бідні, пустопорожні дурні скрізь. Він водив усіх по колу. Ця угода була його новою забавкою, але я не розуміла, як на неї могли повестися духи.

"Чи знаєш ти, що є одна річ, яка так само легко чується, як і робиться, і проста, як думка?"

"Люба", - голос Кая був сповнений тривоги, як і його риси обличчя.

"Звичайна брехня, ось що це таке". Я намагалась не звучати як параноїк, але це все одно виходило однаково. "Ти думаєш, я куплюся на це лайно?" Я відчувала, як прискорюється моє дихання, поки я крокувала туди-сюди вузькими коридорами панського будинку. Груди стискалися, задихаючись, а в очах вже темніло від чорних цяток.

Його руки лягли на мої плечі, змушуючи мене зупинитися. "Пам'ятаєш той час, коли ти щодня ходила за тією дівчиною до її дому, Джесс, чи не так?"

Повітря не було. Я не могла дихати. "Жасмин", - промовила я майже задихаючись, мій світ все ще кружляв.

"Ти думала, що батько б'є її. Ні, ти був налаштована рішуче, хоча її батько не міг вбити курку, не здригнувшись. Щодня, місяцями, ви переслідували цього бідолашу, погрожуючи і критикуючи", - сказав він, посміхаючись, згадуючи. Дівчина була робітницею на фермі, ти не могла повірити, що людину можна так побити під час роботи на фермі, тому ти пішла і виснажувала себе роботою на її фермі і заробила стільки ж синців, скільки і вона, якщо не вдвічі більше, а коли зрозуміла правду, то просто сказала: "Ох". Аларік змусив тебе вибачитися перед його будинком на колінах цілий день і ніч за таку поведінку?"

"Так, але це не має нічого спільного..."

"Три роки тому, в перший місяць літа, за кілька тижнів до твого дня народження", - сказав він, перебиваючи мене. "Його звали Берні?"

"Берні", - уточнила я, знаючи про ще одну свою помилку, на яку він збирається вказати далі.

"Так, Берні, ти переконала того хлопця, але я не пам'ятаю, як його звати".

"Кларенс".

"Так, його, ти зв'язала його, заткнувши рота кляпом і підвісивши догори ногами в тій таверні на очах у всіх, і біла його, щоб провчити за те, що він таємно знущався над бідолашним Берні. Мало того, що ти зробила йому так боляче, що він місяцями залишався блідим, дивлячись на тебе, ти ще й змусила Берні зізнатися в тому, що він йому подобався, щоб ти припинила. На очах у всіх, причому його сім'я навіть не знала про це".

"На свій остаточний захист, як я пояснила Аларіку, - почала я виправдовувати свої сумнівні дії, - Кларенс був втричі більший за Берні, говорив як грізлі, виглядав диким, коли тягнув Берні до лісу, а що вже казати про той безглуздий вираз обличчя Берні, коли він його побачив. Він виглядав наляканим".

"Він був закоханий, люба, а я говорив про те, що у тебе голова зі скелі, а серце з палаючої лави. Я знаю, що важко в чомусь зізнатися і так легко впасти в паніку

припущень, але щоразу, коли таке трапляється, роби крок назад, подивись на речі трохи далі, побач ширшу картину".

"Ти маєш рацію, - визнала я. - Треба було ловити Кларенса в лісі, там ширше".

"Дурне дівчисько, - сказав він, гладячи мене по волоссю. "Ти сьогодні добре попрацювала, завтра ми розберемося з цим, тобі треба відпочити".

Це припинилося. Стискаюча паніка.

Я потягнулася до нього за рукою, коли він зібрався йти. "Дякую."

"Завжди".

Тієї ночі я двічі прокидалася, задихаючись і пітніючи, а на третій раз вирішила більше не засинати. Чуже середовище було тригером для кошмарів, ну все було тригером для них, хто я була, я теж брехала.

Після сніданку з Лордом ми знову вирушили в Зону Миру, де розглянули ще п'ять справ порушників. На моє щастя, всі вони були адриатів, і всі п'ять разів я була найщедріша. Несрін і троль Ларг лише зітхали і хитали головами, а на останньому випадку вони всі разом здалися, щоб переконати мене в протилежному.

Після цього я пішла прямо до себе в кімнату, не вечеряючи, відтирала блювотні маси і кров в'язнів зі своєї шкіри, поки вона не стала сирою, набряклою і почервонілою. Але я не могла зішкребти чи змити крики, запах душ, які я покарала. Помста мала б наповнювати серце і приносити задоволення, але, здається, ніщо не могло заповнити порожнечу. Жодне з відібраних мною життів не відшкодувало того, що в мене забрали, але я була сповнена рішучості шукати цю компенсацію до самої смерті. Вбивати було неважко, це було те, що я знала найкраще - те, для чого я був вихована.

Коли я прокинулася, в голові вдаряли звуки святкових барабанів, сильні і швидкі. Двічі прокидаючись зі сну, я також не змогла відпочити. Ми привіталися з Альбіусом, який виглядав засмученим, коли ми пішли, але він вже звик до нашої присутності, так само як і ми до його.

На півдорозі до Тенеброзе, дещо радіючи поверненню, до нашої групи підійшов вартовий з повідомленням.

"Капітане, - привітався він. "Його Величність надіслав наказ, щоб ви вирушили до Кіркволла. Там має відбутися новий суд, лорда немає в місті у справах, а інших капітанів поблизу немає, багатьох відправили на північ".

Сон і втома почали охоплювати кожну мою кінцівку, тіло злегка тремтіло, але я випросталась і запитала: "Скільки?"

"П'ятеро. Ми вважаємо, що один з них - контрабандист, його спіймали з картами і шляхами зі стіни".

"Карти?" здивовано запитав Кай, кинувши на мене погляд, який дивився крізь мої переживання.

"Шматки, більшість він розірвав перед тим, як ми його взяли", - пояснив солдат.

Кай все ще уважно дивився на мене, продовжуючи: "Звідки тут можуть бути карти?"

"По всьому Хайволлу є вентиляційні тунелі, каналізаційні та вартові ходи, крім вартових і капітанів ніхто не повинен знати про їхнє місцезнаходження, але, схоже, вони знали".

"У Хайволлі є кріт?"

Солдат похитав головою на твердження моїх друзів. "Адриата може контролювати в'їзд, але Асіорд стоїть на виїзді, перетин неможливий".

Я сміялася з його переконання, що за монету можна купити душу в Нуменгарті. За правильну ціну - твоє життя. "Що ти про це думаєш?"

"Темне ремесло?" Він відповів невпевнено, він теж не мав ані найменшого уявлення.

Наша ескадрилья розвернулася до Кіркволла, там було п'ятеро полонених, серед них одна вагітна жінка. Як така велика група змогла переправитися, не виходило у мене з голови всю дорогу туди. Карти? Звідки у них були карти, щоб перетнути цю непрохідну на вигляд стіну, боги, скільки інших зуміли перетнути її так само? Скільки з них перейшли за мене? Останнє питання важко осідало в моїй голові.

Кай і двоє солдатів пішли вперед у напрямку міста, щоб провести розслідування, оскільки його, як і мене, цікавила ймовірність наявності "крота".

Коли я висловила своє занепокоєння гінцю, він повідомив мені, що в Кіркволлі дуже поширені випадки незаконного проникнення на чужу територію, і що тільки за останній тиждень було спіймано чотири групи. Коли ми підійшли до міської брами, на нас чекала несподівана постать. Я дізналась, як мій батько так швидко попередив Кіркволл про мою присутність поблизу.

Я зіскочила з Мемфіса і міцно обійняв Нію. "Він послав тебе?" сказала я наполовину в гніві.

Вона похитала головою. "Я сама зголосилася. Ледве переконала твого батька, що ти не захочеш пропустити цю подію". Вона вручила мені конверт з королівською печаткою. "Тепер є наказ про перше вбивство, більше ніяких випробувань. Я схильна думати, що це через тебе. З цією партією є щось дивне, солдати згадували щось на кшталт зустрічного тунелю через Зону Миру з доступом лише для однієї людини".

"Кого?"

Вона простягнула мені карту Високого Муру, на якій був позначений невеликий вихід на крайньому заході стіни. "Я знайшла це, ну... вкрала біля архівної вежі, пізніше покладу на місце".

"Ніє, - пригрозила я. - Навколо стін замку висить завіса. "Навколо стін замку є чаклунська завіса, якщо чаклун виявить всередині неї якусь магію, мій батько почне пошуки, і здогадайся, де він шукатиме в першу чергу?"

"Я вважаю, що ти захочеш почути це, перш ніж робити мені догану".

Вона передала мені ордер на використання, який теж вкрала.

Одне ім'я. Есберн Кіркволл

ЧАСТИНА II

ГАРЯЧКОВИЙ СОН

РОЗДІЛ 11

ОБСИДІАН І ЗОЛОТО

Кіліан.

Це вже вчетверте за тиждень Асіорд спіймав моїх людей, коли вони перетинали Високий Мур у напрямку до Асіорда. Обидві землі не повинні були перетинати кордони одна одної - правило, яке, вочевидь, не дуже допомогло запобігти цьому, незважаючи на численні наслідки, одним з яких була навіть смерть. Зазвичай Ларг мав справу з Хайволлом, але старий вимагав два дні на тиждень відпочинку, стверджуючи, що старість ослабила його. Єдине, що ослаблювало його, була його коханка, яка жила через дорогу в Лірі.

"Вони спіймали п'ятьох наших, серед них одну жінку". сказав Малік, коли ми зішли з коней біля стайні Хайволла. "І вагітну."

Я глибоко вдихнув, хитаючи головою. "Ми будемо благодіяти за неї, що б вони не попросили, чого б це не коштувало".

Я сподівався приховати свою невіру в те, що Асіорд навіть дасть нам шанс, якби вона не проявлялася в моїх словах і тінях.

"Я довіряю тобі, Кіл, а їм - ні".

Мирну Зону можна було відрізнити від пласкої великої стіни, встановленої в круглій вежі посеред Високого Муру. Один генерал і два капітани відповідали за підтримання ефективності, запобігаючи переходу людей через неї і не дозволяючи їм перетинати її. Очевидно, їм було куди вдосконалюватися, оскільки вагітна жінка легко прослизнула крізь неї, а з нею ще троє людей.

"Генерале, - підійшов один з охоронців і віддав честь моїй команді. "Вони тут, чекають на свого капітана", - він неспокійно подивився в бік вежі. "Вони наполягають на тому, що наша присутність не потрібна, наші люди були затримані за багато миль від їхніх земель, тому закон повністю на їхньому боці".

"Вони завжди так кажуть, але скількох ми врятували".

Ми дійшли до масивних чорних металевих воріт, які відокремлювали наш бік Зони Миру.

Маліку завжди було неспокійно під час цих випробувань, але я бачив, що це випробування його справді зачепило.

Несрін і Грей, двоє моїх капітанів і найнадійніших солдатів, стояли за крок від нас, нервово пересуваючись. Брат кинув у мій бік кілька важких поглядів, і нарешті йому вдалося привернути мою увагу. "Якщо ти наполягаєш на тому, щоб було очевидно, що тобі є що сказати, просто скажи це в першу чергу".

"Я думав, ви з Несрін розійшлися?"

Зітхни. Це було те, заради чого все це було? "Не було нічого, що могло б закінчитися."

"Вона так не думає, її тіні повинні бути розбитим серцем або принаймні якоюсь образою. Ти їй подобаєшся ще з дитинства, і я бачу ще досі подобаєшся", - він показав головою, і я повернувся до Несрін, яка посміхнулася мені.

Як він мав рацію. Я говорив з нею кілька днів тому, і вона здавалася переконаною, коли я сказав їй, що не зацікавлений. Я розгублено почухав голову.

"Вона не емпат, цього разу, можливо, тобі доведеться сказати їй про це, особливо якщо вона все ще гріє твоє ліжко".

"Ти занадто зациклений на цьому, це викликає занепокоєння".

"Твоє особисте життя, яким би похмурим воно не було, завжди було цікавим. Дякувати Богові, що ти Аура, інакше ти б ніколи не зрозумів жінку".

"Хіба я був поблажливим до твоїх обов'язків, що ти маєш стільки часу на порожні розмови?"

"Добрий пане, я забираю свої слова назад", - сказав він, піднявши руки в знак покори. "Не посилайте мене в Сітару, я не зможу відмитися від смороду тих істот з темного моря протягом декількох днів. Так само, як і ти не можеш позбутися своєї зарозумілості та жорсткого хребта".

Я розчаровано видихнув. "Грей може знадобитися допомога, адже ти поїдеш після цього суду. Можливо, тобі не потрібно буде зустрічатися з ними, можливо, ти просто роздратуєш їх".

Він здивовано похитав головою. "Це дуже низько з твого боку, брате, дуже низько".

Це було низько, але Малік провокував мене на всілякі низькі вчинки. "І вона не зігріває моє ліжко".

"Тоді хто? Присягаюся, я бачив когось біля твоєї каюти на днях", - наполягав він, жадаючи відповіді.

"Вона не єдина жінка в Адріаті, і ти думаєш, що твій брат дурень, який спить з дочкою радника? Не було нікого, принаймні деякий час". Не дочка того, хто найбільше ненавидів мене, і взагалі нікого, навіть якщо б я змусив себе. "Це була цілителька, з Асри. Для... твоєї матері.

Вона прийшла, щоб обговорити нове лікування, над яким вона працювала для Дріади". Кілька днів на тиждень цілителька приходила після того, як випробовувала ліки від легеневої хвороби Дріади, і щоразу повідомляла, що вони не спрацювали. Цього разу все було інакше, був прогрес, але я не міг давати Малу надію на те, що хвороба знову зруйнує, адже це все, що у нього було.

"Бідолашна Несрін, - хихикнув він поруч зі мною. "І дякую тобі."

Ворота відчинилися, вежа була завбільшки з арену, без стелі, а стіни здіймалися на метр заввишки, створюючи глибокі тіні в кімнаті. Троє чоловіків, двоє з яких були ледь старші за підлітків, а третій був схожий на їхнього батька, стояли на колінах зі зв'язаними руками. За стіною вежі урочисто стояли четверо солдатів в асійордійській синій формі, поклавши руки на руків'я мечів. З іншого боку так само стояли молодий чоловік і жінка, у жінки був великий живіт, що означало, що їй залишилося недовго до пологів, тож їх було п'ятеро, а не четверо. Ще одне життя, яке треба випрошувати, - мої очі заплющилися від цієї думки.

Позаду них стояли дві постаті, обидві вдягнені в асійордійську форму, але темнішу, темно-синю, із золотим кільцем на нагрудній кишені. Їхні обличчя були суворими, без виразу.

Мої очі блищали, магія вільно пливла по моєму тілу, а хмари різнокольорового туману здіймалися навколо кожної людини в кімнаті. Я був частково обдарований благословенням емпата, тобто того, хто може читати емоції, хоча й у вигляді слів.

Глибокий бордовий колір оточував дівчину, знайоме відчуття підкралося до мене. Вона вбралася в давній біль і злість, приглушені повзучим панічним страхом,

який вона жахливо добре приховувала, але чоловік поруч з нею, блідо-сіра тінь кружляла над його головою, він просто нудьгував.

Вони обидва обернулися і подивилися на нас. В їхніх очах з'явилася відраза, а тіні позеленіли.

"Ми на щось чекаємо?" запитав Мал, не розуміючи, чому всі так принишкли.

Дівчина кинула на нього колючий погляд, перш ніж відповісти: "Вона має бути тут будь-якої миті, твій запал скоро згасне".

"Такий ворожий і безрадісний", - пробурмотів мій брат поруч зі мною.

"Не зараз, Мал", - сказав я, оглядаючи наляканих Адріатів у трюмі. Важкі тіні майже принишкли в пошуках притулку. Навіть рештки тіней померлих, що блукали вежею, кружляли в розпачі, перш ніж зникнути. Щось було не так.

За кілька секунд двері з їхнього боку стіни розчинилися. Висока, довге обсидіанове волосся пливе, як темне небо з шовку, очі виблискують золотими крихтами бурштинового вогню, риси обличчя м'які та повні, витончено підігнані одна до одної, а з правого боку обличчя по щелепі тягнеться шрам. Вона була прекрасна. Її присутність випромінювала щось потойбічне, її рухи були майже неприродні - навіть хижі, здавалося, ніби ми ступили на її мисливські угіддя. Я ніколи не бачив її раніше, і все ж волосся на моїй шії піднялося від її кроків.

Четверо асйордійських вартових тупнули ногами і вклонилися їй в унісон. За кілька кроків від неї масивна чорна істота, схожа на kota, з гарчанням попрямувала в наш бік, притулившись біля воріт вежі, вона стежила за кожним рухом капітанів. При кожному проблиску шуму її м'язи здригалися, готуючись до нападу.

"Так, так, так", - мелодійно промовила вона, оглядаючи Адріатів, що стояли навколішки на підлозі. "Пастка, мабуть, була велика. У мене в трюмі п'ять великих товстих мишей".

"Чорт забирай, тільки не вона", - пробурмотіла Несрін поруч зі мною.

Її очі блимнули на нас, і вона невинно нахилила голову до мого капітана. "Я бачу, що ти полюбила мене, Несрін, але твоя присутність знову зовсім непотрібна, ти марнуєш свій дорогоцінний час, вони були спіймані на землі Асйорда. Рішення за нами".

Мій капітан лише збентежено ковтала, опустивши погляд додолу. Чому Несрін так занепокоїлася, побачивши її?

"Ми залишимося", - відповів я.

Вона насмішкувато кивнула. "Добре".

Вона стала на коліна перед молодою парою в їхньому трюмі, озираючись туди-сюди на дві перелякані душі. "Невже вам не вистачало Асйордійських шльондр, щоб трахнути, що ви перетнули цілу стіну, щоб дістати Адріатику? Чи між їхніми ногами є щось особливе, про що я не знаю?"

Погляд Мала, як і всі ми, звернувся до капітана та її уїдливих слів, які шорстко осіли на нашій шкірі. Молодий чоловік був з Асйорду.

Її холодний погляд пронизував його переляканий погляд, але він наважився заговорити. "Ми кохаємо один одного, ми не хотіли нікому заподіяти шкоди, ми просто хотіли бути разом", - його дихання тремтіло, а обличчя благало, коли він міцно притискав до себе свою партнерку, що плакала.

Капітан Асйорда не переставала посміхатися і, ніби розважаючись, схилила голову набік. "А, ви закохані. Це повинно спрацювати, чи не так?" Її голова повернулася до нас, і вона глибоко зітхнула від нудьги, запитально піднявши брови. "Чи дозволила б

Адріата Асіордцю жити на своїх землях; чи прийняли б ви його, якби я віддала його вам?"

Її запитання заскочило мене зненацька, воно не прозвучало поблажливо, та я й не відчував цього, зважаючи на жах від тіней Несрін і реакцію на неї. Це була перевірка, чи порушимо ми заради них наші закони?

"Так, ми б зробили це", - категорично відповів я. Зробили б, якби це означало врятувати життя.

"Тоді все вирішено", - сказала вона і звернулася до своїх підлеглих. "Нія, розв'яжи його. Він вільний жити у ваших кордонах, але якщо він хоча б дихне біля наших, то буде вбитий з першого погляду, без суду і слідства".

Як тільки вона розв'язала його, охоронці передали його нам, Грей ледве утримував його перелякане кульгаве тіло.

"Моя дружина?" - задихаючись, запитав він, і я знову повернувся до капітана.

Її губи сіпнулися. "Вона залишиться в Асіорді, і про неї, і про істоту будуть піклуватися".

Гнів спалахнув у моїх жилах, як ніколи раніше. Я впився п'ятами в землю, щоб не піддатися небезпечним думкам.

Задоволена нашою реакцією, її посмішка перетворилася на злий оскал. Покаранням для них було розлучити їх. Це було незвично, Асіордці були жорстокі зі своїми бранцями, але не таким чином. Шмагання, заслання на неблагословенні острови, ув'язнення до повішення. Асіордці не вигадували нічого особливого, особливо зі своїми полоненими.

Юнак схлипував, благаючи її, Несрін і Грей тримали його з обох боків, щоб він не переступив межу, а я чув, як Мал бурмоче прокльони богам за моєю спиною. Вона теж порушувала закони свого королівства, капітан, який прийняв таке рішення, був незвичайним, якщо тільки її плани після цього не змінилися.

Я відчув, як піт виступив у мене на скронях, а тіло залякло від напруги. "Вона з Адріатики, і як би я не хотів покладатися на ваше слово, я не покладаюся на ваш народ. Вона чекає на його дитину, яка не повинна рости без батька. Віддайте її нам, вишліть її з кримінальним минулим, мені байдуже, просто віддайте її, вона вам не потрібна", - сказав я.

Вона стала на коліна перед вагітною жінкою. "Ми повинні були подумати про це з самого початку, чи не так?"

Молода жінка здригалася від гніву і страху, стискаючи руки навколо живота. "Ти чудовисько, боги і небеса проклянуть тебе в цей день за те, що ти залишила мою дитину без батька на твоїх пустищах", - кричала вона і плювала перед собою.

Капітан простягнула руку через її плече і прошепотів їй на вухо: "Ніхто не думав про те, щоб залишити мене без матері, коли такі, як ти, встромили їй меч у груди, і що, моя люба, було, коли боги і небеса проклинали мене".

Вона підвелася і рушила до Нії, яка з криком і вереском витягла жінку з приміщення вежі.

Я відчув, як мене вдарили її слова: мої люди вбили її матір. Моя магія знову пропливла крізь мене, щоб прочитати її, і я завмер. Ніяких емоцій, нічого, у неї не було тіней. Я розгублено звузив очі. Такого зі мною ніколи раніше не траплялося. У всіх були тіні: у людей, благословенних і неблагословенних, навіть у тварин, навіть у чудовиськ з темного моря. Ким же була вона?

"Занудьгували, так швидко?" - грайливо запитала вона, вивчаючи мій розгублений погляд.

Троє чоловіків з іншого боку занепокоїлися, коли вона підвела солдатів до одного з молодих хлопців, що стояв на колінах, і поставила його поруч із собою. Поклавши руку йому на плече, вона повернулася обличчям до старшого. "Я чула, що ти знаєш найкращі шляхи виходу зі стіни, навіть маєш кілька чудових мап, не хочеш поділитися, як це сталося?"

Він грубо і сердито засміявся і похитав головою. "Тільки не з Асйордською сукою."

Вона миттю вихопила кинджал і пронизала плече юнака, який закричав від болю і впав на землю.

Я зробив рух до них, але Несрін схопила мене за руку, тягнучи назад. "Ти не можеш врятувати їх, не від неї. Шість випробувань, які я пройшла з нею, і жоден не залишився неушкодженим, вони мертві за її наказом", - пояснила вона і здалася, прикипівши очима до неї.

Безжальна. Ненормально безжальна, це вже не було випробуванням для перетину кордону - випробуванням для її справедливості, мстивості.

Капітан опустила на п'яти, відтягуючи голову юнака назад, схопивши його за волосся, її рука грайливо розмахувала кинджалом. Асйордці були відомі своєю жорстокістю, але цей монстр був нашим витвором, - моє дихання перехопило від гніву.

Нахиливши голову набік, вона знову схопила юнака, але його губи стиснулися, відмовляючись відступити перед нею. "Здається, я неясно висловилась. Це не було питання, на яке не можна було б не відповісти".

Побачивши, що вона не отримає відповіді, вона перевернула кинджал в руці і знову пронизала юнака по спині.

Кричачи від болю, він впав на підлогу, і я закрити ворота своєї магії, яка посилилася, відчуваючи, як життя витікає з нього. Присмак кислоти на моєму роті.

Кров калюжами розтікається по її ногах, бризки розбризкуються по обличчю. Картина зла. Безжальна, в її рисах також немає ані крихти емоцій.

Солдати опустили до неї другого хлопця, готового до використання, а потім і до вбивства.

Її рука покопалася у волосся юнака, повертаючи його обличчям до старшого чоловіка. "Я могла б робити це цілий день. Ти не повіриш, але це приносить мені величезне задоволення".

Особисте - це було особисте для неї, і я не міг нічого зробити, щоб не розпочати війну.

Ворота з їхнього боку кордону несподівано відчинилися. Увійшов високий чоловік у чорній офіційній міліцейській формі. Лорд Кіркволл, якого я неодноразово бачив під час судових процесів над перебіжчиками. Зайшовши всередину з десятком інших солдатів, він захопив усю сцену, а потім і її, ставши на коліна перед старим. Його очі широко розплющилися від побаченого.

Солдати, включаючи лорда, всі впали на одне коліно. "Ваша Високість, принцеса Сноулін."

Принцеса Сноулін?

Несрін і Грей зробили крок вперед, а Мал відштовхнувся і поклав руку мені на плече, його брови були зсунуті в тривозі, коли він подивився на мене. Невіра охопила мене повністю. Вона була нею, наполовину Олімпійською принцесою, Ауурою змішаної крові, тією, про яку пророцтва і розповіді Хени намальовані кров'ю і написані попелом, *Ібрісом*. Право, гнів і чиста ненависть. Вона - та, з ким король

Адріати одружаться через три місяці. Гібридна дитина короля Сайласа. Та, кому Адріата завдячувала життям своїх близьких.

Вона підвелася на ноги, глибоко зітхнувши, і повернулася обличчям до лорда. "Чому це вже вчетверте за тиждень у вашому місті ловлять Адріатів?"

Збентежений, лорд розкрив обійми, спокійно посміхнувся і сказав: "Кіркволл - прекрасне місто, Ваша Високість, йому багато хто заздрить, очікується, що навіть Адріатам воно подобається".

Принцеса прицмокала язиком, незадоволений відблиск обрамляв її золоті обідки. "Це не моя відповідь, дорогий лорде". Без жодного попередження кинджал вислизнув з її рук і встромився йому прямо в груди.

Його солдати і всі ми з жахом дивилися на мертвого лорда, що розпластався на холодній землі, стікаючи кров'ю, і задихалися від жаху. Принцеса виглядала досить нудною, спостерігаючи за всією цією ситуацією, за холоднокривним вбивством.

"Кай, вибери одного з наших найкращих солдатів, щоб він тимчасово командував, поки ми не викоринимо всю гниль у Кіркволлі".

Він кивнув і пішов, прийнявши її наказ.

Один із солдатів лорда вийшов вперед, все ще широко розплющивши очі на місце події. "Ваша Високість, він був лордом. Не можна просто так вбивати лорда, радника, вашого батька..."

"Ти вважаєш мене дурепою, солдате?"

Він похитав головою і проковтнув тверду грудку страху. "Звичайно, ні."

"Тоді ти маєш точно знати, чому я вбила Есберна".

Він кивнув, майже тремтячи. Тіні страху обступили його, коли він обережно відступив від неї, не зводячи погляду з мертвого лорда, що лежав на землі.

Малік хихикнув собі під ніс. "Наша майбутня королева, Кіл. Зрештою, це буде весело." Його тон між тривогою і розвагою.

Це була катастрофа. Вона виявилася не такою, якою я її уявляв.

Моя увага знову прикута до неї, до слів, які вивергали з мене полум'я.

"Вбити людей, повісити їхні голови на міських стінах і спалити тіла, а попіл згодувати свиням, мені байдуже".

"Ви не можете цього зробити", - голосно заперечив я, привернувши до себе і її увагу, всю її сторону.

Вона повільно почистила закривавлений кинджал. "Ну, як бачиш, так і є."

Адріати несуть у собі небесний дух, дар нашої богині Гени, щоб бути відправленими на небо, щоб повернутися серед зірок. Ми ховаємо наших померлих і проводжаємо їхній небесний дух на спочинок, а ті, кого не відправили на небо, блукають у цьому царстві, зникають, так і не долучившись до небес. Звичай, добре відомий навіть серед стихійних королівств, про який говориться в їхніх святих таїнствах і написано в їхніх історичних книгах, і я був переконаний, що вона, королівська особа, знала про нього.

"Ми несемо традицію, як несемо своє життя, віддайте нам їхні тіла, вони нічого не варті для вас".

Вона йшла до нас, не відводячи від мене погляду, її очі горіли крижаним золотим полум'ям, холодним і смертельно красивим. Вона підійшла досить близько, щоб я міг розгледіти кожну деталь цих очей, її риси і шрам.

"Сміливе припущення, що мені не байдуже, але ти можеш забрати тіла, оскільки я сьогодні особливо добра". Мал насмішкувато перебив її, і принцеса повернула до нього голову. "Скажи своєму королю, щоб посилив охорону, інакше я можу просто

випотрошити всю Адріату, навіть не перетинаючи стіни. Подарунок, попередження, називайте це як завгодно. Це останнє випробування, яке має відбутися, усім моїм солдатам наказано вбивати порушників при першому ж погляді, а далі я робитиму, що заманеться. Спалю, закопуватиму, топтитиму, все, що завгодно".

Я не міг зрозуміти, як хтось може бути таким непохитним і безстрашним, якщо не перед богами, то принаймні перед їхньою людяністю.

"Навіщо тобі треба було їхати так далеко?" - запитав я. Чому я запитав? Хіба я не знав, хто вона і що вона?

Її язик ковзнув по верхній губі, і вона посміхнулася. "Катарсис? Здається, його досягають одним криком за раз". Вона кинула мені закривавлену хустинку, а потім підморгнула, перш ніж відступити, розвернувшись, щоб піти.

Я довго дивився на червоний забруднений білий квадрат тканини, перш ніж повернувся до Несрін. "Ти знала її?"

Вона зблідла, притиснувши руку до грудей. "Так, але я ніколи не знала, що вона була принцесою".

"Це було породження всього зла? Вона така ж мерзенна, якою вони її зробили, хвора сука", - сплюнув Грей, дивлячись на зачинені двері Зони Миру.

Я відчув, як нервовий струс в голові Мала, і молилася богам, щоб все закінчилося не зламанним носом.

"Ця хвора сука спіймала чотирьох адріатів-порушників, і, капітане, можливо, ваші навички не такі великі, як мої, але ми всі бачили тіні на тому чоловікові", - сплюнув він, як і передбачалося.

"Вони лише перетнули стіну, вони не вбивали молодняк", - заперечив Грей з огидою на обличчі, побачивши реакцію мого брата.

"Ні, але ми це зробили, і за це виросла ця стіна, і вони стали злочинцями, а потім мертвими. Тебе знову відправити до підготовчої школи? Це того, кого ти призначаєш капітаном, Кіл?" - він наблизився на сантиметр до обличчя Грея, який теж був на межі, тільки на іншій межі.

"Заспокойся, Малік, - втрутилася Несрін, ставши між ними. "Ми бачимо, що в цій ситуації немає ніякого права, але вона вирішила показати занадто багато зла, щоб ми сприймали це легковажно".

Мал непомітно засміявся. "Я спокійний, Несрін, але якби я був на її місці, - він насмішкувато вказав у бік воріт, - я б теж з'їхав з глузду. Тож давай ти просто розставиш крапки над "і" на моєму братові і припиниш ґрати в святу. Хіба Стрегор не брав участі в нападі дванадцять років тому? Може, твій батько і її матір убив, ми ніколи не дізнаємося, але він так любить катувати слабких".

Несрін відступила назад, не вірячи своїм очам, опустивши їх додолу, її тіні були збентежені і розгнівані, але без почуття провини.

Мал розсміявся, з огидою помітивши, як багато людей зневажали те, що з нею робили.

"Досить, Мал", - втрутився я в його грубість.

Він заперечливо підняв брови. "Чому, брате, я щось не так сказав?"

Я застережливо нахилив голову, але він не мав наміру відступати, тож я сказав: "Може, Сігара змусить тебе розібратися". Він не був дитиною, щоб його карати, але й не був дорослим, щоб поводитися так гаряче.

"Можливо, а можливо й ні. Мене тут оточує достатньо звірів, так що це не буде великою зміною декорації, вони смердять так само, як і ваше ставлення", - додав він, перш ніж розвернутися, щоб піти.

Сірі очі пильно стежили за ним, поки він не пішов. "Він завжди мав слабкість до найдивніших створінь, але не очікував, що він також пеститиме емоції цього *Ібриса*, наче у нього вони можуть бути".

Я поклав закривавлену хустинку до кишені. "Це тому, що він краще розуміє людей, а не тільки як емпат".

Він був особливо чутливим, коли йшлося про напад дванадцятирічної давнини, ніколи не вгамовувався, вказуючи на його наслідки. Його задовольняло, коли рада замовкала при згадці про їхню помилку.

"Ти хочеш сказати, що він має рацію?"

"Ні, - відповів я, поклавши руку йому на плече. "Але в його природі є співчуття, і з цим я не можу сперечатися. Він допомагатиме вам у Сітарі, доки селяни не повернуться до своїх домівок".

При згадці про тюленяче місто Грей почервонів. "Це може зайняти деякий час. Це була колонія Василісків, і вони відклали яйця за кілька сіл на захід".

"Я не розумію, невже боги розсердилися на нас?" Несрін підскочила, її голос став м'яким від хвилювання. "Евдемони ніколи не покидали своїх підводних притулків, вони ненавидять сушу і їх нудить від смаку людської плоті. Чому ці істоти викидаються на наші береги?" Вона занепокоєно насупилася. "Ми страждали від пошесті, наші землі хворіли місяцями, а тепер ще й вона - останнє, що нам було потрібно".

Я міцно стиснув хустинку в кишені. "Вона має принести нам порятунок, останнє нещастя має нести не Адріата, а Король".

РОЗДІЛ 12

ЦІНИ ТА ПЛАТЕЖІ

Сноулін.

Вагітна жінка штовхалася, кричала і проклинала майже всю дорогу до Тенеброса. Я не знала, як Зимовий Двір відреагує на те, що я привела на їхні землі Адріатку, але це не хвилювало мене так сильно, як реакція батька на вбивство Есберна Кіркволла.

Надвечір стало холодно, наші коні втомилися, а наявність вагітної жінки, яка нас сповільнювала, не допомагала. Ми зупинилися і розбили табір на ніч, оскільки до прибуття в замок залишалися години. Більшу частину дня ми витратили на пошуки доказів, пов'язаних з переправами, а також на допомогу Себастьяну, солдату, якого ми залишили за старшого, пристосуватися до своїх нових обов'язків.

Ми звернули до лісу Фернбі, в стороні від головної дороги, і розпалили багаття, розбивши навколо нього табір. Нічний Асйорд нагадував страхітливі декорації для книги жахів. Навколо нас нескінченно вили вовки, ми зіткнулися з двома дикими, майже скаженими кабанами, а тепер високі тіні хвойних дерев обманювали нашу свідомість, нагадуючи казкових монстрів.

Нія і ще двоє солдатів погодилися нести першу варту, поки решта з нас доїдали їжу, яку Альбій спакував для нас перед від'їздом з міста. Я сиділа біля вогнища разом з усіма, поки не помітила вагітну Адріатку, яка намагалася зігрітися, обхопивши себе руками. Легко одягнена і тремтяча від холоду, вона стала блідо-фіолетового відтінку.

Зітхнувши від злості, я попрямувала до неї. В ту мить, коли вона помітила моє наближення, вона відступила ще далі з дуже помітним страхом. "Якщо ти наполягаєш на смерті, треба було просто сказати про це на суді, і я б позбавила тебе мук замерзання, вбивши на місці", - сказала я, холодом прикушуючи кожне слово.

Схопивши її за руку, я потягнула її до тепла. Вона пручалася, але врешті-решт здалася і сіла з усіма нами біля вогнища, простягнувши руки і зітхнувши з полегшенням, коли її обличчя зігрілося.

"Обережніше, люба, вона вагітна", - попередив Кай, накидаючи їй на плечі ковдру, і я з осудом подивилася на нього.

Якби вона дбала про свою дитину, вона не була б тут і не була б під моїм милосердям.

"На якому ти терміні?" - запитав він, простягаючи їй щось поїсти.

Вона кілька секунд дивилася в мій бік, а потім повернулася до нього, сором'язливо тягнучи в руці хліб і сир. "Майже час", - її голос був не більше, ніж шепіт. "Що ти збираєшся зі мною робити?"

"Саме так, як я і обіцяла", - відповіла я, ліниво витягнувши ноги і відкинувшись на спину Мемфіса, який примостився позаду мене.

Жінка подивилася на мене сповненим питанням поглядом. "Навіщо ви це зробили, навіщо привезли мене жити на самоті в пустелі серед людей, які ненавидять мій рід?" - плакала вона впівголоса, очі її були повні сліз.

Я не мусила нічого робити чи не робити, я просто хотіла цього. Я зробила це, щоб дати їй відчути хоча б частку того, що відчувала я останні дванадцять років, чи був я неправа, мене мало хвилювало.

"Ти скоїла злочин і тому отримуєш за нього покарання. Ти вирішила зв'язатися з Асйордійцем". Мій погляд зупинився на її вагітному животі, перш ніж продовжити. "Який, як і решта, походить з цієї пустки і ненавидить таких, як ти".

Сльози потекли по її щоці, і вона підняла руки, щоб витерти їх. Її очі ще довго дивилися на вогонь з подивом і страхом. "Я чула, що ти маєш вийти заміж за нашого короля, - сказала вона, привертаючи мою увагу до себе, але її погляд все ще був спрямований на вогонь. "Володар назвав тебе принцесою Сноулін. Це проти твого бажання, чи не так?"

Мої очі були напівзаплющені сном, але я змусила себе відкинутись від Мемфіса, щоб зустрітися з нею поглядом. "Чи вийшла б ти заміж за вбивцю найдорожчої тобі людини з власної волі?"

Завагавшись спочатку, ніби моє запитання взагалі потребувало такої оцінки, вона похитала головою. "Він відповідає своєму імені, хороша людина, правильний, справедливий і турботливий, він буде добре ставитися до вас", - тихо сказала вона, і я ледь не розсміялася, якби мала сили.

Поводитися зі мною добре? Добре, справедливо і турботливо? Всі ці описи для людини, яка забрала у мене світло.

"Люди вважали вас могутніми і надзвичайно небезпечними, як і передбачали пророцтва та прикмети. Не зовсім брехня, але не так, як вони думали", - додала вона наостанок.

Решта, і Кай також, замовкли і долучилися до розмови. Не так, як думав мій батько, на його нещастя і на щастя багатьох інших, їхня спроба виявилася абсолютно марною і призвела до дуже великих втрат.

"Їхні припущення, дорогенька, коштували мені, а тепер і тобі, дуже дорого. Тобі вони могли б заплатити ще більше, пам'ятай, що ти несеш. Вони не думали двічі, коли намагалися вбити мене, хоча я не володію магією".

Притулившись до Мемфіса і накрившись ковдрою, я заснула таким необхідним сном. Дихання мого морфа заспокоював мене.

Затамувавши подих, я прокинулася від того, що всі пішли. Вугілля згасало, і настала тиша, глуха тиша. Я стояла в жаху, розглядаючи сніг на деревах і землю, просочену рубіново-червоною кров'ю. Сніг був заплямований багрянцем на багато миль, гріх проти холодної чистої краси. Кров, отрута проти неї. Мої легені задихалися від цього видовища, в очах стало важко, а обличчя стало мокрим, але не від сліз.

Я провела тремтячим пальцем по своєму шраму, і кров зустріла мій дотик. Я розвернулася і побігла шукати Нію і Кая, але натрапила на їхні бездиханні тіла, що звисали з дерев, гілки пронизували їхні груди.

Крики виривалися з мого горла, сльози текли з очей. Я побігла до них. З кожним кроком сніг занурював мене все глибше, кров душила моє горло.

"Сноу", - голос кликав знову і знову. Звук чітко звучав у моїх вухах, пробуджуючи мене.

Мої повіки з легким тремтінням розплющилися, впізнаючи Нію. Я підняла верхню частину тіла, щоб встати, і вона витерла моє мокре обличчя руками. Всі обернулися, дивлячись на мене в шоці, включаючи вагітну Адріатику.

Кай відтягнув їх, кинувши на мене стурбований погляд.

Мої очі та горло горіли. "Зі мною все гаразд", - сказала я хрипким голосом. Мемфіс притулилася до мене, плачучи уві сні. У такі моменти мені хотілося розірвати наш зв'язок.

"З тобою не все гаразд, ти кричала", - заїкнулася вона в паніці. "Я думала, тобі більше не сняться ці кошмари, той темний майстер сказала, що вони припиняться.

Я розсміялася і стояла, витираючи кров зі своїх долонь. Після кількох невдалих доз еліксирів жаху та ловців кошмарів Аларік нарешті добряче заплатив одному з них,

щоб той увійшов до моєї голови і замкнув їх там, коли я не переставала трясти весь півострів Ісліот від своїх криків щонаочі після того, як покинула Асйорд.

Я обмотала руки тканиною. "Вони ніколи не припинялися, просто ставали менш яскравими, і я думаю, що б вона не робила, це перестало діяти вже кілька місяців тому".

Вона насупилася, напевно, засмучена тим, що я приховала це від неї. "Відколи це ти від мене щось приховуєш?"

"Я нічого від тебе не приховую, Нія, але той раз, коли ти сказала Аларіку, що я пропустила свій цикл, дещо зашкодив", - пожартувала я, щоб розвіяти важкий настрій.

Вона злісно ляснула мене по плечу кілька разів, поки я сміялася до сліз. "Так не смішно".

"Звісно, не було, - сказала я, вдаючи, що насупилася. "Уяви собі, що мені довелося розповісти Аларіку про всіх чоловіків, з якими я спала, щоб він вистежував їх, бо думав, що я вагітна".

Нія була дуже близька з Аларіком, занадто близька. Ніколи не шкодувала для нього жодної таємниці, в тому числі і моєї.

Вона розслаблено хихикнула від цього спогаду. "Я досі не можу повірити, що він вдарив Лазаря прямо в його зарозумілу щелепу".

Я поплескала її по щоках і грайливо посмикала. "Не насміхайся над його щелепою, він добре вміє нею користуватися".

"Тьху, геть думки, а то мене знудить", - скривилася вона, трясучи головою і руками.

"Ти теж щось приховувала від мене, Ніє".

Її рот злегка відкрився, і я побачила легке тремтіння, що охопило її кінцівки. "Я відчула її... Я відчула їхню присутність, моєї сестри і мого батька. Я думаю... я можу помилятися, а може, це просто моя уява". Вона завмерла, її дихання стало поверхневим. "Або просто спогад". Власні кошмари Нії, хоч і були тихими, але ще більш мисливськими.

"Це місце, Ніє, так само, як Асйорд нагадує мені моє. Вони ніколи не заподіють тобі шкоди; духи минулого лише полюють на твою пам'ять, я дала тобі цю обіцянку".

Я кілька разів запевнила її, що зі мною все гаразд, і що з нею теж буде все гаразд, перш ніж ми сіли на коней і поїхали до Асйорда. Ми їхали в цілковитій тиші, солдати крадькома поглядали в мій бік, але вагітна жінка не зводила з мене очей. Навіть коли я її зловила, вона не відвернулася, розсмішивши мене. На мій подив, вона подарувала мені коротку сумну посмішку. Кай запевнив мене, що ніхто не буде говорити про те, що вони бачили, але я сказала йому, що мені байдуже, якщо вони це зроблять, мій статус осиротілої зломленої маленької принцеси Асйорда не зазнає подальшої шкоди.

Коли ми наближались до Тенеброзе, ми попрощалися з Ам'єрі, вагітною дівчиною з Адріати, яку мої солдати відвезли до притулку, який вони знали і запевнили, що вона буде в безпеці, поки я не знайду іншого місця для неї.

Ноги благали мене зупинитися і розвернутися, але голова передбачала реакцію батька на те, що я зробила у Кіркволлі.

У кімнаті для нарад лунали лише його неспокійні кроки. Він був наодинці з дядьком і Реніком, його очі були сповнені божевілля, і він був готовий передати його мені. Інші двоє мали більш веселий вираз обличчя - той, який буде повною мірою досягнутий, коли вони побачать, як мене покарає батько.

"Я послав тебе за одним, а ти прийшла з кров'ю лорда на руках? Ти неслухняне, мерзенне дитя!" - кричав він, і його голос лунав крізь двері до коридорів. "Не хочеш пояснити, як тобі вдалося скоїти такий злочин і взяти на себе відповідальність за повстання інших лордів, коли вони дізналися про твої дії?"

Я сміялася сильно і голосно, поки батько не вдарив кулаком по столу, і до мене полетів шлейф крижаних осколків, гострий край яких зупинився прямо між моїми очима.

Обійшовши скульптуру гніву, якою він хотів мене вбити, я сіла навпроти них. "Ти поводишся так велично, хоча так мало знаєш свій народ, любий батьку, особливо тих, хто так близько до корони".

Замість люті на його обличчі була розгубленість, тому я кинула йому стос документів. Двоє інших з сумнівом витріщилися на них, а потім схопили і почали гортати сторінки з обвинуваченнями та злочинами. Погляди обуреного здивування кидалися на мене туди-сюди.

"Що це означає, дитино, поясни!" - знову закричав він, потираючи очі.

"Це означає, королю Сайласе, - мій тон був за дюйм від насмішки, - що ваш добрий лорд контрабандою перевозив товари з Адріати в обмін на вільний прохід до ваших земель, приймав у своєму місті повстанців, гарантуючи їм вільний прохід через Асійорд в обмін на адриатичну сталь, рубіни, смарагди та всілякі там брязкальця, допомагав їм уникати суду, проводячи його власноруч, і навіть майже не караючи, а то й зовсім не караючи їх. Згідно з цими записами, за останній місяць у Кіркволлі побувало більше сотні порушників, лише трохи менше, ніж група, яка напала дванадцять років тому".

Я дочекалася свого, коли його обличчя зашарілось, набувши ошелешеного вигляду. "А як ми скажемо про це іншим лордам, вони ж так засмучені моїми діями", - проворкувала я, тріпочучи віями.

Він не відповів і навіть не відреагував на моє підбурювання. Побачивши, що мені вдалося досягти саме тієї реакції, на яку я розраховувала, я підвелася, щоб піти. Дядько і Ренік почали щось обговорювати між собою, а з їхніх обличч зникла усмішка.

Мені знадобилося багато часу, щоб ретельно обшукати всі його володіння, офіси та улюблені місця, щоб знайти ці документи, я ледь не побила до смерті одного з його охоронців, щоб отримати інформацію, і навіть ледь не пропустила суд, перш ніж я знайшла квитанції та розписки про маленькі злочини лорда. Коли Есберн перервався і побачив, що його вірний адриатичний союзник стоїть навколішки в моїх обіймах, він наважився насміхатися з мене і випробовувати моє терпіння.

"Зачекай, Сноулін, як... як ти все це дістала?"

Ідеальнішим варіантом було б вибачення, але бачити, як він заїкається, було ще краще. "Це не має великого значення, батьку, ваш наказ вбити з першого погляду був виконаний, дуже розумно з вашого боку, мушу сказати".

Його очі опустилися, шукаючи щось на землі. "Так, дуже добре", - сказав він майже невпевнено.

"За королівським законом я призначив Себастьяна, одного з твоїх воїнів, з своєї команди на посаду лорда Кіркволла, того, хто не зрадить ні тебе, ні Асійорда. Він син священика з Касміру, Семюель дуже добре про нього відгукувався".

Він кивнув на мої слова. "Гарна думка", - мимохить похвалив він.

"Чи не занадто ти її відпускаєш, Сайласе?" обурено вигукнув Ренік. "Вона вбила лорда і призначила собі нового".

"Я вбила винного лорда, Ніку, любий". Я підморгнула йому, і він спалахнув, майже готовий встати і вдарити мене. "Владою, дарованою мені як дочці вашого короля, я можу призначити будь-якого лорда до виконання обов'язків. Хіба тобі не треба йти робити морозиво, нехай важливіші займаються придворними справами".

Ось так просто одне весло було виштовхнуте в море, замінене іншим. Себастьян Кіркволл мав гарне прізвисько. Але "весло Сноуліна" - краще прізвисько.

РОЗДІЛ 13

СІЛЬ І МОРЕ

Сноулін.

Минулої ночі мені наснилися Тора й Ерен. Мої рідні брат і сестра, чії образи майже забулися в куточку моєї пам'яті, який я так рідко вирішувала відвідати.

Прокинувшись, я попрямувала до їхнього місця відпочинку, щільно загорнувшись у плащ, і заснула на землі поруч з ними. Незважаючи на холодну землю і повітря, мій сон був без сновидінь і міцним. Він нагадав мені ті кілька ночей, які ми провели разом, коли Тора заповзала до мене в ліжко, а після опівночі я чула кроки Ерена, повітря навколо нього було густим від втоми і слабкого запаху крові після довгого дня на тренувальному майданчику.

Ти виріс, - прошепотів він. Тепер ти можеш захистити Тору. Молодець, пані Лін.

Слова повисли в повітрі, і мої руки потягнулися до меча мого брата, все ще загорнутого в його сутність.

Лін, я називатиму його так. Мій меч носитиме твоє ім'я, сестричко, але він ніколи не вишанує твою силу.

"Яка сила, Ерен?" меланхолійно пробурмотіла я до відкритого неба, що меланхолійно розсипало пухкі пластівці м'якого снігу. "Навіть холод робить мені боляче".

Я чекала, що почую відповідь або його теплий сміх, але мене зустріла лише знайома тиша.

Кай опустився на землю за стіною лабіринту, без слів, лише звичайне мовчазне розуміння. Він жодного разу не запитав, що я бачила, чому я робила те, що робила, що мене найбільше переслідувало.

"Ти ніколи не питаєш". сказала я, вмоцнюючись поруч з ним.

Він зі стогоном витягнув спину. "Запитувати - не моя справа, а відповідати - не твоя".

Я зібралась з силами під плащем. "Ти не хочеш знати?"

Він обійняв мене, розтираючи мою руку, щоб зігріти. "Ти не любиш розповідати."

"Так... я не люблю розповідати".

Він дістав з кишені папірець. "Він хоче, щоб ти перевірила Грасмір на предмет доставки".

Я випросталася, звузивши очі від заплутаного наказу. "Завтра я маю патрулювати Бріск, чому це?"

"Посланець сказав, що це прямий наказ твого батька".

Я мало не підскочила з місця. "Я отримую накази від Сема, чому він втручається у справи капітана?"

"Це був обов'язок Сема, тепер він перейшов до тебе".

Я розгорнула конверт. Від почерку до червоної сургучевої печатки - все мого батька. "Обов'язок генерала перед капітаном?"

Він, як завжди, швидко переглянув листа, не думаючи, що в ньому є щось важливе. "Ти розвідуєш, що щось відбувається?"

"Дивно, та й годі", - сказала я, пораючись із задиркою на нігтях. Дивно? Цьому абсолютно не можна було довіряти так, як здавалося. Але я все одно промовчала.

Він затрясся від сміху. "Ти можеш сказати це, леді параноя".

Я насупилася. "Я нічого не скажу, і я не параноїк. Це відчуття, ти ж знаєш".

"А, - тихо промовив він. "Ти чула про напад лося на Модра вчора? Охоронці не переставали про це говорити".

Я стала перед ним на коліна. "Які лосі напали? Їх послала твоя розвідка, Ханаї."

Він пирхнув, очі склалися півмісяцями разом з посмішкою, і маленька чорна родимка зникла. "О так, ханайські лосі, вони й у Кемері вільно віддавали накази. Можливо, ханайські шпигуни?"

Я повільно відійшла на своє місце. "Це ж не напад лося, правда?"

Він знизав плечима. "Можливо".

Я показала йому два середніх пальці, і він здійняв два пориви вітру, жбурнувши мені в обличчя купу снігу.

Грасмер, портове місто на півдні Асійорда, яке займалося переважно торгівлею між Соларією, островом Білий Міст та Асійордом, мало чи не найбільший флот на континенті - "Айзенхаунд". Теплі води дозволяли кораблям легко проходити через нього, не потребуючи криголомів чи верглазерів на борту для розбивання льоду. Грасмер був механізмом мого батька на півострові Іліот, коли він напав на Олімпію. Містом керувала стара леді, справжня асійордська патріотка і найбільша прихильниця мого батька. Можна сказати, справжня сука, як є я.

Нія знову залишилася позаду, її одержимість залами Реніка та Брума почала викликати занепокоєння.

Мої солдати і Кай вже звикли до наших поїздок, вони розмовляли всю дорогу, але мене лихоманило, і все моє тіло злегка тремтіло, я була надто втомлена, щоб брати участь, їхні голоси зникали в порожнечі, поки ми їхали вперед.

Коли ми підійшли до міських стін, то відчули свіжий морський бриз, шум хвиль, що голосно розбивалися об скелі, і запах риби, від якого у мене вивернуло шлунок.

Кай простягнув пляшечку з грязьовою піною - еліксиром від хвороби, який Нія опанувала краще за його творця, зважаючи на те, скільки разів вона готувала його лише для мене. Я вдихнула рідину через серветку, і мій шлунок повернувся до нормального стану за лічені миті.

Зморшкувата старенька чекала на мою ескадрилью біля міської брами. Худорлява, її волосся, заплетене в кілька кіс, зовсім побіліло, риси обличчя запали від старості, але все ще елегантно красиві, а очі - дві темні перлини. Вона здивовано дивилася на мене, наче щойно побачила мерця, і цей погляд останнім часом став для мене надто частим.

"Дивовижно, як ти на неї схожа", - сказала вона з насмішкою.

"Дивовижно, як ти все ще залишаєшся дріб'язковою після стількох років, любя". Я уїдливо відповіла, спускаючись з Мемфіса, і вона насупилася. Стара зла лисиця не любила мене з найдивнішої причини, тому що я була наполовину Олімпійкою. Це була її найбільша прикрість; усіх, хто не був благословенний Крігом, Малена ненавиділа.

"Ти розмовляєш не з ким попало, і хоч як би це не здавалося неможливим, ти королівська особа", - читала лекцію дух моря, роздратовано розглядаючи мене. "Трохи поваги було б ідеально".

Мені вдалося між втомою і запамороченням розсміятися пронизливим сміхом. "Заробиш, тоді й отримаєш. А тепер проведи мене до порту, чи мені принести зачіпку? Ти сука мого батька, але все одно сука. Гадаю, звички важко забути". Смішно,

ця жінка була, за кого вона мене мала, щоб зневажати мене, як дитину. Повага? Яка благословенна повага, ця жінка не знала, як це слово пишеться, не кажучи вже про те, щоб розпізнати його значення. Вона, мабуть, була найщасливішою, коли мій батько обрав її очолити військо звідси до Мирдура і вбивати олімпійських жінок, чоловіків, молодняк і немовлят. Від однієї лише уяви її посмішки, коли вона вбивала людей моєї матері, мене нудило.

Малена скривила рот. Незважаючи на опір і лайливі риси обличчя, вона змусила себе розвернутися і відвезти нас до порту.

Я з усіх сил намагалась зосередитися і дивитися прямо перед собою, але навколишній світ переді мною викривився і затягнувся туманом. Гучні коливальні звуки вітрил і дзвін дзвонів кораблів, що пришвартовувалися, супроводжували мій дзвінкий головний біль.

Я спіткнулася, але Кай зловив мене, піднісши руку до мого чола. "Ти гориш, Сноу", - сказав він, стурбовано оглядаючи мій стан.

"Не сміши, сніг танає, він не горить". Я пожартувала, але я справді палала і танула, моя спина була вкрита потом.

Він ляснув мене по лобі. "У мене від цього мозок замерзає, давай сходимо до цілителя, перш ніж спускатися туди".

Я похитала головою, і він роздратовано опустив на мене повіки. "Якщо ти впадеш на мене, я не потягну твою товсту вперту голову", - попередив він, але всю дорогу до порту тримав руку за моєю спиною.

Десятки моряків чекали в порту перед своїми кораблями з обличчями, намальованими в тривозі і стражданні. Вони привітали нас і провели на один зі своїх кораблів. Збентежений тим, що вони мали показати, я мовчки йшла за ними, погойдування носової частини разом з лихоманкою мало не змусили мене двічі впасти.

"У нас ніколи такого не було, капітане. Соларіанці - зухвалі виродки, але вони ніколи не поводитися вороже щодо нас", - сказав капітан корабля. Занепокоєно намотавши капелюха на руку, він зняв верхню частину одного з дерев'яних ящиків.

Я перебігла через палубу, і мене вирвало один раз, а потім вдруге.

Кай обережно подав мені руку, щоб я випросталася, вдуваючи і випускаючи повітря з моїх розбитих легенів.

Я знову підійшла до ящиків, десятки з яких були вщерть заповнені гнилими риб'ячими головами та нутрощами. "Навіщо вони це прислали?" стурбовано запитала я, проводячи пальцем по гравіюванню Тахума збоку.

Urun ryah. Сонце бачить.

Чи було це ознакою охолодження торговельної угоди, чи вони були незадоволені якоюсь частиною поставки Асіорда, чи вони хотіли розірвати зв'язки з Асіордом - жодне з цих тверджень не мало сенсу. Соларія була найбільшим імпортером асіордських товарів, вони потребували своєї частини угоди так само, як і Асіорд. Якби вони розірвали свої зв'язки, батько зупинив би кораблі Ханаїв, які використовували їхні води, щоб відправити товари і до них. Як би не склалася ситуація, соларійці зазнали б найбільших втрат, і не було сенсу розпалювати ворожнечу між ними та Асіордом.

"Я не впевнений, капітане, але мої люди кажуть, що ми готуємося до угоди з Адріатою, і це не дуже добре для Остров'ян", - пояснив він, закриваючи вантажі і виводячи нас з корабля.

Соларія завжди намагалася налагодити стосунки з Асіордом. Я була не єдиною фігурою, яку мій батько використовував для досягнення домовленостей. Він видав мою тітку Елеонору заміж за їхнього четвертого принца, пообіцявши чотири десятки кораблів, угоди щодо до лосів, вугілля та багато іншого. Мій батько збирався зруйнувати свої зв'язки, щоб налагодити зв'язки з Адріатою, але чи думав він, що інші королівства відреагують на це так само?

"Скільки?" запитала я капітана корабля, сподіваючись, що вони принаймні відправили решту продуктів, що це було лише повідомлення. Зима наближалася, а у асіордців і так було обмаль їжі, і вони збиралися платити за ігри мого батька.

"Боюся, що всі. Усі десятки, які ви бачите перед собою", - вказав він, обернувшись до кораблів.

Соларія не грала і не намагалася надіслати повідомлення, вона дійсно намагалася зробити щось більше, ніж просто заяву, навіть декларацію.

Мої солдати почали допитувати решту моряків про будь-яку цінну інформацію, яка могла б вказати на причину зникнення вантажу. Двоє соларіанців, яких спіймали, коли вони ховалися з моряками в напрямку Асіорда, повинні були піти з нами, щоб їх допитав мій батько. Ми ретельно обшукали всі інші вантажі, щоб перевірити, чи нічого не пропало, але всі вони були наповнені гнилими риб'ячими головами та нутрощами.

Мої очі блукали по великому порту, поки я вирішувала конфлікт думок з цього нового питання. "Грасмер більший, ніж я думала", - сказала я, оглядаючи берегову лінію, що тягнулася попереду і позаду на багато миль, з міцними великими кораблями і причалами, якими можна було б похвалитися. Малена справді була батьковою улюбленицею, і мені було цікаво, наскільки більше багатства і становища при дворі дало їй його рішення перенести сюди головний порт.

"Це найбільший порт і найміцніші кораблі в усьому Дарданесі, найкраща деревина походить з Асіорда", - похвалився моряк.

Кай поклав долоню мені на голову, витягнувши її прямо, а потім прошепотів мені на вухо: "Досить вже цих божевільних очей. Почнеш ще один урок про галери, кораблі та весла, і я занурю твою голову в Провидця".

Я розсміялась і заїхала йому ліктем між ребер, щоб він замовк.

"Наскільки напруженими, на вашу думку, є зв'язки між двома королівствами?" знову запитала я моряка.

Він глибоко зітхнув і похитав головою. "Залежить від того, як король узгодить це вирішити".

Мої брови здивовано піднялися. "Війна?" Якщо так, то мій початковий план спрацював би на славу, але якщо ситуація була достатньо ворожою для війни, то мій новий план спрацював би набагато краще.

Він здивовано насупився. "Боже, ні, я сподіваюся, що ні. Ми не бачили такого вже десятки років, будемо молитися, щоб так і залишилося, але недружніх обмінів точно не буде".

Я кивнула на знак подяки, і він повернувся до своєї роботи.

"Ви чули, недружні обміни". Сказала я, ворущачи бровами на Кая.

Він погладив мене по голові, великі пальці поклав на брови, щоб зупинити їхній рух. "Як це пов'язано з нашими важелями впливу?"

"Батько має найбільший флот, якщо не найсильніший, що станеться, якщо кілька кораблів буде знищено?"

Смарагдові райдужки зажмурилися, коли він відповів: "Пошкодження, деякі пошкодження, але як ти маєш намір це зробити?"

"Я нічого не робитиму, це зробить Соларія, посеред цієї... гарячої суперечки".

Він нарешті відійшов від мене, піднявши брову з сумнівом. "Ти змусиш Соларію напасти на твого батька? Ти так швидко відмовилась від плану з веслами і камбузом?"

"Ні, цей ще в роботі", - відповіла я. - "Знаєш, хто від цього сильно програє?"

"Хто?"

Я показала головою на довгого біловолосого морського духа, який розмовляв з моряками. "Той пекельний пес, улюблена гадюка при його дворі. Чи не буде трагедією, якщо мій батько втратить контроль над Грасмером? Флот, торгівлю, право голосу при дворі, все золото і багато іншого?"

"Давай здогадаємося, це все буде робити Соларія?" - запитав він, схрестивши руки, кинувши в мій бік схидний погляд.

"Правильно, це Соларія зробить".

Він похитав головою, закинув руку мені на плече і прошепотів на вухо: "Ти божевільна, ти мені подобаєшся божевільною".

Передавши Грасмірській Леді прямий наказ про припинення наступних перевезень до Соларії, ми вирушили в дорогу, поки нас не застала хуртовина, що піднімалася.

Я відчула, як від дотику холодного повітря з мене спалахує гаряча пара, а шкіра майже шипить від дотику. По скронях потекли краплини поту, а язик сухо застряг на задній стінці горла. На мить моє зітхання затуманилося, і світ пішов обертом, коли крики та брязкіт мечів наповнили повітря. Невже я знову спала?

Дві сильні руки схопили мене, перш ніж я вилетіла з Мемфіса. Я розплющив очі на приглушене обличчя Кая, який намагався сказати щось, чого я не могла почути. Я не спала.

Він опустил мене на землю, розвернувшись і зловивши лезо за спиною своїм, а кинджал, який тримав у другій руці, встромив у груди чоловіка в масці.

"Не відключайся, люба, давай", - закликав Кай, коли нас почали оточувати з усіх боків.

Мої ноги перетворилися на рідину, і я впала на м'яку, вкриту снігом підлогу, холод пройшов крізь рукавички до долонь, змусивши мене прокинутися. Він привів мене до тями, кінцівки нарешті підкорилися мені.

"Пригнутись". Кай витягнув руки вперед, і решта моїх солдатів підкорилися його наказу. Згусток повітря розлетівся навколо нас, чоловіки падали один за одним, розсічені кінцівка за кінцівкою. Пориви вітру несамовито проносилися над нами і збиралися навколо Кая, щупальця повітря хапали їхню маскувальну молитву, швидко пронизуючи їх, розкидаючи шматки плоті з усіх боків від нас. Сніг здіймався разом з гілками, коли його руки рухалися в співучому танці, спрямовуючи стихію до мети. Кай був Зефіром, повітряною Аурою, потужною повітряною Аурою. Він був нащадком першокласного роду, що походив від перших предків, благословенних магією. Якби мій батько знайшов його, його б розчленували на шматки, а потім знову зібрали у звіра його хворобливих випробувань.

"Соларіанці, - покликав один з моїх солдатів, - їх більше немає".

Заїкання від тривоги повернулося до мого дихання. "Вони бачили тебе, Кай."

"Сноу, це не має значення..."

"Розійтись", - наказала я своїм солдатам, перебиваючи його. "Знайдіть їх."

Я розвернулася, намагаючись дати відчуттям зрозуміти, куди вони поділися, а потім злетіла між густою смугою лісу. Вітер різав мою шкіру, гілки стримували мене, поки я просувалася вглиб лісу Фернбі. Мене оточував слабкий запах риби, який я добре знала. Двоє соларіанців пробули на тому кораблі кілька днів, і від них теж мало тхнути рибою.

Я витягла кинджали з піхов і покрутила їх у руці, поки просувалася далі до сліду запаху.

Гілка відхилилася від моєї цілі, і я пригнулася, уникаючи удару. Кроки іншого хруснули по снігу позаду мене, і я крутнулася, ухиляючись від чергового удару. Обертаючи кинджали, щоб утримати їх від леза, я кинула один, а потім другий у їхньому напрямку.

Борючись з важким диханням, я попрямувала до їхніх бездиханних тіл, що лежали між холодним снігом, і спробувала витягти свої леза з їхніх черепів. Вся енергія покинула мої кінцівки, і я з усіх сил намагалась витягнути леза, врешті-решт, сама опинившись між ними на землі.

"Сто п'ять, сто шість", - бурмотіла я в нікуди і відкрите небо.

За мить мене підхопили руки і поставили на ноги.

"Я не могла їм дозволити, вони тебе бачили", - пояснила я. Він мовчки струсив весь сніг з мого одягу, наче маленьку дитину, яку відчищають від бруду на дитячому майданчику. "Вони б щось сказали, продали інформацію і нашкодили б тобі".

"Могли б", - відповів він і повів мене назад до решти ескадрильї.

Але могли б і не нашкодити. Решта цього речення повисла в повітрі, як і багато інших речей, які він боявся сказати, бо вони могли поранити мене.

Мемфіс надійно притулився до мене, захищаючи від лісу.

"Сноулін", - привернув мою увагу солдат. "Я пропоную прямувати прямо до Тенеброзе, там їх може бути більше. Це схоже на добре продуману пастку, і вони повинні були знати місцевість і ваш маршрут. Це найгустіша смуга лісу, яку ми проходимо через Соболину Прірву, ідеальна позиція для схованки".

"Ти думаєш, що їх послали саме за мною? Може, це не злодії?" втомлено запитала я, сугулячись, опускаючись на землю.

Він пішов і обшукав одяг мертвого нападника, розглядаючи його риси обличчя, перш ніж підняти рукави. На його передпліччі була витатуйована стріла. "Найманці", - сказав він, піднімаючи руку вбитого. "Це не злодії".

Ми одразу ж зорієнтувалися і обережно поїхали вперед крізь хиткий день. Чарівні палаючі ліхтарі вздовж Соболиної Прірви робили прохід більш моторошним, ніж корисним, кожна тінь змушувала нас витягати зброю з піхов. Ми втратили двох солдатів, а третій був важко поранений.

Ми підійшли до міських воріт, коли я прокинулася, вирвавшись з обіймів Кая. Назустріч нам бігли солдати, допомагаючи моїм втомленим, закривавленим воїнам і забираючи вбитих. На півдорозі до стайні вперед вискочив мій батько, маскуючись від люті.

Зустрівши нас на півдорозі, він зіскочив з коня і побіг до мене. Я злякалася, коли він підняв мене взяв на руки, входячи до замку.

"Відпусти мене, я можу йти сама, від цієї фальшивої прихильності мене вивертає", - сказала я, задихаючись, але я не брехала.

Я вислизнула з його обіймів і поповзла по купцях, дивуючись, що в мене взагалі залишилося щось, що можна було б винести.

Батько знову взяв мене на руки, а коли я спробувала вирватися, лише міцніше притиснув до себе. "Покличте до моїх покоїв цілителя, негайно", - вигукнув він наказ, і солдати кинулися бігти.

Я майже сміялася з виразу його обличчя. Невже він думав, що втратив дорогоцінну угоду?

Він легенько опустив мене на масивне золоте ліжко посеред відкритої кімнати з темними стінами, завішеної бордовими шторами, над якою висіла масивна люстра, що тьмяно світилася. Пахло деревом і глибокою темрявою, так само, як і він, так само, як я його пам'ятала. Ця кімната часто була частиною моїх кошмарів. Тут він замикав мене.

Він ходив по кімнаті, коли прийшов цілитель, а потім вийшов на вулицю, щоб той оглянув мене наодинці.

"У тебе висока температура, принцесо, це виправить відпочинок і хороша їжа", - пояснив він, перш ніж вийти з кімнати, щоб востаннє перекинутися кількома словами з моїм батьком перед від'їздом.

Я звузила очі, дивлячись на нього, який зупинився посеред кімнати, спостерігаючи і вивчаючи мене.

"Я не помру, твоя угода з Адріатою в безпеці", - сказала я злостиво. Я жодного разу не отримувала ні найменшої турботи від батька, а це означало, що я дуже добре знала, що це таке. Ночі, коли мені було боляче, боліло і я хворіла, я завжди проводила з матір'ю або Аларіком, і мені зараз болісно не вистачало їх обох.

"Один з моїх солдатів сказав мені, що ти провела цілу ніч у саду", - сказав він, підійшовши до мого ліжка, ігноруючи мої слова.

"Боже мій, ти що, шпигуєш за мною?" Не знаю, чому я так здивувалась, я очікувала від нього гіршого. Звичайно, він буде стежити за мною.

"Ти більше не повернешся до виконання своїх обов'язків, те, що сталося сьогодні, не повинно було статися. Той, хто напав на тебе, знав твій маршрут; и повинна залишатися в межах безпечної території замку".

Я підняла верхню частину тіла, щоб встати, але ноги заніміли. Серце калатало від гніву та роздратування через те, що він щойно сказав. Відчуття кайданів поповзло по моїх зап'ястях і щиколотках, і я здригнулася від цього спогаду. "Ти не зробиш мене

знову в'язнем, батьку. Я не дозволю, мої обов'язки залишаються, і якщо ти боїшся за моє життя, то тримай мене в безпеці, але не під замком", - кинула я виклик, розлючена тим, що він може знову затримати мене тут, у пастці.

Він похитав головою, стиснувши щелепи і розсердившись, готовий заперечити мої слова.

Я підвелася, ледве тримаючись на ногах, і зустрілася з ним віч-на-віч. "Я ніколи не буду тобою, але я і не моя мати".

Він якусь мить вивчав мене, я відчула зневагу, хоча він цього не сказав. "Залишайся, користуйся моїми покоями сьогодні, ти нездужаєш. Ми поговоримо про це завтра", - сказав він, схопивши мене за руку, коли я проходила повз нього.

Я струснулася, щоб звільнитися від нього. "Тут смердить смертю, це твоя кімната, щоб гнити в ній, а не моя".

Тепер мене оточили три вороги - батько, Адріати і, можливо, Соларіанці. Тепер на моїй тарілці було більше того, про що я домовлялася, коли скористалася шансом приїхати в Асйорд, тепер це вже не залежало тільки від батькових планів. Чи все це оберталось навколо них? Як завжди, лайно було його, але я відчувала його сморід.

РОЗДІЛ 14

ЛІЛІЇ ТА ОТРУТА

Кіліан.

За останні два тижні через Високий Мур не проходило жодного порушника по обидва боки кордону, чи то через нові правила вбивати з першого погляду, чи то через те, що принцеса Асійорду справді знайшла пробойни в мурі. Той день безперервно прокручувався в моїй голові, кожен спалах спогадів розпалював лють у відповідь.

Мал та інші не згадували про те, що сталося того дня, але я знав, що всі вони постраждали так само, як і я. Вона була не просто жорстоким капітаном, а жорстокою принцесою, з якою мав одружитися король Адріати. Рада обговорювала угоду місяцями, але ніщо не врівноважувало свободу нашого народу і нашу гордість, ніщо, крім неї. Вона перемогла в раді, щойно вони замислилися над угодою.

Адріада була могутнім королівством, але нас завжди оточували несприятливі землі та води. Темне море було притулком створінь Голгофи, демонічного бога, чиє царство було знищене. Бог богів, Фадер, запропонував йому притулок у Нуменгарті. Темне море забруднилося створіннями темряви, вони були мирними, але бездумними. Коли вони заповзли на наші землі, то спричинили чимало хаосу та шкоди. Наш захід кишів неблагословенними з Врамметену, які часто намагалися перетнути Дардан через нас. Це тримало наших вартових на постійній готовності, а людей - у страху. З приєднанням Високого Муру нас стало небагато. Віддалені села спорожніли, ті, хто покладався на сезонний перетин кордону на роботу, жили в бідності, не маючи доступу до їжі та інших життєвих потреб. Ті, хто опинився в пастці в наших стінах, значною мірою покладалися на нашу продукцію, не маючи жодних торговельних угод з іншими королівствами. Ми жили на високопродуктивній землі, наша земля була придатна для вирощування будь-якої продукції, наші ферми сприяли розведенню будь-якої живності, а наші моря потопали в рибі, але наше населення швидко зростало з кожним днем, і ті землі та ферми, які колись оброблялися, перетворилися на села, а наші ліси ставали дефіцитними на деревину, якої тепер не вистачало, щоб будувати нові рибальські човни на заміну тим, що старіли і ламалися.

Мал тільки вчора повернувся з Сітари і мав рацію, сморід від того, що він зарізав, прилип до нього, як багнюка. Він повернувся з найдикішими розповідями і найбільш шокованим, ніж я коли-небудь бачив.

"Лілії, як можуть лілії рости, як дикі кущі, всюди, де панує руйнування?" запитав він, чухаючи свою щетину. "Це щось святе? Що це взагалі означає?"

За останні місяці лілії розквітли повсюди, в усіх куточках, уражених туманом нещастя, що нескінченно переслідував Адріату. Боги мали кумедні метафоричні способи дякувати, насміхатися і застерігати нас.

"Це лілії. Я думаю, що вони означають отруту". Хена посадила цю квітку в жалобі за своїм опікуном, який помер біля земної квітки, адже навіть вічні квіти не безсмертні. Говорили, що квітка розквітатиме на знак попередження щоразу, коли когось оточуватимуть отрута і нещастя.

"Наші землі отруєні? Чим?"

"Я не знаю, Мал. Я не знаю." Я справді не знав.

Ми виїхали зі столиці Адріати, Амаріса, до лісу Кілмарнок, який тепер був останнім бар'єром між нашим королівством і Високим Муром. Раніше ліс виріс велетнями заввишки у сто футів, яких було видно за милі звідси. Колись він був

домівкою для людей, тварин і всієї магії, а тепер тут щороку висаджували нові паростки, щоб зберегти його від перетворення на порожній ландшафт, як і більшість його сусідніх земель.

Ми їхали на щотижневу перевірку стін, щоб отримати інформацію про ротацію вартових та новини з Асійорда, які привезли туди. Ларг покликав нас, щоб повідомити новини, наполягаючи на тому, щоб розповісти їх особисто.

"Він постійно викликає нас до стіни з найбезглуздіших причин. Ти знаєш, що він вважає нас безробітними?"

"Він наш хресний батько, Мал, і у нього немає сім'ї. Як часто ти зазвичай його відвідуєш?"

"Нормально ніколи", - сказав він, блиснувши мені посмішкою.

На Високому Мурі було тихіше, ніж зазвичай, урочисто і похмуро від нової тиші. Солдати нудьгували на своїх постах, дехто дружно ображав ігрову дошку, а дехто ледь не хропів, не вилазячи з обладунків.

"Принцеса не збрехала, вона справді, мабуть, викорінила всю гниль з Кіркволла, більше ніяких переходів за два тижні", - сказав Мал надто тихо і недбало, коли ми злізли з коней.

"Або вона масово винищила весь Кіркволл".

Він засміявся з моїх слів, які не мали на меті бути смішними. "Пам'ятаєш ті листівки навколо Амаріс, які священики розкидали з її малюнками? Вони зробили її схожою на троля з хвостом, крилами і рогами. Могутній *Ібрис* століть. Ти маєш визнати, що нас, безумовно, обманювали, - додав він грайливо.

Його забава з усієї цієї ситуації справді занепокоїла мене. "Це не змінює того факту, що вона є, ці роги, хвіст і крила цього троля всередині неї, фасади можуть бути оманливими".

Він насупився, з сумнівом дивлячись на мене. "Ти ніколи так не думав, коли ми були молодими, завжди заперечував іншим, коли вони називали її чудовиськом, що змінилося, брате? Старі фанатики в раді розповідають тобі старі казки, забиваючи голову нездійсненими пророцтвами про те, що Старійшина розколе наше королівство навпіл своєю блискавкою?"

"Це був захист життя, яке не заперечувало того, ким вона була. Той день у Кіркволлі добре довів її коріння. Бути створеним - не те саме, що перетворитися на нього, - сказав я, направляючи свого коня до стійла. "Це найгірше".

"Чесно кажучи, ти не можеш звинувачувати її в цьому".

Я зупинився і обернувся до нього. "Якби кожен піддався своїм емоціям - гніву, горю, ненависті чи навіть любові - цей світ розірвався б на шматки, не потребуючи ні *Ібрисів*, ні звірів, ні пророцтв. Це зробили б люди. Ти вчишся контролювати, а не вдягати в них свій меч".

Він помовчав кілька хвилин, а потім запитав: "А якщо вони занадто тонуть?"

"Ти ж емпат, скажи мені, чи бачив ти коли-небудь, як це відбувається? Ти бачив її тіні? Вона нічого не відчуває, керована безрозсудними думками. Дитина з короною, яка не усвідомлює, що володіє вже не дерев'яним, а сталевим мечем".

Він невдоволено насупився на мої слова. "Ти сьогодні суворий".

"Вона вбила вісьмох наших людей, а двох заслала у свої землі смерті, де на них чекають тортури. "Суворий" навіть не підходить для цього. Не сперечайся зі мною про це, Мал, я знаю про твою позицію, якою б неприємною вона не була".

Він на мить замовк, з гіркотою сприймаючи мої слова, а тіні, що оточували його, змінювали свої відтінки. "Ми - емпати, але дуже мало хто з нас дозволяє собі відчувати.

Коли ти знаєш вплив емоцій, ти втомлюєшся від них, тому вимикаєш їх. Ти, брате, зачинив ці ворота і запечатав ці замки задовго до того, як з'явилися ворота", - сказав він, вказуючи на мене. "Але ти звинувачуєш її в тому, що вона не відчуває, тоді як сам відмовляєш собі в будь-яких емоціях. Як ти можеш зрозуміти, що вона відчуває, коли сам не знаєш, що відчуваєш?" Він поплескав мене по плечу і привітався з солдатами, що проходили повз, залишивши мене наодинці зі своїми словами.

На кілька миттєвостей мій погляд прикипів до багнистої землі, пом'якшеної літніми бризками поодиноких хмаринок. Чи повинен я щось відчувати від його слів? Переосмислення, жаль за собою, співчуття? Чи мав він рацію?

Піднімаючись довгими сходами до сторожової вежі на вершині муру, я вдивлявся в милі попереду в Асійорд, замаскований густим снігом, що вкривав його стіни, дахи, дерева і землю. Сліпуче тьмяне покривало благословення, якого я ніколи не розумів. Як холод може бути благословенням?

Несрін і Грей прибули раніше за нас і сіли за великим столом разом з кількома іншими солдатами, читаючи документи і пошту, отриману з Асійорда.

"З благословенням Хени, на небеса Синт".

"З благословення Хени, нехай вона нас привітає. Кіліане, Маліку, дякую, що приєдналися до нас на цій зустрічі", - привітав Ларг. Це був великий чоловік, старший за час, але все ще сильний, як солдат у молодості. Той самий, який тренував нас з Малом, коли ми ледве вміли тримати дерев'яний меч. Справжній Адриатянин і близький друг мого батька.

Ми годинами обговорювали, як кількох наших спіймали в Кілмарноку, коли вони прямували до стіни, щоб перетнути її. Всі заговорили і зізналися майже одразу після того, як Ларг пригрозив відправити їх до Кіркволла, щоб принцеса розбиралася з ними. Ця заява змусила всю кімнату в башті здригнутися від сміху. В'язні розповіли йому, що прямували до Соларії і що мертвий лорд Кіркволла надав їм безпечний прохід зі стіни в обмін на плату. Вони зізналися, що він роками допомагав переправникам. Принцеса, безперечно, знала, кожен міг прочитати роздратування на її обличчі, коли лорд говорив, роздратування, яке не було безпідставним, як ми думали. Вчинок, який вона зробила, все ще здавався жорстоким і необдуманим, але з мотивом. Відомо, що Асійордці були суворими суддями зрадників і корупціонерів, і це був дар їхнього бога - дар, який допоміг їм виграти незліченну кількість воєн протягом багатьох століть.

Ларг повернувся до мене, ніби знаючи, що я глибоко замислився. "Вона розумна дівчина, але жорстока до своїх полонених, смішно казати, що я захоплююся і боюся її водночас".

"У звірі нема чим захоплюватися, - сплюнув Грей.

"Нема чого захоплюватися чоловіком, який кричить, як маленька дівчинка", - пробурмотів Мал поруч зі мною, і я штовхнув його ногою.

Він закричав, а потім розлючено повернувся до мене. "За що це було? Він справді кричав, як маленька дівчинка. Я ніколи раніше не бачив, щоб чоловік так пронизливо кричав на торнадо, не кажучи вже про двометрового василіска". Він похнюпився, склавши руки. "Він міг би присоромити маленьку дівчинку."

Ларг зітхнув, дивлячись у вікно вежі на Кіркволл і продовжив. "Проблема в тому, що, схоже, на неї теж полюють, і хто саме - ми досі не знаємо".

На моєму обличчі, мабуть, відбилосся здивування, бо Несрін додала: "Ми чули від охоронців Асійордського Муру, що на її групу напали по дорозі з Грасмера в Тенеброзе".

Чи напали на неї, чи поранили її, хто напав, кому вона була потрібна і навіщо? Чи це був її народ, чи мій, розгніваний угодою між нашими королівствами. Мій мозок затуманився, коли я подумав, що це були Адріати, які напали. Я нахилив голову вперед-назад, щоб зняти напругу, яка накопичувалася на шії.

"Вона поранена?" запитав я Ларга.

Він похитав головою. "Вони боролися з більш ніж чотирма десятками солдатів, але з нею все гаразд, лише двоє з них отримали поранення".

Мої м'язи розслабилися від його слів, і я кивнув, чотири десятки нападників загнали її в кут, мій мозок був переповнений інформацією Ларга.

"А нападники були ідентифіковані?" запитав Мал.

Ларг кивнув на підтвердження. "Проплачені Асійордські вбивці та найманці, жоден з яких не був захоплений". Дещо задоволений, він відкинувся на спинку крісла. "Всі мертві, саме так, як любить принцеса", - додав він, заливаючись сміхом.

Хтось, мабуть, був дуже рішуче налаштований зібрати групу з більш ніж чотирьох десятків таких дорогих і важкодоступних персонажів, щоб напасти на принцесу, і я боявся, що це міг бути хтось із наших. До королівського весілля залишалось три місяці, і, судячи з її характеру, занадто довго, щоб вона бігала по королівству, здобуваючи більше ненависників, ніж шанувальників. Я лише сподівався, що Сайлас хотів цієї угоди так само сильно, як і Адріата, щоб убезпечити її в стінах свого міста, поки вона не приїде сюди.

"Це їй на користь", - перебив Грей з явним ричанням. "Вона не повинна розгулювати по своєму королівству і по нашому, вбиваючи і роззявляючи свого гострого рота так, ніби вона непереможна".

Грей був тим, хто вивергав на неї найгарячіші прокльони і ненависть, і він не приховував своєї ненависті до майбутньої королеви Адріати. Втім, всі вони думали про одне й те ж, я бачив це по солдатах, які кивали головами, і по їхніх тінях неприязні.

Ларг втрутився. "Можна подумати, що це так, але її люди кажуть, що наступного дня вона вирушила прямо на місце нападу вандалів на віддалене село на півночі. Можливо, вона не непереможна, але вона точно безстрашна".

Я розлючено потер обличчя, ця безглузда ідіотка, напевно, робила це навмисне в той момент. Чи то щоб уникнути одруження з Адріатою, чи то просто через власну сліпу дурість, я не розумів. Але треба було щось робити, поки вона не зруйнувала всі наші плани.

Грей насміхався. "Безрозсудна ідіотка".

В такт, теплота самовладання Мала витекла з його тіні, коли він нахилився до капітана. "Якби я не був у Сітарі, ви б стали гноєм василіска, і дозвольте нагадати вам, щоб ви притримували язика, капітане, вона стане вашою королевою, нашою королевою", - застеріг він.

З того дня на суді вони були не в ладах один з одним. Грей прийшов і поскаржився, що за всю поїздку в Сітара Мал не промовив до нього жодного слова. Для людини з таким великим співчуттям мій брат був надто дріб'язковим.

Після його попередження в кімнаті стало тихо, наче всі забули, ким вона насправді буде для Адріати і для них. Домовленість - це одне, а те, що вона стане королевою, - зовсім інше.

"О, ти щось задумав", - сказав Мал, коли ми їхали до Амаріса. "Щось, що мені не сподобається".

Я знав, що він щойно прочитав мої тіні, зазвичай ми ніколи не використовували його так відкрито по відношенню до своїх. Однак Мал завжди використовував його на мені. Коли ми були дітьми, він ніколи не міг прочитати емоції на моєму обличчі. Він думав, що я злюся, а виявлялося, що я був абсолютно спокійний, якщо не щасливий, він думав, що я сумний, а виявлялося, що я був в екстазі. З того моменту він вирішив завжди використовувати свою магію, боячись, що його не зрозуміють.

Ми поїхали назад через Кілмарнок, повз річку Нікс, на Амаріс до території замку, де розсіддали коней.

За моїми мірками, Адріата була красива, але покійна королева подбала про те, щоб територія замку була схожа на небеса богині Гени. Великий білокам'яний замок височів на кілька поверхів, вбраний у повзучу фіолетову гліцинію і розташований посеред миль барвистих і запашних трояндових кущів, що розрослися навколо нього. Звук вітру, що розчісував вічнозелене листя, був оазисом, а пилок - парфумами навколо моїх почуттів.

Ми попрямували повідомити раду про останні події, яка, як завжди, мала багато чого сказати і сперечатися до смерті, доки не стемніло і не настав вечір. Мало хто з тих самих радників, які брали участь, організовували та готувалися до нападу на Асїорд, і так само мало тих, хто не передумав і не засумнівався у своєму виборі. Однак саме руки короля, в кінцевому рахунку, несли провину за нещастя народів Адріати і смерть тисяч невинних Асїордців.

"У тебе божевільна концентрація, як під час гри в шахи, мені це не подобається", - перервав мовчанку Мал, коли ми йшли до зали засідань Ради. "Розкажуй, я ненавиджу сюрпризи".

"Брехня, ти її любиш".

"Якщо тільки я не чекаю, що з нього вистрибне цуцня, то ні".

"З цього вистрибне *Ібрис*, тебе це влаштує?"

Він зупинився, дратівливо змушуючи мене зробити те саме. "З довгим темним волоссям і вбивчими очима?"

"Так".

Він насупився. "Ні."

"Це не було питанням, брате, відповіді не потребують відповідей".

"Якщо ти запропонуєш тримати її під замком до шлюбу, я сцятиму в твою ранкову каву до самої смерті".

Я скривився. "Я не п'ю каву. І ні, я не буду пропонувати її закрити".

Перш ніж ми дійшли до дверей переговорів, я почув, як він пробурмотів крізь зуби: "Але ж ти п'єш зелений чай".

Члени ради сиділи на лавках, розташованих по обидва боки стіни, зосереджено перебираючи свої документи. Ми стояли посеред кімнати і вклонилися голові ради, яка також була нашою кровною родичкою. Вона була старша за мого батька, її сиве розпатлане волосся було заплетене навколо голови у вигляді корони, а очі - такі ж сірі, як і в мене.

"Якщо ви прийшли повідомити нас про останні події, великий генерале, то ви змарнували дорогоцінний час, ми знаємо про це", - сказала вона розсіяно, гортаючи перед собою папірці.

"Ні, я прийшов повідомити вам про рішення, яке стосується нещодавніх подій", - відповів я таким же тоном, як і вона. Вона нагадувала мені нашого батька, коли йшлося про лідерство: обидва були холодними, розважливими, але справедливими - риси, які заслужили її посаду в Королівській Раді.

Вона підняла на мене свій звужений погляд. "Рішення? Я не знала, що ми повинні прийняти рішення щодо цього, вона все ще їхня справа, ми нічого не повинні робити".

"Я не прошу, тітко, як я вже сказав, я повідомляю, - я підійшов до неї ближче. "Повідомте короля Сайласа, що ми надішлемо двох наших найкращих чоловіків, щоб супроводжувати, стежити чи охороняти її, називайте це як хочете, до самого весілля".

"Солодкий півмісяць", - прошепотів за моєю спиною Мал.

Якщо принцеса хотіла безтурботно вештатися, їй доводилося робити це з двома Адріатами, приставленими до неї, якщо не для захисту, то для того, щоб дошкулити їй достатньо, щоб вона не виходила з дому. Асйорд мав армії, чисельність і стратегічні карти, але у нас були більш вправні воїни, зброя з адріатичної сталі і наша аура була набагато злішою, ніж у них. Якби Сайлас хотів цієї угоди так само сильно, як і ми, він би погодився і був би нерозумним, якби відмовився, знаючи, що його принцеса зараз на чиемусь прицілі.

Вона засміялася. "Я маю здогадатися, хто будуть ці два солдати?" Її тон був сердитим і незадоволеним.

Цими двома воїнами будуть двоє Адріатів, яким я найбільше довіряв у цьому королівстві, - я і Мал, який уже глузував і зневажливо хитав головою.

"Я розумію, що Місячний Двір має достатньо часу, щоб пограти у вгадай слово, тож я залишу вас на цьому", - сказав я, вже готовий йти геть. "Ми поїдемо, як тільки отримаємо імунітет для переходу через Асйорд".

"Чому ти думаєш, що Сайлас дозволить двом Адріатам увійти до свого двору?"

Я зупинився. Вона мала рацію. Він збудував цю стіну не тільки для того, щоб ми не потрапили в королівства один одного, а й для того, щоб утримати нас подалі від його королівства. Але тепер ми мали стати союзниками, і якщо він міг довірити своїй доньці жити в нашому королівстві, було б занадто вороже з його боку відмовити нам у нашому проханні.

"Зробить." Я пішов з Малом, який люто заряджався за моєю спиною. Я знав, що він так відреагує, але не міг відмовити, бо він не дозволив би мені йти на землі Асйорда самотужки.

"Йдеться не про те, щоб захистити її, чи не так?"

"Що ти уявляв собі в юному віці?"

Він засміявся коротко і незворушно. "Отже, я мав рацію".

"Про що?"

Він лише розчаровано зітхнув і промовчав.

Малік не промовив жодного слова, поки ми йшли до таверни в кінці міста, яку ми відвідували, коли були достатньо дорослими, щоб не пити багато. Сонце майже сховалося за обрій, кидаючи фіолетову тінь на кам'янисті вулиці міста. Світло свічок мерехтіло всередині квадратних кам'яниць, що стояли в ідеальній симетрії один до одного, діти бігли до шкіряного м'яча, їхні крики та радісні вигуки наповнювали жваву вулицю; ідеальний Адріатичний вечір. Вночі місто ставало жвавішим, ми були шанувальниками темряви, наші землі росли під місячним світлом, а тіні ставали темнішими, більшими вночі. Це був час, коли наша Аура була найсильнішою, коли емпати бачили емоційні тіні яскравішими, згасання - швидшим, життєві сили - легшими, а телепатичний зв'язок - міцнішим. Для нас повітря вночі ставало солодшим.

Ми попрямували до нашого звичного місця, земля тряслася від музики і танців, якими наші люди насолоджувалися понад усяку міру.

"Здається, ти справді з'їхав з глузду, Кіле, старість не дає тобі спокою", - сказав він, відпиваючи зі свого келиха, нарешті перервавши мовчанку між нами. "Якщо це і є твій план вивчення Асйорда, то ти помиляєшся. Сайлас не підпустив би нас до жодної зі своїх дорогоцінних таємниць, неважливо, яка угода між нами, ми все одно вороги для нього, не кажучи вже про неї". Ось вона, його справжня турбота, вона.

"Лише для того, щоб захистити угоду", - відповів я напівправдиво. Мене цікавив Асйорд, і це був би чудовий шанс дослідити його безкраї землі.

"Ти маєш на увазі принцесу?"

"Одна з тих самих".

Його тіні були вбрані в підозрілість і недовіру. Він розслаблено відкинувся на стілець і підняв тост. "Що ж, вип'ємо за принцесу і за страждених виродків, яких вона з нас зробить".

"Я думав, вона тобі подобається."

"Мені подобається бути страждаючим байстрюком для красивої жінки. Не кажучи вже про красиву жінку з мечем".

Я насміхався. "Вона скоріше хотіла б насадити твою голову на піку."

Він зітхнув з блаженством, відкинувшись на стілець і підморгнувши мені. "Досить захоплююче."

Я викашляв свій напій. "Мене від тебе нудить, брате."

Через два дні Асйорд відповів на наше прохання, надавши дозвіл супроводжувати принцесу до весілля. Відповідь була очікуваною, але, як не дивно, застала мене зненацька.

Коли ми повідомили раду про наш від'їзд, вони більше не вірили собі, що дозволили нам в'їхати в Асйорд, думаючи, що Сайлас збирається надіслати відмову. Вони сперечалися цілий вечір, протестуючи проти того, що ми не їдемо, але ми попрощалися вчора ввечері.

За словами охоронців муру, щоб дістатися до Тенеброзе, треба було б їхати цілий день. Ми виїхали з Амаріса перед світанком, добре відпочивши, одягнені і щільно спаковані. Адріата була теплим королівством, ми ніколи не стикалися з суворою погодою, зимою, засніженою чи крижаною місцевістю. Для нас з Малом ми вступали в абсолютно нове царство. Наш батько подорожував Асйордом незліченну кількість разів, але він ніколи не брав нас з Малом із собою. Невдовзі після того, як ми стали достатньо дорослими, щоб подорожувати далеко, він помер, і тоді було укладено договір про Високий Мур.

"Не змушуйте мене шкодувати про те, що я погодився дозволити вам це зробити", - попередив Ларг, відкриваючи ворота Зони Миру до зимових земель.

"Це проти моєї волі, старий, не вистачає тільки кайданів, - покаржився Мал. "Ідіот, якого я гордо називаю своїм братом, навіть не поцікавився моєю думкою".

"З нами все буде добре", - заспокоював я, але Мал турбувалася не про нас, а про неї, принцесу, на моє незадоволення.

"Краще б так і було, ви двоє - моя відповідальність. Я дав слово вашому батькові в день вашого народження, і коли я присягався в день вашого благословення, не

змушують мене дивитися йому в очі з похмурим виразом, у нього був страшенно сердитий вираз обличчя".

"Він був жахливою людиною".

"Мал, - суворо покликав я.

Ларг нахмурився, почувши, як він лихословить на адресу людини, яку колись називав братом.

Брат прицмокнув язиком, тіні презирства закрутилися в його голові. "Іноді я забуваю, що ми, люди правди, не виносимо правди".

Ми привіталися з Ларгом та охоронцями по наш бік стіни і попрямували до виходу із Зони Миру. За вказівкою Сайласа, з десяток солдатів, одягнених у синю форму королівської гвардії, чекали на нас на вулиці.

Ми їхали засніженою місцевістю, мої очі боліли від білого снігу, пройшло багато часу, поки вони звикли до ландшафту. Асійордські охоронці провели нас через те, що вони називали лісом Фернбі, до чорної, вимощеної камінням дороги, яка вигиналася чорною змією на багато миль, це була їхня манера швидкої подорожі королівством. Я нарешті зрозумів, як, незважаючи на густий сніг, асійордські воєначальники прибули до Хайволла на суд майже за кілька годин після того, як їх сповістили про це.

Після кількох годин подорожі капітан асійордської групи повідомив нас про зупинку, щоб нагодувати коней і відпочити. Коли ми зіскочили з коней, земля здавалася чужою, сніг хрустів, приємно хрустів, коли ми проносилися повз.

Мал зняв рукавичку і торкнувся землі, піднімаючи сніг на руку. Він божевільно подивився на мене. "Як це так, що холодно, але пече?" - запитав він, тремтячи і витираючи руку об одяг.

Асійордські солдати посміялися над його коментарем і пояснили йому, що через те, що було так холодно, він відчував, що його шкіра обпікається, на що він все ще розгублено дивився.

"Вам не заважає постійний холод?" запитав я, відчуваючи, як рвучкий вітер тупим болем кусає мою шию.

"Ми його не відчуваємо, для нас сніг очищає і зігріває. Для землі - це як ковдра життя", - пояснив капітан, стискаючи в кулаці жменю білої кашки. "Землі Асійорду до приходу богів були м'якими і сухими, ми не могли багато обробляти, але тепер вони придатні для життя, якщо не сказати - повні життя".

Історія Асійорду завжди викликала у мене позіхання, а історія була однією з моїх винних індульгенцій. Я топив ці книжки десятками, більшість із тих, що були в міській бібліотеці Амаріса, я вже прочитав. Гадаю, за винятком тих, що належали Асійорду, відносно нудних, як і їхній задумливий бог та тьмяні благословення.

Солдати були ввічливими, але все ще обережними навколо нас, я бачив тіні їхньої напруги та недовіри, їхні руки не відривалися від руків'їв мечів і не поверталися до нас спиною. Ми домовилися тримати нашу магію прихованою, доки не настануть відповідні обставини, було б нерозумно виглядати для них загрозою.

День почав темніти, ми не бачили сонця цілий день, заховане між сірими хмарами, воно слугувало лише джерелом світла для землі. Коли вже зовсім стемніло, автоматично засвітилися смолоскипи, які висвітили приховані вночі стіни Тенеброзе. Вони здіймалися темно-сірим кольором серед порожнього ландшафту, сотні вартових патрулювали поверхню над ними та чорні металеві ворота, які відчинилися, щоб впустити нас всередину. Місто було величним, дерев'яні будівлі з чорними кам'яними дахами тіснилися на багато миль одна до одної, майже як одне ціле. Над містом висів товстий шар кіптяви і диму від палаючих дров, що витікав з

димарів, висячи майже як друге небо. Дороги були викладені таким же чорним каменем, чистим від снігу і теплим. Воно нагадувало втілену темряву, але пахло світлом печеного хліба і ваніллю.

Територія замку збільшувалася, коли ми залишали місто позаду. Розташований на великій скелі, що височіє над містом, замок Тенеброзе уособлював могутність своїх власників.

"Він відповідає характеру, темний, холодний і кам'янистий. Хоч і досить безкровний, але я очікував, що там будуть голови на піках, ворони дзьобати кишки і все таке", - сказав Мал, коли ми входили до їхніх стаєнь.

"Ніколи не говори занадто рано", - попередив я. Від Сайласа очікували всього, що завгодно, не просто так же він отримав ім'я нищителя королівств. Цей теж його заслужив.

Нас вели через засніжені сади, червоні троянди визирали з-за вкритих кущів, схожі на краплі крові на білій ковдрі. Зовсім не таким ми уявляли собі Асйорд.

Кілька слуг і солдатів зупинилися, щоб подивитися на нас, коли ми йшли на зустріч з королем. Страх огорнув їхні голови, а в моєму шлунку закрутилося глибоко забуте почуття провини.

Чи вбили мої люди когось, кого вони любили? Мені хотілося стати на коліна, вибачитися і попросити у них прощення, адже вони були невинними людьми, які потрапили в пастку і постраждали не за свою провину.

Мал поклав руку мені на плече, вириваючи мене з моїх думок, стиснув один раз і відпустив, даючи зрозуміти, що він знає, що закрутилося в моїй голові, і, ймовірно, в його теж.

Ми підійшли до масивних чорних дверей, які охороняли двоє солдатів, і зробили крок до них, але вони розчинилися, не встигнувши відчинитись. Темноволоса принцеса вийшла, дивлячись прямо перед собою, її очі вже не були такими сяючими бурштиновими, як я колись бачив. Її волосся розвівалося, як воронячі крила, майже відбиваючи гнів, що читався на її обличчі. Вона пройшла повз нас, наче нас тут не було, крокуючи коридором, її руки були стиснуті в кулаки так сильно, що шкіряні рукавички посіріли на кісточках пальців.

"Сноулін Крігборн, я вимагаю, щоб ви негайно з'явилися, це наказ. Ніхто не відвертається, коли я говорю", - пролунав крик зсередини покоїв, такий гучний, що я міг би заприсягтися, що двері затряслися.

Вона насміхнулася, а потім похмуро розсміялася так голосно, що ворони розлетілися в різні боки. "Я впевнена, що люба Морін завжди так робить, тож, гадаю, ти ще доживеш до наступного дня, щоб прикрасити моє жалюгідне життя, Сайласе Крігборне", - глузливо вигукнула принцеса у відповідь, перш ніж вийти з коридору і зникнути з поля зору.

Сайлас... вона так з ним розмовляла?

Тіні розваг заповнили коридор, Асйордські солдати разом з Малом хихотіли і кашляли собі під ніс, хитаючи головами.

Вони нарешті прочистили горло. "Батько з донькою вас неабияк розважать", - прошепотів один із солдатів, пропускаючи нас повз себе.

Темна принцеса не була вигадкою, вона була такою, якою була, я був щасливий, що навіть її батькові довелося зіткнутися з її гнівом, коли я згадав, що недовго залишилося чекати і нас, і всю Адріату.

Охоронці оголосили про нашу присутність, перш ніж провести нас до зали. На його вершині - яскравий поміст, кілька золотих стільців, розкиданих в ряд перед ним,

і червона килимова доріжка між ними, що вказує на короля, який сидить на троні з рівноваженістю правителя-вбивці.

Король Асїорда сидів переді мною за кілька кроків, підперши підборіддя кулаком, а навколо його голови кружляли коричневі тіні. Розгніваний, він добре це приховував, його обличчя було вкрите ковдрою спокою, рівноваженості та вічного неспокою.

"Ласкаво просимо до Асїорду", - привітав він усіх мляво. "Ми не вітали Адріатів - ну, ви знаєте, я гадаю".

Він був причиною, незважаючи на те, що зробив мій народ. Він посіяв страх і хаос у нашому королівстві лише для того, щоб його плани провалилися, а мої люди в страху продовжували вважати, що ці плани не здійснилися. Як він зміг віддати свою доньку на поталу її найлютішим ворогам, я ніколи не розумів.

"Безпека принцеси є таким же пріоритетом для нас, як і для вас, королю Сайлосе. Ви вже один раз дозволили їй опинитися в небезпеці, і цього більш ніж достатньо", - пролунав голос Мала з мого боку.

Король нахилився вперед, киваючи, губи придушували будь-яке бажання наказати "відрубати йому голову". "Дуже добре, тоді вона ваша, щоб захищати її з цього моменту", - додав він твердо, хоча в його тіні не було жодної зневаги. Йому було байдуже.

Нас провели великими холодними коридорами, що вигиналися навколо саду, і прямо на вулиці темноволоса принцеса сиділа на лавці, опустивши голову і поклавши її на долоні. Дійсно, вона не була такою, як її описували, але в ній все ще відчувалася присутність *Ібриса*, вона все ще була ним, дочкою двох Аур, її кров була забруднена, її існування було неприродним продовженням злоби.

Бог визначник, народжений для різанини, народжений руйнівником і провісником смерті, визначення *Ібрисів* на священній свободі Целія. Вона була безсилою, але це не змінювало того, ким вона була - кров'ю, що проклинала її вени.

РОЗДІЛ 15

БОГИ ТА ОХОРОНЦІ

Сноулін.

Пенелопа витягла мене з дрімучої ванни, яка стала холодною і вкрила мою шкіру прищами. Вона загорнула мене в сіру шовкову сукню з довгими мерехтливими рукавами, з квадратним вирізом, що відкривав мій бюст, який вигинався навколо мого тіла і ледь торкався підлоги. Моє волосся було розпущене, по дві шпильки зі смарагдовим покриттям з обох боків. Мої хворі з минулої ночі долоні все ще стукали і боліли, загорнуті в білу марлю під білими рукавичками, що прикривали докази. Пен сказала, що я виглядаю чудово, але я все ще бачила лише похмурі тіні, що плавали у відображенні.

Нія увійшла до моєї кімнати, притулившись до дверей якраз перед тим, як я підійшла до них. Її очі в нерішучості стрибали по кімнаті, уникаючи моєї.

"Говори, Геленія, - роздратовано зажадала я.

"Що б ти не робила, не вбивай нікого. Принаймні поки що", - попросила вона, обережно відійшовши вбік, даючи мені змогу вийти з кімнати.

Я вже знала, кого вона мала на увазі. "Я зіграю в кості, щоб прийняти рішення".

Вона насупилася. "Сноулін".

Я закотила очі. "Я не буду їх вбивати." Я відчинила двері. "Поки що."

Дві високі постаті, схожі на мої страхи, стояли перед моїми покоями. Темноволосі чоловіки схилили голови. Один мав пишне каштанове довге волосся до плечей, наполовину зібране в пучок, карі очі темніші, ніж у більшості, риси обличчя сильні, різьблені, але якісь лагідні. Інший вражав, можливо, своїми сірими очима, схожими на зоряне світло, що переливалося сріблом, як і моя сукня, наче танцюючі снігові духи, або щелепою, вигнутою так гостро, що нагадувала лезо, про яке хотілося вколоти палець; можливо, опором в його очах і ненавистю, яку він не боявся приховувати. Його коротке темне волосся було майже таким же темним, як і моє, риси обличчя були сильними і бездоганно суворими, майже нерухомими. На його підборідді з'являлася ямочка, коли він смикав щелепою. Він був схожий на різьблену скульптуру бога, та сама думка промайнула в моїй голові, коли я вперше побачила його на суді в Кіркволлі. Я запам'ятала їх; такі обличчя не важко забути. Вони обидва були одягнені в темно-чорні шкіри та пристрої, обнімаючи кожен дюйм своїх м'язистих кінцівок, і виглядали фанатичними варварами, якими вони і були.

Одразу після мого повернення з північної подорожі до Асійорду мене викликав батько. Адріати мали прислати двох охоронців, щоб супроводжувати мене до мого шлюбу з їхнім королем, щоб гарантувати мою безпеку. Він поставив мене перед вибором: прийняти двох адріатів, які будуть стежити за мною, або залишитися на території замку. Це було покаранням - покаранням за те, що я не послухався і поїхав на Асійордські острови, за те, що кинула виклик генералу і потрапила до його двору, а також планом, щоб тримати мене подалі від його справ. Для нього це була гра, але для мене він зайшов надто далеко і знав це. Я вибрала саме той момент, коли його очі стали широкими, як устричні яйця, а ніздрі достатньо широкими, щоб всмоктати все повітря в кімнаті. Невже він вважав мене настільки дурним, щоб я повелася на його трюки? Навіть якби їхня ціла армія пішла за мною, щоб охороняти мене, я б це дозволила, бо тепер я знала, на що він готовий піти, щоб утримати мене від своїх планів. Ці двоє чоловіків були послані адріатичним королем для моєї безпеки, і ця

думка ще з учорашнього вечора викликала у мене напади сміху, але тепер, коли я стояла перед ними, вона вже не розважала мене так, як раніше.

Вони злегка схилили голови, обидва уважно вивчали мене, наче ніколи раніше не бачили, їхні погляди падали на мою сукню, а потім на моє обличчя.

"А Адріатам дають імена своїм собакам чи тільки зміям?" запитала я, грайливо почухавши носа, обдаровуючи їх своєю найсолодшою посмішкою.

Срібноокий спалахнув гнівом, його погляд не зводив з мене очей, коли інший зробив крок уперед. "Малік, Ваша Високість, і Кіліан, мій брат", - спокійно сказав він, звертаючись до чоловіка, що стояв поруч. Такі нормальні імена для таких варварів. "Ми будемо вашими охоронцями до вашого шлюбу з нашим королем".

Я насміхалась. "А після, мої трунарі?"

Мені це здалося смішним, але двоє охоронців застигли.

"Потім ви будете нашою королевою, принцесою, як би нам чи вам не хотілося. У цьому питанні не може бути жартів. Ми будемо захищати вас своїм життям від цієї миті і навіть більше", - Кіліан говорив жорстко, з напруженим роздратованим виразом обличчя.

Моя щелепа міцно стиснулася. "Невже?"

"Так, це так".

Я вивчила його погляд, застиглу зневагу, що стояла за ним. "Зрештою, ти знаєш, це стане обтяжливим, дивитися на мене весь час, як на нелюда".

"Ви є. Все ваше існування - це викривлення неприродного. Це просто вигляд, який отримують всі ваші родичі."

Малік застережливо вдарив його кулаком у бік, але старший брат навіть не поворухнувся.

"Будь ласка", - пирхнула я, дещо розважившись від усього цього. "Не намагайся так сильно приховувати свою огиду".

"Це не огида".

У коридорі стало так холодно, що аж поколювало. "Зроби мені приємність."

"Цікавість", - відповів він просто і занадто безстрашно, як на мене.

Цікавість? "Гадаю, тобі буде цікаво. Чи не схожа я на того звіра, яким мене малювали?"

"Ні", - монотонний холодний голос.

"Звісно, я спиляла ікла та роги, але кігті все ще втягуються, майте на увазі".

"А ваше серце, що вони з ним зробили? Кинули на поталу асійордським вовкам?" запитав Кіліан, і брат знову застережливо штовхнув його в плече.

"Ваші люди вирізали його дванадцять років тому, він має бути на ваших землях".

У нього защеміло в щелепі, і він відвів погляд у підлогу, а потім знову безстрашно зустрівся з моїм поглядом. "Ви маєте намір знайти його, катуючи невинних?"

Невинних? Я бачу, він хотів пограти в дурня. "Чому ти так здивований, любий, хіба ти не полював на мене, бо я мала катувати невинних? Але тепер все буде за моїм бажанням, а не за бажанням моїх батьків".

Два брати обмінялися короткими поглядами, а потім знову повернулися до мене.

"То що, так і стоятимеш тут весь день і чаруватимеш мене, чи рушимо, щоб я могла принести в жертву незайману і випити сирітської крові? Ти ж знаєш про мої гібридні ритуали накликання на Нуменгарт, - дражнилася я, розкриваючи обійми і закидаючи голову назад, наче бачила темних ремісників під час ритуалів виклику. "Хоча сьогодні я б віддала перевагу ванні з козячої крові. Пен, приготуй її, коли я повернуся, - сказала я своїй рудій служниці, яка затулила рота, придушуючи хихикання.

"Я думала, що по п'ятницях подають плоть новонароджених немовлят, Ваша Високосте?" запитала Пен у перебільшеному поклоні, утримуючи посмішку, і Нія ляснула її по голові, перш ніж кинути на мене погляд.

"Розбещуєш п'ятнадцятирічну дівчинку, Сноулін?" сказала Нія, хитаючи головою. "Повертайся до роботи, Пен".

Малік опустил голову у вимушеній посмішці, але інший дивився на мене невидючим поглядом.

"Але це моя мета, я оскверню і забрудню людство, моя справжня мета *Ібріс*". Сказала я і підморгнула розлюченій срібноокій змії, яка здригнулася і прикусила язика, що був готовий до чергової відповіді.

"Візьми на сніданок свій *Ібріс*, твій батько дуже радий тебе бачити після того, як ти кинула у нього стільцем", - сказала вона, розчаровано склавши руки.

Стілець, дві вази і картина, але ж це дрібниці, чи не так?

"Що вона зробила?" запитав Малік і відступив, обережно поглядаючи між нами.

"Ти", - кажу я йому. "Той, терпимий, охороняєш мене вдень, а той - вночі".

Варвари погодилися, і сьогодні Малік і Кай повинні були супроводжувати мене. Я була задоволена такою домовленістю, не те, щоб мені хтось із них подобався, але Малік здавався більш приємним, ніж інші. Хоча я намагалася переконати себе в протилежному, з кожним кроком мені здавалося, що по спині копається лезо, і я кілька разів повертала голову через плече. Ця темна емоція знову почала підкрадатися до мене, роблячи мене нервовою і тривожною, моє дихання прискореним і неконтрольованим.

"Мене перетинає прекрасний ворон. Це поганий знак чи добрий?" Еліас покликав до дверей їдальні.

Я обернулася, Кай і Малік здивовано дивилися на мене. "А тепер, Каю, що боляче: коліно в промежину чи коліно в твоє самолюбство?" Але, чесно кажучи, я збиралася зробити боляче Еліасу за самовдоволені загравання і його балакучий рот, я просто не знала, як краще.

"Промежина, - сказав Малік, оглядаючи Еліаса. "Вимір'яв, біль майже дорівнює ножовому пораненню. Чоловіки часто не ображаються на слова. Цілься в промежину, кажу".

Я кілька секунд ошелешено кліпала на нього, перш ніж кивнула. "Промежину."

Я кинулася до Еліаса, обійняла його за плечі, обхопивши руками шию, і вдарила його коліном у промежину, як і пропонувалося.

Він зойкнув від болю, заплющивши очі, нахилився вперед, стискаючи себе. "Радий бачити, що твій дух залишається сильним", - задихаючись, промовив він, скривившись від болю.

Нахилившись до його вуха, я сказала: "Один ворон - це горе. Це за те, що ти розповів моєму батькові про острови Асїорда, виродку".

Він застогнав і спробував випростатися. "Він знав Сноуліна, мої солдати доповіли йому, щойно побачили тебе там, як і Касмір, коли ти не з'явилась на патрулювання.

Звичайно, мій батько пильно стежив за мною.

"Скажи мені, Еліасе, що, в біса, там відбувається? Я знаю, що на північ не нападають Асїордці".

Я змінила напрямок патруля, щойно до мене дійшли чутки про напади вандалів. Я зробила це, щоб розлютити батька після того, як його солдат ледь не ув'язнив мене в моїй каюті після нападу, але натрапила на дивну знахідку.

Він нервово озирнувся по коридору і попередив: "Тримай це при собі, це все, що я тобі скажу, не дозволяй своєму батькові дізнатися".

"Тому він так сильно намагається мене туди не пускати? Бо не хоче, щоб я дізналася?"

Він заборонив мені навіть наближатися до островів, назвавши це поганим приводом, через який Кригборн островів міг би полювати на мене. Гірські вовки можуть більше дбати про кроликів, ніж про короля із заплямованою кров'ю, який навіть не може стати спадкоємцем.

Він випростався, відволікаючи увагу від коридору та вартових, що стояли біля дверей їдальні. "Це все, що я можу сказати, не зраджуючи присяги моєму королю".

"Присягаюся змії, присягаюся пеклу".

"Це моє царство, мій народ, мої землі".

"Тобі доведеться нести тягар, коли він використає таких дурнів, як ти, засліплених порожньою клятвою, щоб підняти пекло в його ім'я. Все життя, яке буде втрачено, буде твоїм, за яке ти будеш каятися".

"Він мій король", - стверджував він так, ніби це мало сенс.

"І смерть - це наша доля, але ми щодня боремося за життя".

Він зітхнув і ввічливо запропонував: "Якщо вони спробують зробити щось смішне, ви знаєте, де мене знайти".

"Якщо ти думаєш, що я витрачати твій борг переді мною на подібні прохання, то ти помиляєшся", - сказала я, прослизавши повз нього.

Протягом усього сніданку мій батько та інші просто мовчки дивилися на мене, поки я їла. Я знала, що вони теж занепокоїлися через прибуття Адріатів, особливо мій батько, який не до кінця продумав свій план і недооцінив, наскільки я зліша за нього.

"Ти задоволена своїм вибором?" - запитав він з виглядом, схожим на роздратування.

Я посміхнулася до нього з вузькими губами і сказала: "У захваті".

Він на мить відкинувся назад, оцінюючи мене і правдивість моїх слів, а потім наказав: "Чоловіками, яких ви спіймали на півночі, займеться один з генералів, ви не повинні їх допитувати".

"Я зловила їх."

"На моїх землях", - рішуче заявив він. "Ти не маєш права ставити їм під сумнів, зрозуміло?"

"Я чудово проігнорувала тебе першого разу, не треба повторювати".

Його очі розширилися, а тон підвищився. "Тобі більше немає чого робити на півночі, не послухаєшся мене і не залишишся безкарною".

А, але бачиш, тепер все змінилося. Він дуже хотів, щоб я туди не потрапила, а це означало, що щось було не так, як він бачив, і він був категорично проти того, щоб я знала правду.

"Ніби ти можеш мене зупинити", - пробурмотіла я, жуючи фрукти.

Його кулак гучно вдарив по столу, розкидаючи крихітні крижані уламки, які розкидали їжу по всьому столу, один з них залишив подряпину, що кровоточила на моїй щоці. Ця надмірна демонстрація сили починала мене втомлювати.

Френ жалібно скрикнула від бризок чаю, що заплямували її сукню, а решта за столом застигла, звернувши увагу на мене і мого батька.

"Сайласе, дай їй поїсти", - перервала наш погляд Морін.

"Чому цей неприборканий звір за столом?" - буркнула Френ, намагаючись витерти рідину з рукавів.

Я насміхнулась: за те, що вельможа розмовляє з королевою таким тоном, у давнину його б відшмагали батогом. Якби це був інший король, вона б не спала під цим дахом, не кажучи вже про те, щоб обідати зі мною. "Що ж, трьох жовтих тролів можна, одному треба відпочити від усього цього болю в очах". Нахилившись, я вистрілила у неї блискавкою. "Я можу терпіти тебе заради розваги, але ще раз заговориш так про мене, і я тебе випотрошу. А краще взагалі не розмовляй у моєї присутності".

"Я не боюся тебе. Ти знаєш про своє призначення, як і ми всі, тож не поведься так зверхньо", - високо підняла голову Френ.

"Ти мені не потрібен, переляканий напівкрівка, полувати краще з тупим звіром, і крики теж".

Її рот розтулився, щоб відповісти, але вона прикусила язика. Раптом вона затремтіла і спітніла, на її губах затремтів крик.

"Що сталося?" запитав Рубен у сестри.

Повільно Мемфіс ковзнув по її середині, і брат закричав, падаючи зі стільця.

"Відклич його", - спокійно наказав батько.

"Але я хотіла, щоб вона закричала", - сказала я, насупившись. Швидше, ніж я очікувала, Френ почала плакати зі свого місця, і я дала знак своєму морфу відступити. "Це було навіть краще, ніж я очікувала".

"Батьку, вона відверто погрожує нам, ти повинен щось зробити", - закликав його Рубен, намагаючись заспокоїти заплакану сестру.

"О, відрости хребет і яйця замість мізків". вигукнула я, безмірно роздратована.

Дядько та Еліас почали кашляти під руками, останній повернувся до мене, хитаючи головою, ледве стримуючи посмішку.

Набравши на тарілку повну тарілку їжі, я попрямувала до виходу, роздратована витріщеними очима та розмовами. Батько голосно стукнув столовими приборами по тарілці, коли я вийшла, але нічого не сказав.

Малік і Кай мовчки йшли за мною, поки я прямувала до зимових садів, з тарілкою в руці і ще трохи їжі в роті.

"Твій батько?" запитав Кай, нахилившись, щоб витерти кров з моєї щоки, поки я сиділа на засніженій лавці.

Малік розгубився, озирнувся на сад, наче хтось міг будь-якої миті вискочити з-за моєї спини.

"Забагато сьогодні". Я підняла голову до клятих небес. "Ви, злісні виродки."

"Боги тепер винні?"

"Коли вони бувають не винні". Я набивала свій рот виноградом, тостами і сиром, поки мені не стало так важко ковтати, що я закашлялась.

Малік подався вперед, і я засміялася, налякавши його.

"Я пережила твої леза, виноград не вб'є мене, дороженький", - сказала я, запихаючи в рот більше їжі, і він відступив.

Він зціпив зуби, задумливо опустивши очі в землю перед собою. Я могла б заприсягтися, що побачила спалах жалю в цьому погляді. Жалість - емоція, яку я ненавиділа усім серцем.

"Скажи мені, Малік, вони святкували після нападу? Вбивство беззахисних дітей, жінок і чоловіків, мабуть, було таким досягненням".

"Ні", - його голос став рівним і задумливим.

"О, мало не забула, що вони мене не вбили, яке розчарування".

Він оцінив свої думки, перш ніж сказати: "Король не дозволив".

Я насміхалась. "Але, звісно, він би першим оплакував свою невдачу".

Мал похитав головою. "Ти й половини не знаєш".

"Тоді скажи мені?" запитала я, схилившись на коліна. "Чому невеликий шматочок анонімної інформації, яку, як мені сказали, ви отримали, має таке значення?"

"Пророцтво".

Я хихикнула. "Ах так, боги та їхні казки. Краще б це було щось хороше, що вони задумали на цей раз?"

Він на мить подивився на мою забаву з усією серйозністю. "Страшний вовк війни і морозу, дракон вітру і хмар, громовержець блискавок, що піднявся з холодного білого попелу. Діти двох земель, Старші Діти. Один з них закрутить небо в порожнечу, інший заморозить землі, а останній розколе королівство блискавкою навпіл. Три Аури, народжені під небом Нубілу та землями Крігу, гнівні *Ібрисі*".

Мій погляд перевівся на Кая, який так само дивився на мене. Я прочистила горло і посміхнулася Малу. "Ах, але всі хороші пророцтва повинні бути в риму, хіба це не зробило б тебе трохи скептичним? Ти хочеш сказати, що моя сім'я загинула через бабусину казку?"

"Воно викарбуване чорними тіннями на місячному камені Ліри, священних воротах Синт, разом з п'ятьма іншими. Боги бачать наші шляхи майбутнього і всі можливості, що відкриваються на них, і Хена використовувала ворота, щоб попередити нас".

Чи мало це мати для мене сенс, більше ниток божественного?

"Ну, вона ще там?"

Він ковтнув і завагався, ніби готуючись до моєї реакції. "Так."

З мене вирвався темний сміх. "Нездійснене пророцтво, або обман, або ви помилились з трьома. Вони загинули ні за що. Я, наприклад, остання, хто залишилась. Якщо тільки ти не сподіваєшся, що я буду всіма трьома, навіть не будучи Аурою".

"Вони ніколи раніше не помилялися, останній передбачив битви під Атером".

З того, що я чула, їм не треба було нічого передбачати. Аларік розповідав мені, як Елдмур з'їхав з глузду, призначивши когось на роль ^{97-ї} Великої Діви, мабуть, усі притомні знали про стан її божевілля. Тож він міг би з таким же успіхом довести мені, що це пуста балаканина.

"Все колись буває вперше, шкода, що це сталося за мій рахунок".

Він більше нічого не сказав, лише подивився на мене важкими очима. Я стримала смикання, щоб не випустити оскал, який піднявся на моєму обличчі при думці про жалість і вибачення.

"Твій брат", - сказала я, знову перериваючи мовчання. "Він завжди такий милий?"

"У нього є свої дні".

"А ти, чому не дивишся на мене так, як він?" Це були досить добрі рум'яні очі, які зазвичай не звикли до незнайомців, не зачеплених моєю присутністю, особливо незнайомців з Адріатики.

Він посміхнувся мені. "Ти надто гарна".

Я кивнула. "Ти маєш рацію, це так".

"Приголомшливо".

"Дійсно."

"Найкрасивіша жінка, яку я коли-небудь бачив".

Я посміхнулася у відповідь, відкинувши пасмо волосся за плече. "Не шукай більше, Малік, ти її знайшов".

"Будь ласка, називай мене Мал."

Зітхання полегшення майже покинуло мене, можливо, разом з ним залишився шар тремтливої обережності. "Ну що ж, Мал, приєднуйся до Кая і тихо милуйся моїм обличчям, поки я розберуся з деякими справами".

Семюель довго дивився на Мала підозріло і здивовано, перш ніж я відвела його, щоб пояснити, що люди, яких ми спіймали на півночі, на диво, не були асіордцями. Подорожуючи так далеко на північ, неможливо було залишитися непоміченими хоча б одним асіордським патрулем, але соларіанцям це вдалося.

"У них на передпліччях були вирізані тризуби, у всіх, це якийсь культ?"

Він зупинився, роздивляючись мене з недовірою. "Тризуби?" - запитав він, і я кивнула. "Соларіанські найманці, так далеко над нашими кордонами? Неможливо. Навіщо їм робити набіги на наші села і храми? Чому найманці, це дії дрібних злодіїв".

У мене були такі ж сумніви. "Ти думаєш, це якось пов'язано з поставками? Чи пов'язано це з угодою? Може, король Магнус послав їх, щоб змусити мого батька розірвати угоду з Янурісом? Еліас знав, що вони соларійці, і батько теж".

Останніми тижнями соларіанці відкрито демонстрували своє невдоволення Асіордом, вони ставали вороже налаштованими і розірвали всі свої стосунки з асіордом. Минулого тижня вони таємно відкликали всіх своїх емісарів та радників назад на свої землі. Більше жодних вантажів не надходило і не відправлялося з головної землі Соларії.

"Я служив їхньому попередньому королю багато років, перш ніж твій дід завербував мене. Вони не виділяються у своїх діях; це означає, що вони незадоволені. Однак я не розумію їхньої поведінки".

Я розчаровано зітхнула: "Він заборонив мені допитувати полонених, мабуть, тепер ними керує якийсь новий генерал".

"Генерал Мореган, вона з Модра, дуже вправна, як злісна, тримайся від неї подалі", - попередив він. "Зважаючи на те, що ти зробила з тими двома, яких спіймала під час перевезення три тижні тому, я б не підпустив тебе і близько до живого полоненого, та ще й мертвого", - весело засміявся Сем, а я зіщулилась, побачивши їх закривавленими, і почувши потім догану від батька, який мав намір використати їх для отримання інформації.

"Якби ж то було тільки це. Я знаю, що він намагається тримати мене подалі від чогось".

"Я розпитаю про все і зв'яжуся з тобою", - запевнив Сем.

"Дякую і водночас прошу вибачення за те, що втягнула тебе у все це".

"Із задоволенням допоможу тобі, Сноулін".

"Я могла б попросити Фрею про допомогу".

"Її батько не з тих, хто тримає доньку в стороні від судових справ. Він не був щасливий відтоді, як був змушений вбити Габріеля. Його плани ніколи не передбачали, що Фрея посяде його місце, і він підготував молодого вченого, щоб той

прийняв на себе обов'язки лорда Модра, коли він помре. Тепер, коли Фрея овдовіла, вона має для цього всі підстави".

Досить смішно, щоб викликати хіхикання алігатора, жінки були спадкоємицями батьківських обов'язків тільки в тому випадку, якщо вони були самотніми дітьми, незаміжніми і бездітними.

"Він, мабуть, вищипує пір'я на думці про те, що його наступницею при Зимовому дворі стане дочка, найбільший жінконенависник, якого успадкувала жінка". Я засміялася і поплескала в долоні від цієї думки. "Вперше безглуздий закон Асіорда про те, що жінки не можуть виходити заміж більше одного разу, став у пригоді".

Овдовіла асіордійська жінка була змушена усамітнитися. Посудина, призначена виключно для одного чоловіка, в той час як чоловіки могли загравати і ворухити своїми членами на будь-якій жінці і одружуватися зі стількома, скільки в неї влізе.

"Я б не надто радів цьому, Фрея буде під опікою старих вовків. Ймовірно, вона буде змушена піти у відставку за хвилину після того, як один з них почне звертатися до неї "цицьки" або "пизда", - зітхнув Сем і похитав головою. "Вона не принцеса, і вона не ти".

"Ні, але вона може бути набагато кращою, я знаю її". Вона мала розум і дух, ненависть до патріархату, який прирік її на темну долю. Їй потрібно було лише заохочення, щоб використати їх, і рука підтримки поруч.

Ми обговорили ще кілька деталей нападів на села. Він розпитував мене дуже детально і простежував кожну з них крок за кроком. Я повторювала це стільки разів, що це стало піснею...

"У тебе талант, у тебе було б велике майбутнє в Асіорді", - болісно додав він, відтягуючи губи в занепокоєнні.

"У мене тут ніколи не було майбутнього, Семе, я завжди це знала, і частково, гадаю, ти теж знаєш". Я ніколи не вписувалась в це місце, мені все це було важко відчувати співчуття і зв'язок з його мешканцями, ці люди ніколи не були моїми. Для цих земель я чужинка, як і моя мати.

Я оніміла від думки, що моя мама, Тора, Ерен і я були замкнені в цій крижаній в'язниці, як екзотичні тварини, змушені пристосовуватися до нових умов у клітках.

"Давай припинимо танці навколо сентиментів, я знаю, що ти ненавидиш їх так само, як і я", - сказала я, піднявши брову. Я простягнула до нього долоню. "Ти винен мені два нових кинджали, як і обіцяв".

Після нападу я залишила свої перевірені кинджали в лісі разом з тілами, які зникли після того, як солдати мого батька пішли за ними.

Сем засміявся і потягнувся до полиці зі зброєю, звідки взяв дві червоні шкіряні піхви з кинджалами. Вони були тонкими і витонченими; руків'я були срібними, вирізьбленими з виноградної лози, а в їх центрі - круглий смарагд. Він намагався підібрати їх до меча мого брата.

"Використовуй їх добре."

Я обняла його, верещачи від щастя від такого гарного подарунка.

Все ще не в силах втриматися, щоб не дізнатися те, в чому я довго сумнівався після одкровення Маліка, я запитала: "Сем, ти чув про пророцтво Елдінгчайлд раніше?"

Він вивчав мене кілька секунд, а потім його погляд перевівся на мого адриатичного охоронця, що стояв позаду мене. "Так", - відповів він упівголоса. "Це казки, Сноулін. Ніщо інше, як казки і фальшиві страхи, щоб розпалити бажання мати сильну укріплену армію - страх спонукає до ретельної підготовки, повір мені. Нічого іншого."

"А мій батько знав?"

"Так. "

Я видихнула болісний стримууючий вдих, поки мої нутроці здригалися. Чому і звідки у нього з'явилася ця ідея? Невже пророцтво підштовхнуло його створити нас, щоб ми знищили цей світ? Адріати вбила мою сім'ю, щоб запобігти пророцтву, яке мав намір здійснити мій батько.

Мені не знадобилося багато часу, щоб прокрутити в голові божевільні думки. Тиняючись по кімнаті неспокійна, безсонна і стурбована, я перескакувала з одного кінця спектру в інший. Двоє адріатів стояли на моїй сторожі, двоє з тих, хто намагався мене вбити, і які могли б спробувати знову, вільно і з надзвичайною легкістю. Чи не помилилась я з вибором, чи не вирила я собі могилу? О боги, я дозволила своїм друзям бути на сторожі разом з ними, наражаючи їх на непередбачувану небезпеку. А Нія мусила стояти пліч-о-пліч із собою подібними, людьми, які знущалися над нею всіма можливими людськими способами, закарбувавши в її пам'яті болісні спогади та жахливі шрами. Що я зробила?

Я прочинила двері своєї спальні. Вони стояли по обидва боки коридору на відстані один від одного.

"Сноу? Що з тобою? непевно запитала Нія.

Так, Сноулін, що сталося?

Я не дивився на адріатинця, який зупинився прямо переді мною. "Я зголодніла", - сказала я, рухаючись коридором.

"У тебе в кімнаті є їжа", - заперечила Нія, можливо, нахмурившись від збентеження, яке я відчула, навіть відвернувшись від неї.

"Я мала на увазі спрагу". Я пішла швидше, сподіваючись, що вона припинить розпитування. Мої босі ноги м'яко шльопали по землі.

"У тебе там теж є всіяке таке, пам'ятаєш?"

"Щось тепле".

"Ти ненавидиш теплі напої", - здивовано відповіла вона.

Я зупинилась в голосному стогоні, повернувшись до неї, як я могла сказати їй, що мені страшно залишати її наодинці з ним, що я відчуваю себе жахливою людиною, яка не продумала цю частину. "НіЯ, небеса Целома, я не можу заснути, ти щаслива?" Мої очі ковзали то вліво, то вправо на срібноокого змія, холодного, як і його власник. Вони затрималися на моїх, і чомусь мої очі відмовилися відводити погляд. "Що?"

Він кинув погляд на мої ноги. "Ти без взуття."

Я повернула пальцями ніг по холодній підлозі. "Я знаю."

"Я поверну їх".

"А якщо я кину тобі ласощі і потру тобі живіт, ти будеш крутитися для мене? Твій обов'язок - залишатися поруч зі мною настільки тихо, наскільки ти можеш гавкати, не змушуй мене нацьковувати тебе, Адріатинцю". Ти граєшся зі своєю молитвою, а вони думають, що гонитва - це гра, а я хотіла насолодитися гонитвою, коли обидві сторони знають, що вона смертельна. До того ж, було б соромно, якби це обличчя було закрите.

Він витягнув шию, щелепа здригнулася в явному гніві, перш ніж він сказав: "Як хочеш".

"Ми йдемо в сад? Будь ласка, не треба, ти вже двічі хворіла", - попередила Нія, знову привертаючи мою увагу до себе, перериваючи розмову зі срібноокою змією.

Я повернула, продовжуючи йти коридорами. "Потім ми познайомимося втретє, але це буде не сьогодні. Сьогодні я буду блукати по кухнях".

Ми увійшли до кухні, дві свічки створювали печерні тіні, звук наших кроків відлунював у нічній тиші. Кен, кухар, самотньо сидів за одним зі столів і спокійно потягував напій. Я завжди знаходила його тут в цей час, навіть коли була дитиною.

Побачивши мене, він підвівся. "Я буду готовий за мить".

Я замахала руками, зупиняючи його. "Ні, я не голодна."

Він зупинився, здивовано кліпаючи очима. "Щось новеньке."

Я замовкла, стоячи перед ним, не знаючи, що з собою робити, а він здивовано дивився на мене. "Вип'ємо?"

Я кивнула, і він пішов принести мені чашку елю.

"Половину, - озвалася Нія за моєю спиною, - вона легка, Кене. Зроби краще на чверть".

Я розсердився на неї. "Ти тепер Аларік?"

Вона коротко засміялася. "Якби я була б тобою, я б взагалі не дозволяла тобі пити. Пам'ятаєш, як одного разу ти випила два ковтки вина і накинувся на бідолашного довготелесого Саймона, думаючи, що він кінь. Кен старий, тож тобі буде погано, я не вірю, що ти до нього наблизитися", - сказала вона, вказуючи на Кіліана, який лише шоковано кліпав очима від цього одкровення. "Залишаюся тільки я, і я точно не буду твоїм поні на сьогоднішній вечір".

По моєму тілу пробіг жар, і я відчула, як мої щоки і вуха почервоніли від її викриття перед адриатичною змією, яка після її слів безтямно втупилася між мною і Нією.

"Чверть кухля елю, - сказав Кен, підсідаючи до мене. "Важкі дні чи ночі, гарбузику?"

Все це було важко, але хіба це мало значення? Я не відповіла, роблячи ковток гіркого напою.

Він підсунув мені маленьку тарілочку зі скибочками яблук. "Раніше ти приводила сюди Тору, коли вона не могла заснути, а тепер приходиш сама. Ти, мабуть, сумуєш за нею", - сказав він.

Я пам'ятаю, що це місце було нашим безпечним раєм - нашим лабіринтом, ми поводитися так, ніби неприємності відкривали нас при вході, це й досі так відчувається. Можливо, саме тому воно мені досі так подобалося.

Моя голова опустилася, дихання злегка сповільнилося. Це був не той момент, щоб виглядати слабким, не той момент, щоб панікувати. "Ваша дружина", - сказала я, випроставшись. "Вона пекла нам булочки з джемом".

Вона дозволяла нам плакати у себе на колінах, витирала очі своїм фартухом, доглядала за шрамами від батогів на наших спинах, отриманих від командира Бруми, бо навіть лікарі відмовлялися лікувати наші рани, розповідала нам страшні історії про гірських звірів, щоб ми забули про реальні, і пестила нас, поки ми не засинали біля кухонного вогнища.

"Так, - відповів Кен з коротким болісним сміхом, ніби згадуючи разом зі мною. "Вона намагалася і того дня привести їх, коли вони знайшли тебе, але король не дозволив їй".

Мої очі заплющилися, і я прикусила губу від тремтіння, надто боляче... надто боляче. Я чула, як вона біля дверей благала і просила віддати цукерки, щоб просто побачити мене.

"Я попрошу її зробити їх знову", - запропонував він.

"Ні, я їла їх тільки тому, що Тора їх любила, тепер вони просто нагадують мені про неї. Я не хочу, щоб вони мені нагадували."

Кен зітхнув, спираючись на стіл і простягаючи мені руку. "Твоя сестра була солодшою за булочку, не роби її гірким спогадом".

"Це не вона зробила їх гіркими".

Від моїх слів очі Кена метнулися за мою спину, можливо, в бік адриатичного охоронця, який міг почути все, що ми говорили.

Він ніжно поплескав мене по плечу. "Ти ж сама заміщуєш тісто, сама обираєш, скільки солі й цукру, спецій і фруктів додавати в нього, не дай зіпсувати свій солодкий смак, замішуючи все, що тобі дадуть. Добраніч, маленька лють".

Вони нічого мені не дали, Кене, вони кинули в мене попіл, бруд, отруту, полум'я, чорну сталь і темряву. Я намагалась відгородитися від них, кожна мітка на моїй спині нагадувала про це, але пластівець за пластівцем падали на мою чашу. Покривали і посипали, одягали і роз'їдали ці спогади.

Почулися кроки Нії, що наближались до мене, її рука впала на моє плече. "Я знаю, що ти робиш".

Я повернулася до неї обличчям. "Одне слово, Ніє, лише одне, і я повернуся до нього прямо зараз".

"Ні, не треба. Цього разу ти його справді роздратувала, ми ж не хочемо втратити задоволення, правда?"

"Це було егоїстично з мого боку і дуже неправильно".

"Не треба, будь ласка. Все гаразд."

Якщо хтось казав, що все гаразд, це справді означало, що все гаразд. Ми втрюх придумали це, щоб краще розуміти один одного. Це було необхідно, всі три наші голови працювали так дивно, що неможливо було дізнатися правду, але ми вирішили голосно її визнати.

Я посміхнулася їй. "Тепер, коли я бачу краще, ти виглядаєш як ідеальний поні для мене, дозволь мені погладити твою гриву".

Я різко підвелась, і вона кинулася тікати від мене.

Ми гасали по кухні, переслідуючи одне одного. Присягаюся, наш сміх розірвав тишу замку і розбудив усіх. Я вже давно не дозволяла сміху так весело наповнювати мої груди, тут, на тому самому місці, де колись я ганялась за Торою з таким самим звуком.

Я зловил її, кинувши нас обох на підлогу.

Я тримала її руки притиснутими, а вона звивалася, борючись піді мною. "Ти п'яна маніячка."

"Дати тобі перший поцілунок", - дражнюся я, плямкаючи губами. "Я буду твоєю найчарівнішою".

"Що за жарт, який би милий не цілувався, не трахався, не тікав на світанку, а він лишається. Вони прокидаються в обіймах одне одного, обіймаються, знову цілуються, разом снідають, тримаються за руки, обіймаються, говорять одне одному солодкі слова".

"Тьху", - буркнула я, і вона перевернула мене під себе.

"Ти ж знаєш, що це таке? Я чув, що у вас теж є правило не розмовляти".

Я голосно хихикнула, відкинувши голову назад, бо й справді мала невелику вагу. "Коли прекрасний принц почне тьвкати і стогнати про десять видів сирів, які він любить до вина, посеред вашої забави, скажи мені, чи не хочеш ти запхати йому в рот кляп".

Кіліан пирхнув і почав голосно кашляти з іншого кінця кімнати, і ми обидві звернули на нього увагу.

"Ти можеш змусити пекло звернути молитви до богів", - змусила бідолашного адріатинця ледь не захлинутися повітрям. Вставай, - наказала вона, відходячи від мене. Вона простягнула руку і обережно запитала: "Це справді сталося, сировар?"

Я засміялася і кивнула.

"Боже", - сказала він, перш ніж розсміятися. "Ви всі так робите?" - звернулася вона до адріатинця.

Він коротко глянув у мій бік, а потім незворушно відповів: "Я не дуже люблю сир, навряд чи я зможу це зробити".

"Ні", - сказала я, і він подивився на мене. "Ти, мабуть, прочитав би святий *Caelus liber*, розділ сто про те, як вбити *Ibrisa*, а потім весело встромив би ніж мені в груди".

"Глава сорокова, про вбивство і виснаження душі".

"О, так", - муркочу я, напівприкривши повіки. "Ти заводиш мене, коли говориш зі мною про релігію, Адріатіане".

Його очі звузилися на мені, риси обличчя сіпалися від відрази та гніву. Так приємно.

Я встала і сила за стіл, з важкими від сну повіками, розкинувши верхню частину тіла на столі. "Заспівай мені. Заспівай мені рядки з "*Caelus liber*", де вбивство моєї сім'ї вважалося святим".

Він довго не відповідав, і я злегка підняла свою важку голову і побачила, що він дивиться на мене. "Хіба боги не неоднозначні у своїх вчинках? Ти робиш щось погане, але це може бути виправдане зло, ти робиш щось добре, але це може бути сумнівне добро. Чому право чи неправо потрібно виправдовувати, якщо воно є і правом, і неправом? Ви вбиваєте, і це неправильно, ви вбиваєте під приводом усунення більшого зла, і це правильно? Хіба вбивство не є просто вбивством, не є простою помилкою? Хіба це не робить тебе таким же, як я?"

На його обличчі не було жодного виразу, коли він відповів: "Так".

"Тоді не дивись на мене так, ніби дивитися на мене - це єресь".

Він дивився на мене, а я дивилася на нього. Я ненавиділа цей погляд, але його мовчання було чудовим.

"Як би ти хотіла, щоб я на тебе подивився?"

"Зовсім ні."

"Мені наказано не випускати вас з поля зору, це не те прохання, яке я можу виконати".

"Ти був моїм покаранням, - сказала я, влаштуваючи голову на своїх безкровних руках. "Принаймні не поведься так. Подивися на мене, не витріщайся на свої переконання про мене".

РОЗДІЛ 16

СПАДКОЄМЦІ ТА ГЕРОЇ

Кіліан.

Тиждень. Цілих сім днів. Я наслуховався образ, уїдливих зауважень і надивився на неї стільки, що вріс найтовстішою шкірою. Я не з тих, кого легко образити, але її образи завжди знаходили спосіб зачепити мене.

Поглянь на мене, не дивись на свої переконання щодо мене. Як я можу, коли все, що вона робила, це доводила їх правильність.

Вона вилетіла зі своєї кімнати, готова до різанини. Вдихнувши повітря коридору, вона насупилася, принохуючись. Ця жінка була дивною у всіх людських і нелюдських сенсах: людський фасад і нелюдська сила слів і присутності. Вона рідко спала, а якщо спала, то в найдивніших місцях. Вона ненавиділа людей, всіх, хто не був кухарем або її друзями, особливо вона ненавиділа дітей. Її навички гри в шахи були жахливими, їла вона вибірково, якщо взагалі їла. Зітхання. Я можу перераховувати її вади до нескінченності.

Вона покрутилася навколо, виглядаючи спантеличеною, а потім почала повільно наближатися до мене, поки не підійшла достатньо близько, щоб я міг розрізнити пасма її волосся. Що вона робила?

Я поклав два пальці їй на лоб і відкинув голову назад.

Вона повільно моргнула, а потім подивилася на те місце, де я доторкнувся до неї.

Відклавши пальці, я зробив крок назад і сказав: "Говори звідти, ображай звідти, проси звідти".

Вона поступово насупилася. "Ти мені зараз наказуєш?"

"Встановлення меж, Ваша Високість."

Я не сказав нічого цікавого, але вона посміхнулася. "Багато таких, як ти, намагаються встановити ці... межі, але, мабуть, хочуть прокидатися по той бік мого ліжка. Невже тобі так важко, що тобі доводиться встановлювати кордони?" Вона випнула нижню губу і насмішкувато затріпотіла віями.

Нерв застрибав у мене на скроні, але я тримав себе в руках. "Це, мабуть, велике ліжко, щоб вмістити твої егоїстичні вбивчі звички і мою неприязнь до тебе разом з нами, втиснуте в нього".

"Двоспальне", - сказала вона, блиснувши мені гострою посмішкою.

Що образило цього?

Кейден хихикнув з іншого боку коридору. "Переживи другий тиждень, солдате".

Вона подивилася у вікно на лагідне денне світло. "Зараз день."

Я підняв брову. "Прониклива спостережливість".

Вона роздратовано моргнула. "Чому я бачу твоє обличчя? Де Мал?"

Мал? Чому вона кликала мого брата Малом? "Він сьогодні вранці поїхав до Адріати, його мати захворіла, він скоро повернеться". Дріада знову знепритомніла. За останні місяці хвороба наздогнала її більше, ніж можна було порахувати. Мал ніколи не знав, коли це буде востаннє, тому завжди стояв поруч з нею, щоразу, коли їй ставало зле.

"Хіба ви не брати?"

"Наполовину", - відповів я, роблячи ще один крок назад від неї. Мій погляд ковзнув по її вбранню; вона була у військово-морській формі. "Ми кудись прямуємо?"

"Так", - сказала вона, постукуючи золотими кружечками по нагрудній кишени. "Я капітан, пам'ятаєш?"

Незважаючи на те, що я ледь не пустив кров з язика, важкі слова вирвалися з мене. "Схильний запитати, навіщо? Хіба це необхідно для вас? Хіба Асіорд не є королівством з найбільшою кількістю воїнів у всьому Дарданесі? Невже ви так відчайдушно потрібні там, де є небезпека?"

Вона закотила очі й попрямувала коридором. "Нам треба поговорити?"

Я швидко йшов позаду. "Моєш не відповідати на мої запитання?"

Вона простягнула руку і порахувала: "Я хочу, ні, це не обов'язково, і, за твоїм спостереженням, Адріатиане, в Асіорді справді найбільше солдатів. Хочеш, щоб я тебе погладила, як хорошого хлопчика, чи пригостила?"

Вона була неможливою. Сарказм був її сніданком, обідом і вечерею. Не те, щоб вона їла багато чого іншого. Можливо, того, що вона не потребувала їжі, було більш ніж достатньо.

Її ескадрон у повній бойовій готовності стояв біля схвильованої стайні, навколо якої шалено кружляло безліч солдатів, готових до патрулювання. Її морф з криком спустився з неба, б'ючи своїми чорними крилами до землі, сніговий пил здіймався в повітря, коли вона спускалася, пересідаючи на кобилу.

"Сноулін, сестро", - покликав чоловічий голос, що долинав здалеку.

Риси обличчя принцеси загострилися до вбивчого гніву зі спалахом роздратування. "Рубен, напівкровка", - неприязно привіталася вона, загострюючи удавану посмішку.

Вона так розмовляла зі своїм братом чи сестрою? Я потер очі, вона з усіма так розмовляла.

"Чудово, як завжди", - зауважив він, не будучи враженим.

"А дратівливість все ще залишається твоєю найкращою рисою характеру".

Він насміхався і блискав очима, але вона не постраждала. "Знову збираєшся роздратувати батька?" - запитав він, змахнувши невидимий пил зі своєї химерно прикрашеної військово-морської форми. Оборки білої сорочки визирали з коміра і рукавів, нитчаста золота вишивка виноградної лози збігала по рукавах і штанях. Він не мав золотих кокард, які б вказували на його посаду, але натомість мав золоту протяжку зі стрілою. Вони були зовсім не схожі. Вона була в певному сенсі яскравою, але їй ніколи не потрібно було одягати на себе прикраси і владу, щоб знати, що вона має її; вона несла її у своїй поставі.

"Йдеш, щоб тобі лоскотав яйця якийсь лорд, хіба твоя мама так не робить? Бідолашний, маленький, дорогоцінний, невже матуся нехтує тобою?" - сказала вона, наближаючись, щоб поправити його мереживний комір, і він ледь не здригнувся від страху. Вона міцно притиснула його до себе, і червоний рум'янець розлився по його блідому обличчю і по шії.

Я скривився від образу, який вона вклала мені в голову, в той час як її подруга тряслася від тихого сміху поруч зі мною.

Він прочистив горло, помаранчеві тінні збентеження застигли на його голові, як і на обличчі. "Я їду до Аринту, батько попросив мене обговорити нову угоду з..."

"Там". Вона підняла долоню, щоб перебити його. "Там ти мене втрачаєш."

"Заздриш", - огризнувся він. "Я, спадкоємець Асіорда, виконую важливу роботу".

Хіба вона не була спадкоємицею? Сайлас мав намір посадити на трон неблагословенну? Сайлас планував так скоро піти на пенсію від своєї корони, хіба люди живуть не сімдесят років у кращому випадку?

Вона почекала мить, а потім вибухнула реготом, втягнувши живіт, аж з куточків її очей потекли сльози веселощів. "Це було б моєю розвагою на кілька тижнів".

"Але це так", - наполягав він, вишкіривши зуби в оскалі.

"Якщо це допоможе тобі спати вночі, напівкровка, я навіть прикинуся мертвою заради тебе. Невже ти не розумієш, що ти зів'янеш зі своїм жалюгідним смертним життям, тоді як мій батько житиме, щоб шанувати цю криваву корону, можливо, вічно?"

Він наполовину відступив, все ще палаючи гнівом. "Батько знайде спосіб."

Щоб продовжити життя? Чи були неблагословенні настільки некультурними в сенсі наших здібностей і способу життя?

"Він багатолікий, боже, він не один. Але, - вона зупинилася, піднявши палець до неба, - навіть вони не можуть допомогти. Ви неблагословенні не просто так. Для вас немає ні Бога, ні благословення, ні вічності, тільки маленькі, короткі, зморшкуваті жалюгідні життя".

У цьому я був з нею згоден, за винятком того, що їй не потрібні були образи, щоб донести свою точку зору.

"Ти теж людина, благословенна чи неблагословенна".

"Я не казав, що ні, але не я граюся в спадкоємця, напівкровка". Вона відпустила його, роздратування читалося в її рисах, коли вона йшла.

"Чому ти прикидаєшся, що не хочеш, - озався він позаду неї, - я знаю, що у тебе в голові все кипить".

"Якби я хотів стати спадкоємцем пекла, Рубен, любий, я б спробував свої сили в Каліго. Я краще буду між вогнем і морозом, бо холод жахливий для моєї шкіри".

Це... було смішно. Зітхни. Холод заморозив мої почуття.

"Тоді чому ти повернулася?"

"Мені було нудно".

"Тепер ти одружуєшся з *Obscur Asteri*, а мала б ховатися".

"Сховатися? Але чому, дорогенький, мене чекає корона, а тебе - позолочений камінь на голові?"

"Це мала бути ти дванадцять років тому", - кричав він, тремтячи від страху. "Під землею, мовчазна, мертва, разом з твоїми братом і сестрою і твоєю сукою матір'ю".

Вона затихла на деякий час. Я не знав, чи вона була ображена, чи розгнівана, але мені хотілося, щоб вона не була ні тим, ні іншим. Це було жахливо - говорити це комусь, хто рятується від смерті і живе, а ти бачиш, як твоя сім'я гине від неї.

Вона повернулася, і удавана посмішка повернулася на її відсутнє обличчя. Її брат стояв на своєму з високо піднятим підборіддям і блискучими очима, хоча в його тінях читався страх, що підкошував ноги, який перетворився на жах, коли вона підійшла, щоб знову поправити йому комір. "Зміїні візерунки дивно наслідувати, ковзаючи в русі, коли можна просто триматися прямо. Напевно, так важко шкандибати по життю, але ти цього не знаєш. Ти черв'як, твій темп - це темп чужого милосердя".

"Зловтішайся своїми словами, Сноулін."

Вона схилилася над його плечем, і його обличчя застигло від жаху, коли вона сказала: "Сказав черв'як, якого я тримаю під своїм чоботом. Я теж прямую до Аринту, ти, маленький смертний напівкровний спадкоємець".

Очі Рубена опустилися між ними, похмурі тіні страху поривами вихлюпувалися з нього. Вона відійшла, широко посміхаючись, і я побачив, що змусило зведеного брата закам'яніти.

Вона причепила елегантний срібний кинджал до стегна і попрямувала до стайні. Вона була жахливим видовищем.

"Милосердя стає тобою, принцесо". Сказав я, сідаючи на коня слідом за нею.

"Я віддаю перевагу живим кормам, що цікавого в мертвих".

Дурний коментар заслуговував на таку ж дурну відповідь. "Чому ми прямуємо до Аринту?"

"Батько скликав збори, щоб обговорити вашу поведінку і їхню пропозицію щодо відкриття ковальської майстерні та прикордонного контролю після того, як стіна буде зруйнована. Прикордонні лорди стурбовані тим, що ваші маленькі коники забруднять ці землі, коли їх звільнять".

"Чи не боїться Сайлас, що його власні снігурі можуть змінити мороз на сонце?"

"Навіщо комусь міняти одне пекло на інше - не розумію. Я тут лише заради розваги і, можливо, чудового гречаного печива з гарбузовим насінням і корицею. Аринт на них майстер".

Вона жартувала?

Вона голосно розчинила двері кімнати для нарад і обшукала всіх знудженим поглядом.

"Сноулін, ти прийшла. Рубен... ти теж", - привітався лорд Аринт, дещо збентежений присутністю високородних.

Альбіус Аринт, я знав його. Багато хто знав. Древній верглазер, страшний до того ж. Він бився разом з багатьма в битвах за Атер, разом з моїм батьком. Він кинув на мене погляд і злегка схилив голову.

Рубен надув підборіддя і попрямував до місця, все ще затьмарений образою.

"Альбіусе, слова для жебраків, де моє частування?" - нетерпляче запитала вона.

Він простягнув їй квадратну коробку, загорнуту в шовкову темно-синю тканину. У ній лежало кілька бісквітів, і принцеса облизала губи, розглядаючи їх від кутика до кутика.

Вона не жартувала.

"Твій брат тут? Навіщо?"

"Святі небеса, - кашлянула принцеса, дещо перелякано озируючись навколо. "Мій брат мертвий, Альбіус, мало не до смерті налякав мене".

Це... був жарт? Я простежив за її відсутнім поглядом і вирішив, що цього разу вона не жартувала.

Старий лорд поплескав її по спині, коли вона легенько відкашлялася. "*Ghur signe mahar.*" Пізніше поговоримо, - прошепотів він калгнанською біля її вуха.

"*Ghur*". Пізніше принцеса відповіла.

Навіщо ця таємниця? Це був черговий жарт... чи більше печива?

"Ваша Високість", - озвався з-за нашої спини в її бік гладкий старий голос. Здавалося, вона була популярною.

Вона обернулася, витончено усміхнувшись, що виглядало як приємна посмішка. "Іваре Вензор, якому припливу ми завдячуємо такою приємністю?"

Він засміявся, а потім взяв її руку, щоб поцілувати в кінчики пальців. Вона скривилася в маленькій гримасі, перш ніж швидко повернутися до улесливої посмішки.

Він кинув на неї слизький погляд. "Як завжди, сяє красою сонця".

"Будеш довго витріщатися, старий виродку, і отримаєш сонячний опік", - пробурмотів Кейден поруч зі мною, а вона кинула на нього застережливий погляд через плече.

"Батько просив тебе приєднатися?"

"Взагалі-то ні, це я попросив. Ви, звичайно, знаєте, що я був на вашому боці і голосував проти угоди, цього варварського союзу з тими, кого ми самі вигнали. Дванадцять років тому я наполегливо боровся за те, щоб ця стіна була запечатана, і я буду боротися до останнього подиху, щоб вона залишилася такою. Ви повинні заступитися за мене, знаючи свою позицію".

Отже, опозиція була, як і передбачалося. Мені завжди було цікаво, як Сайласу вдалося переконати весь свій двір укласти цю угоду, адже вони самі наполягали на ній місяцями. Вони, мабуть, теж справді потребували цього.

"Яка моя позиція?" - запитала вона, дещо захищаючись від презумпції.

"Звісно, ти не вийшла б за нього добровільно, чи не так?"

"Ну, тато мене не змушує. Я не тікаю, не штовхаюсь і не кричу, - сказала вона, нахилившись, перш ніж дражливо прошепотіти, - це має бути добровільно".

Я теж про це думав. Причина, чому вона не вирішила втекти, як тільки дізналася про угоду.

Він насупився на неї, не вірячи своїм очам. "Можу я запитати чому?"

Вона досить нудно розглядала свою руку в рукавичці. "Мені казали, що він неймовірний коханець, до того ж ніжний".

Подих потрапив не в ту дірку, і я вибухнув кашлем. Ця безглузда жінка.

Кейден поплескав похмурою рукою за мою спиною. "Чутки, мабуть, правдиві."

"Таких чуток немає", - сказав я, випроставшись.

"Ваша Високість, - вилаявся лорд Вензора, не розгубившись.

Вона незворушно подивилася на нього. "Іваре, я не хочу, щоб мене вербували до вашого маленького опору. Життя партизана в цій справі буде дуже коротким, як і кожна спроба кожного вензора вирвати корону мого батька. Я не носитиму капелюха, спатиму на землі, лежатиму між вовчим гноєм і хутром, тож боюся, що зможу лише спостерігати здалеку". Вона нахилила голову вперед і назад, ніби вирішуючи в думках, перш ніж сказати: "Коли все це не вдасться".

У середовищі Зимового двору був розбрат?

Вона залишила ображеного лорда і спокійно сіла в крісло.

"Ти точно не дбаєш про повагу до інших", - сказав я, ставши поруч з нею.

Вона кинула на мене пронизливий погляд. "Повага купує тобі ввічливе вітання, страх купує тобі покірність. Ввічливі слова спалахують, наче сміття під літнім сонцем, але я даю гарні повідці з діамантами та корупцією".

Я засміявся, не маючи кращої реакції, вона змучила мене несподіванкою. Здавалося, мене вже ніщо не шокувало. "Страх? Це твоя мета. Я вважаю, що ти вже досягла її в день свого народження".

"Не така, Адріатиане, не така, в якій ночами кричать діти, не така, яку розповідають біля згасаючого багаття, від якої ти підстрибуєш і спиш з розплющеними очима. Ті, де кожен візерунок листя, форма хмар, звук вогню нагадує тобі про моє обличчя і мою присутність. Ті, про які розповідатимуть через століття, і не заради моєї сили, а заради моєї могутності".

Вона була божевільною, абсолютно божевільною.

Моя тітка увійшла разом з Ларгом. Асійордці виглядали втомленими і суворими, більше не розмовляли між собою і всю увагу приділяли моєму роду.

"Ваша Високість", - привітав її Ларг, коли вони сіли навпроти асіордської сторони.
"Ми знову зустрілися."

"Ларг, яка приємність", - привіталася вона, безневинно кліпаючи віями. "Але мені більше подобалося, коли ти приносив мені оленину на розтерзання".

"Я впевнений, що Асіорд добре себе почуває, і ви будете задоволені".

Вона засміялася, але якось м'яко, не ображено. "Досить добре". Посмішка, яку вона носила, за мить змінилася на жорсткий гнів, коли вона повернулася до моєї тітки.
"Адріана Дракос, ми нарешті зустрілися. Аларік Драва передає вітання, хоча я не дуже люблю привітання, скоріше кинджал між твоїми маленькими ребрами".

Погляд моєї тітки тремтів і майже злякано бігав по обличчях у кімнаті. Вона знала свої помилки і знала свої страхи. І те, і інше стояло перед нею: відвага, помста і золотий погляд. "Ми прийшли обговорити важливі справи".

"О, так, вибачте, - сказала принцеса, відкинувшись на спинку стільця, схрестивши ногу на ногу. "Ми повинні обговорити твою смерть одразу після цього, але спершу визначимо пріоритети. Але я не вб'ю тебе, не почувши, як ти називаєш мене своєю величністю, моєю королевою". Вона підморгнула, а потім поцілувала мою тітку, яка ледь не проковтнула себе у власній шкірі.

Вона щось знала - принцеса щось знала.

"Звідки вона знає голову ради?" запитав я її подругу.

Вона знуджено моргнула. "Її опікун знає, разом з її пропагандою проти *Iibriciv* і наказом про напад тієї ночі, виданим королем і схваленим нею. Її опікун знайшов чоловіка з прямим наказом, коли розгрібав тіла нападників, намагаючись знайти Сноулін після того, як вона втекла від нападу. Ваш король надіслав три накази, вона прочитала всі три, запам'ятала кожне ім'я, а особливо ім'я цієї жінки, - сказав Кейден, вказуючи на мою тітку.

Втекла. Це слово застрягло в моєму горлі. Втекла.

Принцеса напівобернулася на своєму сидінні, простягаючи мені руку.

Я нахилився досить близько, щоб відчутти тепло її шкіри на своїй, коли вона нахилилася до мого вуха, щоб сказати: "Чи мені вбити її зараз? Як ти думаєш?"

Я спробував сприйняти це як жарт, але потім помітив порожнє місце за великим вікном, де раніше сидів Мемфіс. Я нервово обвів поглядом кімнату, коли над дальнім кутом кімнати з'явився чорний слизький хвіст, що сягав адриатичного боку столу для переговорів.

"Поклич тварину", - тихо наказав я.

Вона трохи хихикнула. "А чому я повинна?"

"Хочете розпалити війну?"

"І що ти зробиш? Давай, - прошепотіла вона, ніжно торкаючись губами моїх вушних раковин, - зачаруй мене, щоб я знову стала милосердною".

Морф підходив все ближче і ближче до моєї тітки. Чорт забирай. "Клич свою тварину, або я її вб'ю".

Її посмішка стала ширшою і перетворилася на оскал виклику, їй було страшенно весело. "Тоді покажи мені, як ти вбиваєш".

Вона не хвилювалася і не дуже вірила, що я цього не зроблю. "Принцесо!"

"Охорона?" Вона уважно оглянула мене, золоті райдужки її очей сяяли від веселощів. Вона ніжно прикусила губу, майже придушуючи цю переможну посмішку. "Так, ти і твої правила не вбивати. Де була твоя гордість, коли ти послав своїх псів убити мене?"

Вона гралася зі мною. Від самого початку вона тільки те й робила, що гралася зі мною, а я потрапляв у кожну її пастку... і програв усе, що вона намагалася мені довести. Ось що це було. Вона хотіла довести мої помилки, наші помилки, а їх було багато.

Мемфіс раптом вислизнув і скрутився калачиком у неї на колінах. Вона задоволено погладила рукою по голові жакливого тварини. "Ти побачиш, що я більш творча у своїх пошуках, смерть не тішить мене так сильно, як розпад".

Я мав би відчути полегшення, але вона занурила мене в постійний стан тривоги.

Зустріч розпочалася галасливо. З асйордської сторони лунали скарги з постійним занепокоєнням щодо повторення нападу, подібного до того, що стався дванадцять років тому. Вони були в повному порядку, на свій жах. Три тисячі сто двадцять сім. Кількість невинних жертв нашої ірраціональності. Стрегор і моя тітка не усвідомлювали, до яких наслідків призведуть їхні дії. Сліпі від страху, вони ніколи не замислювалися і не каюлися за втрачені життя.

"Я б волів, щоб стіна залишалася на місці", - сказав лорд Вензора.

"Вонв буде стояти", - заперечила моя тітка, опускаючи окуляри, щоб роздивитися його. "Це велика стіна".

"Іваре, - покликав Альбіус, перериваючи готовий вивергнути отруту, що застигла на його губах. "За угоду проголосували. Не гаймо часу на пусті роздуми". Він повернувся до моєї тітки. "Гадаю, ви погодилися, що печатка коваля залишиться.

"Так", - сказала вона. "І об'єднана гвардія на кордонах".

"У нас є політика ідентифікації в наших стінах, про що, я впевнений, ви добре знаєте", - сказав молодий лорд, вручаючи жменю документів своїй тітці. "Ваші люди зможуть безперешкодно подорожувати нашими землями, але в'їзд до наших міст буде ускладнений, якщо вони не матимуть при собі документів, що посвідчують особу".

Вона кивнула. "Ми знаємо, наші громадяни вже забезпечені такими".

Розмову вів Альбій, який набагато краще за правителів переносив повагу над неприязню. Мудрий чоловік з мирною манерою ведення. Заперечення і схвалення одне за одним перекочувалися через стіл, але я був радий, що такі дискусії взагалі відбуваються. Нарешті про свободу мого роду заговорили, і незабаром вона стане реальністю.

Вона нічого не сказала, жодного слова, жодної реакції, лише мовчки не кліпала очима, і після того, як усі пішли, вона стояла майже нерухомо, не дихаючи, не рухаючись у порожній кімнаті для нарад.

"Люба", - покликав Кейден, коли сонце опустилося і його перемогли грізні грозіві хмари.

Вона зробила глибокий вдих і підвелася, виходячи з кімнати. Руки були міцно згорнуті в боки, і я побачив те, що було заховано під столом, їхнє тремтіння. Чому вона тремтіла? Від гніву? Бажання зробити боляче? Неможливість стриматися?

"Що з тобою?" запитав я, наздоганяючи її.

Її кроки не сповільнилися, але вона вже не тремтіла, розчепіривши пальці. "О могутні герої королівства, ви зробили мене злою, але вас дивує, коли зло відплачує вам злом".

"Гратися з мільйонами життів - це не гра".

Вона зупинилася, обернувшись до мене. "Хто сказав, що це гра?"

"Ви хочете війни, руйнування?"

Вона посміхнулася. "Адріатиане, не заводь мене. Це буде не та гра, яка тобі сподобається".

Я стиснув щелепи і проковтнув отруту, яку мій мозок зібрав, щоб виплюнути на неї. "Це серйозно."

Вона зробила крок уперед, тепер віч-на-віч зі мною. "А це твоя робота".

Я підійшов досить близько, щоб вона нахилила голову, щоб зустрітися з моїм поглядом. "Відповіддю не повинна бути смерть".

Вона вказала пальцем на мої груди. "Тоді питання не повинно було стояти про вбивство".

Між нами з'явився меч. "Можливо, цю межу доведеться застосувати прямо зараз", - сказав Кейден, поплескуючи його по моїх грудях.

Гучний стукіт копит зупинився зовсім поруч з нами, а потім наблизилася захекана постать. Знайома постать.

"Нія, - поклікала принцеса, здивована раптовою присутністю подруги.

Вона швидко дихала. "Він мертвий, Сноулін. Він мертвий."

РОЗДІЛ 17

СКОРБОТА ТА МУЧЕНИКИ

Сноулін.

Минулої ночі, коли було оголошено про смерть лорда Модра, двір був у жалобі, і мій батько наказав мені бути присутньою на похороні.

Якщо ти до цього причетна, дитино, я розрубаю твою тварину навпіл, - погрожував він. Він хотів засумніватися і звинуватити у його смерті мої руки, але докази були надто дивовижними. Ловлячи тріску, він спіймав акулу, і весь його довгий рід перетравив колонії скандалів і обману. У зміїному дворі ви натрапите на бенкет скелетів, а скелети Каліуса Модра ховалися не в шафах, а в будинку розпусти.

Надгробні камені, що оточували нас, випромінювали моторошний дискомфорт, падаючий сніг доносив приглушені мелодійні тони, які заглушав лише дзвінкий гомін балаканини. Було похмуро, холодно, плачучі жінки, чорне мереживо, перли, брехливий шепіт і вихвалання блаженного життя господа. Я ненавиділа це, розмови, ніби вони знали його, вихвалання лиходія, який став мучеником тільки тому, що він був мертвий. Так було зі смертю, її часто носили як знак пошани навіть нечестиві, здебільшого нечестиві.

"Ти можеш повірити, що він наказав мені це вдягнути? Я схожа на люстру, Нія. Невже його блискуча дупа не була достатньо яскравою для цього проклятого похорону?" сказала я, поправляючи нестерпно важку корону, всипану золотом і рубінами, на голові.

Одягнися відповідно до асіордійського етикету, це не пропозиція, а наказ, - це були його точні слова. Пен, благослови її серце, старалася з усіх сил, але тугий корсет і пишні спідниці моєї чорної сукні стискали моє існування. Якби все залежало від мене, я б одягла червоне, блискітки і посмішку.

"Цей клятий корсет натирає мої груди, свербить, як божевільний, і я ледве можу дихати. Простягни руку і зніми підв'язку, мереживо дряпає мені шкіру", - сказала я, обернувшись і побачивши, що Кіліан стоїть нерухомо, втупившись у мене очима.

"Чорт забирай", - злякалася я, ледь не вистрибнувши зі шкіри. "Ти що, німий, чому не можеш сказати, що це ти?" Я забула, що Мал поїхав у Хайволл до своєї хворої матері, а я застрягла з цим обличчям і при денному світлі.

Темна брова піднялася на його відсутньому обличчі, яке завжди було сповнене виклику. "Мені що, щоразу, коли я до вас підходжу, треба вголос повідомляти про свою присутність, називати повне ім'я, місто народження і посаду?" - холодно промовив він. "Я б так і зробив, але ми посеред похорону. Мені все ще потрібно дотягнутися до твоєї підв'язки, хоча я не впевнений, що зможу вгамувати свербіж ваших грудей".

Його виклик, що розважав мене, був викликом, від якого я б не відмовилася, але зараз убивчі думки лоскотали мені свербіж, щоб заподіяти комусь біль. Можливо, це все ще було через криваве мереживо.

"Ваша Високість", - озвався м'який голос, що наближався до мене, відволікаючи мою увагу від виродка.

"Фрея..."

Перш ніж я встигла заговорити, вона накинулася на мене, обійняла, ледь не поваливши на землю, ридаючи і схлипуючи. Скорботна дочка, звільнена жінка і сльози щастя.

Я поплескала її по плечу. Що робити в таких ситуаціях? Звісно, від мене не чекали, що я буду плакати разом з нею. "Мої співчуття, нехай його душа спочиває в Ходрі".

Вона намагалася випростатися, незважаючи на безперервне сопіння.

Кіліан простягнув їй хустинку - акуратно складену, вишиту квітами. Його коханка прислала його сюди, щоб він охороняв мене зі схованкою? Б'юся об заклад, вона ще й свої ініціали вишила на його рукаві. Я мало не розсміялася.

"Його душа горить у пеклі, там, де їй і належить бути", - гикнула Фрея, шморгаючи носом у нещасну тканину. "Клятий покидьок побив мене до крові, а потім продав моєму чоловікові, щоб той побив мене ще сильніше, а потім убив його і повернув старі синяки".

Ми обидві одночасно пирхнули, а потім посміхнулися, перш ніж вибухнути тихим хихотінням, усвідомлюючи наше оточення.

Її обличчя скривилося в плачі, перш ніж вона стиснула мої руки між своїми. "Я вдова, сирота, а тепер ще й Леді, як я можу бути нею? Я навіть не могла сидіти поруч з батьком, не кажучи вже про тих опудал свиней, які скаржаться, що їхні зап'ястя обвішані золотом і їм потрібен слуга, щоб підтирати їм дупи".

Я розуміла її хвилювання, єдиною пані при дворі мого батька була евідемона, навіть їй довелося відростити кігті, щоб утримати своє місце, але ця була під моїм крилом, у неї вже були кігті.

"Я буду там".

Вона голосно заплакала, а я стримала гримасу, публічна демонстрація емоцій викликала у мене свербіж. "Ти покинеш мене, Сноулін".

Я підняла її підборіддя. "І коли я це зроблю, ти будеш готова зустрітися з ними наодинці. Пам'ятай, що вони лише чоловіки, найгірше, що вони можуть зробити - це дихати".

Вона кивнула і пошепки повторила мої слова, перш ніж піти, щоб приєднатися до черги плакальників біля труни. Вона була веслом у моєму човні, і я подбаю про те, щоб воно стало міцним.

"Глибокі слова", - сказав Кіліан з-за моєї спини.

Я кинула на нього погляд через плече. "Тепер він заговорив. Де Нія?"

"Прямо за мною розмовляє з вартовим, ти в полі її зору, не хвилюйся".

Я нахмурила брови. "Не хвилюйся, дурню, мені потрібно, щоб хтось послабив мій корсет, інакше твій король отримає труп з розірваними легенями, поклич її, якщо ти не маєш наміру загравати зі мною".

Кілька хвилин він просто дивився на мене, ніби обмірковуючи мої слова, як чарівну ідею, а потім пішов повідомити Нію про мої задушливі обставини.

Я не так хотіла, щоб вона звільнила мене від корсета, як потребувала її, щоб звільнити мене від тривоги.

Вона підійшла, озираючись навколо, перш ніж залізти мені під сукню, щоб послабити зав'язки. Одне лише її обличчя прогнало будь-яке відчуття страху. "Благословенні небеса".

"Ти погано виглядаєш", - сказала вона, оглядаючи мене, поклала руку мені на чоло, і мене пронизало тремтіння. Повітря було занадто задушливим, я не могла дихати.

"Чи всі похорони тривають так довго? Я вмираю з голоду". Я відійшла від її сумнівного погляду. "Цікаво, чи хтось із цих гнилих виродків пролив хоч одну сльозу за моєю матір'ю, чи були вони так само скорботні за молодими втраченими життями моїх брата та сестри?" На вимогу мій мозок почав прокручувати фальшиві картини

їхніх розваг і радості, коли вони проводжали моїх близьких в останню путь. Як вони сміялися і святкували, як дякували своєму неслухняному Богові.

"Це була приватна зустріч, тільки твій батько". Сем підійшов ззаду, поклавши руку мені на плече, його очі були сумні. "Аларік не сказав тобі?"

Я похитала головою. "Він відмовляється говорити про них". Він навіть не хотів вимовляти ім'я моєї матері, навіть про себе.

"Він думає, що підвів їх".

Я проморгала бурю. "Звідки ти знаєш?"

Він посміхнувся з сумом. "Його не важко було зрозуміти. І я був там, коли ми знайшли тебе. Він довго не міг повірити, що ти жива, він... втратив надію", - сказав Сем, потонувши у спогадах.

"Тепер він сварить мене за те, що я не їм овочі", - пожартувала я, щоб підняти настрій, і він посміхнувся.

Він відтягнув мене вбік, остерігаючись сторонніх очей. "Твій батько дізнається; він скоро викриє твій план усунення лордів. Одна справа, коли вони стають на твій бік, і зовсім інша - коли їх вбивають".

Сем зрозумів мої наміри, щойно я розповіла йому про свою дружбу з Фреєю. *Божевільна, нездійсненна, небезпечна* - саме ці слова він вимовив, ходячи переді мною туди-сюди. Я розповіла йому про Мирдур, причину мого повернення, мої плани щодо Асйорда, мої дії щодо Адріати. Він довго не вірив мені, аж поки я не вбила Есберна. Мій план йшов від знищення до перекидання, від розбещення до корумпованості Зимового Двору. Цей корабель мав вірних веслярів, але навіщо мені було надувати їхнє пір'я, якщо я могла просто обскубти його і замінити павичів на стерв'ятників - моїх стерв'ятників, які наважилися б від мого імені сприяти припиненню правління мого батька.

"Не буде, бо вона нічого не робила, окрім як заохочувала", - сказала Нія, прикипівши поглядом до дерев'яної труни, що стояла готова до поховання.

Сем зиркнув між мною та Нією. "Що ти маєш на увазі?"

"Сноулін пустила мене по своїх слідах відтоді, як вона розповіла про галери та весла під час зустрічі з Фреєю. Кілька днів тому Каліус зустрівся з Хельгою, щоб домовитися з нею про її мовчання щодо стосунків з генералом, не допустити скандалу і втрати ним титулу, який він носив протягом десяти поколінь. Очевидно, Каліус знав про неї та її позашлюбних дітей, він допомагав їм роками. Хельга висунула такі вимоги, які неабияк розлютили володаря. Після погроз між ними виникла сварка. Звіт знахарів, який я витягнула з архіву, показав, що його серце зупинилося від старості. Однак моя експертиза показала, що основними причинами зупинки серця були табако, жир, зловживання алкоголем і стрес від усього того, що відбувалося навколо його сім'ї".

Він здивовано насупився. "Він помер сам?"

"Чому важче повірити в те, що він помер сам, ніж у те, що я його не вбивала?" запитала я, дещо ображена.

"Тому що він ідеально відповідав вашим намірам".

"Боги вибирають менше зло". відповіла я.

"Багато хто довів, що молитви грішників теж вислуховуються", - лукаво додала Нія.

"Якби він не помер?" Сем заперечив. "Хіба він не був одним з твоїх... веслярів?"

"Вона планувала вбити його ще до того, як знайшла спосіб підкупити його. Цей нещасний замітник людини ніколи не став би на її бік. Це залишило б ситуацію на моїй милості, - з гордістю сказала Нія. "Якби я нарешті спробувала своє зимове зілля,

то змусила б середніх цілителів більше повправлятися з своєю магією, щоб зрозуміти від чого він помер".

Хоча вона хвалилася цим, вона була дуже вдячна, що їй не довелося скористатися своїми вміннями. Нія жохливо переживала смерть, я б ніколи не поставила її на межу вбивства, незважаючи на її вміння. Їй би ніколи не довелося вбивати когось, якби я могла зробити це за неї.

"Людська отрута?"

Нія гордо підняла підборіддя. "З кількома змінами, одна з яких смертельна і для Аури. Ніхто краще за проклятих не знає отрут, навіть для нас, Аур".

Я обійняла її за шию. "Вона мій маленький геній, ти знав, що вона травниця?"

Вона схрестила руки і насмінулася. "Тільки тоді, коли я їй потрібна, в інший час я або міс загроза, або бос у чоботях".

Сем широко посміхнувся, хитаючи головою. "Що ти будеш робити з Фреєю?"

"Нічого, вона мій союзник".

"Ти їй довіряєш."

"Довіра?" Я засміялася. Сильне слово для тієї, хто часом не довіряє власним відчуттям. Я відгорнула рукав настільки, що тонкий браслет татуювання закрутився навколо моєї руки. Клятва на крові. "Ми уклали угоду. Її свобода і моя підтримка в обмін на її довіру".

Ми з Фреєю дійшли згоди, що після повалення Асйорда вона зможе вільно подорожувати континентом, як завжди хотіла. Нас об'єднувала неприязнь до патріархального суспільства, яке пригнічувало наше нещастя і пригнічувало нашу мужність, і вона вирішила, що це ідеальний час, щоб його зруйнувати, і погодилася підтримати мене в моїх зусиллях, щоб вирвати Асйорд з рук мого батька. Але слова були нікчемні, клятва на крові, яка вимагала життя як ціну за іншу голову, була досить вагомим аргументом, і мені не потрібно було довго переконувати Фрею, їй не було чого втрачати.

Сем похитав головою, застережливо тицьнувши пальцем. "Залишайся розсудливою, ти ще не позбулась його сумнівів".

Він приєднався до шеренги, що формувалася попереду, коли ритуал розпочався зі звуком сьомого барабана.

"До речі, з ким розмовляла міс Загроза хвилину тому?"

"Солдат, посланий від Кая, на Кіркволлі відбувається щось дивне", - сказала вона, оглядаючи нас. "Там є сім'я, яка працює в обхід для порушників".

Я роздратовано зітхнула. "Стратити їх". Після того дня ми знайшли більше адриатів на цих землях, ніж ми могли б знайти полум'я в пеклі. Я навіть була змушена пощадити Кая і відправити його в погоню за ними.

"Міс "з головою", можливо, варто це почути", - сказала вона, нахмурившись від моєї необачності. "Генерал Мореган, вона приїхала з островів до них пару ночей тому разом з групою солдатів. Його інформатор сказав, що вони поїхали з дюжиною адриатів, яких забрали з готелю. Адріати пішли добровільно, без кайданів". Я насупився в невпевненості, а вона продовжила: "Трактиру не було в списку, який ми знайшли у лорда Кіркволла, навіть ми не знали. Як Мореган дізнався - як твій батько дізнався? Себастьяну довелося розшукувати їх кілька днів".

"Аура?"

Вона знизала плечима. "Можливо."

"Це можуть бути новобранці, батько завжди вербував до своєї армії іноземну Ауру". Багато років тому існував спеціальний підрозділ, але я не маю жодного уявлення, чи він досі живий. Треба спитати Сема.

"Це також не було тим, що здивувало мене найбільше".

Мої брови здивовано піднялися, і у відповідь вона простягнула мені квитанцію. "Есберн Кіркволл до Соснового заїжджого двору. Колишній лорд купив припаси для корчми на своє ім'я.

"Есберн був другом їхньої родини, - пояснила Нія.

Мої очі розширилися від усвідомлення. "Боже, він знав... мій батько знав про Есберна?"

Вона кивнула. "Я вважаю, що деякі з адріатів, яких він переправляв, були для твого батька або, принаймні, заробляв на їх переправі, він також брав нелегку ціну за переправу".

Мій батько все ще збирав Аур. "Попередь Себастьяна, що ми вирушаємо туди через два дні".

"Що ти збираєшся сказати своєму батькові?"

"Трохи правди і трохи брехні. Наш патруль у Кіркволлі за два дні, передай Себастьяну, що він нас туди відвезе".

"А що з Адріатинцями?"

"У них є мої відповіді. Поки я їх не отримаю, вони не перестануть дихати". Для чого б йому не була потрібна Аура Адріати, воно мені не сподобається, і в моєму мозку промайнула тисяча рядків тривожних думок, що проклинали мене.

"Можливо, це нічого не означає, Сноу, можливо, ми просто витрачаємо час на марну гонитву".

Я похитала головою. "Ні, щось не так з остров'янами, Асійордом та Адріатою". Що б не вигадував мій батько, він привертав увагу Соларії. А де б не була увага Соларії, батькові потрібні були Адріати.

"Ти думаєш, це пов'язано з Мирдуром?"

"Ні, але я хотіла б виключити ймовірне".

Вона кивнула і відступила, повільно даючи Кіліану підійти, поки я займала місце відповідно до трауру. Люди почали шикуватися, готуючись до церемонії. Підійшов старий священик із сірим обличчям. Затягнутий у білі шати, які лише поглиблювали його вираз обличчя, червоний пояс із сімома святими охоронцями Ходра, вишитими кольором, перетинав його талію. Він виглядав як підтирка для дупи, якою був. Релігія в Асійорді викликала подив. Вони підносили свої молитви, коли їм потрібні були боги, не раніше, не пізніше, і все ж вони трималися своєї віри з безсоромною гордістю. Але молитва в храмі не робила тебе святим, як сон у стайні не робив тебе конем - сон у стайні робив тебе лише ідіотом, якими ставали Асійордці, коли раз у житті спускалися до храму і носили на поясі прикрасу зі святими захисниками.

Жрець поклав священну книгу Ейрліса та Целуса Лібера, гортаючи сторінки з написаними маніями божеств. "З благословення Кріга, на небеса Ходра", - хмільно вигукнув він.

"З благословенням Кріга, нехай він прийме нас", - привітали всі у відповідь святим знаменням.

Він розгорнув книгу, назвав сімох охоронців Ходру, жестом руки вгору і вниз закликаючи небеса. Ніби небеса навіть потурбувалися про те, щоб привітати такий рід. "Кріг благословив цю землю, він бачив землі Ісеї, старого Асійорда; він закохався в його людей. Ми вітали його дари, а він відтепер вітатиме наші молитви".

"До Ходра", - відповіли всі в унісон.

Я стрималась, щоб не закотити очі назад, не маючи наміру повертатися, тому замість цього пробурмотіла: "До біса богів і їхні молитви".

"Трохи поваги, язичнице", - зажадав Кіліан.

Я озирнулась на нього, наполовину відмовляючись вірити, що він назвав мене язичницею, а потім затрусилась від сміху, стримуючи його в тихому сміху. Він не дуже хотів триматися за своє життя.

"Що тут смішного?" - різко запитав він, вже втрачаючи терпіння.

"Ти мене не боїшся".

"Чому я повинен?"

"Багато причин, любий, наприклад, я йду на похорон людини, яку сама вбила".

Він повернув до мене голову. На його обличчі не можна було прочитати ні гніву, ні ненависті, ні чогось іншого, лише чиста порожнеча, коли він спокійно запитав: "Ти вбила Лорда?"

"Це було б не вперше, і ти це знаєш. Я пам'ятаю твоє гарненьке личко з суду в Кіркволлі".

Він насупився. "Чому?"

Я похитала головою. "Все, мені не потрібна причина".

Його риси обличчя примружилися, розглядаючи мене. "Як ти можеш стояти тут, перед його могилою, перед його родиною, втішати його доньку?"

Я повернулася до нього обличчям, широко розкривши руки. "Ось так".

"Ти не боїшся богів?"

"Боги не зробили нічого, щоб змусити мене боятися. Це зробили люди, і вони розплачуються".

Він безсоромно насміхався. "Це життя не вічне, щоб ти так легко занурювала руки в кров убивць, - сплюнув він. "Ніякі небеса не дозволять нечистій душі переступити поріг чистоти. Зневірившись у наступних життях, ти задовольняєшся лише цим? Прагнеш вибрати одне з семи пекл?"

"Ти гадаєш, що я зустріну людський кінець, коли ти називаєш мене інакше? Я народилась, щоб належати до жодного неба, Адріатиане, вже порушила перше правило, народившись".

Він вимірив мої слова. "Це не твоя провина".

Цього разу я засміялась, майже так голосно, що батько розвернувся на півдорозі, кинувши на мене суворий погляд через плече.

"Все в мені, ти не послав своїх людей за моїм батьком, який мене створив, ти послав їх за мною. Я була зброєю лише в руках того, хто мав намір мене вбити, для моєї матері я була лише дорогоцінним дитям, яке бачило, як її життя згасає прямо на очах, поки вона захищала мене, щоб я не стала цією зброєю, тож вибач мені і мої язичницькі звичаї."

Він якусь мить мовчки вивчав мене. "У що ти віриш, принцесо?"

"Відплата".

Він видихнув довгий роздратований подих, потираючи очі від розчарування і втоми. "Можу я запитати, хто в цьому списку?"

Я наблизилася до нього, сріблясті очі пильно стежили за мною, коли я провела пальцями по лацканах його піджака, перш ніж зупинилася на грудях. Його серце гучно билося під моїм дотиком, крихітна маленька річ, яка зраджувала всіх. Серця були слабкістю. "Один: перший ряд, велика корона, король Асійорда". Його погляд перевівся на мого батька, а потім запитально подивився на мене. "Два: далеко,

закривавлена корона, король Адріати. Три: нещасна земля, нещасний народ, Адріата". Його обличчя вималювало суворі риси, м'яз у щелепі дико застукотів, а очі опустилися нижче, відмовляючись зустрітися з моїми. "Четверте: вродливий, дуже вродливий, виглядає так, ніби хоче задушити мене... тебе".

Він схопив мене за зап'ястя, тягнувши їх донизу. "Не торкайся мене". Його руки скустилися в боки, наче дотик до мене обпікав або коловся, як колочки.

Широка посмішка розтягнулася на моєму обличчі. "Ібри тобі огидні, мій дотик повзучий і відразливий, що він тобі нагадує? Евдемона? Змія?"

"Досить", - застережливо пробурмотіла Нія з мого боку.

"Знаєш, кого ти мені нагадуєш?" запитала я, піднявши на нього брови. "Перебування у полум'ї, коли відчуваєш, як шкіра лущить, а кров закипає від жару, але ніколи не згораєш. Протягом останніх дванадцяти років я відчувала себе саме так, палаючи, але не згораючи". Гарячковий сон - ось на що перетворилося моє життя після тієї ночі, і я згоріла у цих кошмарах, нескінченному бігу по розпеченому вугіллю.

"Сноу, досить", - повторила Нія, поклавши руку мені на плече, відтягуючи мене назад. "Твій батько дивиться, не доставляй йому задоволення бачити тебе розлюченою через власне рішення".

Ігноруючи її, я наблизилася до нього ближче. Мої груди палали і горіли злістю. "Дивись на мене і щомиті нагадуй собі, що я відчуваю до твого народу і до тебе". Моє тіло вібрало; тепло виливалося з кожного мого слова. "Подивись уважно, Адріатиане. Дивись уважно і побачиш, як я відплачу тобі".

"Мені доведеться спостерігати, як ти знищуєш себе", - процідив він.

На моїх губах з'явилася посмішка. "Годі насолоджуйся." Шлях, який я обрала, не залишав живих. Я не мала наміру виживати.

"Сноулін", - покликав дядько, наближаючись до мене, і я нарешті відштовхнулася від "Адріанця".

"Моя люба племіннице, ти нарешті виглядаєш трохи по-асйордськи".

У куточках мого рота з'являється насмішка, коли я чую цей слизький тон у його голосі.

Він посміхнувся, дивлячись на мене. "Ти повертаєшся, а генерал і два лорди мертві".

Я підняла на нього брову. "Боїшся своєї черги? У тебе все ж таки є ще "око"."

Нія пирхнула, а Кіліан знову втупився на мене.

Обличчя дядька суворо спохмурніло, його рука піднялася наполовину, майже готуючись вдарити мене, як він робив у старі часи. Цей спогад майже оселився в моєму тілі, моє тіло майже підкорялося, щоб дозволити йому вдарити мене в пам'ять. "Ти..."

Але це був лише спогад, і він створив кістяк мужності в моєму хребті. Я міцно вхопилася за його руку, кинджал, пристебнутий до мого боку, тепер лежав на моїй руці, трохи вище його зап'ястя. "Знаєш, чому я взяла тільки твою ліву руку?" запитала я, злегка встромивши кинджал у його плоть. "Тому що добре серце Тори сказало, що люди заслуговують на шанс довести тобі, що вони змінюються. Але її добре серце також мертве. Тож, якщо ти заговориш зі мною ще раз, я вирву твоє серце, нитку за ниткою, і зв'яжу з нього шапку для твого другого ока".

Він тихо засміявся, заїкаючись, його тіло тряслося, але не від веселоців. Я відпустила його і вклала кинджал у піхви, коли він зник з мого гнівного погляду. Іноді мені було страшно, що я так мало відчуваю страху.

"Він твій дядько, безкультурна язичнице", - звинуватив Кіліан.

Я пирхнула на його упереджену шкалу, яка завжди оцінювала мене як бездоганну, на його погляд, який вважав мене гідним осуду. Я звикла до таких суджень, але мені хотілося їх порушити. "Той самий, який двічі ламав руки моїм братові і сестрі, до невпізнання розбив її шестирічне обличчя в синцях і поголив їй голову кишеньковим ножом, бо вважав, що вона надто гарна для олімпійського виплодка. Той самий виродок". Око за око, ось що я хотіла сказати, але тільки викликала жалість до себе.

Його очі трохи розширилися, а потім знову звузилися, дивлячись на мого дядька. Це була найбільша реакція, яку я коли-небудь бачила. "Де була твоя мати, твої слуги, наставники, охоронці?"

Я перестала чекати, що хтось мене врятує, задовго до того, як з'явилося щось моє, що треба було рятувати. "Там, де були всі інші, - в страху перед моїм батьком або в страху перед нами. Демонів треба було приборкати, так думали всі, так говорили і нічого не робили. Я залишилася з братом, який ламався від того, що не міг нам допомогти, і з сестрою, яка носила ці синці, як одяг, і вдавала, що все в порядку. Це залишало мені право діяти, але що може зробити нікчемна дитина, окрім як дряпатися - а крізь луску кігтями не прорвешся, я лише рвала собі нігті. Вони також не були мною, іноді мені здається, що найкраще, що з ними коли-небудь траплялося, - це смерть".

Я закусила губу, придушуючи тремтіння, яке викликали ці слова, вимовлені мною вголос. Чому я повинна була сказати йому це? Я відчула звільнення, коли сказала це вголос. Я не знала, яким важким тягарем вона була для мене - правда.

"Сноулін". Нія покликала, обхопивши мене рукою.

Я глибоко вдихнула, випроставшись. "Шкода, що вони прогавили мене. Однак вони дали мені мету і безглузді язичницькі звичаї".

Він спробував заговорити, але його рот різко скривився і відвернувся до похоронного натовпу. Через деякий час між молитвами, бурею і тишею він запитав: "Він і тебе скривдив?"

Я розмірковувала, можливо, надто недовго, бо зізналась нестримано, без потреби: "Першого разу, коли він спробував, я встромила ніж для масла прямо йому в стегно, за дюйм або близько того від його мокрих скарбів. Вдруге він втратив ще одну мокру кульку, і тепер носить пов'язку на оці".

"Креативна", - промовив він майже пошепки. "І метафорична".

Я гордо знизала плечима. "Я свого роду поетеса".

"Поетеса, яка отримала свою справедливую частку покарання після тих дій", - сказала Нія, клацнувши язиком.

"Усі страждання створюють велике мистецтво, любя Нія".

Вона похитала головою. "Як скажеш, маніячка".

Він коротко глянув на нас обох. "Вона тебе теж не боїться".

"О, я така, - сказала Нія. Я просто утримуюся від того, щоб не називати її викривленням природи і язичницею, а також мені не вистачає твого погляду "у мене в голові тече кров", яким ти на неї дивишся. Мало хто з вас знає, що це провокує її більше в жахливому сенсі, в сенсі "виклику для того, щоб хтось зламався".

"Не застерігай його, Ніє, він мені подобається таким, яким він є". Я повернулася до нього. Мені подобалося читати виклик у його погляді, він був привабливим. "Пихатий і залитий кров'ю. Ненавиджу сухий труп".

Він випростався, піднявши підборіддя трохи вище, а потім скося глянув на мою подругу. "Вона завжди така? Занурена в свою роль".

Я знизала плечима. "Що поганого в тому, щоб писати з великої літери чутки, страхи та погляди інших?"

"Це брехня".

Я випнула нижню губу. "О, відшльопай мене."

Він провів рукою по очах. "Цей флірт пов'язаний з твоїми капіталізаційними проектами, чи він спрямований саме на мене?"

"Це може бути все, що ти забажаєш".

Його язик притулився до щоки, коли він кивнув сам собі. "Я отримав свою відповідь."

Чорт забирай, який же він був красень. Дуже шкода.

РОЗДІЛ 18

ПТАХИ ТА КЛІТКИ

Кіліан.

В Касмері було холодніше, ніж у Тенебросі, вітер був різкішим, повітря наповнене сіллю, димом і рибою. Двічі відтоді, як ми приїхали, у принцеси знудило шлунок, і тепер вона ледь не втратила свідомість, коли нутро її зрадило втретє.

Я простягнув їй хустинку. Вона насторожено подивилася на мою простягнуту руку крізь втомлені повіки, перш ніж випросталася і пішла від мене. Це була хустинка, а не отруєний кинджал. Вона завжди так реагувала на будь-яку допомогу. Мої очі стежили за нею, неспокійно кружляючи навколо, поки її солдати закінчували патрулювання міських стін.

Вона схопилася за живіт, перш ніж вибухнути сухим кашлем, не залишилося нічого, що можна було б витягнути назовні.

Втомлений, я підкрався до неї, тягнучись до її руки, щоб допомогти їй випростатися. "У чому справа? Чому ти захворіла?"

Вона звільнилася і розпливалася у широкій втомленій усмішці. "Хіба тобі не подобається?" Вона наблизилася до мене, провівши пальцем по моїх грудях. "Давай, будь щасливим, я не збожеволію".

Я відкинув її руку. "Ти хвора на голову."

Вона коротко розсміялася горловим сміхом. "Цього разу це мій шлунок, Адріане, з головою все гаразд".

Кейден підкрався з того місця, де він розмовляв з касмерійським лордом, і дістав з кишені маленьку фляжку з прозорою рідиною. "Твій носовичок", - зажадав він, і я простягнув його йому. Він висипав невелику кількість вмісту колби і приклав її до її рота.

Вона зробила кілька вдихів, а потім її повіки з полегшенням зімкнулися.

"Рибою пахне, - сказала їй подруга, - у неї шлунок болить, це минеться".

Я підняв брову, здебільшого несвідомо. Її нудило від запаху... риби? *Ібріс*, якого викликають макрель і лосось. І чому мені це здалося смішним?

"Тобі обов'язково було йому казати?" - буркнула вона, напівприглушено, бо шматок тканини все ще був на її обличчі.

"Я не буду розмахувати тунцем перед твоїм носом, відпочивай собі". Однак спокуса була великою.

"Скільки ще?" - запитала вона подругу.

Її реакція змінилася на чисту порожнечу, так само як і її тіні. "Солдати вже мають бути там, щоб забрати її".

Принцеса кивнула крізь суворі риси обличчя. "Скоро все закінчиться".

Що вони там вигадували? "Планували вбити якогось іншого лорда?"

Вона кинула на мене погляд. "Планує зайняти його місце першим".

"У мене є риба, пам'ятаєш?"

Вона витягла кинджал і кинулася до мене, але її друг перехопив її, ставши між нами. "Ти не можеш його вбити, люба. Твій батько підписав договір про їхню безпеку".

Крики дівчини розірвали гамірне повітря міста. Потім пролунали чоловічі крики, і її увага прикута до них.

"Ти", - сказала вона одному зі своїх солдатів. "Піди перевір, що там за шум".

"Тістечко", - покликав Кейден, хитаючи головою. "Не треба, ми отримали те, що хотіли. Не нам вирішувати, що станеться з цими людьми".

"Це не так, але ти бачиш, що я сьогодні не розважилася, і якщо мені не дозволять його вбити, - сказала вона, вказуючи на мене кинджалом. "Це буде будь-хто".

"Тоді це всі види невинних, нікого не щадять".

Вона міцно заплющила очі. "Голос розуму, це ти? Давно тебе не чула".

Вона швидко посміхнулася, перш ніж попрямувати до натовпу, який розганяли її солдати. Її мстива постава якось змінилася. Я побачив, як вона нахилила голову вбік, наступний крок змінився, щось змінилося в повітрі навколо неї, легкість і водночас сила м'язів, що напружувалися в її тілі, була майже хижою; як у левиці, готової накинутися на свою здобич.

"Привіт, - привіталася вона з чоловіком, який стояв навколішки і тримав за волосся побиту жінку.

Її щиколотки були скуті кайданами, бруд прилип до напіврозірваних залишків сукні, яка ледве трималася на ній. Синці, кров і багато іншого приховали тонкі риси її обличчя, але білі тіні болю, нестримні і густі, майже розмивали все навколо, змушуючи мене відключити свої почуття.

Чоловік схопив із землі шкіряний ремінь і сказав: "Нема чого тобі тут бачитися з капітаном, йди до своїх справ".

Перехожі, які зупинилися біля виставки, здригалися і йшли далі, майже боячись владного тону чоловіка.

Вона засміялася, а потім повернулася до нас, піднявши брови. "Ви це чули, нам тут нема чого робити, що ми тут робимо?"

Її солдати втупилися в чоловіка, піднявши руки над мечами, готові до команди свого капітана.

Вона опустила на милиці на землю на рівні його очей. "Так, я віддаю накази, як бачиш. Відпусти дівчину".

"Вона моя дитина, моя проблема, моя справа".

"Справді? Я теж маю з нею справу. Як ви дізналися про синці, воші та порізи? Ти виглядаєш як картина", - недбало прокоментувала вона.

Чоловік закинув голову назад, сміючись, і вона теж переслідувала його сміх своєю мерзенністю. Огидний звук. "Я міський судовий виконавець", - представився він, відпускаючи доньку. "Я знав, що в Асійорді виростили сильні жінки.

"О, так", - сказала принцеса, простеживши за рухом дівчини до безпечного місця з нашого боку.

Що вона робила? Невже вона справді погодилася на шлях цього монстра?

Дівчина схопилася на ноги, ледве зробивши два кроки, і ледь не впала, підхоплена мною на руки. Вона тремтіла, стікала кров'ю, відчувала запах і міцно притискалася до мене.

"Ти в безпеці", - сказав я, наполовину затуляючи її собою.

"Я знаю її, - прошепотіла дівчинка, плачучи. "Я знаю її. Не дайте їй зробити мені боляче". Чи боялася вона її більше, ніж батька?

"То як же ваша захоплююча робота стала такою... захоплюючою?" - запитала принцеса судового виконавця.

Кейден роздратовано зітхнув поруч зі мною. "Боги, невже ви не могли просто дати їй хобі замість цієї одержимості?"

Батько глузливо подивився на дівчину, яку я тримав на руках. "Вона розважалася з нікчемним, неблагословенним рабом одного з тутешніх багатіїв. Я спіймав її якраз перед тим, як вона втратила цноту, провчив її, і тепер вона готова до відправки до

свого покупця у Врамметен. Вона хотіла скуштувати нечистої плоти неблагословенного, я дам їй її. Чого вона хотіла, те й отримала".

Принцеса кинула обпалюючий погляд на дівчину, яка ридала у мене на руках. "Це вона? Вона хотіла цього, просила про це?"

Вона не могла бути серйозною.

"Так, - з гордістю відповів чоловік. "Востаннє вона так накульгувала, що майже шукала мій ремінь, щоб знову її вдарити".

"Захоплююче". Вона встала і простягнула руку, щоб допомогти чоловікові встати. Я не помітив, як побачив на її руці кинджал, раніше пристебнутий до стегна, прямо на боці чоловіка. "Вона хотіла цього так само, як і ти?" Вона знову вдарила його ножем. "Вона просила про це, так само, як ти просив про це?"

Він впав на землю, стікаючи кров'ю, але не мертвий, лише обережні постріли не зачепили нічого життєво важливого.

Я помилявся.

"Звичайно", - роздратовано пробурмотів Кай поруч зі мною.

Вона витягнула шию і плечі, повертаючись до нас. Перевернувши кинджал, щоб тримати його на лезі, вона направила його на дівчину. "У тебе є вибір. Кошмарні ночі або кошмарні ночі з образом того, як ти прибиваєш цей кинджал туди, куди просить його серце".

Дівчина завмерла, справді роздумуючи, чи прийняти її пропозицію. Хоча всі її тіні заперечували, вона підняла тремтячу руку до леза, та перш ніж я встиг зробити крок, принцеса відсмикнула її. "Або ти можеш залишити все це позаду і знати, що ніколи не заплямуєш свою душу заради бастарда, який ніколи не заслуговував на це в першу чергу. Вони ніколи не йдуть, нічні кошмари, що б ти не робила".

Я приховував свою реакцію і забороняв собі витріщатися на неї. Чи знала вона, яку втіху принесли дівчині ці слова, як порідшали її тіні?

"Він зробив мені боляче, - схлипувала дівчинка.

"Я знаю."

Вона вигукнула, трясучи головою. "Він замкнув мене."

Погляд принцеси опустився на її все ще зв'язані зап'ястя і щиколотки, і вона глибоко проковтнула, перш ніж повторити: "Я знаю".

"Він дуже, дуже... зробив мені боляче". Сльози потекли по її обличчю струмком. "Я не хочу його вбивати."

Принцеса кивнула і повернулася до чоловіка. Витягнувши меч, вона одним чистим ударом відрубала йому обидві руки, а потім пронизала ним серце. У чоловіка не залишилося сил ні на опір, ні на благання, ні на скигнення від болю, він болісно помер.

Його смерть викликала у мене в роті гіркий присмак вугілля, а у вухах пролунав крик протесту. Кіготь впився в мою голову збоку, і я вимкнув свою магію до останньої краплини, так далеко, як тільки міг, щоб не відчувати її так інтенсивно.

"Кай, - покликала вона, чистячи меч. "Допоможи дівчині прибрати і зорієнтуватися".

Він обережно підійшов до принцеси, вже встигнувши здивуватися її поведінці. "Хто врятує тебе від гніву твого батька?"

"Мій красень", - грайливо прошепотіла йому принцеса.

Я насміхався лише через такт після нього.

Вона повернулася до своїх воїнів і наказала: "Я хочу, щоб він був наскрізь пронизаний кілком, на даху його будинку, щоб птахам не було за що зачепитися". Вона зупинилася і знову повернулася до них. "А, його руки зв'язані навколо шиї".

"Чи не могли б ви просто не допустити цього?" запитав я, вказуючи на чоловіка, що бездиханно стівав кров'ю на землі. Чому вона так зациклилася на кілках і відрубаних кінцівках?

Вона подивилася на чоловіка майже розгублено. "Він буде вдячний, що я дала йому цей аксесуар. Коли ворони викльовують йому очі, що буде з його посмішкою?"

Нервовий струн, натягнений на її апетит до жартів. Ця клята жінка. Тепер дуже хотілося розмахувати тунцем перед її обличчям. "Навіщо нагадувати дівчині про те, що вона пережила? Щоб кожен день, поки він не згниє, вона бачила цю картину, яка буде врзатися в її голову. Хіба ти не казала їй забути?"

Вона попрямувала до міської стайні. "Дівчинка не залишиться в цьому кошмарі. Коли ти звільняєш птаха, ти не просто відчиняєш двері. Ти вириваєш ґрати, здуваєш все це і виносиш птаха до лісу. Відчинити двері і дати вибір піти тому, хто сидить у клітці, означає замкнути його вдруге. Цього разу в їхній власній голові". Вона зупинилася, повернувшись до мене обличчям. "Я звільняю птаха, і він летить зі мною до лісу під назвою Модр, де моя подруга, Леді з Модру, доглядатиме за нею у гнізді для таких самих птахів, як і вона сама. Ті, чий клітки були відкриті, все ще бояться втекти".

"Твої метафори жахливі". Її вчинки вдвічі гірші.

"Ах, - сказала вона, хапаючись за груди, - але ти поранив мене, Адріатиане".

"Яка тобі різниця?"

Вона здивовано підняла брову. "Мені повинно бути все одно?"

"А варто?"

Вона стиснула губи. "Ні, не зовсім."

"Чому ти це зробила?"

Вона кинула погляд у бік будинку судових виконавців. "Я зневажаю клітки."

На місці, де лежало тіло судового виконавця, почалася бійка. Солдати і хтось, схожий на священика, сварилися через тіло судового виконавця.

Вона зробила крок назад, потім ще один, перш ніж я звернув увагу на її широкий вираз обличчя, а потім на її придушений подих.

"Принцеса?"

Вона не відповіла і не моргнула.

"Вам слід було добре сховатися, пекельні паразити", - пролунав холодний крижаний тонкий голос, що долетів до нас. На обличчі священика досить добре читалися злість і презирство, перш ніж я прочитав ті самі тіні. Його побожні шати були дещо забруднені фальшою.

"Мердок", - покликала вона, занадто покійно, як я зазвичай її чув. Вони були знайомі.

"Ти не повинна бути тут, і ти не повинна цього робити", - сплюнув він, роблячи крок до неї з усією люттю, майже бажаючи вдарити її.

Я став між ними, і довготелесий священик спіткнувся на кілька кроків назад, мало не впавши на землю. "Я був би трохи обережнішим у розмові з нею, і я був би дуже, дуже обережним, коли ви наближалися до неї".

Він сміявся, весь слизький і мерзенний. "Адріатиане. Так, захисти її, а потім розірви на шматки. Як би я хотів побачити, як ти розірвеш її на шматки".

Від кислого присмаку цих слів я стиснув кулак, але чиясь легка рука поклала його на мою, і власниця нарешті ступила крок уперед. Бойова лють застигла її повіки.

Її рука міцно стиснула мою; я не думала, що вона помітила, що все ще тримає мене.

"Що таке, Мердок, чому пекло відчинило свої ворота, щоб звільнити тебе сьогодні?"

Його рот скривився. "Судовий пристав Сандер був хорошою людиною; він отримає належний похорон".

Вона пирхнула, а потім вибухнула ейфорійним сміхом. "Ні."

"Що?"

"Він. Не буде. Похований". Її губи розпливлися в усмішці, але я побачив, як вона затремтіла і міцніше стиснула мою руку. "Що ти зробиш, Мердок? Проповідуватимеш мені милосердя? Але хіба ти сам не вчив мене, що монстрам потрібен їхній жахливий кінець?"

Я вивчав священика. Стільки ненависті, права і безсоромного затаювання злоби до людини віруючої. Щось було не так, але цього разу не з нею.

Вона відпустила мене. "Розсійся, поки я не розсіяла тебе по ньому, Мердок".

Він загарчав, його губи відшарувалися, відкриваючи гнилі зуби. "Боги нанизають тебе на шампур у пеклі".

Вона зло посміхнулася до нього. "Це пекло, а я - вогонь. Хіба ти не повинен боятися, грішний маленький святий?"

Вона знала, як змусити чоловіка тремтіти. Тіні ненависті Мердока накладалися на каламутні тіні страху.

"Це ще не кінець", - крикнув він ззаду, коли вона почала відходити від нього.

Вона махнула рукою в повітрі. "Це ніколи не закінчиться, і ти не можеш померти, бо спочатку покаєшся. Ти винен мені три душі".

Що зробив священик? Що він зробив з нею?

"Ти щойно залишила цю людину в живих?"

Вона відкинула назад пучок волосся, виструнчившись уперед з усією грацією. "Я не люблю гнилу плоть, любий".

Знову це слово.

Мовчки ми попрямували до стайні. Занадто мовчки. Мовчання було поганою ознакою, так і мало бути, вона рідко мовчала.

"Ким він був?" запитав я, коли ми сідали на коней.

На її обличчі не було жодної реакції, що майже переконувало мене в тому, що вона налякана. Вона не могла боятися, вона не боялася. Я не хотів, щоб вона боялася, не тоді, коли я був поруч.

Я бачила, як вона майже нервово ковтнула, перш ніж відповісти. "Той, хто навчив мене зневажати клітки".

Біля стайні в замку Тенеброс зібрався натовп солдатів. Сяючий гнівний червоний туман огорнув околиці, затуляючи обличчя її батька. Я ніколи не бачив людини з такою силою гніву, а коли він побачив її, то перетворився на щось убивче.

"Розважаєшся?" - кричав він. "Вбиваючи всіх підряд? Від лордів до судових виконавців?"

"Тільки наздоганяю свого батька, тебе важко перемогти. Відійди, від мене смердить свинячою кров'ю."

Як вона з ним так розмовляла?

"Ти не будеш бігати дико по моєму королівстві. У нас є правила і покарання. Ти капітан, а не кат. Ти звільнена від усіх своїх обов'язків. З цієї миті ти нічого не повинна робити. Ти не повинна залишати ці стіни, перетинати ці ворота. Не змушуй мене замикати тебе в якійсь темниці". Він почервонів, а вона зблідла від нудьги.

"Мої розваги тільки починаються, - сказала вона безрадісно. "Весь цей вільний час в моїх руках, що я буду з ним робити? Так, спочатку я відвідаю Роуз-хол, потім Брума-хол, потім... можливо, напишу листа своєму нареченому і розповім йому всілякі цікаві речі про казенні стіни, номери флотів, номери солдатів і всілякі смачні подробиці. У шлюбі немає ніяких таємниць, чи не так? Краще я почну бути з ним максимально чесною".

Хіба вона не знала, що Сайлас був близький до того, щоб перегризти їй горло?

"Ти не наважишся", - сказав він, уважно оглядаючи тих, хто її чув.

Вона наважилася, коли сказала: "Стіна біля західної скелі слабка, земля внизу - крига, тому потрібно трохи тепла і трохи наполегливості". Вона клацнула пальцями. "І ви знаходитеся всередині вашого власного міста".

"Як ти смієш?"

"Вензор, - продовжувала вона, не боячись і не турбуючись. "Затока між Грасмером і ним має дамбу, вона приховує таємницю, яка веде тебе всередину..."

"Досить", - вигукнув він, мало не тремтячи, щоб стримати свій гнів. "Тільки патрулювання, ніяких ув'язнених, ніяких злочинів, нічого, крім патрулювання, перевірок мурових вартових і роботи з документацією у лордів. Зрозуміло?"

Вона щойно погрожувала королю Асіорда і змусила його виконати свої умови.

Вона посміхнулася по-котячому і глибоко вклонилася батькові. "Чисто, як лід".

Весь у крижаному гніві, він попрямував переможеним до свого замку.

Кайден пішов до своєї каюти, а я розташувався біля її дверей, чекаючи, коли Нія прийде на зміну.

"Лід не чистий", - сказав я, перш ніж вона дійшла до своїх дверей.

"Прониклива спостережливість, Адріатиане". Вона зупинилася, а потім відкинулася на двері, щоб зустрітися зі мною поглядом. "Коли повертається Мал?"

Чому вона називала мого брата Малом? "Але ти образила мене, принцесо. Я думав, що ми тільки почали ладнати."

"Він обіцяв мені місячні ласощі", - сказала вона, змусивши мене здригнутися від власного сарказму. "Ти знаєш, ці маленькі півмісяці, які мають золотий сироп на вершині, вони мають смак яблука і масла. Мій брат привіз їх одного разу, коли повернувся з Сідри".

"Місячні... ласощі?" запитав я. "Ти маєш на увазі *лунор*?" Дитячі цукерки?

Вона знизала плечима. "Напевно."

Я насупився. "Чому він тобі це пообіцяв?"

Вона витягла кинджал і показала мені якийсь складний трюк з ним. "Я показала йому, як це робиться".

Вона не жартувала.

"Ти тепер обмінюєшся угодами з моїм братом?"

Вона нахилила голову, обводячи мене важким поглядом, і щоразу, коли вона це робила, то лише ще більше розчаровувала мене, і я вірив, що вона робила це саме з цією метою. "Я б попросила у нього одну з кінцівок вашого короля, але в чому б тут була забава, я хочу позбавити його їх сама".

"Післязавтра", - сказав я, відступаючи до стіни, втомлений бажанням сперечатися з нею і трохи збентежений її прямолінійністю. "Він повертається післязавтра".

Вона кивнула, а потім знову зупинилася, обернувшись до мене, на кілька секунд, бажаючи щось сказати. "Як твоя мама? Я маю на увазі... його мати? І твоя теж?" Вона моргнула сама собі. "Обидві з твоїх?"

Яка їй різниця? "З нею все буде добре."

Вона прочистила горло, кивнула, а потім різко зупинилася втретє.

"Так?" запитав я, втомлено зітхнувши.

"Ти теж міг би піти".

"Чудовий спосіб спробувати позбутися мене".

"Ти поранив мене, Адріатиане. Ми тільки почали ладнати."

Смішно. "У мене є ім'я, принцесо."

"В мене теж. "

"Ваша Високість?"

"Мудак?"

Я прикусив язика, я просив про це. "Значить, Адріатин."

"Я теж так думала", - сказала вона, кинувши мені підморгнути, перш ніж нарешті увійти до своєї спальні.

Я провів пальцем по волоссю, намагаючись заспокоїти барабанний головний біль. Це було важче, ніж я думав.

РОЗДІЛ 19

КРОВ І ТІНЬ

Кіліан.

Вона приходила до бібліотеки, ширяла, наче дух, темними безжиттєвими коридорами, наповненими гнилими сторінками і мускусним запахом чорнила та целюлози. Я не мав ані найменшого уявлення, чому вона вирішила блукати вночі, і чому саме тут вбивство не потребує особливих досліджень.

Її тонкі пальці м'яко обводили темні дерев'яні полиці, біла сукня плавала навколо неї, сяючи в темряві, освітленій лише поодинокими свічками, а волосся - її завжди чорне волосся, як завжди, розвівалося по спині, розпущене і звабливе, як шовк ночі. Я йшов за кілька кроків позаду, намагаючись вловити всі деталі в її мовчанні. Те, що вона розповіла мені на похороні, про патруль у Касмірі, не відходило від моєї голови більше, ніж я зазвичай хотів би тримати в голові. Надмірні роздуми породжували вагання, сумніви і страх - не якості хорошого солдата, але це змусило мене замислитись над тим, яким було її життя.

Вона зупинилася і витягнула книгу у шкіряній палітурці винного кольору. Її очі мандрували по грубих чорнилах і вицвілих словах. У неї був такий зосереджений вираз обличчя. Вона завжди кусала нижню губу, а її темні брови, щільно зведені разом, ледь-ледь ворушилися, коли вона знаходила те, що шукала. Незадоволена, вона різко закривала книгу і клала її на місце, а потім поверталася до мене обличчям.

"Я б порадила тобі припинити витріщатися, було б катастрофічно, якби ти закохався в мене", - сказала вона, перекидаючи через плече пучок своїх атласних темних пасом. "Я зачаровую тебе, бачиш, чари *Ibrisy*". Місячне світло, що пробивалося крізь маленькі обмерзлі віконця, огорнуло її білим німбом. Вона виглядала божественно, як ніщо інше.

"Я міг би, - сказав я, підійшовши досить близько, щоб вона відкинулася назад, майже згинаючись навпіл. "Якби цей світ перевернувся догори дригом і попрямував до пекла". Простягнувши руку над її головою, я зняв м'яке перо, яке лежало там відтоді, як вона покинула свою кімнату. "Огидні, справді, смертоносні підступи".

Вона скоса глянула на перо, що лежало в моїй руці, і відступила, випроставшись.

Переможна посмішка невинно розтягнулася на її губах, прагнучи поглинути мене у своєму дражництві. "Вони роблять більшу частину моєї привабливості, дорогенький". Підморгнувши мені, вона продовжила граціозно крокувати коридорами бібліотеки, наспівуючи ту саму мелодію, яку співала ночами перед сном.

Любий?

Вона знала, як грати з моїм терпінням - занадто добре. Чи це я дозволяв їй себе розлютити? Її було легко не любити, і я потрапив у цю пастку занадто глибоко. Я зрозумів, що нелюбов до неї була пасткою, бо вона насолоджувалася розмовами за спиною і болісними дражлиловками.

"Вона взагалі не спить?" запитав я Нію, яка сиділа біля читального столу, втупивши очі в книгу.

"Здебільшого ні, але, мабуть, її щось турбує, якщо вона захотіла вийти зі своєї спальні. Зазвичай вона просто лежить у ліжку".

То це було поширеним явищем? "Є цілителі-медіуми, які..."

"Намагались".

"А ремісники?"

"Намагались".

"Тебе не турбує, що вона ніколи не відпочиває і не спить?"

Вона опустила книгу і нарешті підняла на мене очі. "Тебе не турбує, що вона не може спати через тебе?" - запитала вона, піднявши брови, а потім похитала головою, коли я промовчав.

"Це не так, чи так?" - продовжила вона. "Зрештою, вона - *Ібріс*, мерзенне протиприродне створіння, тепер пішак, якого ваш король, найімовірніше, таємниче вб'є за кілька годин після того, як ця угода набуде чинності. Я знаю таких, як ти, Кіліане, дуже, дуже добре. Мене ніколи не дивує, наскільки ви, духовні, бездушні, наскільки божественне керує кожним людським аспектом, наскільки життя залежить від милості богів і визначених ними доль. Це не вб'є її, неспокій і втома, а ти вб'єш". Потім вона повернулася до свого підручника з токсикології, написаного Кемері, мовчки перегортаючи сторінки. "Що таке віра, як не казки і погрози богів, які бояться і не можуть контролювати людську природу і зв'язали її вигаданими кайданами покори з обіцянками небес. Чи не вони кажуть, що життя не може бути солодким і чистим, а потім пропонують те саме, щоб заманити нас у віру? Лицемірство чи просто духовне спасіння через обман? І ви на це повелися, на цей страх, який дозволяє підкорятися".

Тепер я знав, чому вони дружили, незважаючи на язичницькі звичаї. "Ти занадто кисло говориш про те, чого не розумієш".

"І ви дієте надто необачно на тій самій основі розуміння".

Я мало не насміхався. "Тебе скривдили адріати чи боги?"

"Яка різниця, це завжди ходить по колу з такими, як ви, і богами. Будь-хто з них міг би завдати мені шкоди, і обидва були б однаково винні".

На іншому боці столу грюкнула книга, принцеса кинула погляд між мною і Нією. Вона сіла, тремтячи від холоду. "Дратуєш мою подругу зараз? Хіба тобі не весело?"

Я розстебнув піджак і підійшов до неї.

Вона відсахнулася від мене. "Так скоро ти не дотримав свого слова. Королівства вже котяться до пекла?"

Цей драгливий звір, присягаюся, іноді майже розсмішив мене.

Я накинув куртку на її плечі, шкіра під нею вкрилася прищами і пощипувалася від холоду. Коли я подивився на її ноги, я затремтів від розчарування. "Що це з тобою і твоїми благословенними туфлями?"

Вона зняла куртку, кинувши її мені назад. "Я не казала, що мені холодно, і що мені потрібна твоя думка з цього приводу".

Я знову накинув її на неї і, щільно заправивши, опустився обличчям до неї. "Куртку, або я віднесу тебе до твоєї кімнати і вкладу в ліжку. Я навіть заспіваю тобі "Дітей лісу", затанцюю, якщо хочеш, а потім - потім я спокійно стоятиму на варті, не турбуючись і не переймаючись твоїм обличчям, цим ротом чи замерзлими кінцівками".

Вона зробила це знову, розлютивши мене ще більше, ніж зазвичай.

Її обличчя застигло, не кліпаючи. "Як ти смієш так зі мною розмовляти?"

Я злегка простягнув руки і схилив голову. "Вибачте, Ваша Високосте".

Нія пирхнула, а потім розсміялася, привернувши увагу принцеси. "Це була гарна погроза". Вона підняла вгору великий палець. "Я б злякалася, Сноу, якби уявила, що він вкладає мене в ліжку. Краще візьми куртку".

"Знаєте, - майже роздратовано сказала принцеса, простягаючи руки крізь завелику куртку, - "Я надто втомилася, щоб сперечатися чи жартувати з вами обома".

"Тоді спи, язичнице."

Вона коротко і втомлено засміялася, показуючи закритою рукавом рукою на свою голову. "Занадто голосно".

"Тобі не обов'язково йти туди завтра, Сноу. Кай сказав, що вони з Себастьяном впораються", - запропонувала Нія, поклавши руку на її, щоб заспокоїти її.

Обоє були в рукавичках, я ніколи не бачив жодного з них без рукавичок. Ні, вони втрюх носили рукавички, постійно.

Принцеса похитала головою, бажаючи, щоб її риси обличчя свідчили про впевненість, на яку не купилася подруга. "Я піду, хочу сама розібратися".

Я розгублено подивився між двома друзями. "Де?"

"Де ти зможеш побачити, наскільки чарівні мої вбивчі хитрощі, Адріатиане". У її голосі не було ні насмішки, ні жарту. На неї було страшно дивитися у такому вигляді. "Я не дам тобі забути, ні твого королю, ні твого королівству, що я не дам своїй помсті охолонути".

Вона різко підвелася, і я пішов за нею. "Куди ти тепер?"

Її обличчя суворе. "У пеклі нікуди не дітися, ти просто пристосовуєшся до того, де пече менше або... більше. Залежить від того, чого ти прагнеш".

Я насупився від рівня її драматизму. "Ти мене втомлюєш. Де це?"

"Кухні, я голодна".

Нія голосно закрила книжку, очевидно, подруги поділяли однакову любов до драматизму. "Ти щойно поїла, не більше години тому, потім булочки, булочки з корицею, навіть клятві фрукти. Сядь, я попрошу слуг принести тобі моркви, пожуй. А то знову шлунок розладнається, а в мене сусла з родзинками на твої болі не вистачить".

"Серйозно, Ніє, морква?" - буркнула вона майже спустошено. "Що далі, авокадо?"

"Що не так з авокадо?" - розгублено запитала її подруга.

"Мерзенний слиз, який більшість називає овочем?" запитала принцеса, тремтячи. "Якби я хотіла з'їсти мило, я б з'їла мило, і я нюхала мило, яке пахне краще".

У мене аж рот роззявився від їхніх витівок. Це був *ібріс*? Боїться тунця, відштовхується від авокадо? Чи у мене були галюцинації?

Я стояв, свіже повітря повинно було потрапити до мого мозку, інакше я почав би гнити в своєму молодому віці від безглузких суперечок цих двох. "Що ти хочеш їсти?"

Вона повернулася до мене, розглядаючи кожен сантиметр мого обличчя, ніби я був кремовою пустелею. "Ти."

Її подруга затулила сопіння рукою і опустила на своє місце під книжку.

Я важко зітхнув, розтягуючи шию, перш ніж випростатися. Чорт забирай, хіба вона не знала, як мене розчарувати? "Я скажу кухареві, щоб він тобі щось приготував".

"Випускаєш мене з поля зору?" - грайливо зітхнула вона.

Ігноруючи її, я попрямував коридорами, бурмочучи собі під ніс: "Навіть пекельні упирі в твоїй присутності звертаються до небес. Я більше боюся за них, ніж за тебе".

"Я це чула", - вигукнула вона. "Ти мені лестиш, Адріатиане."

Принцеса сиділа поруч з моїм братом на лавці і жувала ласощі, які він їй приніс, весело супроводжуючи це цікавою балаканиною. Що могло зблизити цих двох, можливо, їхня спільна ненависть до адріанців?

Вона підняла голову, помітивши мою присутність, і втупилася в мене задоволеним поглядом. Богиня спокуси зустріла собі рівних у цьому бою.

"Чого витріщилися?" запитав я, підходячи до них.

Вона облизала верхню губу, а потім прикусила нижню пухку, не зводячи з мене очей. "Твоя голова."

"Дай вгадаю. Було б краще відокремити його від мого тіла?" Я вивчив схему її гри зі мною.

Вона посміхнулася і підійшла так близько, що мені довелося дивитися на неї згори. Повітря її сили торкалося моєї шкіри, близький вигляд її краси обманював мої почуття. "Було б краще між моїх ніг". Вона підморгнула мені. "Зрозумів." Вона нахилилася ближче і прошепотіла: "Ще раз".

Я простежив за нею, як вона переможно йшла від нас, а потім голосно зітхнув від роздратування.

Мал тихо хихикнув, і я подивився на нього суворим поглядом. Він повернувся тільки сьогодні вранці. Дріаді стало краще від її хвороби. Вона не була аурую, її тіло заживало повільно, а іноді й зовсім не заживало. Під час прогресування хвороби їй пощастило навіть одужувати по кілька днів поспіль.

"Як ти покинув Дріаду?"

Він стояв, його тіні були сповнені похмурості та відчаю. "З нею все гаразд... поки що".

Я поклав руку йому на плече. "Вона впорається з цим, Мал."

Він глибоко вдихнув, змиваючи свої почуття, і вміло відвів погляд з моїх очей. "Так-так, вона це зробить".

Ні грама правди, але втратити надію означало втратити її.

"Тобі варто було залишитися ще на деякий час".

"Вони фактично благали мене повернутися, мої чари не подіяли на цілителів, вони виглядали досить роздратованими. Але я радий, що повернувся, бо ти виглядаєш жахливо".

Я кинув погляд на чорновологу розломницю, яка перекидала всю енергію на своїх солдатів. Я хотів сподіватися, що це скоро закінчиться, але не зміг. Незабаром вона продовжить це робити в Адріаті. Я був надто втомлений, щоб навіть зітхнути.

Кіркволл був квітучим порівняно з рештою Асіорду, холод все ще був присутній, але він не перетворив його землі на порожні снігові купи, дерева були роздягнені і похмурі, але в них все ще було більше життя, ніж у вічнозелених хвойних деревах, що прикрашали кожен куточок Асіорду.

Місто, мабуть, звикло до присутності солдатів, оскільки ніхто не кинув на нас навіть цікавого погляду. Молодий чоловік, одягнений у чорну міліцейську форму, підійшов і привітався з нашою командою, коли ми наблизилися до покоїв намісника, де лорд і його команда збиралися для обговорення своїх обов'язків.

"Сноулін, дякую, що відгукнулися на моє прохання", - сказав він, вийшовши до нас привітатися. Він майже не був схожий на асіордця. Засмаглий, з гострими рисами обличчя, темним волоссям, наполовину зав'язаним назад, майже таким же темним, як у мене, порівняно з жовтими головами Асіорда, і глибокими оливковими очима; він був більше схожий на Кейдена, ніж на будь-якого асіордця.

"Здається, я не помилилася, призначивши тебе головним тут, Себастьяне, ти зробив мені велику послугу", - сказала вона, злегка вклонившись йому.

Це був солдат, якого вона поставила за головного після того, як вбила лорда Кіркволла.

Ми йшли за ним жвавими вулицями міста, запах випічки, ванілі та кориці наповнив морозне повітря.

"Сім'я працює тут вже багато років, вони володіють таверною біля кордону стіни, "Сосновий трактир". У них двоє маленьких дітей", - пояснив він, кинувши на нас погляд, коли підтягнув її ближче до себе і далі від нас. Його слова були приглушені навколишнім оточенням, але я зрозумів, що з її ходюю та веселим виглядом, щось було дуже не так.

Корчма була невелика, близько до високого муру, достатньо, щоб розгледіти вартових, які патрулювали нагорі. Шум столових приборів і тривіальні розмови просочувалися назовні; майже всі столики були зайняті, за ними сиділи асіордці, насолоджуючись обідом і невимушеним питтям.

Я помітив господарів, які готували їжу та напої за прилавком, і двох дітей, які допомагали прибирати за столами. Навіщо принцеса привела нас сюди?

"Всі на вихід, окрім вас чотирьох", - наказала вона, вказуючи на родину.

На їхніх обличчях з'явився страх, вони зблідли і пригорнули до себе дітей. Вона схопила стілець і сіла в центрі, обличчям до них, а кімната спорожніла за її командою. Себастьян привітався з нами і вийшов. Мал, Кейден і солдати зайняли кути навколо неї. Єдиними, хто, здавалося, був здивований, були я і мій брат, чий ноги постійно пересувалися в тривозі через посилення туману напруги.

Я стояв позаду принцеси, оглядаючи околиці, коли вона порушила цілковиту тишу, піднявши руки у священному привітанні. "З благословення Кріга чи, може, Хени?" - запитала вона.

Адріати, як я і думав.

"Боже мій, ціле гниле гніздо прямо у нас під носом. Треба віддати тобі належне, ти обдурив майже всіх. Звісно, тобі не треба було особливо старатися приховувати, враховуючи твої зв'язки. Я чула, що Есберн був твоїм добрим другом, - відверто сказала вона.

Чи було це пов'язано з тим, що лорди допомагали з переправами, чи допомагав їм він?

Батько ступив крок уперед, його діти притулилися до колін матері. Він зупинився, її воїни відгородили її від нього. "Ми прості і працьовиті люди, і те, що сталося між нашими королівствами, не має до нас жодного відношення, - сказав він. "Ми живемо в Асіорді вже багато років, тут народилися мої діти, ми нікому не заподіяли і не бажали зла, все місто може підтвердити наші слова".

Принцеса хихикнула, ніби його відповідь була жартом. "Чи все місто знає про твоє походження?"

Вона отримала відповідь, яку хотіла почути, обличчя батька зблідло, він глибоко ковтнув і трохи відступив назад.

"Яка різниця, хто ми є, ви не можете віднести нас в одну партію".

"Це має значення для закону і для мене, тому що ви можете виявитися такою ж гнилою партією, як і я. Мені байдуже, наскільки це важливо. Змія може скинути шкіру, але не звички". Закинувши голову назад, вона оглянула його. "Ти вважаєш мене дурепою, яка не бачить за фасадом, який ти розігруєш і створив? Ну ж бо, любий, довірся мені".

Для неї не мало значення, чи ти адриатинець, чи ні, ви всі були однакові, навіть я це знав, але тут назрівало щось інше.

"Лорд..."

Вона перебила його долонею. "Лорда вбили як зрадника, і його більше немає. Тож, як ми це вирішимо? Про ув'язнення точно не йдеться, тож, гадаю, нам просто треба з'ясувати спосіб смерті".

Мати і діти вибухнули плачем, а солдати оточили їх за наказом принцеси.

"Будь ласка, будь ласка, не робіть цього", - благав батько на колінах, якого утримували солдати.

Я став перед нею. "Вони нічого не зробили ні тобі, ні комусь іншому, яка різниця, хто вони? Вони не несуть нічиєї провини, а тим паче провини свого короля", - сплюнув я, показуючи пальцем на кімнату. Я не міг більше терпіти, надто багато пережив від її слів і надмірно перебільшеної манери покарання, яка більше, ніж будь-що інше, походила від особистого коріння. Я розумів - ні, я не міг навіть уявити собі її страждання, але ці люди не мали права страждати. Якщо вони і страждали, то тільки я і судді Адриатичного суду, які допустили це.

"Дій обережно, Кіліане", - майже змуджено попередив Кейден. Я мовчки пішов за прикладом брата, який похитав головою, щоб я зупинився.

"Відчуваю запах лицемірства?" Її рука ковзнула до кинджала, грайливо підкидаючи його. "Асйордці, яких вбили твої люди, теж не вбивали, але ось ми тут, я і ти, по той бік стіни, що розділяє нас, співучасники твоїх злодіянь". Вона лукаво посміхнулася, очі палали, обпалюючи уламки бурштинового льоду. "Візьміть свою мораль і поховайте її так само, як ви робите це зі своїми злочинами".

Як хтось може так помилятися і в той же час мати рацію?

Задоволена моїм довгим мовчанням, вона по черзі ходила по кімнаті. "Їхні голови?" Схиливши голову вбік, вона сама собі відповіла: "Ні". Зупинившись, ніби усвідомивши це, вона знову зіткнулася з ними обличчям до обличчя. "Ах, оскільки ви розповсюдили свої тіла по всьому місту, утримуючи і відштовхуючи його своїм адриатичним смородом, як щодо того, щоб я обмотала ваші нутрощі по всіх стінах міста, а ваші голови насадила на якісь чудові шпилі, а решту - з доброти душевної, як подарунок для вашого короля", - розмірковувала вона, і моя кров закипіла в жилах. "Мені зробити це на очах у твоїх дітей? Вони точно засвоять урок".

Це було за межею жакливого. Я кинувся на неї, обхопивши рукою її горло, притиснувши її до стіни, тягнувши інший кинджал від її стегна до горла.

Кайден і солдати кинулися до нас, але принцеса підняла долоню, зупиняючи їх, на її обличчі грала усмішка, і вона махнула їм рукою, щоб вони відійшли.

Вона заспокоїлася. "Боляче чути, що таке роблять з невинними? Як ти думаєш, наскільки боляче це бачити, а як щодо того, щоб відчути це на собі?"

"Я розумію твій гнів, але не твої дії".

"Мені не потрібно, щоб ти щось розумів, просто дивись".

"Ти що, забула бути людиною, як ти можеш бути таким збоченою?" Я сплюнув, наші погляди зіткнулися. Мої очі впилися в її гіпнотизуючі очі. Я тримав кинджал,

але вона вже пронизала мене своїм поглядом. Кісточки моїх пальців побіліли, коли я стискав кинджал, стримуючи себе від того, щоб не встромити його в її плоть.

"Здивований? Страждати від наслідків власного вчинку, продиратися крізь пазури монстра, якого ти сам створив. Але чому?" - запитала вона, затамувавши подих і делікатно засміявшись. "Я знаходжу все це дуже поетичним".

"Що б ти не зробила з цією сім'єю, це не поверне їх назад, ці люди не вбивали твою сім'ю, вони не заслуговують на таку реакцію, на таку жорстокість", - сказав я, притискаючись до неї ближче, кинджал майже впивався в її плоть.

"Кіліане, відпусти її, - втрутився Мал.

Її риси обличчя стали суворими, і вона підняла свій холодний золотий погляд, щоб знову зустрітися з моїм. "Так, я розумію", - її очі на мить затремтіли. Я ніколи раніше не бачила, щоб вони страждали. "Але бачиш, коли ти порушуєш закон, єдино правильним буде застосувати його наслідки, чи не так? Як я це зроблю, залежить тільки від мене".

Вона підійшла ближче, кинджал встромився в її плоть, з шиї потекла кров, і я відсахнувся від неї. Я зробив їй боляче.

"Давай, насолоджуйся тим, що робиш мене своїм злом, як це завжди робив твій рід. Я віддам їм монстра, на якого вони думали, що полюють".

В одну мить вона схопила мене за руку і встромила кинджал, який я тримав у руці, їй у плече. Мої очі розширилися від жаху, тіло паралізувало, лише серце гучно билося у вухах. Ніхто не ворухнувся, лише мовчки спостерігали за нами, боячись за принцесу, але не боячись за неї.

Кров потекла з її рани, але вона навіть не моргнула.

"Бачиш, яку насолоду тобі це принесло, зробити мені боляче, випустити власні думки, власну злість. Хіба це не різало тобі нутро, бути так близько до того, кого ти ненавидиш, і не робити цього, га? Чи не могли б ми всі люб'язно погодитися, що наші методи різні, і ти не маєш права судити чи втручатися в мої?".

Обхопивши мене обома руками, вона витягла кинджал, від чого та здригнулася і скривилася. Задихаючись, вона затиснула рану, а потім випросталася, ніби біль був швидкоплинним.

Вона збожеволіла. Я бачив по її обличчю, як вона втрачає себе у своєму гніві, там нічого не залишилося, порожньо, як і її тіні. Чому її слова часом здавалися такими важкими? Я не міг її зрозуміти, анітрохи.

"Скільки?" - запитала вона, затамувавши подих, наближаючись до родини. "Скільки адриатів пройшло тут до наших кордонів? Скільком ви запропонували притулок і допомогу? Можу посперечатися, що ви ведете облік і деталізацію".

Це були вони.

"Ми... ми такого не робили", - збрехав батько.

Вона роздратовано зітхнула і повернулася до мене, на її безкровному обличчі закарбувався обпалюючий погляд. "Він збрехав?"

Вона робила це навмисно. Я подивився на батька, який мовчки благав, а потім на неї, перш ніж сказати: "Так. Але ти це вже знала".

"Так я знала, з іншого боку, я не знаю, чи буде ця банда продовжувати випробовувати мою доброту".

"Діти мої, - сказала мати, роблячи крок вперед, - я хочу, щоб вони жили, що б не сталося з нами". Опустивши голову, вона зробила крок вперед. "Я скажу тобі все, що ти хочеш знати".

Принцеса зітхнула. "Що ж, це було не так складно, як я сподівалася, я очікувала трохи більшого опору".

Мати витягла з-під дошки п'ять великих бухгалтерських книг і подала їх їй. І знову вона мала рацію.

Вона майже з насолодою гортала хвалькуваті бухгалтерські книги. "Ти залишаєш сліди, Естер. Допитливі ви, адріати."

Мати кинула на нас усіх обережний погляд, а потім звернулася до неї. "Думаю, ви знаєте, чому... Ваша Високість".

"Розумно".

"Це він тебе послав? Він був незадоволений?"

Ким *він* був?

Принцеса хихикнула, відкинувшись на спинку стільця. "О, він задоволений. Я маю намір зробити так, щоб він був незадоволений. Можливо, у тебе є інша відповідь для мене. Чи був хтось обраний або відправлений до Мирдур?"

Мати замислено стиснула губи і повільно похитала головою. "Ні, не Мирдур".

Про що йшлося? Чому згадується Мирдур, з чим це пов'язано?

Кров принцеси повністю просочила куртку на лівій руці, темно-синя тканина відсвічувала металевим яскравим рубіном, обличчя зблідло, вона втрачала надто багато крові.

"Зніміть куртку, принцесо. Мертвою ви мені поки що не потрібні", - наказав я, обертаючись, щоб попросити у матері Адріати перев'язочний матеріал.

"Ти не торкнешся мене, ніколи, і ти думаєш, що я така слабка, що помру від цього. Тобі доведеться постаратися, коли прийде час", - категорично відповіла вона, вихопивши бинт з моєї руки.

На допомогу прийшла її подруга.

"Я можу зробити це сама", - сказала вона, відкинувши її.

"Вперта жінка", - пробурмотів вона собі під ніс, перш ніж повернутися до стіни.

Не можу не погодитися, але я б додав до цього ще й божевільну, злу, кровожерливу, вбивчу і психопатичну. Вона встромила кинджал у свою плоть, щоб довести свою правоту. Вона повинна була знати, що я ніколи не заподію їй шкоди; моя реакція, мабуть, принесла їй певне задоволення.

Вона зняла промоклу куртку, біла спідня сорочка щільно прилягала до її вигинів, на лівій руці вона повністю замастилася густою багряною рідиною. Вона поспішно обмотала рану навколо плеча, потім через груди, зав'язавши бинт спереду, так, ніби робила це раніше; перев'язувала рани, як це робив солдат.

"Твої діти, - тихо продовжила вона, - тут не залишаться, про них подбають твої рідні. Ви ж - мої бранці, доки я не знайду адріатів в Асійорді. Якщо хтось із них спробує зробити в королівстві якийсь рух, відмінний від того, що ви мені сказали, я притягну вас обох до відповідальності, як притулок і допомогу в злочинній діяльності, співучасть у їхніх злочинах. Тоді я дотримаюся обіцяного, всієї цієї забави". Потім вона повернулася до мене. "Мені потрібно, щоб ти взяв їх біля кордону і запропонував їм захист на своїх землях, все місто скоро дізнається про причину мого візиту сюди. Я могла б їх не вбивати, але не можу гарантувати, що вони цього не зроблять, і від мого імені була дана обіцянка. Відтепер їм також заборонено в'їжджати на ці землі, навіть після укладення угоди. Я занесу їх до кримінального реєстру, всіх чотирьох".

Довге гучне зітхання покинуло мої легені, і я потер очі від її надмірності. "Це так необхідно?"

"Ти все ще ставиш мені запитання?"

Мій погляд відводиться на поріз на її шиї, з якого все ще тече кров.

"У тебе кров."

Вона розсміялася. "Я думала, тобі подобається, коли я стікаю кров'ю?"

"Ти мені не подобаєшся, особливо коли кровоточиш".

Вона дражливо почухала носа. "Гарненький брехун, могла б посперечатися, що я твій улюблений *Ібрис*".

Я відступив, потираючи втомлені очі, перш ніж піддатися її тортурам.

Несрін і Ларг підійшли до Зони Миру, на обличчях обох були шок і похмурість при нашому вигляді. Я пояснив їм, що сталося, і настанови принцеси щодо дітей.

"Принаймні, вона їх не вбила, хоча це було б не за межами її можливостей. Я була свідком її суджень і раніше, з огляду на них, ця партія залишилася абсолютно неушкодженою", - пояснила Несрін. "Будь обережним, Кіліане, вона може завдати шкоди і тобі. Я буду молитися за твоє благополучне повернення". Несрін пішла, забравши дітей, привітавши нас на прощання.

Ларг вивчав мене і мій вираз обличчя. "Сподіваюся, це не твоя кров, але заради Хени, будь ласка, скажи мені, що це не її кров?"

"Вона жива, але вона спокушає мене своїми шляхами більше, ніж я іноді можу витримати".

"Кіліане, сину, - голосно вигукнув він, - ти пішов захищати її. Як би вона не поводитися, ти не повинен завдавати їй шкоди. Ти був тим, хто не міг довірити нікому іншому піти з Маліком, і все ж ти перший, хто завдав їй болю".

Від його слів у мене в шиї з'явилася напруга, але він мав рацію. "Як тримаються прикордонні міста?"

Вираз його обличчя став похмурим. "У Сітарі стало гірше, ми евакуювали більше половини міста в Амарісі. Жоден з наших кораблів не може зайти на п'ять миль углиб Мавру, але безблагословенні пришвартували десятки своїх кораблів на наших землях і... Сідра, п'ять наших бойових кораблів було знищено, їх затягнуло високим бортом прямо у шторм. Цю стіну треба зруйнувати, сину, захисти принцесу".

Ескадрилья приготувалася до повернення. Чорний морф кружляв у небі попереду і навколо. Вона все бачила і знала. Розумна, вправна. Я вивчив солдатів і помітив, що не вистачає двох адриатів.

Я спитав Кейдена, якого вона завжди залишала за головного. "Де двоє в'язнів?"

Він безтурботно перевіряв сідло свого коня. "сйорд не приймає полонених, вони - бранці Сноу. Якщо ти все ще сподіваєшся на цю угоду, я б промовчав".

"Вона має намір приховати це від батька?"

Він коротко засміявся, нічим не збентежений. "Ні, вона має намір відмовитися від подробиць того, як вона позбулася адриатів".

Вона щось планувала. Це було її особисте полювання, але на що саме вона полювала?

"Я поїду з ним", - сказала вона, і я здивовано покрутив головою в її бік.

З вузькою посмішкою вона попрямувала до мене, і її брови впевнено піднялися, побачивши мій вираз обличчя.

"Ні в якому разі", - сказав Кейден, хапаючи її за руку і тягнучи до себе.

Швидким рухом вона звільнилася, і вони втупилися один в одного, ведучи мовчазну розмову. На її наполегливість він відступив, невіра застигла його очі та інші риси обличчя.

"Якщо він хоча б здригнеться біля тебе, я його вб'ю", - сплюнув він, вказуючи на мене, а вона радісно кивнула, перш ніж знову повернутися до мене. Можливо, саме тому вона вирішила їхати зі мною, враховуючи, що вона щоразу здригалася від відрази, побачивши мене. Вона або справді хотіла випробувати моє терпіння до неї, або намагалася викликати і спровокувати реакцію, яка змусила б мене знову завдати їй болю - щоб вона знайшла причину вбити мене.

"Що з тобою, - сказала вона, махнувши рукою перед своїм обличчям, перш ніж вказати на моє, - сердитий?"

Я затягнув ремені кінського сідла, перш ніж повернутися до неї. "Ти можеш вивести богів з їхнього святого терпіння, а я лише людина, яка може лише гніватися в даний момент, але не діяти відповідно до цього".

Вона посміхнулася, тією підбурюючою лукавою посмішкою, якою завжди обдаровувала мене. "Що б ти зробив зі мною, Кіліане, якби можна було використати свій гнів?"

Запрошення спровокувати її. Моє ім'я на її губах повторювалося в повітрі - такий дивний звук. Це був або адріанець, або пес, або змія, або покидьок, або паразит - єдині терміни, якими вона називала мене раніше. Це був перший раз, коли вона назвала мене на ім'я.

"Що б ти хотіла, щоб я з тобою зробив?"

Її брови піднялися, коли вона промовила: "Діяти розумно і встромити цей кинджал глибше в мою плоть. Тепер ти будеш жити, знаючи, що міг би вбити мене, коли я перетворила Адріату на попіл".

Я зупинився і подивився на її веселий вираз обличчя. "Звичайно, у мене буде ще один шанс, але тільки якщо ти не отруїшся до смерті".

Її посмішка здригнулася, і вона повільно моргнула. "Що?"

"Вишнево-червона кров майже світиться, ти Ібріс, а не евдемон. Твої зіниці весь час розширені, більше вранці. Вдень ти злегка погойдуюєшся і часто дивишся в порожнечу. Ти ненавидиш теплі напої, тому що мало які з них маскують їхній запах. Твої губи зазвичай теж фіолетового відтінку. Отже, морозник, будяк сірий, зимовий крес-салат, кишмиш, гвоздика колюча і що ще? Яку ще отруту ви мікродозуєте?"

"Шовковиця", - зізналася вона. "Нія каже, що через нього у мене болить живіт, і я хочу їсти вночі.

Її чесність повернула мене назад, і я наважився запитати: "Як довго?"

"Дванадцять років у січні цього року".

Мої нерви на межі. Боже, як вона взагалі дихала? "Навіщо ти руйнуєш свій організм отрутою з самого дитинства?"

"Тому що", - вимовила вона, невинно випнувши нижню губу. "Після нападу я двічі отруїлася, прямо в спальні мого батька, не бачивши нікого кілька днів. Що ще можна виявити, якесь інше обстеження, що моє ліве око більше за інше, що моя права нога знаходиться під більшим кутом, ніж ліва?"

Мій погляд впав на її ноги. "Твоя ліва нога, ти переносиш більше ваги на неї".

Вона поступово посміхнулася, цього разу по-іншому. "Я знаю, це з моїх тренувань, щоб зробити мою ліву руку домінуючою, як мою праву. Продовжуй дивитися Адріатіанець, можливо, знайдеш щось, що тобі сподобається".

Я похитав головою, дивуючись її безтурботності та можливості використати ситуацію в своїх інтересах, і роздратовано похитав головою.

Вона швидко скочила на мого коня, і я поїхав за нею. Її оточувало відлуння смерті, але вона ніжно пахла солодкими квітами. Вона віддалилася від мене майже на руків'ї кріплення, наче йшла по натягнутій мотузці. Це змусило її втратити рівновагу, а мене втратити терпіння.

"Ти сама цього хотіла, тому я пропоную тобі відсунутись назад, поки ми обидва не впали на землю", - сказав я, взявши віжки, і вона зробила так, як я сказав.

Її поранене плече зустрілося з моїм, і вона скривилася від болю. Я зупинив свою руку, щоб не доторкнутися до її рани. З нею все буде гаразд, можливо, вона навіть заслуговує на це.

У дивній тиші вона почала злегка тремтіти, але я був упевнений, що це не від холоду. Потім я відчув, як вона закам'яніла, а потім схопила віжки і потягнула їх назад, ледь не кинувши нас на землю.

Перед тим, як я хотів обернутися до неї, я помітив розтяжку на землі, а потім чорну стрілу з наконечником, що летіла в наш бік. Принцеса нахилилася вперед, стогнучи від болю, дозволяючи стрілі пролетіти між нами.

Я зіскочив з коня, потягнувши її за собою. Вона помітила їх обох раніше за мене. Як?

Чоловіки один за одним виходили з лісу, в масках і масою. Звичайно, такі групи зазвичай відловлювали і відстрілювалися від вартових, що патрулювали ці дороги, але вже двічі принцеса ставала мішенню для нападу.

Я витягнув меч з піхов, і вона відступила назад, її обличчя стало диким і жахливим при вигляді чорної сталі. Вона сховала тремтячі руки за спину і відсахнулася від мене, не відриваючи погляду від моєї зброї.

"Не час для ігор, принцесо".

Двоє чоловіків кинулися на неї, і два кинджали пролетіли позаду мене, встромившись у їхні черепи.

"Прибери це", - суворо наказав Кейден, підходячи до нас і простягаючи мені один зі своїх мечів. "Сноу, подивися на мене, - гукнув він до неї, - підійди, тістечко, до мене. Сховай цю штуку", - повторив він, повертаючись до мене, і я знову сховав свій меч у піхви.

Принцеса, здавалося, все ще перебувала в стані шоку, випроставшись, вона ковтнула і розслабилася, нарешті вийшовши зі стану заціпеніння.

Я затягнув її за спину і почав розмахувати мечем туди-сюди, залишивши перед нами п'ятьох пораниених чоловіків.

Інший вистрибнув з-за дерева, вона побігла в його бік і посковзнулася на снігу під ним, пропустивши його удар. Її меч зачепив його гомілку, перш ніж вона встромила його в землю, щоб встояти на ногах. Швидко витягнула з піхов стеговий кинджал і встромила його йому за голову.

Гіркий смак наповнив мої почуття.

"Що?" - задихалася вона, йдучи до мене.

Я не усвідомлював, що витріщаюся на її відкритий рот. Зрештою, вона не була лише балакучою, чи не так вона відбивалася від тих чоловіків раніше?

"За тобою", - попередила вона, і всі ворота магії відкрилися, як по команді. Я підняв чоловіка в повітря, і вона кинула кинджал, пронизуючи його груди. З'явилися ще двоє, і я заморозив їхні тіні на місці, перш ніж вона швидко перерізала їм обом горлянки.

Я відчув смак смерті надто раптово, мій зір затуманився.

"Зачекай, - крикнула вона в мій бік. "Він мені потрібен живим, ти можеш знову зробити те, що зробив?"

Я кивнув, і останній нападник застиг на колінах на землі.

Її солдати зібралися навколо нас разом з Малом і Кейденом, задихаючись і заливаючись кров'ю.

"Він молодець", - сказав той, вказуючи на мого брата. "Приємно знати, що Адріата не послала двох слабаків, але не так приємно знати, що вони з таким же успіхом могли послати двох убивць в Асйорд, твій батько буде дуже радий дізнатися це напевно".

"Добре, що ми сплели браслети вічної дружби", - пожартував брат, кинувши йому підморгування.

Кейден посміхнувся. "Краще б мій був всипаний діамантами".

Сайласу було байдуже, територія замку була пронизана темним ремеслом, пригнічуючи нашу духовну ману, позбавляючи нас можливості використовувати більшість наших магічних здібностей. Охорона теж подвоїлася з того дня, як ми вперше прийшли.

Принцесина увага переключилася на чоловіка, якого я тримав за допомогою магії. "Хто тебе послав? Адріата?" - запитала вона, ставши перед ним на коліна.

Її слова повернули мене назад.

Вона зняла з його обличчя маску, і він плюнув перед нею. "Ти згниєш, сука *ібріс*".

Мої очі заплющилися від густого дарсанського акценту, з яким він говорив, адріатичним акцентом.

"Чудово", - подумала вона. "Ви їхали за нами від Кіркволла?"

Він не відповів. Він боявся її, хоч і не показував цього.

"Скажи їй, - сплюнув я для порядку, - і я буду тим, хто вб'є тебе, а не вона". Принцеса подивилася на мене смертельним поглядом, але я сприйняв це як схвалення.

"Ти зраджуєш і вбиваєш свій рід заради неї, несучої смерть?" Презирство в кожному слові, і його тіні стали блідо-зеленими від відрази та огиди.

Я похитав головою. Він не мав права на таку реакцію. "Ти зрадив і піддав нас великому ризику, зробивши це, життя і свобода мільйонів були поставлені під загрозу через твою нерозсудливість і старий застарілий необґрунтований фанатизм". Я наблизився до нього. "Говори, і я можу принаймні позбавити тебе честі".

Принцеса пробурмотіла собі під ніс якийсь прокляття калгнанською мовою, все ж дозволивши мені дотримати свого слова.

Чоловік на мить замовк, а потім обережно промовив: "Ви спіймали Вана й Астер, і ми зрозуміли, що нам залишилося недовго до того, як нас виявлять на ваших землях, і ви почнете полювати на нас".

Брехня, відтінки і плями брехні, але я не сказав їй, і, на мої молитви, Мал теж не сказав.

"А чому ти взагалі опинився на землях Асйорда?" запитав я, сподіваючись знайти причину його брехні.

"Більшість на роботу чи торгівлю, деякі з сім'ями, щоб переїхати до Ханаї та Соларії, а деякі, щоб полювати на неї, відколи дізналися, що вона повстала з того

місця, де її переховував батько. Вони скоріше хочуть її смерті, аніж повернути собі свободу і життя", - знову збрехав він.

Я бачив, як її очі змістилися від його слів, хоча на її обличчі не було страху, а тіні залишалися порожніми. Я відчував, що не можу дозволити їй почути ці слова. Сьогодні я не зміг захистити її - чути ці слова від людей, які колись намагалися вбити тебе, від тих, хто завдав тобі болю, напевно, ранить твої нутрощі сильніше, ніж лезо.

"Ти?" запитав я, сподіваючись знайти закономірність, що вкаже на їхню брехню, але принцеса перебила мене, перш ніж я встиг вимовити ще одне слово.

"Що б він тут не робив, це незаконно, і він щойно вчинив замах на вбивство, - сказала вона, підводячись на ноги, - розберіться з ним, або це зроблю я".

Невже вона справді дозволила мені дати йому почесну смерть, яку я обіцяв? Я дивився на неї напіврозгублено, напіввдячно, а вона закотила очі.

"Чоловіки", - почав я.

"Будуть відправлені з половиною моїх воїнів назад на стіну, а тепер перестань мене втомлювати, я голодна".

Полегшення перехопило мені подих, але я стояв на місці, здивовано кліпаючи в її бік. Що щойно сталося? Чи я намагався прочитати в цьому занадто багато?

Ми повернулися на дорогу всього за кілька хвилин після того, як мені довелося вбити чоловіка, швидко і безболісно за допомогою моєї магії. Вона наказала половині воїнів відокремитися з мертвими адриатами і повернутися до Хайволлу.

Її голова хиталася з боку в бік, борючись зі сном. Щоразу, коли вона падала на лівий бік, вона здригалася і стискалася від болю.

"Відкинься назад", - наказав я.

Вона випросталася, вдаючи, що влаштується зручніше. "Я краще помру".

"Чому ти дозволила їм повернутися? А як же спалення, закопування, утоплення і все таке інше?"

Я відчула, як вона на мить напружилася. "Саме для того, щоб не обговорювати з кимось із вас, як я сказала, що я голодна, я зробила те, що допомогло мені якнайшвидше вирушити в дорогу. Гадаю, я помилялася, бо мене все ще допитують, як бачите". Вона звузила очі, дивлячись на мене через плече, незадоволена моїми запитаннями.

Брехня - це, безумовно, була брехня, але оскільки вона була надто голодна, щоб вступати зі мною в дискусію, я був радий, що вона цього не зробила. Вона могла змінити свою думку і побігти робити все те хороше, про що вона говорила, якщо я її достатньо роздратую.

"Відкинься назад", - повторив я, натягуючи на неї куртку.

"Знову ж таки, я б краще померла". Вона відштовхнула мої руки і розвела їх далі, щоб вони не лежали на її талії, як раніше. Вона вхопилася за руків'я меча, щоб втримати рівновагу, і це зусилля, ймовірно, викликало біль у її плечі. На доказ цього з її вуст вирвався тоненький стогін.

"Якщо вже ми заговорили про веселу тему, чи можу я попросити про послугу?" - запитала вона, поправляючи плече.

"Яка послуга?"

"Гіпотетично, звичайно, якщо тобі вдасться мене вбити, чи не міг би ти переконатися, що це зроблено за допомогою твоєї магії. Мені б не хотілося розгулювати по потойбічному світу в закривавленому вбранні і з кинджалом, що стирчить у грудях. Розумієш, я дуже люблю свої груди, і такий образ був би дуже неелегантним з мого боку".

Я інтенсивно потер очі. "Вітаю, Ваша Високосте, ви щойно додали божевільних балів до списку найбожевільніших речей, які я чув у цьому житті".

"Ти ведеш такий список? Що у тебе є на мене?"

Я вже не міг зрозуміти, жартує вона чи говорить серйозно. "Там є тільки ти".

"Я єдина в своєму роді", - сказала вона, високо піднявши голову майже з гордістю. "Але проблема в тому, що ти не провів достатньо часу в Асійорді. Він заповниться в найкоротші терміни".

"Така похвала твоєму народові".

"Вони далеко не мої люди".

"Хіба не важко бути такою настороженою до світу весь час. Не довіряти ні богам, ні людям, ні своїй родині, адже ти щойно стала зрадником свого батька і корони. Хіба це не самотньо? Одна жінка проти цілого світу?"

"Ні", - глухо відповіла вона. "До того ж, я не одна"

"Так, Ніє, твоя тінь, гадаю, і Кейден. Що саме він робить, окрім того, що орудує мечем від твого імені?"

"Він приносить мені їжу: горіхи, фрукти та інше".

Я стискаю щелепи, викушуючи кров з язика. "Я серйозно."

Вона повернулася до нього на півдорозі. "Кай, у тебе є мигдаль чи кеш'ю?"

"Кеш'ю", - сказав він, кидаючи їй пакетик.

Мій рот відкрився, коли вона простягнула мені сумку. "Хочеш?"

"Навіщо ти це робиш?"

"Що роблю?"

"Доведи мені, що я правий, потім неправий, а потім знову правий".

"Я вважаю, що це конфлікт, який ти повинен вирішити з самим собою".

"Скажи мені щось". Мій голос холоне від усвідомлення того, що вона знову має рацію. "Чого це тобі коштує? Життя, яке ти забираєш?"

"Нічого."

"Це брехня."

"Ще один конфлікт, який ти маєш вирішити сам із собою".

Я натягнув віжки, і ми зупинилися. "Злізай."

Вона позіхнула. "Давай пізніше? Мені зараз бракує енергії, буде не так весело".

Я зіскочив, решта ескадрильї зупинилася. "Злізай. Негайно."

Кейден підійшов до неї, але вона не поворухнулася. "Я думав, що попереджав тебе одного разу".

Я схопив її за руку і поніс нас обох десь посеред лісу. У неї запаморочилося в голові, і вона намагалася встояти на ногах.

"Відповідай."

Вона втомлено хихикнула. "Ти так сильно хочеш це знати?" - спровокувала вона, її очі блищали злістю. "Нічого, крім чистого, чистого задоволення. Переповнююче, як ковток повітря після довгого дня всередині".

"Брехня", - виплюнув я. "Брехня і ще більше брехні".

Кожен щось втрачає, коли забирає життя; більшість втрачає невинність, емпатію, людяність. Що втратила ця жінка, коли у неї було все це?

"Що ти хочеш знати? Це так важко, і моя душа поглинає кров'ю мої руки?" - запитала вона, піднявши брови. "Але це неправда. Я брешу про те, наскільки більше я хочу, наскільки незадоволеним і голодним є це відчуття; наскільки більше я жадаю".

Я похитав головою, я помилявся, монстри теж можуть відчувати співчуття, вони теж можуть робити боляче, як я міг забути. "Ти справді монстр, на якого ми полювали".

Вона темно засміялася. "Захоплена."

"Вони люди", - вигукнув я. "Живі, дихаючі люди, з життями, які ти забираєш. Вони помирають, завдаючи болю і змушуючи інших страждати".

Щось у ній перевернулося. "Тоді я не була людиною, так само як і мої брат і сестра, і моя мати; ким ми були? Хто я, Кіліан?" - вигукнула вона у відповідь, наблизившись до мене, її дихання було уривчастим і задиханим. "Хіба я не людина? Хіба я не була нею тоді, навіть якщо вже не є?"

"Ти..."

"Я що?"

"Тебе скривдили і поранили. Я не можу сказати, що з тобою зробили, і не можу сказати, ким ти була і ким ти є, але я не можу допомогти повстанню проти того, ким ти стаєш".

"Це те, ким я завжди була, те, ким мені було заплановано стати. Єдине, що змінилося - це моє призначення. Гірко, чи не так, відчувати смак власного вчинку?"

Знову страшенно права.

"Чи зробить вона тебе щасливою, твоя помста?"

"Щасливою?" - спалахнула вона на межі образи. "Я не можу чекати все своє життя, коли моє сонце знову засяє, щоб пролити трохи світла. Я ніколи не зможу бути щасливою, я можу бути лише задоволеною".

"Ти теж не можеш запалити світ заради світла, принцесо. Щасливою може бути кожна людина, просто ти обираєш шлях нещастя ціною своєї душі".

Вона завмерла, її очі злегка тремтіли. Злість чи біль, я не міг розрізнити. "Ти приймаєш рішення від мого імені так, ніби знаєш мене, ніби ти був мною. Хіба це не легко? Припускати? Хіба не легко відволіктися від власних помилок, вважаючи їх виправданими, а потім засуджувати мої власні? Хіба не легко бути тобою, героєм, на якого я чекала все життя, щоб розірвати власну клітку, тільки для того, щоб посадити мене на іншу?" - запитала вона, спокійно випроставшись, і саме тоді я відчув силу її правоти, правдивість її сповіді. "Коли ти дізнаєшся про вимушене горе, дай мені знати, як би ти вчинив на моєму місці. Скажи мені тоді, що продати душу заради помсти - це не така вже й погана ідея, що душа не має ніякої цінності, якщо вона спочатку зламана".

Вона права, надто права.

"Скажи мені", - сказав я, глибоко вдихаючи від розчарування. Це не було співчуттям, яке мене вчили відчувати до неї. "Що ти справді відчуваєш". Мені було байдуже, я просто хотів це почути. Мені потрібно було. Я не міг цього відчути, я не міг цього побачити, я не міг цього зрозуміти. Це переслідувало мене, це збивало мене з пантелику. Вона не повинна мене бентежити, не вона. Вона була простою і зрозумілою, вона була нею - вона була... вона була на небесах, якою вона була?

"Я не брехала."

Я відчув, як знову напружилася. "Ти це зробила."

Вона побігла до лісу. "Відвези мене назад, негайно".

"Моя відповідь", - гукнув я, біжучи за нею.

Вона витягла кинджал з піхов і швидко розвернулася, кидаючи його мені.

Я відхилився вбік, за півдвома від моєї голови, майже впритул. Вона добре прицілилася.

"Мені потрібна голова, щоб почути вашу відповідь, принцесо".

Вона витягла з піхов другий кинджал, і перш ніж вона встигла кинути його в мене, я встиг схопити її за зап'ястя. Вона здригнулася і впустила кинджал, але потім зловила його іншою рукою, цілячись мені в живіт. Тепер обидва її зап'ястя міцно стиснуті в моїй руці.

Я промовив, хитаючи головою. "Ніяких дірок у мені, я маю бути цілісним, щоб розповісти цю історію біля в'янучого багаття, яке ти так любиш".

Вона спробувала вдарити мене ногою в пах, але я зловив її ногу між колін. "Але мої діти, принцесо, вони повинні існувати лише для того, щоб почути, як я отримав славу відповідь, яку шукаю".

Її нога потрапила мені під гомілку, і ми обоє впали. Я обійняв її, перевернувши на груди, щоб вона прийняла удар від падіння, а потім знову підгорнув її під себе, притиснувши її руки, схрещені на грудях.

Вона задихалася і несамовито звивалася. "Відпусти мене!"

"Ти знаєш дорогу."

Вона раптово припинила свою боротьбу, задихаючись і затамувавши подих. Краплі поту вкривали її скроні, її погляд був важким - важким від лихоманки та від того, щоб здатися. Вона якусь мить стояла мовчки під своїм уривчастим диханням, перш ніж її тіло повністю розслабилося в моїх руках. Здаючись, вона лежала на холодному снігу, її очі були спрямовані до неба, розгублені.

"Це не схоже ні на що". М'які нотки злетіли з її вуст, але вони потрясли мене до глибини душі. "Ніщо не схоже ні на що. Біль не відчувається болем, мені більше не боляче. Обійми більше не теплі, це просто обійми. Посмішка, робота м'язів, ніщо не змушує мене посміхатися, я просто вивчила чергу для цього. Я не знаю, що я відчуваю в ту мить, про яку ти питаєш; я просто знаю, що тоді я відчуваю щось дуже слабке, але нічого, що я можу розпізнати, нічого занадто серйозного або солодкого, або більше, ніж лоскотання. Мені... так нудно, кожного дня робити це знову і знову і нічого не відчувати. Це так нудно - нічого не відчувати". Її голова нахилилася вперед, золотистий погляд втомлено втупився в мене. "Ось вона, моя правда".

Нічого.

Кров почала розтікатися під нею багряними прожилками по білих кристалах. Картина - дивна картина, незрозуміла.

Вона заплющила очі і глибоко вдихнула, перш ніж злегка посміхнутися. "Мушу визнати, це звільняє. Помирати... дуже розкріпачує".

І я загубився в тій миті слів і важких зізнань, загубився в кривизні тієї посмішки, яка не несла в собі жодного символу щастя. "Ти не помреш. Не на моїх очах."

"Ти маєш рацію, я не помру", - сказала вона з деяким жалем. "Знаєш, я ніколи не була їй потрібна. Смерть знає мене, вона проходить повз, ігнорує і насміхається з мене... весь час. Вона ніколи не хотіла мене. Воно ніколи не жаліла мене. Люди так добре знаються на тому, як мене жаліти, але тих які хотіли мене пожаліти, дбали б про мене дуже мало". Вона безрадісно хихикнула. Із золотого ока вилетіла крапля срібла, ковзнувши до скроні. "Можу закластися на що завгодно, навіть якщо ти зараз спробуєш встромити мені в серце меч, я не помру".

Вона сказала мені правду, але мені було важче зрозуміти її порівняно з її брехнею.

Повіяв вітер і зашелестів гілками дерев, сніг піднявся в повітря туманом. "Якщо ти не маєш наміру пробувати, забери мене назад, я вмираю з голоду. Або спробуй після того, як я поїм". Вона похитала головою, міцно заплющивши очі. "Честилище не може

прийняти мене голодною, я була б такою жахливою ненажерливою. Як може хтось з моїм обличчям бути ненажерливим?"

Вона так легко забула, що, можливо, сама хотіла забути те, що щойно сказала мені.

"Ти страшенно божевільна."

"У тебе будуть великі неприємності, - зітхнула вона. "Щойно пройде лихоманка і я зрозумію, що я дозволила тобі зробити, що ти змусив мене сказати".

"Хіба що не станеш ненажерою. Я надто здорово харчуюся, ти б навіть не стояла б біля мене, щоб тебе не знудило".

Вона весело хихикнула. "Ретельне планування, молодець, Адріатиане".

Від її сміху паморочилося в голові. "Твоя одержимість ненавистю до всіх зелених овочів стала моїм порятунком".

Вона здивовано моргнула. "Звідки ти це знаєш?"

"Неважко помітити, як ти здригаєшся від їхнього вигляду, а потім ретельно збираєш всі їхні сліди зі своєї тарілки".

"Броколи - це гидота, не змушуй мене починати з перцю і тієї блискучої шкіри зверху", - вона видала блювотний звук, і це майже розсмішило мене.

"Чому тільки зелений?" запитав я, відпускаючи її руки.

Вона знизала плечима. "Коли я була малою, я теж не любила червоні овочі, і мені здавалося дивним відкладати тільки їх. Я почала викладати зелені вздовж них, щоб вони не відчували себе самотніми. Знаєш, як коли ти втрачаєш капці, і залишаєшся сам". Вона затремтіла. "Тебе це теж не турбує? Чому черевик може бути самотнім, він же йде в парі?"

Мій рот розтулився. "Я ніколи не чув, щоб стільки божевілья виходило з одних вуст".

Я почав відштовхуватися від неї, але вона міцно стиснула мою куртку, не даючи мені рухатися. "Відповідай мені зараз. Справді, чому ти мене ненавидиш? Я впевнена, що це не тому, що тебе виховали ненавидіти мене, як більшість. Є щось інше".

Я подивився, як вона мене тримала, як вона все ще тремтіла. "Ти помиляєшся, це саме через це".

Вона посміхнулася, читаючи мою брехню наскрізь. "Ти так гарно брешеш мені, Адріатиане. Але твоя брехня - твоя. Хіба не так каже твоя богиня? Ти кидаєш виклик усьому своєму вихованню, щоб знайти мою правду. "Ми читаємо емоції, але чийсь емоції - це лише їхнє право показувати, приховувати, боятися і обожнювати". Astrum liber теж має таку гарну брехню. На відміну від вас, мені немає діла до вашої брехні. На відміну від вас, правда для мене легка як пір'їнка, вона нічого не змінює".

"Відпусти мене."

Вона дозволила своїм рукам опуститися, а потім підняла їх, ніби здаючись. "Бачиш, як легко було відпустити людину, коли вона сама про це попросила. Навіть нелюдь вміє читати ситуацію краще за тебе".

"Ваш словесний спаринг похвальний".

"Колись це було все, що я мала, Адріатиане. Він став, мабуть, моїм найгострішим лезом".

"Що сталося з тим, щоб називати мене Кіліаном?"

Вона поклала два пальці мені на лоб, відкидаючи мою голову назад. "Що сталося з межами?"

Я кивнув, прикусивши усмішку. "Дійсно, гострий".

"Але ж ти гладиш його з такою насолодою", - муркотіла вона, тріпочучи віями, дражливо і кокетливо. "Хіба тобі не казали не гратися з лезами?"

"Ви не втомлюєтеся від метафор?"

Вона хихикнула. "Ну ж бо, я знаю, що вони тобі подобаються."

"Якщо мені доведеться визнати, що мені щось подобається в тобі, то це буде твоє мовчання". І, можливо, ці очі. Кляті думки, які треба було прогнати геть.

Я допоміг їй підвестися і повів нас назад до ескадрильї. У мене була своя правда, але вона важила важче за всю брехню. Що я очікував почути? Чи хотів я знати, що вона отримувала задоволення від своїх убивств, щоб засудити мою ненависть до неї за справедливість?

Гарячі погляди солдатів були спрямовані в мій бік. У всіх вимальовувалося бажання відірвати мені голову.

"Голову чи всі кінцівки по черзі?" запитав Кейден, виймаючи меч з піхов.

"Ніхто його не чіпає", - наказала вона, розпустивши всіх своїх готових до бою солдатів. "Він мій".

Як по команді, всі відступили, навіть Кейден, який секунду тому стояв в убивчій позі, всі підкорилися, наче її слова стояли над усіма законами. Невже вони були настільки налякані? Навіть він, її друг?

"Вбити", - додав я. "Просто, щоб ми це чітко усвідомили".

Вона закусила губу, стримуючи посмішку. Її втомлені очі простежили за мною згори донизу, і це... розчарувало мене настільки, що я підвівся на ноги.

"Так", - сказала вона, перш ніж сісти на мого коня. "Щоб вбити, звичайно."

РОЗДІЛ 20

РАНИ І ЦЛІТЕЛІ

Сноулін.

Семюель прийшов до стайні одночасно з нами, його очі розширилися, коли він побачив шрам на моїй шийі, замазану кров і пов'язку на грудях під курткою.

"Один з них пояснить, інакше я можу з'їсти твого коня, Семе", - сказала я, намагаючись пройти повз нього.

"Я пошлю цілителя до твоїх покоїв". Я хотіла заперечити, але він перебив мене. "Або тебе огляне лікар, або я розповім твоєму батькові. Вибирай."

Зітхнувши, від чого по всьому тілу пронизав біль, я подивилася на нього, звузивши очі. "Твої солдати мають рацію, іноді ти буваєш мерзенним".

Він поплескав мене по щоці. "Все, що тримає тебе здоровою і живою".

Тепло замку огортало мене, як палкі обійми палочого літа, коли ти не можеш позбутися відчуття, що тебе хтось покинув, зішкрябуючи зі шкіри. Я насолоджувалася запахом свіжоспеченого хліба, що спускався з їдальні для слуг. Іноді цей запах наповнював мене швидше, ніж їжа, а іноді це було все, що я їла на сніданок, вечерю та обід.

Кен похитав головою на мій закривавлений вигляд, але одразу ж повернувся до приготування мого улюбленого рагу. Мої солдати сиділи поруч з нами голодні, а трое моїх охоронців розташувалися навпроти мене пліч-о-пліч, з таким виглядом, ніби їм було що сказати.

Не звертаючи уваги на їхні погляди, я нетерпляче постукувала пальцями по столу, соваючись на своєму місці, коли мій шлунок ревів, як гірський звір.

Я подивився на срібноокого змія краєм ока, і, ніби помітивши важке бажання, щоб з його черепа потекла кров, він обернувся і кілька секунд дивився на мене, перш ніж відкинувся на спинку стільця і підняв брови, сповнені виклику. Я стримала ланцюг прокльонів. Йому ще не випала честь відчувати на собі мою лють, тож я посміхнулася до нього вузькими губами. Він зітхнув, хитаючи головою. Ця мовчазна розмова між нами розлютила мене ще більше, ніж його слова, які він і так говорив дуже скупко і був сповнений думок.

Щойно Кен поставив переді мною гарячу миску, як мої очі закотилися від апетитної пари, наповненої запахом спецій. Я їла так швидко, що, мабуть, кашлянула з десятків разів, і щоразу Кай сміявся, а адриати розгублено витріщалися на мене.

"Твій батько розіб'є це місце, якщо дізнається, що ти відмовилась від вечері з ним, щоб поїсти тут", - сказала Нія, спираючись на арку їдальні. Вона, мабуть, зникла ще до нашого приходу. "Але ти можеш вдаватися до смерті, перш ніж він встигне. Жуй, а потім ковтай, Сно, жуй, а потім ковтай", - дражнила вона, і двоє дружніх дурнів переді мною тряслися від беззвучного сміху, жарт, звісно, не був зрозумілий містеру Стерну.

Кинувши Нії дуже "ввічливий" жест рукою, я продовжила їсти.

"А, так, одна з багатьох манер принцеси", - сказала вона, сідаючи на місце.

Вони з Каєм заглибилися в розмову про якусь траву, і вся розмова загубилася в приглушеному дзижчанні бджіл.

Я відкинулася на лавку, напівзасинаючи, коли моя голова смикнулася вліво, змусивши мене мало не підскочити від болю. Я зашипіла і схопилася за плече.

Нія швидко рухалася, відтягуючи моє волосся, що закривало рану на плечі, за спину. "Що це?"

"Мене вдарив кинджал", - сказала я, широко позіхаючи.

"Я вважаю, що правильний термін - "зарівав", - пояснив Кай. "Вона допомогла Кіліану зарізати її, як і годиться".

Вона розгублено подивилася на мене, чекаючи на довшу відповідь, але я була надто втомлена, щоб сказати, скоріше, я не знала, що це було.

"Це те, на що я заслуговую, адже я така збочена", - насміхалася я, стискаючи рану, яка все ще пронизувала мене болем.

Кіліан схрестив руки. "Хочеш ще щось сказати, принцесо?" - запитав він своїм набитим дупою голосом мудака.

Хихикання вирвалося з моїх легенів, він все ще наважувався кинути мені виклик. "Будь ласка, якби я це зробила, я б, безумовно, не пощадила вас своїми думками. Але зараз, замість слів, більш доречними будуть кілька дій, для яких потрібен кинджал".

Він тримався з суворими рисами обличчя, і ця ямочка давала про себе знати. "Давай іноді зустрічатись на тренувальних кортах, можливо, я покажу тобі, як насправді спрямовувати гострий кінець на того, кого ти хочеш поранити".

Я звузила очі від його дразливого зауваження. "О, я зробила тобі боляче. Я ж твоя дорогоцінна маленька пішачка. Ти хочеш, щоб я повернулася в Адріату сяючою і відполірованою, так?"

"Ти забула згадати про підступність. Дорогоцінний, милий, маленький підступний пішачок".

Його чекала солодка поїздка, я покажу йому, наскільки я можу бути хитрою, дуже скоро. "Маленька деталь, любий."

Ми насміхалися і витріщалися одне на одного, а інші перестали ділити погляди між мною і срібноокою змією.

"Вони здружилися", - радісно сказав Мал, поклавши руку на плече брата. "Багатообіцяючий початок вічної дружби".

"Заткнися, Малік", - сказали ми з братом в унісон, дивуючись самі собі.

Мал посміхнувся. "Зв'язок справді глибокий, ви двоє тепер можете читати думки, чи не через це ви дивитеся на мене так яскраво?"

"Впадає в очі?" запитав Кай, не зупиняючись, жуючи шматок хліба. "Це схоже на кохання з першого погляду".

"Подивись ще раз", - втрутилася Нія. "Думаю, це змагання на витріщання. П'ять срібних дарів вона виграє."

"Я теж ставлю на неї, - нахилився Мал.

"Ні, ні, - додав Кай. "Моє на ньому. Два роки тому маленька дівчинка кинула в неї сосну, і вона потрапила їй в око, відтоді вона час від часу моргає".

Увага Кіліана переключилася з мене на них. "Хіба вона не показувала його лікарям?"

Замість відповіді вони винесли п'ять срібних дарів і передали їх Каю, який весело підрахував свою перемогу, перш ніж покласти їх до кишені.

"Ти зробила це навмисно", - звинуватила Нія. "Вона б з'їла ту маленьку дівчинку, якби таке сталося".

Кай знизує плечима. "Під час нашої спільної служби він постійно розпитував мене про її блідість, кульгавість на ліву ногу, про те, чому вона витягує спину після верхової їзди, чи спала вона, чи їла, чи відпочивала. Це була випадкова спроба, ніколи не думав, що це спрацює".

Я глянула на нього, все ще з суворим обличчям і безтурботним поглядом, який дивився на якусь стіну попереду. Чи боявся він, що я раптово впаду за мертво, не дочекавшись домовленості?

"Що я можу купити за ці гроші, Нія?"

"Правильна стрижка?"

"Гей, у мене майже таке ж волосся, як у нього", - нахилився Мал, насупившись від образи.

"Я можу поділитися і з тобою, бідолохою".

Я намагалася сміятися, але все навколо туманилося, я відчувала жар, холод і лихоманку. Рука обхопила мене за талію, тримаючи на ногах. "Ходімо, тістечко, на сьогодні досить розваг, цілителька чекає".

Цілителька-медіум уважно оглянула мою рану. "Палаюча Гемера, тобі слід бути обережнішою, кинджал ледь не пробив велику судину".

Я знала, що не повинна була цього робити; я пригнала його туди спеціально, щоб уникнути серйозних пошкоджень, я була злий, але не дурепа.

Вона підняла сяючу долоню над моєю раною. Відчуття магії, що зашивала мою плоть, шипіло, як олія на вогні. Соларіанців благословила богиня сонця, світла і зцілення Кіра. Меді-цілителі були однією з трьох соларіанських аур. Вони були найкращими і найшвидшими цілителями на континенті. Своєю магією цілитель-медіуми лагодили плоть зсередини, зшиваючи її до попереднього стану. Соларія також мала ауру, яка зцілювала магичні здібності, відновлювала та посилювала їх, їх називали магами-цілителями. Як би спокусливо багато хто не вважав це, це коштувало магам-цілителям болісної ціни, деякі з них перетворювалися на пил після того, як були недостатньо натреновані і помилково спрямовували власну ману. Волхви-цілителі були рідкісними, висококваліфікованими і зазвичай проходили десятирічне навчання. Можливо, саме тому багато хто з них не бажав навіть проходити цей шлях. Знаючи жадібність мого батька, він, напевно, заховав їх у надійному місці, щоб використовувати.

Вона кинула на мене обпалюючий погляд. "За пару тижнів я бачила тебе частіше, ніж будь-якого солдата за весь час служби".

"Ти потрапила в мою пастку, щоб спокусити тебе", - сказала я, підморгнувши їй.

Вона клацнула язиком на мене. "Я заміжня."

Я схилилась на бік. "Як подружнє життя? Хочеш коханку? Я буду ніжною."

Вона натиснула на мою рану, і я здригнулася від опіку. "Продовжуй доглядати за нею, ти ж знаєш, що я не можу вилікувати її повністю". Вона наклала на рану вологу пов'язку, що смерділа травами та спиртом. "Я видаю шрам на наступному сеансі".

"Ні", - тихо сказала я. "Шрам залишиться".

Всі мої шрами залишаються, вони були моїми. Моїми, щоб пам'ятати, забувати, використовувати.

Вона окинула поглядом зіпсовану шкіру, напевно, дивуючись, як принцеса хоче залишитися поміченою. "Тоді це залишиться".

Нія лежала в моєму ліжку, втупивши очі в сторінки коричневої книги в шкіряній палітурці. "Кай сказав, що ти знову ходила до залів Бруми, хоча я казала тобі триматися подалі від них. Якщо я ще раз повторю тобі, щоб ти трималася подалі від непотрібної небезпеки, я відправлю тебе назад до Аларіка".

Вона більше, ніж достатньо ставила себе в перший ряд небезпеки, яку я б ніколи не допустила.

Вона не відповіла, мені здалося, що вона навіть не почула мене. "І вона пішла", - сказала я і нахилився над сторінками, які вона інтенсивно вивчала. "Миркрут, хіба це не афродизіак? Нія, Нія, - дражнилась я весело.

Вона насупилася на мене. "Миркрут - це те, що тільки для людей, для аури це щось зовсім інше. Рослина - це магія, вирощена з Кой. Для аури він діє як підсилювач, поєднуючись з магією, щоб посилити її потік. Він не додає її, а лише витрачає більше вашої мани в один зібраний момент, але лише на деякий час. Дзеркальний корінь смертельно небезпечний Сноу."

Я засовалася в ліжку, влаштовуючись зручніше. "Чому ти питаєш про це?"

"Зали Бруми смерділи щоразу, коли я туди заходила. У Фернфоссі травник тримав траву на стійці реєстрації, тож нею тхнуло на всю будівлю. Яке ж було моє здивування, коли зали Бруми принесли мені приємні спогади про хтиві пари, яким не вистачало сили. Верглазери, вони були дивними, збудженими і на межі, їхня магія майже металеву шипіла в повітрі, витікаючи з-під контролю".

"Що?" Я підсіла до неї, гортаючи сторінки книги. "Ти думаєш, що Верглазери споживають її, ти думаєш, що мій батько дає її їм?"

"Я не знаю, але хтось точно дає".

"Чи не тому Кай ледве взяв того біля руїн західної бухти?"

З кожної поїздки, з кожної партії верглазерів, яких він ловив на шляху до Волантів, він повертався ще більш втомленим і виснаженим. Тепер ми знали чому.

"Я ніколи не вірю історіям цього дурня, але він сказав, що солдат підірвав лід приблизно на милю в радіусі їхньої досяжності. Думаю, він не збрехав. Мені доведеться дізнатися про це трохи більше. Навіщо комусь жертвувати цілком здібною аурою заради того, що, можливо, в кращому випадку на рік прискореної магії?"

Я вихопила її книжку і жбурнула через усю кімнату. "Ренік не з тих, кого я сприймаю легковажно. Ти більше не будеш втручатися в його справи. Більше так не буде, це наказ".

Вона підняла тіло на знак протесту, але я кинула на неї погляд. "Я прийшла сюди не для того, щоб приносити жертви, Нія. Ти повинна покласти цьому край. Якщо Верглазери споживають світлокров'я, хай їм грець, мені байдуже. Ми не підемо проти них, не з моїм планом".

"Гаразд", - зітхнула вона, падаючи назад на ліжко.

"Він готується до війни, чи не так? Чого я не можу зрозуміти, так це ці заплутані візерунки, які він залишає".

Зазвичай батько був простим, залишав сліди тут і там з очевидним результатом, але тепер я побачила, що він розкиданий по всьому світу, а тепер ще й у цій заплутаній справі з Адріатою.

"Кажу тобі, це не твій батько. Він жадібний, але не дурний, щоб пожертвувати стільки аури. Аларік мав рацію, деякі наставники скаржилися на зменшення кількості аури в Асійорді". Вона підійшла, лягла поруч зі мною і поправила довге пасмо мого волосся. "Чому ти з ним сварилася? Ти ж ігноруєш і терпиш Маліка просто чудово".

Здивована такою раптовою зміною розмови, я повернулася до неї обличчям. "Він мене не боїться".

"Тоді він ідіот".

"Вже ні, він дізнався про мікродозування отрути, просто подивившись на мою кров, очі та губи. Він міг розповісти про кожну дозу, яку ти мені давала".

"Що?" - запитала вона з широко розплющеними очима, а потім зосереджено прикусила губу. "Ти думаєш, що він може спробувати отруїти тебе чимось іншим тепер, коли він знає?"

"Він зламав людині шию, навіть не доторкнувшись до неї, отруєння - найменша з моїх проблем, але я йому дуже потрібна, і у нього було кілька шансів мене вбити, але він цього не зробив".

Він закинув нас у нікуди, щоб випитати мою правду, а не для того, щоб нашкодити, вбити, погрожувати чи щось подібне. Йому тисячу разів давали можливість зробити саме це, забрати мене, щоб убити без жодних проблем і без жодних сумнівів, але він цього не зробив і не зробив би.

"Він з Адріати".

"І він мене глибоко зневажає, але не вб'є, ні він, ні його брат, поки що, - сказала я, можливо, трохи надто впевнено. "Як мені його налякати? Він звук бачити, як я вбиваю, невже я справді принесу в жертву ягня, намалюю німб ремісника, наспівуючи закличний вірш в Vorsich, танцюючи божевільний танець у повний місяць?"

Вона застогнала, поступово розсміявшись. "Облиш це, будь ласка. Кинь це завоювання, ти його не зламаєш".

"Я не хочу його зламати, тільки, знаєш, розтягнути його розум".

"Ти маніакальна."

Я закотила очі. "Так ти продовжуєш говорити". Я широко розкинула руки на матраці, перекочуючи ступні вгору-вниз по м'якому простирадлу. "Мені подобається гратися з ним у маніяка". Він годував його, багато хто уникав його, тікав, давав йому або навіть викидав у нього, якщо не розпалював його достатньо, щоб закінчити життя смертю.

Нія занепокоєно подивилася на мене, майже подвоюючись, чи варто їй це говорити. "Він читає твою брехню".

Як? Я несамовито кліпаю на неї. "Звідки ти знаєш?"

Вона занурилася ще глибше в ліжку, перебираючи кінчиками рукавичок. "Я відчуваю його, як зазвичай відчуваю свою магію. Повітря навколо нього теж змінюється, іноді хвилі магії витікають з нього, переповнюють, а потім - пуф, нічого".

Я здригнулась. Чи погано, що я нічого не розуміла? "Страшно", - кажу я, підпираючи голову руками.

Вона вдарила мене подушкою. "Тільки не жартуй з ним занадто багато, він трохи дивний".

Я перевела подих і схилилась на бік. "Як тримається Фрея серед лігва, чи міцне моє весло?"

"Ніхто ще не обізвав її жодним принизливим словом. Поки що вона образила двох капітанів і генерала та уклала торговельну угоду із Західним Коєм на деревину. Ти створила зоряного учня і отримали ще одне місто. Двоє вже на твоєму боці, хто наступний?"

"У мене є кілька ідей. Пен децо дізнається для мене, але спочатку ми розберемося з адріатами в Бріску".

"Боже, - вигукнула вона, сідаючи. "Ти розбещуєш п'ятнадцятирічну дівчинку".

Кай і Мал вже чекали біля дверей, коли я вийшла на сніданок з батьком. Я сховала свою рану під сукнею насиченого смарагдового кольору з довгими рукавами, накинувши зверху коротку накидку і зачесавши волосся набік, щоб прикрити новий шрам на ший. Пенелопа причипурила мої щоки, стверджуючи, що сьогодні вранці я виглядала як мертва, можливо, через недосипання і вчорашню втрату крові.

"І що?" запитала я, чуваючи себе під плащем.

"Нія перевезла їх на конспіративну квартиру в Кіркволлі, де вони перебувають разом із Семом. Ми відправили два тіла-приманки для обох. І я знайшов це", - сказав він, простягаючи мені листа.

Трактир скомпрометований, подивіться, чи немає у принцеси полонених, не завдавайте шкоди.

Мій батько послав за мною людей одразу після того, як дізнався, що я зробив у Пайн-Інн. Він також не знав, що Нія пробралася в готель, залишилася там на ніч, чекаючи на нас, підмінила дві приманки, а потім підмінила двох адріатинів і відвела їх у безпечне місце.

"Як він так швидко дізнався про новину? Не можу повірити, що він послав адріатинів. Досить непогані актори".

Ми очікували цього, але я думав, що нас перехопить патруль, а не ціла банда адріатів. Батько мав факел для драматичних ефектів.

"Він дуже тонкий у своїй роботі", - глузливо сказав Кай. "Будь обережна, тістечко, це було близько. Якщо він пошле когось розпитати про них в Адріату, то дуже скоро дізнається, що ти його обдурила. Якщо його витончені манери не підведуть його знову".

"Він буде занадто відволікатися на мене, я не планую спокійних кількох наступних днів".

"Сподіваюся, що ні, бо не знайдеться цілителя, який би зміг вивести тебе зі стану спокою".

Я повернула йому лист. "Вони збрехали мені, охоронці." Кіліан і Мал, обидва повинні були знати.

"Вони цього не зробили", - сказав Кай, ховаючи лист назад у піджак. "Обидва прийшли до мене і Нії, щоб дати нам обом знати, що чоловіки скомпрометовані і не діють у власних інтересах".

"Що?"

"Кіліан зупинив брата, сказав йому і нам, щоб ми дали тобі знати тільки після того, як ти одужаєш".

"Ти повинен був прийти і сказати мені".

Він насупився. "Чому? Хіба це тебе не хвилює?"

"Мені теж не подобається думати, що мені збрехали, хоча це не так. Наступного разу скажи мені. У мене достатньо того, що від мене ховають, не треба і тобі ставати таким же".

Щаслива, як завжди, четвірка сиділа в тиші, коли я зайняла своє місце.

Френ засміялася. "Що з тобою сталося?" - запитала вона дражливим тоном, продовжуючи розпитувати мене.

"Не хвилюйся, це не від того, що я всю ніч трахалася з Еліасом, це буде в інший день", - сказала я, тріпочучи віями і даруючи їй глузливу вузьку посмішку. Вибілена сука.

Її очі і рот розширилися, обличчя перекошилося в крику. "Батьку, будь ласка."

Чоловік зупинився і приклав руку до чола, дивлячись на мене, поки його байстрик волав. Його щелепа стиснулася настільки, що кімната відлунювала скреготом його зубів.

Я хихотіла з її безпорадності та чудового мовчання мого батька. "Зараз, зараз, Френ, дороженька, тато не може купити або подарувати тобі півня. Ти повинна вийти і знайти його сама. Сумніваюся, що Еліас знайде тобі альтернативу у вигляді постільної білизни, до того ж усі знають про Вензорів та їхніх коханців. Приготуйся до того, що партії байстриків і напівкровок, як ти, будуть літати наліво і направо", - сказала я, рухаючи рукою туди-сюди.

Я ледве стримався, щоб не розсміятися з її похмурої реакції, її очі ледь не вилазили з очниць. Натомість я зіщулилась від жахливого вигляду, на який вона перетворилася. Батько знову промовчав, натомість потер долонею чоло так, що я подумала, що від тертя піде кров.

"Не говори так з моєю сестрою!" вигукнув Рубен, грюкнувши кулаком по столу, від чого столові прибори затряслися.

"Тихіше, Рубене, ти ледве можеш впоратися з власними столовими приборами, тож не замахайся на мене мечем. Яке видовище ви двоє: жахливий дух, що збирається одружитися з Божим сином, щоб утримати Господа від гніву, і спадкоємець, чий гострий язик колись був лише над власною дупою, вип'ємо за це", - сказала я, піднявши келих у повітря.

Цікаво, що я сьогодні була в настрої, що ж мені дала цілителька? Напруга мого язика була незвично вільною.

Морін озиралася між мною і батьком, моїм дивним мовчазним батьком. "Сноулін, будь ласка, дитино, давай поснідаємо спокійно, як усі сім'ї", - нарешті втрутилася вона, побачивши своїх напружених дітей, готових накинутися на мене.

"Морін, ти, як правило, пхаєш свою голову в багато павиних дуп, але тримайся подалі від моєї", - сказала я, вказуючи на її волосся, поки я жувала тост зі сливовим джемом.

"Все готово?" - нарешті заговорив батько грубим різким голосом. Його обличчя розгорілося червоним кольором, і в ньому відбивалися палаючі очі, так схожі на мої, але так по-різному вони горіли.

Я стояла з яблуком у руці, перш ніж вклонитися йому. "Поки що".

"Попросіть когось принести звіт про ваш патруль до Кіркволла до мого кабінету. Я чув, що ви знайшли адриатів, як це сталося?"

Я зупинилася і повернулася до нього, примруживши очі. "Я розмістила оголошення про винагороду, приватне, за будь-яку інформацію про адриатів. Називайте мене параноїком, але я хвилююся за свій добробут, враховуючи, що їхній уряд уклав зі мною угоду як з пішаком, ймовірно, не до вподоби їхнім підданам. Я мала рацію, коли вчора група з них напала на нас. Розумієте, я, можливо, не ваш Ібріс, але я все ще їхній".

"Приватне повідомлення?"

Я невинно насупилася. "Що? Щось не так?"

Він махнув рукою і кивнув. "Ні, ти маєш рацію", - спокійно сказав він, перш ніж кинути на мене уважний погляд. "Вони зробили тобі боляче?"

Стримуючи сміх, я намагалася дати волю своїй втомі. "Ну що, я добре виглядаю?" Мені довелося вдавати з себе овечку, щоб вовк підібрався достатньо близько і встромив кинджал у ребра.

Він зітхнув. "Обов'язково звернися до цілителя".

До середини дня мої повіки стали важкими від втоми і недосипання, і я попрямувала до своєї спальні, все тіло боліло і потребувало відпочинку, але несвідомо я боролась з цим. Я незручно шурхотіла, поки не заплуталася в простирадлах і не змогла розплутатися без допомоги кинджала.

Я ледве заснула, коли мене перенесло в темну порожнечу моєї власної голови, і мені знову снилися Тора та Ерен. Батько тримав меч біля їхніх горлянок і сміявся, коли вони лежали вбиті під його ногами, а кров заливала їхні тіла. Вони обоє дивилися в мій бік так, ніби справді бачили мене.

"Ми померли, Сноу?" Вони сказали в унісон, і я вискочила зі сну, спітніла і задихалася.

Накинувши светр і плащ, я попрямувала на відпочинок туди, де сні проганялися самою їхньою присутністю.

Нія і Кіліан стояли за моїми дверима в гробовому мовчанні, я налякала їх більше, ніж себе.

Кіліан, притулившись до стіни навпроти моїх дверей, стурбовано підійшов до мене. "Щось не так?"

Я похитала головою, не знаходячи відповіді, яка не була б брехнею, і попрямувала до коридору.

"Сноу, зачекай", - поклікала Нія впівголоса, але я не відповіла.

Мені довелося піти до них, перш ніж я змогла переконати себе, що все це було жорстоким кошмаром.

"Сноу", - повторила вона, але я не зупинилася. Потім вона копнула п'ятою. "Сноулін!" Її крик пронизував тихе повітря зимового саду.

Я знала, що вона хвилюється, але не хотіла виправдовуватися перед срібноокою змією, що сиділа у мене за спиною. "Все гаразд, Нія, просто дай мені спокій, будь ласка".

Перед останнім поворотом у нескінченному лабіринті я повернулася до них. Кіліан кинув пару черевиків на землю і показав мені головою, щоб я взула їх, я їй не помітила, що прийшла без них.

"Ви обоє чекайте тут, ніхто не виходить за цю точку", - твердо наказала я, взуваючи черевики, а потім показала на Кіліана. "Особливо ти".

Вони обоє підкорилися, оскільки їхні кроки зупинилися позаду мене.

Я прокинулася, залякла, як колода, з купою снігу на голові та напівзамерзлим тілом. Я обережно потягнулася, болісно відчуваючи найменший рух, мої ноги і пальці повністю зааніміли. Я згорнула ковдру і заховала її під плащ.

Кіліан все ще стояв, притулившись до матової стіни, а Нія сиділа на підлозі, поклавши руки на коліна, напівзамерзлі.

Тоді я злякалась і повністю прийшла до тями. Я забула їх тут на всю ніч. Провина і сором пронизували мене. Нія повинна була розігнати його, а сама попрямувати до своїх покоїв, знаючи, що зі мною все буде гаразд, і що охоронці мого батька вже знали, коли я вийшла сюди, і ніхто навіть не наважився ступити в лабіринт. На цю територію не можна було ступати. Я була єдиною, хто сюди приходив.

"Нія!" прошипіла я.

Вона стояла нетвердо, приклавши руку до чола, виглядала втомленою і змерзлою. "Він не зрушить з місця, і я точно не залишу тебе з ним наодинці", - вигукнула вона в гніві до Кіліана, який недбало витягнув шию.

"Я маю наказ не відходити від тебе. Я б не зрушив з місця, як би твій друг не намагався мене звільнити".

Мої риси обличчя розгорілися від спеки. "Отже, якщо я стрибну зі скелі, ти побіжиш за мною, так? Як щодо того, щоб перевірити це, чи не так?" Я сплюнула від злості.

"Я прийшов не для того, щоб вболівати за тебе, а для того, щоб охороняти твою понівечену голову". Він схопив мене за руку, тягнучи до себе. "Це не гра, принцесо, подобається тобі чи ні, але зараз ти дорогоцінна і на тебе полюють, і я не дозволю тобі потрапити в чийсь пастку заради забави".

Біль пронизав мій хребет і кінцівки, коліна затремтіли, і я впала, не втримавшись на ногах. Він обхопив мене рукою за талію, підтягуючи до себе, а іншою рукою провів по моїй руці, ніби шукаючи глибокі рани.

Нія витягла кинджал. "Відпусти її."

"Ти поранена, де?" - спокійно запитав він, не звертаючи уваги на мою подругу. Його голос ніколи не підвищувався на тон вище, ніж зазвичай. Він весь час був дратівливо спокійним.

Я відсахнулася від його дотику і схопила Нію за руку, чий смертоносний погляд пробивав дірки в голові Кіліана.

"Я думаю, що це принаймні змусить тебе посміхнутися".

Він відкинув голову назад, ніби намагаючись втримати спокій. "Наступного разу я подбаю про те, щоб посміхатися. А зараз заходь всередину, поки не розвалили угоду разом з усіма вами".

Сніг швидко падав, затуляючи собою все навколо, але я бачила схожий погляд Кіліана, такий самий, який колись дав мені мій батько. Я мала служити якійсь меті, все моє існування було підпорядковане якійсь меті. Єдина цінність мого життя полягала в тому, що його дарували інші. Я звикла до цього погляду, від нього він здавався таким неприйнятним.

Тепло моєї кімнати було радше колючим, ніж заспокійливим, моя шкіра майже обпікала і танула. Кіліан штовхнув згасаючий камін, підливаючи в нього полум'я,

крадькома поглядаючи на дії Нії, коли вона здирала з мене одяг, відкриваючи посірілу плоть моєї руки.

Він подався вперед, не зводячи очей з моєї руки. "Я думав, що асіордці не страждають від холоду?"

"Ну, я не зовсім асіордка".

Він сприйняв мої слова з деяким здивуванням. Він так швидко нагадав мені про моє місце, а сам забув.

"Принеси їй нагріту сіль і ганчірку", - наказав він Нії, знімаючи рукавички, а потім куртку.

Всі м'язи і сила, залякуючи всією своєю міццю, але Нія встала віч-на-віч з ним, широко розставивши руки, захищаючи мене. "Ти її не чіпатимеш, їй потрібен цілитель-медіум".

Він підійшов до неї так близько, що їй довелося дивитися на нього, як на стельову люстру. "Якщо вона втратить руку, ти відправиш до Адріати безруку принцесу замість невиспаної, втомленої, божевільної і збожеволілої, а тепер рухайся", - наказав він, пробираючись до мене.

"Нія", - поклікала я, а потім кивнула їй. "Нехай."

Вона кинула на мене короткий погляд, перш ніж змусила себе відійти.

Другу руку я тримала на рухів'ї одного з кинджалів, страх замінив біль. Я зрозуміла, що це був страх перед ним, а не перед втратою руки.

Він став переді мною на коліна, допоміг зняти светр, залишивши мене у відвертій нічній сорочці, а потім повернувся, щоб зняти рукавички.

Мимоволі я відсмикнула руки назад.

Його погляд перевівся на мене, непохитний і холодний, як замерзле озеро. "Рукавички, принцесо, я не прошу".

За мить він стягнув їх, незважаючи на мій протест. Збентежений, він дивився між мною і моїми забинтованими руками, перш ніж розплутати білу марлю, що просочилася і майже примерзла до моєї руки. Він довго дивився на мої долоні, вкриті старими і свіжими півмісяцевими шрамами та порізами. Несподівано він провів по них великим пальцем, і я інстинктивно стиснула їх у кулаки, притиснувши до грудей.

"Моя рука", - сказала я, наполовину відкинувшись назад і розчарована на нього. "Ти мав щось з нею зробити".

Нія подала йому теплу тканину, і він поклав її мені на руку, перш ніж повідомити про свій справжній намір. "Я використаю свою магію".

Нія замислено дивилася між нами.

Жах і страх охопили мене. Я радше втрачу руку, ніж дозволю йому це зробити.

Ніби відчувши мої думки, він зітхнув і звужив свій жовчний вимогливий погляд на мене. "Я не заберу тебе назад без кінцівки. Я обіцяв їм, що привезу тебе такою, якою знайшов. Пам'ятаєш? Блискучою і відполірованою."

Заперечення крутилося у мене на язиці, але я піддалася і простягнула йому руку. Він кілька разів провів рукою по посірілій плоті. Його руки були шорсткими, але теплими і ніжними, страшенно ніжними. Я розгублено дивилася на його дії, майже до запаморочення, поки не відчула, як щось схоже на черв'яків повзе під мою шкірою. Відчуття ледь не змусило мене здригнутися, але посіріла плоть почала набувати свого нормального кольору.

Я провела пальцем по руці, наполовину не вірячи, що це не якийсь обман чи ілюзія.

"Я перемістив твою кров до нормальної циркуляції, так само, як ми переміщуємо предмети. Так ми зцілюємо деяких наших поранених і запобігаємо згортанню крові", - пояснив він, щоб усунути розгубленість, яка читалася на моєму обличчі.

"Якби я не була твоїм пішаком, ти б мені допоміг? Чи допомогли б ви комусь на зразок мене?"

В угоді не було нічого про те, що відсутність кінцівки завадить виконанню угоди. Можу посперечатися, що вони були б дуже задоволені, якби я повернувся без кінцівок.

Він коротко глянув на мене, майже незручно зсунувшись на колінах. "Правду?"

Я закотила очі. "Ні, брешти мені, Адріатиане."

Він продовжував обмацувати мою шкіру і тихо сказав: "Я б тобі не допоміг".

"Дивись на мене, коли говориш це". Це був мій час вимагати його заплутаних істин.

Він зупинився, завагався, а потім повільно підняв на мене свій погляд. "Я б і пальцем не поворухнув, щоб допомогти тобі, ця рука могла б відпасти разом з рештою, розбитися на тисячу шматочків, а я б абсолютно нічого не зробив би, можливо, навіть посміхнувся б".

"Брехня", - пробурмотіла я, загубившись у його скляному промовистому погляді, кільце холоду навколо них було високим і нервовим. Аларік навчив мене, що правда завжди пом'якшує чийсь очі.

"Ти сказала мені збрехати тобі".

Я насупилась. "Це був сарказм, дурню."

Він підняв темну брову, потім кивнув, повертаючись до моєї руки. "Тримай теплу тканину на руці, рана, можливо, і затягнулася, але залишиться болочість у місці поранення. Ванна може допомогти", - сказав він наостанок, обернувшись до Нії, яка кивнула і попрямувала до ванни.

Він потягнув мої руки вниз, оглядаючи почервоніння, ніжно провів пальцями по них, а потім підняв долоні вгору, знову відкриваючи мої шрами.

Я опиралась і боролась з бажанням закрити їх.

Невиразний, він залишався зосередженим на своїй роботі. Жодного слова, жодної реакції. Чомусь це дратувало мене більше, ніж його слова, його мовчання було оглушливим. Закінчивши, він загорнув сіль і теплу тканину зверху, і погляд, яким він подивився на мене, майже змусив мене здригнутися.

"Не дивись на мене так, мучеництво - не мій стиль. Над чим би ти не роздумував, це лише твої помилкові висновки".

"Я все одно не збираюся тебе приймати", - відповів він холодно.

"У тебе, Кіліане, всього три вирази обличчя: гнівний, огидний і цей останній, який я не беру на себе сміливість назвати жалістю, бо це те, що я зневажаю найбільше".

Він дивився на мене крізь примружені очі, ніби збирався розв'язати загадкову головоломку. "Жалю немає".

"Це справді девіз вашого роду, але я бачила достатньо жалю, щоб легко його розпізнати".

"Ти помиляєшся", - сказав він, стоячи. Він знову одягнув куртку, знову повернувся до мене, безсоромно бігаючи поглядом по напівоголеному тілу. "Я б порадив тобі припинити цей спорт - випробовувати найнезвичніші місця для сну - і просто лягти у своє ліжко, всередину, де твої кінцівки не замерзнуть".

Як він посмів? "А я б порадила тобі виколоти собі очі, але кожному своє".

Він наважився насмішкувато похитати головою. "Дахаара".

Невже він щойно прокляв мене на своєму висмикнутому язиці?

"Люди, які напали на нас, збрехали тобі, а ти збрехав мені".

Він зупинився, не доходячи до дверей. "Я це зробив."

"Чому?"

"А чому ні? Я твій охоронець, а не твій посіпака".

"І все ж ти сказав Каю".

Він обернувся тоді, весь у люті. Він був страшним чоловіком, а тепер він став чимось на кшталт страху. "Я сказав йому, щоб він не розповідав тобі, поки ти не одужаєш. Я подумав, що ти сама це розгадала".

"Мені дуже приємно, - сказала я, підводячись. "Але ти мій охоронець, а не друг, і тим більше не маєш права приймати рішення від мого імені".

"Вони не сказали б вам нічого іншого. Вони вже змирилися зі своєю смертю".

"Хочеш знати, чиє замовлення вони виконували?" Я знала, що він не хотів цього чути, очікуючи дізнатися гірку правду про свій народ.

"Вони були там, щоб завдати тобі болю, і неважливо, заради кого вони це робили".

"Не хвилюйся, це була не Адріата, а мій батько".

Його темні брови насупилися від шоку. "Що?"

"Ось чому, Кіліане, любий, ти повинен був сказати мені".

Він звужив свій погляд, абсолютно розгублений, можливо, сумніваючись, що мої слова були брехнею, судячи з сумнівного тону його голосу, коли він запитав: "Навіщо йому посилати когось, щоб завдати вам шкоди?"

Його очі простежили за моїм повільним рухом до кімнати. "Якби ти не брехав мені, можливо, ти б теж знав". Я спустила бретельки нічної сорочки, і якраз перед тим, як вона впала з мене, він розвернувся і пішов геть.

Нія незабаром прийшла до нього з великою наполегливістю, боячись, що він міг зробити більше, ніж просто зцілити.

"*Ми мертві, Сноу?*"

"Так мертві", - сказала я собі, і мій сухий голос пролунав над смарагдовою кахельною плиткою ванної кімнати і над солодким квітковим ароматом води. "Ви мертві, ви всі".

Слова, в яких я ніколи не зізнавалася собі, відповідь, яку я завжди уникала давати навіть самій собі. Я занурилась під гарячу поверхню ванни. Перед моїм затьмареним зором миготіли картини тієї ночі.

РОЗДІЛ 21

ІСТИНИ ТА МОРОЗ

Кіліан.

За останні кілька днів я просто лежав у ліжку, втомлений і готовий відпочити після чергування, але сон не давався. Щойно я намагався заплющити очі, в моїй голові починали крутитися образи її покритих шрами руками і золотистих очей, обведених сльозами, знову і знову, ніби бажаючи нагадати мені про мої власні помилки. Чому вона спала в саду? Чи збрехала вона про адриатів, яких прислав її батько? Чи зробила вона це, щоб знову випробувати мене?

Пенелопа, молода рудоволоса служниця, вручила мені синю уніформу, схожу на уніформу Нії та Кейдена. "Точні слова були такими: "Досить ходити, як ходячі адриатичні прапори".

Я роздивився флотське тонке пальто і бриджі. "То я маю йти на парад як асйордський? Теж мерзнути?"

"Це чарівні нитки з вовни, вирощеної в Кой, а потім чарівним чином пошиті майстром, щоб утримувати тепло. Вони зігріють тебе краще, ніж чотири шари одягу". Вона розплутала решту одягу. "Сноу не любить уваги, особливо тієї, яку ти їй приділяєш, я б їх носила".

"Чи є у цього звіра щось, що їй подобається?"

Пенелопа зупинилася і виставила перед собою руку, рахуючи: "Сонце, лавандові ванни, романтичні книги, але непристойні, ті, що заборонили в бібліотеці замку кілька років тому, вона змушує мене ходити за ними в міську бібліотеку Тенеброзе", - поскаржилася вона, насупившись на спогад, і я майже посміхнувся. "Їй подобається ця безглузда пісня "Діти лісу", виноград - багато винограду, але він має бути твердим. Вона вишльовує будь-які мокрі плоди, каже, що вони нагадують їй очні яблука. Сірий колір, бурі, кружляє на пальцях ніг, поки не впаде, коли заскучає за нічним небом. Цього достатньо?"

Я кивнув. "Цього достатньо, вона така ж дивна, як я і думав". Я вдягнув білу сорочку і, не втримавшись від розваги, запитав: "Що їй не подобається?"

Пенелопа на кілька секунд завмерла в мовчанні, а потім зосереджено зажмурилася. "Ну... ти, наприклад. Зараз вона особливо розлючена на тебе. Днями я знайшла папірець з твоїм ім'ям, і вона перекреслила його близько тисячі разів, ледь не порвавши". Я закусил губу, стримуючи сміх, поки вона продовжувала. "Шпильки для волосся, м'ясо, о боги, риба - дайте їй рибу, і вона буде тремтіти, як я, коли бачу павуків, її очі..."

"Чому?" різко перебив я. Прочистивши горло, я спокійно запитав: "Чому вони?"

"Вони її батьки, і це також підводить мене до цього; її найбільша неприязнь - це її батько". Вона постукала пальцем по підборіддю, а потім підстрибнула від усвідомлення, ледь не налякавши мене. "Дзеркала, вона їх теж ненавидить".

"Дзеркала? Що з нею зробили дзеркала?"

"Вона каже, що хтось інший дивиться на неї". Вона затремтіла. "Чорна тінь, - каже вона. Вона справді дивна, вона говорить про найзловісніші речі так безтурботно".

Відчинилися двері, пролунав гучний стукіт, що свідчив про готовність її ескадрильї до відправлення, і я звернувся до молодого слуги. "Коли я повернуся, розкажи мені все, що їй не подобається".

Вона насупилася, а потім надулася: "Вона може отримати мою голову за це".

"Тоді я не буду причиною, дякую за форму".

Вона здивовано моргнула від моїх слів. "Ти ж знаєш, що я пожартувала, правда?"
Хіба? Я б не вважав за можливе відрубати голову принцесі.

"Пенелопа?" покликав я, змушуючи її знову зупинитися. "Ти знаєш священика на ім'я Мердок?"

З того дня мені було цікаво, я хотів знати, чи було те, що я прочитав, справді страхом.

Вираз її обличчя різко погіршився, і вона кивнула.

"Ти все одно втратиш голову, якщо скажеш мені це?"

Вона похитала головою. "Він священик. Принаймні, любить себе так називати". Вона глибоко вдихнула і продовжила: "Він замикав усіх трьох у північній вежі, мій батько казав мені, що він... вижене їх. Люди боялися їх, тому король намагався заспокоїти бунт, який вони спричинили. Мій батько був охоронцем Сноу і розповідав мені, що Мердок був особливо... суворим до неї. Він казав людям, що її демона важко приборкати, тому тримав її там довше, іноді по кілька ночей поспіль".

Я тримав обличчя чистим від шоківаної реакції, яку проклинали мої думки. "Ніхто їй не допоміг?"

Вона знизала плечима з побитим виразом обличчя. "Ніхто не міг, багато хто не хотів".

Скільки їй було років? Дитина. Їй мусило бути боляче так само, як і всім, ким би вона не була.

Вона стояла в оточенні солдатів і Мала, одягненого так само, як і я. Останній похитав головою, посміхаючись, побачивши мене. Ми були в асіордському одязі, але не виглядали відповідно до ролі, будь-яка істота з двома працюючими очима могла б помітити різницю.

"Скоро вона зробить нас усіх своїми солдатами", - сказав він на знак привітання.

"Її вбивцям це більше подобається, хоча вона любить вбивати сама". Я подивилася на її відсутніх друзів, перш ніж додати: "Здебільшого".

Вже тиждень ми патрулюємо південну частину Асіорду. Міста були неприступними фортецями зі скелі та морозу. Там були ремісники і ручні робітники, але з огляду на їхні землі, працювати було не надто багато. Поголів'я худоби зростало, але оскільки вони нічого не вирощували, то сіно і корм для неї доводилося імпортувати. Рибальство, деревина та ковальство були їхніми заняттями, вони були поширені по всіх містах, і їхні ремісники були надзвичайно вправні; їхнє ремесло обробки сталі не поступалося нашому, їм бракувало лише чорної сталі, щоб виготовляти першокласну якісну зброю. Я почав частково розуміти бажання Сайласа запропонувати угоду: з нашою допомогою він міг би заповнити порожні прогалини і значно полегшити життя своєму народові.

Минулої ночі ми повернулися з Аринту. Принцесі сподобалося патрулювати там, вона навіть залишилася довше, ніж зазвичай, на прогулянку міськими мурами та випадкові зустрічі з лордами. З лордом Вензором вона дражнилася і говорила про політику, з леді Грасмер - хмурилася і ображалася, з Себастьяном вражала зосередженістю і зацікавленістю, а з лордом Аринта - посміхалася і сміялася, її очі світилися теплом, і вона вбирала в себе кожен його розповідь і кожне його слово. Все,

що я знав про неї - це її гнів, але тепер, коли я побачив більше, мені хотілося б бачити тільки її гнів.

"Вона досі з тобою не розмовляла?"

Я похитав головою, крадькома поглянувши на неї. "Ні слова з того дня. Вона навіть не виходить зі спальні вночі, гадаю, що б там не сталося, все вийшло на краще".

"Вона змусила тебе відреагувати на неї, двічі. Це більше досягнення з її боку, якщо добре подумати".

"Знаєш, Мал, відколи ти прийшов сюди, ти став менше дратувати мої вуха, вона змушує тебе відпрацьовувати своє місце, можливо, навіть кине тобі виклик на трон шкідників".

Він весело поплескав мене по плечу. "Якщо вже ти жартуєш, то мушу привітати її ще раз, потрійна перемога".

Вона привезла багато інших речей, але ніхто не зміг би привітати мене з моїм надмірним мисленням.

"Не підходь, мені не потрібно, щоб ти задрімав на коні", - рішуче наказала вона, прослизавши повз мене до Мемфіса.

Через тиждень вона знову заговорила зі мною.

"Ні". Її ескадрилья мала сьогодні патрулювати в Бріск, і я помітив, як в її очах спалахнуло щось незвичайне, чого не було вже цілий тиждень - завзяття, полум'яне завзяття, що обпалювало очі. Що було в Бріск, що змусило її піднятися раніше, ніж зазвичай?

"Довбані боги і палаючі небеса".

"Не будь нешанобливою".

"Боже, вибачте. Довбані боги і палаючі небеса... з повагою", - повторила вона, з викликом піднявши на мене свої самовдоволені брови.

"Дахаара".

Вона зупинилася і знову обернулася, звузивши очі з відразу. "Клагне". Ідіот, - вишпонула вона назад калгнанською.

"Нас тільки троє?" запитав Кейден, обійнявши її за шию. "Цей знову не був на нічній варті?" Він повернувся, вказуючи на мене.

"Він наполягає на тому, щоб прийти".

"Ще один твій шанувальник?", - запитав він і погладив її по маківці. "Не кліпай віями, бо тепер до тебе приклеїлися адріати".

Вона кинула на мене веселий погляд. "Нічого не можу вдіяти, вбивчі хитрощі, здається, останнім часом притягують зірок".

Він клацнув язиком, грайливо вщипнувши її за ніс. "А Нія?"

Вона потерла ніс. "Залишилася тут, обговорити деякі питання з Семом. Вона теж має бути на зустрічі сьогодні ввечері, я пообіцяла Фреї, що не залишу її саму".

"Ми плануємо бути там до того часу?" Мал підскочив від несподіванки, поділившись зі мною поглядом, він теж сумнівався у чомусь дивному в її поведінці.

"Скільки б часу це не зайняло, Мал", - відповів за неї Кейден.

Коли ми під'їхали до Бріска, повітря було теплим, хоча земля випромінювала білизну в густому снігу. Мороз був благословенний, тепло не могло його розтопити.

Принцеса зупинилася, розмовляючи з охоронцями муру, перш ніж подала нам знак, щоб ми йшли до міста.

Тиша - абсолютно мертва тиша, люди рухалися як безмовні душі, вони не були схожі на типових асіордців. Їхні погляди були прикуті до нас, тіні презирства відкидали на нас тіні. Я не розумів їхньої реакції.

Ми від'їжджали далі від міста на північ, будинки ставали все рідшими, і ми потрапляли в ще більш порожню тишу. Вона зійшла з коліс перед великим дерев'яним триповерховим будинком, над входом до якого височів герб Асіорда. Він самотньо стояв серед дерев і густого високого лісу. Ззовні він здавався порожнім, не було ні світла, ні навіть звуку.

Кейден і солдати витягли мечі, наче за командою. Що відбувалося? Це був не типовий патруль, як я думав.

"Порожньо?" запитав її Кейден, але вона не відповіла.

Нахиливши голову, щоб роздивитися приміщення, вона обережними кроками підійшла до входу.

"Ні, - запевнив Мал. "Всередині є люди. Можливо, кілька".

"Десять", - задумливо сказала вона, все ще дивлячись на будівлю.

Я схопив її за руку, привертаючи її увагу. "Що ми тут робимо? Ти патрулюєш вже тиждень, це не твій звичайний маршрут".

Вона звільнилася від мене, і Кейден кинув на мене застережливий погляд.

Вийнявши кинджали, вона обережно наблизилася до дверей, злегка прочинила їх і раптом відкотилася до стіни, уникаючи удару дверей, які з несамовитою силою розчахнулися. Зсередини вийшов чоловік. Як тільки він помітив її, він розстебнув піхви своєї зброї. Чорна сталь, адриатична зброя. Він замахнувся на неї. Вона швидко ухилилася, відкинувшись назад і встромивши ногу в його коліно, а потім з бездоганною легкістю прокрутилася під ним, щоб встромити кинджал йому прямо за шию, пронизавши наскрізь передню частину.

Чоловік хапав ротом повітря, з його рота і рани несамовито текла кров. Ніхто з нас не встиг зреагувати.

Вона витягла кинджал, витираючи кров рукавом.

Життя вигікало, смерть з її гірким смаком вугілля і кислоти просочувалася всередину.

Як вона виявила рух, щоб так швидко відреагувати?

"Їх має бути десять, я хочу, щоб вони всі були схоплені або мертві", - наказала вона своїм солдатам, які негайно увірвалися всередину будівлі.

Вона промовила щось до себе, щось схоже на цифру.

Всередині будівлі пролунав вибух, скло жорстоко тріснуло в повітрі, тверді уламки пролетіли над нами.

Хвилястий порив вітру відкинув уламки назад, минаючи нас.

"Ідіот", - звинуватила принцеса друга.

"Зефір?" запитав я, неуважно вивчаючи його. Я ніколи не бачив його раніше. В Асіорді і поруч з нею - це було останнє місце, де я коли-небудь думав, що побачу його.

Вона схопила мене за куртку і притягнула до себе. Її кулаки стиснулися, коли вона вимагала: "Ти нікому не скажеш".

"Чому ти думаєш, що я це зроблю?"

"Ти нікому не скажеш, - штовхала вона, підступаючи все ближче і ближче. "Мені потрібна твоя обіцянка."

"І ти маєш її."

"Скажи це вголос".

"Обіцяю, принцесо, я нікому не скажу. А тепер відпусти мене."

Вона несамовито задихала, перш ніж повернутися до мого брата, але її перебив Кейден. "Він знає."

"Що?" - знову запитали ми в унісон.

"З Кіркволла", - зізнався брат, піднявши руки і відступивши на крок назад. "І перш ніж ти зім'єш мій випрасуваний піджак, я також пообіцяв нікому не розповідати".

Мені він теж нічого не сказав.

Зі сходів почувся тупіт. "Вони побігли до лісу, всі аури", - кричали їй солдати, і вона вирвалася майже відразу, перш ніж я схопив її.

"Немає сенсу бігти за ними, вони можуть зникнути".

Вона прийшла, щоб забрати список адриатів, який їй дали Ван і Естер, тому вона так поспішала.

"Ні, всі міські стіни зашнуровані ремеслом, ніхто не може пробратися всередину або вийти назовні. Вони виходять за ці стіни, а я їх втрачаю".

Ми бігли через густий хвойний засніжений ліс, кілька чоловіків попереду нас тікали, озираючись назад, бурмочучи слова дарсанською мовою.

Принцеса, - сказав один з них. Вони впізнали її.

Моя магія зблиснула, тягнучи тіні дерев до них, але вони швидко рухалися, піднімаючи стіну, коли мої тіні зіткнулися з їхніми тінями.

Кейден і Мал відділилися від нас, переслідуючи кількох чоловіків, коли ми заглибилися вглиб лісу. Група адриатів попереду нас розділилася, і вона повернулася до мене. "Йди за цим."

"Я не залишу тебе на самоті".

"Якщо я втрачу одного з них, Кіліане, мій батько отримає мою голову, а я дуже люблю свою голову, зі мною все буде гаразд". Її очі округлилися в благанні. "Йди... будь ласка"

Що я робив? Коли я востаннє подивився на неї, мої ноги віддалилися від неї і попрямували в інший бік лісу. Щось було в її голосі, а може, благання, яке викликало почуття провини в моєму шлунку, змусило мене підкоритися їй. Я бачив її в бою, вона була досвідченою, це могло б заспокоїти мій неспокій, поки я не розберуся з чоловіком, що стояв попереду.

Магія вислизнула від мене і ковзнула по землі, прицілившись і спіймавши чоловіка біля його ніг, зупинивши його.

"Хено, ти її охоронець", - сказав він з широко розплющеними очима, несамовито задихаючись.

"Що ти тут робиш? Високий Мур недостатньо високий для тебе? Нашого королівства тобі замало?"

Його тіло тремтіло, страх, туга і біль охоплювали його. "Ні, цього недостатньо. Моя сім'я голодує в Лірі, безбожники приходять красти наші продукти і здійснюють набіги на наші будинки, останні землі, які я обробляв, зараз під водою через шторми, які не припиняються вже кілька місяців. Амаріс переповнений населенням, єдине місце, де моя сім'я може спати, це під зорями Хени. Ми робили те, що від нас вимагали, щоб вижити".

Слова чоловіка важко лягли на мої вуха, почувши, як моє тіло проклинає провину - провину за те, що я не допоміг їм, що не зміг допомогти їм вчасно, до того, як вони зробили такий вибір.

"Ти називаєш це виживанням? Вона вб'є тебе, Сайлас вб'є тебе".

Він похитав головою. "Він не буде, він той, хто найняв нас - врятував нас від прокляття нашої землі".

"Що?"

Я почав згадувати її розмову з Астером у Кіркволлі, і все збіглося воедино. Людиною, на яку вони працювали, був Сайлас. Вона хотіла завадити Сайласу використовувати нашу ауру. Чому? Злість? Страх?

Сльози текли по його обличчю, і він, задихаючись, промовив крізь плач: "Я хочу, щоб ви знали, що я помер за свою сім'ю, за виживання".

Він широко розкрив руки, очі його були затягнуті чорною пеленою, з них витікав темний туман.

"Ні, ні, ні!" Моє попередження було запізнлим, коли він почав деформуватися в поривах булькаючих тіней.

Я злетів, коли він розбився об хвилю голодної темної хмари. Ми називали це Малефік. Це була рідкісна магія, що вимагала життя. Заборонена, таврована прокляттям і злом. Умбра спрямовували свою магію на управління тінями, але можна було також спрямовувати її поза тілом, створюючи тіні, які розширювалися і не потребували прихильності світла, щоб ними можна було керувати. Лише деякі з тих, кого вже не було серед живих і хто жив сотні років тому, могли керувати таким, з усіх наших аур лише Обскури могли творити магію темряви, але й вони вимерли, залишився лише один рід, рід Адріатичного короля. На відміну від них, Умбра могла контролювати лише потік мани всередині себе, намагаючись витягнути її назовні, можна було випадково витягнути разом з нею і життєву ману. Але життя, витрачене з аури, було не найстрашнішим ризиком, найстрашнішим був порив магії, що вилітав з нього безконтрольно і некеровано.

Тіні кинулися в погоню за мною. Я ухилявся від їхніх щупалець, які хотіли вчепитися в мене і жити життям, щоб підживлювати свою магію. Чистий хаос, непідвладний, неконтрольований. Я міг лише сподіватися, що його магія не така сильна, найкраще, що можна було зробити, це перечекати, поки вона розвіється, розтратиться або поглинеться землею.

Усе навколо було вкрите чорним туманом, який не давав мені спокою, а в голові крутилися тисячі думок. Якби це дійшло до принцеси, то вбило б її, я мав би дістатися до неї, поки воно не поширилося далі.

"Принцесо", - покликав я в тихе повітря, швидко просуваючись крізь густий ліс. Раптом неподалік пролунав брязкіт, і я швидко кинувся на шум і побачив, що вона зіткнулася головою до голови з іншою.

Зловісний туман почав оточувати нас, і я швидко зробив єдине, що міг зробити, - заманив нас у його середину. Здійнявши навколо нас стіну тіней, туман вдарився об бар'єр, зупинився і розповсюдився навколо нього, не досягаючи нас.

Я нарешті знову повернувся до принцеси. Двоє чоловіків уже лежали мертві на білій лісовій підстилці, а її меч пронизав груди останнього чоловіка, перш ніж він впав на землю від точного удару.

Вона завмерла на довгі хвилини, відвернувшись від мене.

"Принцеса?"

Її коліна затремтіли, і вона впала, а я побіг швидше, ніж будь-коли раніше. Її вираз обличчя застиг, очі широко відкриті, дихання поверхневе і заїкання. Погляд болю.

Я взяв її обличчя в руки. Воно було холодним, липким і блідшим, ніж зазвичай. "Гей, гей, я тут, я тут. Що сталося?"

Вона вся затремтіла, по її щоках скотилася сльоза, потім ще одна. Я ледь не здригнувся. Її очі, наповнені сріблом, могли б змусити богів тремтіти. Вона не могла дихати, хапаючись за груди, її рот роззявився, не в змозі набрати повітря в легені.

"Сто... дванадцять... тринадцять... чотирнадцять", - затинаючись, вимовила вона.

"Принцесо, що сталося? Поглянь на мене", - зажадав я, ретельно оглядаючи її тіло на предмет ушкоджень.

"Боляче", - прошепотіла вона, задихаючись.

"Де?" Я обмацав її руками, шукаючи рани.

"Скрізь".

Я заляк і подивився на мертвого чоловіка, якого вона пронизала мечем. "Він торкався тебе?"

Вона кивнула у відповідь, і мої очі заплющилися від усвідомлення. Емпат, він був емпатом. Не було ніяких ліків від заподіяння болю, якщо тільки Емпат не відверне його. Хена, допоможи нам.

"Ми повинні знайти Мала, давай встань, подивись на мене. Я допоможу тобі встати", - сказав я, обіймаючи її.

Як тільки мені вдалося підняти її тіло, вона впала у мене на руках. З неї виривалися хлипання і приглушені ридання агонії. Густа фіолетова тінь вимальовувалася навколо її млявого тіла. Я вперше бачив таке, і ця емоція навіть не належала їй. Чужі, нав'язані. Чиста агонія - вона була в агонії болю.

"Ти не помреш на мені, давай спробуємо ще раз".

Я підхопив її на руки, озираючись на густий малефічний туман за стіною тіней. Ми не зможемо пробитися крізь нього.

Вона похитала головою, схилившись на мене. Вона не виживе.

"Я заберу його". Посадивши її собі на коліна, я почав знімати рукавички. "Стіна навколо захистить тебе на ніч, а коли туман розвіється, біжи в безпечне місце так швидко, як тільки зможеш, і знайди Мала, щоб він тебе оглянув. Ти скажеш йому, що тебе поранив емпат, і він все виправить".

Я не був емпатом, все, що я міг зробити, - це затримати його всередині себе.

"Ми знайдемо Мала разом", - прошепотіла вона між уривчастим диханням.

"Не буде часу".

Вона заперечливо хитала головою, навіть між ударами у неї була голова бика. "Ні."

"Клянуся своїм життям, пам'ятай". Поклавши долоні на її обличчя, крізь мене проплив потік магії. "Своїм життям."

Вона скинула мої руки і знову похитала головою, відштовхуючись і відповзаючи від мене. Зарившись руками в землю, вона випросталася, все ще тремтячи, як листя на весняному вітрі.

"Мені потрібна хвилина", - ледве вимовила вона між риданнями.

Її очі щільно заплющилися, вона розгойдувалася вперед і назад, стискаючи руки в кулаки, і раптом тремтіння сповільнилося, доки вона не почала лише здригатися. Масивна хмара фіолетових тіней порідшала і розсіялася. Вона задихалася, її легені наповнювалися повітрям, перш ніж вибухнути сухим кашлем.

Що щойно сталося?

"Принцесо?" Я сповз до неї, розтираючи їй спину, поки її легені майже відмовляли.

Її рука міцно стискала мою руку, допомагаючи собі стояти прямо, а іншою стискала груди, в той час як кашель котився по її щоці все більше сліз.

"Я в порядку."

Я взяв її обличчя в руки, розглядаючи його, великими пальцями змахуючи сльози - її очі все ще були майже повністю чорні зі слабким відблиском жовтого ореолу, і вона все ще важко дихала, але вже не задихалася від повітря.

"Що ти зробила? Як ти це зробила?" запитав я в абсолютному шоці.

Зробити те, що вона щойно зробила, було просто неможливо. Емпатичне ураження ставило ментальний щит з однієї емоції, спрямовуючи і направляючи її нескінченно, доки вони не вирішили цього не робити. Агонія, це була б повна агонія болю, її серце зупинилося б від цього.

"Зробити що?" Сльози все ще текли по її щоках, вона шморгала носом і майже безтурботно витирала їх руками в рукавичках. Її тіло мляве і побите, але вираз обличчя не змінився, так само як і слова та інтонація.

"Уникнути нападу емпатів не вдасться нікому".

Навіть я зламався і кинув навчання, не витримавши і півгодини. В Адріаті емпатія була заборонена, нікому не дозволялося отримувати благословення або тренувати її. При адриатичному дворі була спеціальна команда з двох десятків емпатів, що називалася Орденом Елдріча, і він не належав до них. Цей, мабуть, прослизнув крізь щілини, непоміченим, його тренували подалі від очей і прямо під крилом Сайласа. Принцеса мала рацію, хвилюючись і так наполегливо розпитуючи про це.

"Тоді він був не дуже хорошим емпатом, а тепер відпусти мене, ти робиш мені боляче".

Я не помітив, як сильно тримав її, мої пальці залишили червоні сліди на її обличчі.

"Як ти це зробила?"

Вона ледве підвелася і пішла забрати свій меч з тіла вбитого. "Я не знаю", - відповіла вона монотонним голосом.

Брехня.

Вона, напевно, все ще страждала від болю, спричиненого цим побиттям. Я був жорстоким, коли так наполегливо розпитував її. Яких відповідей я шукав?

Коли вона заспокоїлася, уникаючи мого підозрілого погляду, я пішов звільнити чоловічі душі з тіл.

"Від богів ми сходимо, до богів ми піднімаємося. Від небес ми слухаємо, до небес ми сіємо", - читав я за кожного у святій молитві, поки вони пливли у світлових кулях до неба, до Синт.

Вона здивовано дивилася на весь процес, їй було цікаво, але вона відмовлялася дозволити собі запитати.

"Чи варто було наражати себе на небезпеку заради нікчемних шансів?" запитав я, знову переживаючи думку про те, що вона ледь не загинула.

Вона потягнулася, позіхнувши. "Я не граюся з шансами, лише з чоловіками, а чоловіки ніколи не переважали нікого, коли мова йшла про безпеку, яку вони становлять".

Я посміхнувся і похитав головою над її товстою впертістю, впевненість, яку вона випромінювала своєю відповіддю, була бездоганно здоровою для людини, яка кілька хвилин тому ледь не померла.

Її довгі хвилини тиші налякали мене, тому я перепитав: "Ти впевнена, що з тобою все гаразд?"

"Я могла б бути кращою і менш холодною, ситою і в кращій компанії". Вона зітхнула і шморгнула носом, збираючись із силами. "Чорт забирай, лимонна слойка з кремом. Я страшенно хочу лимонну слойку з кремом".

З нею все було гаразд, але як вона була такою спокійною?

Вона обернулася, помітивши стіну, яку я підняв, тицьнула в неї пальцями і здивовано моргнула, коли вона відскочила назад, все ще відмовляючись ставити запитання, які викликав її цікавий погляд.

Я помітив, що її волосся стало каламутно-темно-бордового кольору, прилипло до спини. "Ти вся в крові", - сказав я, і вона злякано подалася вперед, коли я відсунув її довге волосся від рани на спині, що сочилася кров'ю.

Вона озирнулася і пирхнула. "Так, це дійшло до моєї уваги".

Я зняв поріз і побачив нерівну рану, що роздирала її плоть. "Ти поранена."

"Ні, я зазвичай спливаю кров'ю зі спини".

Боги, вона могла б не жартувати хоча б секунду. "Зніми піджак, дай подивлюся."

"При кожній нагоді ти намагаєшся мене роздягнути".

Важке зітхання, за яким послідував стогін, мимоволі покинуло моє тіло, діапазон роздратування, яке вона викликала в мені, міг би стати історичним. "Це не смішно, анітрохи".

"Я застрягла з тобою, тож скористаюся всіма розвагами, які зможу знайти".

"Ти ледь не померла через мене".

Вона незворушно знизала плечима. "Благословення ніколи не приходять до нечестивих".

Її слова того дня все ще чітко звучать у моїй голові. Я відкинув їх, перш ніж вони знову занурили мене в роздуми. "Піджак, знімай". наказав я, ігноруючи її підбурювання.

Обережно вона нарешті стягнула з себе куртку, потім білу сорочку, залишившись у тонкому, майже прозорому топі на бретельках посеред замерзлого лісу.

Обійшовши її ззаду, я висмикнув сорочку з-під піджака, розірвавши бретельки, щоб перев'язати їй рану. Тонкий поріз розірвав прозору блузку прямо посередині спини. Її одяг зовсім не допоміг, куртка була прошита чарівною ниткою, що мала зігрівати, але не була товстою.

"Мені потрібно, щоб ти зняла і це теж".

"А ти не можеш просто покласти його зверху і закінчити на цьому?"

"Ні, мені потрібно очистити її і зупинити кровотечу". Я притягнув її обличчя до себе. "Тебе теж роздягнути?"

Вона вирвала обличчя з моїх рук і важко зітхнула з роздратуванням, перш ніж дозволила лямкам впасти, відкриваючи спину, а руки схрестила на грудях.

Я завмер, але не від жахливого вигляду свіжого порізу, а від старих шрамів, які тягнулися тонкими лініями і ранами повсюди по її спині. Я не втримався і провів по них пальцями, і вона здригнулася.

"Що?" - запитала вона, повертаючи голову назад, щоб оцінити мій дотик. "Все так погано? Просто присип снігом і покінчимо з цим".

"Хто зробив це з тобою?" Мої пальці блукають і вигинаються навколо кожного шраму. Так багато їх, так багато болю. Її батько? Її дядько? Мердок? Мій народ? Боже, за що? Пульс важко б'ється у вухах при кожному імені.

Вона завмерла, а потім холодно відповіла: "Ти солдат, Кіліане, я гадаю, що тобі знайомі шрами, не будь таким огидним".

"Хто це зробив з тобою?" - запитав я. Хто посмів її скривдити? Як...

Вона повернулася до мене впівоберта, вивчаючи моє обличчя, і її брови нахмурилися. "Не пам'ятаю, це було дуже давно, тепер рана".

Брехня.

"Як давно?"

Вони були тонкими, подекуди вицвілими, вона, мабуть, була дуже юною - надто юною. Надто жорстоко. Надто. Жорстокою.

Вона посунулася з місця, де сиділа. "Боже, обличчя це, будь ласка. Що тобі до того?"

Нічого, для мене це було нічим, але я запитав: "Як давно?"

Вона розчаровано застогнала. "Довго. Настільки довго, що я навіть не пам'ятаю, коли у мене їх було мало".

Первісна злість пронизала мене, коли я наважився запитати: "Твій батько?"

"Боже мій, я замерзаю, а він ні", - застогнала вона. "Він не бруднить свої руки".

"Чому?"

"Тому що я не була сраною магією", - сказала вона, вагаючись, перш ніж пробурмотіти собі під ніс: "Дещо через проблеми зі ставленням".

"Він думав, що зможе вибити їх з тебе?"

"Він зробив більше, ніж просто побив, а тепер, якщо ти хочеш розмовляти з замороженим трупом, пропоную припинити допити".

Я помітив, що її шкіра стала колючою, а дихання затягнулося важким білим туманом. Я не міг повірити ні своїм очам, ні своїм вухам. Як хтось міг дозволити, щоб над нею так знущалися?

Я обережно очистив її рану, ще одну, яка згодом перетвориться на шрам. Якщо вона їх невилікувала, то навіщо вона їх усі зберегла? Навіть солдати не зберігали їх.

Поклавши зверху сніг, щоб зволожити тканину, вона шипіла і вигинала спину, тягнучи решту сорочки донизу, відкриваючи решту спини. Темне татуювання у вигляді гілок займало більшу частину попереку, вигинаючись навколо стегон і нижньої частини живота.

"Татуювання?"

"А що з ним?" - запитала вона, випростовуючись і натягуючи сорочку, щоб прикрити дивний малюнок.

"Незвично, це або магія, або я набираю не тих людей в солдати. Я бачив, як треновані дорослі чоловіки і жінки плачуть від невеликих ліній. У тебе за спиною повно таких". сказав я, знову стягуючи її сорочку, щоб роздивитися ближче, утримуючись від того, щоб провести пальцями і по них. Її світла шкіра незаймана навколо чорного чорнила. "Гарненьке".

Вона різко повернулася до мене. "Гарненьке? Я ніколи раніше не чула такого від чоловіків. Зазвичай це: "Навіщо тобі бруднити свою плоть", "Хіба шрами не достатньо псують твою гарну плоть" і багато чого подібного".

Який ідіот може таке сказати? "У тебе не найкращі навички прийняття рішень, та й смак у чоловіків у тебе, мабуть, такий самий".

"Правильно, але кого хвилює, що вони кажуть, я не дуже переймаюся розмовами. Поки..." - зойкнула вона, перебиваючи себе жменею снігу, яку я кинув їй на спину. Вона насмішкувато зиркнула на мене, але принаймні зупинила хід подій, до якого вела ця фраза.

"То навіщо тобі темне ремесло, вирізане в твоєму тілі?" Якщо це була робота темного ремісника, то при таких розмірах це була не проста магія, і я точно не міг її розпізнати, незважаючи на всі мої знання про магію виклику, для якої вони їх використовували. Магія виклику також була набагато меншою, містилася в ореолі, зазвичай використовувалася від залучення вагітності до продажу душі ельдмурському реміснику, і якщо це так, то вона була б безтямною і, ймовірно, прикутою до ремісничої вежі, де подавали їм рагу і чай. Це мало бути татуювання, причому дуже гарне.

Вона насупилася, майже ображено. "Ти що, автоматично припустив, що я не зможу витримати біль?"

Справедливо звинуватила. "То в чому ж справа?"

Вона відвернулася від мене. "Думай, що хочеш, мені байдуже, щоб відповідати".

"Закрути ці спереду, мені потрібно зав'язати їх ззаду", - сказав я, даючи їй дві сторони бинта.

"Боїшся грудей?"

"Забудь про твої розірвані стосунки з повагою". Я нахилився вперед, обійшовши її, і вона здивовано здригнулася, наче сама не наважилася на такий крок. Як я і думав, вона була прекрасна з голови до ніг. "Боюся, якщо ти не хочеш моєї поваги, я не можу дати тобі нічого іншого, бо я тебе не боюся". Вона, мабуть, звикла дражнитися і не отримувати відповіді. Надійно зав'язавши пов'язку, я підняв бретельки її сорочки до плечей. "Тепер мені страшно".

"Що?"

Я допоміг їй натягнути сорочку назад. "У тебе гарні груди".

Вона широко посміхнулася, застібаючи куртку. "Другий комплімент за день, і він на моїх грудях. Я прийму його, але, будь ласка, не будь зі мною м'яким, Кіліане".

Я витер їй кров зі своїх рук, очистивши пальці снігом. "Не хвилюйся, вони скоріше змушують чоловіка ставати жорсткішим. Але твоє ставлення допомагає підтримувати рівновагу".

Вона засміялася, голосно і тепло. "Тепер він ображається на моє ставлення".

"За що я, мабуть, ніколи не отримаю компліменту".

Вона засміялася ще трохи, і я витріщився на неї набагато більше, ніж зазвичай дозволяв собі дивитися. Мені подобався її сміх, її посмішка і золоті кулі, що переливалися в сяючому світлі. Мої очі завжди шукають її, коли вона сміється. Вона все ще могла посміхатися. Це мене дивувало. Хтось з таким життям, як у неї, все ще міг посміхатися. Чи була вона щирою? Вона казала мені, що все здається нікчемним. Чи це було примусово? Чи бачив я колись справжню?

"Нам треба відпочити, - сказав я, вириваючись з-під її чарів, які вона накладала. "Туман розвіється не одразу. Будемо сподіватися, що тутешні землі потребують магії і швидко її поглинуть, ми зможемо рушити ще до світанку".

"Нас з'їдять вовки уві сні, або, що ще гірше, вб'ють твої люди".

Чим бути вбитим моїм народом гірше, ніж бути з'їденим вовками? "Твої пріоритети не перестають мене дивувати, але нічого подібного не станеться". Я вказав на стіну навколо нас. "А тепер давай спати, якщо ти знаєш, що це таке".

Вона видала різкий свист, який повністю потонув у широкому ландшафті та густому лісі, що огорнув Малєфіс.

"Морф не відповість, туман - це тіні, - сказав я їй. "Він схожий на дим, але густий і непроникний, Мемфіс застрягне, якщо спробує увійти, а потім буде поглинута ним. Попередь її, щоб не поверталася".

Вона занепокоєно моргнула, а потім тричі різко свиснула. "Гадаю, ми не зможемо розпалити вогонь?"

"Якщо ти не бачиш нічого, що ми можемо спалити навколо себе, то ні".

Вона оглянула порожній пейзаж, що потопав у снігу і темряві, а потім різко додала: "Тоді ми замерзнемо".

Я поклав на землю пальта загиблих, щоб захистити себе від контакту з холодною стихією. Я сів, повністю розстебнув куртку і повернувся до неї. "Ходи сюди."

Її очі широко розкрилися. "Що?"

"Температура тіла не дасть нам замерзнути, а тепер іди сюди".

Вона відступила на крок назад. "Ти дуже помиляєшся, якщо думаєш, що я дозволю тобі навіть доторкнутися до себе, не кажучи вже про те, щоб ти пестив мене до сну".

"Сьогодні ти тричі врятувалась від смерті, я не залишу тебе на морозі, встань і йди сюди, або я сам тебе заберу".

Вона мовчки дивилася на мене, відмовляючись робити те, що їй казали, і коли я вже збирався встати, вона підвелася і пішла до мене з боєм і опором.

Вона обережно лягла поруч зі мною. "Ти не вкриєшся кропив'янкою від того, що доторкнешся до мене?"

"Вони мене не вб'ють."

Вона присунулася ближче. "А якщо я спокушу тебе?"

"Тоді ти вкриєшся кропив'янкою. Який би хворобливий потяг до мене ти не відчувала, ти ніколи не піддасися йому, ти робиш це тільки для того, щоб мене роздратувати. А тепер обійми мене, під курткою", - наказав я, і вона зробила, як я сказав.

Вона насупилася. "Ти помиляєшся. Я хочу спокусити тебе. Ти будеш спокушений."

"Як скажете, Ваша Високосте". Я сказав, притискаючи її до себе, її тіло зустрілося з моїм, пахощі квітів кружляли навколо неї. "Чорт забирай, жінка, ти замерзла". Я прошипів на брилу льоду, що обіймала мене.

"Ти хотів вивчити мою спину, як мапу. Я в цьому винна?" - буркнула вона.

"Ближче", - наказав я, і вона стиснулася в моїх обіймах, притиснувшись замерзлою щогою до моїх грудей. Я застебнув піджак, щільно притиснувши нас один до одного. Вона ідеально підходила, як ключ до замка. Вона була м'якою і маленькою, квітучою і солодкою. Смерть від троянди, отрута і сорбет. Лише жінка, дивна жінка.

"Моя рана", - прошипіла вона, вигинаючи спину.

Я помітив, що моя рука лежить на її спині, і пробурмотів прокляття за свою необережність.

Ми обоє надовго замовкли, було так тихо, що я чув кожне моргання її повік. Я думав, що їй буде найнезручніше, але, на диво, вона неквапливо лежала поруч зі мною, поки я повністю заснув.

"Чому у тебе шрами на долонях?" запитав я, нарешті не витримавши.

Вона глибоко вдихнула. "Можливо, лимонний дощик - це не лимонний кремовий рулет". Вона кивнула сама собі. "Так, Кен робить найкращі лимонні рулети".

Я холодно зітхнув. "Ти мене бісиш."

"І я дуже голодна". Її голова була спрямована до неба. "Боже, цей адріанець і всі його кінцівки для лимонного рулету з дощиком".

Я прикусив губу так сильно, що мало не до крові, мені ставало все важче і важче придушувати те, як вона мене часом розважала. Мій розум почав працювати над тим, що вона сказала мені перед тим, як наші шляхи розійшлися. Якщо вона дасть їм втекти, батько вб'є її. Вона знову працювала за його спиною? Вона щось робила, і я не міг точно зрозуміти, що саме.

"Ти знала, що вони працювали на твого батька?"

"Так."

"Відколи?"

"З певного часу сім'я з Кіркволла постачала моєму батькові ауру з Адріати. Він знав про колишнього лорда Кіркволла, вони навіть працювали разом. Його генерал завербував цих людей".

Вона, безумовно, втручалася у справу свого батька цілеспрямовано. "Ти не мала наміру вбивати сім'ю, чи не так?"

"Ні". Вона зупинилася, притулившись лобом до моїх грудей. "Принаймні не тоді".

"Ти погрожуєш жахливими речами".

Її пальці почали рухатися по моїй спині. "Тільки тому, що ти знаєш, що вони закінчують жахливою смертю".

"Це те, що зазвичай відбувається після погроз".

"Такий розумний", - її голос був досить м'яким і дражливим, щоб засоромити Рехану, богиню спокуси.

Я схопив її за руки. "Досить". Чорт забирай.

Вона хихикнула і посунулася ближче, її тіло повністю притиснулося до мого. "О Боже, ти все-таки чоловік".

Роздратування прокляло мене швидше, ніж кров, і я на секунду запізно опанував свій гнів, перш ніж сказати: "Б'юся об заклад, якщо я засуну в тебе пальці, то знайду в тобі таку ж жінку, як я чоловік". Я не повинен був піддаватися на її дражнилки. Я повинен був вловлювати її ігри. Я планував і розробляв стратегії.

Вона підняла голову, дивно, що стримала посмішку, її очі опустилися на мої губи. "На твоє щастя, я не роблю ставок, які програють".

Я насміхався. "Твоя самовпевненість дратує". Я не знав, чи вона справді відчувала до мене цей хворобливий потяг, чи все ж таки закрутила мене на свою злобу.

Вона притулилася до мене, її тіло торкалося мого. "Я можу сказати. Ти дуже роздратований."

Я міцно стиснув її стегна, і вона трохи здригнулася. Я зробив їй боляче? Я відсунув її якнайдалі, наскільки це дозволяла тісна ситуація, і витягнув шию, намагаючись зняти напругу. Я знав, як зробити їй незручно. "Навіщо ти гналася за цими чоловіками сьогодні?"

Вона зітхнула і припинила дражнити рукою. "Злість. Я злюка."

І знову її тон жахливо оманливий. "Брехня".

"Це секрет".

"Таємниця Асйорда чи таємниця Вашої Високості?"

Вона тихо засміялася. "Ненавиджу, коли ти називаєш мене так, або принцесою, ти говориш, як мій батько. Такий сердитий".

"Приємно чути."

"Не насолоджуйся цим занадто сильно".

"Я спробую." Я намагався. Я не повинен був намагатися. Це має бути легко, але я намагався.

"Якби ти хотів підійти ближче і помацати мої груди, треба було просто сказати, я б тобі дозволила".

"Спи, дикий звір". сказав я, міцно вкладаючи блазня, сподіваючись, що він заткнеться зі своїми жартами, перш ніж розсмішить мене.

Її голова знову піднялася, як бутон троянди навесні - чорна троянда. Прекрасна. "Хіба це не язичництво, хіба я тепер звір?"

"Що змушує твої вуста замовкнути на одну небесну хвилину?"

"Багато речей, їжа, а ще..."

Я затулив їй рота рукою, і вона впилася зубами в мою плоть, змусивши мене застогнати від болю. "Рука не була однією з них, мудак".

"Хочеш, щоб я вставив тобі свій член, лисице!"

Вона позіхнула і притулила голову до моїх грудей. "Може, іншим разом, ця лисиця надто втомлена для такої роботи".

Саме тоді я посміхнувся. Кожен її жарт промайнув у пам'яті, і я посміхнувся, як дурень, мовчки піддаючись на її дражнилки.

"Не обіймай мене так міцно", - прошепотіла вона, важка від сну.

"Чому?" - запитав я в паніці, прибираючи свої руки від неї. "Я роблю тобі боляче?"

"Ні, я відчуваю себе в пастці... як у клітці... ніби я не можу втекти". Її м'який голос затремтів на останньому слові. Вона зробила глибокий вдих, який перетворився на позіхання. "Ще раз запропонуєш віддати своє життя за мене, я відщипну тобі яйця і згодую їх тобі".

Тікати від чого? Від мене?

Я відчув, що її хватка навколо мене послабилася, вона заснула.

Я дивився на її мирну постать, таку спокійну і тендітну на вигляд. Я боявся доторкнутися до неї, не кажучи вже про те, щоб вдарити її, як це робили ті, хто її позначив. Вона була громом, що спочиває, з важким тріском під тонкою поверхнею ненависті та страждань. Вона тримала в собі страшенно багато, було страшно уявити, що станеться, коли вона проллється на нас дощем.

Я наважився провести рукою по її шовковому чорному волоссю до блілого обличчя. М'яке і холодне, як свіжі прохолодні шовкові промені місячного світла, що падають на поверхню води в найяснішу з ночей. Мої пальці мимоволі пробігли по контуру її очей, брів, перенісся, а потім по роті. Таке людське. Така зваблива.

Захоплений, я погладив шрам на її щоці, і вона злегка здригнулася уві сні. Звідки він у неї?

Вона мріяла, дихала, стікала кров'ю, страждала, брехала, жартувала, як і всі люди. Боги, хіба вона не жартувала. Боги, хіба їй не було боляче, і хіба вона не стікала кров'ю? Невже це був *ібрис*? Чи жінка, яку я тримав, напівтремтячи від холоду, як її шкіра не могла витримати, як і всі інші нормальні люди, була справді нею? Боги, хіба вона не була небезпечною? Боги, хіба не ми зробили її небезпечною, хіба вона не постраждала від стількох людей?

Я відсмикнув руку назад, приголомшений власними думками. Це була жінка, яку я все життя вчився боятися і ненавидіти. Жінка, яку я навчив себе ненавидіти. Жінка.

Майте пристойність називати дівчину тим, ким вона є.

"Сноулін", - промовив я в нікуди. "Сноулін". Звук її імені в моїх устах забороняв і... був неправильним.

"Ш-ш-ш, так голосно", - пробурмотіла вона уві сні, поплескуючи мене по грудях.

"Ти хочеш, щоб я помер, я не можу це зупинити".

"Хм? Помер... так, помер". А потім її знову не стало, цього разу до попередньої тиші долучилося легке хропіння.

Я посміхався сам до себе деякий час, поки посмішка не почала повільно згасати на моїх губах. Я поклав лоб на її голову, що пахла квітами. "Як хочеш, принцесо, як хочеш".

РОЗДІЛ 22

ШРАМИ І БРЕХНЯ

Сноулін.

Моя шия залякла. М'язи зводило так сильно, що все тіло боліло від найменшого руху. Мені знадобилася мить боротьби, щоб розплющити злиплі очі. Я застогнала, намагаючись підняти своє тіло вгору, і в підсумку знову опинилася на місці, повністю скута. Я все ще спала?

Я несамовито ворушилася, намагаючись позбутися стриманого почуття, паніка просочувалася в мої кістки, коли я почула стогін наді мною.

"Припини дичавіти, ти все ще прив'язана до мене", - сказав Кіліан, наосліп проводячи рукою по моїй спині і розстібаючи піджак.

У ту мить, коли розстебнувся останній гудзик, моє тіло відсахнулося від нього, наполовину в паніці від затяжного відчуття неволі.

"Ти рухаєшся, як божевільна, коли спиш, ти це знаєш? Що це за мова, якою ти теревеніла цілу ніч?" Він підвівся, потираючи втомлені очі, і голос його став глибшим, важким від сну. "А для того, хто мене глибоко недолюблює, ти стала досить вправною. Не було жодного місця спереду чи ззаду, яке б ти не обмацала руками", - сказав він наостанок, прищокнувши язиком і застібнувши піджак на всі гудзики.

Якби мені не було так холодно, жар збентеження розпалив би друге сонце на Нуменгарті і спалив би це царство дотла.

"Б'юся об заклад, ти ненавидиш це", - сказала я, скачуючи сніг у кульку і б'ючи ним його.

"Я констатував факти, а не критикував чи скаржився. Атака була недоречною". Він змахнув білі сніжинки з волосся і кинув на мене вивчаючий погляд. "Як твоя рана?"

Як моя рана? Він що, не чув себе секунду тому?

"Добре". Не добре, а стугоніло і боліло. Кожного разу, коли я випрямляла спину, вона пронизувала і колола. Але це було частиною мого спасіння, я була вдячна за це.

Він піднявся на ноги і підійшов до мене. Звісно, я відступила, коли він підійшов надто близько, але він захопився за передню частину моєї куртки і не відпускав мене. Тварюка, як він посмів? "Це брудне слово з п'яти букв мене не обдурить. Знімай куртку".

"Спокуса спрацювала".

"Рана, язичнице."

"Не треба, ми скоро повернемося до Тенеброзе".

Він повернув мене на місце, коли я спробувала відійти від нього. "Мені потрібно перевірити, чи немає у тебе лихоманки". Він поклав руку мені на лоб, затягуючи її за шию, і я зашипіла, знизуючи плечима від цього дотику. Він затих, майже занепокоєний. "Що таке?"

"Холодні руки".

Він на мить пригорнув мене до себе, а потім взяв моє обличчя в свої долоні, нахиливши мою голову до себе. Це була його звичка? Чи він не знав, з ким це робить?

Він уважно вивчав мої очі, намагаючись щось розгледіти. Напруга поступово наростала в його рисах, напевно, він прийшов до якогось усвідомлення. "Ти збрехала, чи не так? Біль, який завдав Емпат, не пройшов. Що ти зробила?" Його голос був голоснішим і злішим, ніж зазвичай.

"Нічого."

"Принцесо!" - суворо вимагав він. "Я вже майже не бачу бурштину, він майже чорний. Що ти зробила?"

"Добре, не надто зацікавлений у моїх очах".

Його погляд став загрозливим і киплячим від гніву, він підійшов досить близько, і мені здалося, що ми опинилися в Ханаї, де пахне весною. Він не відступав, міцніше затуляючи мою куртку, і це змусило мої очі закотитися назад.

Я зняла рукавички і показала йому свої долоні. Більше не було потреби ховатися, він, напевно, вже здогадався, що це за долоні. Коли біль за спиною повернув мене до свідомості, мене осяяла ідея. "Біль, який заподіюють емпати, є ментальним, чи не так?" Хоча мені знадобилося три рази, щоб приховати біль, який завдав мені емпат, це спрацювало.

Він застиг, не зводячи погляду з моїх долонь. Схопивши обидва мої зап'ястя, він розглянув запечені кров'ю півмісяцеві знаки на них. "Фізичний біль не змушує це зникнути, лише замінює його".

"Це робить його терпимим. Останнім часом в моєму тілі нічого не болить".

Його обличчя вбране в спустошення, коли він дивиться на мене. "Сноулін".

Він щойно вперше назвав моє ім'я.

Я приховала здригання, коли моє ім'я прозвучало в його устах, і прочистила горло. "Геніально, правда?"

Він не відповів, лише знову розстебнув куртку, яка знову розірвалася на білій сорочці, залишивши його майже голим. Для людини, яку так турбують шрами, у нього їх було більше, ніж я могла порахувати. Хоча його тіло було створене для того, щоб руки бігали, щоб простежити ці вм'ятини м'язів, як він міг звинувачувати мене. У мене майже паморочилося в голові, коли я їх відстежувала. Я похитала головою від думки, що хочу провести по них чимось іншим, окрім пальців.

Здавалося, він помітив це і підняв на мене темні брови, сповнені запитання. "Лихоманка дається взнаки?"

Я закотила очі. "Замовкни." Божевілля в такому юному віці викликає занепокоєння, жадання тих, хто назвав мене звіром, послав полювати на мене, а потім убив мою сім'ю. Коли ми повернулися, мені довелося звернутися до цілителя. Здавалося, мені було гірше, ніж я думала.

"Тепер я стурбований, де ж уїдливе зауваження, сповнене пишних образ? Моя гордість, моє марнославство, моє коріння, моя віра ще не постраждали, а день старіє".

"Я ніколи не ображала твоє самолюбство", - пробурмотіла я крізь зуби. Мені здалося, що я помітила усмішку, лихоманка справді давалася взнаки, а може, голод чи... просто хіть. Чорт забирай.

Він повільно обгорнув мої долоні, нарешті надівши рукавички, обережно, так, ніби міг зробити мені боляче. Він не довго стримував свою цікавість і запитав: "Як довго ти прикриваєш один біль іншим?"

І ось так просто, зірвався і пішов, всі думки про нього на мені.

Я втомилась від його запитань, втомилась ухилятися від них, втомилась від бажання відповісти йому і подарувати йому всю свою правду. "Я не зобов'язана тобі відповідати, Кіліане. Я розумію, що для тебе я... цікавість, але є межі, які я нікому не дозволяю переступати. А тепер забори нас звідси, я хочу встигнути зловити решту адриатів, перш ніж вирушити до Тенеброза".

Він подивився на мене суворим поглядом, не вимагаючи відповіді, як зазвичай, але він бачив занадто багато, і я знала, що він цього так не залишить.

Чи отримував він задоволення від того, що мені боляче? Чи подобалося йому дізнаватися, наскільки крихкою була моя сила?

Прикриваючи мене рукою збоку, він обережно опустив тіні вниз, відкриваючи чистий ліс. Темний туман минулої ночі повністю розвіявся, не залишивши й сліду. Немов прокляття зняте, відкрився найяскравіший і найблакитніший день, який я коли-небудь бачила в Асійорді. Дивно, неприродно.

Випустивши два різкі свистки, я шукала у небі Мемфіса. Не минуло й кількох секунд, як вона опустилася перед нами, голосно кричачи і б'ючи крилами. Пориви чорного вітру оточили її, а вона, перекинувшись на велику кішку, пострибала до мене, притиснувшись до землі, облизуючись і тихо гарчачи, щаслива від того, що знову мене бачить.

"Я теж скучила за тобою, Мемфісе, і ні, я не покину тебе знову. Зі спиною все гаразд, немає причин для занепокоєння".

Задоволена моїми відповідями, вона підняла голову і понюхала повітря між мною і Кіліаном. Повільно наближаючись до нього, вона теж понюхала його весняне повітря.

Кіліан поклав руку їй на голову, погладжуючи вуха, і моє серце вискочило з грудей. Вона збиралася приготувати з нього адриатичне рагу. Перед очима промайнули образи багатьох, хто наважився навіть дихати поруч з нею, розірваних на шматки, бездиханних і знекровлених, що стікали кров'ю.

"Не треба", - панічно застерегла я. "Вона не дозволяє нікому торкатися до себе, крім мене, вона розірве тебе, як оленину".

Він моргнув до мене, погладжуючи її під шиєю. На мій подив, вона потурала його пестошам і неквапливо лизала його руки, м'яко муркочучи. Кіліан кинув на мене веселий погляд. "Ти така ж, як і твій господар Мемфіс, вона вчора ввечері муркотіла на мені. Якби я дозволив, вона б мене теж майже облизала".

"Козел".

Він посміхнувся. Повністю посміхався, очима і всім іншим. Моя увага несвідомо впала на землю, це було дуже інтимно - бачити, як він посміхається. Я ніколи не бачила його усміхненим. Він виглядав по-іншому, коли посміхався. Чому він посміхався? Він ніколи не посміхався. Я наважилася знову поглянути на нього, і на його м'яку посмішку, з якою він пестив Мемфіс.

Вона відсунулася від нього і підійшла, щоб штовхнути мою голову своєю. "Зрадниця", - пробурмотіла я, перш ніж заплющити очі і дозволити їй показати мені спалахи її погляду. Мал і Кай спіймали останніх п'ятьох адриатів і чекали перед ратушею. Кай, напевно, вже з'їхав з глузду, я очікую на повну розповідь, коли ми зустрінемося.

Мемфіс повернулася на великого орла, і я простягнула їй гудзик від свого піджака, щоб повідомити мою стурбовану подругу про те, що мої легені все ще дихають.

"У цих двох є решта адриатів, гадаю, тепер ми можемо не поспішаючи повертатися назад".

Його реакція була між безтурботністю та гнівом. "Ти маєш бути задоволена."

"Дуже."

Мій шлунок забурчав так голосно, що відлуння розійшлося між деревами, а очі Кіліана розширилися понад звичайний розмір. "Воно висуває вимоги".

"Дуже смішно", - буркнула я, погрожуючи кулаками виродку, який щойно перейшов на незвичний жартівливий настрій.

Ми йшли назад густим лісом, несподівано сонце визирнуло з-поміж гнівних хмар і зігріло наші голови. Я глибоко вдихнула, обоюючи його світло і насолоджуючись його свіжістю, його комфортом, наче рука коханця, що гладить твою спину. Сонячні дні та зоряні ночі були розкішшю в Асіорді, але сонце, що вітало нас, було не другом Кріга, а богині Планта. Жвавим колись був Ханай, доки жадібність королів, народжених Крігом, не втамувала їхній голод.

Край села став видимим, а це означало, що ми наближаємося до міста. Дахи з чорного каменю, магічно вирощений онікс, що проганяв холод, лежали на довгі кілометри, групуючись в акуратні лінії.

"Може, спочатку задовольнимо голод, а потім зустрінемося з іншими?" запропонував Кіліан, вказуючи на таверну, і я не могла не погодитися, мій шлунок вбивав мене. Якби я почула ще один гуркіт, то жувала б сніг.

Ми увійшли до порожньої великої таверни, ледь заповненої людьми, які звернули на нас пильні погляди. Холодні погляди, але ніхто не наважувався говорити погано про справжніх асіордців. Бріск були вистражданим народом, вони знали, що мають робити, щоб зберегти своє існування. Мовчати.

Біль вдарив мені в груди, коли я згадала про свій народ, який ховався бозна-де в цьому царстві, не звертаючи уваги на їхні страждання.

"Заради Бога, що з тобою сталося, гарбузику?" Стара шинкарка підійшла, запитуючи і вивчаючи наш побитий вигляд, її погляд зупинився на моїй уніформі і двох кружечках.

"Патруль", - сказала я. В її очах не було жодного проблеску неприязні, звичайної видимої неприязні, з якою жителі Бріска ставилися до асіордців, особливо до асіордської поліції.

"Тебе що, відправили патрулювати вовків?" пожартувала вона, постукуючи кулаком по стегну. "Вони вчепилися прямо в тебе. Що я можу для тебе зробити?"

"Їжі, будь ласка, багато, але без м'яса". попросила я, скривившись від гучного бурчання, яке видав мій шлунок.

"Але?" - запитала вона.

"Так". Мені потрібно було оніміти і відволіктися. Я хотіла бачити зірки, нехай мій світ кружляє, поки я не зомлію.

"Ні". Кіліан говорив у жорсткому порядку. "Тільки вода".

Я кинула на нього гнівний погляд, але він лише тупо дивився на мене, коли шинкарка пішла. Тепер він дивився збентежено. Чому він так витріщався? Я їла - він витріщався, я йшла - він витріщався, я говорила - він витріщався, я робила що завгодно, а він просто витріщався. Невже я справді була такою цікавою?

"Без м'яса? Як наростити м'язи, щоб не голодувати і мати енергію для того, щоб керувати цим важким ротом?"

Я насміхалась з його кричущих, нічим не прикритих злочинів. "Не засовуючи в мене мертву тварину. Що-що з цим, - запитала я, проводячи рукою по обличчю. "Цікаво?"

"Отже, ти можеш пробачити вбивство, але межа підведена під жорстоким поведінням з тваринами?"

Я знизав плечима. "У Ібрис інший список моралі".

"Або жодного."

Я стримувала роздратування від його безстрашності. "Як хочеш".

Він провів рукою по обличчю, і я клянуся, що він дивився прямо мені в мозок, коли запитав: "Хіба це не важко? Забрати життя?"

"Так само важко, як дихати".

"Брехуха".

Я насупилась. "Що?"

"Брехуха. Ти хочеш, щоб я закликав?" - запитав він без жодних змін у своєму холодному виразі обличчя, але з моєї реакції я зрозуміла, що його це розвеселило.

Як він дізнався? Зітхни. Навіщо я дозволила цьому виродку знущатися наді мною? "Якби ти знав, навіщо питаєш, чи тобі нудно і ти хочеш поговорити? Якщо так, то я маю багато чого кращого для тебе."

Він відкинувся на спинку стільця, обводючи поглядом таверну. "Мені подобається твоя брехня, вона розважає. Те, як ти намагаєшся замаскувати слова, вчинки і саму себе, дуже розважає. Не кажучи вже про творчість, яка за ними стоїть".

"Ти мене розкусив", - дражнюся я і спираюся на стіл. "Знаєш, чому я тебе терплю, Кіліане?"

Він повторив мої дії, нахилившись впритул, майже в дюймах від мого обличчя. "Розваж мене".

Він був досить близько, щоб я могла розгледіти густі вії, маленьку ранку від подряпини під густою шевелюрою, одноденну щетину, що починала проступати на гострій щелепі, дуже дивну форму верхньої губи і маленьку родимку на правій щоці. Я могла б намалювати його, хоча скільки його краси я могла би відтворити у фігурці?

Я прочистила горло і повернулася до свого питання. "Я терплю тебе, бо як тільки ти справді зрозумієш мене, я отримаю від тебе те, що хочу".

Він з нетерпінням і викликом підняв брову. "Що саме?"

"Щоб ти боявся мене. Справжня я набагато гірша, ніж моя брехня".

Здається, він був здивований моїми словами. "Тебе турбує те, що ти мене не лякаєш?"

Я кивнула. "Полювання на лань не приносить задоволення, але на перелякану лань - захоплююче".

Він насміхався. "Ти психопатка".

"Гарна психопатка", - сказала я, відкидаючи волосся назад. "Моя здобич помирає щасливою і з чудовим видом".

Він відкинув голову назад, дивлячись на мене крізь потемнілі срібні кільця, рот трохи привідкрився, а язик притиснувся до щоки. Він довго і повільно розглядав мене, від кінчиків волосся до рота, безсоромно, перш ніж відвернутися до кімнати.

Симпатичний ідіот. Зітхни. Єдиним ідіотом була я, і моє безглузде тіло зголодніло за увагою, реагуючи на нього.

"Їхній спільний мовний акцент відрізняється", - зауважив він, роззираючись довкола.

"Бріск знаходиться на кордоні з Коєм, вони також мають спільні традиції. Багато хто розмовляє і на кемерській мові. Бріск - це Ханай, мій дід, хай тягнеться його душа крізь палаюче пекло, - сказала я у святому привітанні, і він знову посміхнувся, - оголосив ці землі асйордськими після того, як закінчилася війна з теріанцями. Не бажаючи розпалювати ще більше смертей і руйнувань, Ханаї здалися першими, налякані тим, що верглазери зробили з їхніми землями. Бріск був мирною пропозицією. Мій дід мав намір використовувати ці землі для виробництва продуктів, вони були благословенні Плантами, зрештою, але в ту мить, коли вони були визнані землею Асйорда, їх засипало снігом".

Теріанські війни, три довгих роки, були спробою мого діда повторити те, що мій батько зробив з Олімпією, ну, щось на кшталт того. Він заздрив Ханаю та його

родючим землям, але це царство було нелегко підкорити, принаймні тоді. На жаль, батькова кмітливість не перейшла до нього, тато знався на війні, тактиці та сталі, але нічого не знав про духовне і дуже недооцінював його, принаймні, мій батько остерігався цього. Остерігався, не боявся, але все одно недостатньо.

"Закон Мандевалу, землі, на які ви претендуєте, будуть благословенні як такі", - заглиблено читав він, перш ніж підняти погляд на мене. "Твій дідусь був чудовим чоловіком".

Я пирхнула на спробу сарказму, яка звучала абсолютно безпідставно з його вуст. "Єдине благословення, яке я мала в своєму житті як асіордська принцеса, - це те, що не зустріла його. Якби він прожив ще кілька років, то підхопив би ідею мого батька і розплодив би всю Олімпію гібридами".

"Я думав, що твій батько шукав рід Елдінгів, рід твоєї матері?"

"Так, але він ніколи не недооцінював ауру олімпійців, вважав їх усіх однаково сильними для Strikers, а мій батько - ні, він хотів лише те, що блищить. Єдиною блискучою річчю, яку отримав жадібний вилупок, була моя особистість", - сказала я, провівши рукою по собі, і він посміхнувся втретє.

Я проковтнула густе розчарування і переключила свою увагу на щось інше, на крихітну подряпину на стіні поруч зі мною. Цікава подряпина. Смішна подряпина. Я провела по ній пальцем. Дуб, клен чи ясен?

"Твій акцент теж здається дивним. Мал казав мені, що ти живеш у старій Олімпії. Хіба там немає мандрівників і всіляких іноземців? Дивно, що ти не втратила свій акцент."

Вимогливий і дуже спостережливий, чи не так?

Відвернувши увагу від шоу, яке зупинило подряпину на дерев'яній стіні, яку я вважала дубовою, я знову зустрілася з ним поглядом. "Я принцеса. Я можу імітувати всі п'ять акцентів, розмовляти Кемері, Борсічем, Калгнаном, Тахумою, старим Ізольтом, і змусити тебе повірити, що я теж є всім цим".

"Без Дарсана?"

Я похитала головою, переповненою спогадами. "Я плакала, коли мої репетитори змушували мене вчити її, але незабаром вони всі разом здалися. Я вважаю, що знала, які у мене з нею будуть стосунки, ще до того, як вони почалися. Але навіть якщо так, це надзвичайно нудна, дивно вимовлена балаканина. Ти занадто багато вимовляєш слова".

"Це називається мовою ночі. Люди покладаються на більше почуттів, ніж просто слух, щоб краще зрозуміти вас. Частиною розуміння мови є читання по губах". Його очі перебігли до моїх, і я посунулася на своєму сидінні. "Дарсан призначена для того, щоб розмовляти в темряві, тому ми вимовляємо слова, щоб допомогти людям краще зрозуміти їх без допомоги зору".

"То ти теж вимовляєш свої стогони чи задовольняєшся тим, що робиш це при сонячному світлі". Щира цікавість, трохи нудьга і бажання спокусити його на приємну реакцію.

"Ти дізнаєшся". Я повільно моргнула, не розуміючи, що він має на увазі, і він підняв на мене темну брову. "Ти виходиш заміж за одного з них, пам'ятаєш?"

"О", - кивнула я, усвідомлюючи це. "Так, так. Я дам тобі знати про свої висновки. Крок перший: вкласти в ліжко короля, який убив мою сім'ю. Крок другий: розповісти Кіліану про мій досвід. Крок третій: вбити короля".

Він посміхнувся вчетверте, цього разу широко, і кивнув. "Мені завжди було цікаво, тож дякую".

Жартівник. Мої роздуми перервала група чоловіків, які пробралися до сусіднього столу, розмовляючи, лаючись і розмахуючи в повітрі своїми грубими жартами та образливими іменами на адресу місцевих мешканців. Мисливці, криваві мисливці з товстими черепами, судячи з їхніх звуків. Хіба асйордці не були просто щасливі?

"Ой, чорнява дівчино. Твоє обличчя має закрутити кілька голів, як закрутило мою. Соромно за цей шрам", - показав він, обводячи колами стегна.

Тьху. Я повернулася до нього, мене найбільше дратувало, що мене обзивають. "Твоє обличчя має вивернути кілька шлунків, вивернуло мій, соромно за таку огиду".

Кіліан відсюрбнув свій напій і голосно закашлявся.

Посмішка чоловіка потьмяніла і застигла в гніві, але Кіліан голосно впустив келих на стіл, повернувшись до нього з погрозовим поглядом, від якого навіть я здригнулася.

"Залиш її, - заспокоюючи повітря, сказав інший чоловік і нахилився вперед. "Я знаю, як догодити жінці".

"Будь ласка", - вимовила я, роздратована цією думкою. "Залиш мене в спокої".

Кіліан виплюнув свій напій і знову закашлявся.

Я розсердилася на нього. "Дорогенький, це має йти в горло, а не в ніс".

Він підняв на мене очі, в яких тихо мерехтіло щось, чого я не могла зрозуміти. "Так я чув", - сказав він похмуро, витираючи обличчя.

Шинкарка поставила їжу на стіл, на моєму обличчі з'явилася радісна посмішка, і я потерла долоні, готуючись до бенкету.

"*Nairi ta*", - подякував я кемерською.

На її обличчі з'явилася усмішка. "Будь ласка, гарбузику. Приємно чути, що асйордієць знає, що це за землі".

"Приємно усвідомлювати, що ці землі не забули, ким вони є. Зима може заморозити це в тобі".

"Ми намагаємося, - посміхаючись, сказала вона, витираючи фартух. "Але наша молодь забуває, а якщо не забуває, то її змушують".

Я надто добре знала цей біль. Її дім теж був наповнений загарбниками та іноземцями, які паплюжили і плювали на її традиції, як це робили з Мирдуром.

"Це гарненьке личко — твоя кохана?" - запитала вона Кіліана, наливаючи нам напої.

"Це гарненьке личко хоче мене вбити", - зізнався він.

Вона засміялася, поплескуючи його по спині. "У коханні завжди є сварки. Нічого такого, що не можна було б залагодити в спальні".

"Я боюся, що це створить ще більше проблем", - сказала я їй, і вона насупилася, дивлячись на нас обох.

Кіліан примружив очі, спостерігаючи за мною, наче очікуючи найгіршого, що могло б пролунати з моїх вуст.

"Як так гарбузику?"

"У нього не дуже добре стоїть".

Його очі заплющилися від роздратування, коли він спокійно назвав моє ім'я вдруге за день - "Сноулін".

"Вибачте, - сказала шинкарка, дивлячись на нього з жалем. "Бідолаха, нехай боги благословлять обидва твої серця".

Я ледве стримувала сміх. "Я теж". Насмішкувато надулася я, повертаючись до нього.

"Тепер можете сміятися", - сказав він, коли вона пішла.

Мої губи розтяглися в усмішці, потім в оскалі, і поступово я почала тремтіти від сміху.

"Дахаара", - пробурмотів він, хитаючи головою.

"Що це означає, ти ж мене так називав і нещодавно".

"Треба було вивчити дарсан", - сказав він, кинувши на мене дразливий погляд. "Можливо, це допомогло б мені завестися для тебе в спальні".

Я пирхнула, вишльовуючи напій вперед. Мій ніс обпікся від рідини, яку я вдихнула.

Він знову нахилився, простягаючи серветку. "Це має йти в горло, а не в ніс, дороженька". Від глибокої вимови останнього слова у мене по спині пробігли мурашки.

"Смішно", - хихикнула я.

Він незворушно кивнув з суворим виразом обличчя і сказав: "Дякую".

Ми закінчили в таверні, мій шлунок був важким, а очі затуманеними від сну, хоча минула ніч була, напевно, найдовшою за останні роки, коли я спала.

Бріск ревів у русі, поки ми прямували до мерії, де на нас чекали інші двоє. Чим ближче ми підходили, тим сильніше я відчувала напруження Кая в повітрі.

"Сноу", - вигукнув Мал, біжучи в наш бік, підхопив мене в обійми і закружляв нас обох. "Синт, що з тобою теж сталося?"

"Я не знала, що ти можеш сумувати за мною, Мал."

"Кілька десятків разів Кай ледь не відірвав мою голову від тіла. Я можу сказати, що ніколи в житті ні за ким так не сумував. Прив'яжи хлопця."

"Сноулін", - голосно покликав Кай, практично галопом мчачи в мій бік, сповнений докорів і тривоги.

Мал зробив кілька кроків назад, пробурмотівши: "Пекло не знає такої люті, як друг, який занадто серйозно ставиться до хованок".

"Де ви, благословенні боги, були? І ви прислали гудзик? Гудзик?" - голосно повторив він, кидаючи золоте коло до моїх ніг. "Я думав, що той клятий морф зірвав його з твого мертвого тіла".

"Він спочатку подумав, що це цукерка", - прошепотів Мал з-за моєї спини, і я заплющила очі, намагаючись стримати сміх.

"Кай..." Я почала робити крок назад від нього.

"О ні, ти не можеш так зі мною вчинити. Ми говорили про це, ми повинні були залишитися разом, але ти розійшлася, і я обертаюся і не бачу нікого позаду себе".

"Ми потрапили в зловісний туман, і я теж був з нею, пам'ятаєш?" Кіліан стрибнув на мій захист, наближаючись до нас.

"О, - прошепотів Мал, - погана ідея, погана ідея".

Кай випростався, відкинувши голову назад, втупившись у Кіліана хижим поглядом. "Те, що ти з нею, хвилювало мене більше, ніж той клятий туман. Ану йди. Назад. Геть", - попередив він, але адріанин навіть не змигнув.

Я стала між ними, підштовхуючи Кіліана відійти. Я не могла допустити, щоб Кай влаштував торнадо посеред міста, а Кіліан зламав собі шию від клацання пальців. "Це більше не повториться, Кай, але ми обидва знаємо, що сталося б, якби ми їх не спіймали".

"Треба було покінчити з цим одразу, це більше не повториться. Ми ж домовилися, що ти житимеш зі своїми планами, а я завжди буду з тобою". Він обійняв мене за плечі. "Поки наші ноги стоять на цих землях, ти не повинна бути поза увагою, зрозуміла?"

"Прийнято", - відповів я, піднявши руки в знак покори, і він пішов до солдатів всередині будівлі.

Кіліан насупився в мій бік.

"Що?"

"Тебе сварили, як дитину, якщо він хотів, щоб ти була у безпеці, він повинен був спочатку тримати тебе подалі від цього місця".

"Ніхто не може перешкодити мені робити те, що я хочу, навіть він, а він член сім'ї, Кіліан, він може сварити мене скільки завгодно. Минулого разу я дала йому обіцянку і порушила її. Йому подобається тримати мене під наглядом, він думає, що я зникну в повітрі... як і всі інші з нашого роду і його сім'ї. Я не хочу завдавати йому болю. Я більше ніколи не хочу завдавати йому болю, але я це зробила". Промовляючи ці слова вголос, я нагадала собі, наскільки егоїстичною я стала. Я заподіяла Каю більше болю, ніж будь-хто міг собі уявити.

"Все, що має значення, це те, що ти в безпеці".

"Все, що для мене важливо, це щоб з ним все було добре, але це не так".

Кіліан провів мене мовчки і майже з розумінням. "Він буде".

"Я не хочу переривати цей дуже інтимний погляд, який ви теж робите, але є нагальна справа, - сказав Мал, привертаючи нашу увагу до себе. "Серед них були емпати, Кіл.

"Я знаю, її поранив один з них", - показав він головою в мій бік.

Очі Мала ледь не вилізли з очниць. "Що?" - здивовано запитав він. Наблизившись, він взяв моє обличчя в долоні, розглядаючи мене, як склянку з зіллям. Брати, як я бачу, мали таку ж звичку. "Неможливо, - сказав він, насупившись на брата, перш ніж повернутися до мене, - я не маю ні найменшого уявлення, як ти змогла стримати біль, але я все одно повинен його витягнути, він, як млинове колесо, що обертається на твоїй життєвій мані, ніколи не залишить тебе, поки ти жива".

"Чи увійде це в тебе?"

"Ні, я не... Умбра, у мене трохи інший набір навичок. Я можу спрямувати емоцію назад у духовний потік мани, моя магія діє як провідник".

Я видихнула на повні груди. У мене теж так було? Я теж можу жити з цим боєм, додати його до своєї колекції.

"Нічого не буде", - запевнив він, і я повільно кивнула. Він взяв обидві мої руки в свої, карі очі затулилися чорною пеленою, і я раптом відчула, як моє тіло звільнилося від стискаючого болю, який я відчувала, коли чоловік торкнувся мене вчора ввечері. Зітхання полегшення, яке могло б прозвучати як стогін, покинуло моє тіло, мішок звалився з моїх грудей і голови.

"Мале, що означає *дахаара*?" запитала я, і його брат, розвівши руки, почав говорити, заперечуючи, щоб заперечити мені правду.

Він здивовано моргнув на мить. "Сталевий язик. Чому?"

Я показала Кіліану не дуже ввічливий жест, що складався з середнього пальця, який економив час.

Мал схопився за живіт від сміху. "Він тебе так називав?"

Я кивнула, роздратована на його брата. Язик сталевий, срака з виразом обличчя, як у скелі.

До самого Тенеброзе Кай ставився до мене мовчки. Я це заслужила, порушити обіцянку йому - це не те саме, що порушити обіцянку будь-кому іншому.

Солдати по всьому замку нервово дивилися на нас, ледь не тремтячи в панцирах своїх мундирів. Мій батько, судячи з усього, голосно висловлював свій гнів, як і очікувалося.

Він чекав на мене у своїх приватних покоях, схрестивши руки на столі, з виразом обличчя гірського звіра. Він виглядав так, ніби його голова належала до стіни, на якій гордо висіли трофеї вбитих ним звірів, що гордо стояли за його спиною. Барвисті дралганти, велетенські птахоподібні істоти з широко розпростертими крилами, морфи з вишкіреними тонкими довгими іклами, мантралі з аномально великими рогами, втричі більшими, ніж у їхнього схожого на них неблагословенного побратима, і ще багато інших мучеників, що стали жертвами прагнення короля-вбивці до влади. Всі вбивства і трофеї його роботи в Айті та його горда заява про їхнє знищення.

Острови Аїта були раєм на землі, нескінченними садами сонця і веселки, миром і спокоєм. Це була друга земля, яку батько зруйнував після Олімпії. Він захопив більшість тварин, решту, що не встигли втекти, вбив і спалив їхнє святилище - благословенне святилище, яке подарував їм бог Дьюрін. Захоплені ним тварини невдовзі померли від холоду та горя, а решта лежали виставлені позаду нього. Чи додумався він так само повісити голову мого дідуся і двох дядьків після того, як убив їх і зруйнував їхнє королівство?

"Де ви були? Твій ескадрон повинен був відзвітувати ще вчора вдень". Він був за мить від того, щоб встромити мені в груди кинджал, а я була за мить від того, щоб яскраво уявити його набитим ватою.

"Вибачте", - сказала я, і він здригнувся, наче вперше почув це слово. Обличчя позаду теж майже змінили вираз. "Під час патрулювання в Бріску до нас звернулася група літніх людей, які повідомили, що бачили в одному з сіл ауру Адріатинів, яка чаклувала в одному з сіл".

Він зблід, зіниці його широко розплющені, майже як у його мертвих товаришів. Якусь мить я дивилася на його нерухомі груди, думаючи, що, можливо, зможу засолити його тіло швидше, ніж думала, для власної стіни трофеїв.

"Спочатку ми не повірили, - продовжила я. - Але один з моїх солдатів припустив, що це міг бути один з порушників, яких впустив Есберн, і ми пішли на розслідування". Було вже запізно запитувати список, який я вам передала, щоб перевірити правдоподібність цієї думки, тому ми пішли наосліп. Вони напали на нас ще до того, як ми поставили просте запитання. Моя команда була змушена переслідувати їх і усунути будь-яку небезпеку. Вони були вбиті окремо. Кожен з моїх солдатів написав рапорт про те, що сталося".

Поклавши ковану пилку на стіл, я відійшла на кілька кроків, щоб вона просочилася моїм хитромудрим волокном.

"Ти вбила їх? Ти вбила їх усіх?"

Я насупилась як по команді. Брови, мої головні актори. "Так, якісь проблеми, батьку? Я думав, ви встановили порядок першого вбивства для адріатів?" Прикидатися дурненькою було надзвичайно приємно.

"Ні, без проблем. Ти добре впоралась". Його голос підскочив на октаву вище, а очі неспокоїно бігали по кімнаті.

Я більше тижня чекала своєї черги на патрулювання. Моя здогадка могла виявитися помилковою, це могло б легко розкрити йому більшість моїх планів, якби мене спіймали. У бухгалтерських книгах з готелю "Пайн" була записана кожна дрібниця і кожен крок адріатів. Тепер плутанина почала розмивати і розмежовувати

лінії. Адріати були розквартировані в Брісці, Морегані на Аслайні, в Брісці не було вандалів, але там був прохід до Ханаї, найбільший прохід. Адріатичну Ауру завербував мій батько під керівництвом дуже таємного генерала для такої ж таємної місії, неподалік від воріт до Ханаї. Вони були там лише з однією метою: мій батько мав око в Ханаї, хотів вивезти когось без відбитка або шукав щось, що могло б легко зникнути назад, тому й виник попит на їхню ауру. Я натрапила на щось, просто не знала, де і як це може бути корисним для мене.

"Речі були знищені після вибуху, але будинок, тим не менш, був позначений як об'єкт для розслідування. Я б залишилась, але я повинна була доповісти, поки ви не підняли на ноги армію".

"Ви добре попрацювали, я пришло іншого капітана, ви можете продовжувати патрулювання в звичайному режимі. Не було б чого дивитися на руїни покидьків-порушників".

Але там був батько, такий дорогий, що було на що подивитись. Від карт до детальних підземних тунелів і каналізацій Коя, до чергувань вартових на ханаанському кордоні, які чудово підтверджували мої сумніви. Вони були налаштовані шукати когось, щось або, можливо, десь, що згадується як "елемент" у всіх зашифрованих письменах, які нам вдалося врятувати. Вони були розумні, коли влаштували вибух, але їм не пощастило. Звідки їм було знати, що мій друг був Зефіром, який висмоктав усе повітря з кімнати, що призвело до пожежі і врятувало все, що там було.

"Якщо у вас виникнуть питання, ви знаєте, де мене знайти, до побачення".

"Пообідай зі мною", - покликав він, перш ніж я дійшла до дверей. Моє серце калатало в грудній клітці досить голосно, щоб він міг почути його з того місця, де сидів. Чого він хотів тепер? Невже він так швидко засумнівався? Я не залишила жодного вільного пасма, якщо тільки він не міг прочитати мої думки.

"У мене є рана, яка мене вбиває", - сказала я, показуючи йому спину. "Цілитель-медіум вже чекає на мене в моїх покоях".

Він кивнув. "Тоді все гаразд, нехай, все буде в порядку".

Я втомлено піднялась до своєї спальні, наполовину від перемоги, а наполовину від втоми. Рана справді вбивала мене.

"Твоя голова все ще на тобі", - сказав Кіліан, супроводжуючи мене до моєї спальні.

"Довго не можу сказати те саме про тебе".

"Тобі подобається, що моя голова прикріплена до тіла. Вона нікуди не дінеться."

"Я теж можу використовувати тебе частинами".

"Але що в цьому веселого", - сказав він, відчиняючи двері моєї спальні. "Ти нездужаєш, залишайся в ліжку, інакше у мене буде велика спокуса розповісти твоєму батькові про твої вчинки".

"Не треба відповідати на безглузді погрози, любий. Я нездужаю, я не можу померти, не виконавши свого життєвого призначення".

Щось стиснуло його риси. "Сноулін".

"Просто Сноу, Кіліане, ти не мій батько. Ти звучиш занадто сердито, коли вимовляєш моє повне ім'я".

"Якщо тобі щось знадобиться, - запропонував він, відступаючи на крок назад. "Я буду неподалік... Сноу".

Я стримувала свою радість. Мені подобалося, як звучить моє ім'я в його роті; холодний, мороз по шкірі. "Що мені може знадобитися від тебе, Адріатине?"

"Пам'ятай, що не можна брехати". Чи чув він розмову з батьком? Я ліниво підняла до нього середній палець. Він усміхнувся, як усміхався мені завжди, так, ніби я не бачила цього сьогодні лише вперше. "Ввічлива, як завжди. Ти справді стаєш граціозною, принцесо".

Нія вийшла з моєї спальні і затягнула мене всередину, перш ніж я встигла стрибнути на самовдоволеного мудака. "Поговори з розбещеною п'ятнадцятирічною дівчиною, перш ніж розбещувати Адріатина", - сказала вона, перш ніж зачинити мене всередині.

Пен чекала всередині з іншим слугою, сидячи на лавці біля ліжка, тримаючись за руки.

"Я бачила твої нотатки, молодець, Пен". Вона щойно стала дуже важливим вухом у всій моїй роботі.

Вона стояла і майже пританцьовувала до мене. "Дякую. Нія сказала, що піде до бібліотеки, щоб переглянути податкові записи Брогмера. У мене є дехто, хто також хоче поговорити", - сказала вона, сяючи від гордості за те, яку допомогу вона мені надала.

Брогмер. Весло, яке було для мене найнедоступнішим. Мені доручили патрулювати всюди за межами портового міста. Лорд ніколи не був присутній на засіданнях, спілкуючись лише через посланців та на закритих нарадах. Це було не лише дивне весло, але й те, яке мені було потрібне, і те, яке, можливо, мало відповіді для мене. Відповіді щодо соларіанців.

Я посміхнувся до гордої рудої голови. "Чудово, ласкаво просимо до моєї ескадрильї, маленький солдате".

РОЗДІЛ 23

СОНЦЕ І ПОЛУМ'Я

Кіліан.

Стайні виблискували ескадронами солдатів, готових до відправки на патрулювання міст, а посеред них стояла вперта міс Темна Голова, заглиблена в розмову з моїм братом, не пропускаючи жодного удару, щоб триматися подалі від небезпеки. Вона пожвавішала не минуло й двох днів після нашого повернення з Бріска. Це був перший раз, коли я побачив її з тих пір, вона не виходила зі своєї кімнати ночами і не виходила до тих пір, поки інші двоє не заступали на зміну. Першої ночі це здавалося нормальним, але вже другої я почав думати, чи не уникає вона мене. Вона завжди висувала голову, щоб поговорити з Нією або пограти в жакливу партію в шахи з Кеном. Цього разу я навіть не почув, як вона наспівує пісню, яку зазвичай наспівує перед сном.

Вона помітила моє наближення і відкинула голову назад, голосно застогнавши. "Залиште мене в спокої, добрі боги".

Мої очі звузилися на її лобі. "Звідки у тебе цей синець?" Ця клята жінка, яка стукає своїми кістками майже скрізь. Невже вона не втомилася від болю?

Кейден пролетів повз мене. "Підлога вимагала жертви, щоб утримати на плаву стільки его".

"Ти впала? Як?"

Вона не відповіла, її очі бігали по стайні, на щочах розливався теплий рум'янець. Це мала бути температура, вона ніколи не червоніла. Вона так сильно вдарилася головою?

"Небезпека наявності ніг, - продовжував Кейден, - уяви собі, що не знати, як ставити одну за одною, смертельно небезпечно".

Вона посміхнулася і зробила вульгарний жест рукою своєму другові, який залишався незворушним, сидячи на коні.

Нія передала їй маленьку прозору колбу з рідиною, яку вона вилила на маленьку ганчірку. Піднісши її до рота, вона кілька разів вдихнула через неї, а потім сховала в кишеню.

Я звернувся до Нії. "Чому вона використовує брудну піну, хіба її патруль не в Модрі?"

"Плани змінилися, ми їдемо в Брогмер", - сказала вона, коли ми перетинали міські стіни.

Голова йшла обертом від гніву на думку, що Сайлас дозволяє їй відвідувати службу так далеко за межами міста, не думаючи про безпеку. Він не знав, що вона також йде по його сліду.

Щойно ми вийшли з густого лісу, як позаду нас пролунали гучні кінські копита, струшуючи холодний сніг у повітря, затуманюючи постать, що наближалася.

Весь ескадрон розвернувся, витягнувши мечі при появі ознак небезпеки. Ми відступили, помітивши асйордську уніформу, а потім риси одного з трьох генералів. Семюель, її друг. Я бачив їх разом незліченну кількість разів.

Хвилювання затьмарило його тіні. "Ти не маєш наказу допитувати його, Сноу, і, звичайно, не більше того. Ти маєш наказ патрулювати Модр, він дізнається, що ти помінялась ротаціями. У чому б ти не сумнівалась, залиш це позаду, бо цього разу на тебе чекає гнів твого батька, як ніколи раніше. Благаю тебе, повернися, - блавав він, задихаючись і затамувавши подих.

Принцеса була моєю проблемою, а не Сайлас, цей кровожерливий божевільний збирався покінчити як з нею, так і зі мною. Що це було - нехтування небезпекою чи турбота?

"Я патрулюю там з дозволу Сема, і ти знаєш, що я ніколи не уникаю смачного присмаку гніву мого батька", - сказала вона, посміхаючись від вуха до вуха, і повернулася, щоб продовжити їхати в бік порожнього білого пейзажу.

Божевільна і божевільна мазохістка. Як вона уникла цього - як вона уникла гніву Сайласа стільки разів? Два лорди, судовий пристав, його рекрути та багато інших, але вона залишалася живою і непокараною найжорстокішим королем, який не знав милосердя.

За кілька годин ми досягли головних воріт Броміра, солдати виглядали збентеженими нашим приїздом. Як і очікувалося, вона нікого не попередила про патруль, якого, як ми всі тепер знали, не було.

"Покажи нам, де знаходиться твій Лорд", - наказала вона вартовому, її голос був владним і вимогливим, не схожим на дразливий тон, яким вона зазвичай спокушала людей на свій розсуд. Він звучав майже гнівно, хоча я не бачив навколо неї жодної тіні.

Її порожнє полотно контрастує з повними, в'язкими і тремтливими тінями солдатів Бромера.

Один із них рушив уперед, хоробро відмахуючись. "Це Грер патрулює наше місто, капітане. Ми не маємо права впускати сюди нікого іншого".

Вона кинула папірець. "Тут написано інше, і я не капітан, а Ваша Високість. Відведіть мене до Вашого Лорда, негайно".

Вона використовувала свій титул, всередині неї було щось, чого вона хотіла, і з її похмурого виразу обличчя здавалося, що це було життя.

Солдати перезирнулися між собою, в їхніх головах кружляли вагання і страх перед розправою. Дивно, але на відміну від більшості, вони більше боялися підкоритися, ніж не підкоритися їй. Нарешті вони здалися після того, як на них подивилася сама принцеса-лисиця, похитуючи ногами.

Я обмінявся з братом знаючими поглядами і приготував руку, щоб покласти її на плече, обидва наші органи чуття напружено вдихали повітря, наповнене злістю, голодом, жадібністю, болем і брудом. Щось густе висіло в повітрі - щось середнє між млявістю і повітрям солоної смерті. Броммер не був схожий на жодне інше асіордське місто, яке ми відвідали. Вулиці були заставлені безногими жебраками, голодними вовками, напівбожеволілими, з запалими щоками, з витягнутими руками, розірваним одягом і скуйовдженим жовтим волоссям. Крамниці, намети та будинки були млявими і позбавленими багатства рід достатку Асіорду.

"Що таке? Ти щось відчув?" стурбовано запитала Нія, звертаючись до нас.

Чи бачила вона наш обмін? Чи відчувала вона те, що відчували ми?

Принцеса обернулася на її слова і розгублено озирнулася між нами і Нією, наче щось знала.

"Фовоч", - пробурмотів Мал, все ще роздивляючись чоловіків.

"Страх", - пояснив я.

"Вони були налякані, але, на диво, не тобою", - додав Мал, напівпосміхаючись до принцеси.

"Адріати та їхні чутливі дупи", - сказала вона, повертаючись до великої таверни, де солдат вказав на місцезнаходження їхнього Лорда.

Мал та інші сміялися з її слів, але Нія порожнім поглядом дивилася на солдатів Броммерів, які все ще перебували у скрутному становищі. На її обличчі з'явився знаючий вираз. Вона стала нерухомішою за дерево, її груди не рухалися і були стурбовані.

"Нія", - покликав я, поклавши свою руку на її руку.

Вона задихалася і кинулася до решти групи, ніби нічого не сталося. Щось було дивним, вона часто здавалася відірваною від свого оточення.

Її солдати розташувалися зовні біля дверей таверни, що було не дуже розумним кроком, враховуючи, що таверна була заповнена масою озброєних матросів, п'яних на голову, які зупинялися і кидали на нашу групу погляди відрази і гніву.

"Залишайся тут, насолоджуйся", - сказала принцеса, прямуючи до головного столу, за яким сидів довговолосий чоловік з дикими очима, підсмажуючи тости на елі, а на колінах у нього сиділи дві жінки, обидві налякані до нестями.

Нія опустила на сидіння, гортаючи книгу, а за нею і Кейден, схрестивши руки, не зводячи очей з принцеси.

Якби ми приїхали на екскурсію, що б вони робили?

Я рушив за нею, а вона поклала руку мені на плече, змушуючи призупинити крок. "Ми сидимо і чекаємо. Ти ж не хочеш бути перед нею, коли вона така розлючена", - сказав він, киваючи головою на стілець поруч із собою.

Вона не виглядала сердитою чи ще чимось, навпаки, вона виглядала веселою і невимушеною, але я ніколи не міг прочитати жодної тіні на її обличчі, а її вирази зазвичай були зроблені з неї, щоб приховати те, що вона справді відчувала, вона була надзвичайно досвідченою в цьому.

"Це тому вона так робить з головою? Нахил?" - запитав мій брат, оглядаючи її.

Який нахил?

"Нахил голови - вона гнівається, але тільки вліво. Нахил вправо означає, що вона думає. Піднята брова - їй весело, насуплені губи - вона голодна, хоча її шлунок дасть вам знати про це раніше. І ця дурна широка посмішка, коли вона щось ненавидить", - спокійно пояснив Кейден.

"Руки за спину, коли вона має щось на тебе", - вказала Нія, не відриваючись від сторінок, і обоє друзів принцеси зареготалися зі сміху. "Маєш це знати, щоб не злити її, хоча я дуже сумніваюся, що це вдасться лише завдяки вашим обличчям".

Мене турбувало, як вони дозволять їй це робити, поводитися та розгулювати навколо небезпеки. Якою б могутньою вона не була, небезпека і ризик ніколи нікого не обходили стороною. Що б вона не збиралася робити, це вимагало або чиеїсь крові, або чиеїсь голови через чиеїсь невдоволення.

"Ви двоє морально німі? Ви вважаєте прийнятним все, що вона робить? Дозволяєте їй бігати і приймати рішення, наче бог, наче недоторкана?" запитав я у двох веселих осіб, що стояли переді мною.

"Коли знаєш її так, як знаємо ми, починаєш думати, що вона могла б бути такою, - сказала Нія, піднявши погляд на Сноу. "Хіба це справді моральна безмовність, якщо ти бачив, що думають ті, кого вона карає, що вони зробили з нею та багатьма іншими? Тож, чи існує насправді така річ, як мораль, чи не здається тобі, що вона жадливо спотворена, особливо такими, як ти?" - запитала вона, звертаючись тепер до мене.

Мені було важко це визнати, але її причини були дещо вагомими. Весь цей конфлікт викликав у мене пронизливий головний біль у скронях. Я звернув свою увагу на того, хто щойно стояв прямо під сіткою спраглих крові рибалок.

"Принаймні допоможи їй, якщо ні, то я допоможу".

"Вона нам не дозволить."

"Чому?"

"Довга історія".

Я нахилився до столу. "Перефразую. Якщо ви не маєте наміру їй допомагати, то не дозволяйте мені вас затримувати, не соромтеся цього робити".

Нія глибоко зітхнула і глянула на Кейдена, ніби шукаючи схвалення, перш ніж почати: "Шість років тому у Фернфоссі розгулювала група бандитів Врамметені, які нападали на Мирдур у пошуках реліквій. Вона особливо чутлива, коли мова йде про Мирдур, тому наступного дня вона взяла свій меч і пішла розбиратися з ними, вона погодилася взяти мене з собою, ми нічого не сказали Каю. Вони не були неблагословенними, а зграя ельдмурських падальників, які здійснювали набіги на це місце в пошуках кісток аури для виклику і якоїсь іншої проклятої богом магії, яку вони хотіли вигадати. Ми зайшли прямо в кошмарну завісу. Вона бачила ночами і гірше, тож на неї це не вплинуло, але я ледь не померла у власній голові. Їй довелося вбити тринадцять ремісників одним лише мечем, перш ніж вона змогла донести мене до Фернфосса. Їй знадобилася ціла ніч, щоб доставити мене до ремісника, і цілий тиждень, щоб зняти залишки завіси. Тисяча і одна обіцянка - і ось ми тут. Вона зухвала, але не дурна, якщо вона думає, що не впорається, вона не піде на це. Моя дурість, моє покарання, каже вона".

На диво, я зрозумів її, але не так, як її друзі, і не так, щоб підкорятися її наказам. "Якщо вона очікує, що ти будеш дбати про її бажання заради твоєї безпеки, то ти маєш очікувати, що вона буде підтверджувати твої бажання заради її безпеки".

"Він знає", - сказала вона, вказуючи на Кейдена, чії очі прикипіли до неї, а руки покладені на стіл. "Але на відстані це було те, що вона змусила нас пообіцяти. Він може вичавити повітря з легень кожного в цій кімнаті. Сноу сказала, що ти знаєш."

Я вивчав "Зефір". "Чи багато залишилося таких, як ти?"

Він відкинувся назад, кидаючи мені виклик крізь опущені повіки. "Маєш намір отримати чималу ціну за мою гарну голову?"

"Кай, - суворо покликкала Нія.

Він нахилив голову в мій бік з холодною посмішкою: "Жартую". Проте на його обличчі не було жодної тіні веселощів.

"Так, так, так", - сказала принцеса, схрестивши руки за спиною перед п'яним лордом.

Вона стояла так, ніби тримала його саме там, де хотіла, затиснувши в своїх пазурах, як Нія і зазначила. Але я вивчив навколишню обстановку і зрозумів, що ми опинилися в досить скрутному становищі.

"Я ж тобі казала, - пробурмотіла Нія, весело знизуючи плечима.

Матроси заворушилися, в мене закрався страх, і я вихопив меча, але Нія і Кейден сміялися, я розгублено кидав погляди то на них, то на принцесу, яка все ближче підходила до небезпеки. Страх булькотів у моїх грудях, і я розтікався своєю тінню по всій кімнаті, під і над кожним солдатом.

"Як це так, дорогий Лорде, що ти сидиш тут так пишно, коли твоє місто - місто мого батька - голодує. Ти потопаєш у багатствах, але ніщо не пішло людям, не кажучи вже про скарби Асійорду?"

Він прицмокував язиком у широкій посмішці, з широко розплющеними очима, наче йому щойно подали смачну страву. "То ти і є та маленька принцеса, про яку всі так шаленіють, така гарненька шльондра. Я можу звільнити тобі місце на моїх колінах

і, можливо, сьогодні ввечері ти сядеш на мій член", - сказав він так, ніби звертався до будь-кого, не зважаючи на її статус і не боячись наслідків.

Його слова викликали в мені вогонь.

Він зробив рух одному зі своїх людей, який попрямував, щоб схопити її, і моє дихання прискорилося, магія тіней зашипіла навколо мене, готуючись захистити її.

Сноулін незадоволено похитала головою. "Не моя відповідь і дуже, дуже неправильна".

В одну мить її меч опинився в її руці, розсікаючи руку чоловіка, вона розвернулася і встромила свій меч йому в груди. Швидше, ніж я міг би визвати свою магію, швидше, ніж будь-хто коли-небудь рухався раніше.

Тріснувши і витягнувши шию, вона посміхнулася і радісно помахала нам рукою, коли двоє чоловіків кинулися на неї. Вона вклала свій меч назад у піхви і взяла в руку два кинджали, грайливо розмахуючи ними.

Чоловік підняв сокиру, щоб напасти на неї, і мої руки знову стиснули руків'я моєї зброї.

Швидко ухилившись під його рукою, вона встромила кинджал йому за шию. Її другий кинджал летить прямо в лоб іншому, смертельний удар, а інший, вже закривавлений кинджал - у бік іншого. Вона знову витягла з піхов свій елегантний меч, закинувши його на плече, наче кажана, і стрибнула на стіл. Сталь брязнула з усіх боків, і чоловіки один за одним падали перед нею мертві. Ця маленька жінка була титаном, тренованою вбивцею і кровожерливою лисицею. Її обличчя було залите кров'ю вбитих, вона була неушкоджена, недоторкана, страхітливо красиве видовище, її рухи були граціозні, як я не бачив у жодного асіордського чи адриатичного солдата, що володів зброєю. Кроки легкі, наче пелюстки, що падають на весняному вітрі. Вона мінімально використовує силу, її манера - тактичні маневри, ухиляння і точні миттєві смертельні удари.

Вона зістрибнула з-за столу, округливши ноги до шиї чоловіка, скрутила і повалила його на землю, перш ніж застромила меч йому за спину.

Очі лорда обернулися гнівним відтінком дикого заклику до своїх людей, і велетень наблизився до неї. Вона побігла в його бік і швидко прослизнула між його ніг, її меч під кутом зачепився прямо за його заднє коліно.

"Як коліно?" - запитала вона, підводячись. Її сталь зустрілася ще з двома чоловіками, перш ніж повернулася до велетня і відрубала йому голову. "Гадаю, тобі це було потрібно, щоб прийняти рішення".

Вона навіть не здригнулася, коли відрубана голова покотилася до ніг лорда.

Смерть просочилася в повітря. Мої відчуття помутніли, гіркий присмак попелу в роті, а по шкірі пробіг дроз.

Мал поклав руку мені на плече. "Закрий їх, Кіл."

Я не міг, не так, як він.

"Тепер ми готові відповісти? Я не така добра, щоб давати третій шанс", - покликала вона, розтягуючи спину.

Напівп'яний, напівналяканий, він спотикався на ногах, і вона ввічливо підвела його до нашого столика, і він зробив те, що йому було сказано.

Її кинджали застукотіли по столу, кров бризнула на всі боки, коли вона сіла на своє місце поруч з лордом. Темне волосся стало матовим і перетворилося на блискучий темний рубін у крові, її обличчя було закрите від неї, а очі, з бурштиновими вогнями, яскраво виблискували, наче жовті діаманти. Я навіть не міг повірити думкам, які промайнули в моїй голові при її чарівному вигляді.

"Якщо ти вб'єш мене, Соларія не буде щасливою, твій батько не буде щасливим. Я дарував йому нескінченні угоди, торги і таємниці, які він не захоче втрачати", - напівпогрожував лорд, намагаючись випросити собі життя. Але я знав, що вариться в голові принцеси, і не збирався залишати його в живих.

Вона закинула голову назад від сміху, а потім посміхнулася до нього. "А що, вони пришлють ще партію нутрощів і риб'ячих голів?"

Як я і думав, Соларія та Асйорд ставали все більш віддаленими і холодними, вони завжди швидко не любили духовні царства, особливо Адріату, їхнє задоволення було очевидним, коли було встановлено Високий Мур. Царство дня і царство ночі завжди ворогували ще з перших днів існування наших богів. Здається, вони не дуже легко сприйняли нашу угоду. Соларія була ворогом, якого я не бажав, але це був безлад Асйорда, з яким треба було розібратися.

"Як ви переправили соларіанців в Асйорд, і чому вони здійснюють набіги на північ?" запитала вона, постукуючи пальцями по столу, якій вже набридла ця ситуація.

"Що?" Лорд вдав розгубленість, а вона закотила очі, підносячи меч до його горла.

"Це був не я, принцесо. Я знаю про їхнє прибуття, але вони не йшли через землі Брогмерів, а про напади я не маю жодної інформації. Жодної, окрім того, що я знаю, що вони прийшли через Касмір і дуже наполегливо намагалися непомітно проникнути в Асйорд. Купець Соларіана надав їм транспорт", - зізнався він, піднявши руки на знак покори.

Соларіанці напали на Асйорд?

"Він говорить правду", - сказав я, розглядаючи його тіні.

Вона відкинулася назад, оцінюючи мої слова, перш ніж знову запитати його: "Хто цей купець?"

"Він володіє крамницею спецій біля північної затоки Касмера".

Нія грюкнула книжкою і мовчки попрямувала до виходу.

"А найманці? Що вони шукають?"

Лорд похитав головою. "Ніхто не скаже ні слова".

Вона звузила на нього очі. "Твій шпигун для інформації мого батька? Кого ти маєш всередині, що він тримає таких покидьків, як ти, у себе в підпорядкуванні?"

Він мовчав, відмовляючись від цього, і Сноу легенько вколола йому шию, пускаючи кров.

"Добре, добре. Королева Кора - моя далека троюрідна сестра, її четвертий син, принц Отіс і я, ми близькі".

"Внутрішня інформація суду?" - запитала вона, і її постава розпливлася від хвилювання.

Він знову завагався, і вона піднесла меч ближче до його шиї. "Так, так! Переважно і особливо це".

"Моя тітка одружена з їхнім другим сином, навіщо йому ти, якщо у нього є очі?"

"Другого сина і її вислали на острів Уайтбрідж після суперечки в суді з цього приводу, і вони не з'являлися на Терос вже близько року, мабуть".

"Я ніколи не вважала Магнуса і Кору дріб'язковими. Жадібними - так, але щоб вони вважали дріб'язковість у простій домовленості - ніколи. Зрештою, вони навіть не заперечили, коли дозволили моему батькові одружитися з моєю матір'ю і вбити мою родину. Я сумніваюся, що мій шлюб має якесь значення, тож скажіть мені, що має?"

Він похитав головою. "Їхній двір вже деякий час хвилюється через Сайласа, ще до угоди, і ніхто, крім Кори і Магнуса, здається, не знає, чому".

"А ти як думаєш?"

"Ну, це може бути що завгодно". Лорд невпевнено знизав плечима, але сповнений знання. "Від жорстокого поводження твоєї тітки до високих цін на продукти Соларії, дротик може приземлитися де завгодно на дощці, але я б сказав, що твій батько має щось, чого вони хочуть".

"Що?"

Він штовхнув пальцем її меч, нахилившись до столу, майже пошепки промовив: "Соларія відправила патрулі далі по морю Провидців і завдає ударів по військах Асійорда. Ти, звісно, знаєш, що вандала - не вандала, а найманці. Чи знаєш ти, скільки золота отримують ці звірі, щоб виконувати ваші накази? Тільки король міг би прогодувати їхні животи. Просто вони хочуть тримати твого батька під контролем".

Чи не підбурював він правителів Сонця до того, щоб вони самі прислали найманців?

"Продовжуй", - спокійно наказала вона, відкинувшись на спинку крісла.

"Твій батько щотижня відправляє два мої кораблі до Врамметену, але п'ять чи шість місяців тому вони прийшли і повернулися назад без товарів, лише з воїнами, і лише деякі з них привезли слонову кістку на шиї та зап'ястях".

Вона звузила свої золоті райдужки, одразу вловивши його думку. "Серафим."

"Так, вони вирушили до занепалого королівства. Отіс повідомив мені, що двір Сонця відправив генерала до Серафима приблизно в той самий час, що й твій батько, і саме там Малена отримала два своїх кораблі, втрачені Соларією, що потрапили прямо між каналом Провидця".

"Що є в Серафимі?"

"Нічого", - перебив я. "Монахи, руїни, дике життя, нічого вартого уваги".

"Скарлет Аура? Там все ще є пожежні дикуни?" запитав Кейден.

"Мало хто з них не скористається своєю магією, вони присягнули їй після свого падіння", - відповів я.

Серафимське царство впало понад чотири століття тому, одне з перших благословених царств, яке загинуло. Знову через жадібного правителя, цього разу свого власного. Вони прагнули більшого - не багатства і влади, а того, що не піддається знищенню, - неба. Перший цар, який наважився досягти їх і шукати, щоб зайняти місце серед богів. Адан, бог вогню, послав одного зі своїх охоронців спалити землі, які він благословив.

Господь потряс пальцем між нами. "Ви обидва не розумієте, що я маю на увазі. На цьому острові є щось, за чим полюють два королівства".

"Золото?" запитав Мал.

Лорд знизав плечима. "Можливо".

Сноу несхвально хихикнула. "Ні, для мого батька це надто жалюгідно, щоб шукати його, ми всі знаємо його девіз".

"Золото приходить до нас", - відповів Кейден.

"Хто може знати про це краще?" - запитала принцеса, виглядаючи так, ніби їй увірвався терпець.

"Найманці, звісно".

Сноу повернулася до мене, майже просячи підтвердження, і я кивнув їй, чоловік говорив правду.

"Ти пропонуєш принцесі переслідувати злочинців без дозволу батька?" суворо озвався Мал.

"Я б не наважився", - він мало не підстрибнув, піднявши руки в знак покори.
"Просто скажу це."

Мій брат сумнівно підняв брову. "Ти зрадив її батька, розповівши їй все це".

Він розгублено дивився між нами. "Звичайно, ти йому не скажеш".

Вона відкинула голову назад і позіхнула. "Пришпиль його, Кай."

Не роздумуючи ні секунди, він встромив два кинджали в руки лорда, притиснувши його до столу.

Його крики і прокльони нескінченно розривалися луною в кімнаті.

Я не міг зрозуміти, вона отримала свої відповіді і зуміла налякати його настільки, що він протверезішав, чому вона хотіла його вбити?

Вона нахилилася до нього з явною неприязню. "Я не можу звинуватити тебе в тому, що ти п'яниця, розпусник і зарозумілий покидьок, який продав власну сім'ю на брухт, все, що я можу зробити, це подати твоїм божевільним і засраним мізкам смак твого власного полум'я. Я чула, що ти займаєшся якимось видом спорту, і подумала, що ти, можливо, захочеш і сам спробувати", - сказала вона з лукавою посмішкою.

Я був би шокований жорстокими діями, які вона чинила, але він, схоже, робив деякі з них, і заслуговував на них.

Я похитав головою від цієї думки. Чи солоне повітря смажило мою голову? Як можна було заслуговувати на смерть?

Він трясся від болю, страху і гніву. "Ти брудна закривавлена олімпійська хвойда!"

Ми всі вийшли з таверни, більше схожої на цвинтар, ніж на таверну. Вираз її обличчя став зовсім відстороненим порівняно з її звичайним самовдоволенням.

Через секунду гучний гул затанцював позаду нас, прокотившись між будинками і над розлюченим морем. Кораблі гоїдалися на своїх причалах від удару, з їхніх вітрил долинали невдоволені вигуки.

Вся таверна спалахнула полум'ям, страшні крики лунали від палаючих людей всередині та від лорда.

"Навіщо ти його вбила?" запитав я, дещо невпевнений і збентежений її перебільшеною формою покарання.

Він був не просто людиною, він був лордом. Частина двору її батька, його інформатор і шпигун. Це вже прийняло для неї дуже складний напрямок. Ці дії не пройшли б безслідно, чому вона шукала покарання від свого батька?

"Я не хотіла, щоб він був живий", - недбало відповіла вона.

Я втомлено зітхнув, вона справді виснажила мене. "Я навіть не знаю, навіщо я запитав".

Вона зупинилася, повернула до мене голову, кров повністю покрила її, туман розплавленого полум'я стікав по золотих кільцях. "Так, чому ти це зробив? Чому у мене таке відчуття, що ти завжди чекаєш, що я маю справді глибоку причину для своїх вчинків? Не витрачай свій час на спроби, я справді просто збоченка".

"Брехуха". Щось сталося, я навіть зрозумів це по тому, як вона стояла.

Вона стогнала та ігнорувала мене.

Ми вирушили з міста, щоб повернутися до Тенеброза після того, як Кейден наказала призначити воєначальника Брогмера на місце палаючого лорда; подібно до того, як вона це зробила в Кіркволлі.

Між нашими групами запанувало важке мовчання.

"Я хочу піти з тобою", - голосно покликав тоненький голосок, що біг позаду нас. Позаду бігла дівчинка років десяти, з диким волоссям та одягом. "Лорд був моїм

батьком. Я... хочу подякувати вам, будь ласка, дозвольте мені піти з вами". Вона вклонилася через тривожне тремтіння.

Біль, він огорнув її всю, фізичний та емоційний, вона була одягнена в нього. Тендітна, маленька дитина купалася у величезних хмарах болю.

На мій подив, принцеса нічого не відповіла. Риси її обличчя набули незвичної для неї суворості. Якби вона не дізналася того, на що сподівалася, хіба це був би її розчарований погляд? Вона спокійно підняла дівчинку на коня. Чи була вона для неї ціною, чи мала вона катувати маленьку дівчинку, щоб отримати інформацію?

Доведіть, що я помиляюся, - чомусь хотілося сказати.

Ми мовчки пробиралися крізь ліс, дівчинка дивилася на всіх нас і невпинно совалася на своєму місці, поки Сноу міцно тримала її і наказала не рухатися.

Ми зупинилися, щоб нагодувати коней, поїсти і відпочити. Принцеса вмила кров з обличчя, вона виглядала нестерпно красивою, незважаючи на втомлений, закривавлений і розпатланий вигляд. Навіть маленька дівчинка, здавалося, була зачарована її присутністю і дивилася на неї без кінця відтоді, як ми зупинилися відпочити.

Сноу перестала їсти, роздратована. "Говори, дитино, слова, використовуй їх".

Дівчинка підскочила на своєму місці, сяючи від щастя. "Мені подобається ваш шрам, міс, він прекрасний, ви дуже красива з ним".

Вона дивним чином подарувала їй милу посмішку. "Що ж, тобі знадобилося менше часу, ніж мені, щоб навчитися його любити".

"Лара", - сказала дівчинка.

"Лара", - повторила вона і посміхнулася яскравіше.

Вона мала таку справжню людську подобу, що я був повністю охоплений і жахливо дивився на неї.

"Ти могла б її вилікувати, цілителі-медіуми можуть їх видалити", - зупинилася Лара, перебиваючи саму себе. Нерішучість. Страх. "Мій батько, він загоював мої опіки повністю, перш ніж зробити їх знову. Вони ніколи не залишали жодного шраму, подивись". Вона закотила рукави, і мій живіт впав на холодну землю.

Моє тіло пронизала огидна лихоманка. Смак *твого полум'я*. Я подивився на Сноу, яка ліниво їла свою їжу, її увага витала над землею.

"Деякі шрами йдуть глибше, ніж шкіра, і іноді там бувають гірші рани, але якщо ви будете дуже старатися, вони заживуть з часом". Вона подивилася на Нію, яка, здавалося, проковтнула слова Лари, що стали їй каменем у горлі. "Не зважай на шрами".

"Твої, вони зцілилися всередині?" Лара зацікавлено кліпала віями.

Очі Сноулін не відривалися від Нії, в них застигла тривога. "Моя рана ще гоїться, але шрам не загоїться, ніколи не загоїться".

"Чому це не заживає? Це зробили погані люди, ви вбили їх за це?" запитала Лара, ледь не підскочивши з місця, чим викликала сміх у солдатів.

"Не заживе, це було зроблено спеціальною зброєю, яка вбиває навіть від дотику".

Я пішов, все ще знаючи, хто це зробив. Я пам'ятаю її реакцію того дня, коли ми повернулися з Кіркволла, коли вона побачила мій меч, який у неї був переляканий вигляд. Мої очі заплющилися при згадці про те, як я провів пальцями по ньому, по шраму, зробленому Адріатою.

"Адріатична сталь, мій батько перепробував усіх цілителів у королівстві, вони сказали, що мені пощастило вижити, не кажучи вже про зцілення, а щодо решти, то так, я вбила поганих людей, які це зробили", - продовжила вона, відкладаючи їжу.

Я опустил очі в землю, не в силах дивитися на неї, почуття провини омивало мою шкіру, важкий біль цеглою давив на груди. Вона, мабуть, була приблизно у віці маленької дівчинки, коли їй довелося пережити все, що з нею сталося. Рана від адриатичної сталі, чоловіки, втричі більші за неї, втратили б життя навіть від подряпини від такого леза. Чорна сталь була магічним чином вирощена і викувана, видобута з гори Олдрич, де був похований перший король Адриати, Обскур Аура, володар темряви. Після його смерті його велична аура вбрала в себе камінь, метал і навіть повітря навколо. Метал був породженням темряви, а тінь - смертоносною. Призначений для битв зі злом, але ним намагалися вбити маленьку дівчинку, залишивши назавжди шрами всередині і зовні.

"Навчи мене, будь ласка. Я хочу бути такою, як ти, воїном", - попросила Лара.

Сноу запропонувала їй підійти, і Лара швидко опинилася перед нею. Знявши зі стегна піхви, вона поклала їх на талію Лари. "Подарунок, з обіцянкою ніколи не виймати його з піхов, поки я не навчу тебе, як ним користуватися. Я не хочу, щоб ти втратила таку гарну руку".

Її юні очі заблищали, коли вона провела маленькими пальчиками по піхвах і прикрашеному коштовностями руків'ю. "Ти дала йому ім'я?"

"Ні, тільки мій меч, я залишу його тобі, щоб ти могла назвати свій клинок".

Лара подивилася на сріблясту красуню, що лежала за спиною у Сноу. "Як називається цей меч?"

Сноу витягла екстравагантний клинок з піхов, майже меланхолійно провела над ним долонею, перш ніж міцно стиснути руків'я. За цими обіймами ховався якийсь біль. "Лін. Мій брат назвав його на мою честь, раніше він належав йому".

Ерен Йона Крігборн, загиблий спадкоємець Асйорда. Клинок зимового принца, названий на честь його сестри. Я б подумав, що це дивно, але я вже чув, як хтось називав свій клинок іменем своєї сестри.

"Чи можу я назвати її Лін, кинджал?"

Принцеса посміхнулася і кивнула. "А тепер іди до струмка і вмийся, ми ідемо до дуже помпезного замку. Вони дико дивляться на людей, на яких навіть пилінка припадає. Я б не хотіла, щоб вони вважали тебе дивачкою. Ніє, допоможи їй вмитися, - звернулася вона до подруги, яка стояла і вела дівчинку до струмка.

Мої очі прикипіли до її дій, м'якість і витонченість цих слів застали мене зненацька.

"Кузня перестане постачати тобі сталь, якщо ти будеш дарувати їх кожній безпорадній дитині, яку врятуєш, - перебив Кейден. "Принаймні, майте запасні заначки, не з гарної сталі. Назви його "ідеальний подарунок для дітей".

"Я покладу його поруч зі своєю заначкою "ідеальних подарунків для егоїста", - сказала вона, показуючи йому середній палець. Вона повернула меч брата в піхви. "Ти виріжеш ще один шрам на моєму обличчі, якщо продовжуватимеш так витріщатися на мене, Адриатиане".

Я дивився на неї довгий час, здебільшого несвідомо.

"Небесно красива, а не просто красива, як сказала дівчина", - зізнався я, не стримуючись у своїх словах, і вона замовкла. "Вбивча, зла, кровожерлива, мстива небесна істота, але все ж таки одна". Слова, які я мав на увазі, але не був упевнений, чи призначені вони для того, щоб бути вимовленими голосно.

Вона розгублено дивилася на мене. Повітря наповнилося запахом битви, і хихотливий Мал підвівся, щоб піти, а за ним і така ж веселий Кейден - розважалися за мій рахунок.

Щось було не так, її увага впала, вона навіть не глянула на мене і не відповіла. Я очікував, що вона засміється, пожартує над тим, що я сказав, навіть подражнить мене. Але вона нічого не сказала, навіть не подивилася на мене.

"Королівство вже перевернулося догори дригом і боком до пекла?" - запитала вона занадто спокійно, як на неї, роблячи маленький ковток з фляги.

"Я подумав, що ти прекрасна, як тільки побачив тебе".

Вона коротко засміялася, незворушно. "Здається, я знаю, яким моральним шляхом це йде. Фасади, так? Справжнє зло ховається в найгарніших і найчистіших речах. *Caelus liber*, не впевнена, який саме розділ, я була страшенно зайнята, навчаючись, щоб стати вбивцею. Але хіба ти не живеш через свою віру, Адріатиане?"

Вона помилялася, як і багато інших разів, але багато що утримувало мене від того, щоб виправити її. Я не міг, але хотів.

"Що сталося з тим, щоб називати мене Кіліаном?"

"Що сталося з тим, що я називати мене викривленням неприродного?"

Дійсно, *Дахаара*. "Я ніколи не говорив, що акробатика - це потворно, і що вона, буває, майже має ніжність до дітей".

"Я чула, що вони відчують смак рангу, знаєш, від своїх побратимів *ібрисів*", - сказала вона, розмахуючи своїм тепер уже самотнім кинджалом, і я не міг втриматися від посмішки.

"Який смак тоді найкращий?"

Незабаром вона подивилася на мене. "Я б сказала, шість з чимось футів, адріатинець, сріблясті очі, як у змії, і схильність до набридливих *Ібрисів*. Але його не можна спокусити".

Мені подобалося, що вона ніколи не приховувала свого потягу до мене, але не отримувала від цього задоволення, не тоді, коли це змушувало мене реагувати. "Тому ти не можеш дивитися мені в очі, бо вони нагадують тобі змію?"

"Можливо", - тихо промовила вона, вирізаючи лезом фігури на засніженій землі. "Можливо, я зовсім не хочу дивитися на тебе, можливо, мені подобається дивитися на змії".

Я прочистив горло від напруги. "Звільнив сьогодні ще одного птаха, в який ліс візьмеш її?"

"Тенеброзе, щоб виконати свою обіцянку".

"Ти ненавидиш бачити страждання".

Її погляд став жорстким, ніби я її образив. "Намалюй мене слабкою адриатин, це буде найкращою пасткою".

"Це лише робить тебе людиною, а не слабкою".

Вона безрадісно посміхнулася. "Але твій рід бачив усе, крім цього".

Вона побігла до коней, залишивши мене осмислювати її слова - слова, в яких я знайшов гірку правду. Вона змушувала мене сумніватися в собі, і мені це не подобалося, не тоді, коли тебе вчать діяти, керуючись певним кодексом моралі. Невже мета почала виправдовувати негідні засоби? Чи око за око, життя за життя стало визначенням справедливості? Її ніколи не вдавалося переконати мене раніше, як же їй вдалося викликати у мене симпатію? Невже я дозволив собі підійти до неї надто близько?

ЧАСТИНА III

ДЕННИЙ СОН

РОЗДІЛ 24

СИНЦІ ТА ХАОС

Сноулін.

За всю ніч я не заснула ні на секунду, ходила туди-сюди по кімнаті, думаючи, але не про реакцію мого батька. Я думала про адріатина, який зцілив мої руки кілька днів тому, про того, хто майже віддав своє життя в обмін на моє, про того, хто зігрів мене, хто допоміг мені, хто назвав мене красивою.

Я більше не могла ходити по кімнаті, а від роздумів мені страшенно хотілося їсти.

Мал і Кай стояли біля дверей. Я сказала їм, що голодна і що піду на кухню сама, обидва категорично відмовилися і тепер сиділи навпроти мене за столом і дивилися, як я п'ю молоко, схрестивши руки на грудях, і виглядали так, ніби збиралися мене сварити.

"Що... Що?" запитала я їх обох, роздратована їхнім мовчанням і нескінченним витріщанням.

"Нічого, просто дивлюся, як небесна істота ковтає молоко, не щодня таке бачу", - з невиразним спокоєм дражниться Кай.

Мал засміявся, а я несамовито жбурнула в них обох виноградом. Відколи вони стали такими приязними одне до одного, і відколи адріати так розслабилися навколо мене?

"Ти теж думаєш, що це смішно?" запитала я Мала.

Він похитав головою і сказав: "Смішно".

Я вказала на них обох, погрожуючи. "Я відрубав вам обидві голови".

"Це була б велика честь. Не кожен день отримуєш відрубану голову від небесного створіння". Настала черга Мала дражнитися, і обидва знову розсміялися.

"Як ти бачиш, що відчувають інші, Мале?"

Обидва замовкли і втупилися в мене. Я хотіла знати, чи знають вони, що відбувається в моїй голові, яка залишила мене з відкритою книгою. Чи знав Кіліан про мою правду після того, як поставив мені всі ці запитання у Брісці? Чи тому він сказав ті слова в лісі, чи бачив він, що я відчувала і якою вразливою почувалася через слова маленької дівчинки і свої власні. Мені також було цікаво дізнатися, чи саме так Нія дізналася про мої почуття.

"Емпати і дуже небагато умбр... як Кіл, бачать кольорові тіні навколо інших, коли ми спрямовуємо нашу магію, зазвичай вони кружляють навколо їхніх голів, якщо це психічні емоції, такі як страх або вагання, нижче для інших, таких як любов і тривога, і ще нижче для хтивості і збудження", - лукаво додав він.

Мабуть, саме тому стихійні королівства не любили духовні, вони читали те, що не могли контролювати, емоції часто були найбільшою слабкістю, слабкістю, яка зраджувала тебе перед адріатином.

"Що я відчуваю зараз?" запитала я, щоб перевірити його теорію.

"Ну, це буде проблемою. Не знаю, я не можу прочитати твої", - додав він, і я здивовано насупилася. Чи потрібен був якийсь ключ, щоб відкрити, чи це було засновано лише на сильних емоціях?

"Мій брат теж не може, - продовжив він, а потім повернувся до Кая. "Він втомлений, розважений і стурбований. Але коли я звертаюся до тебе - нічого, порожнеча".

Чи це був трюк, щоб збити мене з пантелику, чи я справді змогла несвідомо замаскувати свої емоції перед ними, але ця теорія виявилася хибною. Я знала, що Нія відчуває мене і мої емоції, нечітко, але їй це вдалося.

"Це нормально, не вміти читати чийсь тіні?"

"Ні, я ніколи раніше не бачив такого без тіней".

"Ще один адриатин має, як це можливо?" запитувала я, збентежена, знаючи, що Нія мала, кілька разів.

Він знизав плечима. "Якщо ви встановили тісний зв'язок з цим адриатом, йому не потрібно бачити ваші тіні, щоб знати, що ви відчуваєте, іноді він просто зможе це зробити. Іноді несвідомо можна відчути емоцію, як смак у роті чи запах, іноді дотик до шкіри. Сильніші емоції, такі як смерть, любов, я теж можу відчувати, як вітерець", - пояснив він, розвіявши мою розгубленість. "Ця інша адриатка - це Нія, так?"

Ми з Каєм обернулися до нього. Я щойно зрадила її заради власної вигоди людям, які продали її тіло, її розум, її душу і майже її життя. Я відчула, як мене штрикнуло в живіт почуття провини.

"Не кажи їй, що знаєш, і нікому іншому, якщо хочеш жити", - тихо погрожував Кай, орудуючи виделкою, занурений у ті самі думки, що турбували і мене.

Походження. Нія ненавиділа в собі найбільше, це було минуле, яке вона намагалася забути. У її крові текла кров знатних адриатів, її мати була нянькою для зведених братів і сестер у домі її батька, і народила Нію поза шлюбом з господарем, радником при дворі Місяця. Вона ростила Нію, як худобу, без кінця катуючи і б'ючи її, щоб вона померла. А коли їй знадобилися гроші, вона змучила її до смерті, а потім нарешті продала рабовласнику, який нелегально купив її за кордоном, у селі Фернфосс, де ми з Аларіком знайшли її. Що не вбиває, то може поранити, а рани тривають і болять довше, ніж смерть. Нам знадобилося кілька днів, щоб змусити її їсти, не кажучи вже про те, щоб говорити. Вона не підходила до Кая та Аларіка ще кілька місяців після того, як переїхала жити до нас.

У неї була сила рухатися вперед, якої багатьом бракувало. Вона не прагнула помститися за своє минуле, а лише забути його. Потрібна була мужність, щоб відпустити, заплативши за це високу ціну закриття - хоча її закриттям було забуття.

"Я знав це ще з часів випробувань у Кіркволлі, - сказав Мал, здивувавши нас з Каєм, - я більш проникливий емпат. Кіл підтвердив це лише вчора, коли відчув солдатів так само, як і ми".

Вони обоє знали про це раніше, але нічого не сказали: якби мій батько дізнався, що він одноосібно дозволив адриатинці бути присутньою на його зборах і втаємничив її в таємні справи Асйорда, він віддав би наказ вбити її, щойно дізнався б про це.

Я почала говорити, але він перебив мене.

"Я знаю, Сноу, коли ми сказали, що прийдемо захищати тебе, це було для всіх вас, включаючи тих, кого ти вважаєш своєю сім'єю. Якщо Нія приховує своє походження, то лише з причин, в яких я ніколи не сумнівався, і це її повне право на такий вибір".

Я кивнула, вдячна за його слова, слова розради, які я ніколи не очікувала почути від адриатина, але заради Нії я примирилась з ними.

"Що ще може робити такий Емпат, як ти, окрім як читати інших?" Були історії - жахливі історії про те, як емпати могли завдати такого болю, що серце зупинялося за лічені секунди.

Мал обвів поглядом кімнату, перш ніж нахилився до столу. "Натренована аура може викликати емоції в інших, найрізноманітніші. Зараз в Адриаті заборонено законом практикувати таку магію, це рішення прийняв новий король".

Я майже відчула, як полегшено забилося моє серце. Це не було схоже на брехню, хоча у нього не було причин говорити мені правду, але я відчула вагання. "Але?"

Він відкашлявся. "Але у нас все ще є спеціальні військові підрозділи, все під контролем і оцінкою, наш король не допустить, щоб ситуація вийшла з-під контролю".

Мої легені несвідомо вимагали більше повітря. "Я б не назвала його цілком успішним, звідки нам знати?" Один з них не тільки втік, але й працював на мого батька.

"Я знаю кожне обличчя в цій ескадрильї, він, мабуть, був самоучкою".

Це мало значення?

Я оглянула його. "Ти один з них". Кіліан сказав, що ми повинні знайти його, і того дня він зміг без проблем поглинути рану, на відміну від того, як готувався його брат. Його слова тієї ночі все ще мурашки по шкірі.

"Так... я, власне, їхній командир", - нерішуче зізнався він, і моє серце відскочило на кілька кроків. "Я-"

"Я тебе не боюся, не треба мене заспокоювати". Мої слова дуже слабо відповідали моїй правді. Я чула про людей, які помирили від болю, спричиненого Емпатом, без жодної травми на тілі - вони були жахливими. Напевно, найстрашніший з них сидів навпроти мене.

"Як для небесної істоти, ти не дуже витончена, коли їси", - посміхаючись, сказав він, порушуючи мовчанку, вказуючи на моє обличчя, набите хлібом.

"Бачив би ти її, коли вона спить", - приєднався Кай, і вони обидва розсміялися.

Вони ніколи не збиралися це так залишити. Я була майже впевнена, що Кіліан зробив це навмисно, щоб інші дражнили мене. Вони продовжували нескінченно дражнити мене, поки не настав новий день, і я не дозволила їм, це розтопило стіну льоду навколо мене з незрозумілої досі причини.

Коли ми дійшли до моєї спальні, Нія і Кіліан чекали на нас під дверима, дивлячись на нас в абсолютному шоці. Кіліан скосив очі на моє легке вбрання, напевно, гадаючи, чи я знову провела ніч у саду.

"Дружня трійця щось святкує?" запитала Нія, схрестивши руки.

"Так", - відповів Мал у напівпосмішці. "Святкуємо, що вона витримала цю трапезу, не вдавившись".

Я кинула на нього погляд. "У тебе відростає голова, Мале?"

"Він адриатин", - сказав Кай, вступаючи в розмову. "Ти віриш, що вони відрощують голови?"

"Я виріжу шрам на твоїй".

"І я все одно буду красивий". Він підморгнув мені, перш ніж обхопити рукою шию Мала і відступити, віддаючи честь. "Щасливий, вона вся твоя, ми пережили ніч, нехай боги допоможуть тобі пережити день".

Інші двоє схрестили руки і похитали головами, дивлячись на їхні витівки.

Я поцілувала Нію в щоку, уникаючи погляду Кіліана, і прослизнула до своєї кімнати. Моя спина сильно вдарилася об двері, перш ніж я впала на підлогу. Чому я уникала його? Це він мав би уникати мене.

Я збиралася дуже ліниво, без сну і дорожньої втоми, все моє тіло боліло від пульсу. Я вдягла своє найскандальніше вбрання. Якби на мене накричав батько, це було б стильно, а якби мене вбили, червона тканина злилася б з кров'ю. Моє вбрання було б чудовим, потойбічний світ був би вражений.

Пен принесла яскраво-червону сукню без бретелей, тугу на талії, що роздувала ноги позаду мене, мій бюст був сильно оголений, будь-яка невірна мить, і я блиснула б перед батьком більше, ніж своєю посмішкою. Прозора червона накидка, приколота спереду рубіновою шпилькою, злегка приховувала мій шрам. Вона наполягла, щоб я підняла волосся вгору, і я дозволила їй закріпити його шпильками за головою. Обмеженість почуттів принесла деякий спокій моїм напруженим почуттям. Я помітила маленьку золоту корону, прикрашену тонкими коштовностями, і вирішила надіти її. Вона підстрибувала від щастя і голосно плескала, коли востаннє глянула на мене.

"Зачекай, зачекай", - вимагала вона, поправляючи прозору накидку, щоб краще прикрити мене.

"Досить, нестерпна маленька морквинко".

Вона смикнула за поділ, панічно насупившись на мене. "Не рухайся, нетерплячий баклажане. Твій батько отримає мою голову, якщо ти розкажеш про це кожному вовкулаці Асйорда".

Я знизала плечима, впиваючись очима. "Дехто був би не проти".

Вона насміхалася. "Так, може, адриатин, що на вулиці".

Я подивилася на неї вниз. "Що?"

"Він витріщається на тебе так, ніби більше немає на що витріщатися".

"Я - цікавинка".

"Так, і це теж. Він постійно питає мене, що тобі подобається, а що ні. Днями він запитав мене про Мурдока, звідки він взагалі про нього знає?"

Я схопила її за зап'ястя. "Ти нічого йому не сказала". Я молилась, більше ніж питала. "А ти?"

Її очі винувато опустилися. "Я могла йому щось сказати".

"Пен", - застогнала я. "Молися, щоб батько вбив мене, бо я вб'ю тебе, маленький балакучий овоч".

"Здається, він хоче знати про тебе", - стверджувала вона, ніби це виправдовувало її розкутий язик.

"Він мій ворог", - майже кричала я. "Вичікує на слабкість. Що, як він захоче використати Мердока проти мене?" Боги, невже він розпитував про мене? Занурювався в моє минуле, досліджував мої страхи? Я добровільно віддала їх йому. Якого біса я підпускала його до себе так близько?

Нія спочатку вразила мене своїм виглядом, її рот роззявився, як у вмираючої риби, а потім вона почала сміятися до смерті і сліз. Її темно-каштанові кучері, що стрибали по плечах туди-сюди, тряслися від веселоців. "Сьогодні ти не помреш, маніячко".

"Я могла би", - сказала я, випроставшись. "Просто хочу виглядати казково, роблячи це".

Кіліан, з іншого боку, повільно оглянув мене всю, а потім розгублено втупився в мої очі.

"Подобається те, що ти бачиш?" дражнилась я.

"Будь-кому з очима подобалось би", - безсоромно зізнався він, і Нія пирхнула, затуливши рота.

Уникаючи його косоокого коментаря, я пішла коридорами, гордо спостерігаючи за реакцією.

Еліас зупинився перед дверима їдальні і тихо свиснув, побачивши мене. "Принцесо, ти схожа на королеву, яку можна з'їсти", - безсоромно фліртуєючи, промовив він.

"Я королева, мій любий, і дуже скоро нею стану. Будь ласка, забирайся з моєї дороги, поки не зіпсував мені настрої, я і так вже в лайні", - сказала я, проходячи повз нього.

"Я чув, - пробурмотів він, заходячи слідом за мною. "Тільки будь обережна, він останнім часом не в гуморі, йому довелося призначити кілька зустрічей з Мореганом, боги знають чому, і він був незадоволений. Я не хочу, щоб ти опинилась на його боці. Обережніше сьогодні, моя вороно".

Він завжди був у поганому настрої, коли мова заходила про мене, нічого нового. Я посміхнулася, знаючи, що розчарувала батька. "Ти щось знаєш про Серафим? Чому Асйорд послав туди свої війська?"

Його обличчя зашкірилося, коли він у паніці озирнувся навколо, перш ніж кинути мені попередження: "Не треба. Досить вже. Забудь про це."

"Значить, щось є. І Адріати в Брісці, ти, звісно, знаєш про них теж".

"Сноулін".

Я пройшла повз нього. "Все ще не повернув борг, який ти мені винен".

Коли я увійшла, вклонилась і сіла поруч з батьком, в їдальні було тихо. Змиришись з його гнівом, він був тихим, як голодна миша. Морін та її нащадки, навпаки, виглядали так, ніби щойно проковтнули кислий фрукт, і лише дядько зробив мені комплімент на півслові під час сніданку.

Після трапези батько відпустив решту, залишивши мене наодинці з ним, я знала, що мене чекає.

"Я сприймаю це як акт непокори, чи ти справді з'їхала з глузду?" Він запитав таким отруйним тоном, що моя шкіра вкрилася сиротами, а по тілу пробіг дроз.

Моє серце вискакувало з грудей, але я тримала обличчя урочистим. Я знала, що розлютила його до безтями, але мені це подобалося - це було хвилююче. Тепер він уперше побачить, що в моїх планах є щось не так, тож я мусила бути обережним.

"Та ну, тату, сукня не така вже й погана".

Він заплющив очі, кісточки пальців побіліли, коли він стукнув кулаком по столу досить голосно, щоб оглушити мишу. "Сноулін! Я думав, що пишаюся тобою перед іншими, що кожне місто говорить про тебе, що мій двір нарешті починає виключати тебе, а ти йдеш і робиш це? Ти йдеш і кидаєш мені виклик? Знову?" - кричав він так голосно, що моє праве вухо заніміло.

Жалюгідна брехня і поблажливі слова, які мали на меті підбурити мене або підкорити, мене не хвилювали, але вони розлютили мене найбільше, і я не мала жодного бажання тягнути далі.

"Він уже не потрібен тобі, батьку, не переймайся через це. Він роками не платив податків, і його, - я зупинилась, щоб перевести подих, - ні, твої люди голодували і зазнавали знущань з його боку. Він не залишив жодної жінки в місті, твоєму місті, непошкодженою як фізично, так і морально. Він зловживав своєю владою, кораблі з товарами з Асйорда все ще виходили з його портів до Соларії, в той час як ви

десятками гнили всередині. Він знав про набіги вандалів на асйордські села, ваші села, але не сказав жодного слова, хіба він не ваш підданий? Хіба це не зрада? А тепер, батьку, скажи мені, в чому причина цього гніву: в тому, що я взяла справу в свої руки, чи в тому, що я вбила твого улюбленого соларіанського шпигуна разом з його послугами?" Я вишльовувала слово за словом з такою ненавистю і злістю. Мій батько ніколи б не пропустив вимирання цілого міста, він був тим, ким він був, бо був безжальним до своїх підлеглих. Він повинен був знати, що сталося в Брогмері, але він вирішив нічого не робити лише заради того, щоб отримати дріб'язкову інформацію і укласти угоду, яку він ставив перед своїм народом.

Він підвівся і сильно вдарив мене по обличчю. Моя щелепа відлетіла, голова вдарилася об барабанний дріб у вухах, обличчя боляче поколювало. Я заплющила очі, жовч піднялася до рота від спогадів про всі ті рази, коли він робив це раніше, і в голові знову і знову лунало відлуння спогадів.

"Вклонися і підкорися мені, дитино, ти не хочеш скуштувати мого найгіршого гніву", - погрозово вигукнув він, його рука затремтіла, бажаючи вдарити мене знову.

Я витерла кров, що сочилася з порізу на губі, і випросталася. "Але я бачила. Я скуштувала твій найгірший гнів, воно стоїть прямо перед твоїми очима. Я і є твій найгірший гнів. Чому ти відмовляєшся зустрітися з наслідками своїх дій, своїх найгірших вчинків? Це, все це і я - через тебе. Тож змирися або згори з цим. Але я не схиляюся ні перед ким, батьку, тим більше перед ворогом, - відповіла я, відповідаючи його тону, мої легені тріпотіли від різкого холодного повітря, що шипіло в моїй киплячій крові.

Я не могла сказати, чи це був хрускіт льоду, що піднімався по повітрю, чи його міцно стиснутої щелепи. "Ти не хочеш називати мене своїм ворогом".

Сміх завив з глибини мене. "Або що? Що гіршого ти вже можеш зробити, чого я ще не пережила?"

Він вдарив кулаком по дерев'яному столу, розкидавши по ньому лід, аж поки той не розламався навпіл. "Сноулін, дочко моя, ти навіть не уявляєш, що стоїть перед тобою, я зробив тебе розумною, але твоя дурість смердить".

"Здається, це до біса правильний комплімент від віслюка, який везе зрадника і ще одного жакливого володаря. Один впускає вбивць, інший гвалтує, катує, спалює жінок і маленьких дітей, твоїх людей, асйордців".

Його рот стиснувся, вишкіривши мені зуби, вібруюча напруга його гніву просочувалася крізь магію, як крізь стіни, вкриті льодом. "Ти думала, я не знав?"

Я пирхнула від його відвертого зізнання. "О ні, звісно ж, ти знав, дурненький. Я не повинна була очікувати, що у вашому зміїному лігві виростуть кролики, та ще й під керівництвом самого короля кобр. Але що подумують лорди про твоїх маленьких вихованців і про їхні вчинки?" Лорд, який не заплатив жодного срібного дару короні, шпигун і зловмисник на чолі одного з найбільших міст Асйорду, безумовно, мав би більше, ніж просто слова. Особливо, коли Селдрік, солдат, якого я залишила за головного, надішле достатньо золота, щоб прогодувати весь Асйорд протягом року, тоді ми побачимо, що вони скажуть насправді. І кому вони будуть співати дифірамби?

"Ти мені погрожуєш?" Вся кімната почала покриватися льодом. Він не погрожував мені, його магія виходила з-під контролю.

"Ви повинні відчувати загрозу від того, що я сказала?"

Температура впала, нижче, ніж надворі, моє дихання затягнуло білим туманом, але я була спокійна, як риба у воді. Його прояви гніву були більш звичними, ніж він думав. Хіба він не усвідомлював, що це було те, проти чого я була навчена - боятися,

схилятися і підкорятися? Хіба він не знав, що висмоктував з мене страх, а годував люття, відвагою, гнівом і сміливістю?

"Це королівство процвітає під моїм правлінням, навіть боги колись схиляться переді мною. Твої маленькі слова і вчинки дратують мене, але вони ніколи не турбували мене. Ти не маєш ніякої влади, окрім того, що дає тобі твій титул, окрім того, що я тобі дозволяю", - огризнувся він.

Я плеснула в долоні, повільно відступаючи до виходу. "Що ж, це просто чудово, рада, що твоя бідна вразлива психіка залишається неушкодженою. Зараз я виконую роботу, яку виграла сама, і буду робити її до того дня, коли вийду з Асйорда, і якщо це тебе дратує і руйнує твої маленькі хитрі плани, то це не від мого імені, а від твого нездатного. І ще одне: я не терплю покидьків, ким би вони не були". Я зупинилась, востаннє обернувшись до нього. "І якщо ти подумаєш про те, щоб нашкодити або покарати когось, хто мені дорогий, пам'ятай, що я знаю, де ти і твої іграшки сплять".

"Я міг би відшмагати тебе лише за цю останню погрозу".

Я широко розкинула руки. "Їж досхочу, батьку, я не морю голодом своїх ворогів, вони повинні бути досить мерзенними, щоб вгамувати мій голод".

І ось так моє третє весло було зламане, потім відновлене, а тепер скомпрометоване, в той час як я пережила його.

Усю розмову ми вели на криках, моє горло горіло від паростків крихкої словесної відваги, якою я захищалась. Я не боялась, але не страх зім'яв мою відвагу, а спогади. Мої долоні перестали тремтіти, нарешті підкорившись моїм думкам. Я не боялася, але він нагадав мені ті часи, коли я боялася. Спогади та їхній відбиток були страшнішими за будь-яке чудовисько.

Нія та Кіліан нічого не сказали, бо бачили, як я потираю червону щоку, як розсікаю губу і як на щелепі з'являється синець. Я знала, що вони чули все, що було сказано між мною і моїм батьком. Коридори теж були вкриті льодом, тож вони знали, як сильно я його розлютила, хоча наслідки цього обійшлися легкою ціною порівняно з тим, що могло статися зі мною кілька років тому.

Я вийшла на вулицю, з затерпими від утоми кінцівками, з напівзаплющеними очима, під шепіт зимового вітру садів, що так нагадував мені про моє минуле. Батько бив мене незліченну кількість разів, коли я була молодшою, але цього разу він бив мене не для того, щоб примусити до покори, а від злості, від люті.

"Ам'єрі сьогодні переїжджає на нове місце проживання, я пообіцяла, що ми її супроводжуватимемо, вона все ще боїться наших солдатів", - тихо промовила Нія, вириваючи мене з мого нескінченного розгубленого здивування.

"Ти підеш, передай їй мої вибачення за те, що я не прийшла".

"Тоді я піду по Кая", - запропонувала вона.

Я потягнулася до її руки, зупиняючи її. "Ні, зі мною все буде гаразд. Не треба його турбувати. Я не давала їм з Малом спати всю ніч, ти їдь до Ам'єрі. Я залишуся з ним". Я вказала на Кіліана. "Якщо хтось і вб'є мене, то точно не він".

Вона божевільно дивилася між мною і ним, який, здавалося, був вражений так само, як і вона.

"Ніє, будь ласка", - благала я, бачачи, що вона збирається протестувати.

Вона зітхнула. "Гаразд." Перш ніж піти, вона повернулася, вказуючи на нього. "Якщо ти гіпотетично вб'єш її, збережи волосся, це буде соромно".

"Я залишу волосся", - сказав він, і я можу заприсягатися, що Нія здригнулася і справді засумнівалася, чи варто їй йти чи ні.

Вона покликала Пенелопу зустріти мене в саду, як я і просила, з подушкою, ковдрою і товстим плащем. Моя маленька служниця навіть не стала питати, для чого вони мені потрібні, вона вже була знайома з моїми звичками.

"Дозволь мені вилікувати твій синяк", - сказав Кіліан, йдучи за мною до саду.

"Не цей, я хочу ось цей". Він розбив мою улюблену щоку, але я хотіла носити його з гордістю, знак гніву мого батька. Нагадування, як для себе, так і для нього, що для того, щоб зламати мене, потрібно більше, ніж синець.

"Тоді лоб", - запропонував він. "Незграбність не повинна бути чимось, чим можна пишатися".

Я зупинилася і повернулася до нього, відкинувши волосся за вухо, щоб показати прихований там синець. "Я не була незграбною, просто... задумалася". Сором'язливий момент, який я хотіла б забути, можливо, саме тому він не злякався мене, навіть мої кінцівки були зрадниками, які не підкорялися.

"Наступного разу подумай, як сидіти". Він наблизився, з ним був аромат цитрусових квітів, він пахнув смачно, як лимонна пустеля. Його пальці торкнулися мого чола, і я затамувала подих від цього контакту, щось середнє між електричним струмом і дотиком ранкових променів сонця, одночасно грубих і дуже ніжних.

Я відчула, як мурашки поповзли під шкірою на кілька миттєвостей, а потім настала довга мить тиші. Я розгублено подивилася на нього, його пальці все ще лежали на моїй шкірі, а він дивився на мене зверху вниз... стурбовано. "Що?"

"Коли я присягався захищати тебе, я присягався також і проти нього, наступного разу, коли він до тебе доторкнеться, - він похитав головою, перебиваючи себе, - наступного разу не буде".

"Що, ти вб'єш короля Асіорда?" Я запитала грайливо, але він все одно мав на увазі саме це.

Він стояв так близько, що я бачила, як у нього на шиї набрякла вена. "Якщо ти попросиш мене, я зроблю це, і якщо ти скажеш мені, що ці сліди на твоїй спині справді зроблені ним, я зроблю це прямо зараз".

Його слова важко лягли на мої вуха. Якби я його запитала, він би відповів? Навіщо йому говорити таку божевільну і важку брехню? Чи це була спроба втішити мене після того, як він побачив, що мені боляче? Він був тут, щоб захистити мою фізичну оболонку, а не пестити мої емоції. Але я бачила його сріблясті очі, в яких вже не світилося зоряне світло, з'явилася напружена ямочка, і я відчувала, що він говорить правду.

"Поки що мені потрібно, щоб ти залишався дуже спокійним, поки я сплю", - сказала я, ліниво кліпаючи віями, зголодніла за сном і відсунулася від нього.

"Ти залишишся лише на кілька годин. Мені потрібна принцеса, а не брила льоду".

"Звичайно, Ваша Величносте, ваш наказ - мій наказ", - піддразнила я, віддавши йому насмішкуватий уклін з нахабною посмішкою.

Його очі заплющилися від роздратування моєю поведінкою, він був такий зарозумілий, що дразнити його було легко. Відкинувши голову назад, він кинув на мене погляд, від якого у мене затремтіли пальці на ногах. "Червоний - твій колір, принцесо".

"Справді?" запитала я, дивлячись на своє вбрання. "Гадаю, так, у цій сукні мої груди теж гарно виглядають".

"Так, але без нічого вони виглядали краще".

Я здивовано підняла на нього очі, але побачила, що його невиразні риси обличчя суворіші, ніж будь-коли. "Ну," - сказала я, знизавши плечима. "Під ним нічого немає".

Він завмер, і його рот злегка відкрився, ніби хотів щось сказати, перш ніж його погляд ковзнув по моєму вбранню.

"Від твоїх поглядів моя сукня не згорить, любий".

Він знизав широким плечем. "Прохання може".

Безсоромний самовдоволений ідіот, який навчився розчаровувати мене у відповідь. "Гарний жарт."

"Я жартую?" - запитав він, дивлячись на мене так, ніби збирався розгадати головоломку. "Тоді ти маєш сміятися".

Якось... я розсміялась.

"Ось", - тихо сказав він, дивлячись на мене м'яким поглядом. "Знову посміхаєшся".

А потім, як по команді, вона впала. Що сталося?

"Чому ти мене уникаєш?" - запитав він, змусивши мене знову зупинитися. "Після Бріска, навіть у Брогмері ти б не дивилась на мене довше кількох секунд".

У правді не було нічого соромного, не те, щоб вона мала для нього якесь значення. "Через те, що ти мене дивуєш, я не можу втримати язика за зубами у відповідь на твої запитання, не можу збрехати тобі, але й не хочу розповідати тобі свою правду".

"Не уникай мене, я не буду питати тебе без твого дозволу".

Тепер це була гра в штовхання і тягнення, це було ніщо. "Сумував за мною, Кіліане?"

"Так, я найбільше сумував за тим, як ти вимовляєш моє ім'я".

Нічого страшного, він просто грається зі мною. "Гадаю, навіть у природному викривленні є певний шарм".

"Дуже, звір теж смішний".

На моєму обличчі знову з'явилася посмішка. "На добраніч".

"Можна запитати?" - покликав він знову. "Чому ти там спиш?"

Він запитав. Ніхто не питав.

Шукає мої слабкості. Хоче викликати мої страхи. Він все ще мій мисливець. Нерішучість витала в повітрі, але якимось чином моє тіло знову повернулося до нього. "У мене в голові зовсім тихо", - зізналася я перед тим, як піти до центру лабіринту. Я не зобов'язана була йому нічого пояснювати, але все ж таки дала йому пояснення - знову.

Вмостившись посеред місця відпочинку моїх брата і сестри, я поринула у такий чудовий міцний сон. Це місце було для мене чистою відсутністю божевілля.

РОЗДІЛ 25

ЧЕРВОНИЙ І ВОНА

Кіліан.

Минуло кілька годин відтоді, як я погрожував убити її батька, на що вона розсміялася і нічого не відповіла; стільки ж часу минуло відтоді, як вона заснула на замерзлому снігу. Чи вона подумала, що це був жарт? Хіба вона не знала, що я рідко жартую, особливо про таке?

"Принцесо?" Я покликав за стіною лабіринту, але відповіді не було. Вона взяла з мене обіцянку не переходити їй дорогу. *Особливо ти*, сказала вона мені. Особливо я не повинен був перетинати її, що вона намагалася приховати? Невже моя присутність могла заплямувати єдине місце, де вона відчувала себе спокійно?

"Сноу, минуло вже кілька годин, ми повинні завести тебе всередину", - кричав я досить голосно, щоб мене почули навіть вартові на стіні, але вона не відповідала, і я починав хвилюватися. "Виходь, жінко, якщо ти граєшся зі мною і намагаєшся звести мене з розуму, запевняю тебе, я можу дати тобі п'ять тисяч інших способів розважитися, тож виходь".

Після третього разу я вирішив піти за нею. Я розберуся з її гнівом, зі мною це ніколи раніше не було проблемою.

Спочатку це завдало ударів по кінцівках, а потім по грудях, майже жорстоко. Вона лежала на засніженій землі посеред трьох місць для відпочинку. У мене перехопило подих, коли я побачив божевільну жінку, що розпласталася між могилами, закинувши руку на одну з них. На ній було написано "*Серен Крігборн*", її мати. Не знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, кому належали дві інші. Вона спала беззвучно, майже занадто зручно, її щоки були червоні від холоду, і вона злегка тремтіла.

Я змахнув рукою в повітрі і зрушив сніг над нею за допомогою своєї магії. Тихо, - сказала вона, і в її голові стало тихо. Як сильно вона, мабуть, любила їх, свою сім'ю. Як сильно вона все ще любила.

Вона виглядала такою спокійною, такою тендітною і такою величною. Я опустився на п'яти, вивчаючи її в такому незвичному вигляді. Треба було її розбудити, але я не хотів. На маленьку вічність я залишився і милувався та споглядав її. Я ніколи не бачив бурю такою спокійною, але такою грізною і болючою.

Вона потягнулася, як дрімаючий кіт, готовий ось-ось прокинутися. Я повернулася за стіну, змахнувши рукою, щоб прибрати сніг зі своїх кроків. Якби вона знала, що я її бачив, вона б знову відштовхнула мене, уникала б мене.

Через кілька хвилин з-за стіни з'явилася напівсонна жінка. Її маківка зсунулася набік, і вона міцно стискала подушку і ковдру, щоб придушити тремтіння.

Я стиснув щелепу, щоб не розсміятися. Вона хвилину вивчала мене, її погляд дивно впав на моє підборіддя, а потім без жодних слів попрямувала до замку. Похмурість так і не почала накривати її.

Маленька кровожерлива лисиця за мить перетворилася на людську жінку, і я не знав, хто з них був сильніший і страшніший.

Я пішов за нею до бібліотеки, нудьгуючий погляд супроводжував її оглядові очі. Кімната була заповнена чиновниками, які все одно витріщалися на неї, і я не міг їх звинувачувати. Коли вона вийшла вранці, я остовпів, побачивши її, її красу, що випромінювала, її врівноваженість, її очі з жовтого кришталю сяяли, як смолоскипи, її сильну присутність, як у воїна, який пройшов не лише війну, але й біль, розбите серце і темряву, як це завжди буває у воїнів. Мені знадобилося досить багато часу, щоб

зрозуміти, що попри все, вона була рішучою, сильною, вдумливою і глибоко дбала про тих, кого любила.

Вона провела нас через бібліотеку і посадила за кутовий столик, схопила книгу, ліниво гортаючи її, аж поки знайома постать не попрямувала в наш бік. Він був високий, стрункий, його шкіра була насиченого коричневого кольору, а волосся сивим, це був генерал, якого я бачив поруч зі Сноу, той самий, що попередив її про Брогмір.

Вона схопилася зі свого місця і обняла його за шию, міцно і тепло обійнявши. Я не бачив її такою ніжною раніше ні з ким, окрім Нії та Кейдена.

Він занепокоєно розглядав її синець, а потім кинув підозрілий погляд на мене. "Я бачу, двоє твоїх друзів нарешті зникли з твого поля зору, ставши дуже впевненими в собі, чи не так?" - сказав він сильним тоном, частково спрямованим на мене, він також не довіряв мені.

"Я можу забрати життя кожного в цьому замку, Семе, перш ніж більшість з них встигне прошепотіти моє ім'я. З такими здібностями, як у мене, впевненість у собі творить чудеса", - сказала вона грайливо, розсмішивши генерала. Не було нічого смішного, вона справді вміла.

Він подивився на мене, перш ніж знову повернутися до принцеси. "Це було дуже близько. Двічі, Сноу, двічі", - вимовив він. "Занадто багато можливостей я давав тобі, щоб ти відмахнулася від небезпеки". Він розчаровано зітхнув і потер щелепу. "Двоє адриатів дали правильну інформацію. Мої солдати простежили за кількома адриатами і виявили, що твої сумніви небезпідставні, твій батько формував ескадру аур. Я щиро бажаю, щоб ви переконалися, коли я скажу вам, що це пересторога".

У мене були сумніви, що саме через це адриати перейшли на бік Сайласа. Ларг казав мені, що Сайлас збирав ауру всіх видів, але чому це хвилювало міс Темну Голову?

Вона склала руки. "Якби ваші спроби зобразити мого батька невинним збирачем аури не були розірвані на шматки його власними діями, я б змогла".

Він міцно заплющив очі. "Боюся, він дуже скоро про це здогадається, особливо після того, що ти зробила у Брісці, забудь про це зараз".

"Спокушає", - нудно сказала вона. "Але потерпи, Семе. Ти ж знаєш, що мої почуття ніколи мене не зраджували".

Чого вона боялася?

Семюель подивився на мене. "Ти повинен був бути її повідцем, прив'язати її і тримати в спокої та безпеці".

"Повірте, я поділяю ваше розчарування, - сказав я. - "Але що стосується безпеки, я запевняю вас без жодних сумнівів. З нею нічого не станеться".

"Я тут, - роздратовано буркнула вона. "Семе, не міг би ти відвести Вана й Астер назад до їхнього кордону?"

Він витріщився на неї в нерішучості. "Відвести?"

Вона кивнула. "Я пообіцяла їм, але вони мають попередження і довгу судимість в Асійорді, їм заборонено коли-небудь в'їжджати на ці землі". Вона була правдива; я стримувався, щоб не розплющити на неї очі.

"У мене немає новин про села Аслайна, твій батько передав усі справи новому генералу Морегану, всі справи з соларіанськими вандалами передані їй і тримаються в суворій таємниці, навіть переніс партію в окремий табір від замку", - повідомив Семюель принцесі, нервово озируючись на нас, в його очах з'явилися тіні страху.

"Куди?"

"Ні, я вже попереджав вас про Морегана, я не відправляю вас прямо на прочуханку, або ще гірше, причому своїми руками", - сказав генерал, і я зітхнув з полегшенням.

"Гаразд." Її нога нервово ворухнулася під столом. "Обпалений лорд згадував, що вандалі проходять через Асйорд з Касміру. Я дуже мало знайома з цією місцевістю і пішла б, якби мій батько не сказився від того, що я зробила з його улюбленою свинєю", - повідомила вона йому, як тільки ми почули про це від лорда.

Я розумів полювання на адриатин порушників, особливо після того, як дізнався, що мало хто працював з її батьком, але чому вона з такою цікавістю вивчала соларіанських вандалів, з якої причини її так цікавили ці напади?

Семюель втупив очі в стіл. Збентежений, він потер рукою підборіддя. "Я знайду привід, як тільки зможу, і піду туди".

"Він також згадав, що мій батько послав війська до Серафима; він шукає те, що шукає і Соларія".

Семюель здивувався. "Я ніколи не чув цього раніше. Серафим, ти впевнена?"

Вона кивнула, і його погляд простежився вниз у напруженій концентрації. Що вона вигадувала, чого я не міг зрозуміти?

"Сем, Еліас у команді Морегана?" - хитро запитала вона. Капітан, про якого мені розповідав Мал, постійно фліртував з нею. Він перейшов їй дорогу і заслужив покарання, про яке мій брат був надто зайнятий сміхом, щоб розповісти мені.

"Я знаю, що ти думаєш, Сноу, ти йому подобаєшся, але він не зрадить Асйорд просто так, він такий же впертий, як і його батько, з вензорами не варто мати справу", - застеріг він.

"Повір мені, Семе, він буде як відкрита книга, перш ніж я опинюся в його ліжку".

Я обернувся на її слова, а вона підняла на мене брови.

"Звідки такий сюрприз, Кіліане, я хочу розважитися перед тим, як вийду заміж за твого жалюгідного короля-жабу".

Я не знав, чому мене здивували її слова; вона збиралася вступити в шлюб без любові з людиною, яку ненавиділа, вона просто не знала, якою жабою насправді був король, і я не міг звинувачувати її за її вибір розваг.

Семюель розсміявся. "Ти знаєш шляхи до серця чоловіка, Сноу, але не знаю, чи зможеш ти знайти його біля цього".

"Єдиний шлях до серця людини - кинджал, але я знаю шлях до її голови".

"Сокира?" запитав я. Вона насупилася, але генерал зареготав зі сміху.

Повністю повернувшись до мене, вона закинула лікоть на спинку стільця, з намірами, сповненими виклику. "Мені не знадобилася сокира, щоб дістатися до твоєї, чи не так?"

Я імітував її дії. "Правильно, це були погані манери, брутальність, любов до небезпеки, нерозсудливість і ще багато чого подібного. З таким же успіхом можна було б пробити сокирою, це було б не так боляче".

Вона посміхнулася, шльопнувши книжку, що лежала в її руці. "Це ніколи не викреслюється з мого списку, не хвилюйся."

Боги, хіба вона не була чудово розлючена?

"Я б на твоєму місці дослухався до цих слів, хлопче, бо минулого разу, коли вона прийшла за порадою, як виколоти око, все закінчилося тим, що вона виколола око своєму дядькові", - попередив Семюель, підводячись.

Я ніколи не недооцінював її, не почав би цього робити і зараз, але тепер я знав, як диференціювати її погрози. "Так, я чув".

Вони з генералом обмінялися прощальними словами та застереженнями. Одразу після його від'їзду вона довго вовтузилася зі своєю книжкою, про щось розмірковуючи.

"Наскільки жалюгідною жабою є ваш король?" Такі невинні слова. Вона була лютішою і небезпечною за десяток воїнів, але так обережно сформулювала це речення. Давно я так не сміявся, трясся і мало не плакав.

"Він цікавий, але не такий, який би тобі сподобалось", - сказав я, все ще посміхаючись на її запитання, а вона дивилася на мене такими дивними очима - найдивнішими. Круглі і повні, такі блискучі і живі. Вони завжди були такими?

"Шкода, якби він був симпатичним, я б йому дозволила..."

"Сноу, заради Бога, - перебив я її, перш ніж вона встигла закінчити.

Її посмішка зійшла нанівець, і вона подивилася на мене з відразою. "Мені більше подобається, коли ти наказуєш, ніж благаєш, не змінюйся заради мене. Я б не хотіла, щоб адріати думали, що я дресирувала їхніх собак".

Цього було достатньо, щоб вона передумала і розіп'ялася в своїй голові, щоб знову підняти цей щит. "Ти будеш моєю королевою", - сказав я. - "Я можу бути і твоїм".

"Ти завжди можеш продовжити свій план вбивства після того, як угоду буде укладено".

Я роздратовано потер перенісся, ця жінка. "Але чому, хіба ти не бачиш, що я так сильно до тебе прив'язався?"

"Навіть якби ти справді це зробив, я впевнена, що інші не будуть вагатися". Я знову обернувся на її слова, вона все ж таки думала про це. Вона підняла на мене брову. "Облиш, ти ж знаєш, що твої люди думають про мене, не дивуйся так. Одного разу вони хотіли мене вбити, що їх зупинить цього разу, і тепер я буду подана їм на блюдечку з блакитною облицівкою, прямо до їхніх вуст. Пророцтво живе, і я теж, сказав мені Мал".

Адріати могли думати все, що завгодно, вона була асіордською принцесою, а незабаром і їхньою королевою. Їм доведеться змиритися і жити з цим, особливо коли на кону стоїть так багато, коли на кону були вони... коли на кону - вона.

"Спершу їм доведеться пройти повз мій клинок і короля, ні в Адриаті, ні деінде вам не заподіють шкоди, пророцтво вже не раз доводило свою хибність".

Настала пауза, як тоді в саду, коли я погрожував убити її батька, вона засумнівалася в мені. "Ні, любий, я не дозволю тобі вбивати своїх заради мене, якою б цінною я не була для тебе і твого королівства. Спочатку вони пройдуть через моє, ти ж знаєш, яке це для мене задоволення", - задумливо промовила вона, загубившись у своєму вічно мислячому млинні, який обертався з такою малою довірою в її голові.

Цього разу я був радий, що вона змогла захистити себе так, як змогла, це також лякало мене, вона була більш ніж небезпечною, вона плела інтриги і плела змови. На додачу до всього, полум'яна мстивість підживлювала її ненависть до всіх Адриатинів і особливо до короля, здавалося, що вона мала всіх там, де хотіла, а не навпаки.

"Чи можу я попросити правди?"

Вона якусь мить спантеличено дивилася на мене, а потім кивнула, все ще вагаючись.

"Лорд, за що ти його вбила?"

"Я не брехала тобі, - сказала вона, відкинувши голову на спинку стільця в широкій усмішці. "Я справді не хотіла, щоб він був живий".

Напівправа теж не є правдою. "Понад те".

Вона завмерла, і її веселі риси обличчя опустилися. "Пен, я попросила її розпитати слуг про всіх, хто міг би допомогти соларіанцям потрапити в Асйорд. Ти ж знаєш, що стіни замку мають вуха, вони могли щось почути. У всіх була одна відповідь - та свиня, яку я засмажила." Вона зупинилася, щоб перевести подих, і я розсміявся, її круглі очі не зводили з мене очей, але вона продовжила: "Очевидно, кілька років тому мій батько призначив його лордом Брогміра, єдиним іноземним правителем міста. Сумнівно, але це був бідолашний п'яний соларійський байстрюк, високородний байстрюк без крихти розуму чи досвіду, не те що генерал, а навіть не солдат. Не дивно, що я знала, що він був племінником королеви Соларії Кори. Потрапивши в немилість до королівської родини, його заслали подалі. А тепер подумай, у такої близької до сім'ї людини, скільки зв'язків і таємниць він мав, і хто міг би їх використати?"

"Твій батько".

"Так, але соларієць залишається соларійцем, присягаючи під сонцем, оком Кіри, на вірність один одному. Патріот з такими свободами і підтримкою в Асйорді, кому це вигідно?"

"Соларіанцям".

"Ти в мене здібний учень", - похвалила вона з посмішкою. Про напади вандалів вона знала, що лорд володіє інформацією.

"То ти вважаєш його подвійним шпигуном? Але ж у нього теж не було нічого особливого".

"Йому вистачало, він був лише бізнесменом. Все, що він робив, це обмінював одну послугу на іншу. Власник магазину був його знайомим. Нія перевірила його рахунки, вони мали спільний бізнес, і досі мають. На кораблях, які нелегально ходили на Соларію і назад для торгівлі, в основному були його товари".

"Ти кажеш, що він збрехав, але я бачив зовсім інше".

"Він приховав правду, а не збрехав. Він допоміг купцеві доставити соларіанців в Асйорд через свою портову перевірку, але насправді корабель пришвартувався в Касмірі, і його не обшукали асйордські патрулі. Лорд грав на обидві сторони, і отримав вигоду з обох, враховуючи золото, яке ми знайшли в його сейфах. Він все одно розповів нам про купця, але не всю правду, та мені й не потрібна була вся правда".

Як довго вона це планувала?

"Ти вражений, визнай це", - підштовхнула вона, вивчаючи мій ошелешений вираз обличчя.

"Може, й так, звір теж дотепний".

Здавалося, вона була цілком задоволена моєю відповіддю, бо лише широко посміхнулася. Те, на що вона натрапила, дуже стурбувало мене. Шпигун її батька при дворі Сонця, пов'язаний з принцом Отісом, другою особою на троні, прямо на столі таємниць Соларії. Сайлас міг знати все, від архівів королівських скарбів до способів легкого нападу на королівство. Чи планував він якийсь напад, пролом, чи було це в його планах? Чи не тому соларійські найманці здійснювали набіги на села в Асйорда, і чому мертвий лорд вірив, що їх послав Магнус?

"А про його конкретні проступки, як ти дізналася?"

Вона переплела пальці в рукавичках, нервово дивлячись кудись униз. "Пен привела мені слугу, яка працювала при його дворі, а Нія досліджувала його місто".

"Ти хотіла використати їх як підставу для його вбивства, чи не так? Щоб не поставити під сумнів твої наміри допитати його".

"Так, з лордами ми теж домовилися, щоб вони не надто розпускали пір'я через вбивство одного з них, але я справді не хотіла, щоб він був живий, він не уникнув би свого кінця, навіть якщо б це не зіграло з ними ніякої ролі. Дівчина-служниця розповіла мені речі, які я хотіла б не чути, перш ніж вона показала мені свої шрами, сліди опіків скрізь під одягом - скрізь, окрім обличчя та рук, - вона ковтнула, ніби знову відчуваючи смак спогадів. "Потім вона зізналася в усьому іншому, як четверо його позашлюбних дітей померли ще немовлятами через його хворобливі захоплення". Вона важко зітхнула. "Не можу сказати, що це було не одне з найщасливіших життів, які я забрала".

Вбивство не було моїм першим вибором покарання, але в цьому питанні я не міг не погодитися з нею.

"Ти добре носиш його, це наслідок твого вчинку", - сказав я, проводячи великим пальцем по порізу на її губі, а потім по синцю. Вона підняла до мене своє дещо шокване обличчя, і погляд її був таким теплим, м'яким, золотим і пір'яним. "Твоя хоробрість розчаровує мене, але вона гідна захоплення".

Весь замок чув їх сьогодні вранці, Нія фізично стримувала мене від того, щоб я не рвонув до їдальні після того, як почув, що Сайлас вдарив її. Тоді я дозволяв собі посміхатися після кожного її відступу. Як вона могла зробити могутнього Сайласа таким маленьким? Її приголомшений вигляд, синець, поріз - все це викликало в мені якісь почуття. Я ненавидів бачити, як їй боляче.

На її вустах з'явилася легка усмішка. "Найдорожчий батько має дещо інше формулювання для цього. Як можна сподіватися на святість, виховуючи смертоносця, я не розумію".

Точно. Вона була собою, а я - собою. Я відсмикнув великий палець від її синця, а вона винахідливо простежила за ним очима.

"Чому ти намагаєшся це з'ясувати? Хіба це не його проблема, кожен правитель стикається з такими дрібними проблемами майже весь час".

"Це те, що мене найбільше турбує, він не створює і не допускає дрібних проблем - дрібні проблеми не мають місця в його суді. Ви бачите верхівку айсберга, а ваш корабель тоне через те, що знаходиться внизу".

"Айсберг?"

Вона весело сміялася, міцно стискаючи живіт, звук її сміху був дуже променистий, як хмари, коли вони розходяться, щоб пропустити рідкісні промені сонця, як запах троянди після дощу, глибоко п'яний. Мої брови здивовано піднялися, дивлячись на її забаву. Що я сказав?

"Я маю на увазі, що він ніколи не діє з такої маленької позиції, він павич, величний і блискучий. Звертаючи увагу на дрібні деталі, ти натрапиш на його справжні плани".

"Ти боїшся, що він щось планує?"

"Ні, не страх, а сумнів. Хіба до цього моменту всі не повинні були б знати про нього?" Вона мала рацію, недооцінка була поганою звичкою, особливо коли мова йшла про Сайласа.

"Того дня, коли ми повернулися з Кіркволла, чому ти дозволила їм відправити тіла назад?"

Вона знову відкинулася на спинку крісла і почала возитися з книжкою, не звертаючи уваги на те, що її оточувало. "Ти сказав одну правду".

"Отже, ти визнаєш, що збрехала і в той день. І запитуєш, чому я намагаюся бачити в твоїх діях щось інше?"

Здавалося, мої слова застали її зненацька, вона лише мовчки дивилася на мене широко розплющеними очима. "Навіщо ти намагаєшся?"

"Я запитав першим".

"Я перепитала".

Тому що вона збивала мене з пантелику, тому що у мене паморочилося в голові від сумнівних слів і дивних вчинків. Тому що мене турбувало те, що я не можу класифікувати когось, як мене вчили. Нія говорила про тонку межу між правильним і неправильним, але для мене ніколи не існувало такого поняття. Хтось був або неправий, або правий. "Тому що я хочу тебе зрозуміти".

"Тебе прислали не для того, щоб ти мене зрозумів", - відповіла вона, і на її зморшкуватих рисах з'явилася нахмуреність.

"Що в цьому поганого, якщо хтось тебе розуміє?"

"Відкривати свою правду - це все одно, що стікати кров'ю перед акулою", - монотонно промовила вона. Слова, від яких від неї лишалися напівживі сліди. "Ти вже занадто багато дізнався про мої слабкості, і давай не будемо забувати, хто ти для мене". Але її істини були схожі на місячну квітку: щоб розкритися, потрібна була певна темрява, і, розквітнувши, вони приголомшували, і вони змушували мене здригатися. Якщо вже на те пішло, вони стали моєю слабкістю.

"Хто я для тебе, Сноу?"

"Мій нічний кошмар".

Її слова знову встановили повітряний щит між нами. Він завжди був там, можливо, його просто розворушили, але не потрібно було бачити, щоб зрозуміти, що повітря завжди було там, як і її минуле. Дві правди, щира і та, що розбиває серце. Я нагадав їй про нічні кошмари, а вона нагадала мені про місяць. Ми обоє бачили одне одного в темряві. Чому вона починала світитися в моїх очах?

Ми вийшли з бібліотеки під її сердите гарчання, спрямоване на її живіт, який не припиняв бурчати, поки вона не попрямувала до кухні. Вона зняла червону накидку, розпустила темне волосся, корона тепер обвивала її зап'ястя, і я поніс її червоні капці, поки вона розкинулася босоніж на одній з лавок для прислуги. Вона нетерпляче чекала на тушковане м'ясо, жуючи порожню ложку. Кен ніколи не дивувався її присутності в їдальні для прислуги, як зазвичай, він привітався з нею і пообіцяв швидко приготувати їй улюблену страву. Вона була такою дивною для мене, вона виглядала такою нормальною, коли спала і їла, що я забув, на кого я дивлюся. Важко було повірити, коли вона набила своє обличчя їжею так щільно, що ледве могла дихати, а коли ковтала, по її щоці котилася сльоза.

"На мене смішно дивитися?" - запитала вона, голосно впустивши ложку на стіл. Виглядала майже засмученою.

"Чому ти запитуєш?"

Вона насупилася і вказала на моє обличчя. "Я ніколи не бачила тебе таким веселим відтоді, як ми познайомилися".

"Це не розвага."

Вона з сумнівом подивилася на мене, перш ніж продовжити їсти. "Шматок дерева дає більше", - пробурмотіла вона, роздратовано дивлячись на мене. Я мало не розсміявся знову, заробивши ще один її погляд. Обожнювання, вона була чарівною в такому вигляді.

"Ти вважаєш, що цей Еліас має інформацію, яку ти шукаєш?"

Вона перестала жувати і підняла на мене очі, щоки роздулися від їжі. "Так, цей Еліас - Еліас Вензор, син лорда Вензора".

Син лорда? Якби те, про що я дізнався, було правдою, чи справді вона намагалася вчинити переворот проти свого батька? Але питання, яке я поставив, не відповідало тому, що я хотів поставити. "Коханець?"

Вона нарешті ковтнула, її язик ковзнув по губах. "Не те слово, яке я б використала". Радісно постукуючи себе по животу, вона відкинулася на спинку крісла. "Кіліане, що ще є в Серафимі, скажи мені".

Я сів навпроти неї. "Будь ласка, це те слово, яке ти шукала".

Вона простягнула руку над моєю рукою, її пальці викреслювали лінії та кола, і вона підвелася зі свого боку столу. Мої очі з усіх сил намагалися не замилюватися всією її фігурою.

Нахилившись до мене, вона тріпотіла віями, її коси розсипалися по моєму плечу, в повітрі витав аромат літа. "Дуже прошу", - її голос був схожий на муркотіння, коли вона говорила над моїм вухом. "Засранець".

Звір був справді смішний - занадто смішний, зазвичай важко було посміхатися, вона ж змушувала не посміхатися. Я не опирався, мені було весело. "Дуже переконливо, але я не Еліас. Не треба було так старатися, вистачило б слів".

Її очі впали на мої губи, доводячи, що їй не потрібно більше старатися, вона має мене прямо там. "Ти забув, що тобі достатньо мого обличчя". Вона кинула погляд нижче, між моїх ніг, перш ніж грайливо поворушити бровами.

Чорт забирай. Що, в біса, відбувалося? Якого біса я так реагував?

Я зітхнув, схрестивши руки, не звертаючи уваги на те, як мене стискає тіло. "Серафим? Тепер, коли я подумав про це, мені може знадобитися деякий час, щоб згадати".

Вона підняла руки в знак покори і сіла назад у крісло, махнувши рукою в повітрі, щоб я продовжував.

"Їхній останній король був відомим колекціонером. Коштовності, тварини, книги, трави, зілля, реліквії та все інше. Він був вченим, з бажанням пізнання і зв'язку з духовним, завжди спраглим до пізнання, це і стало причиною їхнього падіння; він хотів занадто багато і того, чого не міг мати, - дороги до богів. У людей досі існує хибна думка, що Серафим належав до стихій, але вони були благословенні духовним богом Аданом. Їхнє місто, Хайєс, було носієм першого полум'я, воно горить там і донині, його називають першим благословенням. Вони були першим містом, яке було обдароване аурую бога - містом, яке принесло вогонь у світ. Він символізує більше, ніж просто стихію, вогонь - це тепло, тому вони могли маніпулювати добром і порами року, зігріваючи або охолоджуючи землю".

"Чорт забирай, Кіліане, - сказала вона, перебиваючи мене з широко розплющеними очима. "Що ти проковтнув, "Тисячу кроків Дарданеса до історії" чи "Нумен лібер до після вознесіння"?"

Потираючи перенісся, я зітхнув. "Ти не слухала".

"Продовжуй, мені подобається, коли ти розповідаєш мені історію", - сказала вона, знову махнувши рукою, відкинувшись у кріслі, і на її обличчі з'явилася усмішка.

Запаморочення - у мене паморочилося в голові.

"Я хотів сказати, - сказав я, прочищаючи горло. "Твій батько міг хотіти, щоб полум'я Хейса зігрівало його землі не лише фізично".

"Холод благословенний Богом, його не можна розтопити".

"Так, але так само, як і полум'я, вони обидва сходять з небес".

В її очах з'явився промінь зацікавленості, перш ніж вона насупилася, подумавши про себе. "Навіщо це Соларії?"

"Мати якісь важелі впливу на батька, зробити його залежним від їхньої торгівлі, помститися за угоду; список можна продовжувати до нескінченності".

І на цьому інтерес згас. "Ти мало віриш соларіанцям, вони не такі вже й дріб'язкові".

"Чому ти думаєш, що він шукає щось інше?"

Вона схрестила руки, провела язиком по порізу на губі, задумливо мовчала, не знаючи, чи хоче, щоб я знав, чи ні.

"Три лорди, Сноу", - сказав я, і її увага прикута до мене. "Що ти намагаєшся зробити?" Я знав, що вона задумує. Лорди на її боці, перехоплюють і руйнують плани її батька, шукають тертя між королівствами, які вона могла б використати, щоб налаштувати суд проти Сайласа. Вона хотіла Асйорд. Знищити чи правити, я не міг зрозуміти.

"На що це схоже?"

"Нерозважливо", - сказав я. "Що ти збираєшся робити, коли всі лорди на твоєму боці? Захопиш Асйорд?" Вголос це питання прозвучало безглуздо.

Вона знизала плечима. "Можливо. Ти зупиниш мене?"

"Якщо це вплине на угоду, я це зроблю".

Вона надулася і похитала головою. "Не буде."

"Твоя помста?"

"Ні, кривава угода."

Я насупився. "Що за кривава угода?" Ніхто більше не входив у ці смертельні пастки, незважаючи на ціну, крихкість цієї магії коштувала надто дорого, якщо не виконати до найменших дрібниць її прохання.

Вона підняла брову. "Ти справді думав, що мій батько дозволить мені вийти заміж за чоловіка, якого я присягнулася вбити? Облиш, любий, я думала, ти вже знаєш, що я не найслухняніший персонаж у світі. Я уклала угоду, Кіліане. Яку я не можу втратити. Ця угода заради Мирдура."

Звичайно, відбувся обмін. Мені теж було цікаво, що її переконало, адже вона могла не тільки втекти, але й відмовитися. Але угода кров'ю? Чим більше я думав про це, тим більше розумів. Вона відчувала відповідальність за Мирдур, про що Нія вже говорила раніше. Для неї укласти цю угоду означало, що Мирдур був для неї понад усе.

"Отже, ти дотримаєшся угоди, отримаєш Мирдур, вийдеш заміж за короля і що далі? Скинеш свого батька?"

"О ні, не скидати, - сказала вона, знову нахилившись до столу. "Вирвати Асйорд з його рук. Зарізати його улюблену дитину".

"Знищити Асйорд?"

Вона підморгнула мені. "Прямо тут."

"Сноу".

Вона зітхнула, відкинувшись на спинку стільця. "Звичайно, в стилі Кіліана, я отримаю моральну лекцію з цього приводу".

"Не було ніякої моральної лекції, а лише занепокоєння небезпекою, на яку ти сама себе наражаєш".

"У мене є ти, чи не так?" Вона поворушила пальцями в повітрі. "Піднімаєш стіни тіней, викриваєш брехунів, з'ясовуєш істини, жертвуєш своїм життям заради мене, морально підтримуєш гарненьке личко".

Я не піддався на її спокусу потрапити в пастку, яку вона розставила, щоб ухилитися від розмови, сказавши правду. "Я завдав тобі більше болю, ніж захистив".

Вона похитала головою. "Ти не зробив мені боляче. Я повинна відчувати, щоб мені було боляче."

"Ненависть - це сильна емоція".

"Так, але вона не болюча. Скоріше, як на розвідку, чи не так?", - дражнила вона, хитро підморгуючи мені.

"Чи не тому ти звільнилась від будь-якої, бо не хочеш завдавати болю?"

Роздратована тим, що я забув про всі пастки, вона відкинулася на спинку крісла, щоб відпочити. "Я нічого не звільнила. Вони просто... покинули мене".

Покинули її. Вимушено чи добровільно?

Вона проковтнула, її очі стрибали туди-сюди, то на мене, то по кімнаті. "Ти витріщаєшся, досить".

"Мені заборонено дивитися на тебе?"

"Так". Її голос лагідний, десь між невпевненістю і небажанням рота підкорятися мозку.

Я посміхнувся. "Не думаю, що я коли-небудь чув тебе такою схвильованою".

Її губи цокнули в усмішці. "Іноді ти такий самовдоволений, що я можу заприсягтися, що в твоєму тілі є два тебе".

"Я впевнений, що ти не будеш проти".

Її рот кілька разів розтулявся, але, здавалося, у неї закінчилися слова. Після кількох хвилин мовчання і витріщання вона звузила свій погляд до тонких щілин. "Ти справді думаєш, що я скину сукню, якщо ти продовжуватимеш витріщатися на мене, чи не так?"

Я хихикнув, відкинувши голову назад. "Думаю, мені потрібно лише запитати".

Вона кинула в мене ложкою. "Мені не подобається цей твій новий рот".

Я зловив її в повітрі і поклав назад на стіл. "Я впевнений, що ти не будеш заперечувати проти того, щоб він був на твоєму".

"Сім солодких гарячих пеклів Celesteel", - сказала вона, широко розплющивши очі.

"Боже, але чому?" запитав я таким же дражливим тоном, як і вона. "Неприємно, коли тебе постійно дражнять?"

Вона стримано підняла руку вгору. "Ясно."

Я кивнув. "Добре."

Якусь мить вона дивилася на мене. "Чому ти мені посміхаєшся? Смієшся з моїх жартів?"

"Тепер вона відмовляє мені в усмішці".

"Ти знаєш, що я маю на увазі. Чому ти піддався, я впевнена, що Кіліан того першого дня ніколи б не стерпів, щоб його погляд затримався на мені хоч на мить, а цей відверто фліртує зі мною?"

"Я фліртую з тобою?" Я фліртував з нею.

"Як ти це називаєш?"

"Двоє дорослих, щирих дорослих". І флірт.

"Це те, які ми є? Щирі?"

"Ти думаєш, що я брешу?"

Вона похитала головою. "Ні, ти змушуєш себе говорити правду, а це гірше за брехню. Я така, яка є, і ти це добре знаєш. Ти ненавидиш цю частину мене разом з усім моїм існуванням, ненавидиш, коли я вбиваю, ненавидиш, що я думаю про вбивство, ненавидиш мою мету, ненавидиш... всю мене. Неважливо, чи відчуваєш ти до мене потяг, більшість відчуває; але ти — адриатин, а я - твоє чудовисько. І ось ти сидиш тут, ведеш легку бесіду з тим, кого ненавидиш".

Вона знову помилилася. "Я не ненавиджу тебе."

"Я думаю, що ти забуваєш ненавидіти мене. Я думаю, що ти створив мій образ у своїй голові, і ти продовжуєш ставити його вище за все, що я зробила і що я зроблю. Я скажу тобі, Кіліане, що це велика помилка".

"Тістечко", - покликав Кейден, крокуючи з Малом по кімнаті.

"Спи всередині", - кажу я, підводячись, щоб піти.

"Не забудь, Кіліане."

Я звертаюся до неї. "Що твоя помста не охолоне?"

"Що я ненави́сне чудовисько, яке покінчить з тобою. Попри все, що ти бачив піді мною, це все ще той самий монстр".

Але я бачив все, крім цього.

РОЗДІЛ 26

МИНУЛЕ І СЬОГОДЕННЯ

Кіліан.

Кілька днів вона майже не виходила зі своєї кімнати, кружляючи туди-сюди бібліотекою, садами та кухонними приміщеннями, виглядала вкрай нудьгуючою і з нетерпінням чекала, коли можна буде покинути територію замку. Я був вдячний за кілька днів спокою і потурав її розчаруванню. Мал, з іншого боку, здавалося, насолоджувався її компанією. Я кілька разів бачив, як вони розмовляли і гралися в зимових садах, вона навчила його кількох трюків з кинджалами, які він нескінченно відпрацьовував у наших покоях, що мене дуже дратувало.

Ми з Нією чергували вночі, Сноулін спала, коли Нія востаннє перевіряла, вона нарешті змогла це зробити, після того, як ходила по замку, як мертвий дух, не змигнувши оком.

"Принаймні вона не спить у саду", - пробурмотіла вона собі під ніс.

"Принаймні тоді вона хоч трохи спала", - сказав я, і вона посміхнулася мені.

"Вона не завжди така, знаєш. Це місце зіпсувало нас усіх, а її - найбільше", - зізналася Нія, зупинившись біля великих вікон. "Нелегко приїхати в місце, яке нагадує тобі про те, як ти втратив свою душу, а навколо тебе постійно кружляють люди, які стали причиною цього".

Її погляд став холодним, а обличчя суворим, коли вона вивчала мене, її тіні завжди були тією ж незмінною помстою і болем, що оточували її в усі часи. Я знав, що вона відчувала ці емоції, дивлячись на мене і Мала, її гнів був спрямований і на наш рід.

"Яка жорстока іронія долі: вона ось-ось опиниться в лігві іншого, ще гіршого", - додала вона, хитаючи головою.

"Так і є." І це було жорстоко.

На її бровах зібралися хмурі плями. "Малік простий, але я ніколи не зрозумію тебе, Кіліане, ти хочеш її задушити чи заспокоїти?"

"Здебільшого - задушити її". Не було причин приховувати те, що я думаю, вона могла читати мене, як відкриту книгу.

Вона широко посміхнулася, порушивши свій суворий вираз обличчя. "Це стосується нас обох". Її витівки не обмежувалися лише тими, кого вона не любила. Хоча я знав, що її витівки з подругою завжди були грайливими і душевними. Мені подобалося знати, що навколо неї є люди, які піклуються про неї.

"Ти не збираєшся питати, я знаю, що ти знаєш, і твій брат теж знає".

"Якби ти хотіла, щоб це стало відомо, я впевнений, що ти б сама нам про це сказала. Я не збираюся запитувати про те, чого ти явно не хотіла б у відкрити".

"Ні, не знаю, - зізналася вона, - але дякую, що не розкрив його, хоча знав, які наслідки будуть, якщо б розкрив. Сноу мала б таку солодку втіху, катуючи тебе до смерті". Вона розсміялася зі своїх слів, але мені було не до сміху, я знав, що вона б чудово провела час, катуючи мене.

"Твоя магія, здається, відрізняється від моєї, вона виглядає ненавченою і невикористаною".

"Так і є", - глибокодумно відповіла вона. "Я можу відчувати інших крізь себе, здебільшого Сноу. Її емоції на коротку мить стають моїми, але я не бачу тіней, як колись моя мати".

Вони були не просто не навчені, вони були пригнічені. Носіння чужих емоцій було небезпечним і пов'язане з великими ризиками для аури. Багато з тих, хто придушував магію, могли затримати емоцію в собі назавжди. Інтенсивність була б

нестерпною, багато хто доводив себе до смерті або від безперервного щастя, яке розривало їхнє серце, або від такого глибокого смутку, що розбивав їх.

"Не знаю, чи ти знаєш, але це несе в собі певну небезпеку. Якщо ти дозволиш, я міг би допомогти тобі контролювати силу до певної міри, щоб вона не становила небезпеки", - запропонував я, але вона виглядала невпевненою і приголомшеною моїми словами.

Вагання висіли над нею густо: "Я все ще не довіряю тобі".

"Я не прошу тебе довіряти мені. Здається, мій рід добряче попрацював над тим, щоб втратити і це від вас".

"Вони зробили більше, ніж це". Темно-сірі хмари лилися з її грудей, а вираз обличчя став похмурим і переляканим. Що з нею сталося?

"Найкраще, що ми іноді можемо зробити - це рухатися вперед".

Вона насупилася. "Не проповідуй це Сноу, бо вона тобі голову відірве".

"Я вже зробив, а вона встромила собі кинджал у плече, та *дахаара* бігає по безумству".

Її рот розтулився, і вона кинула стурбований погляд на двері спальні принцеси. "Будь ласка, скажи мені, що ти не називав її так? Вона покаже тобі, наскільки сталевий у неї язик".

"Ти розмовляєш дарсанською мовою?"

"Дещо з того, що я пам'ятаю, до того, як я покинула Адріату, я працювала у вовняній майстерні, старші жінки спілкувалися лише дарсанською, я досить швидко її засвоїла, але й Сноу теж, якщо ти її достатньо роздратуєш". Не спокушай її."

"Я б і не мріяв про це". Я похитав головою при думці про те, до яких божевільних дій вона може вдатися цього разу. Нія посміхнулася, ніби прочитавши мої думки.

"Чому ти покинула Адріату, якщо це не занадто, що я про це питаю?"

Її голова опустилася, тіні похмуро застигли на її похмурому обличчі. Я думав, що вона не відповість мені, але потім вона сказала: "Мене продали адріатину-работорговцю, який продав мене мандрівникові з Врамметені у Фернфоссі, старій Олімпії". Вона зупинилася і зняла рукавички, відкривши металеву структуру, схожу на кістки, що тягнулися з обох її порізаних зап'ясть. "По дорозі до Фернфосса захворіла дівчинка, і я доглядала за нею кілька днів. Одного ранку їй стало зовсім погано, я відчула кільце її болю, майже оглушливого; якимось чином я витягла цю емоцію з неї на себе. Побачивши це, він подумав, що я емпат, і порізав мені обидві руки, щоб я не завдала йому болю".

Я втратив дар мови - вона залишила мене абсолютно безмовною. Що їй довелося пережити? У цей час і в цей день рабовласники все ще блукали Адріатою прямо у нас під носом. Ми дозволили це зробити з Нією, вона мала право ненавидіти нас так, як ненавиділа.

Вона спробувала випростатися. "Все гаразд, вони наче мої, це кований метал, кров'ю і потом зроблений, щоб підійти мені. Сноу торгувалась за них, вони, мабуть, рідкісні". Вона спробувала посміхнутися мені, але її очі не дозволили їй цього зробити, видавши їй сум, що вкорінився в болю і жакливіх спогадах. "Вони не болять."

"Нія, мені... мені дуже шкода. Щиро і глибоко". Вибачення, яке ніколи не буде ні кінцем, ні навіть початком її страждань. Те, що вона пережила, я не міг зрозуміти, що відчувати і що робити.

Вона повільно одягла обидві рукавички назад. "Я залишила те в минулому, Кіліан, не можу сказати, що це все ще не полює на мене, але немає нікого без шрамів від

поранень. Сноу носить їх як нагадування, Кай переживає їх, я ховаю їх, щоб забути. Гадаю, це показує, наскільки ти сильний".

"Сила людини не вимірюється її найгіршими вчинками, не дозволяйте їм визначати вас".

Вона знову насупилася, але цього разу на її обличчі з'явилася усмішка. "Ще раз благаю тебе, не кажи цього Сноу".

Ми обоє посміхнулися на її слова, і знову ж таки, я не міг би про це мріяти, хоча ніколи не бажав нічого більшого, ніж побачити, як її плечі звільняються від ваги того, чим вона жонглювала. Однак вона була надто впертою, використовуючи ці їдкі гіркі, щоб вирівняти і приземлити себе, і мені було страшно уявити, що станеться, коли вона зніме їх, коли розв'яжеться.

"У вас залишилася сім'я в Адріаті?"

"Родичі, не сім'я. Це навіть близько не схоже на те, що я маю зараз. Вони були з Ліри. Я народилася позашлюбною, але у мене були батько, мати і, - вона надовго зупинилася, - сестра".

"Чи знають вони про те, що сталося?"

Вона видала щось середнє між сміхом і зітханням. "Це моя мати продала мене, мій батько полегшено зітхнув, що врятував свій шлюб, і сестра, яка втратила іграшку".

Повітря обпікало мені легені. "Назви мені імена, Нія", - зажадав я. "І я присягаюся Синтією..."

Вона поклала руку на мою руку. "Я ховаю, щоб забути, пам'ятаєш? Глибоко вдихнувши, вона кивнула і сказала: "Ми не будемо розповідати їй про моє навчання, принаймні поки що".

"Вона зрозуміє". Я знав, що Сноу не заперечуватиме, знав, що вона поважатиме бажання подруги.

Вона опустила голову, замислена і вже жалкуюча. "Вона могла б, але не без того, щоб не засмутити її".

Після цілих десяти днів сидіння, очікування, незліченних безсонних ночей біля бібліотеки, вивчаючи бозна-що і нетерпляче пустуючи, Сноу покликала нас усіх чотирьох до стайні. На ній була сукня глибокого смарагдового кольору, більш щільна, ніж ті, в яких вона ходила по замку. Її волосся було заплетене у незвичну косу, а коричневий плащ, підбитий товстим хутром, зігрівав її. Її вбрання не призначалося для жодної з її місій, вона ніколи не їздила в чомусь іншому, окрім своєї уніформи. Вона весело балакала, її посмішка була яскравою, а охорона розслабленою. Після того, що вона сказала мені того дня, я намагався тримати дистанцію, тримати слова при собі, не зустрічатися з нею поглядом. Здавалося, вона робила те саме, і мені це чомусь було неприємно.

Поговори зі мною першою, прийди до мене першою, пожартуй зі мною і розсміши мене знову. Ці слова повторювалися постійно, але вони були непочутими благаннями, так само, як і невимовленими.

Чорт забирай. Я простягнув руку, щоб погладити Мемфіс, і вона завдала удару, не зважаючи на мою присутність. "Намагаєшся зрозуміти, чи так само легко вбивати в сукні?"

Сором'язлива маленька посмішка смикнулася в куточках її губ. "Перевірено, випробувано і схвалено, це так просто".

"Я не маю жодних сумнівів".

Кейден підійшов і смикнув її за косу, від чого вона зойкнула. "Вона ніколи раніше не вбивала у сукні, якщо вона має намір наблизитися до крові, то зазвичай робить це у бриджах".

"Ти цього не знаєш", - буркнула вона, поправляючи зачіску.

Він закинув руку їй на шию, перш ніж повернутися до мене. "Одного разу в таверні сталася бійка, вона відмовилася допомагати розбороняти її або навіть наблизитися до неї, поки не розшнурувала сукню, акуратно склала її на стільці і не зняла трьох чоловіків зі своєї зміни, напівгола".

"Це було соромно..."

"Соромно бруднити шовк, кров, як відомо, важко відпирається", - закінчив він її речення, і вона роззявила рота на нього. Він подарував їй зміїну посмішку, і вони обмінялися поглядами, перш ніж він лягнув її по лобі, змусивши її спіткнутися і відступити на крок назад. "Сідай на коня, люди взагалі то сплять, тістечко, а в Емері є дитина. Вона не може обслуговувати твою королівську дупу опівночі".

"Ви двоє близькі". Мої слова були сильним твердженням, а не питанням. Між ними щось було, але не в сенсі кохання. Тіні Кейдена були сильними в її присутності, але це була знебарвлена суміш турботи і любові, занадто переплетена, щоб розрізнити.

"Ревнуєш?" Її риси обличчя засвітилися веселощами.

Я провів пальцями по її лобі, по червоній плямі, яку залишив Кейден. За це я мав би відрізати йому пальці. "Цікаво, маленьке звірятко, просто цікаво". Я вчився дозволяти брехні так легко вислизати з мене, цікаво.

Вона підняла брову, зітхнувши майже з розчаруванням. "Не варто, принаймні не від нього. Він думає, що це смішно - так дражнити мене, це єдина причина, чому він це робить".

Я прибрав свої пальці з її шкіри. "Звучить так, ніби ти хочеш, щоб це було щось більше". Чи були у неї до нього почуття, крім дружби? Чи мене це турбувало?

Вона потерла своє чоло там, де я доторкнувся секунду тому. "Ні, ні, Кіліане, тобі не личить, любий".

Знову це слово, вона використовувала його, майже знаючи, що воно робить зі мною. "Кумедні способи ти знаходиш, щоб не відповідати мені".

Її обличчя витягнулося в м'які лінії. "Ми з Каєм лише друзі, і ми завжди ними будемо, але ми намагалися бути чимось більшим... колись. Ну, можливо, більше, ніж один раз".

Я завдав Мемфісу ще одного удару. "Чому ти зупинилась лише на друзях?"

"Я була молода, легко піддавалася чарам, а він був... Кай, втіленням чарівності".

"Ви двоє схожі в певному сенсі. Гадаю, ви чудово поладнаєте, він піклується про тебе більше, ніж багато хто піклується про себе".

Вона підняла на мене брову. "Знову намагаєшся нас звести? Хіба я не виходжу заміж за вашого короля, що б сказав *Обскур Астері*, якби його охоронець сватався до його майбутньої дружини?"

Я трохи скривився, а вона засміялася. Сміх кольору сонця. "Не називай його так".

Її рука простяглася поруч з моєю, і ми обоє погладили Мемфіса пліч-о-пліч. "Я чула, що він розколов небо і майже викликав ніч посеред дня. Мій опікун сказав, що він засяяв чорними зірками на блакитному небі Нубіля і стояв перед Кірою цілий тиждень. Схоже, страшний чоловік з цілком заслуженим страшним ім'ям".

"Він був хлопчиком зі страшними здібностями, от і все. А тепер чоловік з марними". Самотній Обскур міг навчитися ремеслу лише самотужки. Магія вийшла з-під контролю і ледь не викликала ніч посеред дня. Чорні зірки були тріщинами ночі, що проглядали крізь ковдру дня. Лише хлопчик не контролював свої сили, але люди обожнювали іншу істоту, щоб боятися, люди були народжені для підкорення.

"Обережно, як ти говориш про мого майбутнього чоловіка", - вигукнула вона, вдаючи авторитет і зберігаючи пряме обличчя.

Я змайстрував бант. "Вибачте... моя королева."

Вона закусила губу, її обличчя почервоніло від бажання розсміятися, але вона стрималася і прочистила горло. "Прощаю". І тоді вона засміялася. "Знаєш, з твоїх вуст моя королева звучить не так вже й погано". Вона поворушила бровами. "Уяви, що було в ту ніч, чи то був день?"

Я подивився на неї і востаннє поплескав Мемфіса, перш ніж піти до свого коня. Я справді був зачарований. "Припини фліртувати зі мною".

"Але ж я твоя королева", - бурчала вона всю гру, а я посміхався про себе.

Вечірнє місто було тихим, звуки були приглушені й утримувалися в межах домогосподарств, повітря ледь-ледь розривалося від виття вовків, звичайного звуку, який ми чули в Асійорді. Вона повела нас вниз, до масиву чорних брукованих лабіринтів, поки ми майже не дійшли до околиці, де висоту міської стіни можна було побачити, лише вигнувши шию. Ми зупинилися перед маленьким дерев'яним будиночком між пекарнею і закритим квітником. Миле місце, яке надто дико вписувалося в сірий форт Асійорд.

Вона легенько постукала у двері, і на порозі з'явилася молода вагітна адриятка з випробувань і накинулася на Сноу.

"Я чекала на вас", - радісно сказала вона, запрошуючи нас увійти.

Я не розумів, що відбувається. Чи холод заморозив мій мозок? Чи це не та жінка, що прокляла її перед богами і небесами?

"Прошу вибачення, Емері", - принесла свої вибачення принцеса.

Мал зробив крок до Емері, його очі кружляли навколо неї. "З тобою все гаразд?" - запитав він, уважно оцінюючи її.

Молода жінка посміхнулася і запросила нас увійти до її будинку.

Будинок був простим і просторим, меблі в їдальні були світлими, бежевими і коричневими. Він був теплим, наповненим запахом солодкої випічки, спецій і омели; родинний дім.

Емері сяяла від радості. "Ти прийшла."

"Я подумала, що ти захочеш побачити знайоме обличчя, точніше два гарних знайомих обличчя", - сказала Сноу, сідаючи і простягаючи руку до печива, що лежало на столі. "Це ми з Нією, решта свити була для того, щоб налякати вовків".

Мал насупився. "Не зачіпай мою красу, принцесо".

Вона тихо засміялася, жуючи печиво. "Її не можна поранити більше, ніж вона вже поранена".

Він цокнув язиком, а вона йому у відповідь. Я нахмурився, усвідомлюючи, що саме тому вона так легко мене дратує. Копія мого брата.

Кейден обійняв Емері. "Ти схудла? Їжа тут кардинально змінилася, але втратити цілу подушку шлунку - дуже дивно?"

Вона хихикнула і попрямувала до дверей іншої кімнати. "Мій жирок спить у своєму ліжечку".

Коли вона повернулася, у неї на руках лежало спляче немовля, і вона радісно принесла його нам на огляд. Нія взяла дівчинку на руки першою після того, як ми втрюх передали прохання. Емері ще не дала їй імені.

"Хочеш потримати її?" нарешті запитала Емері у Сноу, яка була надто зайнята жуванням печива, щоб звернути на неї увагу.

Злякавшись, вона кашлянула ротом, набитим імбирним печивом, і кліпнула вологими очима, перш ніж кивнула і обережно зняла рукавички, відкриваючи маленькі долоні, прикрашені порізами та надрізами.

"Ти його поперчила?" грайливо запитала Нія. "Вона любить, щоб їх спочатку поперчили, це допомагає від розладу шлунку".

Вона обвела всіх нас поглядом, а ми тихо хихотіли від задоволення. Дитина ворухнулася на її руках, і її очі розширилися в тривозі, дивлячись на нас. "Щось не так, воно ворухнулося", - панічно вигукнула вона, і вся кімната затряслася від сміху, ледь не розбудивши сплячу дитину.

"Так, тістечко, вони часто так роблять", - дражниться Кейден.

"Ви б бачили, що вона робить зі своїми підгузками", - додає Емері.

"Що вона з ними робить?" запитала Сноу, розгублено кліпаючи очима, і ніхто з нас не стримався.

Її тонкі бліді пальці здивовано обводили риси обличчя немовляти, а маленька рученята обхопили її палець. "*Coghna, neh coghna.*" Маленька, така маленька, - прошепотіла вона калгнанською.

Я побачив її знову, вдруге, її лагідний, спокійний і гіпнотичний погляд, від якого блідли всі квіти в саду. Я прикипів поглядом до неї, до того, як ця маленька істота заволоділа нею краще за будь-якого тренованого солдата чи вбивцю. Прийшовши сюди сьогодні ввечері, я потрапив у ще одну її пастку. Я піддався не лише укусу її гострої металевої щелепи ніжності, але й сталевій вазі її щирої посмішки.

"Не треба, Кіл, - пошепки застеріг Мал. "Не починай переконувати себе, що вона покаже цей бік, коли справа доходить до нас".

"Ні."

"Тоді що ти робиш?"

"Витріщаюся", - кажу я. "Просто витріщився".

"Ну, дивись ще трохи, і ти побачиш її мізки, припини це".

Сноу гралася з рученятами малюка, а я щосили намагався слідувати порадам брата, втупивши погляд у підлогу.

"Вона намагається навчити її битися на мечях", - сказала Нія.

Кейден похитав головою. "Я думаю, що це вальс."

"Ви прийшли завербувати мою доньку?" Емері приєдналася до розмови, запаливши всі свічки в кімнаті.

Сноу посміхнулася і загорнула руку дитини назад у ковдру. "Можливо, але у неї слабкі кидки. Я б з такою дитиною пішла в науку".

Кейден вручив Нії п'ять срібних дарів. "Я ж тобі казала", - вигукнула та, кладучи в кишеню свою перемогу.

"Це був вальс, - сказала Сноу.

Роздратована Нія повернула Кейдену десять срібних дарів.

Емері підсіла до нас. Вперше в присутності Сноу вона почала нервувати, зашнуровуючи і розшнуровуючи палець, ніби хотіла щось сказати. "Я придумала ім'я, але хотіла б почути вашу думку, більше схожу на дозвіл, - сказала вона.

"Тобі не потрібен мій дозвіл, я не жриця, але мене цікавить ім'я".

Емері ніяково озирнулася навколо і трохи посунулася на своєму сидінні. "Я б хотіла назвати її Серена".

Нія і Кейден дивилися на неї, як на божевільну. Сноу на якусь мить заціпеніла, але потім продовжила гратися з пальчиками дитини на руках. Це було ім'я її матері, ім'я її мертвої матері, матері, яку вбили адриати, яку вбили люди Емері.

"Емері, я не думаю, що..." - почала Нія, майже заїкаючись.

"Серена, це вона, - перебила Сноу, не відриваючи погляду від маленької істоти.

Решта візиту пройшла здебільшого в мовчанні, за винятком легкої розмови Нії та Емері про її новий будинок і потреби дитини, потреби, які Сноу задовольнила більше, ніж обіцяла, коли заслала її в Асйорд.

Ми вже збиралися йти, коли дитина прокинулася і її треба було годувати. Перед від'їздом я підійшов до Емері. "Чи все гаразд, як ви облаштуєтесь у цих краях? Чи є щось, що тобі потрібно?"

"У мене все більш ніж добре", - перебила вона, але я бачив, що її слова лише наполовину означали те, що вона відчувала. "Я сумую за чоловіком, а маленькій Серені потрібен батько, але я скоро змирюся з цим, не варто хвилюватися. Я знаю, що так буде краще. Я вірю їй, що так буде краще", - додала вона наостанок із задумливою посмішкою.

Я нарешті зрозумів причину, чому Білосніжка заслала її сюди, на самотність.

Вона йшла коридорами замку в тій жахливій тиші, в якій перебувала до цього. Рішення Емері вплинуло на неї більше, ніж вона сама висловила. Нія нервово вовтузилася біля мене зі своїм плащем, кілька разів намагаючись зробити крок вперед і щось сказати, але щоразу стримувалася.

Щойно Сноу відчинила двері, щоб увійти до своєї спальні, я вхопився за її холодне зап'ястя. Якусь мить вона не оберталася, але й не відштовхувала мене. А коли відштовхнула, я пошкодував, що вона це зробила. На її обличчі був тужливий зів'ялий вираз. Я шукав їх - шукав живі палаючі очі, але знайшов лише глибокі тіні згаслого сонця. Вони не були ні теплими, ні холодними, лише проміжними, сумними.

"Відпочивай добре", - сказав я, не знаючи, що ще сказати, не знаючи слів, які я збирався запитати раніше. *З тобою все гаразд? Будь ласка, будь здорова. Все добре, все буде добре. Не будь нічим, окрім як в порядку. Хай не болить, все буде... добре. Не роби боляче, ні тобі, ніколи.*

"Я буду". Вона, можливо, прошепотіла ці слова, десь посередині. Її холодна рука вислизнула з моєї і накрила мою теплу руку. Я відчув її затяжний дотик, поцілунок лиха, а потім... я прокляв усіх жорстоких богів і опікунів, які дивилися, як моє серце котилося, тонуло, тонуло, піднімалося і роздувалося, тужило і шукало... її. Що ж я робив? Коли я став таким егоїстичним і нерозумним?

"Мабуть, занадто наїлася імбирного печива," - пожартувала Нія, щоб розвіяти похмурість у повітрі.

Я оселився біля неї. "Вона привезла сюди Америкі, боячись того, що з нею зроблять в Адриаті, адже вона носила дитину зі змішаною кров'ю. Вона думала, що якщо вони будуть разом, то дитина буде страждати так само, як і вона. Вона думала, що якщо вони будуть разом, дитина буде страждати, що вони зроблять з нею те саме, що зробили з нею. Тому Сноу розлучила їх у різні королівства, де ніхто не знав, хто вони такі, і дала їм новий початок".

Нія кивнула і подивилася на двері кімнати подружки, за якими, напевно, неспокійно вимальовувалися її тіні. Її тіні тремтіли в мовчазній правді. "Так."

"Чому вона хоче забрати Асійорд?"

Нія завмерла. "Ти знаєш?"

Я кивнув. "Невже вона не розуміє, що Сайлас дізнається про те, що вона робить, що багато хто постраждає в процесі, і вона теж. Боже, вона більше, ніж будь-хто інший".

Вона ковтнула, опустивши погляд у підлогу. "Їй байдуже."

"Але ти знаєш, Кейден знає".

"Ми тут, тому що ми це робимо".

"Тоді ти погоджуєшся з її планами". Її тіні - ні.

"Я розумію, що ти маєш на увазі, вбивство, я теж це відчуваю. Що воно робить з тими, хто вмирає, і що воно робить з нею, але це її розрада. Я не можу відмовити їй у розраді, хоча й хотіла би". Вона повернулася до мене. "Не кажи їй цього, вона не повинна знати".

"Що вони з нею зробили, Ніє?"

Вона важко видихнула. "Аларік, наш опікун, описував це так, щоб ми з Каєм зрозуміли, через що вона пройшла під час паніки. Коли ти намагаєшся перекувати сталь на зброю, а вона не приймає форму, ти ламаєш і переплавляєш її знову і знову, чи не так? З неї неможливо було зробити зброю, але вони все одно ламали і переплавляли її тисячу разів. Іноді просто заради забави".

РОЗДІЛ 27

ВИГІДНІ ПРОПОЗИЦІЇ ТА МОНСТРИ

Сноулін.

В коридорах замку стало зовсім темно, і я ледве бачила, куди ступають мої ноги. Приглушений м'який жіночий голос покликав мене, і я пішла на нього, аж поки він не став таким гучним, що мої ноги поколювало над землею, а серце калатало від його відлуння. Я була оточена нею, безперервно кричачи і вигукуючи моє ім'я. Я змусила своє тіло рухатися вперед, поки не досягла заднього зимового саду. Небо освітлювалося громом і блискавками, колючки і листя здіймалися в повітряні вихори, кущі гойдалися, як вітрила в розбурханому морі, а посеред нього стояла моя мати. Її довге темне волосся розвівалося від подиху вітру, а очі стали кольору порожнечі та безжиттєвості. Кров стікала під її ногами, вкриваючи білу сукню та обличчя. Сльози безперервно текли по моїх очах. Приглушені крики, що виповзали з мого рота, атакували моє горло, доки воно не почало боліти і пульсувати, як рани від цвяхів. Я не могла рухатися до неї, а вона не могла мене почути.

"Біжи, Сноу, - кликала вона мене, її голос розносив вітер, - швидко, як блискавка, швидко, як Нубіл. Не обертайся, не зупиняйся і не бійся. Біжи, доки не почувеш нічого, доки не побачиш нічого, доки не залишишся на самоті, доки не почувеш відлуння своїх думок у вухах. Пообіцяй мені, Сноу, що ти будеш бігти і будеш жити, пообіцяй мені".

Її останні слова до мене, останні слова, які моя мати змусила мене пообіцяти виконати. Я бігла і бігла, як вона мені казала, поки вони палили замок, поки вони вбивали її, Тору та Ерен. Я бігла і бігла, доки мої ноги не стікали кров'ю, доки моя шкіра не тріскалася від холоду, доки моя рана не загноїлася, доки мій батько не знайшов мене, захищену глибоко в лісі, через кілька днів.

"Серена, Серена, я називатиму її Серена", - повторював інший голос у повітрі, коли я щільно притиснулася до колін.

Крики і крики, накази і смерть оточували мене. *"Вбити королеву, вбити її дітей".* Сльози покотилися з очей, коли я знову почула ці слова, і тремтіння стало вже не тремтінням, а болем. День змінився ніччю, блакитне стало чорним. Вітер, бурі та мороз дули, поки я ховалася і жила.

"Сноу, Сноу". Аларік обійняв мене, і тоді я зрозуміла, що дід знайшов мене, що я в безпеці. *"У мене є ти, дитино. Ти завжди будеш у мене. Пробач мені, пробач мені."*

Сильні руки огорнули мене, але не Аларіка. Аромат цитрусових квітів приніс весняне тепло, розбудивши мене. Кіліан пригорнув мене до грудей, розгойдуючи взад-вперед. Я ніколи не дозволяла нікому торкатися мене, щоб заспокоїти. Мене вчили, що я цього не потребую і не повинна цього потребувати, але я все одно притулялася до нього.

Я змахнула туман сліз і шукала його обличчя. *"Кіліан?"*

Його рука гладила моє волосся, мовчки заспокоюючи ласкою і м'якими дотиками. *"З тобою все гаразд. Нія пішла покликати Кейдена. Він допоможе, він може допомогти. Вона сказала, що він знає, що робити. А я не знаю, що мені робити".* Відчай пронизував його слова, хвилювання охопило його обличчя.

Він викривився. Реальність теж викривилася, і я не могла бачити його чітко. *"Кіліан?"*

Він відкинув моє волосся назад, шукаючи мої очі. *"Так?"*

Що було кошмаром? Той, який я переживала щонаочі, чи заспокійлива ласка чоловіка - чоловіка, якого я запряглася ненавидіти і якому я поміщуся, того, хто

ненавидів мене, того, хто тримав мене міцніше, ніж будь-хто до цього. Чим довше я вдивлялася в його яскравий зоряний погляд, тим більше його риси ставали схожими на тих людей, які прийшли до мене тієї ночі, щоб забрати моє життя.

Я обтрусилась і побігла. Я бігла коридорами, повз охоронців, повз слуг і прямувала до саду, аж поки не опинилась перед ними; перед тими, кого я колись любила більше за богів і небеса, більше за себе саму. Я дивилась на них, дихання перехоплювало, груди розпирало від бігу і холодного вітру. Мої босі ноги жалили від відчуття снігу, свідчення реальності. *Будь сном. Будь сном.* Мить, а потім інша, і мої молитви не були почуті.

"Ти така мовчазна, мамо, ти більше не відповідаєш мені, але, - я проковтнула колодязь емоцій, - але я все ще чую твій голос. Ти не могла б і мене обійняти? Дозволь мені відчути твої обійми. Чи не могла би ти тоді не обіймати мене, не могла би дозволити мені піти з тобою? Ненавиджу обіцянки, їх дають, щоб потім порушити, але я не можу порушити твою. Ти прокляла мене життям, якого я не хотіла, а потім змусила мене міцно триматися за нього". Між моїми словами пролунав крик. "Я ненавиджу це місце".

Навколо мене змінилася статика. Повітря стало щільним, з різким металевим відтінком, що просочувався з пам'яті. Над землею пронеслася хуртовина, застилаючи все навколо, а в небі загриміло громом. Наче уві сні, це місце здавалося таким нереальним і чужим. Я благала небеса, щоб все це було лише сном, так сильно бажала і молилась, що мої повіки боліли від тиску. Все моє тіло тремтіло, але не від холоду, а від відчуття порожнечі, що оселилася в моїх грудях.

"Тістечко", - задихаючись, покликав Кай, і я почувала, що позаду мене, крім нього, ще трое.

Це був не сон, я сподівалася, що принаймні ця частина була сном. Збентеження утримувало мене від того, щоб обернутися і побачити їхні обличчя, які, напевно, назвали б мене божевільною.

"Я змусила вас усіх пообіцяти, що ви не прийдете сюди, хіба ні?" крикнула я в гніві, наполовину для того, щоб замаскувати своє компрометуюче становище.

"Якби ти не втекла посеред ночі, наче побачила мертвого духа, в нічній сорочці і босоніж, з території замку, можливо, тільки можливо, принцесо, ми б не були змушені вдаватися до таких радикальних дій і порушувати дану тобі обіцянку, - розлючений голос Кіліана розірвав затишшя, що утворилося в повітрі. У його голосі також з'явився відтінок занепокоєння, він, мабуть, подумав, що його пішак збожеволів, побачивши мене. Ця думка змусила мене зніяковіло зіщулитися.

"Він має рацію, Сноу. Ми думали, що щось не так", - промовила Нія, і я, нарешті, повірила її словам. Вона подивилася на мене знаючим поглядом і злегка кивнула, підтверджуючи мої думки, мабуть, вона знову відчула мене.

Малік змахнув рукою в повітрі, сніговий покрив, що намокав і колов мою шкіру, відпав, і Кіліан зняв свою куртку, накинувши її мені на плечі. Вона пахла солодко, як мандарини, і кислувато, як квіти лимона, він пахнув весною.

"Не тікай від мене так, ніколи", - прошепотів він так, щоб я почувала.

Моє серце голосно забилося в грудях; ці слова м'яко пройшлися по мені. Я не любила, коли мені наказують, але це було схоже на наказ, якому я мусила підкоритися. "Ти мені нагадав", - зізналася я, можливо, занадто нестримано. "Нагадав мені його".

Він завмер, відмовляючись дивитися на мене.

"Про чоловіка, який налякав мене тієї ночі. Я втекла від нього, а не від тебе."

Його пальці зупинилися на комірці піджака. "Я часто нагадую тобі про нього? Збреши мені, і я дізнаюся".

Я важко ковтнула і прошепотіла: "Так... ні. Можливо. Хоч і не часто, але ти повинен. Ти один з них, я повинна знати про тебе, ненавидіти твоє існування, не терпіти твоєї присутності. Справді, повинна... але не роблю цього, принаймні, не завжди".

Його великий палець ніжно торкнувся моєї щоки. "Я можу працювати з цим".

Щось було не так зі мною і з тим, як він дивився на мене; і з тим, як він дихав зі мною на одному диханні. Ми були посеред саду, влаштовували виставу на очах у всіх, тому я прослизнула повз нього і пішла геть.

Два брати Адріати зупинилися і втупилися в бік могил моєї родини.

"Відпустіть нас усіх", - наказав Кай, майже відчуваючи їхні вагання.

"Ми хочемо насамперед висловити свою повагу", - сказав Мал.

Мої очі широко розбіглися, рот скривився в оскалі, коли я схопилася за руку Кіліана. Як вони посміли заплямувати їхні місця спочинку, люди, які спричинили їхні смерті, хотіли віддати їм шану? Якби це не було найсвятішим місцем для мене, я б заревіла зі сміху від їхніх слів. "Ви цього не зробите", - сказала я, і його спокійний сріблястий погляд ковзнув по моєму полум'яному.

Нія поклала руку мені на плече: "Я б хотіла зробити те ж саме". Нія була моєю сестрою, вона була моєю сім'єю, вона, як ніхто інший, знала, як я страждала від рук таких, як вони. Чому вона це зробила, невже я дозволила їй підійти надто близько до цих виродків, невже вона відвернулася від мене, невже вона так мало зважала на мої почуття?

Статика повернулася, і хмари знову заgrimіли. Тепер я була по-справжньому переконана, що це був не сон, а кошмар, причому найгіршого гатунку. Зрада, біль, невіра затьмарили всі почуття.

"Ніє, досить цього божевілля", - гукнув Кай зі спини, стурбовано простягаючи до неї руку.

"Вони можуть допомогти їм, вони можуть. Адріати найбільше пов'язані з духовним і небесами, вони можуть допомогти їм, - вона зупинилася, її брови стиснулися в тривозі, - і тобі, Сноу, вони можуть допомогти тобі. Не повинно бути так важко спати, їсти, дихати чи бурмотіти ім'я твоєї матері. Ти не мусиш страждати, бо думаєш, що маєш бути покарана - це не покарання, це тортури".

Не вірячи, я похитала головою, не вірячи її безглуздим словам. "О ні, люба, вони нікому не допоможуть, і вже точно не мені. Чому ти думаєш, що я хочу, щоб їхні духи пішли, - зізналася я їй. "Я хочу, щоб вони були тут, навіть якщо мені доведеться тягати їх довгі роки, щоб вони були присутніми і бачили, як я вивільнятиму свій гнів, як я помщуся і як втамую свій голод. Я хочу болю, я хочу гніву, я хочу тортур". Я була в дюймах від її обличчя. У дюймах від вибуху.

Вираз її обличчя став розчарованим, а голова злегка похиталась на знак заперечення. "Будь ласка, ти не це маєш на увазі", - тихо благала вона, але шкоду вже було завдано, вона вже зробила мені боляче.

Сміх перехопив мені горло, моя підсвідомість відмовлялася це відпустити. "Ти думала, що я відвернуся, що я пошкодую про свої плани. Чи не так?" - мої крики пронизали повітря, і вона здригнулася у відповідь.

Її очі опустилися на підлогу, сповнені правди, яку вона не відкрила мені. Вона справді так думала. Всі ці роки, і вона не сказала... нічого. "З кожним твоїм кроком у цьому напрямку я відчуваю, що втрачаю тебе", - прошепотіла вона, обхопивши себе руками.

"Нія, я вже давно втратила себе".

"Не так. Ти - це не твоя злість і помста, і не те, що з тобою сталося. Ти набагато більше, красивіша і добріша, і я знаю цю людину так мало, але я люблю цю людину, а ти забрала її у мене".

"Я - ніщо, поза ними я - ніщо. Вони тримають мене живим - я жива завдяки їм".

"Це не означає, що ти живеш".

"Я не маю такого бажання, і ти це добре знаєш. Тепер, коли ти, здається, так пов'язана зі своїм корінням останнім часом, ти могла би просто сказати мені, що я відчуваю? Що про все це говорять мої тіні, адже раніше ти не розуміла моїх слів". Я не хотіла розкривати її перед адріатами, але мої судження були охоплені полум'ям болю, я пошкодувала про ці слова, щойно вони злетіли з моїх вуст.

"Нічого, Сноу, ти нічого не відчуваєш", - жорсткі слова Нії повернули мене трохи назад, вона завжди знала, що я відчуваю. *Нічого*, сказала вона, але мені перехопило подих від того, як сильно стислося в грудях від того, що я відчувала. Хіба не було б так прикро розповідати комусь про те, як ти відчуваєш себе розірваним тисячею лез, але вони ніколи не зрозуміють по-справжньому?

"Забирайте решту адріатичних собак і забирайтеся геть, усі ви, негайно", - наказала я холодно і сповнена злоби.

Вона трохи почекала, з широким виразом обличчя, сподіваючись, що я ще встигну забрати їх назад. Здавшись, вона пішла.

"Я не можу гавкати за вас двох", - сказала я в бік адріатів.

Кіліан повернувся до Мала і кивнув, запрошуючи його піти, але той мовчки стояв і дивився на мене. Я ніколи не знала, що відбувається в його дурній голові, його риси обличчя були такими ж промовистими, як біле полотно. "Я мала на увазі і тебе, Кіліане, я не в настрої для твоїх ігор. Іди, це наказ".

Він наблизився, проводячи моїми руками по рукавах піджака. "Здається, ти без проблем робиш це зі своїми друзями, тими, кого називаєш своєю сім'єю. Але мені ти не наказуєш, принцесо, і ніколи не будеш. Ти роззявляєш рота так вільно і так боляче, що тільки тому, що ти сердишся, не означає, що ти можеш поводитися навіть з тими, хто тебе оточує, так, ніби вони заслуговують на твій гнів". Його спокійні риси обличчя спалахнули новим гнівом, якого я ніколи не бачила на них. Він затягнув боки піджака, перш ніж почати застібати гудзики один за одним. "Вона хвилюється, бачачи, як ти щовечора страждаєш, тільки тому, що тобі подобається саморуйнуватися, не означає, що іншим подобається дивитися на це".

Як він посмів? "Ти говориш так, ніби тобі не байдуже, чи пом'яшила вона твоє маленьке варварське серце?" запитала я, наближаючись до нього. Мій палець з погрозою торкнувся його грудей, вказуючи на його серце, страшенно гучно, вибиваючи темп бойових копит. Спочатку Нія захищає цього виродка і йде проти всього, що я відстоюю, всього, що, як я думала, вона також відстоює. Потім він вимовляє ці отруйні слова з такою грацією, щоб захистити і її. Якби Нія була настільки стурбована моїм благополуччям, вона б розповіла, порадилася і дала мені знати, що вона відчуває. Я не читаю думки, а вона ніколи не приховувала від мене подібних речей, але вона вибрала найменш підходящий момент, щоб не тільки розкрити перед ними мої страхи, але й облити брудом пам'ять моєї сім'ї.

"У тебе такі дивні способи обертати ситуацію на свій лад, навіть якщо вона була такою, як ти кажеш, це не змінює правди, тієї, яку тобі важко проковтнути, - сплюнув він, обережно витягаючи мої пасма з-під куртки через плече. "Правду про те, що ти плутаєшся у своєму виборі, що в ту секунду, коли ти дозволяєш собі бачити крізь гнів,

ти забуваєш про них. Наче... наче ти можеш їх забути. Ти боїшся забути і відпустити їх, тримаючись за це як за виправдання, тримаючись за біль як за виправдання".

Я дозволила його словам вдарити мене, мені було боляче від них, ніби він справді пронизав мене своєю сталлю. Він не знав мене, чому я дозволяла цьому покидьку так сильно замахуватися на мене?

"Ти нічого не знаєш, Кіліане, нічого". Мій голос зламався від невіри. Я проковтнула відчуття задухи, що підступило до горла. Навіть та, кого я вважала своєю сестрою, нічого не знала, всі нічого не знали, боги і небеса нічого не знали.

Його очі злегка опустилися, срібні іскри припинилися. "Я знаю одне, Сноу, вона піклується про тебе. І що б вона не зробила, вона зробила це для тебе, і що б не вирувало в твоїй голові, речі іноді бувають такими простими, як на слух. Не ускладнюй їх, накидаючи зверху свою злість та емоції, не ставай ними", - сказав він м'якшим тоном, майже благанням, але голос його був таким же холодним, як і земля, що нас оточувала.

"Я буду робити те, що захочу".

"Як довго ти можеш з ними боротися, як довго ти можеш мучити себе, борючись з ними?"

"Ти хочеш, щоб я піддалася їм?" крикнула я, стиснувши щелепу від гніву. "Б'юся об заклад, ти б хотів забрати назад зломлену, заплакану, тендітну маленьку принцесу. Її було б набагато легше приручити, катувати і вбити".

Він швидко рухався, обіймаючи моє обличчя, його очі пронизували мене наскрізь. Його пальці заплуталися між моїм волоссям, і він голосно дихав. "Не буде потреби приручати, катувати і вбивати тебе, здається, ти сама чудово справляєшся з цим".

"Тоді молодець. Який ти, мабуть, щасливий."

Він ковтав, його обличчя було напружене, він несамовито дихав, майже задихаючись, його обличчя не відривалося від мого. Я не могла не читати його. Я хотіла читати його. "Нещасним Сноу, це робить мене нещасним. Тож, гадаю, добре для тебе, наскільки щасливою це має зробити тебе. Принаймні тепер ти можеш відчувати трохи щастя, яким би похмурим, неземним і дивним воно не було. Бо в цьому світі ти знайдеш усі причини, щоб відмовити собі у справжньому щасті, бо дуже боїшся, що воно може змусити тебе забути про помсту. Але, Сноулін, обирай жертви з розумом. Помста - це угода, ти можеш віддати за неї свою душу, але у тебе також є люди, які люблять тебе, і вони не бачать розбитих осколків, тому що вони все ще складають одне ціле з тебе. Вони люблять тебе - люблять тебе такою, якою ти є. Ти сказала мені, чи варто жити заради цього, але я хочу запитати тебе, чи готова ти втратити їх заради цього?"

Він замовк на деякий час, перш ніж я зібрала весь голос, який у мене залишився, щоб запитати: "Це твоє благання, щоб я здалася?"

Він провів великим пальцем по моїх очах, щоб прибрати сніжинки, які вкривали мої вії. "Це моє прохання до тебе, вибирай свої угоди, бо твоя гарненька маленька душа може коштувати більше, ніж ти продаєш. Зламане можна виправити тисячею прекрасних способів".

"Я не ваза, Кіліане."

Його губи посмикнулися в усмішці. "Ні, ти приголомшлива дотепна вбивча ваза". На якусь мить його очі ковзнули до моїх губ, і я затамувала подих. Усередині мене здійнялася буря, але він зупинився і відійшов, відпускаючи мене. Не минуло й секунди, як він помітив мої ноги і потер обличчя, голосно стогнучи. "Безглузда жінка, скільки разів я мав би тобі казати, щоб ти взувалася".

Я дико закліпала від його незвичного голосно вираженого розчарування, а потім спустила очі на свої замерзлі босі ноги. За непомітну мить він підхопив мене на руки. Від несподіванки в мене вирвався зойк. "Відпусти мене, здоровенний дурню, відпусти мене".

Я викручувалася, але він лише міцніше стискав мене. "Твої ноги наполовину замерзли, і, як я вже казав, мені не подобаються твої способи саморуйнування".

Я подивилась вниз, мої ноги майже стали сірими, кольору трупа. Я спробувала ними поворухнути, але вони повністю заніміли.

Сонце повільно почало сходити, і коридори замку гуділи від слуг, які зупинялися, здивовано дивлячись на нас, що проходили повз них.

Від сильного збентеження я сховала голову йому в груди. "Відпусти мене, клянуся небесами", - погрожувала я в приглушеному шепотінні, що тонуло в його плоті.

"Якщо я зараз поставлю тебе на підлогу і ти не зможеш встояти, не перекинувшись, я носитиму тебе на плечі до кінця нашого перебування тут, куди б ми не пішли. І це, принцесо, я тобі обіцяю", - попередив він.

Я кілька разів лягнула його по плечу, але він не зрушив з місця. Я вціпнула його так сильно, що він застогнав від болю, нарешті відпустивши мене. Щойно мої ноги торкнулися землі, вони перетворилися на кашу та ниючі шпильки й голки, через що я ледь не впала обличчям на підлогу, перш ніж Кіліан підняв мене на руки й перекинув через плече, як мішок з борошном.

"Переконалася, лисице?" - запитав він, шльопаючи мене по сідницях. "Чи мені поставити тебе на коліна, щоб ти приповзла? Я б із задоволенням подивився, як ти стоїш на колінах і особливо повзеш до мене, але не в такому вигляді, і на тобі буде менше, ніж нічна сорочка".

Я відчула, як по моїх вухах і щоках поповз рум'янець. Це був перший раз, коли він був таким відвертим зі мною. Я кілька разів вдарила його по плечу на знак протесту, не знаючи, що сказати чи зробити з собою. Він сухо промовчав.

Мабуть, сам усвідомивши це, він хихикнув, темний теплий звук, і все його тіло затремтіло від задоволення. "Якби я знав, що для того, щоб змусити тебе підкоритися, потрібно лише трохи попрацювати з тобою, я б спробував це раніше".

Справа була не в побитті.

Я здригнулася і лягнула його по спині ще кілька разів. "Отакою ти хочеш мене бачити, прирученою, як кобилу?"

"І багато інших способів, але не приручена, ти мені подобаєшся зухвалою. Здається, я маю схильність до лисиць. І не обов'язково бути такою весь час, жінко, відпочивай час від часу, відтягни кігті, не кожен, хто тебе обіймає, має кинджал у спині."

"Ти перший, але тебе може не бути в живих, щоб зрозуміти, що я маю на увазі".

Він затрясся від сміху, і я присягаюся, що жоден чоловік ніколи не змушував мене тремтіти так, як він у той момент.

"Приготуй ванну, Пенелопо, настільки гарячу, наскільки зможеш", - наказав він моїй маленькій рудій голівці, коли ми увійшли до моїх покоїв.

"О Боже, ти мене будеш купати?" запитала я глузливым тоном, поки він опускав і садовив мене на край ліжка.

Пен все ще здивовано дивився між нами, перш ніж побігти до купальні.

Він закотив рукава і опустився переді мною на коліна. "Просто скажи слова, принцесо".

Мої очі закотилися назад, коли він відповів. "Мені дуже подобається, коли ти стоїш на колінах".

"Мені було б краще між твоїми". Я вдарила його з усією своєю люттю, але він тільки затрясся від задоволення. Як він сміє мене так дражнити? "Подивись уважно, я не так вже й багато стояв на колінах у своєму житті", - сказав він, постукуючи рукою по своєму лівому коліну. "Погане коліно, спіткнувся об урвище, коли гнався за Малом, коли він втік з дому. Не міг ходити три місяці, тепер воно віддає гострим болем у хребет і скрипить щоразу, коли я стаю на коліна, і цей холод йому не допомагає".

Я не знала, чому мені було смішно бачити його в людському світлі, але я стримала посмішку, він виглядав серйозним.

Він помацав мої ступні, перш ніж потерти їх долонями. "Ти щось відчуваєш?"

Я похитала головою. Вони більше не відчували нічого, тільки гарячі і чужі, але саме в цю мить все відчувалося гарячим і чужим. Моє реагуюче тіло, посмішка, що піднімається вгору, орган, який мав би мовчати в цей момент, багато хто називає серцем. По шкірі поповзли черв'яки, а потім зітхання за зітханням полегшення покинуло мене, коли я почала вільно ворухити пальцями ніг від дотику його магії.

"Навіщо ти гнався за Малом? Чому він втік з дому?"

Він пересів на праву ногу, поклавши мою ступню собі на плече, від чого по моїй шкірі потекло більше магії. "Мал - обдарована аура, але емпати мають найважчі тренування. Ти часто боїшся і сумніваєшся у власних емоціях, починаєш думати, що те, що ти відчуваєш, фальшиве або скомпрометоване. Іноді людина повністю вимикає свою магію, тому що часом вона не усвідомлює і спрямовує емоції, чужі емоції, на інших людей. Емпатів спочатку вчать всьому цьому, як алфавіту, а потім... практикують". Він перервав себе, щоб вивчити мою увагу. "Вони не схожі на більшість аури, навчання проводиться на інших людях. Одні з найбільш врятованих емоцій, які солдат-ельдріч вчиться використовувати як зброю, - це біль і страх, але щоб знати, як заподіяти їх на рівні, придатному для використання в якості зброї, ви повинні знати біль в повній мірі."

"Що?" перепитала я здивовано.

"Солдатів Елдріча прив'язували до землі, навчали болю, показували страх. Я розвідав, що ти можеш з'ясувати, як саме. Мій брат не просто ще один Емпат, він... досить обдарований, і його вчили найважче. Для нього це було не найгірше... це була практика, тому він втік. Мал скоріше все життя їстиме бруд, ніж образить муху. Як не дивно, він очолює чи не найнебезпечніший загін у всьому Нуменгарті. Я повинен був знайти його першим, інакше наступного разу він не потрапив би в межі, щоб його тренувати".

"Хіба у нього не було вибору?"

Він подивився на мене. "У тебе був вибір?"

"Але я був створена, це було моє призначення".

"У голові мого батька Мал був таким. Хтось, хто живе з певною метою. Прокляття народжених сильними."

"А ти... він тобі щось зробив?"

Він посміхнувся, дуже м'яко. "Він не мусив, я підкорився."

"За все це?" Слова не приховували мого шоку.

Він кивнув. "І навіть більше."

"Ти не сердишся на нього? На свого батька?"

"Колись, можливо. Можливо, я й досі ображений. Я просто вирішив не визнавати цього, тому що, навіть будучи наполовину емпатом, я знаю, що образа - це важка

емоція, яку важко переносити". Він підняв голову і підморгнув мені. "Підтримай мене, тобі краще знати".

Я штовхнула його ногою в плече, мало не збивши з ніг, а він тихо хихикнув.

Він лоскотав мою стопу, від чого я здригалася. "Приємно знати, що деякі відчуття повернулися до твого тіла". Його рука пройшлася по моїй ступні, а потім по литці, і я стримала подих від легкості його дотику. Його кісточки пальців пройшлися по внутрішній стороні моєї ноги майже до стегна. Він перестав рухатися, і я перестала дихати. Було надто тихо, достатньо, щоб почути, як моє калатаюче серцебиття розлітається по кімнаті. "Іноді мені важко повірити, що під цією шкірою насправді живе людина".

Іноді навіть мені було важко в це повірити. "Навіть монстри кровоточать і страждають".

Він насупився на мої слова. "Ти не чудовисько, Сноу."

"Так багато конфліктів, які ти маєш вирішити, Адріатиане. Вирішуй, я чи не я?" Я відкинулася на спинку ліжка, втупившись у широку порожню стелю. "То ти б'єш мене батоном, то гладиш рукою по ранах, щоб зменшити біль. Якщо хочеш зробити мені боляче, просто зроби це, не треба ніякого догляду".

"Тобі потрібно трохи правди, щоб поставити тебе на місце, але потім я розумію, що інші воліють уникати правди, тому що вона завдає тобі болю. Мені не подобається бачити, як тобі боляче".

Від такого одкровення я підвелася з місця, де лежала, насупившись і замислившись над своїми думками. "Звідки ці солодкі слова?"

"Що ти хочеш почути від мене, Сноулін, скажи мені?"

"Що ти боїшся мене, боїшся настільки, що хочеш потрапити в мою милість".

Він посміхнувся, його очі теж, і це викликало у мене мурашки по шкірі. Я потягнулася за подушкою і вдарила його нею. "Не посміхайся, дурню".

"Я боюся тебе, жінко".

"Добре. Чудово. Чудово", - вигукнула я, здіймаючи руки до стелі.

"Страшенно боюся, коли ти так на мене дивишся". Він легенько шльопнув мене по стопах, від чого я здригнулася від несподіванки. "Наступного разу спочатку взувайся, а потім біжи", - сказав він, вказуючи на мене, перш ніж піти.

Я крутила головою, оглядаючи кімнату наліво і направо, ніби уявляючи собі все це. Він залишив мене там, моргаючи до розгубленості, і я пробурмотіла близько тисячі прокльонів і ще близько тисячі вульгарних жестів руками за зачиненими дверима.

Я швидко моргнула. Як я на нього дивилася?

"Пен", - крикнула я, відкинувши подушку на кілька метрів, і вона вискочила з купальні. "Як я на тебе дивлюся?" Чи був у мене особливий погляд, яким я дивилася на людей? Чи був у мене якийсь особливий погляд? Чи мій вираз обличчя був настільки промовистим?

Вона стояла, занурена в роздуми. "Ти... голодна?"

Я швидко підійшла до неї, наблизивши своє обличчя до її обличчя. "Так, це теж, але що-небудь, що могло б... налякати тебе?" Я перевела погляд навколо, намагаючись відтворити погляд, яким я дивилася на нього.

"Ти жахлива, коли голодний", - додала вона, обережно відсуваючись від мене.

Що він мав на увазі? Я стояла перед великим дзеркалом у комоді, щоб знайти відповідь, але зіткнулася з неприємним відображенням, яке стало темнішим і більшим, більше не похмурим і стриманим, а таким, що виходило з-під контролю.

На самоті я почувалася страшенно самотньою. Та й як інакше, адже після того дня я віддалилася майже від усіх, але найбільше від нього. На нього я не могла навіть поглянути без бажання дивитися цілий день. Найгірше було те, що я постійно перебувала в стані запалу, в який він мене вганяв.

Пен захекано зайшла до ванної кімнати. "Гостра посмішка повернулася. Еліас, вся його команда повернулася", - повідомила вона мені на одному диханні, перш ніж впасти на землю втомлена від бігу .

Я наполовину висушила волосся, а потім швидко накинула сапфірову гладеньку сукню з довгими рукавами, яка облягала мене так щільно, що було видно всі обриси моїх грудей і вигини. Треба було вдягнути щось під сукню, але я не мала часу. Його могли викликати до Вензора, і я втратила б свій шанс. Ледве застебнувши всі гудзики, я вибігла на вулицю, а за мною бігла кричуща, схвильована Пенелопа.

Вона вчепилася в мою руку. "Повернися, повернися. Мене повісять, якщо хтось скаже, що тобі це подобається".

"Помри гідною смертю і відпусти мене".

"Куди вона йде?" Я почула, як Кай запитав Пен, всі троє погналися за мною.

"На смерть", - заволала руда голова, не добігши до мене. "Ти мусиш одягнути щось інше, інакше твій батько отримає мою голову".

"Ти не будеш обезголовлена, Пен, не будь смішною, це всього лише груди. Еліас знайде собі іншу розвагу, якщо я не привітаю його першою". Щойно я перетнула ріг коридору, я зіткнулася з Кіліаном і Нією, які йшли в моєму напрямку.

"Еліас?" Кай покликав напівбожевільний позаду мене. "Чому ти з ним зустрічаєшся?"

"Тому що я теж хочу", - сказала я, проходячи повз двох інших, які все ще були приголомшені безглуздим здивуванням.

Нія зробила крок уперед і щось сказала, її рот роззявився від мого здивування, але я продовжувала йти повз, ігноруючи їх обох.

Пен швидко впала прямо на мою сходинку. "Ти можеш іти голою. Мені все видно з вершини гори".

"Не кидай мені виклик".

"Сноу, обірвана принцесо, зупинись негайно, ніхто не повинен бачити тебе такою", - задихаючись, кричала вона, а Мал і Кай йшли слідом за нею. "Скажіть їй", - благала вона, звертаючись до всіх чотирьох.

Що за збіговисько: від чотирьох нешанобливих дурнів до п'ятьох в одному маленькому коридорі. Я майже розсміялась би, якби не повторювала те, що сталося того ранку вже понад тисячу разів. Кожна деталь, яку я згадувала, наближала мене на крок до люті, особливо щодо нього, срібноокого змія.

"Обережно, Пенелопо, вона може відкусити твій язик і згодувати його тобі", - грайливо гукнув сильний самець з іншого боку коридору.

"Еліасе, - привіталась я солодкуватим голосом, викликавши у нього посмішку. Саме того, кого я хотіла бачити.

"Я теж за тобою скучив, мій круче". Я помітила, як його погляд ковзнув по моєму тілу, і злегка випростала спину. Мені було страшенно холодно, вода з мого волосся намочила шовкову тканину, яка прилягала до всіх вигинів мого тіла. Але я хотіла, щоб

він все бачив, він тепер був моїм. Я швидко рушила, обхопила його за шию і пригорнула до себе. Спочатку він здивувався, але потім поклав руки мені на талію, притягуючи мене ближче. Це не було анітрохи незручно.

"Принести тобі плащ, Сноу?" обережно запитала Пен за моєю спиною.

"Але чому? Сьогодні в замку дуже тепло", - відповіла я, повертаючись до них, відкидаючи волосся, що закривало мене спереду, назад. Її очі розширилися від мого жесту, і я не змогла стримати посмішку. Решта виглядали так, ніби не дихали, дивлячись на нас з Еліасом. Такими вони мені більше подобалися, мовчання було їм до лиця.

"Еліасе, тепер моя черга просити хвилину наодинці, ти мені винен багато чого".

"Ти повністю володієш моїм часом і увагою, тобі не потрібно просити, ніколи".

Я з'єднала свою руку з його рукою і пішла за ним до зали очікування. Кай і Мал стояли осторонь, ледве переконані не йти за мною всередину після погроз ноги і кинджалів, якими я розмахувала.

Еліас сидів на великому дивані, він знову повторив мої лінії, а потім зустрівся з моїм поглядом так ніжно, що мені стало майже шкода того, що я робила. Я повільно підійшла до дивану і сіла впритул до нього, підперши обличчя рукою, а лікоть поклала на спинку дивану обличчям до нього.

"Тебе занадто довго не було, Еліасе, чому мій батько тягне тебе з замку?" запитала я, граючись з лацканом його піджака. "Подалі від усіх".

Він схопив мою руку в рукавичці, переплівши її зі своєю. Він поцілував мене. На відміну від свого самовдоволеного характеру і лукавої вдачі, він завжди був дуже ніжним зі мною. Я не знала, подобалося мені це чи ні, адже раніше мені ніколи не подобалося, коли зі мною поводитися, як з маленькою ніжною квіточкою.

"Повір мені, Сноулін, якби я міг, я б не пішов".

"Але соларіанцям зараз, мабуть, стає все гірше, не кажучи вже про те, що вони мають справу лише з такою маленькою командою", - не вагаючись, перевірила я. Коли я сказала Сему, що змушу його говорити, перш ніж ляжу в його ліжко, я не збрехала. Я підібгала ногу під себе на дивані, підтягнувши тканину сукні, повністю оголивши іншу ногу, чого, як і очікувалося, було достатньо, щоб привернути його увагу.

"Так, це важче", - сказав він розсіяно, не відводячи очей. "Мореган теж не такий поступливий, як Семюель".

Я кивнула, розуміючи. "Шкода, що напади відбуваються так далеко на півночі, мабуть, нелегко туди добиратися. Дивно, що вони зосередилися на Аслайнах, а не деінде?"

Він злегка насупився на мої слова. "Що ти робиш?"

Мабуть, я занадто поспішила. Я підвелася, сіла йому на коліна і поцілувала його. Він обхопив мене руками, щоб задовольнити мою вимогу. Я розірвала поцілунок і відсторонилася. "Поговоримо, Еліасе, ми не розмовляли цілу вічність. Що ти хотів, щоб я запитала, як мігрень твого батька?" Я дразнилась, затамувавши подих, а він розсміявся.

"Чому ти передумав?"

"Чи має моє попереднє твердження змінитися? Тут така суха атмосфера, і мої нові хвости не полегшують мені життя. Може, це не просто так?"

"Це весело, хоча мої власні попередні твердження не змінюються", - додав він, перш ніж знову захопити мене за губи. Глибока плутанина губ і язика безперервно зустрічалися один з одним, поки я не відчула, що він стає збудженим.

Я відсахнулася від нього. Зі мною було щось не так. Мені знадобилася невелика мить, щоб зрозуміти, що цей запал був дуже особливим, не для нього, а для когось іншого.

В його очах застигли розпач і потреба. "Щось не так?"

"Я маю незабаром зустрітися з Семом, це і ти, це почекає". Це не зовсім правда, у нас з Семом було кілька годин до нашої зустрічі. Я просто хотіла, щоб це припинилося.

Він зітхнув, але кивнув. "Я повернуся завтра ввечері".

Я зупинилася. "Так швидко? Хіба ти не з Мореганом на півночі?"

Він кивнув: "Так і... ні. Десь ближче... тільки для обміну інформацією, а потім... можливо, отримаю нові накази". Військові табори. Той, про який Сем не хотів мені розповідати. Я знала, що Еліас був причетний до брудної роботи мого батька.

Я чекала у бібліотеці на Сема, який щойно повернувся з Касміру після перевірки військ, їхньої підготовки та огляду нової королівської фальшивої зброї у приморському місті. Він таки знайшов спосіб зробити те, про що я його просила. Я не могла зосередитися, моя голова стрибала в тисячі ставків і стрибала, як жаба, між моїми планами захоплення Зимового Двору, незвичністю поведінки батька з Нією, а потім знову зупинялася прямо на ньому, Кіліані. Тисячі висновків лилися рікою, розпалюючи кожну ниточку думки, аж поки я не почала битися головою об книжку.

"Осмос так не працює, його треба читати", - озвався Кай, сидючи навпроти мене. Його мовчазні слова танцювали навколо мене, невисловлені і розчаровували. Звичайний погляд, яким він дивився щоразу, коли Нія або Аларік посилали його привести мене до тям. Дивно, але це завжди спрацьовувало, він знав, як достукатися до мене.

"Як ти дозволяєш цьому блазневі так поводитися з тобою?"

Я захопнула книгу, схрестивши руки. "Я прийшла до висновку, що блазень гарний, я йому подобаюся і наділена деякими смачними принадами, хочеш, щоб я продовжила пояснювати чому? Мій список дуже довгий, коханий, я не пошкодую всіх куточків його милості", - спровокувала я посмішку, відкинувшись на стіл. "А чому ти так здивований? Ти ще ніколи так не дивувався, ти ж знаєш, що він не перший мій блазень".

"Він з роду Асїорда".

"Я теж".

Він похитав головою. "Ти не така".

"Ти можеш заперечувати це скільки завгодно разів, але правду не потрібно говорити або очікувати, що вона буде правдою".

"Що сталося, я ніколи не бачив тебе такою?"

Самотність. Відчувати себе самотньою було жахливо. Нія змусила мене засумніватися в тому, що відчувати себе самотньою - найближча втіха, яку я мала. Це змусило мене відштовхнути не лише її, але й усіх, навіть Кая. "Ні, я теж. Ти теж розповідав Малу всі мої секрети? Щось, про що мені варто було б знати, чи ти плануєш просто підставити спину і піти геть?"

Він похитав головою і засміявся з вицвілим задоволенням. "Справа не в тому, що вона зробила, чи не так?" - він сперся на стіл, його обличчя було в кількох дюймах від мене, чекаючи на реакцію. "Справа в тому, що вона тобі не сказала. Це тому, що ти не хочеш, щоб вона була проти того, чого хочеш ти".

Він прочитав мою правду, але я все одно відмовилася здаватися. "Ти помиляєшся".

"Багато разів. Коли йдеться про тебе - ніколи".

Я застогнала, зсутулившись на сидінні. "Здається, всі так добре мене знають".

Він дістав з кишені цукерку в срібній фользі і кинув її мені. Клятві цукерки, які було страшенно важко знайти. Звідки вони у нього завжди були? "Скажи це, і я заплачу тобі більше".

Солоня карамельна цукерка. Поки я розкривала цукерку, в роті текла слина. Я кілька разів просила пекарів повторити цей смак, але безуспішно. "Я не можу здатися. Я також сумніваюся в собі, чи варто здаватися, тому що продовжувати означає засмутити, можливо, навіть... втратити Нію. Я не можу втратити ще одну сестру".

Він кинув мені ще одну, яка швидко опинився в моєму роті. "А як щодо тебе, тістечко? Я хочу знати, чого хочеш ти, а не те, чого хотіли б вони, чи Нія, чи будь-хто інший".

"Ти знаєш, чого я хочу, і це ніколи не змінювалося". Я прожувала жорстку карамель і знову повернулася до нього. "Чого ти хочеш, Каю?" Невже я його теж не знала? Невже у нас була настільки туманна дружба, що ми не знали найголовнішого про наші бажання?

"Щоб усе це закінчилося, щоб зник страх, який підкрадається час від часу, що ми знову можемо програти твоєму батькові".

Я зітхнула з полегшенням. Я знала, що йому потрібна була розрада, яку я не знала, як дати, тому я сказала єдину річ, яка завжди його заспокоювала. "Я вб'ю його".

"Я знаю." Він кинув мені ще одну цукерку. "Бачиш, я ніколи в тобі не сумнівався. Можливо, я повинен був би, враховуючи нашу спільну історію, але чомусь я ніколи не сумніваюся".

Завжди - він дав мені цю обіцянку - обіцянку завжди бути поруч. "Ти знав, що Нія хотіла, щоб я здалася?"

"Так", - зізнався він, підвівшись і кинувши мені ще одну цукерку, перш ніж сховатися в тіні бібліотеки. "Давним-давно".

Я знала, але чому мені було боляче це чути? Я піднялася зі стільця. "Де ти береш цукерки?" Тиша. "Кай?" Знову тиша. "Я заплачу."

Я почула лише слабкий сміх, який не належав моєму другові. "Чую тебе, Мал, будь спільником, зрадь мене, свою королеву".

Потім я почула, як десь за довгими рядами книжкових полиць регочуть два чоловіки, які живляться моїм розчаруванням.

Дві довгі години минули наодинці з тишею. "Сем", - помахала я йому рукою, коли він увійшов до бібліотеки.

Він заспокоївся і без вагань промовив: "Купець, я знайшов його, і він був не тільки ним". Він простягнув мені листа. Офіційний наказ від двору Сонця, скріплений печаткою короля Магнуса.

Я гортала блакитний папір і накази, написані мовою тахума. "Він працює на Магнуса?"

Сем кивнув. "За кілька днів з Теросу має надійти нова партія товару. Мій інформатор - учень купця, ми з його батьком виконували одне замовлення у Вайтбріджі, де був наш сиротинець. Він каже, що купець ризикує тепер, коли ти призначила Селдрика черговим. Мені потрібно, щоб ти спокійно пропустила корабель, а як тільки він пришвартується в Касмірі, я піду за найманцями".

"Він мав рацію, король Магнус справді послав найманців".

"Мені теж було важко в це повірити. Сноу, я добре знаю Магнуса, його треба було по-справжньому спровокувати, щоб він вчинив так проти твого батька". Сем виглядав засмученим і втомленим, невже я перевантажила його цією справою?

"Я повідомлю Селдрику. Дякую, Семе."

"Ви обоє, залишайтеся тут. Я йду до Еліаса", - сказала я, розправляючи плащ, який майже нічого не приховував.

Пен твердо стояла на своєму і не допомагала мені в спокушанні зарученого чоловіка, тож я зупинилася на найкращому з того, що знайшла, - тонкому голландському сліпі довжиною до стегна, який завдяки хитромудрим швам достатньо приховував усі делікатні місця. Я надто довго розбиралася, де що лежить, і вже запізнювалася, він мав їхати на світанку, а в мене залишалося лише кілька годин. Еліас потроху починав розслаблятися біля мене, і незабаром він отримає завдання від Морегана відправитися на тиждень на північ зі своєю командою, тому я хотіла підготувати ґрунт до його від'їзду. Він скаже мені, я була у цьому впевнена, а якщо ні, то я використаю свій борг. Зараз же, скільки б я не намагалась переконати себе в протилежному, я робила це і для себе. Забути срібноокого змія було важко, тоді як він легко вислизнув зі своїх думок і уваги, навіть не намагаючись уникати мене, як я намагалась уникати його. Тож я знову скористалася наступною найкращою порадою у вирішенні чоловічих питань, яку мені дала стара куртизанка з будинку розваг у Фернфоссі. *Залізити в ліжку до іншого.* Такого зі мною ще ніколи не траплялося, я надто багато думала про чоловіка, власне... думала про чоловіка взагалі. Коли немає матері, опікун, який чотири години пояснював мені що таке секс, друг, який зрадив мене, і ще один, який сміявся з моїх проблем, це не здавалося найкращим виходом, це було найкращим виходом, тож я прислухалася до поради. Це мало вивести мене з цього безпрецедентного туману, інакше я офіційно оголосила б себе божевільною.

"Ні", - рішуче заперечив Кіліан. Тепер він заговорив? Кілька днів він навіть не дивився на мене, і це все? Ні?

"Так", - сказала я, поправляючи косу. "Це не обговорювалося".

Він похитав головою. "Залишити тебе на самоті теж не обговорюється, особливо з ним".

Що саме він мав на увазі? Мої губи скривилися в усмішці. "Боже, приєднуйся до нас у ліжку".

Він наблизився, скрегочучи зубами, і цей сильний рух м'язом закарбувався в його щелепі. "Гаразд."

Я знала, що він здасться. Я коротко посміхнулася йому. "Гаразд."

"Я буду наглядачем, мені не дуже подобається дивитися, як тебе трахають, але, гадаю, це частина роботи".

Я мало не вишкірила на нього зуби. "Ти абсолютний мудак".

Він міцно схрестив руки і ввічливо кивнув. "Нема за що. Врятував тебе від двох хвилин роботи. Позбавив клопоту з роздяганням, миттям і одяганням".

У мене відкрився рот, і я побачила, що Нія ледве стримує сміх, що ще більше мене розлютило.

"Передай ідіоту, що ти не поїдеш".

"Що?"

"Все ще хочеш, щоб я сидів і дивився?" - холодно запитав він.

"Гаразд."

"Добре", - повторив він майже весело і кивнув.

"Тоді ходімо", - сказала я, знизавши плечима, і вираз його обличчя змінився.

"Приходь і подивись. Я не люблю, коли на мене дивляться, але я дам тобі шоу, якого ти ніколи не матимеш сам".

Я пройшла коридором, тримаючи його за спиною. Невже він не дізнався, що я безсоромна?

"Це не смішно", - вигукнув він, ідучи за мною.

"Ти скоро дізнаєшся, що я з цим не жартую".

Я постукала у двері Еліаса, і не минуло й секунди, як вони відчинилися. Білявий жеребець стояв напівголий, його очі бігали між мною і Кіліаном. Його посмішка і хвилювання зникали, коли він дивився на мого охоронця.

"У мене немає цілої ночі, Еліасе", - сказала я, проштовхуючись всередину.

"Не хвилюйся, - сказав Кіліан, коли я зайшла всередину, перш ніж сісти на стілець у кутку. "Він не буде тримати тебе так довго".

Еліас розгубився ще більше, ніж будь-коли, коли запитав: "Що відбувається?".

"Він наполягає на тому, щоб пильнувати безпеку".

Еліас насупився. "Яка безпека?"

"Ти", - сказала я, знімаючи плащ. Очі Кіліана ковзнули по моєму тілу, коли плащ зісковзнув до моїх ніг, залишивши мене в тоненькому коротенькому халатику. У кімнаті було темно, лише мерехтливе світло свічок, але я була впевнена, що навіть темрява не могла приховати, як мало на мені було одягу. Він швидко перевів погляд на велике вікно і сердито потер підборіддя міцною рукою.

"Мені потрібно поговорити з нею наодинці, залиш нас на хвилинку", - попросив Еліас Кіліана.

Натомість мій непокірний охоронець лише відкинувся на спинку стільця, схрестивши щиколотку на коліні, перш ніж сказати: "І я вимагаю аудієнції з самим Фейдером. Сяй небесам своєю вензорською посмішкою, може, вони кинуть драбину вниз".

Мій рот розтулився, і Еліас звузив очі на мого незвично грубого охоронця, перш ніж повернутися, щоб натягнути мій плащ. Обхопивши мене за плечі, він розчаровано зітхнув. "Я не хочу робити це на зло комусь іншому".

"Це не зі зла", - збрехала я, і мій погляд спіймав посмішку Кіліана. Звідки, в біса, він знав, коли я брехала? Чому я дозволяла йому знущатися наді мною?

Еліас поклав руку на мою щоку, а потім швидко прибрав її. Раніше він ніколи не мав проблем з тим, щоб торкатися мене, якщо взагалі мав проблеми з тим, щоб відірватися від мене. "Сноу, ми не повинні цього робити".

Я мала б підштовхнути, вигнати Кіліана і змусити себе пройти через це, але я цього не зробила. Еліас був не з тих, кого я намагалася обдурити і вибити зізнання, таких людей, як він, ніколи не доводилося переконувати, можливо, саме тому було важче отримати те, що я хотіла, силою. Зітхання. Коли ж у мене з'явилася совість?

"Іншим разом", - сказала я, збираючи свій плащ назад.

"Сноулін".

"Іншим разом, Еліасе. Я не знала, що ти так швидко здасися". Піднявшись навшипиньки, я поцілувала його в щоку і гордовито вийшла з кімнати. Мало того, що

мої плани були зруйновані і, ймовірно, зменшився зв'язок з Еліасом, так він ще й розлютив мене. Він знав, що я ніколи не піду на це, знав, що Еліас теж не піде на це.

"Ти за це заплатиш", - пригрозила я. Він не відповів. "Ти мудак". Тиша. "Набридливі адріатичний шматок лайна". Коли він не відповів втретє, я зупинилась і розвернулась до нього.

"У нього є почуття до тебе".

Я замовкла, а потім проковтнула жовч, від якої мене мало не знудило. "Він не має."

"Має". Між його бровами зібралася хмурість. "Це тебе турбує?" - запитав він, вивчаючи мої риси обличчя. "Це турбує тебе. Чому?" Він виголосив цілий монолог, поки я залишалася враженою своїм жалем. Він був такий впевнений у своїх припущеннях, і я ненавиділа, що це були правильні припущення.

"Еліас добрий, милий і ніжний. Я не хочу завдавати йому болю".

"Ти нічого до нього не відчуваєш, то чому тебе це повинно хвилювати?"

"Звичайно", - пирхнула я. "Моє чорне серце не може цього зробити."

Він насупився. "Тобі обов'язково весь час бути такою пихатою іронічкою?"

"Хвалькувата іронія?" запитала я, наближаючись до нього, але зберігаючи дистанцію. "Хіба ти не можеш бути нестерпним підтирачем дупи богів, варварським шматком суворого виродка?"

"Коли твоє величне, могутнє, нешанобливе, марнославне "я" зійде з цього високого коня".

Я зняла капця і жбурнув його в нього, як це роблять усі спокійні і зібрані люди в момент люті. "Я теж так зроблю, коли ти візьмеш цю палицю зі своєї дупи, божевільний, несамовитий, гігантський шматок плоті, чий мозок працює лише на двох рядках священного лібре".

Він похмуро засміявся. "Принаймні, я не зробив свій гнів усією своєю особистістю".

"Я могла б бути проти того, щоб показувати емоції, не використовувати їх, містер, вся моя особистість обертається навколо моєї ненависті до *ібрис*, але зачекайте, хіба я її ненавиджу? О, я ненавиджу її, але давайте називати її красивою, говорити їй гарні слова, а потім думати про те, щоб трахнути її, коли я не можу витримати її вигляду, не кажучи вже про дотик до неї, але, знову ж таки, я все ще ненавиджу її". Я викрикувала ці слова, задихаючись і відчуваючи, як пульс гуде у вухах.

"Йди до себе спати, Сноу, негайно."

"Ти не мій батько, Кіліане, не мій друг, не мій коханий. Ти для мене ніхто. І кожен день, кожну мить, саме твоє існування і твій рід підживлює всю ненависть, яку я можу відчувати, тому не потрібно так сильно намагатися потрапити на мою погану сторону". Я мовчки дивилась на нього. Він не говорив, лише дивився.

Скажи, що ти теж мене ненавидиш, - хотіла сказати я, але не хотіла, щоб він мене ненавидів.

"Спи, я не можу бачити тебе такою".

"Наприклад?"

"Втомлена, безрозсудна... ламаєшся".

Я відчула, як у мене перехопило подих. "Я не... ламаюся. Не роби цього, не змушуй мене виглядати слабкою. Я не слабка."

"Ні, не будеш", - сказав він, взявши мій капчик і ставши навколішки, щоб підняти мою ногу вгору, взуваючи його. Його пальці м'яко зісковзнули з моєї литки, і я вдихнула, відчуваючи, як тремтіння повертається до мого шлунку. "Все ламає сніг, навіть сталь".

Злися на нього, чорт забирай. "Я думала, що я ваза".

Він стримав посмішку і став за кілька сантиметрів від мене. "Безумовно, не з глини". Його очі блукали по всьому моєму обличчю, здебільшого над губами. "Не зустрічайся з ним більше".

"З ким?"

Він заплющив очі, майже придушуючи свій гнів, перш ніж вимовити "Еліас".

"Він мені потрібен".

Він похитав головою. "Ні, не потрібен".

Ні, не був. Хто мені був потрібен так це він, я хотіла його, я думала про нього, і найбільше я ненавиділа хотіти, потребувати і думати про нього. Я на мить замислилася над тим, що накинула на себе. "Чому я не повинна бачити його, Кіліане?"

"Тому що".

Я втомлено засміялася і відкинула голову назад, щоб зустрітися з його високим, піднесеним поглядом. Що я очікувала почути? "Я буду бачитися з ким захочу, трахатися з ким захочу. Є заперечення?"

Його погляд виглядав так, ніби він хотів багато чого сказати, але він лише зробив крок уперед, опинившись майже впритул зі мною, і я зробила кілька кроків назад. Він переслідував мене, поки моя спина не зіткнулася з дверима, а потім нахилився впритул, його обличчя нависло над моїм. Тіні закривали його обличчя, приховуючи його погляд, але я відчувала його над собою. "Немає. Роби, що хочеш".

Його слова пролетіли повз мої губи, мої коліна ослабли, і я мало не впала назад, коли він клацнув дверима.

Його рука обхопила мене за талію, утримуючи від падіння назад. Він тримав мене деякий час, він не рухався, і я теж. Його великий палець рухався колами по моїй шкірі, під ним танцювали мурашки. "Ти в моїх обіймах, і знову з усіх неправильних причин".

Я сподівалася, що він не помітив, як голосно барабанить пульс у мене в грудях, і як мої легені прагнуть його вдихнути. "Я не можу бути в твоїх обіймах з будь-якої іншої причини".

"Ні... ні, цього не може бути". Він підніс руку до мого обличчя, але зупинився, перш ніж відсмикнути і відпустити. "Спи."

Я глибоко вдихнула, коли відчуття його покинуло мене. "Це не так просто".

"Я знаю. Спробуй, і якщо не зможеш..." - він зупинив себе.

"Прийти до тебе?"

"Це просто ще одна хибна причина, щоб ти прийшла до мене. Не думай про це більше, просто приходь".

Якби все було так просто. "На добраніч". Я зупинилася і повернулася до нього. "Чому ти ніколи не бажаєш мені добраніч?"

"Тому що всі ночі хороші".

"Ах." Я моргнула від усвідомлення. "Ваше благословення."

Він кивнув. "Наше благословення."

Я кивнула йому і пішла до входу, зупинившись лише тоді, коли він сказав: "На добраніч, Сноу".

Так легко було змусити мене забути, ким він був і ким я була, і знову захотіти його. Нерозумно і нерозважливо хотіти його.

РОЗДІЛ 28

ВІЙНА І ПРАВДА

Кіліан.

Нія та Сноу не розмовляли вже кілька днів. Вона покинула межі замку лише з Кейденом і Малом, які описували її як таку, що перебуває у веселому настрої, незважаючи на все, що сталося. Вона не відступала, щоб вибачитися перед Нією, і не давала їй часу, щоб пояснити або навіть вибачитися самій.

Чому я не повинна його бачити, Кіліане? Для мене просто, тому. Для неї було б абсолютним божевіллям, якби я вимовив ці два слова. Мені боляче.

Еліас кілька разів залицявся до неї під час свого перебування в замку, не приховуючи прихильності один до одного. Спроби уникнути їхньої зустрічі були марними. Вона дбала про те, щоб усі бачили, що вона робить. Я намагався позбутися образу цих двох, щоб він більше не мучив мене.

Нія сиділа за обіднім столом, втративши будь-який вираз обличчя, занурюючись у втому. Я не знав, що вона здатна відчувати емоції Сноу до тієї ночі, коли вона божевільно побігла до садів. Нія схопилася за груди, чужа паніка наздоганяла її тіні. Вона не могла дихати, поки я не встановив зв'язок і не увірвався в кімнату сплячої принцеси, розбудивши її від кошмару, в який Нія випадково пірнула. Її вигляд був настільки болючим, що я не одразу наважився набратися мужності і подивитися на неї. Після того, як вона прокинулася і побігла, Нія затримала мене і розповіла, що відбувається з нею щоночі, що ці кошмари сняться їй відтоді, як загинула її сім'я. Разом з Малом ми погодилися допомогти відпустити душі, які чіплялися за неї, на небеса, де вони мають спочивати; душі, які Сноу тримала прикутими до себе. Ми очікували, що вона погано відреагує, але я ніколи не думав, що вона зверне свій гнів на Нію. Вона відчувала мою провину, можливо, так воно і було.

"Вона ніколи мені не пробачить, ти ж знаєш", - сказала Нія, зашнуровуючи руки в рукавичках. Вона пробачить, незважаючи на те, що Сноу була засмучена і розлючена її діями. Я знав, що вона дбала про Нію більше, ніж про себе. Вони з Кейденом часто були її першою турботою, першими, на кого вона кидала погляд після того, як минали небезпеку, єдиними, ким вона цікавилася, чи їли вони, чи спали, чи відпочивали, єдиними, до кого вона оберталася, щоб переконатися, що вони все ще поруч і в безпеці, першими, кого вона шукала, коли була щаслива.

"Я була у відчаї. Бачити її такою не тільки тієї ночі, але й роками, це важко. Складні часи вимагають складних заходів, я знала, що їй не сподобається те, що я пропоную, і я очікувала її реакції, але я думала, що вона відступить заради своїх близьких, заради мене".

"Дай їй час. Дозволь їй подумати про свою провину і про твої наміри. Вона не дитина і досить розумна".

Вона похитала головою. "Це не допоможе, вона не дозволить цьому допомогти. Це нагадування, щоб вона не забувала про свою мету. Те, що вона сказала в той день, вона не з тих, хто бреше, вона зобов'яже до цього, гнів, помста і все інше". З кожним словом її голос стихав, не бажаючи вірити в те, що вона сама сказала.

Ми деякий час стояли в тиші та взаєморозумінні, відокремлюючи власні думки, поки позаду неї не з'явився Кейден. Його тіні були незадоволеними і злими. Відтінки недовіри, розчарування і занепокоєння передавали не лише його емоції, але й риси обличчя.

"Залиш нас, Нія", - наказав він, холодно кліпаючи повільно, його погляд у капюшоні був смертоносним.

Вона стояла обличчям до нього, випнувши підборіддя з викликом. "Ні, не відступлюся. Ти знаєш її довше, ніж я, ти знав, як вона страждає, але в той день, коли ти міг би допомогти, ти відступив".

"Ти маєш рацію, я відступив, я роками ганявся за нею по цьому божевільному лісі, я притискав її до себе ночами, коли мені здавалося, що вона зараз закричить, у дні, коли мені здавалося, що я втратив її через її власний розум. Коли вона не говорила, не їла і навіть коли забула дихати, Нія. Але тоді вона була дитиною, тепер вона жінка, воїн. Я не диктую, не командую і не приймаю за неї рішення, бо поважаю її. Я волію бути поруч, щоб годувати і колисати її, ніж не бути поруч взагалі. Я б порадив, замість того, щоб вирішувати за тебе, знайти її, поки ти не втратила цей шанс. А тепер залиш нас, - наказав він. Його слово було уїдлигим, але в ньому було стільки правди. Він відчував кожне сказане слово, він мав до неї безмірну любов, іншу сильну любов, таку, що могла б потрясти гори. Нія була її теплом, а Кайден - її щитом, не лише від небезпеки, але й від усього, що мало на меті завдати їй найменшої шкоди, іноді навіть від правди, але ніколи - від неї самої. Здається, вони обоє забули, що Сноу була її власним злом, її власним болем. Поруч із ним вона почувалася живою, бо він, як і вона, нешанобливо відволікався. Але скільки дощів має пройти, щоб неглибоке поховання повернулося на поверхню?

Нія, зворушена його словами, послухалася і залишила нас наодинці.

"Я скажу коротко і зрозуміло, щоб і варвар зрозумів", - сплюнув він, сповнений злоби. "Ти, можливо, і потрапив у свідомість Нії, але щоб дістатися до Сноу, тобі доведеться пройти крізь мою. Запевняю тебе, це не буде приємна подорож. Якщо ти спробуєш зробити хоч трохи більше, ніж покладено на тебе твоїм жалюгідним королем, я щотижня надсилатиму їм твій шматок, загорнутий у твої нутроці. Я достатньо ясно висловився?"

"Я буду робити все, що вона мені дозволить, ти говорив такі величні слова про те, що не будеш вирішувати за неї, але тут ти робиш те саме".

"Це була пропозиція, лише пропозиція. Решта, однак, була погрозою, яка, я думаю, повинна бути вкладена глибоко в твою м'яку голову", - сплюнув він, тицьнувши пальцем собі в голову, перш ніж розвернутися, щоб піти.

Все, про що я міг думати - це про неї, все, про що я міг мріяти - це про неї, але ми ніколи не мріяли. Адріати ніколи не мріяли, але я мріяв про неї. Її посмішка, її пронизливий золотий погляд, її слова, її жахливе життя, її шрами, її сила, її помста, вона - вона була в моїй голові, відмовляючись дозволити мені зосередитися на чомусь іншому. Моя голова все ще була напруженою від напруги - нестерпної напруги, коли я витягнув себе з холодної ванни. Я нарешті знайшов спокій і тишу, але мені хотілося шуму. Лише її шуму.

Хена і темне небо. Я здригнувся, увійшовши до своєї кімнати, натягуючи на голі груди найближчий предмет одягу.

"Я не сором'язлива червоношкіра дівчина, Кіліане, в цьому немає потреби, - сказала Сноу, відкинувшись на спинку комода. Її очі кинулися на рушник, обгорнутий навколо моєї талії, а на губах з'явилася чиста посмішка. "У цьому теж немає потреби".

"Як ти сюди потрапила?"

"Мал - любий".

Він був би підвішений за вуха, якби я побачив його обличчя. Відкинувши ганчірку, я схопив рушник за нею, а золоті мерехтливі райдужки пильно стежили за мною. "Чого тобі треба, чи капітан тебе не задовольнив, і ти прийшла влаштувати шоу?" запитав я, натягуючи штани.

Вона закусила нижню губу, її обличчя засвітилося від веселощів. Чорт забирай цю жінку. До біса мій розсіяний самоконтроль.

"Сьогодні тільки ти і я", - сказала вона, відштовхуючись від комода, шовкова сукня шавлії, яку вона носила, зсунулася разом з нею. "Ми їдемо з території замку".

"Чому? Де Нія?" Нехай вона не покарала свою подругу, боги, що ця жінка робила? Нехай Нія буде здорова.

Вона ходила по моїх покоях, заглядаючи за меблі, її палець проводив лінію вздовж стін. На її обличчі закарбувався вираз мисливця, який грається зі здобиччю. Вона гралася зі мною. "Мила зрадниця звільнена від своїх обов'язків до подальших розпоряджень".

"Це обов'язково було робити?"

Вона зупинилася і невинно підняла на мене брову. "Зробити що?"

"Виплеснути ще більше отрути на одного з небагатьох, хто, здається, дійсно любить тебе? Хіба тих небагатьох не замало, що ти так вільно витрачаєш свої шанси, чи гадюці не потрібні компаньйони?" Мені не сподобалися слова, що злетіли з моїх вуст, але зараз було легко не любити її, і я побоювався за Нію.

"Я не знаю, ти мені скажи, ти ж їхній родич, так?" - запитала вона з східною посмішкою, щосили кліпаючи віями. Битва, в якій я мав би загинути, вона вже виграла війну, не піднявши меча.

Вона дивилася на мене з такою огидою, повільно кліпаючи, не зводячи з мене погляду; тепер мені хотілося задушити її, і не по-доброму. Повітря ставало важким, майже задушливим. У кімнаті не було жодного вітерця, але її темне волосся легко розвівалося навколо неї. Таке привабливе створіння. Тільки чому, чому, заради богів, вона стільки разів вмикала свій фасад, і чому вона робила це навіть для того, щоб завдати болю тим, хто піклувався про неї?

"Ти маєш намір позмагатися зі мною у витріщаннях?" перепитав я після її гучного мовчання.

"Ти переможеш, ти ж любиш дивитися на мене", - сказала вона, наближаючись, розсунувши мої коліна, щоб стати між нами. Її тонкі пальці в рукавичках схопили моє підборіддя, піднімаючи мою голову вгору, щоб зустрітися з її поглядом. "Не сердься на мене за те, чого ти не розумієш".

Чорт забирай, знову ця жінка. Мої пальці стискаються в кулаки, я забороняю собі обхопити її руками. "Не торкайся мене, Сноу". Не торкайся мене, інакше пошкодуєш про те, що я зроблю далі, коли ти будеш притиснута до ліжка, мій рот на твоєму, мої руки на твоєму тілі, і ти будеш викрикувати моє ім'я. Коли я порушу всі обіцянки, які дав собі. Переступити через кожну межу, що стримує мене, і мати тебе. Ось що я хотів сказати. Натомість вийшло ось так. Ніби я не жадав її кожної миті дня і ночі.

Вона прибрала руку від мене. "Іноді я забуваю, хто ти і хто я. Яким забороненим і відразливим є для тебе мій дотик".

"Іди", - зумів зібратись я. "Зустрінемося на вулиці". Я ніколи не злився на неї. Я завжди був злий на себе.

"Ти схожий на мокре цуценя", - сказала вона, куйовдячи моє волосся перед тим, як попрямувати до дверей. "Не змушуй мене чекати".

Мої руки впали на обличчя, і я видихнув з важким видихом і деяким полегшенням, що я не втратив самовладання.

Вона стояла біля дверей, на щастя, загорнута в теплу хутрянну накидку, її очі губилися десь далеко, але в них не було більше гостроти, лише втома.

"Скажи мені, що це твоє обличчя переосмислення".

Вона коротко глянула на мене. "Це моє обличчя "чим би мені перекусити".

"Ти що, не їла?"

"Я не люблю їсти на самоті", - сказала вона, відштовхуючись від стіни в напрямку темних коридорів замку.

"Тоді треба було запитати Нію".

Вона зупинилася і звернула всю свою лють на мене. "Замовкни."

"Чому?" запитав я, підійшовши до неї віч-на-віч. "Чому ти використовуєш весь свій розум і всю свою кмітливість для таких жакливих, болючих і страшних речей, але не бачиш друга, який піклується про тебе, і ставишся до неї майже як до ворога?". Вона страждає, Сноу".

"Чому?" - майже вигукнула вона у відповідь. "Чому, і чому ти можеш знати мій гнів, але ніколи не зрозумієш мого болю? Ніхто з вас, усі ви".

Мої ноги ледь не спіткнулися на крок назад від цих слів і срібла в її очах. Я помилявся, чи не так? Я знову помилявся щодо неї. Було щось ще, і вона мала рацію. Невже я не помітив, що вона відчувала? Невже я забув, якою розбитою вона була після того, як ми покинули Америку? Невже я забув, як сильно вона нас ненавиділа?

Вона мовчки провела нас через стіни замку, а потім через міські мури, кажучи охоронцям, що не може заснути і хоче очистити свій розум. Вона запевнила їх, що її охороняють і що вона швидко повернеться. Коли ми виїхали з лісу, я вже зовсім не знав, куди ми їдемо, окрім того, що ми їхали на північ.

"Куди ти нас тягнеш?" запитав я, коли ми пірнули вглиб порожніх темних земель після того, як покинули Соболину Прірву. Вона навіть не відкривала рота, щоб вдихнути, не кажучи вже про те, щоб заговорити за весь час нашої подорожі.

"Терпіння, я бачу, ще одна чеснота, якої тобі бракує".

Тепер вона справді гралася і ходила по тоненькій ниточці. Чому вона була такою потайливою?

Вона зіскочила з коня, і я пішов за нею, обережно крокуючи лісом, і, як мені здавалося, вона щось замислила. Перед нами розрісся табір, прихований високими хвойними гігантами. На дахах майоріли асіордські прапори, навколо нього вимальовувалися солдати, що поспішали до нескінченних обов'язків. Мої думки плуталися між кожним наметом, що здіймався на кілометри. Вона знайшла його, табір, який сховав генерал Мореган, про який їй розповідав Семюель. Я мав би знати, що вона так просто це не залишить. Він простягався на милі, важкий стукіт молотків,

що били по металу, тупіт солдатів, осколки крижаного вибуху верглазерів, що висіли в повітрі. Сайлас розбив тут величезний військовий табір, з ким вони готувалися воювати з такою артилерією?

"Що ми тут робимо? Ти присягалась не приходити. Ти обіцяла генералу, що не прийдеш."

Її голова закрутилася, вбираючи в себе табір. "Я пам'ятаю, що сказала *"добре"*, але це не обіцянка. Сем хвилювався, що зробить мені честь і покарає мене, але я зроблю це сама". Мазохістка, цю жінку хвилювала небезпека, яку вона відчувала.

Я потер скроні, випромінюючи розчарування. "Як Ваша Високість має намір увійти туди?" Семюель мав рацію, не бажаючи бачити її тут, солдати і верглазери кружляли навколо нескінченно, незліченна кількість і сильна охорона.

"Заведи мене всередину, в той намет", - сказала вона, вказуючи на великий намет у кемпінгу. Вона зовсім збожеволіла. Я мав завести її у військовий табір, що належав її власному батькові, який, як я знав, був би більш ніж щасливий покарати її за це, якщо її спіймають.

"Ні", - різко відповів я. Я не був її іграшкою, не кажучи вже про те, щоб наказувати.

Вона звузила очі в щілини. "Відведи мене, або я піду до того табору, накривши обличчя шарфом і капюшоном, залишивши їхню уяву гратися, а свої обов'язки взяти на себе. Я знаю, що ти хотів би побачити, як стріла пронизує моє серце, але через півтори місяця, чи не так?" - провокувала вона, підводячись з-за куща, в якому ми ховалися.

У моїй голові почалися розрахунки, як звалити її, зв'язати і відвезти додому. Немов прочитавши мої думки, вона похитала головою і вказала на ревучу Мемфіс.

"Боги, ти жадлива жінка", - застогнав я, закриваючи руками розлючене обличчя.

Вона насміхалася. "Здався, що не можеш образити мене в Дарсані?"

"Ні, я справді хотів, щоб цього разу ти зрозуміла, що тебе образили". Я мав одноосібно забрати її право на вогнище небезпеки, від якої я присягнувся її захищати.

Я підвівся і схопив її за руку, вона здригнулася від мого обійму. Я подумав, чи не зробив я їй боляче, чи не загоїлися її долоні, чи не з'явилися нові рани? Я відвів нас обох за намет, де не помітив жодного солдата, що кружляв навколо.

Вона зіщулилася і трималася за голову, згасання давалося їй нелегко.

"Боги, як ви робите це так часто і не падаєте?"

"Практика". Я два роки вибльовував свої кишки, коли тільки вчився, але це була найлегша частина моєї магії, яку я осягнув. Потік духовної мани був безмежним і нескінченним, його було важче спрямовувати, ніж порційну життєву ману, якою володіли стихії. Наша магія вимагала найбільше тренувань і найдовше приносила плоди. Стихіям вона давалася легко, як друга шкіра, їм треба було лише викликати її з себе. Тоді як мені доводилося витягувати шматочки з вічно текучого туману, іноді занадто сильного, а іноді недостатнього.

Ми дочекалися, поки голоси всередині стихли, і увійшли до великого намету. Всередині стояло кілька столів, а на них були розкладені великі карти. Карти не лише Асійорда, але й усіх інших королівств, окрім Адріати, яку я помітив. Вона кружляла навколо них, а я стояв поруч з нею на сторожі, щоб у разі небезпеки ми зникли.

"Серафим, чорт забирай, він мав рацію, - пробурмотіла вона, проводячи пальцем по чорнилу. "У нього є карта Хейса і він відправив наказ відправити туди два нових кораблі". Її обличчя змінилося, брови нахмурилися, а очі звузилися, вдивляючись у деталі мапи. "Ханай", - рахувала вона, витягуючи мапи одну за одною. "Мирдур, Соларія, Елдумур, Врамметен. Він не має стільки сили, щоб витягнути їх усі".

Вона повернулася до мене. На її обличчі з'явився вираз звинувачення. "Адріата допомагає йому, чи не так? Тому не вистачає лише твоєї карти? Ти допомагаєш моему батькові в тому божевіллі, яке він задумав".

Я похитав головою на її безпідставне твердження. "Адріата не робить нічого подібного, обережніше, тикай пальцем".

Вона випромінювала гнів, майже світилася в ньому. "Скажи мені, я хочу почути це від тебе. У чому ти йому допомагаєш?"

"Продукти, спеції, худоба і ще дещо, землі для роботи без податків, короткий шлях до Врамметену і ще кілька угод про пересування", - пояснив я. - "Ми домовилися, - сказав я. - Ми не будемо вступати у війну. "Це угода, Сноу, а не спільний акт війни".

"Натомість?"

"Стіна буде знесена, ми зможемо продовжувати і укладати нові торгові угоди з іншими королівствами, вільно пересуватися. Це було головним наміром, більше не бути в пастці, і я маю на увазі не лише Високий Мур".

"Детально".

"Я не зобов'язаний це робити".

"Детально, Кіліане", - вигукнула вона, майже тремтячи. Тіні не повинні були знати, що навколо неї ореол полум'я. "Не грайся зі мною в ігри".

Я провів рукою по очах, глибоко вдихнувши. "Нам це вкрай необхідно. Адріата руйнується, спочатку повільно, а останніми місяцями ще гірше. Темне море більше не тримає евдемонів на відстані, вони захоплюють наші міста. Наші землі стали холоднішими, суворішими, вологішими, врожай знищено, тварини потонули, села спорожніли, бо адріати тікають з усіх боків, дехто навіть до Врамметену. І... неблагословенні якимось чином проростають, як лісова пожежа. Твій батько запропонував цю угоду близько двох років тому, дуже наполегливо, і лише нещодавно ми були змушені прийняти її, коли всі наші спроби відвернути ці події приводили нас нікуди, крім нього".

Вона посміхнулася, а потім поступово хихикнула, не тому, що не повірила мені, вона була задоволена. "Це відбувається по колу, чи не так? Як колесо нещастя. Як це поетично".

"Немає нічого поетичного в тому, що тисячі життів знаходяться в небезпеці і втрачені".

"Страждання - найкраща рима. "Помри, плач, о Боже". Її очі забігали по кімнаті. "Умова - яка була умова на яку ви не погоджувалися? Яка умова тебе переконала?"

Вона знала, але я не хотів, щоб вона почула це від мене. "Ти", - нехотя зізнався я.

"Звичайно. А що мій батько пропонував на початку?"

"Твою зведену сестру."

Вона повільно кивнула, на її губах то з'являлася, то зникала жаліслива посмішка. "Френ, мабуть, більше сподобається вашому королю, ніж я. Ніхто не любить приручати коня, якщо можна просто купити дресированого поні, але, гадаю, у нього більші плани, ніж приручити мене".

Злитися на неї було нестерпно, і я досить довго прикидався, щоб переконати себе в тому, що це безуспішно. Я взяв її холодне обличчя в руки, і вона нарешті розплющила очі. Млява, все в ній зацімло, від кінцівок до погляду. "Це не король просив про тебе, це рада, і ніхто тебе не скривдить. Не бійся його, ти в тисячу разів сильніша і страшніша за нього".

"Це все через мене, і так було завжди, Кіліане. Тобі може знадобитися ця угода, але моя смерть потрібна тобі більше".

Я похитав головою. "Цього не станеться, ніколи".

"Тебе прислали сюди вбити мене?"

Я не міг приховати свого шоку. Вона справді думала, що я прийшов зробити їй боляче. "Я сам прийшов сюди, Сноу, я сам запропонував прийхати сюди, щоб захистити тебе, і я зазнав більше невдач, ніж мені хотілося б згадувати, але це те, в чому я присягнувся і в чому я буду присягатися своїм життям. Тепер, до самої смерті, я буду захищати тебе. Прийми мою правду".

"Навіщо я була потрібна раді?"

Я не хотів, щоб вона це почула, але їй довелося, це була правда, яку вона заслуговувала знати. "Від страху, що твій батько все ще може мати на тебе свої грандіозні плани. Старі кажани дали б тобі ще тисячу і одну причину, щоб знову тебе випробувати, тримати подалі від батька, спробувати стерти пророцтво твоєю присутністю".

"Чому король дозволив це? Навіть при всьому цьому він не може погодитися на це, одружитися зі мною".

Я провів пальцями по її волоссю, яке воно було м'яке. "Він... він був молодим, коли прийшов до влади, вони створили досить велике власне угруповання, і коли приходить час голосувати з питань, вони топлять більшість. В Адріаті навіть королю потрібен дозвіл, щоб діяти у великому масштабі. В Адріаті немає лордів, у нас є Місячний суд і Нічний суд. Перший - це рада, а другий - король і його приватні радники, і обидва приймають рішення в унісон".

Вона здивовано моргнула. "За все?"

Я кивнув. "За все."

"Це ж смішно, він може замінити їх усіх, та й хіба це король, якщо у нього дуже мало влади над рішеннями? І хіба це дійсно велике рішення?" - запитала вона, майже на одному диханні змушуючи себе кашляти.

Я посміхнувся їй. "Він намагається залучити до ради нові уми, деякі з них вже починають щось змінювати. У Раді вже кілька десятиліть панує порядок, народ, генерали, капітани та багато інших людей полюбили багатьох з них, довіряють їм. Важко позбутися їх, не викликавши заворушень. Але, як ти вже казала, він - жаба короля, рада його не дуже любить, тому він іноді робить те, що хоче, незважаючи на те, що вони кажуть. Крім того, так, це дуже грандіозний вчинок - ти будеш королевою Адріати, ти будеш моєю королевою".

Вона здригнулася і злегка скривилася на останній частині. Це вже не був грайливий жарт. Вона справді буде моєю королевою. "Чому твоя карта не тут?"

"Вони не змогли б використати її, навіть якби спробували. Гадаю, тобі може бути знайоме те, що ми називаємо *елхаар*, магічний туман або *згана* в Калгнані". Я пояснив. "Порушники, ти коли-небудь замислювалася, чому вони завжди проходять парами або з провідником?"

"Для... розмови?"

Я знову посміхнувся. "Якщо справжній адріатянин не буде з тобою, коли ти перетнеш річку Нікс, *ельхаар* заблукає, декого зведе з розуму, а багато хто загине. Це пересторога, всі ці карти. У нас теж є мапи Асійорду та інших королівств, нема чого хвилюватися".

"Ти не знаєш мого батька."

"Я знаю його силу, Асійорд могутній, але не дурний, подивись на це", - я показав на карти, що лежали на столі. "Це вже не смішно. Моріко з Ханаї, Магнус з Соларії,

чорт забирай, навіть Велика Діва не будуть сидіти і терпіти ще один напад. Вони сприймуть це як акт війни проти континенту".

"А як же мій дорогий наречений?"

"А як щодо цього ідіота?"

Вона прикусила усмішку. "Чи не розлютиться він?"

Я кивнув. "Так, але, на відміну від інших, він не перестав бути обережним і налаштованим проти твого батька.

Вона заспокоїлася, я побачив це по її грудях, які постійно піднімалися. Вона потягнула обидві мої руки вниз. "Не роби цього, якщо не збираєшся мене поцілувати. Це викликає у мене жахливі брудні думки".

"Я матиму це на увазі". сказав я, роблячи крок назад. Це дало мені ті ж самі брудні думки. "Щось ще, що мене повинно втомлювати?"

"Так", - тихо сказала вона, риючись у купі документів поруч із картами. "Завжди залишайся вдягненим. Одного разу я вже достатньо натерпілася, побачивши тебе голим".

"Дай мені знати, якщо тобі знадобиться допомога".

Вона перебирала якісь папери. "Все гаразд, дещо старою мовою Іслойт, шифр, здається".

"Не з цим."

Навіть не обернувшись, вона вдарила мене різьбленим чорним прес-пап'є у вигляді коня. "*Klaghne*."

Я зловив його в повітрі, перш ніж він влучив у мене. Її одержимість кидатися в мене предметами викликала занепокоєння, але була чарівною. Зависнувши над нею, я поклав її на місце. "Я можу читати старою мовою аслойт, якщо тобі теж потрібна така допомога".

Вона божевільно закліпала очима. "Як?"

"Можливо, я думав, що зможу справити враження на асйордську принцесу?"

"Смішно". Вона голосно видихнула, бурмочучи щось калгнанською під ніс. "Та купа там". Раптом вона зупинилася, щось потягнуло її за собою. Вона читала і перечитувала, поки я не почув голоси, що наближалися до нас.

Я забрав у неї документи, поклав їх так, як вони були, перш ніж схопити її і знову вивести нас у ліс.

Маленька лисичка розпласталася на засніженій землі, схрестивши руки і дивлячись в нікуди, глибоко зосереджено. Я простягнув руку, щоб допомогти їй встати, привертаючи її увагу до реальності. Вона подивилася на неї, а потім на мене, перш ніж відкинула руку і самостійно піднялася.

"Якщо я подам тобі руку, ти візьмеш всю мою руку. Останнім часом всі, здається, дуже люблять брати більше, ніж я даю", - додала вона, зчищаючи сніг з одягу.

"Це тому ти так явно засмутилася на Нію, що вона взяла більше, ніж дозволила Ваша Високість?"

Вона впритул наблизилася до мене, і мені довелося опустити очі, щоб зустрітися з її вогненно-жовтим полум'ям. "Чому я так засмутилася, Кіліане, було те, що попри все, попри все, вона покладалася на тебе і довіряла тобі з усіх людей не лише мої таємниці, але, - вона зупинилася, мабуть, розмірковуючи, чи хоче, щоб я знав, - мої слабкості і страхи, які я віддала їй, тому що люблю її, тому що вірила, що вона дбає про них достатньо, щоб тримати їх при собі. Те, що вона просила тебе, не засмутило мене. Мене засмутило те, що вона недооцінила мої почуття, а отже, і мене, не зробивши навіть першого кроку, щоб відкритися мені".

Боляче - їй було боляче через Нію, а не просто злість на неї, як я думав. Мені не подобалося бачити, як їй боляче. Я підняв руку, щоб прибрати пасмо волосся, що затуляло їй око, але відступив, насторожено усвідомлюючи, що мені не слід цього робити. Чому мені було так важко втримати свої руки від неї?

"Поговори з нею, навіть якщо вона зробила саме те, що ти сказала, вона ніколи не хотіла цього робити. Було щось інше, що змусило її, як ти кажеш, "вдарити тебе у спину". Мовчання ніколи не було добрим засобом примирення, тому що немає спілкування, а там, де немає спілкування, є непорозуміння і зранені серця".

"Ну невже у тебе немає потрібних слів, - пробурмотіла вона, обурено схрестивши руки. "Знайду, тільки не зараз, не хочу, щоб мій розлючений рот зайняв мою засмучену голову і погіршив ситуацію. Розлючена я зазвичай найпідліша в кімнаті. Останньою людиною, на яку я хотіла б бути злою, є Нія. Я не дуже добре ладнаю з людьми, це займе якийсь час". Вона зробила один важкий вдих і провела рукою по волоссю, роздратовано розчісуючи його.

Ось чому вона уникала її, щоб не сказати того, чого не мала на увазі, і не образити Нію, вона давала своїм почуттям вщухнути, щоб заспокоїтися перед тим, як зробити це. Як неприємно було не знати і боротися за те, щоб розкрити її правду, вміння читати емоції принесло більше шкоди, ніж користі. Я забув читати інших без своєї магії.

"Сноулін Едлін Крігборн". Її голова піднялася до мене, швидко кліпаючи. "Чому ти така дивна?"

Вона здригнулася, приклавши руку до грудей. "Перепрошую, повне ім'я застало мене зненацька. Ти думаєш, що можете викликати мене, щоб командувати, як якийсь евдемон? Я ж *ібрис*, а не створіння з Голгофи".

Її жарт змусив мене закинути голову назад від сміху.

"Звідки ти знаєш моє друге ім'я?"

"Я знаю про тебе більше, ніж ти думаєш". Вона заперечливо підняла брови, тож я прийняв виклик. "Едлінна - це ім'я твоєї бабусі, останньої цариці Олімпії. Також на честь Едлінни названа третя охоронниця Целуму, наглядачка світанку, верхнього неба Нубілу. Ім'я також передається з покоління в покоління, це також друге ім'я вашої мами. Олімпійці вірили, що охоронниця спускається на світанку і відвідує жінок царства, щоб тренувати їх, це походження воїнів Неба, легендарного загону висококваліфікованих олімпійських воїнів-жінок. Перша *Скай* - твоя прародителька, вона пронесла це ім'я вниз, і тепер воно є у тебе". Я знав набагато більше. Достатньо, щоб написати про неї книгу. Ні, я міг би написати книгу лише про ці очі. Повну віршів про її губи і про те, якими м'якими я їх уявляв.

Її рот розтулився. "Це я дивна?"

"Так, - сказав я, відсуваючи розвіяне вітром волосся з її очей. "Дуже дивна. Найдивніша."

"Якого числа я народилася?" - зосереджено запитала вона.

"Влітку, першого серпня. Я чув, що ти була дуже товстою дитиною, не могла розплющити оченята до двох тижнів", - сказав я, сміючись їй за щоку. Я прочитав її свідоцтво про народження і щоденник акушерки, в якому було записано погодинне спостереження за нею. Вона весь час хвилювалася за неї; ця маленька дитина була надто лінива, щоб моргнути.

Вона насупилася, ляснула мене по руці і швидко запитала: "Мій друг дитинства, мій перший коханий, яка моя улюблена їжа, моя улюблена книга?"

"Твоя сестра, інших друзів у тебе не було. Здається, другий - це Кайден, гриби, що завгодно, і "Вогонь плоті" того сумнівного автора Врамметені. Ти читала її стільки разів, що вона вже розвалюється, пощади бідолашну книжку".

"Маріанна Готорн", - сказала вона, кліпаючи на мене широко розплющеними очима, а потім запитально звузила їх. "Вона не сумнівна, і твоя друга здогадка була неправильною".

"Поправ мене."

Її рот трохи відкрився, перш ніж вона відповіла: "Його звали Майлз, він друг Кейдена".

Я кивнув. "Майлз, друг Кейдена, ти його любила?"

Вона пирхнула і розсміялася. "Мені було шістнадцять."

Чи має бути між цим якийсь зв'язок? "Мої батьки закохалися, коли були дітьми".

Махнувши рукою в повітрі, вона відкинула мою думку. "Твоя черга."

Я насупився і примружив очі, але опору не було, як би я не намагався. Я хотів піддатися їй. Не дуже впевнено я сказав: "Черг не було".

Вона стала переді мною, її руки стискали мою куртку, як вона завжди робила. Домінування в її очах було надзвичайно чарівним. "Я сказала, твоя черга. Друг дитинства, перше кохання, улюблена їжа, улюблена книга".

Мій погляд опустився на її руки, мені подобалося, коли вона це робила, за винятком того, що мені хотілося опуститися нижче і взяти її губи в свої. Вона видала якийсь звук усвідомлення і розкрила долоні, намагаючись відсунутися, але я зупинив її, обхопивши своїми руками її маленькі зап'ястя. Вона завмерла, і я знову поклав їх собі на груди. "Я теж був самотнім, тому Мал, дівчина на ім'я Мей, я міг би їсти лимонний пиріг до кінця свого життя, і книгу віршів олімпійського письменника на ім'я Сеулен".

Вона прочистила горло, її пальці незграбно простяглися на моїх грудях. "Тож у травні цього року ти кохав її?"

"Ні". Мені ніколи так не щастило, моє серце відкидало всіх, кого я вважав своєю любов'ю.

Вона прикусила губу і кивнула. "Лимонний пиріг, тобі пасує".

Підійшов мені? "Як це?"

"Кисло-солодкий".

Я не міг стримати посмішку. "Тепер я милий?"

"Твої слова, але я дам тобі знати і про твій смак теж, знаєш, коли у мене буде нагода", - сказала вона, повільно відводячи свої руки. Її м'яка шкіра терлася об мою, створюючи таке тертя, що я не відчував нічого, крім неї, ні холоду, ні вітру, ні дихання, нічого, крім неї. Я був настільки занурений у її дотики, що не звертав уваги на те, що вона говорила. Слова повільно реєструються. Напруга в моєму тілі також реєструється в потребі, щоб вона відчула цей смак. Я струснув головою, очищаючись від усіх недоречних думок. Мене турбувало, як часто я думав про неї, думав про неї ось так. Вона була нею у всій своїй мстивості, а я був собою у всій своїй провині та негідності.

"Кілліане, ти можеш мені дещо розповісти?" - тихо запитала вона, не наважуючись продовжувати, її очі дивилися кудись убік.

"Чого ти вагаєшся, Сноу, розкажи мені". *Розкажи мені все, розкажи мені все, не шкодуючи нічого, покладайся на мене, спирайся на мене... довірся мені* - я хотів сказати їй це, але я знову був собою, а вона - собою.

Вона ковтнула і кивнула, стиснувши руки в кулаки з боків. "Чому Нія сказала, що я порожня, ти справді нічого не бачиш?" Вона приклала долоню до грудей. "Я справді порожня? Мені так не здається, хоча в той же час здається. Я цього не розумію".

Від її слів все моє тіло несвідомо закам'яніло, слова Нії тиснули на неї.

Мені не знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що веселкове колесо її емоцій крутилося так швидко, що її тіні тепер здавалися абсолютно порожніми, пустими і захованими. Саме тому ми ніколи не могли розрізнити жодну з них, вона не могла контролювати або зупинити лютість своїх емоцій настільки, щоб ми могли їх бачити, але вона, безумовно, відчувала їх. Ніщо не відчувалося таким важким. Занадто важке теж здавалося нічим. Як тільки ви звикаєте до ваги, вона починає не нести жодних проблем.

"Сноу, тобі дозволено відчувати себе порожньою, наповненою або і тим, і іншим. Іноді яскравість місяця приховує за собою темряву, а іноді ця темрява настільки сильна, що потрібні всі зірки і світло свічок, щоб утримати її на плаву і не потонути в ній. Не має значення, що ми бачимо в тобі, а що ні, важливо лише те, чим ти дозволяєш собі бути. Місяць залишається місяцем навіть у темряві чи при світлі".

Вона помовчала, занурившись у свої думки, і зітхнувши, повернулася до звичного стану. "Мал має рацію, ти і твої гарні слова".

"Нія має рацію, ти і твій гострий язик, справжня лисиця", - сказав я, хитаючи головою.

Її обличчя стало суворим, а в куточках рота з'явилася насмішка. "Я все ще дуже сильно тебе ненавиджу".

Я не хотів, щоб вона мене ненавиділа, але просити її про це означало б позбавити її бажання, недосяжного. "Шокер".

Вона закотила очі на мою відповідь і щільніше закуталася в плащ. "Ходімо, поки цей холод не заморозив моє тіло, а ти не заморозив мою волю до життя", - сказала вона, сідаючи на Мемфіса.

"Як скажеш, *дахаара*."

Вона стогнала, бурмотіла і вимовляла десятки прокльонів калгнанською мовою, як вона часто робила перед тим, як підштовхнути Мемфіс вперед.

РОЗДІЛ 29

ТРОЯНДИ І ТЕРНИ

Сноулін.

Адріата не допомагає Асйорду, не з військовими. Я якось повірила йому - повірила в те, що він сказав, і це принесло мені шматочок спокою. Все, що він говорив, приносило відчуття спокою.

Батько розмістив війська по всіх прикордонних містах, і тепер вони мали справу не лише з соларіанцями. Він зажадав негайної відправки загону, який на власний розсуд вирушив би до Ханаї, щоб забрати або заарештувати солдатів, спійманих у полон при перетині кордону Ханаї, з причини, яка ніде не була вказана. Якою б не була причина, він був готовий зайти так далеко, що страчував своїх солдатів ще до того, як вони встигли заговорити або піддатися тортурам з боку ханайців. Я також з'ясувала, куди саме поїхав Еліас. Він був на півночі, але на ханайській півночі.

Сон поглинув мене в покоях матері. Абсолютна темрява, високі тіні і легкий білий туман висіли навколо мене, вкриваючи все те, що я майже поховала у пам'яті. Відчинені вікна впускали сильний вітер і чорний сніг, який вкривав білу мармурову підлогу відтінком кричущої темряви. Моя мати стояла переді мною, загорнута в білу сукню сонцестояння дванадцятирічної давнини, і коли я зробила крок до неї, то відчула, як мої ноги занурилися у в'язку вологу. Кров розлилася навколо нас, вона витікала з моєї матері. Її волосся відкинулося назад, і я впала на землю, заплющивши очі від жахливого вигляду її закривавленого обличчя, з якого витікала багряна рідина.

Сноу, маленька сніжинка, йди до мене.

Голос моєї матері розбудив мене. Холодні мурашки пробігли по шкірі від реальності його звуку, ніби вона стояла поруч зі мною. Я озирнулась навколо, вивчаючи незмінне і нерухоме оточення, врешті-решт змусивши себе розсміятися. Я божеволіла. Я була багато ким, але божевільною жінкою не збиралася бути, я збрала свій халат і вийшла зі своєї кімнати.

Кіліан відкинувся на спинку крісла, схрестивши руки біля стіни навпроти, він безтурботно кліпав, майже очікуючи моїх дій. Напевно, це була моя звичка, і він дуже добре до неї причепився. Приплив збентеження розпалився і підкрався до моїх вух. Того вечора я відкрила більше, ніж будь-коли думала, що розповім адріатину, більше, ніж будь-кому взагалі. Його слова, однак, змогли зняти важкий тягар з моєї голови і заспокоїти деякі збентежені ковдри думок. Я замислилась над тим, чи справді я так вчинила із собою, спустошила свою душу, що я була блукаючим живим духом, який нічого не відчуває. Слова, які він сказав, викликали у мене такий трепет, що я не знала, що відповісти, хоча знала, що хотіла зробити в той момент - схопити його смішне гарне обличчя і цілувати його, поки повітря не покине його легені. Але хоча я хотіла його, він думав лише про те, щоб хотіти мене.

"Садами, горами, лісом чи морем. Куди ти мене сьогодні потягнеш?" - запитав він, ліниво відштовхуючись від стіни.

Як би мені не хотілося потурати йому і розвеселити його так, що він буде рвати на собі волосся, сьогодні був не той день - сьогодні був поганий день, ну, або ніч.

"Ще кілька коридорів, засранцю", - сказала я, біжучи вперед.

"З тобою все гаразд?"

Я ненавиділа ці слова. Гаразд, не гаразд, чи був такий стан насправді? "Мм."

"Ти погано виглядаєш". Чому він не відпустив її?

"Що ти думаєш, коли прокидаєшся від одного кошмару і бачиш інший прямо на порозі". Я лише хотіла, щоб він зрозумів, що я прагнула тиші, яку заперечувала моя

голова. Що я мучилася і що думки про нього мучили мене ще більше, але натомість... я зробила йому боляче.

"Сноу".

"І воно говорить при цьому".

Після моїх різких слів він замовк. Я б теж замовкла. Мій гнів взяв гору і спрямувався прямо на того, на кого я не хотіла його спрямовувати.

Я уявляла собі, що проходжу цим шляхом тисячу разів після повернення в Асїорд, хоча моє серце щоразу наказувало моїм ногам зупинитися. Мене лякало мене, якщо я відчувала її надто живою в пам'яті, я жадала б її до болю в серці. Дерев'яні двері її спальні стояли переді мною міцно і нерухомо, мої руки відмовлялися їх відчиняти, тож я стояла там кілька хвилин, борючись з цією внутрішньою битвою думок, перш ніж змогла підняти руку до холодної золотої ручки.

"Не входь", - сказала я, і він беззаперечно зупинився, напевно, вже знаючи, до чиїх покоїв я увійшла.

Великі двері заскрипіли в порожній кімнаті та коридорах від незвичного руху. Мої груди розширилися настільки, що мені довелося підняти руку, щоб стримати тиск. Я пам'ятала, як бігала по мармуровій підлозі, як стрибала на великому пухнастому ліжку, як сиділа біля її марнослава, приміряючи кожну корону та прикраси, як танцювала по кутках палати в її сукнях, що топили мої маленькі кінцівки. Я пам'ятаю кожен свій рух і кожен її сміх, ласку на її обличчі, коли вона дивилася на мене, м'якість в її оливкових очах і ніжність їх невидимого дотику, що гладить мене. Її дзижчання досі моторошно нагадує про себе у моїх вухах, воно лоскоче волосся на моїй шії.

Білий мармур гладенький піді мною, кожен дотик моїх підшов викликав поштовх за поштовхом спогадів у моїй голові, щасливих спогадів, які тепер перетворилися на найболючіші. Спогади були найжорстокішою формою тортур.

Я стала на коліна перед її ліжком і знову відчула його гладеньку поверхню, але мої руки наштовхнулися на колочки, які глибоко впивалися в рани, що все ще були відкритими і кровоточили. Троянди - вона завжди пахла трояндами, все ще пахло ними, але її солодкий аромат змішався з металевим смородом крові, який підступив до мого горла і викликав нудоту. Я міцно захопилася за живіт, намагаючись врятуватися від нудоти, яка вкрила піт на скронях і викликала тремтіння в руках.

Голоси та важкі кроки за вікнами привернули мою увагу. Була середина ночі, чому люди ходили по замку в цю годину? Я підійшла до аrochenого вікна, злегка прочинивши шибку. Внизу дві довгі шеренги верглазерських солдатів, що сяяли білим, несли між собою дерев'яну скриню, на чолі з худорлявою постаттю в капюшоні, що прямувала до старих замкових покоїв мого батька, темного ремісника. Ці покої були зачинені, коли я була ще зовсім малою; коли мій батько стратив останнього ремісника за зраду і змову з ватажком Елдумуру, 102-^ю Великою Дівою, Уринфією. Він вважав, що ремісник передавав придворні таємниці духовному царству, і незабаром після цього розірвав зв'язки з Елдумуром і заборонив будь-яке ремесло в Асїорді. Між двома королівствами існував страх війни, принаймні тієї, яку хотів розв'язати мій батько, але Елдумур не повторив і навіть не потурав батьковим бажанням створити розкол, який міг би закінчитися саме цим. Ельдмурців не цікавили війна, землі, слава та золото, для них магія була всім. Тож ремісники швидко уникнули війни і мого батька разом з усіма, ніхто про них не чув, не те, щоб їм було до того діло. Всі, хто не був ельдмурцем, їх мало цікавили. Чому батько відкрив ту частину замку, яка мала бути зачищеною роками, і що він туди взяв?

Я нахилила голову ще нижче до вікна, звузивши очі до темного ремісничого двору, і побачила червоний відтінок прозорого шару, що мерехтів там і сям - реміснича завіса. Захисний бар'єр, який я навряд чи могла б перетнути. Він знову відкрив приміщення? Але в Асйорді все ще існувала заборона на темне ремесло?

Я обернулася до Кіліана, який нерухомо стояв біля дверей, його риси обличчя стали тривожними, ніби він знав, що відбувається в моїй голові. "Мені потрібно, щоб ти прийшов сюди", - поклікала я, подаючи йому знак рукою.

Він розчепірів руки і в нерішучості подивився на мене. Перш ніж він встиг поставити мені запитання, втомити мене і змусити втратити мою золоту нагоду, я закликала його, нетерпляче обмахуючи долонею. Обережно обходячи кімнату моєї матері, він підійшов до мене. "Як ти мене сьогодні використаєш?"

Я показала на вікно. "Впусти мене туди, разом з твоїми тіннями, чи як там їх."

Він оглянув солдатів, що марширували територією замку, аж поки його щелепа не напружилася і не вигнулася від гніву. "Ні", - різко відповів він у стилі Кіліана.

Я схопила його за руку, притягуючи до себе. Незважаючи на розчаровуючу близькість, мені вдалося зібратись із думками. "Впусти мене, або я ризикну і стрибну. Ти все ще можеш використовувати мене зі зламаними кінцівками, чи не так?"

Його голова покірно опустилася назад. "У тебе є запас погроз на всі випадки життя?"

На моєму обличчі з'явилася задоволена посмішка. "У мене є ще кілька методів, окрім погроз. Але ми застрягнемо тут, і я буду сумувати за солдатами", - сказала я, поплескавши його долонею по грудях, перш ніж знову повернутися до вікна, намагаючись не випустити з поля зору таємничу купку.

"Ти живеш, щоб дратувати мене", - роздратовано застогнав він, перш ніж обхопити мою талію рукою, такою великою, що охоплювала майже всю її довжину. Його тіло майже розтануло до мого; я навіть відчула, як сухожилля його м'язів розтягуються над моїми. В одну мить ми опинилися в повітрі, а потім стрімко приземлилися на холодну землю. Взуття, знову ж таки, я залишила у своїй кімнаті. Якби він побачив, я б заробила ще одну прочуханку. Не усвідомлюючи цього, я стиснула його руку досить міцно, щоб перервати кровообіг. Я відсахнулася від нього, щойно ми приземлилися на землю.

"І дряпаєшся, як лисиця". Він ніжно потиснув руку, ніби я справді зробила йому боляче.

"За те, що я сказала раніше..." Вибачення застигло і застрягло у мене на язиці.

"Ти нічого не сказала, - сказав він, перебиваючи мене, - нічого, що не було б правдою".

Кошмар, ти мій кошмар. От тільки я не була впевнена, що це так.

Я нічого не відповіла і кинулась вперед, назустріч солдатам "Верглазера". Дивно, але їхні чоботи і частина білої уніформи були занурені в багнюку. В Асйорді не видно землі, не кажучи вже про те, щоб ступати по багнюці. Безшумно наближаючись до них, мої очі звузилися на дерев'яній скрині. На кришці лежала ремісничка печатка з німбом, щоб захистити того, хто захоче залізти всередину, але не це привернуло мою увагу. Її прикрашали металеві гребені сонячного гребеня соларіанців. Що ж такого соларіанці послали моєму батькові, що йому довелося зібрати ескадрилью аури і найняти темного ремісника, щоб захистити її. Якби сонячні острів'яни не припинили всі угоди з моїм батьком, чи не було б це ще однією загрозою?

Щойно я зробила ще один крок за ними, як переді мною з'явився яскравий сяючий ореол щита, сім рун семи пекл закрутилися навколо, наповнюючи його магією. Кіліан

швидко схопив мене за руку, відтягуючи від удару об поверхню. Я перетворилася на попіл від його дотику.

Він пригорнув мене до себе, навколо нього пахло магією. В одну мить він був там, а потім згас, як світло світлячків. "Бляха, я не можу нас згасити", - сказав він у розпачі.

"Ну, гарні манери, язик", - жартівливо вилаяла я його, коли він напружився, спостерігаючи за купкою солдатів.

"Тож не час для жартів".

"Тож не треба боятися, Кіліане, любий". Хіба він забув, що я була принцесою цих людей, і це був технічно мій дім, і я не зовсім крадусь.

Його очі опустилися на мене, відкинувши темні тіні. "Не роби цього зі мною, жінко, не зараз, не тоді, коли я не можу насолоджуватися цим". Мій пульс пришвидшився, і я довго і пильно дивилася на нього, не наважуючись запитати, не наважуючись нічого сказати - мені не було чого сказати.

Він схопив мене за руку і майже обійняв, наче думав використати своє тіло як щит. Солдати зупинилися перед нами, розступаючись, щоб пропустити фігуру в капюшоні. Ремісничий щит розійшовся, і замаскована фігура ображено стягнула капюшон, відкриваючи обличчя.

"Твій батько згадував, що ти повернулась і все такий же допитлива, як і раніше", - усміхнувся м'який жіночий голос. Цей голос я вже чула багато разів.

Що означало недоречне слово, сказане Кіліаном секунду тому? Мертвий чи все ще спить? Меланта, батькова майстриня. Такою я її пам'ятала багато років тому: коротке неприродно яскраве винно-руде волосся, що спадало на підборіддя, майже перламутрова шкіра сяяла, ніби в ній відбивалося місячне світло, очі - такі ж вимиті шавлії, тільки тепер через шию контрастно тягнувся блідо-рожевий шрам, а ще один - на лобі. Вона була жива, як вона уникла смерті і чому батько дозволив їй повернутися? Чи вона прокрадалася? Але навколо неї були солдати Асіорда, і ніхто не міг втекти непоміченим на очах у мого батька, особливо на території замку. Це означало лише те, що він залучив її до якоїсь своєї брудної роботи, знову ж таки, я гадаю.

"Я бачу, що навіть смерть боїться нечестивих, або це мій розум грає в ігри від занадто довгого перебування на цьому кладовищі землі, і ти справді мертва, тому що ти точно була мертвою, коли я бачила тебе востаннє". сказала я, оглядаючи її.

Її плечі здригалися від сміху, і вона підняла руку до рота, скромно ховаючи посмішку. На її руках тягнулися глибокі, майже до кісток, порізи та сліди. Що на небесах Нубіля з нею сталося, і як вона залишилася жива? Я пам'ятаю, як її голова звисала з мотузки, а розм'яклі кінцівки здавалися, коли її душа розлучалася з тілом.

"Іди, дівчинко, тобі все одно не варто гратися по цей бік замку", - пробурчала вона, кинувши на мене руку, наче я була собакою.

"Боюся, що той, хто повинен грати з мертвими духами в потойбічному світі, не має права голосу в тому, що я роблю. Що ти тут робиш, Меланта?" Я відказала їй.

Її обличчя стало невблаганним. Руда голова справді дуже гірко сприймала образи. Я пам'ятаю, що її гордість забрала більшу частину її характеру, якщо мертва жінка взагалі могла мати характер. "Боюся, що це приватні справи двору, маленька принцесо, а тепер іди, поки я не повідомила твоєму батькові про твоє місцезнаходження".

Я вибухнула сміхом. "Як би жахливо це не звучало для багатьох, давай, зроби це. Але спершу я хочу зазирнути в твої гарненькі маленькі скриньку", - сказала я, роблячи крок вперед. Рука Кіліана все ще міцно стискала моє зап'ястя, не відпускаючи мене. Я

ковзнула рукою вгору, з'єднавши наші долоні разом. Якщо він хотів мене обійняти, то не повинен був завдавати болю моїм бідолашнім зап'ясткам. Я прикусила губу і зіщулилася, згадавши, що на мені не було рукавичок, і всі мої сліди терлися об його дивовижно теплі руки.

Меланта стиснула кулаки і схрестила їх уперед, її магія випромінювала червоні промені з її рук. "Я маю наказ використовувати її на будь-кому, і не було ніякого правила "пощади принцесу", коли твій батько просив мене про це", - сплюнула вона з погрозою.

Я наважилася і зробила крок вперед. Не можна було допустити, щоб вона мене скривдила. Доводячи, що я помиляюся, вона послала в мене червону блискавку. Перш ніж вона влучила у нас, я відчула аромат магії, що шипів у повітрі, вивільнився, покрив і поколов мою шкіру, коли Кіліан підняв чорну стіну туману, що вловила перший удар, огорнувши нас зсередини. Від зіткнення здійнявся вітер, а сніг навколо нас і в повітрі несамовито закрутився. Він направив стільки магії, що я відчула, як її щупальця огорнули і нас навколо. Не просто тіні, а щось інше, тепле навколо нас, я не могла зрозуміти, що саме.

Він піднявся, голосно дихаючи, і почав перебирати ногами. "Сайлас створив це місце в ремеслі, я не зможу зробити більше, ніж просте чаклунство. Наша магія не пристосована до підживлення життєвою силою. Ходімо назад, це не варте твого життя". Підкоряючись його магичній втомі, стіна туману розійшлася, відкриваючи усміхнену Меланту.

Проста? Це була проста магія? Я отримала свою частку від смаку магії та аури, ніхто ніколи не випромінював стільки магії, щоб вона просочилася в ефір.

Вона похмуро поплескала в долоні. Вираз огиди закарбувався в її неблаганному погляді. "Я чула про твою охорону з Адріати. Він, мабуть, сильний, якщо врахувати, що я обмалювала це місце куточок за куточком у ремеслі". Вона привернула увагу, на мить затримавши на ньому погляд, а потім широко посміхнулася. "Я відчуваю запах першокласного роду? Цікаво, як довго він зможе протриматися, це буде моєю розвагою на сьогоднішній вечір". Її кулаки знову почали світитися червоним. Її магія почала піднімати волосся на моїй шиї вгору, чи то була магія Кіліана? У будь-якому разі, це було те, що змусило мої почуття вібрувати в тривозі.

Зітхнувши. Мені довелося відступити, це все одно було б неможливо, навіть якщо б ми змогли здолати Меланту, за нею стояли верглазери, а я була беззбройна, не кажучи вже про печатку на грудях, яку я ніколи не змогла б зламати або пробити, на ній був відбиток її магії, яку могла зламати тільки вона. Моя хоробрість сьогодні стала моєю дурістю, я штовхала, знаючи, що в цій битві я програю. Принаймні тепер я знала, що б не готував мій батько, для цього потрібна магія- магія ремісника, і це мене неабияк непокоїло.

Я не могла приховати розчарування сьогоднішніми подіями, коли робила кілька кроків назад, відступаючи.

"Дякую небесам за те, що цього разу вони стали на мій бік", - пробурмотів Кіліан і знову потягнувся до моєї руки, відчуття його тепла дещо заспокоювало.

Меланта випросталася, відкинувши свою магію, і задоволено посміхнулася. "Я так і думала", - привітала вона, махнувши рукою в повітрі. Якби це сталося в іншу мить, я б пронизала її груди опіком, перш ніж вона встигла б вимовити хоч слово або намалювати хоч дюйм магії.

Її очі блимнули і звужилися на частку секунди, нахиливши голову, щоб вивчити мене, вона промовила: "Від тебе тхне магією темного ремісника, одного дуже знайомого мені".

Мої кроки зупинилися на її оцінці.

"Може, ти нюхаєш свій власний сморід, корови зазвичай їдять там, де гадять, тому забувають про власний запах, а ти, безумовно, смердюча корова". Нерви стукотіли в скронях, а долоні вкрилися потом. Я ковтнула, намагаючись заспокоїти пересохле горло, щоб заспокоїти своє уривчасте дихання.

Я відчувала запитання та цікавість Кіліана поруч із собою, але не наважувалася обернутися.

"З тобою все гаразд?" - запитав він, здивувавши мене. Це було не те питання, якого я очікувала від нього, але мій добробут був важливішим за його цікавість, напевно. Моя цінність для його виду була важливішою.

Я відсмикнула руку, його очі пильно стежили за нею, поки я ховала її за спину. "А чому б і ні?"

"Ремісники жакливі, деякі їхні чари можуть бути огидними. Спочатку вона працює як техніка захисту від залякування, проникаючи у ваші думки, щоб посіяти там страх, достатній для того, щоб ти ослабила свою охорону перед їхніми атаками, а потім була готова легко потрапити під їхнє заклинання".

Я зібралася з духом, відчуваючи, як крізь тонкі шари одягу проникає свіже повітря. "Ти знаєш досить багато, як для охоронця, і чи кожен з вас настільки сильний, щоб протистояти магічному придушенню з боку завіси ремісника? Я не знала, що у вас так багато першокласного роду у запасі?" запитала я, намагаючись вгамувати власну цікавість. У наш час важко було натрапити на них. Я була єдиною і дивною, обидва роди, з яких я походила, Крігборн і Скайгард, були праймами у своїх родах. В Асійорді, мабуть, залишилося кілька таких родів, усі старі й дбайливо заховані, щоб зберегти останні залишки чистої магії. Цей теж належав до цієї рідкісної групи.

Він зняв свою куртку і накинув її мені на плечі, щільно закутавши мене. Від дотику його запаху я знову зголодніла. Можливо, для нього. "Ти думала, що Адріата пошле кого завгодно, щоб захистити тебе? І з якого це дива тобі було так цікаво дізнатися, що за мотлох був у тій скрині, що ти кинула виклик темному реміснику і двом десяткам верглазерів, беззбройна і в нічній сорочці?".

Його розчарований голос змусив мене посміхнутися. "Не варто недооцінювати жінку в нічній сорочці. Чим більше я роздягнена, тим більше відволікаю увагу. Я досить відволікаю, навіть одягнена для тебе", - дражнила я, кинувши йому підморгування, щоб пронизати його тендітну, м'яку і легко провоковану свідомість.

Він потягнув моє волосся за куртку. "Я здаюся, ти справді неможлива".

"Я віддаю перевагу непереборна", - сказала я, простягаючи руки крізь великі рукави ще теплої від нього куртки. "Хоча небесна мені теж подобається".

Куточок його губи підтягнувся. "Тобі, мабуть, сподобалося, чи не так?"

"Так. Називай мене так знову, коли захочеш".

"Хіба це не наводить тебе на жакливі брудні думки?"

"Нехай так, але ти запропонував мені руку допомоги".

Він кинув на мене погляд, він хотів попередити, але це лише наштовхнуло мене на брудні думки.

Він зупинився перед тим, як ми увійшли до замку, його очі знову набули відтінку тривоги. "Хочеш, я відведу тебе до матері, ми можемо взяти ковдри з покоїв для слуг. У тебе ще є час, щоб відпочити".

Я не знала, чому його слова застали мене зненацька. Я вже казала йому, що їхнє місце відпочинку - це моє місце спокою. Він знав, що я спала там раніше. Раптом мені стало ніяково. "Я не можу заснути".

"Моя магія може тобі допомогти", - запропонував він.

Роздратована, я повернулася до нього обличчям. "І це, Кіліан, буде тільки через мій труп". Хоча тієї ночі він чудово допоміг мені і без неї, я спала, як немовля. Все, що йому потрібно було зробити, це взяти мене на руки, і я пустила б слину в найкоротші терміни.

"Піди до Нії, вона ж допомагає тобі іноді заснути, так?"

Виродок. Це була його ідея примирити людей? Я погрожую йому пальцем на грудях. "Не натискай. Хоча хтось інший міг би. Якби Еліас був тут, він міг би зробити більше, ніж просто приспати мене".

Його брови розгладилися до суворих ліній, щелепа кілька разів напружилася і розтягнулася, а у фіналі п'єси з'явилася ямочка на підборідді. "А, так, знову це обличчя", - дражнила я, водючи пальцем по колу над його обличчям. Нове обличчя, яке я бачила у нього останнім часом.

Він схопив мене за руку і притулився до мене так близько, що тієї ночі розквітла весна. "У замку повно м'язистої плоті без розуму, це буде те ж саме, що і з ним, бери собі будь-яку", - відповів він незворушно, але я могла б заприсягтися, що його голос став на тон темнішим, і в ньому з'явився відтінок ревності. Чому всі так чіпляються до Еліаса, що бідолаха йому зробив?

Я розсміялась з його коментаря, хіба потрібно було бути розумною, щоб отримати те, що я хотіла? Момент насолоди, звільнення, момент, коли я вирвалася з усього цього безладу, який влаштував мій батько. І я зробила найгірший вибір, Еліас був квіточкою в порівнянні з ним.

"Але ж бачиш, - глузую я, знижуючи голос. "Він має дотепні способи використання своєї плоті".

"Боги, помилуйте мене". Відпустивши мене, він інтенсивно потер очі, розчарований моїми нечестивими вчинками.

Я весело сміялася, мене забавляли всі його реакції та коментарі на мої зауваження, вони завжди були такими. Він ніколи не здавався, наче міг би битися на дуелі зі мною дерев'яним мечем, але мені подобалися його спроби так само, як і те, що вони зазнавали невдачі.

Він повернувся до мене зі своїм статичним, незворушним обличчям. Як, о боги, я не знайшла жодного натяку на те, про що він думав? "Ось так", - тихо сказав він. "Роби це частіше. Це справді робить тебе неперевершеною".

Його зауваження приголомшило мене, я втягнула в себе повітря. Я ненавиділа, що це змусило мій пульс прискорено битися і неконтрольовано тріпотіти під шкірою. "Тоді розваж мене ще трохи".

Він коротко засміявся, дивлячись на мене під темними повіками. "Якби моє розчарування і смерть не були б твоєю розвагою, я б задовольнив це прохання".

Решту шляху до моїх покоїв ми обоє мовчали, моє тіло ніяково залякло, а він навіть не моргнув після того, що вивергнув.

"Чи зможеш ти відповісти мені без осуду?" запитала я, сподіваючись знайти відповідь на питання, яке турбувало мене нескінченно, а сьогодні ще більше.

Він мовчки кивнув у мій бік.

"Чи нормально для мене чути голос моєї мами, не спогади чи розмову з минулого, а так, ніби вона насправді говорить зі мною. Зараз-тепер?" Я продовжувала обережно.

Якщо хтось і знав про духовне, то це мали бути адріати. Я чула її голос кілька разів, навіть не в нічних кошмарах, випадково протягом дня - коли я їла, гуляла, билась, у багатьох особливих моментах, і він притягував мене назад.

"Це те, що привело тебе сьогодні до її кімнати?"

Я кивнула.

"Іноді, коли хтось відходить, так само, як багато духів тримають образи і гнів, багато хто тримає жаль і страх за тими, кого вони залишили позаду. Твоя мати, можливо, наглядає за тобою з потойбічного світу, бо її дух потрапив туди в пастку, поки її не випустять на небеса. Ти не божевільна, перестань так думати".

"Як ти..." запитала я, здивовано дивлячись на нього, не закінчивши речення.

"У тебе немає тіней, але ти навчиаєшся носити свої емоції в рисах обличчя. Якщо вдивлятися в них досить довго, то можна прочитати їх навіть у реченнях". Кіліан був дуже дивним, моментами він стримувався і вистрілював своїми сріблястими очима, а іноді здавалося, що його кран змащений олією і слова та думки б'ють з нього без жодних обмежень. Але коли я подумала про це, то, можливо, він був просто ідіотом, і слова, які, здавалося, зачіпали мене, напевно, нічого не означали для нього.

"Ну, ти, мабуть, дивився на мене нескінченно, якщо знаєш їх так детально".

"І це все, що ти зрозуміла з того, що я сказав?" - недовірливо відповів він.

"Чому ти намагаєшся прочитати мене, Кіліане?" запитала я, цікавлячись, чому він завжди хотів витягнути мою правду назовні, особливо в ті моменти, коли я хотіла її приховати.

"Ти - дивна загадка, яку я ніяк не можу розгадати".

Ні, він дуже помилявся, я була досить простою і абсолютно зрозумілою. "Не намагайся, я навіть сама не можу скласти їх докупи, частково це заслуга таких, як ти. Вони справді знали, як розбити людину на друзки, а потім кинути ті шматки в ями, які я навіть не можу викопати".

"Сноу, я..." Ці дратівливі, розчаровуючі слова і вирази благання і прощення, від яких мене нудило.

"То ти вибачаєшся? Що це мені дасть? Якби це сталося з тобою, ти б зміг це пробачити?" Я штовхнула, повернувшись до нього обличчям. Я відчула, як мене охопив електричний вогонь, як мої груди розширилися і загорілися. "То ти шкодуєш? Скільки інших не шкодують, скільки все ще хочуть моєї смерті, скільки інших переслідують мене так, ніби вони вже вбили мене одного разу". Мені перехопило подих, я майже викрикнула йому ці важкі речення правди. Він не наважувався просити прощення, особливо в ім'я всіх. Навіть якби вся Адріата разом з їхнім королем стала переді мною на коліна, я б без вагань спалила б їх усіх. Не наважувався заперечувати правду, що вони все одно повторили б те саме, не вибачаючись, - що вони все одно вбили б мене при першій же нагоді. Я знала, як вони дивилися на мене; так само, як він сам дивився на мене, коли приїхав в Асїорд. Спогад про цей погляд досі викликає в мене холодні мурашки по спині, ніби я дивлюся на дикого звіра, тільки ще гірше.

Я потерла долонями обличчя, згадуючи, перед ким стою. "У мені кипить невгамовна лють, вона може колись розвіятися, а може й не розвіятися, але я знаю, що вона завжди буде за рахунок таких, як ти. Ти мій ворог, і ти завжди ним будеш". Чому я дозволила собі розслабитися і зігрітися біля свого ворога, моя мати, напевно, плаче сльозами крові і терня над моєю поведінкою.

Він довго дивився на мене мовчки, непорушно, з тремтінням шкіри і калатанням серця. "Я знаю, - тихо зізнався він.

Чи знав він, що це я забуваю? "Невже? Ти мене недооцінюєш? Я зробила стільки поганого і зроблю ще гірше. Ти розумієш, що я твій лиходій?"

"Що ж, мій милий лиходій, спокійної ночі".

"Не жартуй", - вигукнула я.

"Я не жартую, я ніколи не жартую. Роби, що хочеш, Сноу, я готовий до цього".

"Здався так швидко, більше ніяких благань, лекцій, моралей і солодких слів, щоб я зрозуміла, яка я жахлива людина?" Я не хотіла, щоб він здався. Мені потрібно було, щоб він бився зі мною, здався від мого страху, розбився від моєї помсти. Я нікого не хочу щадити - я не хотіла щадити його, чому я хотіла щадити його, адриатинця?

"Досить."

"Чому?"

"Тому що".

"Це не відповідь".

"Що ти хочеш почути, Сноу?"

"Досить цієї безглуздої відповіді, виродку". Я майже кричала, задихаючись. "Чому я завжди чую те, що хочу, а не те, що ти думаєш? Я ніколи не знаю, що ти думаєш - я поняття не маю, що ти думаєш, ніколи. Ти ненавидиш мене трохи, багато, може, менше іноді, а в інші моменти більше? Відповідай мені як слід, щоб я знала. Я хочу знати".

Минуло незліченну кількість часу, поки він вивчав мене, ніби готуючись до реакції, а потім просто сказав, м'яко, майже тихо: "Тобі не сподобається відповідь".

Киплячи від розпачу, я стримувала скрегіт зубів, силу кулака, готового поранити мене, заспокоїти мене. "Я втомилася, дуже втомилася, і ти мені не потрібен у всьому цьому, забирайся з моєї голови". Благання, а може, й молитва, я хотіла, щоб він пішов з моїх думок, перш ніж він став однією з них.

Він підняв до мене руку, його кісточки торкалися моєї голови. "Чому я в твоїй голові?"

Я проковтнула тиск за горлом і сказала: "Тобі не сподобається така відповідь".

Він поклав долоню мені на потилицю, і я не могла ясно мислити. "Тому що ти мене ненавидиш?"

"Так, глибоко, страшенно, відчайдушно. Я відчайдушно хочу тебе ненавидіти". Я зізналася, шокувавши себе більше, ніж його. Я не ненавиділа його, ось у чому була проблема, я не могла повірити, що щойно це усвідомила. Як я могла його не ненавидіти, він був... він був... ким він був? Чому я повинна був скласти список, щоб виправдати те, ким він був - він був адриатинець. Коли я присягнулась знищити їх, я не мала наміру нікого щадити, не мала наміру щадити Кіліана, Мала, Америк чи будь-кого іншого, чому я взагалі хотіла їх щадити?

"Ось, - сказав він. "Знову замислилась. Якщо одна річ вимагає так багато обробки, ти думаєш про неї неправильно".

"Та що ти в біса знаєш, Кіл?" Воно вислизнуло з мого язика, вивільнилося з м'язової пам'яті, мабуть, через те, що я багато разів вимовляв це ім'я про себе, можливо, годинами безперервно.

Він посміхнувся, і очі його теж засяяли. "Ось, бачиш, як легко було зробити мене щасливим?"

Мене розпирало від жару. "Не говори так."

Він потягнувся, щоб відсунути пасмо мого волосся, як він зазвичай робив - занадто часто, так часто, що я думала про це надмірно часто. "Мені це не подобається", - сказав він. "Ти, розірвана".

Ти розриваєш мене. Ти розриваєш мене. "Тобі не повинно це подобатися. Я, готова знайти причину, щоб розірвати тебе, бо я це зроблю. Не наближайся, Адріатиане, ти згоріш."

"Таке прекрасне полум'я". Він окинув мене голодним поглядом, наблизившись на крок так близько, що я тільки дихала ним. "Якби воно могло спати, відпочивати і правильно харчуватися, воно б горіло яскравіше".

"Досить", - сказала я занадто покірно. Дихання перехопило в грудній клітці.

"Чому?" Його голос лихоманило, і я відчувала, як його погляд ковзає по моїй шкірі, колючий. "Ти все одно хочеш мене спалити".

"Досить", - повторила я, але вже майже пошепки.

"Не зникай, Сноу", - сказав він, провівши пальцем уздовж моєї щелепи і над губою. "Не зникай, а то я подумаю, що я іній. Не згасай, бо я подумаю, що ти не можеш мене спалити, і підійду ближче. А якщо я іній, то не хочу тебе обливати, тож гори яскравіше і спали мене".

Небеса, сім пекл, дев'ять охоронців Нубіля, боги Іфікеї, кривавий Нуменгарт і клята нестача повітря в цьому коридорі. Я задихалась. Потопала в його погляді, в його присутності, в його словах. Насичувалася і зникала. Що я робила? Чому я ставала легшою? Чому я заплямувала пам'ять про свого коханого?

Дрож пробирала мене на саму думку. Жовч піднялася, огида підступила до горла. "Досить", - голосно вигукнула я, майже задихаючись від усвідомлення.

Він посміхнувся і відступив на кілька кроків. "Ось вона. Тепер я знову став деревом". Він завжди був деревом, але був ще один вогонь, який він розпалив.

"Які гарні слова, - сказала я, повертаючись до своєї спальні. "Одного дня вони стануть твоєю смертю, а твоя смерть - моєю насолодою. Не піддавайся моїй спокусі, милосердя - це не те, чим я відома".

Він знову посміхнувся. "Спи, гарненька брехухо."

ВОРОГИ ТА СОЮЗНИКИ

Кіліан.

Ворог. Це був титул, на який я заслуговував, але чомусь моя голова не хотіла його приймати, особливо зараз. Кіл. Я насолоджувався цим більше, ніж мав би. На моїх губах з'явилася посмішка, мимоволі спрямована до себе, згадуючи її реакцію на мої слова. Я не міг її стримати, вона завжди не звертала уваги на мої слова, але вчора я бачив той спалах в її очах, коли вона вимовила моє ім'я. Думки пронизували мою голову і сповільнювали мої кінцівки, коли я одягався.

Сонце сіло. Сірі хмари допомагали вечору швидше наступити темряві і даремно огортали вкриті білою кіркою землі. Сіру темряву перехоплювали тихі блискавки, вони стали звичними за останні кілька днів, ця постійна гроза. Я дивувався, чому вона ніколи не падала на нас, весь цей грім. Чому він лише висів угорі, не вивільняючись?

Мал увійшов до кімнати, коли я саме вдягав куртку. Він плюхнувся на ліжко, на ньому висіла тінь втоми. "Вона біля тренувальних ям".

Я розгублено моргнув йому. "О цій порі?"

Він випустив гучний погляд. "Вона там відтоді, як ми з Каєм прийшли сюди сьогодні вранці".

"Цілий день?"

"Цілий день, безперервно. У цієї жінки мана титану. Нагадує мені одного виродка, якого ми називали батьком."

Безвідповідальний чоловік, який доглядав за нею, останнім часом досить часто викликав у мене гнів. "І ти не потурбувався про те, щоб затягнути її відпочити чи поїсти?" сказав я, штовхнувши його ногою, щоб він пройшов повз. Їх з Кейденом не варто було ставити разом охороняти Сноу, вони були схожі один на одного. Подитячому, і потурали витівкам Сноу - навіть небезпечним витівкам. Для Мала це були повторювані шаблони дій - скільки разів я покривав його клятві вчинки. Я захоплювався і водночас ненавидів те, як він сприймав життя.

Він насміхався з моїх слів. "Думаєш, ми не намагалися? Ми знаємо ту саму принцесу? Кай сказав, що для неї це м'язова пам'ять. Так само, як і в нас. Ми теж не їли днями, Кіл, забуті на тренувальних майданчиках, поки не виконували досконало те, чого очікував від нас батько", - сказав він, сідаючи.

"Його теж так виховували. Це те, за що я ніколи не зможу його звинуватити: він хотів виховати нас сильними і здатними впоратися з тим становищем, в якому ми перебуваємо".

"Я б назвав це інакше, брате, щось на кшталт жорстокого поводження з дітьми".

"Не нарікай на батька, чий ти син, а на те, як він тебе виховав, це не є неправильно, що він намагався зробити з нас, і йому це добре вдалося. На твоєму місці, - сказав я, кидаючи йому подушку. "Я б не був таким прихильним до ненависті, яку ти породив до нашого батька". Я ніколи не намагався виправдати нашого батька і його вчинки, ніколи те, що він зробив з Малом, але це було неминуче, шлях, яким ми повинні були йти, врешті-решт привів би нас до уроку того, як бути сильними і непереможними. Я був просто вдячни, що нам не довелося вивчати цей урок таким чином, що ми програли б йому, адже встати після падіння важче, ніж навчитися падати. Він мав мене - Мал завжди мав мене, і я ніколи не випускав його з поля зору, я захищав його всім, що мав - найкращим, що в мене було.

"Ти б сказав те ж саме про те, що з нею зробили? Ти ніколи не здаєшся прихильником ненависті, яку вона відчуває до своїх, наша ненависть була не набагато гіршою".

Я розсміявся. "Ти порівнюєш Сайласа з нашим батьком?"

"Відповідай мені, брате, не ухиляйся від відповіді". Він жбурнув подушку назад у мене. "Чому ти не співчуваєш тому, що з нею зробили? Я чув, як ти майже щовечора з того дня, з похорону, бурмочеш і кидаєшся на те, як він з нею поводився".

Він не намагався навчити її, він намагався зламати її і перетворити на нечутливу, понівечену істоту, сповнену болю і люті. "Ти намагаєшся потрапити туди, куди ніколи не потрапиш, Мал", - сказав я, знаючи, в який ланцюжок думок він намагається вплутати і мене.

Він посміхнувся. "Хіба я? Заперечення, воно прийшло з віком?" Він спостерігав за мною кілька хвилин, і на його обличчі з'явилася лукава посмішка, а очі посмикувалися в півмісяцях задоволення.

Я стиснув губи, зосередившись на тому, щоб взути черевики. "Не маю найменшого уявлення, про що ти говориш, але я ніколи не хотів розбивати тобі серце і розповідати про твою бурхливу уяву. Я навіть дозволив тобі вірити протягом восьми років, що Весняний Дуб Сидра насправді не відвідує дітей у день рівнодення, щоб залишити їм перший плід сезону". На восьмому році свого життя Мал був дуже засмучений, коли побачив, що Дріада залишила на його підвіконні вишні замість дуба *Вероба*.

Він засміявся, ймовірно, полегшуючи спогад. "Вони тобі пасують, брате", - сказав він, обводячи рукою навколо мене, до моїх тіней. "Чи це теж моя уява? Дуба *Вероба* я ніколи не бачив, але цих, - він зробив паузу і клацнув язиком, - важко не помітити."

Я затягнув піхви і кинув йому застережливий погляд, перш ніж піти в бік ям.

Я почув брязкіт мечів, важке дихання і стогін нещасної душі, що поглинала Сноу. Перш ніж я добіг до неї, я побачив постать Нії, яка стояла за стовпом і здалеку, сховавшись, спостерігала за подругою. Це було неправильно, я хотів сказати їй те, що сказала Сноу, але це була її правда, а не моя. Я співчував Нії, але я вірив, що Сноу зробить крок, щоб дістатися до своєї подруги.

"Вона прийде до тям", - сказав я, поклавши руку їй на плече. На її обличчі був похмурий вираз, але вона кивнула.

"Минулої ночі ми бачили темну майстерню, ймовірно, роботу її батька. Вони везли якусь скриню з соларіанським гербом. Жінка, висока, з коротким рудим волоссям, дві мітки: одна поперек чола, інша на шиї. Ти бачила щось подібне під час зустрічей?" запитав я Нію, яку ще з вечора мучила цікавість. З того, що я чув, Сноу вважала її мертвою, що її привело до двору Сайласа і чому це стосувалося Сноу? Як це вплинуло на її плани?

Нія на мить замислилася над моїм проханням, але потім похитала головою. "Ні, не бачила. Я подивлюся", - запевнила вона перед тим, як піти. Сноу не говорила з нею про це, та й Кейдену вона не дозволила цього зробити. Зітхнув, коли ж вона послабить пильність і поговорить з подругою?

Тренувальні ями були незліченні, тягнулися далі, ніж можна було досягнути оком, але лише одна була освітлена смолоскипами - єдина, звідки долинав звук.

Кейден підвівся з лавки, помітивши мене, під його очима залягли темні тіні. "Мені байдуже, навіть якщо тобі доведеться тягнути її до втрати свідомості, дай їй відпочити", - задихаючись, попросив він, проходячи повз мене.

Лара, маленька дівчинка з Брогміра, теж сиділа біля лавки, стежачи за кожним її рухом. Сноу дотримала свого слова, навіть кілька разів сама тренувала Лару, решту довелося робити нам, вона швидко вчилася і була дуже старанною.

"Не можу повірити, що вона тримала тебе тут цілий день. Іди відпочинь, Лара, тобі вже давно пора спати. Але спершу зайти до їдальні поїсти", - наказав я, куйовдячи її жовту голову.

Вона посміхнулася і кивнула. "Я благала її дозволити мені залишитися, мені просто подобається спостерігати за нею".

Мені теж.

Щойно вона пішла, я повернувся до нерозважливої принцеси. Я знав, що розмова з Нією допомогла б їй заспокоїтися, але вона все ще не здавалася.

"Все ще сердишся, *дахаара*?" запитав я, оцінюючи її вигляд. Вражена чи налякана, я намагався підібрати два слова, щоб описати її, але врешті-решт зупинився на обох; ніколи не було лише одного слова, щоб описати її.

Вона зупинила свій рух і повернулася до мене. Боги, я був приречений, повністю приречений. Краплі поту вкривали її порцелянову шкіру, темне волосся спадало на лоб і шию, наче чорна гліцинія, що в'ється по землі. Вона роздяглася до вузьких бриджів, що обтягували стегна, і жилетки, яка наскрізь просочилася, щільно прилягаючи до шкіри. Мускулиста і вигнута, вона була схожа на кішку. Вона підняла забинтовану руку, щоб заправити пучок волосся за вухо, даючи мені змогу повністю зануритися в її вражаючі очі. Дякувати небесам за ті вправи на концентрацію уваги, через які я пройшов під час навчання, інакше я б просто витріщався на її необроблену красу, доки вона не розсміялася б до смерті. Ніщо не задовольнило б її більше, ніж моє витріщання.

"Працюю над цим", - сказала вона, обернувшись до солдата, що стояв перед нею. Вона вдарила його п'ятою в коліно, а потім підстрибнула і завдала високого удару ногою, від якого він відлетів назад на землю.

"Потрібна допомога? Хто, як не я, може вишлеснути твою злість, а я ж пропонував навчити, куди встромляти гострий кінець кинджала", - сказав я, піднімаючись до ями і скидаючи куртку.

Її очі блукали по мені, зупинившись на моїх руках, коли я заковчував рукави. Вона дивилася на мене так само, як дивиться на їжу, сповнена смаку і голоду. Як би я хотів, щоб вона не спокусила мене зробити те саме. "На мить мені здалося, що мої вуха зрадили мене, ти жартуєш навмисне, а не для того, щоб мене образити. Захоплююче", - дражнилася вона, нахилиючись, щоб відпочити на дерев'яних бордюрах ями.

"А ти занадто багато жартуєш".

Вона звузила на мене очі, відштовхнулася від місця, де лежала, жестом запрошуючи мене підійти. Вона без вагань закинула ногу в повітря до мого стегна, де вона зустрілася з моєю рукою, обманюючи мене, перш ніж закрутилася в повітрі, ніби невидимі крила піднесли її вгору, а її інша нога вдарила мене в плече, змусивши мене відступити від удару. Ми штовхалися і тягнулися кілька разів, вона була витонченою, але я бачив, що вона втомилася. Її кулак полетів вперед, і я схопив його в руку. Це мене розсмішило, розмір її руки до моєї виглядав чарівно, але я, здається, розлютив її, оскільки вона вивернулася під моєю рукою, перш ніж її п'ятка зустрілася з задньою частиною мого коліна, що кинуло мене навколішки на землю. Я спробував вивернутися, але вона обхопила мене ногами за талію і повалила на землю. Вона лягла на мене зверху, приставивши кинджал до моєї шиї.

Вона змахнула пасмом волосся, брови звузилися на мене в подиві. "Ти дозволив мені".

"Я цього не робив." Брехня, я це зробив. Можливо, їй би врешті-решт і вдалося мене вкласти, але вона була тут, виснажена з самого ранку, без відпочинку та їжі. Чим швидше це закінчиться, тим швидше я зможу зачати їжу в її порожній шлунок.

"Чому мені більше подобалося, коли все було навпаки?" - сказала вона з хитрою посмішкою на гарних устах. "Мені більше подобаються твої руки на моєму горлі, можливо, і нижче, і твій рот..." Її погляд ковзнув по моїх губах і зупинився на них. "Скрізь."

Але це все, що це було. Бажання. Хотілося і було потрібно, і не було нічого, що могло б змусити мене діяти. Вона була п'яна у своїй втомі, і я обіймав її - ту, яка сп'янила мене своїм звуком, своїм поглядом і своєю посмішкою. Але дві п'янки правди спричинили пекуче похмілля. Якби вона почала діяти, вона б жалкувала, а я - тужив.

"Досить, це твоя розмова про вигорання".

Вона хихикнула, її дихання було втомленим. "Можливо, але що ще я маю сказати? Що ти хочеш почути, коли в мене язик не слухається? Тут я щира".

"Нічого", - відповів я. "Нічого такого, чого б ти не могла мені розповісти зазвичай. Я більше не буду вибивати це з тебе силою". Я хотів правди її душі, а не уривчастих зізнань шлунок.

"Хіба ти не праведник?" Вона опустила губи, щоб зависнути трохи вище моїх, і я сподіваюся, що вона не помітила моїх розлючених легенів, напруження моїх рук, що копають землю.

Я захопився за неї, перевертаючи нас і її під себе, перш ніж дозволив своїй волі вислизнути, а потребі прослизнути всередину. Вона зойкнула і розсміялася. Піднявши кинджал, вона провела лінію вздовж моєї щелепи. Щітка невідчутного болю, вона була схожа на кинджал, який вона тримала, постійно пронизуючи мене, так близько до болю. Якби я наважився відчути її ближче, я б стік кров'ю.

Вона зупинилася на моєму підборідді. "Привіт, красунчику."

"Привіт, красуне." Я відсунув пасма чорного кольору з її очей, а потім провів великим пальцем, щоб вирівняти брови. "Давай піднімемо тебе".

Але вона застигла, не рухаючись, з розгубленими очима, заціпеніла, наче зачарована. Нічого схожого на неї, нічого, що я бачив раніше. Її кинджал все ще рухався вздовж моєї щелепи, і я схопив її за зап'ястя, щоб змусити її зупинитися. Вона задихнулася, і я відчув, як вістря впилося в мою шкіру. Крапля моєї крові скотилася по її щоці, як сльоза, і вона міцно заплющила очі, наче видовище налякало її. Вона відкинула кинджал і обхопила моє обличчя, уважно розглядаючи поріз.

"Все гаразд, Сноу", - сказав я, витираючи червоні плями з її щоки.

Наступне, що я пам'ятаю, як вона потягнула моє обличчя до свого рота. Теплі повні губи припали до порізу, її язик ніжно провів по ньому, перш ніж вона ніжно присмокталася до порізу. Поклавши невеликий шматочок зверху, вона відштовхнула мене назад. Всі мої відчуття були втрачені від відчуття її губ на моїй шкірі, спис тепла проклинав моє тіло, і я відчув, як я втиснувся у свої бриджі тугіше.

Вона облизала губи. "Ти теж солодкий на смак". Боже мій. Спокусниця, вона стала моєю спокусницею, а я все ще був її ворогом.

Мої легені вимагали більше повітря, моє тіло вимагало її, і я не міг більше стримуватися. Нахиливши її обличчя туди, куди я хотів, я припав губами до її губ, зупинившись, коли відчув, як її тіло закам'яніло. Її дихання збіглося з моїм, поки вона застигла піді мною, наче грім, що зупинився, а внизу бушував шторм. Я хотів бути

всередині цієї бурі, відчутти смак її дощу, відчутти град, дозволити своїй шкірі танцювати навколо блискавок, але це був серпневий дощ, вимушений і неприродний. Грім палючої паніки.

Вона схопила мене за сорочку, поки я намагався відійти. "Чому?"

Я зібрав всі свої сили, щоб зізнатися в тому, чого вона не хотіла. "Тобі це не сподобається, тобі це страшенно не сподобається".

Щось, чого я не міг прочитати, промайнуло в її очах і спохмурніло її вираз. Жаль, усвідомлення? "Так", - промовила вона майже пошепки. "Так, я б ненавиділа це. Жахливо... надзвичайно, ненавиджу це". Вона повільно і розгублено моргнула, дивлячись на мене, і я нарешті відійшов, її слова тиснули мені на груди, і це було майже боляче. Я знав цю правду, чому ж так дивно було почути її вголос?

"Ще по одній", - зажадала вона, випроставшись, наче нічого цього не сталося, наче я вигадав ці моменти. Але я все ще відчував її дотик, запах, її погляд, що нагадував мені про те, як я забуватиму пекучі дні та холодні ночі цілих життів. Якби її можна було забути.

Я підвівся і схопив її за зап'ястя, висмикнувши кинджал з її руки і вклавши його в піхви на стегні. Її втомлені очі пильно стежили за моїми рухами без жодного слова. Ознака її втоми - жодних слів, жодних заперечень, жодних божевільних фліртів.

"Кен, кухар, я попросив його приготувати твоє улюблене рагу". Я витягнув її з ями. На моє здивування і щастя, вона не відштовхнулася і не відмовилася, а вільно потиснула мені руку і пішла поруч зі мною, поки ми йшли до їдальні. У моїй голові все ще туманилося від того, що сталося хвилину тому, від відчуття її губ на моїй шкірі.

Кен поставив на стіл гарячу паруючу страву, до якої Сноу з задоволенням приступила, облизуючи губи в передчутті, і накинулася на їжу так, ніби голодувала місяцями.

"Сноу!" Вона набила рота так щільно і їла так швидко, що кашлянула кілька десятків разів. Раніше це мене розважало, а тепер почало турбувати, це була звичка - погана звичка. "Хто тебе переслідує?" запитав я, хитаючи головою від її дивовижного вигляду.

Вона перестала жувати, її щоки роздулися від кількості їжі, нагадуючи білку, яка збирає горіхи на зиму. Вона опустила очі, випроставшись, і повільно продовжила. Вона з'їла дві порції їжі, перш ніж можна було з'їсти три ложки.

"Те, як ти спарингуєш, не схоже на стиль, який я бачив раніше", - сказав я їй, дещо вражений і зацікавлений. Те, як рухалося її тіло, витончені м'язи, майже котячі, легкі кроки, як у танцівниці. Спаринг був силовим, тактика, масивна статура надавали перевагу, але вона могла швидко покласти на лопатки того, хто був втричі більший за неї, з бездоганною швидкістю і мінімальними зусиллями. Солдати розповідали, як вона завоювала свою позицію, здолавши генерала. Це було б нелегко.

Вона відкинулася на спинку стільця, ліниво потираючи рукою задоволений живіт. "Мій опікун, Аларік Драва, він був другом моєї матері, олімпійським генералом, він навчив мене. Бойовій техніці, яку винайшли зефіри, що називається "Сапсан". Я не така хороша, як Зефір, як Кай; вони використовують магію вітру, щоб піднятися у повітря. Мені доводиться покладатися на силу тяжіння, спритність і м'язи". Я знав, що ніколи не бачив його раніше, чи був цей чоловік тим, хто доглядав за нею, коли її батько сховав її після нападу?

"Аларік, це він тебе виховав?" запитав я, цікавлячись її життям до того, як вона повернулася в Асійорд. Аларік Драва, навіть я знав цю людину, всі знали; знаменитий олімпійський генерал.

Вона підняла на мене очі, і на її золотих фішках була написана пустотливість. "А що, ти і його хочеш вбити?"

"Сноу!" На моє розчарування, вона хихикнула. "Ти назвала мене Аларіком в той день."

Вона замовкла і швидко відповіла, як зазвичай, уникаючи мого запитання: "Ну, коли вони сплять, ніхто нічого не бачить, я ж *ібріс*, а не кажан".

Я склав руки. Як я любив її логіку. "Кажани сплять із заплющеними очима".

Вона закотила свої гарненькі оченята. "Ти зрозумів мене, Адріатиане".

Я стиснув губи і похитав головою. "Ні, не зовсім."

На її обличчі з'явилася усмішка, яку я майже несвідомо повторив своєю.

"Тепер моя черга, - сказала вона, нахилившись уперед з усім своїм завзяттям. "Припустимо, у мене є вправний боєць і вродливий Умбра, як вони зможуть прорватися крізь завісу ремісника? Та ще й, можливо, непомітно". Її очі пустотливо заблищали від цієї думки.

Вона розкручувала моє терпіння по колу, напруга наростала на моїй шиї. Я рухав нею вперед-назад, щоб зняти тиск роздратування.

"Ні", - рішуче відповів я.

Її обличчя змарніло. "Гаразд, просто вправний боєць, я гадаю", - сказала вона, підводячись. Боги, вона збиралася вбити мене.

Я швидко пішов за нею. "Що там такого важливого, що тобі треба туди потрапити?" Частина забудови, де ми були тієї ночі, наближався, зловісна і загрозна, якщо це могли бути кам'яні брили.

"Я відповім, щойно ми дізнаємося". Ми зупинилися перед великими темними дверима будівлі. Їх більше не прикривала завіса, вся територія була млявою і порожньою, наче тут і справді не було життя. Вона простягнула руку вперед, щоб відчинити двері, звук іржавих петель у поєднанні з вагою дерева, що пролунав у порожньому приміщенні, був суголосою з навколишнім оточенням. Відпустивши свою магію, я розігнав тіні, залишивши лише слабке світло ззовні, щоб освітити порожні кімнати. У них не було нікого і нічого, абсолютно порожньо.

Вона кружляла по кімнаті, її обличчя було викривлене від невіри. "Ти казав, що я не божевільна, ми бачили чи не бачили, як вони приходили сюди тієї ночі?" Вона розчаровано застогнала, оглядаючи несподівано порожню кімнату.

Я оглянув порожній простір, заповнений павутинням і смердючим запахом смерті. "Вона, мабуть, знала, що ти спробуєш повернутися, і попередила твого батька. Що б вони не ховали, вони хотіли, щоб це так і залишилося - прихованим. Що це, Сноу, чого ти боїшся, що він приховує?"

Вона важко зітхнула. "Нічого, що мені сподобається. Ти відчуваєш тут щось дивне?"

Я розширив свою магію далі, незважаючи на те, що моя життєва енергія зменшувалася. Я ще раз оглянув кімнату і завмер. Невже вона теж це відчула? У кімнаті то тут, то там ховалися неприродні люмінесцентні зелені тіні, вся кімната гуділа від магії ремісників і чогось ще - неземного.

"Вони тут практикували, сильне ремесло. Я не можу сказати, що це за ремесло. Порталери, чаклуни, заклинателі чи медіуми, що б це не було, воно залишило сильний відбиток".

Вона присіла навпочіпки, закривши обличчя руками, занурившись у глибокі роздуми. Чому для неї було так важливо, що зробив її батько? Вона зійшла зі свого шляху, щоб дізнатися про соларіанських вандалів, завербувала Семюеля і тепер

полювала на темного ремісника свого батька. Це турбувало її більш ніж достатньо. Спочатку я думав, що вона має намір знайти більше, щоб вислужитися перед судом, але все це не мало сенсу.

Позаду нас почулося човгання, і я потягнувся за мечем. Мемфіс зайшла всередину, швидко гаркнувши в мій бік, перш ніж притулитися до свого невільника, який з хрускотом впав на підлогу. Вона подивилася на мене, розглядаючи мою зброю. "Що сталося з твоєю чорною сталлю?"

"Подарунок від Кейдена, набагато легший, але такий же смертоносний. Цей мені подобається більше", - сказав я, ховаючи його назад у піхви. Її очі, здавалося, могли розгадати мою правду, можливо, так і було.

"Вистеж Меланту", - наказала вона тварині. Мемфіс стояла, вальсуючи навколо, її порочні м'язи елегантно ковзали, поки вона вдихала запахи доквілля. Голосно гарчачи в повітрі, вона перетворилася на чорного ворона, а потім злетіла в небо.

"Як ти з нею зв'язалася?"

"Хочеш і її вбити?" - дражнилася вона, оглядаючи пил на землі.

"Хіба не боляче просто відповісти мені хоч раз?"

Її хікання розливається симфонією по порожній кают-компанії, від чого моя шкіра стає колючою, наче по ній пройшлися шовком. "Ні, просто так цікавіше", - каже вона, відкинувшись на руки. "Шість років тому вона сильно захворіла, Мемфіс народилася на землях Аїти, перед тим, як, як усім відомо, мій батько спалив її".

Знаменита друга претензія Сайласа на титул короля-вбивці.

"Говорили, що у таких, як вона, серце хворіє швидко, але їй знадобилося кілька років, щоб це сталося. Вона не рухалася, не їла і не ворушилася, тож я залишалася з нею, не їла і не ворушилася. Одного разу вона розбудила мене, тягнучи на кухню, Аларік клявся, що мій гучний живіт налякав її".

"Можливо, він мав рацію".

Вона кинула на мене погляд. "Як я вже казала, вона хотіла, щоб я поїла, але я відмовилася, поки вона не зробить те саме".

"Навіщо? Щоб обдурити її?"

Вона насмішкувато кинула в мене камінчиком. "Тому що це розбило мені серце, це ти хочеш, щоб я сказала?"

"Я хочу, щоб ти сказала правду, тепер я зрозумів, продовжуй".

Сноу роздратовано моргнула мені, але продовжила: "Вона їла зі мною, гуляла, бігала, спала, а потім нарешті знову перемістилася. Однієї ночі мені наснився край, якого я ніколи раніше не бачила. Чудовий - не те слово, щоб описати його, він виглядав так, як я уявляла собі небеса. Мемфіс показувала і говорила, я була у її голові, спогади про її землі. Вона розповіла мені про своє життя і запропонувала мені свою душу, а я запропонувала їй свою, і ось воно, яскраве світло, внутрішнє тепло, вся ця поїздка. Тепер я можу бачити, відчувати все, що може вона, і, на жаль, вона може зробити те ж саме для мене".

"На жаль, якби вона так думала, вона б цього не зробила. Морфи не підвладні розуму, вона вибрала тебе за те, що ти є". Благословенні Дюрінім тварини були пов'язані з духовним, вони відчували через це, а не через дії чи слова.

"З таким же успіхом ти міг би просто назвати її німою", - пробурмотіла вона, озираючись навколо.

Ми мовчки чекали, поки морф стрімко прилетіла назад і приземлилась перед Сноу. Вона відвела чоло від тварин, на її обличчі відбилася занепокоєння.

"У чому справа?"

"Жодного сліду її запаху ніде на довгі милі від замку. Як вона могла зникнути, ні, як все, що тут було, могло зникнути за одну ніч?"

"Ми це з'ясуємо. Я допоможу тобі. А зараз давай покинемо це місце, я знаю, що ти теж його відчуваєш, воно повзе темрявою і смертю". Я простягнув до неї руку.

Вона розгублено роззирнулася по кімнаті, перш ніж взяти мене за руку. Я не хотів її відпускати, міцно стиснув її долоню у своїй, насолоджуючись її незвичним дотиком, здавалося, ніби між ними зібралось вогнище тепла.

"Ти вважаєш, що ця небезпека вимагає, щоб ми трималися за руки?" - грайливо запитала вона, і я опустив погляд туди, де тримав її. Вона сьогодні була без рукавичок, невже забула? Вона також більше не здригалася від мене, коли я перевертав її руку, проводячи своїми пальцями по її долоні.

"Як вони взагалі можуть тримати меч, якщо вони такі маленькі?"

Вона насупилася. "Не всі мають зріст метр дев'яносто і більше, і, здається, я справляюся з собою так само добре, як і вони".

"Чотири", - сказав я, і вона розгублено моргнула. "Додаткові."

"А, ти, мабуть, був деревом у минулому житті".

"Минулого життя не існує".

"Для неблагословенних, можливо, я хочу продовжувати їхній спосіб життя, вони здаються щасливими. Іншим, неупередженим видом щастя".

"Ти благословенна."

"Поправка", - сказала вона. "Я проклята."

Я відчув, як на моєму чолі з'явилася хмура купка. "Сноу".

"Любий, світ ненавидить, боїться і хоче мене використати або вбити. Ті, кого я люблю, або мертві, або в небезпеці, я нічого не варта, або дорогоцінна, залежно від того, чи хочуть мене використати, чи вбити. Чи справді ти розвідуєш єдинорогів і сирен з твого пророцтва, які посипали моє ліжечко духовим пилом?"

Зуби дряпнули нижню губу, придушуючи посмішку і весь сміх. "Вовк, дракон і громовержець".

"Так, так, - сказала вона, махаючи рукою в повітрі. "Тварини одного виду".

"Ти не проклята".

"Я, безумовно, є чимось, але не благословенною. Ти хочеш, щоб я зберігала викривлення неприродної метафори?"

Я схопив її за щелепу, нахиливши її голову до себе, і її очі широко розплющилися. "Ти дуже міцно тримаєшся за речі. Хочеш, щоб я благав і вибачався на колінах за те, що назвав тебе так? Скажи мені, і я знову стану перед тобою на коліна".

На її гарних устах з'явилася посмішка. "Так, але не на колінах, інакше я хочу, щоб ти був між моїми".

Так, я, мабуть, теж хотів би це зробити. Я нахилився до її вуха. "Пробач мені?"

"Гаразд."

Я подивився на неї, сповнений сумнівів. "Все гаразд?"

Вона кивнула. "Так, добре. Хочеш, щоб я прочитала заклинання?"

"Ти занадто швидко відпустила це". Навіть я не пробачив собі всього, що сказав і зробив їй. Можливо, я ніколи не пробачив би собі.

"Цей коментар лише роздув моє самолюбство, він не образив мене. Я відпустила це, як тільки ти це сказав, я просто хотіла побачити, чи ти дійсно попросиш про це. Попросиш вибачення".

"Ти ж знаєш, що так."

"Я знала, - впевнено сказала вона. "Але чути це зовсім інше. Мені подобається слухати твої думки".

Я думала, що вона ненавидить мої думки. Я відпустив її обличчя, і вона провела пальцями по щелепі. "Я ніколи не займалася цим раніше, але я голосую за тебе".

"Це все, про що ти думаєш?"

"Ходімо", - низько муркотіла вона. "Хіба ти не хочеш? Ми ж не можемо діяти на основі цього. Що нам дасть трохи роздумів?"

"Час". Ця маленька думка зробила багато, більше, ніж мала б.

"Нічні години?"

Я зітхнув, потираючи очі від глибокого розчарування, яке щось перевертало на лініях збудження. "Ти мене втомлюєш".

"І ти мені набрид". Її руки зустрілися на моїх грудях, коли вона нетерпляче блимнула на мене зі свого низького зросту. "І що? Тільки вночі, чи є якесь правило для таких, як ти?"

"Ти має цікаві уявлення про мій народ і наші традиції".

Її очі на мить звузилися. "То це не тільки вночі?"

Я обійняв її за плечі і відштовхнув на крок назад, перш ніж втратив би будь-яке почуття пристойності. "Ні, не тільки вночі."

Вона знову підійшла до мене. "Про що ти думаєш?"

Я зробив ще один крок назад. "Що ти хочеш почути?"

Вона подивилася на мою промежину. "Що ти думаєш про мене? Затикаєш мені рота чи змушуєш кричати?"

Трясця. "Чорт забирай", - сказав я, важко видихнувши, відкинувши голову назад. "Досить, Сноу". Я ненавидів, що вона ненавиділа саму думку про те, що я торкаюся її, хоча це було все, чого я хотів. Я ненавидів, як моє тіло реагує на неї, хоча знав, що вона ненавидить, коли я торкаюся до неї.

"Спитай Кріга, чому ти питаєш мене? Я не контролюю небеса, я не голуб бурі".

Я засміявся разом з нею. "Мені подобається твій гумор".

Її посмішка зникла. "Я знову забагато думаю?"

Я кивнув. "Так." Ні, можливо, вона не забагато думала.

Ми попрямували до її покоїв, я не спав лише кілька годин, а вона вже кілька днів не спала, не кажучи вже про всю енергію, яку вона витратила сьогодні, їй зараз потрібен був відпочинок.

"Ти плануєш сьогодні спати? Ти вже кілька днів не мала ані краплини відпочинку".

Вона кивнула. "Так, завтра я їду до Вензора", - сказала вона, а мене охопила розгубленість. Вензор? А що було у Вензорі? Яка різниця, вона знову змусить мене хвилюватися.

"Якась конкретна причина?" Той, з жовтим волоссям і без манер? Боги, скажіть мені, що вона не тому тягнула себе в інше місто, щоб побачити його. Вона не виходила на патрулювання чи будь-яку іншу службу за стінами Тенебреса, але їхала до Вензора заради нього. Від цієї думки кров закипіла в жилах, а по шкірі поповзли мурашки розчарування.

Її очі опустилися на моє підборіддя. "Поживемо - побачимо", - сказала вона, кинувши мені підморгнути, перш ніж увійти до своїх покоїв. "Не сумуй за мною занадто сильно".

Я потягнув її за зап'ястя, і вона знову повернулася до мене. "Ти не назвала моє ім'я сьогодні, скажи моє ім'я".

Вона на мить завмерла, оцінюючи божевілля, яке я щойно вимовив вголос. Вона наблизилася до мене, її руки, як завжди, гралися з лацканами мого піджака. Тримаючись за них, вона піднялася на носочки і прошепотіла мені на вухо: "Мудак".

Я все ще насолоджувався цим більше, ніж мав би, моє тіло здригалося в мовчазній забаві.

Вона ніжно доторкнулася до того місця, де її кинджал зачепив мене раніше. "Добраніч, Кіліане."

Я захопився за її зап'ястя, знову притягуючи її до себе. "Не так. Як вчора. Називай мене так, ніби я твій".

Вона на мить замовкла, її серцебиття пульсувало під шкірою скронь. "Добраніч... Кіл."

Заклинання. Моє ім'я в її устах було заклинанням з такою силою. Я глибоко вдихнув, омиваючи простір на грудях. "Так, ось так". Я порахував до п'яти і відпустив її, відходячи. "Добраніч, Сноу."

Її очі розгублено бігали по коридору, коли вона поверталася до своєї кімнати, але я прочитав у них жаль, страх і розгубленість, а згодом і мої очі приєдналися до її. Двері зачинилися, але вона не збиралася спати, вона побачила занадто багато сьогодні, напевно, варила і тушкувала те, що дізналася. Але їй мені не було спокою, бо я все думав про її захоплення цією асійською задумливою жовтою головою. Це зводило мене з розуму. Якщо я побачу, що він витріщається на неї, як на десерт, я виколупаю йому очі і обов'язково відрубую ці руки по зап'ястя, якщо вони затримуються на її талії, ніби він гладить kota.

РОЗДІЛ 31

СРІБЛО І ВІН

Сноулін.

Ти б зненавиділа це, ти б страшенно зненавиділа це, сказав він. Чи було неправильно, що я цього не зробила? Щоразу, коли я згадувала минулу ніч, мене пронизувало тремтіння. Поклич мене так, ніби я твій. Я не знала, що зможу, не знала, що моя потреба в ньому була настільки очевидною тієї ночі, я ніколи не знала, як це - хотіти когось і не мати змоги отримати його, я не знала, як це - мати когось, як ніби він був моїм. У мене ніколи не було нікого, хто був би моїм. Його дотик, якби він не відпустив мене, я б ніколи його не відпустила. Він віддалився і шкодував про те, що сказав, я читала це на його обличчі. Він завжди вагався, чи важко було забути, ким я була? Я похитала головою і перестала хрустіти, випустивши розчарований стогін. Божевілля в такому юному віці, що викликає занепокоєння.

Каламутне небо, позбавлене будь-якого світла, створювало густу ковдру темряви, незважаючи на ранковий час, що було дуже типово для Асйорду - де ніч була ніччю, а день був просто... сірою ніччю. Ми з Семом мали зустрітись біля стайні, перш ніж він вирушить до Касміру під приводом перевірки флоту, щоб підготувати його до замерзлих морських вод. Селдрік повідомив нам, що корабель успішно перетнув затоку Брогмер і сьогодні пришвартується там, де на нього чекатиме Сем. Я сподівалась знайти когось, хто міг би відповісти на моє запитання як слід, без пазлів, відсутніх частин і безлічі загадок. Невідомість дратувала мене, я вже й так був недопущена до надто багато чого, тепер це була межа.

"Будь ласка, скажи мені, що ти справді прокинулась рано і не провела ніч, втупившись у небо чи стелю?" Сем покликав, він і його команда увійшли до стайні, готові вирушити на північ.

Він першим розкрив обійми, вже звикнувши до моєї звички обіймати його. "Я виспалась, мені теж треба десь бути".

"Сноу, будь ласка, тримайся подалі від неприємностей, поки я не повернуся", - благав він, стискаючи мої руки. Чому всі поспішили зробити остаточний висновок, що кожен мій крок призводить до неприємностей?

"Ти ж знаєш, я не можу дати тобі обіцянку, яку не зможу виконати".

"Не змушуй мене тримати серце в руках".

Я запропонувала йому посмішку. "Потерпи ще трохи. Коли все закінчиться, Сем, поїдеш зі мною. Ви з Аларіком зможете дати один одному ще один шанс, і я зможу зробити так, щоб ти був поруч зі мною назавжди". Я запропонувала. Я не могла залишити того, про кого так сильно піклуюся, не знову - більше ні.

Я побачила і прочитала турботу в його очах. "Я поїду з тобою, і ми навчимося жити разом", - сказав він, поцілувавши мене в обидві долоні. "Бережи себе".

Він зробить мене щасливою, але він зробить Аларіка щасливішим. Я, звісно, прийму всі почесні та похвали за те, що зіграла роль свахи королівств.

Соларіанці, солдати в Мирдурі, угода, шпигуни в Ханаї та мертве королівство, між якими заплутався мій план захоплення Зимового Двору, створювали неабиякий головний біль, але тепер я мала мертву відьму, щоб жонглювати в цьому безладі, і цей головний біль перетворився на вічну втому від надмірних роздумів. Жодного сліду, жодної її плями ніде на території замку, в Тенебросі та за багато миль від нього. Її присутність була або вигадкою моєї уяви, в чому Кіліан продовжує клястися, що це не так, або рудоволоса ймовірна мертва відьма замаскувала її присутність. Ніщо не випадало з поля зору Мемфіса, дьюрини, наділеного найгострішим чуттям. Якщо не надавати цьому особливого значення, то всі причини, що виправдовували її присутність, які нічого не означали, раптом ставали причинами, через які я мала б її боятися. З ремісниками не варто було зв'язуватися, а з Мелантою - тим паче. Меланта мала стати наступною Великою Дівою, перш ніж Уринтія досягне успіху і вирве цю роль з її рук.

Про що ти думаєш, що розділило твою любов до їжі і заважає тобі зосередитися так рано вранці?" - запитав Кіліан, що одразу ж мене роздратовало.

Я міцно заплющила очі і повільно повернулася до нього обличчям, він сидів поруч зі мною. "Чи справді він мені більше подобається ззаду, чи це тому, що я не знаходжу більшість з них достатньо привабливими, щоб мати їх зверху, обличчям до мене?"

Він упустив ложку і роздратовано потер руки по обличчю. "Синт, пожалій мене."

Чому, що? Мені це здалося дуже смішним. Інші троє, що стояли переді мною, тряслися від сміху. Хіба він не казав, що йому подобається мій гумор?

"Не дражни його Сноу, він вже кілька місяців не бачив нікого спереду і ззаду", - сказав Мал.

Кіліан кинув смертельні погрози на свого хихотливого веселого брата, він був надто втомлений, щоб зберігати самовладання.

"Проблеми з малим?" запитала я, показуючи на нього. Безумовно, це був жарт, бо я знала, що у нього немає жодних проблем, не кажучи вже про маленького.

Він міцно заплющив очі, нахиливши голову вперед. "Я вб'ю тебе, Мале". Він підняв руку, щоб покарати брата, та я поклала свою на його голову раніше, ніж він встиг. Він повернувся до мене, наче дух підштовхнув його, наче я обпекла його.

"Пощади його, це компенсація за те, що він перший роздратував мене сьогодні вранці. Я не думала, що ти людина з вразливим его, щоб тебе це дратувало".

"Він не такий", - заперечив Мал на свій захист. "Його просто виростили з палицею в дупі. Він був золотим хлопчиком свого батька, якого виростили, нагодували і навчили бути солдатом. Моє ставлення, а особливо твоє, не відповідає протоколу, воно його дратує".

Чому Мал мав схильність вважати свого брата дерев'яною лялькою з лялечками, коли навіть я вважала його м'якою літньою хмаринкою?

Я прочистила горло і знову повернулася до їжі. "Ми прямуємо до Вензора".

"А що у Вензорі?" запитав Кай.

"Відьма, ну, дві, якщо рахувати мою бабусю".

Можу заприсягтися, що на обличчі срібноокої змії з'явилася посмішка від мого пояснення. Що це він там собі в голові крутив, що змусило його посміхнутися? Я не

сказала нічого смішного, щоб пан суворість так широко посміхнувся. Смішний чоловік, напевно, вариться в якихось своїх хворобливих думках, або готує чергову ідеально відредаговану промову, щоб знову прочитати мені лекцію сьогодні ввечері.

Мій друг вивчав мене під підозрілими повіками, схрестивши руки в позі сумніву. "Ти ненавидиш відьму, і яку саме?" Ненавиджу - це ще м'яко сказано; у мене був список з її іменем, який я збиралась перекреслити кінчиком пера, вмоченим у червону кров.

"Меланта, батькова майстриня, яку ми з Кіліаном бачили тієї ночі, мала молодшу сестру. Якщо мені не зраджує пам'ять, вона перебувала на службі у моєї бабусі-чаклунки. Відьма обожнювала її та її косметичні штучки. Б'юся об заклад своїм чорним серцем, що вона й досі у неї".

Усі випустили подих розуміння мого плану. Натомість Кіліан голосно зітхнув, відкинувшись на спинку стільця, потребуючи відпочинку. Напевно, так близько до домовленості мої дії здавалися йому надто ризикованими, щоб дозволити мені наражатися на небезпеку - дозволити не виконати домовленість. Можливо, саме тому він відмовився від відпочинку, щоб піти з нами.

"А якщо вона відмовиться допомагати? Вони ж сестри, врешті-решт", - справедливо запитав Мал.

"О, ні, дорогенький, ніхто не говорить мені "ні". Попроси свого брата, він уже тричі виконував моє прохання, не кажучи ні слова".

Він нічого не сказав, лише дивився на мене втомленими повіками і непорушними сріблястими німбами, і це мене якось насторожувало.

"Куди, на думку твого батька, ми прямуємо?" запитав Мал, моя голова відірвалася від Кіліана, але не порушивши хід моїх болісних думок.

"Брогмер, Кай знайшов бабусю Лари, вона готова прийняти її до себе. Звідти ми поїдемо до Вензора". Я пояснила.

"Я підготую коней", - оголосив Мал, і всі встали і попрямували до стайні.

Кімната повільно порожніла один за одним, поки не залишилися лише я, Кіліан і Кен, які роздумували над тим, чи добре розварилася його селерова каша.

"Не підходь", - сказала я, затягуючи стегові піхви, не в змозі дивитися на нього. "Ти виглядаєш виснаженим".

"Ні".

Я закотила очі на його сувору відповідь. "Гаразд, здохни, якщо хочеш".

Він схопив мене за зап'ястя, перш ніж я збралася йти. "Ти не спала минулої ночі. Ти казала, що будеш. Що тебе турбує? Здається, ти вже все владнала, тож це має бути щось інше". Мій погляд опустився на місце, де він тримав мене, його великий палець водив колами по моїй шкірі, викликаючи мурашки по спині і поколювання в животі.

"Звідки... звідки ти знав, що я не сплю?"

"Ти не хропіла".

Я закусила губу і погрожуючи підняла на нього кулак, але він лише посміхнувся.

"Твої тіні були неспокійні. Я можу простежити їхній рух, як шосте чуття".

"Це нічого", - збрехала я, і його палець перестав ворушитися.

Він кивнув і відсмикнув руку. Це було не просто так, надто вже багато кружляло навколо мене. Я відстежувала кожен свій крок відтоді, як повернулася в Асійорд. Простежила, відступила і повторила їх двічі, перш ніж вляглася в ліжко з широко розплющеними очима, поки голова йшла обертом від втоми.

"Навіщо ти це робиш?" На моє запитання його увага знову переключилася на мене. "Чому ти відштовхуєшся від мене?"

Він стояв, обхопивши мою руку рукою, піднявши її вгору, щоб притримати моє підборіддя. Його великий палець ніжно погладжував мою шкіру, коліскова пісня дотику, і воно знову побігло, моє серце, воно галопувало. "Тому що ти ненавидиш це, страшенно ненавидиш".

Я проковтнула і нарешті сказала: "Тільки тому, що ти хочеш".

Його темні брови насупилися, а рука опустилася. "Я ненавиджу це, тому що ти це робиш".

"Я не ненавиджу це." Занадто пізно, це було вже там. Я б не шкодувала про це. Може, не зараз, а може, ніколи, я не знала.

"Я теж".

Моя впевненість у собі зростає, тож я зажадала: "Тоді не відсторонюйся". Я взяла його руку і провела нею під підборіддям так, як він тримав мене хвилину тому.

На його губах з'явилася легка посмішка, а пальці ковзнули по моєму обличчю, досліджуючи його. "Тоді я не відсторонюся".

"Ну... тоді ми домовилися".

Він кивнув. "Так і є." Він якусь мить вивчав мене, а потім його рука опустилася мені на груди. "Чому це каже інакше?"

"Тому що це нерозумно, я ніколи не довіряю своєму серцю". Я потягнула його руку до своєї голови. "Бачиш, він мовчить, як і має бути".

Він посміхнувся і поступово розсміявся, трясучись від веселоців. Він погладив мене по маківці і постукав пальцем по носі. "Занадто тихо. Тобі доведеться розповісти мені, щоб я міг тебе пізнати і зрозуміти. У тебе немає тіней, а я не маю уявлення про те, що відчувають інші". Цей безглуздий чоловік і його безглузді слова робили щось з моїм тілом.

"Я зроблю це, просто зараз воно каже, щоб ти тримався подалі, я не люблю хвилюватися".

На його обличчі з'явилася посмішка. "Ти хвилюєшся за мене?"

"Вибач, я мала на увазі, що ти мене дратуєш", - занадто покірно, як для моєї звичайної поведінки, відступила я, і його очі звузилися, помітивши мою брехню.

"Справді?" - сказав він, відкидаючи лацкан мого піджака вбік, відкриваючи шкіру на комірці. Він провів там пальцем, кола і зірочки, мучительно повільно, і я мало не задихнулася. Пульс прискорився, дихання прискорилося, тепло зібралося внизу живота від цього чутливого дотику і цього клятого чутливого погляду.

"Твоя надокучливість не йде ні в яке порівняння з моїми переживаннями, якщо я не бачитиму тебе, я збожеволію від хвилювання".

Я глибоко вдихнула, балансуючи між розчаруванням і легким збудженням. "Не підходь, ти ж знаєш, що я не зроблю нічого, що поставило б під загрозу нашу угоду".

Його руки ковзнули по моїй потилиці, за його сріблястими очима проглядало переконання. "До біса угоду, мені потрібно, щоб ти була здорова, і я знаю, що щось не так".

Можливо, не... м'який?

"Звідки ти знаєш?"

Його руки ковзнули вниз до моєї шиї. Він провів великим пальцем по чутливій ділянці, дуже повільно. "Ти повіриш мені, якщо я скажу, що я просто так роблю?"

Святі небеса, я забула відповісти, тому кивнула. Мої очі заплющилися від дотику, моє дихання ледь не зсунуло куртку.

"Сноу, - покликав Мал, повертаючись до їдальні, і зупинився, взявши нашу записку і піднявши брови. "Я... я щось перервав?"

"Що ти маєш на увазі?" запитала я, приводячи до ладу куртку, яку Кіліан майже здер з мого тіла.

Кіліан витягнув шию і пройшов повз Мала. "Так, що ти маєш на увазі, брате", - сказав він, постукавши його долонею по плечу, перш ніж залишити Мала в напівгалюцинаціях у власній голові.

Він з досадою потер плече. "Півмісяць, нехай його бідні жертви ніколи не відчують сили його фаланг".

Я пройшла повз нього, так само поклавши руку йому на плече. "Півмісяць, хіба його коханці не благословенні?" Я підморгнула йому і пішла.

Я вирішила дозволити Нії супроводжувати нас туди, я хотіла підійти до неї, але мій язик щоразу зв'язувався. Прощення було однією з тих речей, про які я не дуже часто просила, воно здавалося мені чужим. Я не могла бачити, як засмутилася Нія, я дійсно зробила їй боляче, але поки я не заспокоїла свій власний біль, я знала, що не зможу знайти слів, щоб *пробачити себе*. Я ненавиділа свою гордість, свої проблеми з гнівом і недовірою, але в той же час вони стали настільки звичними для мене, що їх було важко відкинути вбік. Я ніколи не вчилась вибачатися, можливо, це був саме той час.

До Вензора було недалеко їхати через Соболину Прірву від Тенеброза, але я обрала довгу дорогу через Брогмер, щоб батько не міг мене вистежити. Лара нарешті знайде дім. Ми залишили її під клятвою про безпеку, купою золотих дарів на її витрати та обіцянкою завербувати її колись воїном. Не можу сказати, що мені було приємно розлучатися з нею, дорога після цього здавалася порожньою. Я ненавиділа прощання.

Церелія, моя бабуся, жила з нами в Тенебросі, але після нападу переїхала до свого рідного міста. Як вдова королеви, вона допомагала моїй матері у виконанні її обов'язків, щоб вона могла бути присутньою при нашому вихованні, враховуючи, як батько навантажував її, як робочу кобилу. Я виховала у собі повагу до цієї жінки, вона завжди була на боці свого сина, але в тіні завжди підтримувала мою матір. Вона походила з шляхетного роду, була останньою дитиною лорда Вензора перед тим, як батько Еліаса зійшов на престол і прийняв прізвище та титул. Вони з Мореном ніколи не ладнали, і вона завжди вважала вибір сина неприємним, не кажучи вже про те, що дізналася про кальмарів, з-поміж яких він обрав собі дружину. Хоча вона й сварилася зі старою, вона, здавалося, поважала мою матір. В ніч нападу мої думки і почуття до неї згоріли дотла. Зло ховається в печерах, але це зло ховалося під гірськими стовпами. Всі ігри, в які вона закрутила мою матір, змушуючи думати, що це зробили мій батько і Морін, всі способи, якими вона принижувала її, наступала на неї і гралася з нею, змушували мене трястися від люті.

Сплеск спогадів про всі ті часи, вбрані в тріск вогню і запах горілої плоті тієї ночі, змусив мене заплющити очі і здригнутися, опустивши голову вниз. В очах потемніло, дихання прискорилося. Боги, тільки не зараз. Мої тремтячі руки зупинили Мемфіс. Зіскочивши з коня, я побігла за кущі, спорожняючи шлунок. Ось чому я ніколи не

снідала. *Не тікай, будь ласка, не тікай. Не тікай, боги, будь ласка, тримай мене на місці.* Я стояла навколішки на землі, збираючи своє дихання і тремтячі кінцівки.

Чотири тіні зупинилися за кущем. Я не встигла зникнути, як у мене вилетіла ще одна куля. Я підвелась, тягнучи рукав, щоб витерти піт на скронях і лобі. Я хотіла б опустити очі і не зустрітися з чотирма парами важких поглядів, але зараз я була збентежена настільки, що відчувала, як по моєму обличчю і вухам повзе рум'янець.

Кіліан поліз у кишеню і підійшов до мене.

"А, звичайно, ти носиш вишиту хустинку в кишені, чарівно. На ній є твої ініціали?" Він налякав мене, я застигла і замовкла, коли він однією рукою схопив мене за щелепу, а іншою витирав мені рот шматком акуратно складеної тканини. Я щойно випорожнив свій шлунок, але брудні думки заповнили мою голову. Якби він тільки міг нахилитися трохи нижче і притиснутися своїми пухкими губами до моїх, це було б геніально. Я заплющила очі в довгому зітханні, що зі мною було не так? На свій захист скажу, що це була його провина. Як міг хтось виглядати, поводитися, говорити і думати так, як він. І чому це мав бути хтось із жалюгідного боку Високого Муру? Тож я була збоченкою, зрештою. Я могла покласти очі на кого завгодно і захопитися ним, але чому саме ним? Була й інша правда в тому, що я хотіла його; я хотіла мати його. Йшлося вже не про потребу, а про те, щоб задовольнити цю потребу.

Кай простягнув мені пляшку води. Я скривилася, хитаючи головою і відштовхуючи її.

"Пий, або я тебе змушу", - наказав Кіліан, вихоплюючи у нього пляшку.

Я нахилила голову до нього в тому положенні, в якому він тримав її кілька хвилин тому. "О так, я виберу другий варіант". І саме так мій розум змішався з лінією моїх думок.

Він насміхався. "Смішна жінко, пий", - суворо наказав він, обхопивши мою руку навколо пляшки, а потім злегка нахилився до мого вуха. "Спровокуй мене ще раз, і я, можливо, використаю свою хватку, щоб утримати твоє гарненьке личко нерухомим для чогось іншого, і змушу твій сталевий язик перетворитися на масло. Досить провокувати мене - досить провокувати мене на людях".

Я виплюнула воду вперед і кілька разів ударила себе рукою в груди, мої легені вибухнули нападами кашлю. Боже милостивий. Я затулила рота рукавом. "Я не знаю, чому ти думаєш, що я буду проти цього".

Він придушив посмішку і кинув на мене погляд, від якого я здригнулася. "Досить фліртів і цієї зачіски".

"Що за фігня з волоссям?" Я кліпала віями, проводячи пальцем по волоссю, відводячи його вбік.

Він зітхнув. "Я здаюся разом з тобою".

"Але ні", - надулась я. "Пограй зі мною в Адріатиду, мені нудно".

Він похитав головою, тихо засміявся, а потім показав головою на коней. Ми мовчки пішли назад. "Чому тобі стало зле?" - запитав він.

"Голова", - не стримуючись, зізналася я.

Він зупинився, повністю повернувшись до мене. "Один з нас може піти, ми можемо відступити, тобі не обов'язково туди йти. Якщо вона не хоче співпрацювати, я змушу її співпрацювати, залишайся".

"Я винна їй візит замість похорону, на який я не піду".

Його брови зішлись, благаю, боги, не повертайте обличчя номер три. "Все так погано?"

Я пирхнула. "Мати-змія не поступається моєму батькові і твоєму королю".

Його риси обличчя здригнулися, а в животі стиснуло нутро. "Сноу", - промовив він тим, що я б назвала м'яким зимовим вітерцем, м'яким, холодним, але не крижаним.

Я відчула, як напружився, автоматично реагуючи на цю реакцію. "Не тягни, Кіліане. Я ж казала, що ненавиджу це, але ти і тобі подібні не повинні мені цього давати", - сплюнула я, вказуючи йому на обличчя.

Він випростався, скроні спалахнули, а на обличчі з'явилася напружена ямочка. Він був злий-злий на мене. "Я ж казала, що це не жалість".

"Тоді скажи мені, що це за смішне обличчя, яке я не можу терпіти?"

Він похитав головою, його руки зашелестіли потилицею, перш ніж він опустив їх і розвернувся, щоб залишити мене без відповіді і ще більш розчаровану, ніж раніше.

Адріати не заслуговували на мою жалість, він - найбільше, його жалість я ненавиділа найбільше.

"Ти поспішаєш судити його, тоді як я знаю його все життя і все ще покладаюся на свою магію, щоб зрозуміти його хоча б фрагментарно", - тихо промовив Мал з мого боку, він чув нашу суперечку. "Його вираз обличчя розширюється від суворого до надзвичайно суворого - проміжок між ними дуже обмежений. Він не відкривається і не дозволяє нікому відкритися. Найближче до цього я бачив у тебе".

Я повернулась до молодого брата, дещо здивована і знову замислена. "Чому? Тому що я викину людей з їхніх голів?"

Мал посміхнувся, хитаючи головою. "Ні, але це правда Кіліана, яку він повинен сказати. Я лише намагаюся сказати, що те, через що ти так розсердилась на нього, є твоїми власними припущеннями, а не правдою. Кіліан багато в чому складний, але нещодавно я дізнався, що для того, щоб він змінився, потрібні певні емоції".

Я насміхалась. "Злість?" Так я змушувала більшість людей реагувати на мене. Кіліан не потребував, щоб я його злила, моя присутність робила це сама по собі. Він завжди утримувався від того, щоб діяти на мене, і я можу посперечатися, що він би теж цього дуже хотів.

"Тобі доведеться запитати його".

РОЗДІЛ 32

ВІДЬМИ І КРОВ

Кіліан.

Ми в'їхали всередину Вензора. Перед тим, як під'їхати до відкритого узбережжя Моря Сеар, ми повернули між чорною брукованою вулицею, схожою на Соболину Прірву, оточеною стінами з високих столітніх хвойних дерев. Проїхавши трохи менше милі, ми натрапили на кам'яну огорожу, що імітувала кам'яні паркани, які оточують міста. Чотири охоронці стояли, але не у формі асійордських солдатів. Великий сірий кам'яний будинок лежав посеред високої огорожі, оточений статуями охоронців, можливо, з королівства Кріга, Ходра.

Я не зводив очей з темноволосої принцеси, яку нудило від самої думки про те, що вона сюди прийде. Зовнішня оболонка, яку вона створила, завжди трималася добре, але стіна, збудована з нерівного каміння, найлегше руйнується. Навіть падаючи, вона намагалася триматися на силі небес, але ті приховані сліди, що залишилися після пережитого, мерехтіння її очей, те, як вона копалася в долонях, коли тремтіла, нічні кошмари, ночівлі між місцями спочинку її родини, - все це видавало її. Треба було бути сліпим, щоб не бачити її страждань. Вона була зломлена ще до того, як до неї підійшли мої люди, вона знала кривду і біль з дитинства, а потім потонула в них дванадцять років тому.

Повітря в маєтку було наповнене тютюновим димом і мускусом, стіни багато прикрашені - надмірно прикрашені, але тьмяно освітлені, неживі. Молодий слуга провів нас до головної кімнати, великої зимової оранжереї з видом на узбережжя. Жінка, якій на вигляд не більше п'ятдесяти, стояла біля великих завішених мереживом вікон, одягнена в асійордське вбрання оливкового кольору з рюшами та великою спідницею, що займала більшу частину її постаті. Вона залишалася нерухомою, незважаючи на нашу присутність, її біле волосся було зібране на потилиці, а рука знімала дим у повітря, що свідчило про присутність покійної королеви.

"Привіт, Цереліє, - привіталася Сноу жорстким холодним голосом, яким я дуже рідко чув, щоб вона говорила. У неї були риси дражнилки. Так вона заманювала людей у свою пастку і так приховувала свою правду. Чи відчувала вона себе так, ніби влізла в чужий дім? Кейден і Нія заспокоювали нас близько тисячі разів, але я відчував, що тягнуся до свого меча.

Вона поплескала по недопалку в золотій попільничці, перш ніж повернутися до нас. "Ти називала мене бабусею, що з цим сталося?" - запитала вона, вивчаючи онуку. Коли її очі зупинилися на обличчі Сноу, її посмішка зникла, і вона відвела погляд, наче їй було боляче дивитися на неї. Сайлас був схожий на свою матір, у нього були такі ж очі, як і у Сноу. Але їхні очі виглядали блідішими і неприроднішими порівняно з її.

Сноу злегка випросталася, стиснувши кулаки, але нічого не сказала. Мені хотілося підбігти до неї, взяти за руки, згладити вм'ятини, які вона збиралася знову залишити.

Церелія видала короткий холодний сміх, але вона не зустрілась з нею поглядом. "Бачу, ти все ще засмучена".

Мої очі блищали чорним, дозволяючи їй тіням мерехтати в полі зору. Приглушені тони страху, жалю та провини.

Коли Сноу замовкла, вона кинула на нас погляд, збираючись налити собі випити, перш ніж сісти. "Я чула про твій шлюб з духовним королем, - зітхнула вона з

розчаруванням, але не з осудом. "Мушу зізнатися, я не очікувала, що твій батько здатен на такий вчинок".

Сноу схилила голову вперед, хихикаючи собі під ніс. "Боже, але чому? Він же твій син, як-не-як, симпатія до симпатії, так?"

Церелія випросталася, її обличчя набуло суворих ліній непохитності. Її тіні пурхали навколо в змішаному наборі всіх емоцій, дивний коктейль, до якого домішувався страх. "Я була вдовою королевою і мусила прийняти рішення, Сноулін. Вибір між порятунком того, що не можна було врятувати, і збереженням нашого королівського роду. Це був мій обов'язок, я не могла втратити все, найменше, що я могла зробити для свого сина, для його королівства, - це врятувати їх".

"Це було не по-королівськи, коли ти наказала солдатам врятувати двох напівкровок, ти дозволила загинути Торі та Ерену". Сноу схрестила руки на грудях, молячись. "За це я не покладаю відповідальності на короля, ні на батька, ні на Адріату. Я покладаю відповідальність за їхню смерть виключно на тебе, ти винна мені те, що не може бути винним".

Вона наполовину підвелася зі стільця, майже приголомшена звинуваченнями Сноу. "Зала була охоплена полум'ям, яке вже не можна було врятувати, крики припинилися задовго до того, як туди з'явилася охорона".

"Ти чула, як я благала, як плакала, як благала і повзла до тебе. Весь цей час ти могла би використати, але хіба ти не вмієш прикидатися. Ти могла б обдурити мене, якби я не бачила і не чула того, що робила". Сноу взяла вазу, уважно вивчаючи її, ніби намагаючись відволіктися від вбивчого потоку гніву, який вона випромінювала. "Що вона сказала? А, "Я не потерплю олімпійської породи на троні, спершу врятуйте верхню залу, це наш кращий шанс зберегти Асйорд". Коли я була молодшою, ти називала мене кмітливою, хіба ж ти не була права?"

Ми всі звернули увагу на її бабусю, яка повільно припинувалася у своїх помилках. Помилки, які, можливо, коштували Сноу душі. Знати, що вони згоріли, знати, що вони померли, коли могли б жити, знати, що вони померли, коли вона не змогла їх врятувати. Це коштувало їй неспокою ночей, болю в серці.

Церелія проковтнула свою провину. "Тора і Ерен були мертві в ту мить, коли пролунав вибух. Що б ти не почула з моїх вуст, вони були мертві. Тора і Ерен були мертві", - повторила вона, її голос підвищувався і тремтів від напруги.

"Не смій вимовляти їхні імена", - гнівно прошипіла Сноу, жбурнувши скляну вазу, яку тримала в руках, через усю кімнату. Кристали злетіли в повітря, і бабуся здригнулася. "Ми ніколи не дізнаємося, чи не так? Були б вони мертві чи ні, так само, як ніхто не дізнався про те, що ти насправді робила за спиною моєї мами, прикидаючись милою з нею. Але давай не будемо заглиблюватися в це, чи не так, люба бабусю? Не вистачить життів, щоб сплатити ці борги".

Старша жінка сіла назад, не бажаючи зустрічатися з онукою поглядом. "Гадаю, ти прийшла, щоб забрати його?"

"Ти будеш жити, щоб заплатити. Я не даю легкої смерті тим, хто винен мені життя".

Стара королева опустила ще нижче на своє крісло, куточком боязкого погляду відстежуючи хижі рухи онуки по кімнаті.

"Сестра Меланти, батьковий ремісник. Винна руда ельдмурська відьма, вона все ще служить тобі?"

Вона вивчала Сноу крізь насуплені брови, оцінюючи дивне прохання. "Ти вижила, дитино, спробуй втримати це життя. В що б ти не намагалася втрутитися, це буде небезпечно. Я знаю Сайласа, він не пощадить тебе. Залиш його, а за твою долю молися

богам, і хай пошлють їх на небеса", - сказала вона з благанням, яке принцеса, безумовно, сприйняла за погрозу.

Вона зупинилася, її пальці на дерев'яному столі здіймали пил, перш ніж вона підняла голову до бабусі. "Богам байдуже, і небеса можуть спалахнути вогнем. Думаєш, я боюся твого сина? Коли ти живеш моїм життям, ти нічого не боїшся", - вона наблизилася, нахилилася до рівня її голови і провела пальцем по бабусиному обличчю. "Кожен нечестивець колись був святим, але той, хто народився нечестивцем, ніколи не стане святим, тож прибережи свою новоявлену віру для того, хто розкладає гниль. А тепер, чи хтось покличе те, яку я шукаю, чи мені самій її покликати?" Злість у кожному уїдливому слові.

"Ти дуже змінилася, дівчинко."

Сноу насміхався, відсуваючись від неї. "А на що ти сподівалася, коли готувала кислу отруту, цукровому пиріжку? А тепер пошли за тим, що мені потрібно, дорогоцінний будиночок, який ти маєш, шкода буде зруйнувати", - тонко пригрозила вона, витираючи шар пилу з картини.

Чому я дозволив собі так розважатися? Її войовничість була витонченою, у тих, хто потрапляв у її лабеті, мурашки по шкірі, для мене ж вона була надзвичайно привабливою. Мені подобався цей її бік, зухвалий, але з такою врівноваженістю і самовладанням. Люди забули, що найкрасивіші троянди мають найгостріші шипи, але ця троянда також мала гострий кинджал всередині себе. Навіть у найменш сприятливих ситуаціях вона трималася високо, її битва розуму була беззаперечною, так само як і її боротьба.

Бабуся сиділа мовчки, затаюючись димом, аж поки не з'явилася рудоволоса дівчина в одязі служниці. Її бліда шкіра посіріла і набула відтінків втоми та насильства. Плечі вигнуті вперед, вона обережно увійшла до кімнати, кидаючи оцінюючі погляди на всіх нас, перш ніж приголомшено втупитися в Сноу. Врівноваженість ремісника, яку завжди носив її рід, зникла з її ореолу, залишивши на ній мантию слуги покірності. Асйордці та їхня схильність відчувати себе вищими за всіх інших людей справді створили хворобливу культуру.

"Наодинці, Цереліє. Яку б отруту я не замовила у неї, я не хочу, щоб батько знав", - кинула їй Сноу, і вона підвелася, щоб вийти у всій своїй розлюченості.

Ельдмурка підвела голову, на її обличчі з'явився переляк, перш ніж вона заїкнулася: "Я... я не виготовляю отрути".

Сноу насміхався. "Будь-хто може зробити отруту, дорогенька, різними способами. Я навчу тебе, як зробити свою". Вона простежила за кроками своєї бабусі, яка вийшла з кімнати, поки за нами не зачинилися двері, перш ніж знову повернутися до неї. "Мені потрібна твоя кров, нічого більше. Мені потрібна не ти, а твоя сестра".

Молода майстриня з викликом підняла підборіддя. "Моя сестра померла", - відважно вигукнула вона. Тінь страху приховувала все інше, вона була розумна, знаючи, що навколо неї Умбра, вправний ремісник.

Сноу повернулася до мене. "Мила Меланта виглядала мертвою тієї ночі?"

Сестра зблідла і ковтнула, коли я похитав головою у відповідь.

"Не грайся зі мною в чаклунство. Я знаю, що ви відчуваєте одне одного через магичні перетягування. Я королівська особа, я читала про ваші хитромудрі трюки. А тепер кров і, бажано, пояснення, чому вона жива?"

Дівчина відступила назад. "Я не можу зрадити її, це було б так само, як зрадити короля. Вона служить йому, і якщо він не хоче, щоб ти її бачила, це щось значить".

Сноу роздратовано витягла кинджал з піхов, а дівчина прикликала два пориви магії до своїх рук. Моя власна магія облетіла нас, огорнула Сноу і вхопилася за тіні, що стояли між нами, щоб захистити.

Дівчина раптом схопилася за груди і почала хапати ротом повітря, її магія згасла і більше не становила загрози. Кулак Кейдена простягнувся вперед до ремісниці, його магія стримувала повітря в її легенях. "Говори чаклунською мовою, вона, можливо, хотіла б погратися з тобою, але моє терпіння швидко вичерпується. Перетворити твої легені на пил чи дозволити асїордійцям зробити з тобою все, що їм заманеться? Король Сайлас міг би пронести ремісника, але тут це все ще незаконно. Асїордці - прихильники традицій, хіба не спалені на вогнищах чи потоплені в Моря Провидців?"

"Ти чула його, гарненьке личко чи місце на твоїй вибір?" запитала Сноу, і дівчина злякано кивнула, все ще не в змозі дихати.

Кейден відступив назад і вона почала кашляти, її очі були широко розплющені, а обличчя почервоніло, коли вона розглядала "Зефір". Вона підняла руку, і Сноу витягла кінчик кинджала з крові, вмочила в неї білу ганчірку, а потім акуратно склала її і передала Нії.

"Як вона жива?" запитав Кейден.

Дівчина завагалася, перш ніж поглянути на Сноу, яка сиділа і чистила свій кинджал. "Вона розповіла мені дуже мало, ми зустрічалися не більше ніж раз, обережно. Знак Каліго, він був на ній, два роги охоронця брами душі Кереса, це означає, що вона досягла потойбічного світу, навіть увійшла до нього. Я знаю, що це звучить божевільно, вона померла, але вона також не повстала з мертвих. Мел сказала, що щось врятувало її, витягнуло зі смерті, в буквальному сенсі. Я не знаю, що це означає, - поспішно пояснила дівчинка, її очі зі страхом стрибали по кімнаті.

Її пояснення було або відвертою брехнею, або вигаданою сестрою, щоб відлякати нас, або злою правдою, яка мала трохи ускладнити ситуацію. Витягнути когось із Каліго у світ живих було майже неможливо, складно і небезпечно. Так само, як і неможливе, завжди існував невеликий шанс на можливе. Чому саме при дворі Сайласа? Якщо це турбувало Сноу, то турбувало і мене.

"Припини свої чари", - закликав я. "Якщо ти говориш правду, чому ти маскуєш її?"

Сноу коротко глянула на мене, перш ніж знову змахнула кинджалом, погрожуючи їй. Повільно потік кольору закрутився навколо ремісниці, відкриваючи правду і більше, що вона вдарила. Їй було боляче, і вона була розірвана навпіл. Іншої половини не було. Вона продала свою душу.

Я кивнув Сноу, вона не збрехала.

"Де зараз Меланта?"

Вона похитала головою. "Я не знаю, коли я востаннє бачила її, твій батько відправив її в *Азул Хелу*". Серафим, земля вогню.

"Навіщо вона там потрібна?"

Вона несвідомо знизала плечима. "Не знаю, нам там все одно не так вже й багато чого робити, чим далі від Елдумуру, тим більше згасає наша магія, ми повинні бути біля воріт Селестій в Асрі, щоб черпати ману з Каліго і володіти нею в достатній кількості. Набагато далі її магія буде такою ж бляклою, як у Врамметені, неіснуючою".

Сноу повернулася до мене, її вираз обличчя був сповнений питанням, і я кивнув, підтверджуючи, що дівчина говорить правду.

"Це залишиться між нами, - сказала Сноу, збираючись іти. "Я не хочу полювати чи шкодити твоїй сестрі, лише відстежити її рівень. Якщо ти комусь скажеш, то, гадаю,

погрози зайві, бо я сама прийду і вб'ю тебе. Ти зробила мені ліки від кошмарів, еліксир жаху, кров'яну нитку для моїх кошмарів, якщо хтось запитає про шрам, зрозуміло?"

Нія простягнула їй ганчірку, щоб обмотати рану, а потім дала дівчині мішечок з монетами. "П'ятдесят золотих дарів за твої послуги".

Дівчина кивнула і заховала монети під сукню.

Сноу зупинила крок, не доходячи до дверей, що вели до виходу. "Вона тримає тебе тут проти твого бажання?"

"Не зовсім, - відповіла дівчина, і Сноу знову опинилась перед нею. "Після того, як король убив Меланту, ми з леді Церелією уклали угоду про моє життя. Клятву, пов'язану з життям, непорушну до самої смерті." Боже, вона продала душу, щоб жити, але чи жила вона по-справжньому?"

Сноу зробила довгий видих. "Синці, навіщо? Ти і так у неї в повному підпорядкуванні".

Вона обережно підняла руку, намагаючись замаскувати великий темно-фіолетовий слід на щелепі. "Це не вона".

"Інші слуги?"

Дівчина кивнула, і ми всі почули, як хруснули тісні шкіряні рукавички Сноу, що збиралися в кулак. "Ти будеш вільна, дуже скоро. Як тільки будеш вільна, вирушай в центр Вензора до чоловіка на ім'я Горан, власника друкарні біля південної затоки, скажи йому, що тебе послала я, він знатиме, як тобі допомогти".

В очах дівчини з'явилася надія. "Чому ти мені допоможеш?"

"Чому б і ні, стара сука все одно помре. Соромно тримати відьму Делькур прикутою до ланцюга, соромно, що обірвався такий могутній рід".

Делькур? Вона була 101-ою дочкою Великої Диви?

Ми вийшли з дому Церелії, всі довгими кроками йшли за дуже нервовою темноволосою. Невдовзі ми зупинилися перепочити, і всі зібралися в мовчанні, втупившись у стіл таверни. Кейден пішов замовляти нам і солдатам випивку, поки ми сиділи в дальньому кутку великої таверни в Брогмері, куди вона змусила нас відійти, щоб відволікти її батька від нашого сліду.

Її обличчя занепокоєно опустилося на руки, вона зосереджено кусала губи і штовхала мою ногу. "Я нічого не розумію в розмовах спіритів, кожного разу, коли вони говорять, я чую лише казки та небиллиці. Від ельдмурців у мене мурашки по шкірі", - сказала вона, здригнувшись. "А тепер, хто з вас може пояснити мені просто, щоб я зрозуміла, що за нісенітницю вона щойно наговорила".

"Їж, і я тобі все розповім, ні слова більше". Її руки тремтіли не від страху і не від холоду, в її організмі не було їжі. Вона кинула погляд на їжу, а потім на мене, на кінчику її язика крутилася відмова, тому я відкинувся назад, піднявши брову в знак виклику, який вона знала, що не повинна була прийняти.

"Потойбічний світ - це інше царство, - пояснив я, коли вона почала набирати повні роти тушкованого м'яса. "Небеса Селестії - це не духовний світ, як у середньому світі. Коли ельдмурці помирають, вони потрапляють або на небеса, або в пекло, як і решта гнилих духів. Якщо бути точним, вони не зовсім помирають, а лише переміщуються до того світу, у фізичне тіло. Темні ремісники можуть відкривати портали в Каліго, якщо припустити, що молода сестра не помиляється, то хтось ззовні мав би потягнутися за нею, знайти Меланту всередині Каліго. Але ми не говоримо про елементарне чаклунство, ця магія майже неможлива... обидва майстри повинні були б бути володарями величезної магії".

Це був єдиний шлях до Каліго, єдиного королівства, доступного, як і раніше, лише для ельдмурців. Неможливо було знайти повноцінного ремісника в межах одного села, не кажучи вже про двох, що вимагало б шаленої кількості магії, не кажучи вже про руни, стародавні тексти та магичні елементи. Ціле коло нездійснених завдань. Я хотів боятися Сайласа так само, як і вона, але після від'їзду з Вензора моя голова занурилася в безліч думок. Те, що вона розповіла нам зараз, справді звучало так, як казала Сноу, ціла купа казок і байок. Я мав слабке уявлення, що саме крутилося в її голові.

Вона жувала швидше, поспішаючи, намагаючись щось сказати, і врешті-решт закашлялася, мало не задихнувшись. Я потер їй спину, намагаючись заспокоїти. "Їж повільніше, жінко, я не хочу втрачати сон через тебе".

Мал кашлянув. "Що ти сказав зараз?"

"Їж, Мал, чи мені годувати тебе так, як я годував до шести років, бо ти ще не знав, як тримати ложку і занурювати її в воду".

Нія і Сноу хапалися за животи, а мій брат почервонів.

Він насупився. "Це було необхідно?"

"Хочеш, я розповім тобі історію про виделку?"

Він роздратовано зітхнув і продовжив їсти. Історія з виделкою була переможною. У нього зубчик застряг прямо між передніми зубами на цілих два дні. Я стримував посмішку. Мал був чарівною дитиною, проте страшенно незграбною.

"Я ж тобі казав, - сказав я, ставлячи перед нею другу страву. "Ми сприймаємо її слова надто щиро".

Сноу ковтнула води, перш ніж похитати головою. "Не зовсім. Меланта була дочкою Валаса Делькура, 101⁻ⁱ Великої Диви, вона мала зайняти її місце, тож це дає відповідь на це питання. Але хто і навіщо повернув її назад? Що мене повністю спантеличує, так це навіщо повертатися до батька. І не кажи, любий Кай, бо твій труп з'їсть Мемфіс, - пригрозила вона своїй усміхненому другу, яка щойно заспокоївся.

Він підморгнув їй і поцупив картоплю з її тарілки.

"Гей, моя їжа", - пробурчала вона, спустошена втратою улюбленого овоча.

"Навіщо твоєму батькові ще й темний ремісник? Хіба ти не казала, що він заборонив ремесло в Асіорді?" запитав Мал.

"Так, мені було близько десяти років, невдовзі після того, як Уринтія прийняла престол. Батько влаштував велику виставу і навіть змусив нас бути присутніми на її вступі на престол. Очевидно, вони з Мелантією обмінювалися якоюсь придворною інформацією. Батько був у кращому випадку незадоволений, - сказала вона, поринувши у внутрішнє мовчазне читання. "Що відбувається в Каліго? Чи може мій батько дістатися до чудовиськ Небес, тих, про яких говориться в таїнствах? Я читала про деяких з них, вони страшніші, ніж гібридна аура, він може шукати їх, або, можливо, створити тих, що з'явилися після битв на Атер", - запитала вона, і ми всі повернулися один до одного, намагаючись зрозуміти, чи всі ми зрозуміли її пояснення. Ось воно, те, що турбувало її весь цей час.

Будь-хто інший міг би здивуватися її занепокоєнню, але я був не просто хтось. "Сноу, жоден бог, охоронець, рослина чи істота не може пройти через ці портали в наше царство. За законом, даним Богом, вони розвіюються на порох, щойно їхня нога ступить у наше царство. 97^{-a} Діва забрала все своє ремесло до пекла, навіть якщо хтось спробує це зробити, це заборонено і на нього полюють. Адріата натренувала айтанських собак-нюхачів, що залишилися після битв за Атер. Якщо каїни дізнаються про таку практику, вони розірвуть на шматки будь-кого, у нас вони теж є у Хайволлі.

Навіть Мемфіс постраждала б від їхньої присутності. Чого б ти не боялася, цього не станеться, це не те, що він планує. Навіть якщо ти сказала "до біса богів" хвилину тому, маленька язичнице, вони все одно бачать, віриш ти в це чи ні".

Вона насупилася. "Але..."

"Немає ніяких "але", це неможливо".

Мал кивнув на знак заспокоєння, в яке Сноу важко було повірити. "Селестил - бог із задумливою гордістю, він не дозволить грати з собою жодному королю в цьому скромному королівстві, ні знову, ні будь-коли".

"Отже, моя теорія залишається в силі, люба", - додав Кейден, і Сноу швидко рушила, переслідуючи його по колу навколо таверни.

"Може, це просто для захисту?" запитала Нія після повернення Сноу, задихаючись від того, що прибила Кейдена до землі.

"Зважаючи на все, що відбувається з нами, Асїорд бунтує проти угоди, а тепер ще й соларійці, вона може йому знадобитися. Територія замку під її захистом, і ми бачили ремісничу завісу, коли вийшли зі стін. Та скриня могла бути загрозою або магією, тому й захист. Відблиски потужні, вони можуть зберігати свою магію в предметах і просторах, - пояснив я. Весь Тенеброз і всі інші міста в Асїорді були вкриті темним ремеслом; це було те, що вони вміли найкраще, ізолювати магію, трансформувати або зводити її нанівець. І саме в цей момент я стояв поруч із Сайласом і потребував захисту, який він мені забезпечив.

Мал кивнув на знак згоди. "Ми тренувалися з відблисками, коли були піхотинцями, деякі з їхніх вибухів можуть розлітатися на кілька футів, хороший ремісник точно допоможе їх стримувати".

Нія, здавалося, теж не вірила в це, її тіні все ще тривожили. "Можливо, але ми говоримо про Сайласа. Навіщо тягнути цілу мертву жінку з того світу, коли це зробив би будь-який ремісник?"

Кейден зітхнув, а Сноу кинула йому промовисте попередження, щоб він не жартував. "Гадаю, йому не вистачило б будь-якого майстра. Йому потрібен був найкращий, якщо припустити, що він дійсно витягнув її з мертвих. Хтось думає, що це могло бути сплановано, і нас насправді обдурили?"

Нія підняла закривавлену ганчірку в повітря. "Гадаю, ми це з'ясуємо. Я знайду майстра, коли ми повернемося."

"В Асїорді?" перепитав Мал.

Кейден кивнув. "Там багато ховаються, як і сьогодні".

"Як напівдуховний і напівстихийний гібрид порівняється зі мною?" перепитала Сноу, килячи від хвилювання поруч зі мною.

"Я вірю, що асїордці та їхні матусині штанці зрозуміли, що він більше не повторить цю даремну ідею. Це не спрацює", - відповіла її подруга. І я, чесно кажучи, погодився.

Вона нахилилася до мене з нетерпінням. "Адріата, Ханаї, Серафим, Соларія, хіба ви не відчуваєте закономірності? Що, якщо він хоче придбати їх цілу купу, можливо, він використовує майстра, щоб відсортувати їх, як партію найкращої аури для створення гібридів. Може, він думає, що батальйон таких краще, ніж три потужних?"

"Ну ж бо, тістечко, їхнє пророцтво мало б говорити про мурашине гніздо руйнування або бджолиний вулик сили, а не про птахів-драконів бурі та морозу".

У них була спільна голова? У них точно був спільний шлунок для жартів.

"Йому пощастило і він ретельно обрав твою матір для своїх планів, - розповів Мал те, чого багато хто не знав. "Більшість *ібрисів* не доживають до свого десятого дня

народження. Як тільки аура досягає віку розквіту їхнього благословення, вона поглинає їх, і тоді вони стають найнебезпечнішими. Скажи мені, скільки *ібрисів* з'явилося на світ у твій час?"

"Троє. Я, Тора і Ерен."

Я потягнувся до її руки під столом і переплів її зі своєю. Її хватка зміцніла, а потім вона поклала обидві наші руки собі на коліна. Вона провела іншою рукою майже по моїй руці, і раптом стало страшенно гаряче.

"Ти коли-небудь запитувала себе, чому?"

Вона насупилася. "Ніхто не наважиться".

Мій брат похитав головою. "Ніхто не може, в минулому було багато союзів, якими б нечестивими і проклятими їх не називали. Що відрізняє твоїх батька і матір від інших, і що у вас є особливого, ніж у інших?"

"Вони були простими, вона походить від двох простих", - сказала Нія з широко розплющеними від усвідомлення очима. "Як ми про це не знали?"

Кейден закинув руку їй на шию. "Оскільки, люба Нія, ми ніколи раніше не дивилися на Сноу і не думали, що дружимо з *ібрисом*, дозволь мені провести своє дослідження".

"Говори за себе", - пробурмотіла собі під ніс Сноу.

Кайден здивовано обернувся до Нії, і вона підняла руки в знак покори. "Мені було просто цікаво".

Сноу стримала посмішку. "Вона десь прочитала, що у мене під підощвами виросте хутро, і тижнями витріщалася на мої ноги".

"Це було гарне дослідження, Юй Терра - один з найновіших токсикологів Дарданеса", - відповів приголомшена подруга, майже образившись.

"Я вважаю, що колись Юй був великим, його нові дослідження були такою ж безглуздістю, як і його знання про те, як треба жити. Він рідко бачив сонячне світло, не кажучи вже про *ібрис*", - сказав я. Ще нікому не вдавалося вивчити ауру гібрида. Та й мало хто наважився б.

Нія широко посміхнулася. "Ти його знаєш?"

"А хіба не всі?" Він був легендою.

Мал прочистив горло і пробурмотів: "Випендрювачі".

"То ти кажеш, що Сноу вижила тільки тому, що вона похідна від двох простих?" перепитала Нія.

Я кивнув. "Хоча її людяність досі ніхто, ні живий, ні мертвий, не може пояснити".

Її хватка послабилася, і я потер великим пальцем її кісточку на знак вибачення. Я не мав цього на увазі.

Мал, мабуть, помітив зміну моєї тіні, бо змінив тему. "Ти впевнений, що дівчина не побіжить до твого батька? Гірше того, твоя бабця могла повідомити його, що ти не тільки ходила до Вензора, але й просла сестру ремісника, він з'єднає всі крапки над 'і'".

Я боявся того ж, хоча цього разу я не міг допустити, щоб вона знову потрапила під покарання Сайласа, бо він міг би бути королем королівства, а я все одно вирву його серце ще до того, як він покладе на неї своє гнівне око.

"Вона не повернеться", - сказала Сноу. "Дванадцять років тому я пообіцяла їй смерть. Вона має бути щаслива, що я не пішла за нею сьогодні".

"Чи не тому вона тонула від страху, що я не міг розрізнити її тіні?" - запитав Мал.

Сноу лукаво посміхнулася. "Я страшна людина", - дражнилася вона, відкидаючи пучок волосся за спину.

Ми всі четверо засміялися в незаплановано в унісон, що змусило її здивовано випрямитися, перш ніж на її гарненьких вустах з'явилася посмішка. Її улюблена реакція, погляд лисиці - ні, пекельної кішки, дикий погляд пекельної кішки. Якби я не знав, що вона жаклива, я б подумав, що вона чарівна. Абсолютно чарівна.

Я провів великим пальцем по її стегну, і вона здригнулася, підбгавши ноги, перш ніж кинути на мене розчарований погляд.

"І що тепер? У нас є вандали, адриати, два занепалих королівства, а тепер ще й ремісник, який крутиться навколо твого батька. Кого почнемо переслідувати в першу чергу?" запитав Кейден, ковтнувши елю. "Не маєш плану?"

Вона посунулася на своєму місці, коли мій дотик піднявся вище. "У нас є план", - відповіла вона тихо, не так впевнено, як зазвичай. Її пальці обвилися навколо мого зап'ястя, але я не знав, чи це був наказ зупинитися, чи продовжувати.

"А, є план", - позіхнувши, відповів Кейден. "Так само, як був план, коли ми пішли за твоїм мечем з озера з такою кумедною назвою, а коли за нами погналися люди, ти сказала плисти. Або коли ти потягнула нас до тієї жар-птиці за позолоченим пером, щоб подарувати Аларіку, і ти сказала бігти. Так, великі чудові плани."

Вона насупилася, а решта нас сміялися. "Ми живі, чи не так, завдяки цим планам. А тепер, якщо у вас немає таких планів, пропоную вам оцінити мої".

"Можливо, у мене є один."

Нія трохи хихикнула. "Небеса, ми всі приречені, у Кая є план. Флірт і чарівність?"

"Краще, ніж у вас, співчуття і салати".

Вона насупилася. "У мільйонний раз повторюю, це трави, дурню, а не салат".

Він вклонився. "Вибачення, співчуття і трава".

Я нахилилася над Сноу. "Ти завжди так прихильно ставишся до їхніх суперечок?"

"Зачекайте ще трохи, зараз буде дуже цікаво".

"Флірт, чарівність, співчуття і трава, в такому порядку, чи це не має значення?"

Мал втрутився, і обидва, що сперечалися, обернулися до нього майже вбивчо.

Я знову нахилився до Сноу. "Так, це буде дуже цікаво. Приєднуйся, я б убив, щоб побачити, хто переможе".

"За кого твій голос?"

Я вислизнув з її руки і поклав її між стегнами, доторкнувшись до її плоті, позначивши її своїм дотиком: "Звичайно, я не думаю, що зустрічав когось з гострішим язиком, ніж у тебе, *дахаара*".

"Ні, Мал", - сказала вона, захоплено нахилившись, і знову майже здригнулася, коли я провів рукою вище по її стегну, а потім між ними, мої пальці намацали шов її бриджів. Я хотів дізнатися, що мій дотик зробив з нею, розірвати цей шар тканини і занурити свої пальці в неї. Вона трохи затамувала подих, проковтнула і продовжила. "Існує порядок, залежно від того, з чим ми маємо справу - алергією на чоловіка-дитину і втіленням самовдоволення або ж безтурботністю і співчуттям. Але тепер, коли я подумала про це, ми могли б просто відправити вам Мала, і ви поставите галочку в усіх пунктах".

Брат роззявив рота, трохи приголомшений. "Тепер я розумію, чому Кіл називає тебе *дахаара*".

Її рука лягла на мою, її великий палець гладив мою шкіру, поки я рухався по її. "Кіл називає мене по-різному".

Я посміхнувся, почувши своє ім'я.

"У теж є прізвисько — *повертайся додому*", - сказав Кейден, і очі Сноу широко розбіглися.

Я швидко рухався, міцно тримаючи руку над її ротом, поки вона жорстоко давала мені ляпаса. Я хотів почути цей удар.

"Муді Крауд". У них навіть є пісня для неї".

Я повернувся до неї, насупивши брови. "Я більше не відчуваю себе особливим, я думав, що ти робиш це тільки для мене".

Я нарешті відпустив її, і вона задихалася, перш ніж накликати мільйон прокльонів на мене та її подругу. "Досить грубо для тебе?" - запитала вона, задихаючись.

Я висмикнув волосинку, що прилипла до її губи. "Хто на Нумені навчив тебе цього?" Я хотів поцілувати цей брудний рот. Я хотів відчутти смак цих слів на своєму язичі, всіх її слів, а потім я хотів, щоб вона відчула смак мене.

"Вона спілкувалася з лісорубами, рибалками, фермерами і всілякими кращими джентльменами. З них виходили найкращі ніжні жінки", - пояснює Кейден.

"Ти навчив мене найбільше", - звинуватив Сноу.

"Ні, ні, - сказав її друг, потрясаючи пальцем. "Ти почула їх від мене, я не вчив тебе".

"Тисяча цитат найкращого філософа Дарданеса", - сказала Нія, піднімаючи келих, і Сноу розсміялась.

"Ти завжди так близько?" запитав я, а потім знову затулював Сноу рота рукою. "Ні, я не хочу вбивати їх теж".

Кейден розгублено дивився між нами і пояснив: "Так, я, мабуть, був першим, кого вона побачила після того, як покинула Асйорд".

"Ти був, - відповіла Сноу.

"І вона була першим обличчям, яке я побачила після того, як покинула Адріату. Коли вона витягла мене з підвалу, - продовжує Нія, - а потім першою заплакала за мною, першою піклувалася про мене, першою доглядала за мною, першою обійняла мене, поцілувала, назвала своєю сестрою, першою сміялася зі мною і змушувала мене сміятися. Перша, хто пішла на все заради мене, перша, хто ледь не загинула заради мене, перша, хто змусила мене знову відчутти себе цілісною. Перша, хто відмовилась від чогось найдорожчого заради мене". Її очі наповнилися сльозами. "Віддати кулон своєї матері ковалеві заради металу моїх рук, без сумніву, так, ніби ти не втратила частинку своєї душі в той день. Пожертвувати заради мене, бо мене любили так само".

"Нія..." - попередив Кейден, дивлячись між двома друзями, які відмовлялися дивитися один на одного.

"Я навіть пам'ятаю перші слова, які вона сказала мені, перші слова, які я почула від іншої людини за останні дні".

Сноу підвелася і вийшла з таверни, між ними зависла буря непорозуміння. Вона не гнівалася, вона була зворушена і ображена, тому й вибігла, щоб не показувати цього. Тож я встав і пішов слідом за нею.

"Вона не любить, коли її турбують, коли вона в такому стані. Якщо вона піде за твоїм серцем, я не буду її зупиняти", - попередив Кейден.

"Я помахав рибкою перед її носом, це дасть мені трохи часу, щоб врятуватися".

Вона повільно й розсіяно пішла до стайні. "Йди геть, Кіліане."

Я посміхнувся. "Звідки ти знала, що це я?"

"Єдиний, хто наважився б спокусити мою лють, - це ти. Нія знає, і Кай, і Мал теж, ти ніколи не вчишся. Ти завжди приходиш і говориш мені слова, жалієш мене, і..." Вона присіла, схрестивши руки над головою. "Клятий жаль".

"Я не дам тобі нічого, чого ти не хочеш, тому стій".

Вона встала і повернулася до мене. "Що ти прийшов мені сказати?"

"Нічого, я прийшов не для того, щоб залишити тебе на самоті".

"Я люблю самотність".

"Ні, не любиш. Ти ненавидиш самотність, тишу і темряву".

"О, ти не знаєш мене так добре."

"Знаю". Мої руки знову вимагали доторкнутися до неї, відчуті її, коли я торкався її обличчя. Але тепер я знав, що їй це не було неприємно. "Я також знаю, що ти не вмієш вибачатися".

Вона посміхнулася. "Ну, як мені вибачитися?"

"Нія, - почав я. - "Пробач мені, що я впала у цей стан, що звинувачувала тебе тоді, що ти не розумієш мене, коли я навіть нічого тобі не кажу; коли я страждаю і вдаю, що не страждаю. Прости, що не дозволила тобі допомогти мені. Прости, що дозволила втомі, двом хвилинам сну, холоду, Адриатиці і моїм ранам, які ніколи не загоюються, засмітити всі мої думки, а потім, що говорила необдумані слова, щоб зробити тобі боляче. Прости мене, бо я знала, що твої наміри були добрими, але замість правди вирішила триматися за свою злість і приховувати свій біль. Прости мене за те, що я не знала, як спрямувати свій гнів, виявити свій біль і відпустити свої сумніви. "

Її брови насупилися, але замість того, щоб сварити мене, вона лише сказала: "Чи не міг б ти записати це письмово? Я не зовсім запам'ятала це слово в слово. Може, я могла б навіть надіслати їй листа?"

Я стиснув її щоки між долонями, найгарнішу золотоволосу рибку-дудочку. "Безглузда жінка".

"Смішний чоловік", - сказала вона, відпускаючи мої руки і потираючи щоки. Кілька хвилин вона ходила навколо, її дихання запітніло від холодного повітря. Потім на її губах з'являється удавана посмішка, а в очах з'являються непролиті сльози. "Чому я така неправильна? Ніби я зроблена з десяти різних речей, причому в найбрудніший спосіб, який тільки можливий. Я не можу відпустити, любити, боятися, піклуватися, вибачатися". Вона зупинилася і подивилася мені в очі, щоб отримати відповідь. "Чому я так помиляюся?"

Я ненавидів те, як вона думала. Ненавидів те, що вона вважала, що неправильна - це вона. "Ти не помиляєшся."

Вона відкидає голову назад. "А ти не слухаєш мене, Кіліане".

"А ти мені не віриш".

"Чому я повинна?"

Я кивнув. "Ти маєш рацію, не варто. Але я хочу, щоб ти це зробила. Я хочу, щоб ти, та, яку я скривдив, повірила мені, довірилася мені, замкнулася в мені. Скажи мені, Сноу, чому я так помиляюся? Я не можу цього хотіти, але відчайдушно хочу."

Її рот кілька разів відкривався і закривався без відповіді.

"Розумієш, всі створені з неправди і зроблені з неправди. Ми всі такі. Один невдалий крок у дитинстві може зробити тебе кульгавим, занадто яскраве світло може затьмарити зір, погане слово може завдати болю, удар може поранити і залишити шрам. Ми так жорстоко розчісуємо життя, а воно так різко пестить нас у відповідь, що ми виліплюємо себе в найгірші форми, а потім на вершині всього цього нагріваємось до колючого заліза, пильно вишуковуючи в собі недоліки, які можуть бути навіть не нашими". Як багато часу мені знадобилося, щоб усвідомити це самому. Я ненавидів, що зрозумів це занадто пізно. Я був тим, хто змусив її так себе почувати.

Вона повільно моргнула на мій занадто довгий клубок короткої правди: це нормально - помилятися, робити помилки і бути зробленим з помилок. "Я знову ваза?"

"Найгарніша".

Вона ковтнула, її руки зібралися і незручно зігнулися по боках. "Що ж робити, коли ти себе так почуваєш?"

"На що це схоже?"

Вона подивилася на мене. "Ти знаєш."

"Скажи це". Я хоті, щоб вона визнала, що відчуває, озвучила свої почуття, а потім усвідомила, що вона їх відчуває.

Вона кілька разів намагалася заговорити, намагаючись підібрати слова, а потім я побачив відчай, в який вона впала, коли не змогла їх підібрати. Я побачив, як у ній просочуються сумніви, як вона затинається в диханні і паніку від незнання. "Обійми", - сказав я швидко, перш ніж втратити її. "Обійми заспокоюють".

Вона широко розкрила обійми. "Тоді обійми мене".

Я обійняв її, притиснув її тіло до себе, намагаючись не притискати занадто сильно. Вона була в моїх обіймах, і вперше, можливо, не з поганих причин. Я тримав її, а вона тримала мене з такою силою, ніби хтось намагався відірвати мене від неї.

Вона поклала голову мені на груди і глибоко вдихнула. "Звідки ти так добре пахнеш? Яке те мило, яке пахне так смачно, що хочеться його з'їсти". Вона вдихнула мене, майже життєво. "Я знаю, чому його називають забороненим плодом, ти хочеш його, але не можеш мати".

Я хотів насолоджуватися цим моментом і цими словами, потурати їй. Але моє серце не витримало. "У мене таке відчуття, що ми говоримо не про зачаровані ягоди Ітіцеї".

Вона щиро розсміялася. "Вони б ніколи не спокусили мене так сильно, як ти".

"Ти теж мене спокушаєш, більше, ніж зачаровані ягоди", - сказав я, наважившись покласти голову на її плече. "Я тримав тебе раніше, але... ти не дозволяла мені, це було не за власним бажанням. Це було вперше. Чи можу я попросити про щось інше?" Егоїст - це не те слово, щоб описати мене. Жадібний виродок був дещо ближчим.

Її голова піднялася до мене, її дрібні риси обличчя були цікаві. Вона кивнула.

Я провів великим пальцем по її лобі. "Можна тебе поцілувати, ось сюди?" Я відчув, як її серце б'ється над моїм власним, рівномірно, як бойовий барабан, і надто пізно зрозумів, що моє прохання було дивним, і вона відчула незручність, відштовхування, тривогу і багато іншого від цієї думки.

"Я б дозволила тобі поцілувати мене і в інше місце, але поки ти не попросиш цього, я задовольню твоє прохання".

Я дивився на неї, довго і пильно. Несподівані слова, які вона вимовила, змусили мою кров прискорено битися в жилах. Глибоко вдихнувши, я нахилився і притиснувся губами до її теплої шкіри. Я не міг би пояснити, що це за відчуття, цей дотик. Це було б все одно, що пояснювати ситість голодному, прозаїчно і мізерно.

"Ти знаєш, що я хочу тебе, Кіліане, і мені не соромно зізнатися, що я хотіла тебе, мабуть, відтоді, як вперше тебе побачила. Ти занадто вродливий, спокусливий і розумний, щоб тобі було добре".

"Я теж тебе хочу, Сноу." Більше, ніж вона хотіла мене. Більше, ніж коли-небудь могла хотіти.

"Щоб уточнити, це було тільки вночі?"

Я засміявся над її волоссям. "Ти клята жінка і твої жарти, які змушують мене думати про тебе кожен секунду дня".

"Ах", - прошепотіла вона. "Так воно і вдень зараз".

"Постійно. Весь час, бляха-муха."

Вона знову підняла голову, все ще міцно тримаючись за мене, і здивовано моргнула. "Що ж нам робити?"

Ми. Тепер це були ми обое, а не тільки я. "Я б поступився, але ціною, яку не хочу платити. Те, що ми з тобою ледве збудували. Я наближався до тебе, а ти відштовхувала мене, приймаючи все це і переосмислюючи, доки не затьмарювала мені розум". Я провів великим пальцем по її очах і по носі. "Я хочу божевілля, зухвалості, гніву, жартів. Боги, я не думаю, що зможу витримати, не чуючи твоїх непристойних, непристойних жартів".

"Як мені перестати про це думати?"

Я зупинив палець на її губах, думаючи про все інше, окрім того, щоб не думати про це. "Крок перший, досить читати цю сумнівну книгу. Досить з сорокової сторінки".

Вона широко закліпала очима, і я помітив рум'янець, що заливав її щоки. "Ти читав його?"

Я знизав плечима. "Зацікавила мене, вкрай стурбувала після двадцятої сторінки". У міс Готорн була бурхлива уява.

Її рот розтулився. "Ті маленькі коментарі? Вони були твоїми? Я сховав книгу між полицями, тож це, мабуть, був ти". Вона широко роззявила очі від усвідомлення.

"Так, я намагався вивести тебе з її божевілля". Вона важко розсміялася, і я звужив очі, дивлячись на неї. "Це брехня." І я був серйозним.

Вона насупилася. "Це не так, звідки ти знаєш?"

"Я ніколи не зможу поставити тебе в таке становище і зробити те, що, як вона стверджувала, зробив її коханий". Не заперечую, що я не намагався уявити - я намагався, і навіть більше того.

"Я думала, ми складаємо список, як перестати думати про це, а тепер я думаю лише про те, що ти ставиш мене в усі можливі і неможливі ситуації".

Я зітхнув, міцно обійнявши її. Я потребував цієї жінки кожною клітиною свого ества, але мені потрібно було, щоб вона була набагато вище за все. Ну, і поруч зі мною. Її рішенням у вирішенні того, що змусило її передумати, було стерти. "Друзі?"

Вона дико закліпала очима. "Я і ти? Друзі?"

"Після того, як я вимовив це вголос, це прозвучало ще смішніше. Договір? Я і ти, як ми були?"

"Домовились".

"Домовились", - сказав я, запечатавши ще один поцілунок на її лобі, і вона майже розтанула в моїх обіймах.

"Ти можеш не питати?" - наполегливо вимагала вона, майже засмучена.

"Що не питати?"

"Щоб поцілувати мене в іншому місці".

"Угода..."

"Ще не діє. Буде, коли я скажу".

Я прикусив губу, придуюючи посмішку. Вона підняла брову і голосно постукала ногою.

"Дозволиш?" запитав я, проводячи великим пальцем по її губах.

Вона застогнала. "Ти праведний дурень. Чорт забирай, я уявляю, що вам, адриатам, потрібен ритуал. Як щодо того, коли ви трахаєтесь, ви вимагаєте людської жертви? Кров ягняти? Саму Хену як свідка?"

Я сильно розсміявся, сильніше, ніж будь-коли раніше. Можливо, це було від її розчарування, або від її жарту, або від обох. Я обхопив її обличчя, опускаючи своє до

її обличчя. Коли я притулився носом до її обличчя, її очі заплющилися. Тоді я відчув у повітрі її нетерпіння... і ще щось. Те, як вона ковтала, як щільно притиснула повіки, як нервово постукувала пальцями по нозі. Може, вона збрехала мені? Може, їй це страшенно не подобалося? Мені не хотілося б думати, що вона змушувала себе пройти через це.

"Зроби це, Сноу", - сказав я, напівголосно. "Якщо я поцілую тебе, то вже не зможу зупинитися, ти вже й так ненавидиш це, не давай собі приводу ненавидіти мене ще більше". Можливо, це було те, чого вона хотіла - знайти причину і ненавидіти мене. Вона зізналася, що намагається ненавидіти мене, і це мало б зробити свою справу.

Вона ненавидить тебе так чи інакше, а згодом зненавидить ще більше. Скуштуй її, візьми її, відчуй її, поцілуй її. Я хотів бути жадібним, як того вимагало моє нутро, але мова вже йшла не лише про ненависть.

"Кіліане..." Я мав рацію, я відчув це в її тремтячому голосі. "Це не те."

Я похитав головою. "Не роби мене одним з твоїх завоювань, будь ласка".

Вона підняла руки до мого обличчя. "Це не так". Її голос був тихим і переможеним. "Це не так."

Бляха, я хотів її. Клятві пекло та вартові, я хотів її дуже сильно, але я не хотів, щоб їй було боляче, щоб вона засмучувалася, щоб вона змушувала себе або ненавиділа мене більше, ніж вона вже зробила. "Назви це, що б це не було", - закликав я, борючись з усіма інстинктами мого тіла, що вимагали її. "Назви це, інакше я не знатиму, як відірвати своє тіло від твого".

Вона міцно обійняла мене, сховавши голову глибоко в моїх грудях. "Тоді просто будь моїм другом".

РОЗДІЛ 33

ДРУЗИ ТА КОХАНЦІ

Сноулін.

Після повернення з Вензора ми розійшлися тихо, обтяжені тим, що могли дізнатися. Тепер ми могли вистежити Меланту, але нам потрібен був ремісник, і це був мій план. Мій батько заборонив усі ремесла в Асйорді, навіть ті, що переховувалися, про які він, напевно, знав, тож я мала піти туди, де він не міг би дізнатися, що мені потрібно, а його ремісник не відчував запаху ремесла зі слідами крові у неї під носом, де б вона не перебувала.

Я написала Альбіусу, з яким часто листувалася і підтримувала добрі стосунки, повідомлення про те, що збираюся їхати до його міста, оскільки на даний момент не маю ніяких обов'язків і хочу покинути стіни Тенебреса. Він був ввічливою і спокійною людиною, виявляв до мене найбільшу повагу з усіх лордів, а також найменш різко реагував на мої не надто приємні вчинки. Він був єдиним лордом, який з'явився на збори мого батька після того, як я засмажила свиню з Брогмеру.

Я також любила слухати його історії, тому з нетерпінням чекала на поїздку. Він так багато пам'ятав про Ерена, так багато, що я сама забула, і мені подобалося слухати його розповіді про нього. Альбіус не відмовлявся щоразу, коли я просила його описати мого брата в деталях, знову і знову, доки я не засинала, уявляючи образ, який малювали його слова. Він сказав мені, що Ерен був таким, яким він очікував бачити майбутнього короля, його розум і вміння, незважаючи на юний вік мого брата, вразили його більше, ніж просто вразили.

У двері постукали. Список безстрашних, які завітали до мене так рано вранці, був надзвичайно малий, але мені було цікаво познайомитися зі сміливцем, тож я зісковзнула з ліжка і накинула халат поверх нічної сорочки.

"Доброго ранку, Сноу", - привіталася зморшкувата бабуся, входячи до моєї кімнати. Вона була схожа на того самого павича з пір'ям, яким я залишила її після того, як перестала відвідувати щасливі сімейні сніданки мого батька. Її жахлива жовта сукня була сильно випрана, і я подумала, чи не шлункова хвороба була тим виглядом, якого вона прагнула досягти. Якщо так, то аплодую їй, їй це добре вдалося.

"Боже, боже, боже, Морін, хіба ти не виглядаєш, - сказала я, коли мої очі простежили її зверху донизу, - хворою?" запитала я з дразливою невпевненістю.

Вона завжди безпідставно ревнувала мене до матері, хоча знала, що мій батько ніколи не любив мою матір так, як вона. Морін виглядала тендітною і м'якою, але вона була збоченою маніячкою, скільки розумних способів вона знайшла, щоб катувати мою бідолашну матір. Пам'ятаю, як одного разу вона наказала маминим слугам посипати її ванну чебрецем, на що у мами була важка реакція, яка змусила її тижнями лежати хворою в ліжку тільки для того, щоб вона могла бути присутньою на балу сонцестояння разом з моїм батьком замість неї. Морін дефілювала на тому балу так гордо і щасливо поруч з ним, що я присягаюся, вона сяяла, як смолокип. Вона тримала ніс так високо і гордо, що як вона могла дихати поруч зі мною, коли я знала, що вона зробила - коли я знала її найтемніші таємниці, про які не знав навіть мій батько. Як вона була такою сміливою, що піднесла своє горло так близько до моїх рук, своє серце так близько до мого кинджала і свою пихату впевненість так близько до моєї спраглої до крові міни. Однак її час ще не настав. Я не хотіла б, щоб вона легко пройшла крізь сито мого гніву, який зараз був відточений для вбивства.

"Бачу, ти більше не приходиш на сніданок. Твій батько дуже засмутився через це. Я хотіла прийти, щоб запросити тебе приєднатися до нас сьогодні, незважаючи на те, що він образив тебе, він все ще твій батько і любить тебе", - сказала вона, і я не могла більше стримуватися.

Я зареготала від сміху, так сильно, що мені довелося схопитися за живіт, щоб він не розболівся, і я не могла стримати сліз, які текли по моєму обличчю. Це було так кумедно, що мій ранок став яскравішим, справді яскравішим. Стара павиця дійсно наважилася прийти прямо до мене і думала, що зможе переконати мене повернутися, послухатися батька такими неправдивими словами, такою неправдивою брехнею. Я знала, що вона планує, вона заслужила прихильність мого батька, як і всі інші, вона була просто ще однією при його дворі. Морін завжди завойовувала довіру людей порожніми і прикрашеними словами, вдаючи, ніби саме вона переконує їх стати на його бік. Вона хотіла, щоб я повернулася, щоб отримати похвалу від мого батька і виглядати чистою маленькою святою, якою всі її вважали. Якщо вона вдалася до таких драматичних дій, це означало б, що батько справді почав втрачати будь-яку прихильність до неї.

Її обличчя нарешті видало її переді мною, її очі розширилися від моєї забави. "О, дороженька, дякую тобі за це. Передай, будь ласка, повідомлення від мене моєму батькові. Я не знала, що він так за мною сумує".

"Звичайно, все, що ти забажаєш, я передам, дитино моя".

У мене по спині пробіг дроз, і я ледь не випустила з горла ще одну порцію "Морен" в кімнату. "Так, добре, - сказала я, відчиняючи двері, щоб вона вийшла, - скажіть йому, що я сказала, що повернуся до сніданку".

Її очі та рот задоволено розтулилися.

"Я повернуся, коли він зможе зачати яблуко в свою люблячу дупу. І ще, будь ласка, скажи йому, що я від'їжджаю до Аринту", - додала я з доброю посмішкою і кивнула їй головою. Якби у мене була хоч крапля таланту, я б розмалювала шокований погляд Морін на всіх стінах замку, так шкода, що цей шедевр повинен був пропасти через марність моїх навичок.

Після того, як Морін пішла, Мал і Кай тряслися від сміху, який я не знала, чи був спрямований до мене, чи до старого павича, але моя забава тепер майже не відрізнялася від їхньої, вона чудово впоралася з тим, щоб роздратувати мене.

"Ми справді їдемо в Аринт?" запитав Мал.

Я кивнула, заходячи до своєї кімнати. "Підготуйте всіх до стайні. На нас чекає ремісник."

"Це було швидко."

"Я жінка з багатьма талантами, Мал".

Він придушив посмішку. "Так-так, я помітив. Не багатьом пощастило мати Кіліана розлученим, роздратованим і неспокійним. Не багатьом вдається отримати його взагалі, він дуже стриманий тип виродка".

Я прикусила язика, раз, а потім двічі, перш ніж розвернутися і запитати: "Хто така Мей?"

Його посмішка похитнулася, і він на мить широко закліпав у збентеженні. "Вона... була нашим другом".

Мої брови почали хмуритися. "Була? Чи вже ні?"

"Вона мертва."

Коли я в'їжджала на гору Мемфіс, усі вже зібралися біля стайні, готові до мого в'їзду. Коні випускали з великих ніздрів білий туман і тремтіли від хвилювання, готові до подорожі. Нія була серед моїх воїнів, як я і наказала, усамітнення Аринту дало б мені можливість спробувати свій шанс з нею.

Я швидко глянула на Кіліана і відвернулася, коли він уже збирався звернутися до мене. *Не приїжджай. Не приходь, бо я скажу якусь дурницю.*

"Чому ти така спокійна, сором'язлива, і чому, заради всього святого, ти ніколи раніше не носила зачіску? Ти приголомшлена", - сказав він на знак привітання.

Я прикусила губу від компліменту і повільно повернулася до нього. "Я спала, не соромлячись, можливо... збентежена, і не могла потурбуватися про те, щоб розчесати його. І тобі також дякую", - спробувала незворушно сказати я, і він повільно почав посміхатися. Цією чарівною, божевільною посмішкою, яку він завжди дарував мені.

Він підняв брову. "Спантеличена?"

Я знизала плечима. "Через брак кращого слова, щоб описати, наскільки це все заплутано".

Він кивнув і почав рухатися назад, не зводячи з мене очей. "Збита з пантелику".

Не кажи цього. Не кажи цього. Не виставляй себе на посміховисько. "Ти збрехав мені, Кіліане?"

Його кроки зупинилися, і на його обличчі з'явився вираз, якого я ніколи раніше не бачила. Страх, тривога і ще щось.

"Я думала, що розумію тебе так само, як ти мене, але виявилось, що ти легко можеш мені збрехати".

"Як так?"

Ще не пізно відступити, але всупереч моїй внутрішній впевненості мій дуже гострий рот заговорив. "Мей, ти кохав її?"

Мал розповідав мені про їхню дружбу. Вони знали один одного з дитинства, і якщо Кіліан і був відкритий до когось, то тільки з нею. Мал сказав, що вона була останньою людиною, з якою він мав стосунки, всі інші були лише миттєвим задоволенням. Вона повинна була щось для нього означати, він повинен був любити її. Невдовзі після того, як вони вирішили зустрічатися, вона померла від хвороби. Мал сказав, що не бачив розбитого серця, але бачив такий смуток, якого ніколи не бачив раніше. Я навіть не могла уявити його сумним.

Його голова опустилася, губи стиснулися в гніві. "Я збираюся повісити цього неробу за язик". Він знову підійшов до мене. "Я не брехав тобі, Сноу. Її історія, моя, наша, дещо... за браком кращого слова, погана, і до того ж десятирічної давнини. Але я не брехав тобі. Я не був у неї закоханий. Я кохав її, але не так, як кохають закохані. Я не... - Він зупинився, і вираз його обличчя розтанув. "Не думаю, що я коли-небудь кохав жінку, кохав так, як кохають закохані".

"То ти не брехала мені?" *Справді, Сноу? Це те, що тебе справді турбувало?*

Він похитав головою, а потім звузив на мене очі. "Чому це мало значення?" *Так, Сноу, чому це має значення? Я не думала про те, що він запитає, ніхто не наважувався вимагати від мене раніше.* "Ти запитала Мала чи він тобі сказав?"

"Запитала", - зізналася я.

Він розгублено моргнув. "Чому?"

Я сплеснула в долоні, бажаючи покінчити з цим. "Коні готові, Альбус хвилюватиметься, якщо ми запізнимося", - сказала я, а потім рушила геть, перш ніж він схопив мене і затягнув за стайню. Від раптового руху і запаху магії у мене запаморочилося в голові, і я мало не впала в його обійми.

"Скажи мені", - вимагав він, тримаючи мене однією рукою за обличчя, а іншою притискаючи до себе.

Я закотила очі. "Невже ми знову це робимо, Кіл, любий? Я думала, що ми залишили це позаду".

"Мене не обдуриш, принцесо. Хоч моє ім'я в твоїх устах і паморочить мою голову, але моя відповідь важливіша".

Чорт забирай, його розум руйнувався, а шлунок тремтів від зізнань. Я впевнено знизала плечима. "Я нічого про тебе не знаю".

"Чому ти хочеш це знати?"

"Хіба ми не друзі?" Я знала, що він прочитав мою брехню наскрізь, і мені було не уникнути збентеження.

Він заперечливо підняв брову. "Невже? І перша жінка, з якою я переспав, була найкращим початком розмови для цієї квітучої дружби?"

"Я просила його про багато інших речей".

Він глузливо посміхнувся. "Невже? Як щодо, того коли я вперше поголився?"

Самовдоволений виродок. Я прочистила горло. "Він сказав, що якщо я полоскочу тебе за вухами, ти прокотишся за мною двічі". За мить після того, як я це сказала, я кинулася навтьоки, як і багато інших сміливців. Він зник прямо за мною і обхопив мене рукою за талію, піднімаючи вгору, його голова заховалася на моїй шийі і плечі. Чорт забирай.

"Ревнуєш?" - прошепотів він мені на вухо, його губи затрималися на чутливій оболонці. Мої ноги майже розтанули, його тепле дихання на шийі стало колючим. "Ні, ні, Сноу, тобі це не личить, любя".

"Відпусти мене, гігантський шматок адриатичної плоті". У перекладі на мову Сноулін: не відпускай мене.

Досконало володіючи моєю мовою, він обвив моє волосся навколо своєї руки, ніжно притягаючи мою голову до себе. "Тепер я знаю, чому мені подобається зачіска з піднятим волоссям". Він ніжно поцілував мою оголену шийю, і я втратила будь-яке сприйняття. "І не хвилюйся, мені подобається ревнувати тебе".

"Ви двоє кроликів?" покликав Мал ззаду, налякавши мене. Кіліан не відпускав мене, якщо не відпускав, то притискав до себе міцніше. "Дякувати небесам, що вони послали мене знайти вас".

"Я проткну тебе наскрізь, брате", - погрожував Кіліан усьому холоду і темряві. Цей гравій у його голосі завібував навколо мене, і я зсунула стегна ближче один до одного. Благословенне моє темне серце, що ніхто не зміг прочитати мої тіні.

Мал здригнувся і розчепірів руки. "Що ж я такого зробив? Заради Бога, відпусти її", - сказав він, озираючись навколо, наче хтось, дізнавшись про нас, міг розпалити війну.

Кіліан поцілував мене в шийю, мої очі заплющилися від відчуття його повних губ, тепла, дотику, дивної ласки. Він відпустив мене. Проклятий Мал.

Мал втупився між нами. "Як це сталося?"

"Що саме?" запитав Кіліан, випроставшись і вирівнявшись.

Молодший брат втупився в нього допитливим поглядом. "Це. Ви двоє."

"Я не можу зрозуміти, про що ти говориш", - сказала я, поправляючи хвіст волосся, який Кіліан секунду тому закрутив навколо своєї руки.

Кіліан поклав руку йому на плече, стиснувши його так міцно, що Мал скривився. "Так, про що ти говориш? Розкажи мені, якщо ти любиш багато розповідати".

Молодший брат відійшов від майже вбивчого Кіліана і показав на нас двох. "Ви мені більше подобалися, коли билися".

Я знизала плечима. "Ми боремося, чи не так, любий?"

Кіліан похмуро кивнув. "Так, любя, боремося".

Від цієї ласки у мене скрутилися пальці на ногах.

"Ви обидва божевільна і божевільний", - звинуватив молодший брат, хитаючи головою, і показав нам, щоб ми йшли за ним.

Я чекала на Кіліана, але він махнув рукою, щоб я йшла першою. "Мені подобається вид ззаду".

Те, як він зізнався у всьому, так відверто і незворушно, дуже занепокоїло мене, тому що тут я була абсолютно налякана. "Ти граєш у небезпечну гру".

"Я не можу програти. У мене немає того, що було б найболючіше втратити".

Ігноруючи параною, що підкрадається, щоб сприйняти ці слова більше, ніж вони є насправді, я дражнилась: "Здоровий глузд?".

Він прикусив губу, майже придушуючи посмішку. "І це теж".

Подорож пройшла в основному спокійно, за винятком випадкових розмов між солдатом, Малом і Каєм, решта була абсолютно тихою. Зима остаточно заволоділа Асійордом, і якби не головні прохідні дороги, нам би знадобилося кілька днів, щоб дістатися до Аринту.

"Сноу, як добре, що ти повернулася", - привітав Альбіус, коли ми приїхали до його особняка на околиці.

Я зійшла з Мемфіс, щоб обійняти старого, який весело розсміявся. "Дякую, що прийняли нас так швидко".

Він запропонував мені теплий погляд іскристої посмішки. "Вважай, що це твій дім, тобі завжди раді".

Він привітався з моїми супутниками і провів нас до свого будинку, де ми зупинялися під час моїх попередніх візитів. Будинок був масивний, але оформлений дуже просто в приглушених білих і бежевих тонах, в ньому не було жодного жіночого дотику. Дружина Альбіуса померла багато років тому від хвороби. На диво, я пам'ятала її. Вона була дуже схожа на нього в багатьох сенсах.

Після того, як ми розклали наші речі по кімнатах, ми з лордом вирушили на прогулянку. Він пообіцяв показати мені місто, і я без вагань погодилася. Ми гуляли і годинами розмовляли про наше минуле, він розповів мені безліч своїх чудових історій, які були для мене немов солодощі для вух. Врешті-решт, коли я помітила, що він трохи накульгує на ногу, помітивши, що він втомився, я попросила його піти відпочити, на що він погодився, пообіцявши продовжити нашу розмову іншим разом.

Я блукала містом, милуючись його теплом і спокоєм. Переді мною з'явилася Нія, і я зрозуміла, що настав час або залишити те, що сталося, позаду, або назавжди затаїти нашу, ну, мою, образу.

"Ти не хочеш цього так само сильно, як і я, Сноу, і ти не зможеш ігнорувати мене вічно. Я хочу, щоб ти знала, що я ніколи не вибачалася за те, що зробила, за те, що припустила те, що було в той день, це було дуже нетактовно..."

"Ти добре знаєш, що я відреагувала так не тому, Ніє, і вже точно не тому", - сказала я, перебиваючи її. Справа вже йшла в тому напрямку, в якому я не хотіла, невже вона не усвідомлювала, як вона зробила мені боляче, що насправді зробила це.

"Скажи мені, будь ласка", - благала вона, наближаючись до мене.

"Розповісти тобі так само, як ти розповіла адриатам мою правду, або як ти не розповіла мені свою?" запитала я. Якщо вона мала ті наміри, про які мені розповів Кіліан, вона, безумовно, ніколи не повідомляла мені про них раніше, не кажучи вже про те, як вона уклала план допомоги їм.

"Сноу, в той момент я не думала про те, хто вони, я просто знала, що вони можуть тобі допомогти. Але я зрозуміла, що вчинила неправильно, і мені досі дуже, дуже шкода", - сказала вона, підійшовши і взявши мене за руки, щоб тримати їх у своїх.

Я думаю, що настав час відпустити це, незважаючи на те, що я думала, я любила Нію, і я також не могла більше бачити, як на неї впливають мої слова і ситуація, в якій я опинилася.

"Пробач мені, Ніє, за те, що я багато чого тобі наговорила".

Вона кинулася до мене, міцно обійнявши. Ми не часто так робили, але, мабуть, варто було. Насолоджуючись її затишком, я відчувала певне відчуття спокою.

Повільно відпускаючи, на її обличчі з'явився похмурий вираз. "Є ще дещо, що я приховувала. Я знала, що ти на це не погодишся, але тепер розумію, що приховувати це від тебе було неправильно". Що б це не було, вона підготувала себе до поганої реакції з мого боку. "Я тренувала з ними свою магію".

Це одкровення мене трохи шокувало, але не тому, що я була проти, і не тому, що вона приховувала його від мене. "Я думала, що ти не хочеш вчитися".

"Я теж так думала".

Нервовий біг її зіниць, кусання губ, скручений кулачок на колінах сказали мені більше, ніж вона сама коли-небудь говорила. "Будь ласка, Ніє, скажи мені, що ти не відмовилася від навчання через мене? Будь ласка", - благала я, сподіваючись, що не стану лиходійкою і для неї. "Будь ласка, скажи мені, що я не стала для тебе чимось, чого ти боїшся".

Вона важко ковтнула. Її очі втупилися в холодну землю, відповідаючи більше, ніж могли б сказати слова.

Я відчула, як моє обличчя перекошилося в короткому крику. "Чому?"

"Тобі буде боляче. Я досі пам'ятаю твою реакцію, коли я вперше розповіла тобі, ким я є. Я не хотіла, щоб ти знову мене зненавиділа".

"Нія, я ніколи не зможу тебе ненавидіти, ніколи. Для мене це ніколи не матиме значення, бо ти моя сестра. Я дбаю про тебе, про всі твої сторони, які я ніколи не вибирала, щоб любити лише ту частину тебе, яка не є адриатичною".

"Я злякалася", - сказала вона, ковтаючи тремтячі сльози. "Вона... вона зненавидить мене за це. Я думала, що ти теж". Її сестра, її справжня сестра, яка насміхалася з неї за те, що вона успадкувала магію батька, якої сама не мала. Не мати, яка без кінця знущалася над нею, не батько, який плував на її цінність, і не чоловік, який відірвав

її кінцівки, а її сестра - зло, якого вона боялася найбільше. Її слова все ще шепотіли з вітром, все і всі нагадували Нії про неї.

"Нія, - сказала я, накриваючи її обличчя ковдрою. "Я не вона, але я буду тим, хто вб'є її, твого батька, твою матір і обидва їхні роди під корінь".

Вираз її обличчя став сумним, дві гарячі сльози покотилися з її карих очей, коли вона вперше зізналася мені: "Я не хочу, щоб вони померли".

"Тоді я не буду їх вбивати", - сказала я, витираючи її сльози. "Це все, що я хочу, щоб ти зробила, розкажи мені. Очевидно, є щось з непорозумінням і деякими пораненими серцями". Я підняла руку вгору, забувши про її слова. "Нічого страшного."

Вона кивнула і пригорнулася до мене. "Обійми, щоб зігріти душу", - прошепотіла вона, ховаючись між моїм волоссям.

"Добре слово, щоб заспокоїти розум", - закінчила я. Два речення, які Аларік змусив нас згадувати знову і знову. Вони могли зцілити світ, про який він говорив, дві прості дії, що не вимагали зусиль. Я була щаслива, що вона відійшла від свого минулого, прийняла його і пішла далі, не дозволяючи йому впливати на її життя. Я обожнювала її за це, за її силу і волю. Вона заслуговувала на все те солодке, що могло запропонувати це життя.

Небо зовсім потемніло, і я вперше на асійській землі побачила клаптики неба, прикрашені зірками. Нія пішла на вечерю, а я залишилася, щоб помилуватися чарівною магією танцюючих блискіток, вже пересичена почуттям провини. Вони засліплювали, сяяли. Здавалося, що вони були єдиною нормальною річчю в моєму житті на даний момент, їх мерехтливий спокій зачарував мої проблеми лише на кілька миттєвостей. Це і ванільна булочка з кремом, яку Нія принесла як пропозицію миру.

"Тобі сподобаються ті, що в "Адріаті", вони сяють яскравіше і лежать так далеко, наскільки вистачить твоїх очей". Кіліан налякав мене, і я ледь не вдавилася останнім шматком їжі. Весь цей час він тримав тренування Нії в таємниці від мене. Від його погляду у мене в скроні стиснулася від гніву жилка.

"Ти, брехливий виродку", - сказала я, вдаривши його в груди, але він не зрушив з місця.

Схопивши мене за зап'ястя, він стягнув рукавичку, заставши мене зненацька, і припав губами до моєї долоні в найніжнішому поцілунку, який мені коли-небудь дарували. Боже милостивий. "Ти перетворився з пса, варвара на брехливого виродка. Я знаю, що тепер ти здатен на більше", - сказав він рівним холодним голосом, але я відчула, що разом з дражливими словами в його тоні пролунав і дражливий відтінок.

У мене закінчилися слова, а серце вискочило з грудей. Відсмикнувши руку, я поклала рукавичку назад, кинувши на нього загрозливий погляд.

"Що тебе засмутило, Сноу, скажи, не витріщайся на мене". Він провів великим пальцем по верхній частині моєї губи, перш ніж піднести її до рота, щоб висмокати крем, який застряг там від булочки.

Повітря Нубіля не потрапляло в мої легені. "Нія, - сказала я, прочищаючи горло. "Коли ти збиралася сказати мені, що тренуєш її?"

Він облизав верхню губу, ніби насолоджуючись смаком. "Не мені це казати, але я радий, що твоя подруга повернулася, може, тепер ти перестанеш мною командувати", - сказав він, провівши великим пальцем по моєму лобі. Його пальці ковзнули до мого підборіддя, і він перевів мій погляд на нього. "Розкажи мені, про що б ти не думала, розкажи мені все. Говори зі мною, жінко, безглузді слова, якщо хочеш, просто говори зі мною. Я боюся твого мовчання".

Я кілька секунд кліпала від несподіванки. "Дякую. Дякую, що допомагаєш їй, це багато для неї значить. Для мене це теж багато значить. Ти навіть не уявляєш, як їй було важко, але вона дозволила тобі навчати її".

"Я знаю, вона мені казала".

"Справді? Все це?" запитала я, і він кивнув. Нія довіряла йому. Нія нікому не довіряла. "Знову цей погляд", - зітхнула я, даруючи йому легку посмішку. "Я рада, що не тільки я відчуваю твою жалість".

Щось блиснуло в його очах, він здавався розлюченим. Схопивши мене за зап'ястя, він потягнув нас обох сісти на лавку. Мовчання і багато нетерплячих постукувань його ногою погіршили ситуацію більше, ніж я планувала.

"Це була не жалість", - сказав він, схилившись на коліна.

Мої кулаки несвідомо стиснулися від напруги. "Що це?"

Він похитав головою. "Ти зненавидиш це, відповідь - ти зненавидиш це".

"Будь ласка". Він застиг на цьому слові, його погляд перевівся на мене. "Я ненавиджу все, це нічого не змінить".

Він голосно видихнув і відкинувся на лавку. "Біль, я відчуваю біль щоразу, коли бачу, як ти страждаєш".

Я не могла приховати свого шоку від цього одкровення. "Ти був правий, я ненавиджу це", - сказала я, і він опустил голову. "Я не цього хотів, щоб ти відчувала від мене. Я хочу, щоб ти посміхнулася, можливо, навіть розсміялася, якщо побачу танцююче зоряне світло в твоїх сріблястих очах".

Його голова поступово піднялася, вираз його обличчя ледь не змусив мене здригнутися. "Ти казала, що вони нагадують тобі змію".

"Срібноока змія", - поправила я, і він злегка посміхнувся. "Але я ніколи не казав, що ненавиджу їх. Як можна не любити істоту через її природу? І буває так, що отрута саме цієї змії - це солодкі слова".

Він дивився на мене з такою любов'ю, що я відчула глибокий рум'янець по всьому тілу, я відчула, як мені стало жарко і я зашипіла від нього. Я взяла його руку, присунулася до нього ближче, а потім загорнула її собі на шию і схилила голову на його плече. Наскільки жажливою я була, шукаючи його розради? Я вирішила переосмислити це пізніше, зараз я хотіла лише відчути себе між хмарами і під зорями.

Він пригорнув мене до себе, і я безсоромно притулилася ближче. "Скажи мені, що твоя витривалість не ослабла в такому ранньому віці. Обійми мене міцніше, слабкий адріатин".

Він затрясся в тихому сміху. "Ти казала, щоб я тебе не обіймав. Ти ж не любиш цього".

Я підняла голову до нього. "Що?"

"В Бріску ти сказала, що коли тебе тримають міцно, ти відчуваєш себе як у клітці, ніби не можеш втекти".

Мій рот розтулився, і я покійно сказала: "Ні".

Він тримав моє підборіддя, піднімаючи мій погляд вгору, а його губи зависли над моїми губами. "Ти говорила, ти говорила ще багато речей тієї ночі".

Мої очі широко розбіглися. "Наприклад?"

"Те, що у мене гарний зад, було після того, як ти мене помацала".

Я стояла, заціпеніла від збентеження. Невже?

Він закинув голову назад, сміючись, від чого я налилася тисячею червоних відтінків розчарування. "Тобі соромно, маленьке звірятко?"

"Серйозно". Я зізналась. "Кіл, це нормально? Ми, робити це?" Я часто задавалася питанням, що він думав про те, що ми робили, чим би ми не займалися. Я думала, що він ненавидить мене, чи все ще ненавидить? Можливо, ми обоє були... злегка збуджені, але ми домовилися не діяти, то що б це означало? Крім того, я виходила заміж за його короля.

Він застогнав у глибині горла, вдихаючи через моє волосся, перш ніж поцілувати мене в маківку. "Скажи ще раз, моє ім'я".

"Спочатку дай відповідь на моє запитання".

"Так, хіба ми не були друзями?"

"Я не думаю, що друзі збуджуються від того, як я вимовляю їхні імена".

Він засміявся, сильно. "Інший тип друзів. Проте ми незвичайна пара. Виконай моє прохання зараз же".

Я зняла рукавичку і потягнулася до його руки, що лежала на моїй руці, перев'язавши їх разом. "Як тобі вдається весь час бути в теплі, Кіл?"

Він замовк, і я наважилася підняти на нього очі. Майже страшно було зустрітися з таким теплим рідким срібним поглядом, ніби він дивився ні на що інше.

"Досить з цим". Слова вирвалися лише пошепки, мій голос приглушився від жахливого важкого відчуття, що лежало на моїх грудях.

"Сноу, брате", - голосно покликав Мал у холодному повітрі.

Я спробувала відсунутися, але він лише міцніше притиснув мене до себе.

"Солодкий півмісяць", - прошепотів молодший брат, усвідомлюючи це, перш ніж відступити. "Продовжуй, продовжуй. Я сам зустрінуся з Ларгом."

Кіліан звернув увагу на нього. "Ларг послав за нами?"

"Він дізнався від вартових, що ми були в Аринті, і надіслав нам записку. Це про Стрегора."

Він глибоко видихнув і повністю відпустив мене. "Пробач мені, Сноу. Я боюся, що це може бути важливо".

Там, де він тримав і торкався мене, відчувався холод, майже затяжний мороз. "Звичайно", - сказала я, а потім повернулася до Мала. "Передай Ларгу мої вітання".

Я зробила спробу піти, але мене зупинили на місці і повернули до нього. "Добраніч."

Я здивовано моргнула. "На добраніч".

Але він не відпускав мене. Збентежена, я подивилася між ним і тим місцем, де він мене тримав, і здивовано підняла брови. "Ти забув дещо додати до того на добраніч".

"Добраніч, Кіл."

Він посміхнувся, а потім ледь-ледь відпустив мене.

Мал схрестив руки, хитаючи головою на мене і свого брата. "Вам двом треба багато чого пояснити".

Я постукала себе пальцем по скроні. "Все це, Мал, все це галюцинація. Правда, любий?"

"Правильно, люба", - додав Кіліан ззаду.

Я вибачилася перед Альбіусом і не приєдналася до них за вечерею вчора ввечері, я була надто зайнята організацією своїх планів в Аринті та думками про те, щоб знову і знову штрикати себе ножом за те, що дозволила собі захопитися Кіліаном. Більше десятка разів я визирала за двері, щоб перевірити, чи не повернувся він, і щоразу зустрічала сумнівного Кая.

Я прийшла на сніданок із затуманеними очима і ледь тримаючись на ногах. Раніше я ніколи не була ранковою людиною, бо потурала своєму сну, а тепер - тому що не могла заснути. Зазвичай вранці я відчувала найбільшу втому і запаморочення від нестачі сну.

Альбій і Кіліан вели між собою глибоку дискусію. Він мав таку мудру скромну і сильну поставу, що здавалося, ніби він належав до вчених, які не тримають меча.

"Двоє старих розмовляють, нічого незвичайного, кімната безпечна", - сказав Мал з-за моєї спини.

"Він це почує, і ти закричиш, як стара баба".

Він насупився. "Поверни мого партнера по злочину. Не весело дражнити його самому."

Я поплескала його по плечу. "У тебе є Кай, дозволь йому забрати цього".

Привітавши лорда поцілунком у щоку, від якого він заливався солодким сміхом, я зайняла місце поруч зі старшим братом.

"Сноу, - покликав Альбіус, підводячись. "Боюся, на мене чекають справи, насолоджуйся сніданком. Зустрінемося сьогодні після обіду в кварталі намісників у центрі міста? Є справа, яку я хочу обговорити з тобою".

Я кивнула. "Зустрінемося там".

"Виспалася?" запитав Кіліан, зосереджено читаючи аркуш паперу.

"Сон для мертвих". Зголоднівши, я почала накладати їжу на тарілку.

Він згорнув папір і поклав його в кишеню перед тим, як повернутися до мене обличчям. "Чому ти не хочеш, щоб я тобі допоміг?"

"Як?"

"За допомогою моєї магії, звичайно."

"Ах."

"Що?" - повторив він, розгублено дивлячись на мене. Я нічого не відповіла, лише безсоромно дивилася на нього, аж поки його рот не роззявився від усвідомлення напрямку моїх думок. "Сумніваюся, що це допоможе тобі заснути, Сноу. Зі мною ніколи не буває коротких подорожей, і не солодких. Може, ти занадто звикла до вензорця, б'юся об заклад, його копита втомлюються за лічені секунди".

Мої пальці скрутилися, і я схрестила ноги, сподіваючись, що мої дії не були занадто очевидними, щоб викликати розчарування. Це була моя провина, я була в боргу перед ним.

Зліва від мене голосно впали столові прибори, і ми обоє обернулися до Мала.

"Ви двоє, - почав він.

Я поклала руку на його руку. "Ти теж щось чуєш? Кіл, любий, ти повинен чесно подумати про те, щоб перевірити самопочуття свого брата, я стурбована".

"Звичайно, любя, я одразу ж відвезу його до цілителя".

"Я божевільний, так, відвезіть мене до цілителя, - сказав він, розмахуючи виделкою в повітрі, а потім пробурмотів: - Ви двоє все одно зводите мене з розуму".

"Що сталося з Ларгом і тим..." запитала я Кіліана.

"Стрегор, - відповів він, дещо суворо накладаючи мені на тарілку ще їжі. "Ідіот, який грає в могутність з позолоченим пером. Але я не можу скаржитися, я був одним з тих, хто позолотив його перо. Він один з них, той, хто використовує богів неоднозначними способами, щоб досягти своєї мети".

Він згадав мої слова. "Якщо приділяти віслюкові занадто багато уваги, він подумає, що він кінь. Не звертай уваги, любий."

Він розмазав джем по хлібу, який я намастила маслом, перш ніж повернути його мені. "Якщо я попрошу тебе називати мене так щоразу?"

Я відкусила шматочок. "Залежить від того, що я від цього виграю?"

Він витер куточки моїх губ великим пальцем, перш ніж піднести його до рота. "Залежить від того, чого хоче мій звір".

Я кашлянула. "Гепер я твоя?"

Він налив мені склянку води. "А ти ні?"

Я зробила кілька ковтків. "Ти дуже добре вмієш ухилятися від моїх запитань".

"А ти все ще досить уперта, щоб не відповісти мені першою".

"Ти живеш, щоб дратувати мене".

"Столи перевернулися", - сказав він, відкинувшись на спинку стільця, перекинувши руку через решту.

"Солодкі круглі небеса Синт", - пробурмотів Мал з мого боку.

"Втомилася?" запитав Кіліан, запроваляючи пасмо волосся за вухо, а його великий палець ніжно погладжував мою щоку, щоб зняти втому.

Я кивнула. "Дуже".

"Дозволь мені допомогти тобі. Я не можу бачити тебе такою".

Я не могла дозволити магії заволодіти мною, неважливо, чия вона була, не могла. "Ти знаєш єдиний спосіб".

Він став суворішим, ніж зазвичай. "Якщо я тебе трахну, то не для того, щоб приспати, жінко".

Я слабко хихикнула, що б це не було, бо я просто хотіла, щоб він це зробив. Втомлена, я відкинулася на спинку стільця, ліниво жуючи тост і віддаючись м'яким пестоцям його рук, коли відчула, що повітря стає легшим. Поруч зі мною сидів пахучий мандаринами і лимонами, напевно, від лорда весни. Мимоволі мої повіки заплющилися, і я поринула в темну порожнечу сну.

Із зимових садів замку виріс туман, повільно повз по землі над деревами і по небу, що оточувало мене, все, що я могла бачити - це його сірі тіні, я озирнулася, але я була сама.

"Сноу", - покликав мене тоненький голосок, переді мною стояла дівчинка - маленька дівчинка з темним волоссям і найглибшими смарагдовими очима, одягнена в маленьке блакитне платтячко з оборками і безліччю шарів. Тора, це була вона, моя молодша сестра.

"Тора... Тора, що ти тут робиш?" Я заплакала, сльози потекли з моїх хворих очей, і я рушила до неї, щоб обійняти, але вона зникла. Я вигукувала її ім'я і бігла через сади, шукаючи її, поки не опинилася перед місцем їхнього спочинку. Вона стояла з трояндою в руці над могилою нашої матері, з якої стікала кров, заливаючи сад і Тору.

"Чому там моє ім'я, Сноу?" - запитала моя молодша сестра. "Я померла?"

Моє горло розпухло від емоцій, і я не стримувала сліз, я кивнула в її бік, все моє тіло боліло від того, що я бачила її, чула її, мою маленьку сестричку.

"Але я не померла", - похмуро сказала вона. "Я жива, подивись на мене", - продовжила вона, махнувши рукою в мій бік, і за мить зникла в диму, а світ навколо мене затягнуло в ніщо, в порожню темряву.

Я прокинувся в їдальні, Нія і Кай сиділи навпроти нас і розмовляли з Малом. Ніхто не звернув на мене уваги, дякувати небесам за те, що вони позбавили мене сорому. Коли я нахилилася, щоб пройти вперед, то помітила, що моя рука під столом стискає руку Кіліана. Я розгублено втупилася на наші переплетені пальці, його великий палець ніжно погладжував мою руку, ніби заспокоюючи. Якийсь час я тримала його там, перш ніж помітила кров і відсмикнула свою руку, звільнившись від його руки. Боги, я вчепилася кігтями в його руку так сильно, що намалювала намистинки крові. Я зробила йому боляче. Я хотіла вибачитися, запитати, чи не зробила я йому боляче, але в голові все ще крутився дивний жахливий сон і відчуття порожнечі в голові після того, як мене витягли з нього.

Після сніданку я попрямувала до центру Аринта, Нія і Кіліан йшли за мною. Проте, щоб вибачитися перед ним, я навіть не наважилася подивитися в його бік. Ми пройшли повз жваві головні дороги до тренувальних майданчиків асіордських солдатів, і, як я очікувала і планувала, серед них стояв єдиний і неповторний Еліас. Його зворотній шлях пролягав через Аринт, і мені було вигідно тримати його в цьому маленькому місті, подалі від відволікаючих чинників замку і свіжої інформації з Ханаї.

"Еліасе?" Я покликала його з такою несподіванкою, що сама була шокована. Він виглядав втомленим і виснаженим, ймовірно, через довгу подорож, яку він пройшов за такий короткий час. Еліас мав бути однією з найбільш довірених осіб мого батька, і, ймовірно, він мав намір зберегти його таким, заручивши його з цією морською хитавицею.

"Мій круче", - відповів він у відвертому шоці. "Що ти тут робиш?" Він оглянув наше оточення і тих двох, що стояли позаду мене.

"Я хочу запитати те саме, чому ти не на півночі? Ти збрехав мені?" запитала я засмученим голосом і відсахнулася від нього, вдаючи, що не вірю. Зітхнула. Пізніше я каратиму себе нескінченними думками про те, як погано я вчинила з доброю душею Еліаса.

Він виглядав наляканим. "Ні... ні, Сноулін, я не збрехав. Я можу тобі пояснити, але... не зараз". Його увага розсіялася, він роздивлявся наше оточення, своїх солдатів і того, що стояв позаду мене. Він хотів побути наодинці.

Я повернулася до Нії та Кіліана, чії очі потемніли і майже пробивали дірку в голові Еліаса. Він застиг, але обидва відвернулися, напевно, їхні думки тільки-но почали переключатись на мої початкові плани щодо поїздки сюди.

"Зі мною все буде добре. Я з Еліасом. Можете прогулятися, поки я не повернуся", - сказала я, махнувши їм обом рукою, сподіваючись, що вони просто підуть назустріч. Кіліан напружився і зробив крок вперед на знак заперечення, але Нія зупинила його.

Я кивнула на знак подяки і розуміння, потиснула руку Еліасу і поцілувала його в щоку, перш ніж попрямувати до гостьового будинку, в якому він зупинився.

Я оглянула зелену кімнату, обставлену асіордськими меблями із золота і темного дерева найекстравагантніших форм. Зупинившись біля ліжка, я сіла на його край обличчям до нього. "Що ще, твоє волосся теж фальшиве, а твоя прихильність до мене - брехня, яку я спочатку викрила?"

Він опустився переді мною на коліна, тримаючи мої руки, тривожно перебираючи їх. "Нічого з цього не було брехнею, і ти знаєш, що не варто цього говорити", - він завагався, але продовжив, - "Я прийшов з півночі, але не з нашої частини півночі. Твій батько послав нас забрати наших людей з Коя в Ханаї".

Я вже знала це. "Ханаї? Асйордці в Ханаї, з якої причини їм потрібно, щоб ти їх витягнув, Еліасе, що це за байки? Ти вважаєш мене дурепою?" Мій голос став злішим, а обличчя застигло в глибокій хмурості.

Еліас стояв, спершись руками на стегна, і розгублено кружляв по кімнаті. На секунду мені здалося, що вся моя праця була марною, коли він сів поруч зі мною в ліжко і сказав: "Твій батько послав забрати у них реліквію, і їх спіймали під час спроби". Мій батько проник на територію Ханаї заради якогось об'єкта? Ризикувати життям своїх солдатів - це одне, але ризикувати їхнім викриттям - зовсім інше. Якби в Ханаї знали, що за цим стоять асйордці, то їхніми землями пройшли б війська, а королева Моріко з Ханаї не була з тих, хто прощає помилки. Я припускаю, що саме тому він попросив негайно відправити команду Еліаса, щоб забрати їх. Це зайняло якусь мить, а потім щось клацнуло, Адріатична аура в Бріск. Вони працювали над цією місією, "елемент", який вони мали знайти, був цією реліквією?

"Реліквія, це все заради реліквії?" Я підняла на нього брови. Мене найбільше турбувало, що в цьому об'єкті було такого важливого. Чому мій батько поклав на нього око і як Ханай на нього натрапив? Еліас або брехав, щоб викрутитися, або мій батько справді втратив свій і без того крихкий розум.

Він глибоко зітхнув. "Так, за словами твого батька, він має велике значення для Асйорда, нам сказали, що він належав нам, був подарований нам нашим богом Крігом і викрадений багато століть тому, а потім знайдений зовсім недавно в Ханаї".

Я не розуміла, я все дитинство вчилася і читала книги з історії, готуючись до свого місця принцеси, і ніколи не стикалася з таким об'єктом, не кажучи вже про те, що належав Асйорду. Асйорд був дуже простим королівством у порівнянні з іншими, їхній зв'язок і поклоніння своєму богу і небесам вже почали слабшати, їхні храми закрилися задовго до мого народження, а їхня єдина священна книга, Eirlys liber, незважаючи на те, що була надзвичайно тонкою, містила лише надмірно повторювані і гіперболізовані фрази, які вихваляли їхнього бога Кріга. Він мав мізерну кількість небесних опікунів, яких я могла легко пригадати поіменно, його царство було рівнинним, як наше, і, звичайно, нічого не говорилося про реліквію, схожу на ту, що описав Еліас. Згадка про такий об'єкт не так сильно викривила мій мозок, як справжня причина, чому мій батько шукав його. Але я знала, що не для того, щоб повернути їхнє поклоніння їхньому богові. Це не виглядало як звичайний великий план мого батька, але від нього я очікувала всього, чим би не був цей предмет, він вже налякав мене.

"Навіщо йому це потрібно?"

"За його словами, наші землі в'януть через те, що наша віра згасає, ми більше не молимося ні Крігу, ні Ходру. Він вірить, що якщо ми повернемо їх назад, це може стимулювати віру до відновлення".

Я подумки пирхнула від такого пояснення. Ні, я зареготала від сміху. Маніпулятор і маніпульований, обидва в симетрії. Сайлас був майстром своєї справи, все ще аплодуючи, він обдурих Еліаса і, напевно, багатьох інших.

"А Соларія, Серафим, воїни в Мирдурі?"

"Сноулін".

"Та годі, я ж не дурепа".

"Я знаю лише про Ханай, не малв жодного уявлення про Мирдур і лише нещодавно дізнався про Серафиму, коли та відьма повернулася звідти пару тижнів тому. І в тому, що у нас є місії за межами наших кордонів, немає нічого страшного".

"Коли повернулася Меланта?"

"Близько двох років тому.

Мене вразила угода з Адріатою, Кіліан сказав, що запропонував її два роки тому, солдати в Мирдурі, їх теж показали лише сім чи вісім сезонів тому. Дзижчання, поклик, туман, що кипить від хвилювання. *Згана* кличе мене. Чи стояв за всім цим мій батько? Чи він організував все це з певною метою?

"Ти, напевно, пам'ятаєш Еліас, її повішення, вона була мертва".

"Так, я знаю, мій друг, ще один капітан, він з Гекану, він вірить, що вона реінкарнувалася з Каліго. Якраз за кілька місяців до її повернення ескадру відправили на Асру, можешсобі уявити, для чого".

"І ти не запідозрив чи не засумнівався, чому він воскресив відьму з мертвих? Чому полуює на прокляту реліквію? Чому твоя гниль ступає на землі моєї матері? Чому ви за крок від війни з Солярією або чому він нищить п'ятсотлітнє мертве королівство? Стільки передчуттів і запитань, і все ж ти підкорився, безсумнівно".

"Ти розумієш, як це - опинитися між моїм батьком і твоїм. Я був таким, як ти", - сказав він перед тим, як відпустити своїх охоронців, здався. "Я й досі такий, як ти, пішак і зброя. Ти думаєш, я хочу одружитися з Френою, підкорятися наказам, яких не розумію? Я просто вибрав одну сторону, щоб втекти від іншої, і повір мені, жодна з них не була ідеальною, але тепер, Сноу, тепер я не мушу розривати себе на частини за це. Мій вибір не дав мені свободи, але дав мені мету. Я служу твоєму батькові, Асійорду, і мені немає місця для сумнівів".

"Ти маєш рацію. Я іноді забуваю, як це - бути важелем, а не людиною. Я не хотіла тебе ні в чому звинувачувати".

Він взяв мої руки в свої. "Скажи мені, що ти не плануєш нічого божевільного, будь ласка, скажи мені, що ти не збираєшся розпитувати далі, ніж це. Я сказав тобі задовольнив твою цікавість, а не відправляв тебе по пустому сліду. Якщо ти через це постраждаєш, я ніколи собі цього не пробачу".

"Я повернулася, Еліасе, ти забув. Я повернулася, коли могла втекти, і він ніколи б мене не знайшов".

Здивований, він відпустив мене. "Сноулін".

"Я повернулася, щоб забрати те, що належить мені. Мирдур, Асійорд і відплату".

Його очі заплющилися від моїх слів. "Ти не знаєш, з чим ти зіткнулася. Ти не знаєш, як божевільно звучали ці слова".

"А ти мене не знаєш. Ніхто мене не знає, а якби знав, то подумав би, що я божевільна, а не зла".

Еліас лежав у своєму ліжку втомлений, розчарований і, напевно, шкодував, що вже розповів мені так багато. Йому не варто хвилюватися, я планувала зберегти цю інформацію більш конфіденційною, ніж він.

"Це ніколи не було призначено для нас, чи не так?" - покликав він напівзагублено з того місця, де лежав. Я відчула його відчай, у грудях стало трохи важко, але я знала, на що йду, коли переконала себе втягнути його у свої плани. Можливо, у мене прокинулася совість, тому що мені здавалося, що це страшенно неправильно.

"Якби тієї ночі не сталося дванадцять років тому, можливо, все було б якимось інакше, але ні, я ніколи не відчувала, що це було інакше", - додала я зітхнувши. "Насправді мені ніколи не подобалися блондини".

Він хмільно засміявся. "Тора мене чесно попередила".

"Що?"

Він хихикнув сам до себе, майже пригадуючи. "Якось після балу, коли ми зустрілися, я підійшов до неї і запитав про тебе. Вона подивилася на мене з осудом. "*З такою головою, як у тебе, ти не зможеш*, - сказала вона мені".

Я лежала поруч з ним, регочучи до сліз, жалюгідних сліз. "Розкажи мені більше." І він розповів. Довгими годинами він міг пригадати про неї більше, ніж я коли-небудь могла. Як я могла забути її?

Я побачила, як тінь сутінок опускається на великі арочні вікна. Я відчула нестерпну тугу за чийось поглядом. Тож я зупинилася, щоб насититися, перш ніж захотіти їсти. Голод, коли його усвідомлюють, може перетворитися на зростаючого звіра, якого треба годувати.

"Прощавай, Еліасе", - прошепотіла я йому, що спав поруч зі мною. Втоmlений від того, що я видоїла його з пам'яті.

"До побачення, Сноулін", - сказав він, коли я підійшла до дверей.

РОЗДІЛ 34

ВЕСНА І ВОНИ

Кіліан.

Я ходив туди-сюди вже цілу годину. Я бачив, як вони повторюють ці рухи по колу з метою вплинути на мене. Це турбувало мене більше, ніж я міг контролювати. Вона мала право робити все, що їй заманеться, гратися з ним чи навіть любити його, незважаючи на свої плани, це було її право. Годинами я намагався вбити собі в голову ці думки, що моя реакція була неправильною, що у мене не було причин відчувати, як це гризе мене зсередини, що вона не моя.

"Ти виснажиш свої підошви і мізки на цьому місці, Кіліане", - сказала Нія, повертаючи мою увагу до оточення. Вона завжди була такою спокійною, що мене це турбувало. Чи не повинна вона хвилюватися через те, що залишила цього асійордського дурня зі Сноу? Чи все було навпаки?

"Вона не може нас так відкинути, незважаючи на її наміри та захоплення ним. Він солдат її батька і хтивий ідіот", - нарешті вирвалося у мене, що викликало у неї хіхання.

"Чого ти боїшся, що він її вб'є чи переспить з нею?" Її тіні весело танцювали. Я знову не знав, про що я хвилююся. Нія вже отримала достатньо відповідей. Її посмішка стала ширшою, коли я не відповів, і вона показала пальцем навколо мене, поверх моїх тіней. "Замість того, щоб дражнити одне одного, дражнитися і фліртувати, а потім знову сваритися через розчарування, яке ти викликаєш, поклади цьому край і скажи їй... правду".

Я опустив голову, згадавши про обіцянку, яку дав собі - ніколи їй не розповідати. "Нія, я... я не можу."

Я не міг сказати їй, що вона зводила мене з розуму, коли їла зі швидкістю вітру, і хвилювала, коли більшу частину часу ходила босоніж. Що вона смішила мене, коли шаленіла в бібліотеці в надії знайти романтичну книгу, а потім годинами скаржилася Пен на безглузді штампи, які вона прочитала. Що вона заспокоювала мене, коли щовечора наспівувала одну й ту саму мелодію народної пісні, готуючись до сну. Що вона змушувала мене червоніти від спеки, коли щоранку крутилася переді мною, показуючи свою сукню. Що вона дратувала мене, коли наполягала на своїх ходах, коли грала в шахи з Малом і Кеном, незважаючи на те, що вони не мали сенсу. Мене спантеличувало те, як вона роздратовано дряпала і смикала свої сукні, але все одно носила їх так, наче вони були з нею завжди. Що вона вразила мене тим, як вид тріски жахав її, а монстри, набагато страшніші, були її іграшками. Мене здивувало, як вона крадькома поглядала на своїх друзів, ніби хотіла знати, чи все з ними гаразд, коли сама страждала. Що її посмішка змушувала мене посміхатися, що її біль змушував мене боліти, що я починав зрівнювати наше дихання щоразу, коли ми бачилися, і що моя провина відкривала діру в моїх грудях щоразу, коли я бачив щось більше, ніж її вчинки. Як я міг сказати їй, що мені доводилося впиватися ногами в землю, щоб бігти і обіймати її кожної миті дня. Як я міг сказати їй, що так боявся її втратити, коли не міг її мати? Як я міг сказати їй: "Пробач мені, що я той, кого ти ненавидиш найбільше, але з тобою я відчуваю себе так, як ніхто ніколи не відчував, - пробач мені, що я був настільки егоїстичним, що забув, ким я був". Як я міг сказати їй, що я не заслуговую на неї, але все одно хочу її.

"Кіліане, повір мені. Що гірше, ніколи не сказати їй або вона дізнається? Скажи їй, - вирвала мене з роздумів Нія, поклавши руку на мою руку.

"Що сказати? Ви двоє плануєте, як мене знову обдурити?" Нектаринівий голос Сноу наповнив кімнату. Вона притулилася до дверної рами, схрестивши руки і задоволено посміхаючись. Я мало не зітхнув з полегшенням, коли вона повернулася.

Нія жбурнула в неї оксамитову подушку. "Мені слід було засумніватися, коли ти наполягла на тому, щоб приїхати в Аринт, а не в Кіркволл, незважаючи на те, що там ближче знаходиться ремісничка майстерня. Попередження було б доречним. Ти хоч уявляєш, який дурний вигляд я мала, коли побачила Еліаса і почула, як ти верещала таким безглуздим тоном? Що, до речі, було дуже добре зроблено", - сказала Нія, і вони обидві розсміялися.

Її плани застали нас обох зненацька. Поїздка до Аринт нарешті налагодила їхні стосунки, за що я був вдячний.

"Двох зайців одним пострілом", - гордо сказала Сноу, відкидаючи подушку назад. "Ніє, ти не подивишся, як просувається процес з ремісником, мені треба з ним поговорити". Вона показала головою на мене.

"Зроби це", - прошепотіла Нія, проходячи повз мене, перш ніж піти.

"Ти отримала від Еліаса те, що хотіла?" запитав я, перш ніж зрозумів, що мої губи зрадили мене. Мені було байдуже, що з ним сталося, але я став дурнем з власної вини.

"Так, і якщо ти хочеш знати, це було зроблено саме так, як я і обіцяла".

"Сноу, я не хотів", - я заплющив очі, злячись на власні слова. "Я не хотів цього, пробач мені".

Її очі пом'якшали, оглядаючи мене, а на губах з'явилася приємна посмішка. "Ти знав мої плани і методи, ти повинен змиритися з ними, як би вони не розгорталися". Незручно походжаючи по кімнаті колами і квадратами, вона нарешті сіла біля каміна. "Прошу вибачення за сьогоднішній ранок, за сніданок. Я не усвідомлювала, що тримала тебе, не кажучи вже про те, що так міцно... щоб зробити тобі боляче". Вона підійшла до мене і взяла мою руку між своїх, розглядаючи маленькі подряпини на ній.

"Тобі не потрібно вибачатися, Сноу, тому що це я тримав тебе, а не навпаки".

Вона трохи розгублено насупилася. "Що? Чому ти це зробив?"

Коли вона заснула, на якусь частку секунди я відчув, що її оточує темрява. Не емоції, просто чиста темрява, чисті кошмари і жах. Величезні розміри болю, страху і болю, що вимірюються розмірами битви, навіть Мал, який сидів осторонь, відчув це.

"Коли я доторкнувся до тебе, я витягнув тебе з того, що ти відчувала, я випорожнив твій емоційний стан у себе". Це призвело до того, що після сніданку мій шлунок вивергав увесь свій вміст. Я витягнув з неї паніку, страх, біль, розчарування і тугу. Я відчував все те, що вона відчувала, коли засинала, але в більш пом'якшеній і фізичній формі.

"Навіщо ти це зробив?" Вона була розлючена і засмучена, її голос майже зірвався. "Я зустрічалася з нею, а ти витягнув мене звідти, ти змусив її зникнути".

"Ти тонула у своїх почуттях, кого б або що б ти не бачила, я не міг допустити, щоб ти загубилася в цьому".

Її очі загорілися, коли вона зробила крок назад від мене. "Це мені вирішувати, розумієш, мені вирішувати, чи я заблукаю, чи мені буде боляче, чи я збожеволію. Тільки мені вирішувати".

"Сноу, ти розумієш, як важко дивитися, як ти вирішуєш і стаєш такою? Я ж казав, що не стоятиму осторонь і не дивитимусь, як ти самознищуєшся".

"Здається, це твоя проблема, Кіліане, а не моя".

"Так, але бачиш, маленька принцесо, це тільки поки що. Я витягатиму тебе щоразу, коли навіть віддалено відчуватиму, що ти потопаєш у цих хворих емоціях, а потім це стане і твоєю проблемою", - мій голос став холодним, я не хотів, щоб так сталося, тільки не з нею.

Вона виглядала розлюченою. "Чому... чому тебе це хвилює і чому ти поводишся так, ніби хвилюєшся?"

Ти знаєш, чому, Сноу, знаєш, я хотів сказати. "Я не мушу перед тобою пояснюватися".

Вона підходила все ближче і ближче до мене. Тепло її тіла поширювалося до мого. Мені хотілося рухати руками, щоб поправити її волосся, провести пальцями по її шкірі, по губах. Я хотів простежити кожну її частинку. Моя шкіра горіла від цієї думки і бажання діяти відповідно до моїх думок. Я хотів задушити її, вона була причиною мого занепокоєння, гніву і розчарування. Вона була небезпечною, мстивою, злою, лисицею. Скільки разів я повторював ці слова, щоб викинути її з голови?

Її очі блукали по моєму обличчю, перш ніж зустрілися з моїми. "Не грай зі мною в ігри, моя важливість для твого короля, мабуть, величезна, судячи з усього, чи не так?" Зла посмішка розтягнулася на її обличчі, намагаючись підбурити мене. "Ти щось приховуєш від мене?"

"Думай про що завгодно, якщо це допоможе крижаному щиту ненависті, гніву і помсти залишитися недоторканим".

"Не докоряй, відповідай мені", - сплюнула вона, її долоня вдарила мене в груди. "Відповідай і скажи мені, що це все ніщо, скажи мені, що це все, але, - продовжувала вона, роблячи крок ближче, - але ніщо". Все її тіло здригалося від гніву, вона біла знову і знову, а я мовчки стояв, тримаючи свою правду, знаючи, що не можу збрехати і сказати їй те, що вона хотіла почути.

Її голова опустилася, груди здійнялися, вона задихалася, наполовину задихаючись, наполовину від люті. "Борись", - сказала вона, знову вдаривши мене. "Дай мені відсіч, як завжди, ненавидь мене, як завжди".

Як я міг, коли вона була єдиною людиною, яку я хотів захистити, єдиною, за яку я готовий був би боротися з усім світом.

"Я не можу, і думаю, ти вже знаєш чому", - відповів я, інстинктивно обіймаючи її обличчя, притулившись лобом до її лоба. Відчути її, вдихнути її. "Ось воно, Сноу, все, що я обіцяв не говорити. Ось воно, все починається."

Вона завмерла піді мною, її груди билися, вдихаючи і видихаючи повітря.

"Важко, дуже важко не думати про тебе, але я наважуюсь і дозволяю собі. Я думаю про тебе, коли дивлюся на тебе, коли їм, ходжу, розмовляю, думаю. Чорт забирай, ти мені навіть снишся. Ти заповонила мої дні і ночі мріями - жахливими мріями про посмішки, які я ніколи не зможу мати повністю як свої, про очі, в які я не зможу дивитися все життя, про губи, які я не зможу зробити своїми, про голову, в яку я потрапляю і не хочу виходити, про слова і жарти, які я міг би слухати вічно і ніколи не втомлюватися. Я думаю про тебе. Я думаю про тебе зараз. Я думаю про тебе завжди. Мої думки - тільки про тебе, мій голод - тільки за тобою, і він виснажує мене до божевілля. Це більше, ніж потреба вимагати тебе, це потреба володіти тобою, всією тобою. Твою мовчазну голову і твоє голосне серце, я хочу їх обох. Я хочу всього, найбільше і особливо всього".

Легке тремтіння пронизало її кінцівки, і вона важко зітхнула. "Здається, я в біді, що мені робити?" Її очі піднялися на мене, наповнені сріблястим жалем, сумнівом і страхом. "Я теж думаю тільки про тебе. Того дня я... боялася, що відчуваю до тебе... і відчуваю. Гадаю, що так". Вона взяла мою руку і поклала її собі на груди. "Чому ти не

можеш прочитати мене, побачити мої тіні? Я не можу прочитати себе. Я навіть не знаю себе. Прочитай мене, Кіл. Прочитай і скажи мені, що це".

Моє серце завмерло, а потім вискочило з грудей від несподіваної реакції та слів. Вона відчувала те саме, що й я? Вона співчувала мені? "Сноу..."

Вона поклала пальці на мої губи, щоб зупинити мене. "Чому так важко дихати, коли я з тобою, але ти став як повітря, що наповнює мої легені. Що мені робити? Я не можу хотіти тебе, але ти - це те, чого я хочу найбільше. Ось вони, слова, які я пообіцяла не говорити". Вона глибоко вдихнула, затинаючись. "Куди діваються слова після того, як ми їх вимовили? Чи забуваємо ми їх, чи живу я, шкодуючи про них, чи бажаючи сказати більше, чи вдаємо, що ніколи їх не говорили?"

Я поцілував її долоню. "Чого ти хочеш, серденько?"

Її очі заплющилися. "Я хочу чути більше, я хочу чути тебе більше, називай мене так знову".

"Іди до мене, кохана. Не відштовхуй мене. Дозволь мені обійняти тебе, дозволь мені обійняти тебе ось так, нехай ненадовго, нехай ненадовго. Скільки захочеш". Я хотів, щоб вона дозволила мені більше, ніж це, я хотів, щоб вона впустила мене у весь свій світ, я хотів бачити її небо і землю, я хотів краще зрозуміти її, краще пізнати її.

На її губах з'явилася посмішка, і вона поклала великий палець на середину мого підборіддя, ніжно поглажуючи моє тіло, що мирно дрімало. "Ти знаєш, як довго я хотіла це зробити? Це зводить мене з розуму. Знаєш, скільки разів я через це божеволіла? Ця клята, клята ямочка."

Моє тіло звільнилося від напруги і затремтіло від сміху від її несподіваних слів. В той же час її очі округлилися і вступилися в мене з тим дивним незрозумілим виразом.

"Я збився з рахунку, - констатував я, перебираючи пальцями її шовкове чорне волосся. "Скільки разів ти дивилася на мене так". Мені подобалося, коли вона так дивилася, це був погляд, яким вона дивилася тільки на мене.

На якусь мить вона була вражена моїм коментарем, але потім насупилася й докірливо насупилася. "Тоді не смійся, як божевільний".

Тоді я зрозумів, що стало причиною її дивного погляду, коли мої думки почали відстежувати, відколи вона бачила мене таким. "Невже це так дивно, чути мій сміх?"

"Рідкісний, але не дивний. Достатньо, щоб я хотіла мати цей звук тільки для себе, замкнути його в скриньці і дозволяти йому заспокоювати мене перед сном щочі", - сказала вона, обводючи центр мого піджака.

Її слова здавалися мрійливими. Який бог пудрив мені мізки, щоб так зі мною гратися? Це було моїм катуванням. Я застогнав, притягаючи її ближче, п'яніючи від її присутності, її обличчя було на відстані тонкої сторінки від мого. "Що ти робиш зі мною, жінко?"

"Це ти почав."

"Якщо я ще раз побачу, як ти дивишся на мене цими очима, я не зможу зупинитися і буду сміятися до смерті", - сказав я, напівпосміхаючись, я був безмежно задоволений.

Вона звузила очі в щілинка і в гніві вдарила мене долонею в груди, я скористався нагодою, схопив її за зап'ястя і пригорнув до себе. Вона борсалася, поки не здалася і не обхопила мене руками за талію. Вона була висока, але порівняно зі мною набагато менша, її голова лежала трохи вище моїх грудей, і я поклав свою на її голову, поцілувавши її.

"Я забороняю тобі, - пробурмотіла вона. "Ти не можеш посміхатися нікому, крім мене".

"Це все твоє. Я весь твій."

"Весь мій", - повторила вона, глибоко вдихнувши. "У мене ще ніколи не було нікого, хто належав би мені повністю".

Ми стояли так деякий час, мені це здалося маленькою вічністю. Її руки ковзнули під мою куртку, досліджуючи кожен мій куточок. "Ти нагадуєш мені весну, ти так само пахнеш", - прошепотіла вона між нами, порушуючи тишу, і я знову розсміявся. Я не знав, як хтось може пахнути порою року, але все одно був задоволений її коментарем.

"Кіліан?"

"Так?"

"Ти плануєш вбити мене, задушивши? Чи не будеш ти люб'язним і не спробуєш зробити це в інший день? За кілька хвилин я маю зустрітися з Альбіусом". Вона не розірвала наших обіймів, незважаючи на свої слова. Її пальці все ще ліниво вимальовували кола на моїй спині.

"Продовжуй це робити, і ти змусиш лорда чекати деякий час. Дуже довго."

Її голова вдарилася об мої груди, і вона роздратовано застогнала. "Не кажи таких безглузких речей, якщо не маєш наміру це зробити, дурню. Ти завжди підводиш мене до тієї межі, щоб я сама стрибнула. Самостійно це не весело, і ні, мені не потрібна рука, у мене є дві".

Я посміхнувся і, напружуючи волю, вивернувся з неї, цілуючи її в лоб, в очі і майже по всьому тілу. Я не міг відірватися від неї. Вона глибоко вдихнула, наче я справді душив її. Її обличчя вкрилося рожевим рум'янцем, очі бігали по кімнаті, не зустрічаючись з моїми.

"На мене, Сноу, я хочу, щоб ти подивилася на мене".

Вона знову підняла на мене свій блискучий жовтий погляд. "Це дуже незручно, тож приділи мені кілька хвилин", - сказала вона, знову притулившись до мене.

"Бути зі мною?"

Вона насупилася, дивлячись якимось ображено на мої слова. "Ні, я кажу, що хочу бути з тобою".

"Через те, хто я?" Знову виглядало так, ніби я зробив їй боляче, нагадавши про це.

Вона похитала головою. "Через те, що ти для мене значиш".

"Що я для тебе значу? Я хочу це почути." *Кошмар*. Це слово важко пульсувало в моїй голові.

Її пальці ніжно обводили моє обличчя, наче вона була надто налякана, щоб доторкнутися до мене. "Весна - ти для мене весна".

Цього було достатньо, щоб повністю потрясти мене. "Що змінилося?"

Вона зітхнула, засмучена. "Кіл, я не можу дати тобі відповідь, яку ти шукаєш".

"Сноу, - запитав я, нахилиючи її підборіддя до себе. "Я все ще нагадую тобі те, що нагадував тобі того дня?"

Мовчання, але це було все, що мені потрібно було знати. Я відступив від неї. "Як ти можеш це терпіти? Дозволити мені обійняти тебе, доторкнутися до тебе". Я не міг собі уявити боротьбу думок в її голові, її конфлікт, який читався в її очах.

Вона схопила мене за руки, знову закриваючи ними обличчя. "Тому що на мить я дозволяю собі забути, а інколи ти змушуєш мене забути. Тому що я знаю, що це закінчиться, це має закінчитися, це призначено, і це змушує мене хотіти плекати тебе більше, ніж відштовхувати, незважаючи на те, що моя голова використовує, щоб відштовхнути мене від тебе".

"Сноу, мушу тобі сказати..."

Її рука накрила мені рот. "Ти теж відштовхнув мене не просто так, але я не хочу цього чути, не зараз. Можливо, мені ніколи не доведеться. Я знаю, що я не змінюся, ти знаєш, що я не змінюся. Моя мета ніколи не змінювалася і не зміниться. Скажи мені, що ти знаєш. Скажи мені, що ти розумієш".

Я правдиво кивнув. "Я знаю". Я дійсно знав, більше ніж знав, але я став егоїстом, не думаючи про неї.

"Ти будеш мене дуже, дуже сильно ненавидіти. Можливо, ти вже ненавидиш мене або ще ненавидиш. Але чи не буде неправильним хотіти тебе, хоча б на деякий час? Чи можемо ми бути лише вдвох, без жодних кордонів, без минулого і теперішнього? Чи не можу я просто мати тебе, твою частинку, яку ти вибереш?"

Слова зігріли, а потім обпекли моє серце. "В тобі завжди був весь я. Ти можеш робити все, що забажаєш, Сноу, але я ніколи не зненавиджу тебе".

"Я не дотримаюся цієї обіцянки, Кіл, я не можу".

"Іди", - сказав я, востаннє міцно обійнявши її. "Ми поговоримо про це пізніше. У тебе є час подумати, якщо ти хочеш відкинути ці слова. Я зроблю вигляд, що ніколи їх не чув, якщо ти теж так вирішиш, і назавжди збережеш їх у своєму серці".

Її голова покійно опустилася, пройшла довга мить, перш ніж вона випросталася і кивнула.

Ми погодилися на брехню, затиснуту між жорстокою правдою. Це не робило нас брехунами, а лише авторами кінця, написаного до його початку. Можливо, ми були брехунами, а автори - найжорстокішими романтиками, схильними до найжорстокіших фіналів. Цей кінець був заплутаний, він завдав би більше болю, ніж я.

РОЗДІЛ 35

ВІЙНА І КОРОЛЕВИ

Сноулін.

Посмішка безсоромно застигла на моїх губах, я перепробувала всі методи з книги, починаючи з думок про цуценят і самотніх покинутих пташенят, щоб приборкати її перед зустріччю з Альбіусом. Мої груди пульсували, а неприборканий біль, який я відчувала до нього, піднявся вище, наче все це була голодна ним. Може, навіть більше, ніж раніше. Я мала б пожалкувати про це, але не могла. Я мала б відчувати, що це неправильно, але цього не було, і не сталося. Він би забув про це, якби я йому сказала, але я не хотіла, щоб він забув, а лише хотіла, щоб він сповідував більше.

Нія приїхала невдовзі після мене, і ми обидві сіли в кімнаті для переговорів, чекаючи на Альбіуса.

"І що?" - вдавала, що запитує спокійно, але краєм ока помітила усмішку, яку теж намагалася придушити.

Я подивилася у вікно, що виходило на вулицю, сподіваючись побачити його. "Я не маю ані найменшого уявлення, що ти хочеш, щоб я відповіла на це питання?"

Вона знизала плечима. "Тоді я запитаю його".

Я огризнулася на неї. "Ти підступна зрадниця."

Нас перервав Альбіус. Він сидів на протилежному боці кімнати, на його обличчі миготіли тисячі ознак вагання і занепокоєння, перш ніж він різко підвівся, важко проковтнув і попрямував до виходу. "Я скоро повернуся", - оголосив він перед тим, як вийти з кімнати. Чи не для того він нас зібрав, щоб поговорити?

Я зробила рух, щоб стати за ним, але почула кроки, що наближалися до мене ззаду. Нія витягла кинджал, і ми обидві обернулися на звук кроків. Поки я була глибоко занурена у свої думки, поглинена тим, що сталося сьогодні, я потрапила у пастку, розставлену тим, кому я вже занадто довіряла. Це було очікувано, коли я розраховувала свою дружбу з ним, але я дуже хотіла, щоб це була лише параноя.

У полі зору з'явилася висока, струнка жінка. Її очі були одного з найтемніших карих кольорів, кольору мокрої землі, волосся ще темніше, пряме, гостро підстрижене трохи вище підборіддя. Риси її обличчя були молоді і гострі, вона була елегантно красива і бездоганно стоїчна. Одягнена у вузьку однотонну бавовняну сукню глибокого смарагдового кольору, що вільно спадала до підлоги, із зав'язаним спереду поясом у вигляді квіткові троянди, що спадав майже на всю довжину сукні, вона була схожа на когось, кого я колись зустрічала раніше, дуже давно. В іншу давнину.

"Ми знову зустрілися, Сноулін Крігборн, але тепер ти не є нижче мого підборіддя. Мене звати Моріко Узумі, королева Ханаї", - представилася вона сильним елегантним голосом.

Королева Ханаї стояла переді мною в землях Асіорда. Невже Володар Аринту зрадив мого батька чи мене? Я не хотіла робити поспішних висновків, які б ще більше заплутали мене: або це був обман, який влаштували лорд і мій батько, або ж королева Ханаї справді хотіла зустрітися зі мною. На думку спадало кілька причин, включаючи солдатів, яких мій батько прокрався в її королівство, щоб вкрати. Чи вона вже з'ясувала, хто за ними стоїть? Яке відношення до цього маю я?

"Королева?" здивовано перепитала Нія. "Як та, що... тримає корону?"

Моріко підняла брову на мою заїкувату приголомшену подругу, якій було важко усвідомити її присутність. "Так... ця. А ти?"

Нія випросталася, піднявши підборіддя. "Хеленія Драва". Вона злегка схилила голову. "Її подруга".

Я мало не пирхнула. Хеленія? Вона ненавиділа своє повне ім'я, тільки Аларік називав її так.

Вона перевела погляд на Нію, а потім запитально звузила очі. "Драва? Ти, мабуть, дочка олімпійського генерала?"

"Його прийомна дочка, він дав мені своє прізвище. Звідки ви про нього знаєте?"

Вона кивнула, її гладеньке кучеряве волосся зсунулося вперед. "Ми служили пліч-о-пліч в битвах при Атерах. Олімпійські табори були розташовані в Ару. Зефіри і цар Іона зі своїми старшими дітьми, її два дядьки, - сказала вона, вказуючи на мене, - вони були в першій лінії в битві. Вони ж і втратили найбільше. Твій батько - сильна людина, яку я глибоко поважаю".

Історії про війну, мирні історії, легенди, щасливі спогади - Аларік згадував їх з болем і гіркотою, він обривав розповідь на середині, так і не дослухавши до кінця. Мені дуже мало розповідав той, хто був найближчим до моєї родини, хто пам'ятав найбільше.

Нія окинула її швидким поглядом. "Шістдесят років тому?"

"Я набагато старша, ніж виглядаю". З такою чудовою ауурою, як у неї, вона, мабуть, виглядала б так і в свої двісті.

"Що ж, - сказала я, перериваючи спогади. "Ваша Величносте, ви доклали багато зусиль, щоб загнати мене в кут на цій зустрічі, залучивши лорда і все інше. Будь ласка, не вагайтеся заради мене".

Вона сіла навпроти мене, огорнута ореолом своєї могутності, стілець майже перетворився на поміст. "Альбіус - мій добрий друг вже багато років, я давно висловлювала бажання зустрітися з тобою, але він дав мені таку можливість лише тоді, коли вивчив тебе достатньо добре, щоб вирішити, чи побіжиш ти до свого батька з інформацією, яку я тобі зараз надаю, чи ні. Ти йому дуже подобаєшся, і він вважає, що у тебе чудовий характер, - вона опустила погляд, вивчаючи мене, - така дивна риса, враховуючи, що ти нащадок Сайласа".

"Яка велика честь, що мене вважають такою", - піддражнила я. - "Схоже, лорд сильно недооцінив мене, дороженька. Мій великий характер походить від моєї матері, але я все ще дочка мого батька, а тому вірна йому та Асйорду". Бажання затаврувати себе як зрадницю не входило до списку моїх досягнень, але я знала, що багато людей знайдуть глибоке задоволення, якщо я отримаю цей титул, і я знала багато людей, які б інсценували все це для того, щоб я дійсно стала зрадницею.

Її обличчя все ще залишалось невиразним, не видаючи жодної емоції. Вона була великою королевою, її народ обожнював її, і вона правила так виважено, що її землі ніколи ще не були такими врожайними і процвітаючими. Вона була генералом при дворі своїх попередників. Хаторі, найстарший король і, можливо, наймудріший у Дарданесах, довіряв їй настільки, що передав свій трон їй, а не власним дітям. Моріко була тактиком і керувала своєю землею як тактик, ретельно встановлюючи закони і правила, які приносили користь її королівству і його народу, достатньо добре, щоб привести його до стародавньої слави. Моя мати називала її рівнянням, вона правила так, щоб давати точні відповіді. Вона була жінкою війни, але правила з думкою про мир.

"Чи знаєш ти найпростіший спосіб зупинити війну?" - несподівано запитала вона, і я зробила єдине, що могла зробити, - знизала плечима. "Не допустити її. Війна безжальна, багато людей гине, і багато хто втрачає більше, ніж просто життя. Я

вважаю тебе розумною, незважаючи на те, на чиєму ти боці, і допоможи мені запобігти цьому".

Я підняла на неї брову. "Ви мене добре заплутали, Ваша Величносте, я не бачу ніякої війни. І з чого ви взяли, що я здатна запобігти цій неіснуючій війні?" Як мені вдалося огорнути себе такою кількістю небилиць, щоб відвернути більшу частину моєї уваги від божевільного правителя, яких тепер ставало двоє, і це прямо вибивало мене з моїх цілей.

"Я впевнена, що ти знаєш про зростаючу напругу між Соларією та Асйордом, і твій батько має мене за дурепу, якщо я не помічаю його війська, що стоять біля наших кордонів, і шпигунів, яких він підіслав, щоб проникнути до мого двору. Угода, яку він збирається укласти з Адріатою, ти коли-небудь думала, що він від неї виграє?"

Вона знала про соларіанців і про воїнів, яких мій батько послав до її королівства. Або Еліас збрехав мені, або батько справді мав намір забрати цей рідкісний предмет, а королева про це не знала. Що ж, моєму батькові вдалося зберегти свої наміри в таємниці, якщо це була правда. Раніше мене б занепокоїло її припущення, що мій батько мав розв'язати війну з ними за допомогою Адріати, але я вірила Кіліану, він не збрехав мені.

"Чому ви вважаєте, що війна - це його намір?"

Вона відкинулася на сидіння. "Хіба це не завжди було його єдиним наміром?" - запитала вона, піднявши брови в знак питання, і провела рукою в повітрі наді мною, щоб показати свою точку зору.

Я закотила очі, придворні ігри втомлювали мене, мова правителів не була тією, яку я терпляче сприймала. "Конкретні відповіді, королево осені, ти прийшла сюди, щоб отримати мою милість чи втратити її?"

Вона посміхнулася, схиливши голову набік, з упевненістю правителя. "Мої шпигуни стежили за твоїм батьком відтоді, як народився твій брат, - пояснила вона. "Я впевнена, що ти знаєш про адріатів, які перебувають на його службі. Бріск - це все ще Ханаї, до чийого б кордону вони не належали, Ібе Бріск - ще один мій знайомий, дуже близький до бізнесу твого батька. Нападники, які четвертували тебе після повернення з Брогміра, були людьми твого батька".

Всі вирази обличчя зникли, а моє дихання стало прискореним. Я повинна була здогадатися. Я повинна була сумніватися. Прямий наказ, те, як він поведився і прикидався. Все це було грою, як я і сумнівалася. Але навіщо? Щоб утримати мене від виконання мого обов'язку?

Вона помітила моє мовчання і продовжила. "Есберн Кіркволл був його найближчим союзником, незважаючи на те, як це виглядало в суді. Він був його адріатичним шпигуном, колишній лорд був родом з Сітари, син тамтешнього старого священика, який мав найкращі знання про благословенну Хену".

"І вона його вбила", - розсіяно промовила Нія.

І я справді вбила його, я молодець.

"Дійсно, це вона зробила. Вона зробила більше, ніж просто це, вона зруйнувала значну частину його планів, тепер в Адріати немає очей і більше немає тінювих вербувальників. Було розумно організувати фіаско, але, схоже, він не дуже добре оцінив твій характер".

Я похитала головою, не розуміючи, звідки ці вказівки, і нахилилася вперед. "Яке це має відношення до справи?"

"Тінь благословляла рекрутів, вони були не лише при моєму дворі. Мої шпигуни бачили їх у Соларії, Врамметені та... Мирдурі", - наостанок додала вона. "Вони не були

з тобою, твій батько добре тебе приховував. Вони зникали і брали координати, як і цей", - сказала вона, підкидаючи нам камінь з гравіюванням смарагдового кварцу.

Я вивчала німб майстра, позначений зверху, незнайомий візерунок і дивні руни, кільце знайомої магії, що випромінювалося з нього. "Що з цього?"

"Корабель для стеження, вони намагалися знайти когось, щось, де, це могло бути що завгодно". Потім вона кинула п'ять інших, називаючи кожне місце, де вона їх знайшла: "Той, що у тебе на руці, був знайдений у Мирдурі, Теросі, Ару, Геці, Комнхолі, а останній - у Хейсі, Серафімі". Шість королівств, не вистачає лише Адріати.

Нія уважно їх оглянула, потягнулася до аркуша паперу й обвела візерунки та руни зверху. "Ми можемо запитати нашого майстра, що вони означають", - прошепотіла вона поруч зі мною.

Моріко помітила цей обмін думками і лише посміхнулася, перш ніж знову повернутися до мене. "Згадуючи про Адріату, я не мала на увазі, що вони є партнерами у планах твого батька, я мала на увазі, що тебе використовують, щоб дістатися до них. Єдине королівство, до якого він не має доступу, щоб вільно шукати те, що він шукає, - це Адріата, і як тільки ця шахова фігура опиниться в його грі, він почне діяти".

Меланта, ось чому вона повернулася, мій батько, зрештою, цілеспрямовано завербував її. Я взяла один з каменів, провела пальцями по ореолу і відчула його, гірко-солодкий аромат м'яти і смерті. Магія Меланти. Усвідомлення прийшло важко. Солдати, верглазери в Мирдурі, чи керувалися вони відстежувачими німбами? Вони дійсно щось шукали. "Що ти пропонуєш, ти ж прийшла сюди не лише для того, щоб розповісти мені кілька казок?" Паніка почала виповзати на поверхню при думці, що це починає мати занадто багато сенсу і зовсім ніякого.

Вона сплела руки і нахилилася до столу. "Це не казки, і ти добре знаєш, інакше б ти стояла, коли я заговорила. Приєднуй до мене, спочатку відмовся від Адріатичної угоди, а потім приєднуйся до мого війська. Я багато чула про твої вміння, і це все разом з обіцянкою безпечного життя для тебе і твоїх наступних поколінь", - нарешті додала вона, і я захихотіла. Ні, мій батько не мав її за дурепо, вона сама була дурепою. Якби мій батько збирався розпочати війну, він би все одно знайшов іншу угоду з Адріатою. Якби війна почалася, я б не ховалася від страху під пахвою у своїх благодійників, а стояла б перед ними, відтинаючи голови.

"Ти повинна була знати, що я не погоджусь на все це божевілля, але ти вирішила переправитися в Асійорд і зробила це, як це дивно, моя люба". Забава повністю покинула моє тіло. "Але ти отримаєш те, за чим прийшла сюди, я обіцяю стати на твій бік, якщо мій батько справді розв'яже війну. Поки я не знатиму про його наміри, я не робитиму жодних безглузких дій, про які ти згадувала". Мною не можна було торгувати, як останньою цукеркою на бенкеті сонцестояння, Альбіус напевно дав їй зрозуміти, що я не так граю в свої ігри, і вже точно не в ці шахи для трьох гравців. Якби вона прийшла за моєю підтримкою, то отримала б її, але на моїх умовах. Угода з Янурісом мала бути виконана, я не залишу Мирдур в руках батька, тільки не знову.

Вона звузила свій погляд, оцінюючи мене. "Альбіус мав рацію, хоча я б не сказала, що я така ж сильна духом, як він, скоріше, вперта". Зітхнувши, вона кивнула на знак згоди.

"Мені також потрібна від тебе послуга", - зажадала я.

Вона засміялася і відкинулася на спинку крісла, ще раз оцінюючи мене. "Вигідна угода, дуже по-асійордськи".

Проігнорувавши її слова, я продовжила: "Ти згадала лорда Бріска, і ви знайомі".

"Так... так знаю. Я була капітаном одного з батальйонів, яким я керувала, коли була генералом".

"Я хочу, щоб він перейшов на мій бік". Нія застерезливо штовхнула мене ногою, мій мізинець на нозі був як у загиблого солдата.

Брови Моріко піднялися, як і її посмішка. "Переворот? На Сайласа? А як же твоя вірність йому", - саркастично зауважила вона, майже зневажливо ставлячись до моїх планів.

"Це були ваші слова, а не мої, я не збираюся скидати свого батька, на відміну від вас, я його не недооцінюю. Що я хочу скинути, так це Асйорд".

Її вираз обличчя здригнувся, коли моя серйозність не зменшилася, повільно її очі розширилися, коли вона зрозуміла, що я не жартую. "Я прийшла до вас, щоб закінчити війну, а не розпочати нову".

Моя черга сміятися. "Ви знову мене не зрозуміли, Ваша Величносте, війни не буде".

"Як ви покінчите з чи не найсильнішим королівством Дарданесів?"

Вона знуцалася з мене? Вона явно думала, що моя вірність їй вплине на цю війну, про яку вона говорила, то чому б моя власна не вплинула? "Зсередини", - відповіла я, і Нія міцно наступила мені на ногу, мої дріяві пальці на ногах тепер були в жалобі. Можливо, вона мала рацію, нерозумно було розкривати мої наміри, але вона потребувала мене і ненавиділа батька. Не звертаючи уваги на біль, я поворухнула ногою, щоб вийти з-під її досяжності. "Ціле море не може потопити корабель, але крихітна щілина може повільно заповнювати його водою, поки не стане надто пізно усвідомити, що він тоне".

Нія затулила очі рукою і тихо прошепотіла. "Вітрила та якорі, ми знову починаємо".

Моріко розгублено дивилася на нас обох. "Я не розумію."

Я запропонувала їй посмішку. "Мені потрібно, щоб лорд Бріск став на мій бік, а не для того, щоб ти зрозуміла".

Вона насміхалася. "Тобі ніхто не казав, що ти занадто груба для свого титулу, принцесо?"

"Так, багато. Але ввічливість - це не те, що забезпечило мені цю угоду".

Моріко обернулася до Нії. "Вона завжди така груба?"

"Чи дме вітер?" - на повному серйозі запитала моя подруга, і Моріко посміхнулася, а за нею і дивно сором'язлива Нія.

"Дуже добре, - сказала осіння королева. "Ти маєш свою угоду, лорд Бріск буде на твоєму боці, доки ти дотримуватимешся своєї частини угоди".

"Як я вже казала, у мене характер моєї матері. Багато інших кажуть, що я також маю вміння домовлятися, як мій дідусь Йона, і його правдивість в обіцянках".

"І її опікуна, який має колочий характер, - хоробро попередила Нія. "Якщо ви не послухаєтесь її і зрадите довіру, яку вона надала вам, попросивши про цю послугу".

Я подивилася на свою подругу і побачила раптову дивність у її характері.

Моріко кивнула. "Ви будете попереджені, пані Геленіє".

Ми сиділи там, вбираючи в себе всю інформацію, досить довго - так довго, що я не помітила, як надворі стемніло.

"Думаєш, вона збрехала?"

"Я не знаю, що про це думає пані Геленія?" Вона почервоніла від моїх слів, а мій рот відкрився від подиву. "Хтось був вражений".

Вона ляснула мене по плечу і швидко встала. "Не будь смішною."

Я була смішною? "Ти побіжиш до майстра? Я хочу знати, чи справді ті візерунки - сліди ореолів. Я впізнала у кварцах аромат магії Меланти. Думаю, Моріко Узумі була права."

"Якщо хочеш побути наодинці з Кілом, любя, просто попроси".

Я вщипнула її за ніс. "Ремісник, міс Хеленія". Вона знову почервоніла. "Дивно", - сказала я з піднесеною посмішкою. "Я не знала, що королеви гладять твою фантазію".

"Я не знала, що вороги гладять твою".

"Ти ж знаєш, я робила і гірші речі".

"Насправді, я не думаю, що у тебе вийшло краще". Вона затулила рота рукою, щоб приховати хихикання, а іншою помахала мені на прощання. "Передавай від мене привіт Кілу, любя".

Подібно до того, як я вирішувала усі свої проблеми, я підняла два середні пальці вгору.

Як тільки я залишилася сам на сам зі своїми думками, я потонула у хвилюваннях. Мої плани змінилися більше, ніж я хотіла б порахувати, ставало важко зосередитися на захопленні Асйорда, коли мій батько крутився на задньому плані. Найгірше було те, що все здавалося розкиданим і слабко пов'язаним між собою, але все було пов'язане з одним. Був страх війни. Якої, здавалося, ініціював мій батько... знову. Заради чого? Розширити землі, ресурси та робочу силу? Як не дивно, це було все, що, ймовірно, було потрібно моему батькові.

"Сноу", - покликав Альбіус за моєю спиною. Він розчарував мене найбільше, але вжити таких заходів означало, що він теж боявся війни. Зустріч з Моріко мала бути моїм вибором. Якби хтось пронюхав про нашу зустріч або якби наміри Моріко не були щирими, Альбіус міг би наразити мене на серйозну небезпеку.

"Я просто хочу знати", - сказала я, перериваючи себе, щоб проковтнути тиск, що підступив до горла. "Чи всі твої історії були правдою, чи я була тобі настільки потрібна, що ти їх вигадав?"

Він опустил голову до землі, замислений і винуватий. "Все, слово за словом, правдиво і глибокодумно", - відповів він, вибачливо підтискаючи губи.

Я не любила, коли мене заставляли зненацька, а ще гірше - коли мене використовували. Це нагадувало мені про моє призначення, про те, що я об'єкт, і те, що до мене так ставився той, кого я не тільки поважала, але й кому довіряла, ранило ще більше. "Тоді я вірю, що наш союз все ще існує".

"Це була кровна обіцянка, я завжди буду поруч з тобою".

Я кивнула. Альбіуса не треба було компрометувати, він був веслувальником, який повірив у мої наміри бути доброю. Той, хто вічно сумнівався в моему батькові та його вічних планах масового знищення. Лорд пішов далі за всіх і пов'язав свою вірність зі мною глибше, присягнувши кров'ю і магією, і якщо він порушить клятву, то жадає життя в якості плати.

"Я поїду завтра вранці", - оголосила я, підводячись, щоб піти. "Я також не зможу приєднатися до тебе сьогодні за вечерею, гадаю, тобі доведеться продовжити свої розповіді під час наступного візиту".

Зовсім стемніло, хмари були такими густими, що булькотіли одна над одною, відвойовуючи простір. Від учорашніх зірок не залишилося й сліду, лише блискавки, що спалахували, беззвучно і несамовито розбиваючись між ними. Сяюче біле світло відбивалося від глянцевих оніксових дахів міста, тихо відпочиваючи в теплі рідного дому та сім'ї. Тиша ночі та зими, порушувана лише шумом непевного неба, звуками світла та грому - симфонія, що викликала прозоріння, це був заспокійливий хаос. Око бурі. Мені було цікаво, чи бачить воно всі біди.

Кіліан сидів на лавці перед будинком Лорда, опутивши голову, віддаючись думкам, у які він поринув по спіралі. Єдине зоряне світло, яке я хотіла бачити, було світло його очей, але навіть вони стояли між тривожними бурями. Я знала його тривожний шторм.

Я зібрала всю силу свого голосу. Я хотіла, щоб він знав, що я маю на увазі те, що скажу далі. "Я не шкодую про них, Кіл, а ти?"

Його сріблястий погляд піднявся на мене. "Ніколи".

"Я зроблю тобі боляче."

Він стояв, переслідуючи мене обережними кроками. "Я заслуговую на це."

Мої ноги покірно рушили вперед. "Я не можу пощадити тебе."

"Мене не можна пощадити".

Я підійшла ближче, мої кроки прискорилися. "Я втрачу тебе."

"Ти будеш вдячна".

"Ти теж мене втрапиш".

Його потік блискіток і срібної крихти все ще викликав у мене мерехтливе тремтіння в животі. "Я вже втратив тебе, я втрачаю тебе зараз".

Я проковтнула біль, що повернувся до грудей. "Це катастрофа".

Він подарував мені лакричну посмішку, яка досі осяює всі його риси. "Так, вона наймиліша".

"Як тільки я ступлю в Адріату, як тільки вийду заміж за твого короля, я вже не буду дивитися на тебе так, як раніше, а ти не будеш дивитися на мене взагалі. Це буде наш кінець. Ми біжимо у вкраденому часі, коли він закінчиться, закінчиться і це".

"Ми можемо бути злодіями, кохана, але ми не будемо невдячними".

Я посміхнулася його словам. "Я все ще хочу тебе".

"Я ніколи не переставав хотіти тебе".

Мої кроки були такими ж великими, як і його, і я практично стрибнула в його обійми. Він міцно тримав мене, мій лоб притискався до його лоба, поки він повільно кружляв нас. Ми розділили подих, серцебиття, один дотик - болючий і потрібний дотик. Це не було схоже на полум'я, це було схоже на перший промінь світла крізь найсіріші хмари, м'яке перо і туман. Його ніс штовхнув мій, і я передчувала це з'єднання, його губи на моїх, його смак і потребу... занадто довго. Ми обоє зробили так, як ніхто не нахилився для першого контакту. Ніколи раніше я не вагалася, ніколи не сумнівалася, не відступала і не передумувала. Ніколи раніше я не хотіла одну людину такого роду, тіло і душу, всю плоть і всю кров, але я вперше завагалася, а потім здалася перед шансами хаосу, який поцілунок міг би розпалити.

Очі Кіліана опустилися, і він обережно похитав головою. "Я не можу цього зробити, моє серце. Це вб'є мене, якщо я спробую тебе на смак і не зможу зробити це все своє життя. Я збожеволію, повільно і болісно".

Мої груди роздулися. "І я збожеволію, якщо не зроблю цього. Я збожеволію в будь-якому випадку."

"Пробач мені", - це все, що він сказав, тримаючи мене там цілу загублену вічність.

Я взяла його обличчя в руки і підняла на себе його погляд, в якому були всі кольори спустошення. "У мене є хтось, хто весь мій, і я навіть не можу зробити його своїм", - сказала я з тремтливою посмішкою.

"Пробач мені", - повторив він. Біль, який проклинав цей погляд, майже таврував мою шкіру вогнем.

"Чому це так важко? Чому це маєш бути саме ти? Вперше я хочу належати комусь, чому це має бути з кимось, хто не може мене мати?" Я зробила довгий вдих, і все ж у грудях стало ще важче, а новий вдих - ще важчий. "Це все твоя провина".

Він тихо засміявся, і я прикусила губу від цього звуку, який ледь не розбив мене на друзки. "І я ніколи в житті не відчував себе більш винним, але за це... я заплачу за тисячу життів".

"Ти і твої гарні слова. Ці ненависні красиві слова."

"Брехуха", - сказав він, цілуючи мене в перенісся. "Тобі подобаються мої гарні слова".

Він міг викачати повітря з твоїх легенів, просто дивлячись на тебе, близькість наших тіл була наркотиком, який змушував мене відчайдушно прагнути більшого. Мені не подобалися його красиві слова, я любила їх. Я зробила глибокий вдих. "Чи означає це, що ми не зможемо принести в жертву людину, або попросити Хена бути нашим свідком?"

Він закинув голову назад і завив від сміху, так сильно, як я ніколи раніше не чула, щоб він сміявся. Мені хотілося з'їсти його і цей сміх живцем.

Я стиснула його щелепу, зависши своїми губами просто над його губами. "Я б тебе зжерла".

"Ти вже це зробила". Він трохи торкнувся своїми губами моїх, ледь-ледь доторкнувся, але цього було достатньо, щоб я затамувала подих. Мій пульс прискорився від нетерпіння, щоб заволодіти ним.

Я трохи поскулила. "Я хочу, щоб ти був всередині мене, і зовні, і всюди".

Він провів рукою по моєму хребту, і це дразнило мене до кінця. Його губи скривилися в усмішці, напевно, усвідомлюючи, що він зробив зі мною. "Якщо тобі все ще потрібна ця рука, дай мені знати".

Я кілька разів ляснула його по плечу. "Постав мене, поки я не прокляла тебе і твою праведність".

Він обійняв мене міцніше. "Домовилися? До тих пір ти будеш моєю, а тепер, коли ти знаєш про мої почуття до тебе, не відштовхуватимешся".

"Ти і твої клятві угоди", - застогнала я, а він знову розсміявся. Я не стала його відштовхувати, особливо тепер, коли знала, що він відчуває до мене. Через кілька хвилин, коли його оленячі очі пом'якшали в благанні, я поцілувала його божевільне підборіддя і сказала: "Домовились".

Він шльопнув мене по сідницях і поклав на землю, перш ніж потягнутися, щоб переплести свої пальці з моїми. "Ліжко."

"О, так, земля тут теж чудова".

Його велике тіло здригалося в беззвучних смішках. "Тобі треба поспати."

"Зможу, одразу після."

Він провів вільною рукою по очах і подивився на мене. "Ти все ускладнюєш".

"Добре, так і має бути, інакше я б хвилювалася".

Він більше не стримувався, його сміх розлітався майже по всьому Аринті. Я любила цей звук, моє тіло теж. Після того, як він майже розплакався від сміху, він пригорнув мене до себе і поцілував у чоло. "Веди себе добре".

Я випнула нижню губу. "Але я... хороша." Я невинно затріпотіла віями. "Хочеш дізнатися?"

Він міцно закусив губу. "Це останнє, що я скажу, інакше ти мене вб'єш". Перш ніж я встигла вимовити ще одне слово, він закрив мені рот своєю великою рукою, а іншою підняв мене на руки, як маленьку дитину, і поніс до будинку.

Він довів мене до дверей моєї спальні, а потім повільно відступив від мене. Він повертався тричі з кінця коридору, і зрештою, на четвертий раз він справді пішов. Він залишив мене на кілька секунд у заціпенінні, насолоджуючись колючим звуком його голосу, що пронизував мій хребет, теплом і відчуттям його губ на моїй шкірі. Уява про його губи над моїми власними викликала гарячий приплив крові в моєму животі, аж поки злість не почала кипіти в мені відрами. Я бурмотіла прокльони від небес до цього світу для виродка, який знущався і смикав мене за ниточки до божевільня, тільки для того, щоб залишити мене порожньою. Двічі, ні, тричі він залишав мене, як витріщену ідіотку, а я дозволяла йому, що зі мною сталося, дурепо. Я стала безпорадною дурепою. Чому я сама його не поцілувала? Боже мій, я ж домовилася з ним, що не буду цього робити. Я б стала святою, може, пішла б в монастир, поголилася б налісо, нехай павутиння бовтається між моїми ногами. Нія принаймні пишатиметься мною. Чорт забирай, Нія. Вона б цього так не залишила.

Я аж здригнулася, коли вона висунула голову з моєї ванної кімнати, посміхаючись, як кішка.

"Не треба, попереджаю", - пригрозила я.

Вона весело застрибала на моєму ліжку і підперла голову рукою. "Розкажи мені все, розкажи мені, чому ти не даєш спати всьому Аринтові, скачучи на ньому до денного світла".

Я насупилася від її дивацтва. "З яких це пір тебе не турбує, обговорювати це?"

"Відтепер ти мені подобаєшся з ним. І що?"

"Ми ж домовилися."

Її посмішка зникла. "Що тепер?"

"Ми домовилися не робити цього і навіть... не цілуватися".

Настала хвилина тиші, а потім вона голосно зареготала, і кімната ледь не здригнулася. "Боже, і він змусив тебе погодитися? Тебе?" - підкреслила вона в голосному шоці.

"Так, він мав рацію, думаю, я не зможу його забути, і тоді я буду жадати його, як божевільна. Чим менше ми знатимемо про цю потребу, тим менше нам бракуватиме одне одного. Ми обоє знаємо, яка це доля".

Нія деякий час дивилася на мене, а потім знову поступово посміхнулася, перш ніж відкинутися на спину, широко розкинувши руки, занурившись у мрійливі роздуми. "Так виглядає те, про що пишуть у книжках. Я думала, що ніколи не побачу тебе такою".

"Нія, - сказала я, зробивши глибокий вдих. "Я не... кохаю його".

Вона насупилася, а потім зовсім випросталася. "Але..."

"Це не так". Скандую більше для того, щоб переконати себе, ніж її. "Я не боюся, я просто... щаслива". Я зрозуміла, що я щаслива. Як я могла бути щасливою? Я боялася щастя. Боялася, бо щоразу, коли я відчувала цю емоцію, я втрачала її через біль, через батька, через нічного короля. Я втрачала їх у світі, де такі, як я, заслуговували лише на ненависть і страх.

Вона насупилася. "Любов - це щастя, любов - це не страх".

"Ні... ні, це не страх, це найгірше".

"Мамо, ти любиш тата?" недбало запитала я, коли моє десятирічне "я" поклато руку на мої нечутливі груди, зауваживши, що це нічого не означає для чоловіка, який мене породив.

"Так", - сказала вона майже з жалем. "Так".

"Як це відчувається? Як я дізнаюся, що люблю когось?"

Вона на мить замислилася, а потім посадила мене до себе на коліна. "Це схоже на страх, але це не страх. Він змушує твоє серце битися так швидко, що ти не можеш розрізнити кожен пульс. Ти відчуваєш запаморочення, легке запаморочення, твої кінцівки стають слабкими, але він тримає тебе сильною в очікуванні і серцебитті, наполовину хочеться втекти від нього, а наполовину - зустрітися з ним і бігти в його обійми. Часто ми помиляємося і звинувачуємо в цьому страх, тому що зі страхом легше. Страх переборюється, але ця емоція не є швидкоплинною, вона таврує, часто раниць, занадто часто переповнює, щоб ми забули про біль, а іноді просто захоплює, робить повітряним і наповнює. Але ніколи не буває чогось одного, хвиль і каміння, цегли і скла. Це війна, моя сніжинко, найважча з усіх можливих. Якщо ти перемагаєш, може здатися, що ти її втратила, а якщо програєш, то рідко відчуваєш, що колись зможеш перемогти знову".

ЧАСТИНА IV

СОН НАЯВУ

РОЗДІЛ 36

ОБІЦЯНКИ ТА БРЕХНЯ

Сноулін.

Я виїхала рано вранці до Тенеброзе. Я надіслала листа, в якому подякувала Альбіусу за його гостинність і все, що він для нас зробив. Ми спокійно проїхали через Соболину Прірву, незважаючи на сніг, що вкрив землю, майже поглинувши дерева. Нія крадькома поглядала між мною і Кіліаном, аж поки не розсміялася до сліз. Після кількох погроз смерті та ляпасів з мого боку вона зупинилася і безперервно клацала язиком на нас обох. Не витримавши, я глянула на Кіліана, і цей покидьок наважився підморгнути мені. Я знала, що він може бути дуже суворим і зарозумілим, але це було щось новеньке, безсоромне.

Мій настрій почав повільно псуватися на гірше, коли ми під'їхали до міської брами Тенеброзе, я помітила, що повітря перетворилося на густу статичну електрику, якої я не відчувала до цього. Щось було не так, охоронці виглядали похмурими і не звертали на нас уваги, коли ми проходили до замку. *Згана*. Відчуття за межею розуму, десь між магією та людською свідомістю. Колючий біль у шкірі і бурчання черв'яків у шлунку, передвісник того, що щось не так, що щось сталося. Волосся на моїй шиї піднялося від усвідомлення, коли моє серце барабанило об кістки.

"Сноу, ні!" крикнув Кай на мить запізно.

Я несамовито мчала уперед, з кожним кроком, наближаючись до замку, я відчувала, як мене пробирає дроз, як мене переслідує почуття. Зіскочивши з Мемфіс, я побігла до замку, до батька. Мої ноги торкнулися землі так швидко, що майже підняли мене в повітря. Я відчула, як земля застерігає мене під ногами, шепіт землі, що несе в собі злість. Обійшовши охоронців, я штовхнула двері, щоб зустрітися із змією, яка хихотіла.

"Що ти зробив, монстре, скажи мені", - крикнула я досить голосно, щоб перекричати грім, що гримів надворі. Я зрозуміла, що в ту мить, коли його обличчя смикнулося в усмішці, що б він не зробив, я буду тією, хто постраждає від його наслідків. Я нарешті вб'ю його, встромивши кинджал так глибоко в череп, що дістану до горла.

Двоє охоронців підійшли до мене ззаду, готові до будь-якого мого руху.

"Ще ні, моя трояндо, я ще нічого не зробив", - сказав він, видаючи гуркітливий сміх, огидний звук, який я так ненавиділа. "Бачу, ти зовсім не розслабилася, незважаючи на подорож до Аринту, - продовжував він, підводячись, щоб підійти до мене. "Але, здається, південне тепло розтопило твою крижану пащу, бо ти незвично тиха".

"Не жартуй зі мною, батьку, я думаю, що вже достатньо довела тобі, що я - не лише слова. Якщо ти тільки подумаєш про якийсь божевілья, то пристебни ремені для веселої поїздки". *Він не міг мене скривдити, він не може мене скривдити. Він не міг мене скривдити, він не скривдив мене.*

"Ти ніколи не вчишся, чи не так?" - запитав він, махнувши рукою своїм охоронцям.

Час зупинився на долю миті, саме тоді я зрозуміла, що він може завдати мені болю, і він це зробив. Я ледве розгледіла його обличчя, в синцях і крові, всі чотири кінцівки були скуті ланцюгами, коли командир "Бруми" штовхнув його вперед по кімнаті. Його права нога кульгала, кров тягнулася за ним і капала з зап'ясть і щиколоток. З кожною краплею биття мого серця то занурювалося, то розкочувалося, то плакало, а потім завмирало. Сем. Паніка взяла гору і променіла, обпікаючи мої нутроці, підштовхуючи крик до горла і тремтіння в кінцівках. Тільки не він, тільки не він, тільки не Сем.

"Сяючий генерал примчав коридорами за моєю головою, тобто якраз перед тим, як я дізнався, що він зробив у Касмірі зі своїм шпигуном. Коли мій батько купував цю людську землю, я попередив його про соларіанську природу і вічну присягу їхньому богові. Як я і думав, він поповз назад з інформацією до Суду Сонця".

Реник засміявся, його очі блищали від гордості. "Він намагався, ми потопили корабель за милю до того, як він вийшов з бухти. Тоді я зловив цього хробака". Він плюнув у Сема, і моя кров закипіла.

Батько зітхнув і став, ходячи кроками навколо свого помосту. "Виступати проти мене - це одне, а зраджувати мене - зовсім інше. Я чекав на твоє повернення, інакше його голова зустрічала б тебе при вході. Я хочу, щоб ти побачила, що трапляється з тими, хто зраджує мене, з тобою і з усіма іншими на моєму суді". Він дав знак вартовим позаду мене, і кімната наповнилася знайомими і незнайомими обличчями лордів, капітанів і генералів.

Мої очі не відривалися від його запалих очей, я не бачила у них страху - страх був тільки мій.

Реник підштовхнув його ногою. "Останнє слово, генерале?"

Сем випростався, незважаючи на тремтіння кінцівок, і втупився прямо в мене, безстрашний і рішучий. "Ти була права, Сноулін Едлін Скайгард, і ти переможеш його на мою честь", - він ковтнув, і сльоза скотилася по його щоці, коли він повторив калгнанською: "Ти переможеш його і повстанеш з його холодного попелу, побудуєш це королівство і звільниш королівство від його чуми". Саме тоді я перестала дихати. "Ти не будеш нести руйнування, виконай моє прохання. Даруй мир без страху".

Я похитала головою. Ні. Ні. Ні.

Мій батько подав знак Реніку. Тоді я відчула те, що давно вже забула відчувати: страх втратити когось, кого любиш. Повітря згустилося і смерділо злобою. Я зробила один крок вперед, моя рука зісковзнула на руків'я кинджала, а за мить повітря вийшло з моїх легенів. Кроки Кая наздоганяли мої ззаду, його магія запечатувала моє дихання, позбавляючи мене його. Потім я відчула Нію, легкий дотик її магії схопив мої тіні, намагаючись прибити мене до землі.

Коли я зробила третій важкий стиснутий крок, Семюель похитав головою. "Живи... живи, щоб відстояти мою честь, а не заради помсти".

Меч простромив йому груди, і життя покинуло його.

Час забув про свій темп, він йшов то надто швидко, то надто повільно. Магія, тіні і повітря утримували мене від падіння, утримували від крику, крику і вибухів у хвилях того, що я відчувала. Утримували Кай і Нія, ніщо з мого не утримувало. Сем. Тільки не Сем. Крик і благання захлинулися в моєму горлі. Мій світ замовк, помолодшав, викривився, і я відчула, як я перевтілилася у форму тієї дитини багато років тому.

"Стій, дівчинко", - наказав мій батько косим поглядом, який знищив усю хоробрість. "Зброя не відчуває, не плаче, не кричить, не лютує, не бореться і не думає. Ти - моя зброя, снаряд, чие серце б'ється за моїм наказом, ти не можеш його взяти, не можеш його

зігнути, тільки я можу. А тепер встань, витри ці безглузді сльози. Ти б стікала кров'ю перед акулою? Чи здригнешся перед моєю молитвою?"

Я вперше плакала - я вперше розчарувала його того дня, після того, як Ренік побив Ерена до втрати свідомості, так сильно, що той не прокидався цілий тиждень. Я благала і повзла до нього, сльози крові і болю обпікали мене, поки я благала його зупинитися. Я й досі відчуваю їх на своїй шкірі, вони все ще печуть, нагадуючи про те, що я більше ніколи не зможу відчувати.

І я не буду плакати, не буду кричати, не буду лютувати, не буду боротися, не буду думати, але я також ніколи не буду його зброєю, не буду йому догоджати і підкорятися. Сьогодні він вирвав частину моєї душі, і я думаю, що це була остання частина, яка мені залишилася. Сем. Тільки не Сем. Ми мали жити, Семе, а тепер я вбила тебе, він убив тебе через мене.

РОЗДІЛ 37

НЕБО І ГРІМ

Кіліан.

Магія випромінювалася навколо мене, впливаючи з Нії та Кейдена в її бік, утримуючи її нерухомо, поки Семюель стікав кров'ю під ногами її батька. Її друг, чоловік, який обожнював її, який допомагав і сміявся разом з нею. Той, кого вона називала своєю сім'єю, тепер лежав перед нею бездиханний. Чоловік, який дивився на неї лише з любов'ю та захопленням, який піклувався і боявся за неї, мертвий.

"Це мало бути боляче?" - холодно запитала вона, перш ніж її презирливий сміх розірвав тихе відлуння охопленого панікою Зимового Двору. "Жалюгідно. Навіть для тебе, батьку, це дуже жалюгідно. Хочеш, я покажу тобі, що насправді боляче?"

Я здригнувся від її тону, швидкоплинність Сноу, яку я знав, змінилася цим. Я знав, що вона відчуває, знав, що їй боляче, але вона майже переконала мене, що це не так.

Він зупинився перед нею, вивчаючи і захоплюючись, перш ніж випустити аудиторію. "Ти була б прекрасною в моїх руках, дитино, навіть могутньою. З таким серцем і жагою до співчуття ти була б досконалою. Безсила, нещасна. На мій жаль, досконала скалка в моїй п'яті". Від презирства до її мовчання його губи сіпнулися в усмішці, а тіні закрутилися від задоволення. "Незабаром ти станеш його, нічного короля, з яким доведеться мати справу".

Вона зробила крок ближче до нього, магічна нитка, що тримала її, обірвалася від дотику Нії. Так само швидко тіні мого брата подовжилися до неї, його хватка стала міцнішою, сильнішою, і вона зупинилася за командою. "Я кинджал, батьку, прямо між твоїми ребрами. Я змушую тебе боліти при кожному русі, кожен подих важчий за інший, і ти викручуєшся трохи більше, ніж дозволяє сталь, щоб я пронизала твоє серце".

"Сміливі слова для людини, яка не постраждала", - провокував він.

"Я люблю, коли ти мене викликаєш, і я показую тобі монстра, якого ти виростив. Ти жодного разу не бачив, що ти викував, ти б пишався".

Він дивився на неї поглядом мисливця. "Я давно не чув цього імені, Скайгарде. Але ти не Скайгард, моя подруго, ти Крігборн, поки не впадуть небеса".

"Я Крігборн, моє ім'я буде позначене на ньому, бо я викреслю цей рід до самого кореня твоїми кістками, батьку".

"Спробуй, ти можеш спробувати", - кинув він виклик, але в її погрозах нарешті відчув певну обережність, його тіні зрадили правду, яку він так добре приховував. "Це все, що ти можеш, намагатися зловтішатися і погрожувати, дрібні погрози і дрібні слова, порожні і безглузді, як і твоя цінність".

Він дивився на неї з такою м'якою ненавистю. Я забув, як її виховували. Я зрозумів, що ця її сторона завжди була спровокована, вона ніколи не була монстром. Вона була лише зброєю.

Він пішов, радісно зловтішаючись своєю перемогою.

На обличчі командира "Бруми" з'явилася посмішка, коли він з високо піднятою головою задоволено пройшов повз неї. Її рука безжиттєво простяглася і зустрілася з його грудьми. Звук дотику відлунням, що супроводжувався зловісним сміхом. "Ти завжди так робиш після поразки, шукаєш консолідації в погрозах, ти, срана олімпійська шльондра".

Від цих слів у мені спалахнув вогонь, груди стиснулися від гніву, але я не ворухнувся. Ні на мить він не відчував його землі так, як вона відчувала його.

Її увага не відривалася ні від бездиханного тіла Семюеля, ні від рухів Нії, яка востаннє закривала йому повіки. "Правда?" - її голос був темним, глибоким і холодним.

"Ми з тобою переходили на особистості стільки разів, що я вже й не пам'ятаю, я знаю тебе до найменших подробиць".

Я нарешті зробив крок вперед, нестерпний жар розгорівся всередині мене, він помре за те, що зробив з нею.

Рука Кейдена на моєму плечі змусила мене зупинитися. Він повільно похитав головою, щоб не втручатися. "Вона має це - має вже деякий час. Тепер прийшов час".

Я не знав, що він мав на увазі, не розумів, поки Сноу не заговорила. "Розкажи мені, як померли твої дружина і син?"

Його посмішка почала затуманюватися, увага прикута до її одкровення, він був схвильований. Його голова повільно повернулася до неї, в її погляді читалося щось середнє між розгубленістю і страхом, поки я не відкрив очі і не побачив штормовий вітер, безперервний жах і розгубленість.

"Скажи мені, Реніку, як ти знайшов Єнса і Сігрід у своєму будинку над гаєм Морроу в Касмірі, в маленькому милому котеджі біля Північної затоки?"

Я відчув, що затамував подих, передчуття і недовіру водночас. Касмір - ми колись були в місті біля затоки. Короткі слова її розмови з Кейденом пролетіли в моїх вухах. Що вона зробила?

Її погляд зустрівся з його поглядом, на її обличчі з'явилася широка і мерзенна посмішка. Він зблід, дихання стало глибшим, а риси обличчя втягнулися. "Ні... ні!" - закричав він, трясучи головою.

Її голова відкинулася назад, сміх успіху переповнював і заповнював кожен куточок відкритої зали. Вона тремтіла і здригалася, але не від сміху, а від жару, який, як я бачив, кипів у неї під шкірою, запалений роздратуванням. "О, так, так. І благаю тебе, прийми це як належне, я зробила це так, як ти мене навчив, о великий майстре", - сказала вона, вклонившись.

"Не може бути."

Вона притулилася до нього, не відриваючи руки від його грудей. "Поглянь на мене, Реніку. Поглянь на мене і побачиш останнє обличчя, яке вони побачили перед тим, як їхні душі розлучилися зі своїми закривавленими тілами".

Її помста була тут, і вона була холодною і безжалісною.

Він хапнув повітря і спробував відійти, але вона стиснула долоню в кулак над його серцем. "Скажи мені, як ти їх знайшов? Закривавленими, розкиданими по стінах? Які частини їхніх тіл ти знайшов першими? Ти запитував себе, через яку душу я змусив вбити свою сім'ю через мої дії? Це, мабуть, зайняло у тебе багато часу, бо їх так багато".

На кілька миттєвостей все, що я знав про неї, здавалося мрією - мрією, яку я збудував. Якби я не бачив її очей у той момент, я б справді відчув, що це сон, але я побачив, як тріснула броня, яку вона носила.

"Я зробила так, як ти казав", - сказала вона. "Один батіг за шматочок душі, називати їхні страхи щоразу, коли він зустрічається з їхньою шкірою, саме так він ламає людину. Так ти намагався зламати мене".

Моє тіло ворухнулося, в грудях розгорілося полум'я, і від жару я затремтів. Я хотів висмоктати життя з цього чоловіка, який позначив її. Мал і Кейден обхопили мене руками, утримуючи назад.

"Якщо ти її зараз переб'єш, вона втратить самовладання, нехай сама виграє свою битву", - попередив її друг, відштовхуючи мене назад.

Вона озирнулася на мене незадовго до того, як знову зіткнулася з Реніком. "Я робила те саме, але єдиним страхом, який я називала, було моє ім'я, єдиним страхом, якого вони боялися, була я, а тепер єдиним страхом, який ти будеш знати, буду я".

Гучне гарчання вирвалося з його горла, коли він простягнув руки до її горла, міцно стискаючи. "Я вб'ю тебе."

Мої ноги боліли, щоб рухатися, моя магія спалахувала, щоб бути використаною, мої кулаки стискалися, щоб вдарити, але я не рухався.

Вона голосно зареготала. "Тоді хто згадає, де любя Фіона, твоя гарненька маленька донечка? Мої солдати забрали її кілька тижнів тому, вона все ще не може прийти до тям після смерті своєї сім'ї. У цієї милої дівчинки обличчя її матері".

"Вона ще жива?" Його очі широко розбіглися, і він відсахнувся від неї, хитаючи головою, коли вона потягнулася і потерла горло. Його рука впала на груди, і він присів, падаючи на коліна.

"Ще не мертва, скоріше схоже на те". Вона підходила все ближче і ближче, її кроки були хижими і розрахованими.

Кейден стояв і обережно стежив за її кроком, простягаючи руки вгору, вітерець доносив аромат повітряної магії. "Ні, ні, тістечко. Облиш його, залиш його, ми повинні залишити його живим. Не змушуй мене це робити, я знаю, що ти ненавидиш це." Він хотів зупинити її. Він знав, що її не зупинити.

Вона зупинилася, почувши застереження друзів, і припала на милиці до командира. "Для чого вона мені, Реніку, ти ж сам вчив мене використовувати пішаків ретельно, або вбивати їх, якщо вони стають мертвим вантажем".

Його обличчя скривилося в оскалі. "Ти не можеш її вбити."

Вона пирхнула. "Це тепер так, на якій підставі? З жалю? Але ж ні, ти вибив це з мене, пам'ятаєш? Турботу, співчуття, будь-яке почуття взагалі, це теж, - сказала вона і клацнула пальцями, - все це з мене вибито, як ти і хотів. Пишаєшся?"

Я похитав головою. Я не міг повірити в те, що цей чоловік зробив з нею - все, що з нею зробили.

Він зблід, сльози текли по його обличчю, коли він дивився на неї широко розплющеними очима. "Чого ти хочеш?"

"Я хочу всього, але від тебе я хочу вірності".

Вірність? Навіть зараз вона не відмовилася б від помсти.

"Ні, ні, я не зраджу свого короля".

"Я ніколи не просила, і мені не потрібно просити. У мене є Фіона, але я візьму те, що ти цінуєш найбільше - довіру твого короля. Мені тут пташка насвистіла про маленькі ліки, про твоїх маленьких учнів. Чи знає батько, що ти накачуєш їх мікротом, і чи знають вони, що мікротом вбиває тебе, повільно, але вбиває".

"Не повільно", - рішуче вигукнула Нія, сідаючи біля Сема. "Швидко і болісно, лише кілька доз після третьої, щоб організм засвоїв його зі швидкістю серцебиття, а потім четверта потрапить прямо в голову, і ти помреш дуже вибуховою смертю. Бірманські зали смерділи ним з першого подиху, ваші "Верглазери" впадуть протягом року".

Вона планувала це вже давно, це справді була її битва.

"Ти це чув?" Сноу глузливо зітхнула. "Вони впадуть протягом року. Я не маю ані найменшого уявлення, як тобі вдалося це приховати, але тепер батько дізнається, що це сталося через тебе. Твій дорогий король стане твоїм кінцем". Вона поплескала в

долоні перед його обличчям. "Прекрасна трагедія, я б заплатила монету, щоб прочитати про це".

Він похитав головою. "Я благаю тебе."

"Хіба я не казала тобі, Реніку? Що одного дня ти будеш у моїй милості. Я дотримуюся своїх слів, дуже міцно. Ти поручишся за мене, і ти винен мені ще одну послугу за життя Сема".

Він проковтнув, а потім кивнув між сильними темними нотами несхвалення. "Зроблю."

"Клятва на крові".

Він вистрілив. "Що?"

"Ти даси мені клятву на крові, Ніку, любий. Я не довіряю власному серцебиттю, чому ти думаєш, що я довіряю пітону?" Вона зняла рукавичку і простягнула йому руку. "Ти присягнешся своїм життям. Клянуся кров'ю, плоттю і кістками, попелом і землею", - промовила вона, і магія попливла навколо неї, хвилями піднімаючи її волосся. "Ти, Ренік Салазар, присягнеш на мою вірність, а я, Сноулін Крігборн, дотримаю свого слова".

Він похитав головою, але вона нахилилася і взяла його руку, міцно стиснувши її. "Я, Ренік Салазар, клянуся кров'ю, плоттю і кістками, попелом і землею, що присягаюся на твою вірність, а ти, Сноулін Крігборн, дотримаєшся свого слова". Під рукавами з'явився невеликий відблиск, який мав би засвідчити магічну угоду.

Клятви на крові були чистішими у темряві, ніж сама темрява. Чим більше ти прив'язуєш до себе, тим більше душа розпадається на шматки. Скільки вона підписала?

Вона відгорнула рукав, щоб показати лінію татуювання, що обвивала її руку серед кількох інших. Вона з насолодою розглядала клятву. "Хто б міг подумати, що всі ці уроки так допоможуть. Геть, Ренік, назад у свою нору", - махнула вона рукою, і командир швидко вийшов з кімнати. Її арсенал збільшився, вона наближалася до своїх планів великими кроками, вони вже не були просто кроками в думках. Сьогодні за це довелося заплатити, і вже не тільки їй. Сем був убитий.

Вона повільно, маленькими кроками підійшла до бездиханного тіла Семюеля що лежало в крові. Її коліна підкосилися перед ним, і вона підняла тремтячу руку, щоб доторкнутися до його холодного обличчя. "Сем, Сем. О, Сем, що вони з тобою зробили". Її голос тремтів майже пошепки, повторення його імені було молитвою, благанням. Броня облупилася, і вона вилізла з неї. "Розплющ очі, я вже тут. Я більше не змушуватиму тебе тримати своє серце в руках. Я віддамся, я все віддам, заради тебе, Семе. Просто розплющ очі... будь ласка".

Її голова впала вперед, і вона зробила глибокий важкий заїкаючий вдих. "Ти обіцяв мені, ти обіцяв. Ти обіцяв піти зі мною. Ти обіцяв бути поруч зі мною", - задихаючись, прошепотіла вона. Сноу любила Семюеля, а він любив її. Єдина сльоза скотилася по її щоці, і моє серце сильно заболіло.

"Пробач мені", - прошепотіла вона, піднявши тремтячу руку, щоб погладити його обличчя. "Прости мене, Семе, за те, що наразила тебе на небезпеку. Пробач, що не захистила тебе. Я теж не змогла тебе захистити". Її голова впала на його груди, довгі хвилини вона мовчки оплакувала його. "Я більше не відчуваю твого серця".

Усвідомлення цього в її голосі розірвало мене на шматки. Крізь безнадію і сутінки безпорадності я зробив єдине, що міг зробити, - дозволив своїм тіням оточити її, щільно зібравшись навколо неї. Магія і тепло просочувалися крізь мене і на неї, поки вона стояла там холодна і холоднішала, поглинаючи сили. Вона не відпускала його,

не рухалася, поки день не перетворився на ніч, поки хмари не перетворилися на грім і поки не заіміли кінцівки. Вона не хотіла з ним розлучатися, не дозволяла ні доторкнутися до нього, ні навіть наблизитися. Тиша - цілковита тиша, нічого, крім жахливого небуття.

"Вона не здається дивною, - сказала Пенелопа, виходячи з кімнати Сноу, - Вона продовжує наспівувати цю жахливу пісню знову і знову і нескінченно бурмоче до Мемфіса калгнанською, а в іншому вона звичайнісінька собі", - пояснила вона. Її губи стиснулися в нерішучості, і вона кинула невпевнений погляд на Нію.

"Пен, все гаразд, розкажи нам", - підштовхнула Нія.

Молода служниця нервово совала фартухом. "Знаєте, ті чорні плями на спині, вони якось змістилися, не такої форми, як зазвичай. Що вони означають? Я ніколи її не питала, але мені завжди було цікаво".

Нія зупинила своє нескінченне кружляння на її словах і кинула довгий погляд на Кейдена. Її татуювання змістилося, це все ж таки було темне ремесло.

"Це просто татуювання на ручці, і не будь дурною, вони не можуть змінюватись, ти, мабуть, помиляєшся", - відповіла Нія, але я побачив пляму брехні в її тіні. Вона дедалі краще ховалася, але я вже бачив достатньо. Нія розповідала мені, що Сноу вже бачила ремісника, який позбавляв її кошмарів, але для них це були звичайні трюки, не такі, що вимагали від них уваги. Чи було це те, що Меланта відчула на ній, запах магії від іншого темного ремісника?

"Але я присягаюся, вони..."

"Досить, Пен, - суворо перебив Кейден. Він теж знав про них. Я не став розпитувати далі, як і Мал, нам було байдуже, хто вони, ми просто хотіли знати, що з нею все гаразд.

"Семюель, він приходив до мене, поки тебе не було, тієї ночі, коли ти поїхав до Аринту, він щойно повернувся з Касміру", - розповіла Пенелопа, і обидвоє друзів обступили її з усіх боків.

"Що? Чому він прийшов до тебе?" поспішно запитав Кейден.

"Він... він дав мені листа для неї. У нього був такий вираз в очах, щось було не так, дуже не так. Він весь час повторював, що щось страшенно не так, ніби він бачив мерців або... гірше. Моя мати думала, що він з'їхав з глузду, що мороз дістався до його соларіанської голови. Але я сказала їй, що соларіанцям холод теж не страшний..."

Кейден схопив її за плече, настирливо вимагаючи, від чого вона здригнулася. "Який лист? Що сталося? Говори".

"Кай, досить", - попередила Нія. "Ходімо, Пен, спробуй згадати все, що він говорив і робив, будь ласка".

Пенелопа впала в безодню пригніченості всередині себе і з усіх сил намагалася зібрати слова, щоб заговорити. "Він не сказав більше нічого, але наступного ранку він повернувся до Касміру, а потім... коли він повернувся знову, він повністю з'їхав з глузду. Слуги сказали, що він убив двадцять воїнів, щоб пройти повз короля, він намагався вбити її батька".

"Боже", - прошепотіла Нія, затуляючи рота від шоку.

Кай похитав головою. "Це не той Семюель, якого я знаю".

"Чому він зробив щось настільки божевільне?" - запитав мій брат. "Вбити Сайласа, про що він думав і чому?"

Пен потерла руки. "Він... слуги думають, що він був під ремеслом".

Я поклав руку їй на плече, і її стурбована увага переключилася на мене. "Чому вони так думають? Це не схоже на припущення, судячи з того, що я бачу по твоїх тінях, ти виглядаєш впевненою".

Вона нервово роззирнулася по коридорах. "Я... я частково ельдмурка. Мій батько був ремісником." Її очі широко розбіглися між Малом і мною. "Але я не *ібрис*". Вона замахала руками. "Я теж не думаю, що я ремісник, а моя мати - дін-аура. Я просто відчула... відчула вуаль, що маскує німб Семюеля. Ви чули, хто такий Семюель Рашар, він легендарний Відблиск, чії сили підвели його перед двадцятьма воїнами. Він вбивав гірських звірів, монстрів та евдемонів, але коли він повернувся з півночі, він був оболонкою страху".

Страх. Це була найбільша влада ремісників над іншими. Вони знали, що треба підкрадатися і шукати їх, а потім тиснути, поки вони не впливуть на поверхню. Він, мабуть, був під завісою ремесла. Завісою страху.

Руда голова приголомшила нас обох, але не Кейдена і Нію. Вона теж це помітила. "Ти не виглядаєш здивованим".

"Ми знали Пен", - сказав Кейден. "І Сноу теж. Твій батько був другом Аларіка."

Вона роззявила рота від шоку. "Ти мені не казав".

Це він наклав на Сноу магію? Я обмінявся з братом обізнаним поглядом, але ми обидва утрималися від запитання. Зараз мені було байдуже.

"Ти думаєш, що це була магія Меланти, яку вона відчула над Семюелем?" - запитав я. - . Чи розгадали вони плани Сноу?

Нія з хрускотом впала на підлогу. "Могло б бути."

"Що було в листі?" запитав Мал. "Той, що він передав тобі для Сноу".

Вся наша увага перейшла до молодої служниці. Вона вибачливо похитала головою. "Я не знаю, тільки вона знає".

"Вона почала мугикати до чи після відкриття?" запитав Кейден з притиснутим виразом обличчя, наче це мало мати якийсь сенс.

Вона розгублено моргнула і зосереджено втупилася в підлогу, намагаючись пригадати. "Після... після, я думаю".

Двоє друзів перезирнулися, перш ніж Нія вийшла з коридору.

Мені було байдуже, що було в тому листі, чи коли вона наспівувала, чи ще щось. Я хотів її побачити, обійняти.

Вона не виходила всю ніч, і ми не чули жодного шуму з її кімнати. Нія стояла в постійній готовності, нескінченно дивлячись у бік своєї кімнати, чекаючи будь-якого сигналу від Сноу, чекаючи найменшого приводу, щоб увірватися в її кімнату, нетерпляче бажаючи дізнатися, як вона.

Незважаючи на безперервний грім і снігову бурю, що вирувала надворі, сонце нарешті почало освітлювати новий день за хмарами, і Сноу відчинила двері своєї кімнати, приголомшивши всіх нас, щойно ми підхопилися на ноги. Одягнена в одну зі своїх блакитних шовкових суконь, волосся відкинута від обличчя, на обличчі красується несправжня посмішка, а холодні тьмяні очі одразу ж видали її.

"Невже коридори такі зручні, що ви всі четверо розбили тут наметове містечко?" - запитала вона своїм звичайним грайливим тоном. Я і раніше хвилювався, але тепер мене жахала ця її зовнішність, яку вона на себе надягала. Її сильний фасад округлився, як її броня, знову ставши шкірою.

"Я йду на сніданок, а не на війну, дорогі, тільки один з вас піде зі мною", - сказала вона і пішла коридорами. З того дня, кілька тижнів тому, вона не ходила з батьком до їдальні. Він не зламав її, але я не боявся цього так сильно, як того, що вона планувала для нього.

"Я піду з нею", - сказав я, застібнувся і пішов за нею.

Кейден схопив мене за руку перед тим, як я пішов. "Вона щось планує, не втручайся, поки не побачиш, що вона наближається до нього. Якщо вона це зробить, зупини її".

Я кивнув і впав прямо їй під ноги.

Вона зупинилася перед їдальнею і повернулася до мене обличчям. "Ходімо зі мною".

Перш ніж вона встигла рушити до покоїв, я міцно обійняв її. Я тримав її, купаючись у її присутності. Її маленькі руки гладили мою спину, а моя потреба в ній зростала в грудях і в усьому тілі.

"Кохана, кохана. Мені так шкода, так шкода", - сказав я, впиваючись у неї, притискаючись губами до її голови, шиї та плеча. Як можна так сильно сумувати за кимось?

"Все гаразд."

"Оплакуй його, будь ласка, благаю тебе, досить цього, досить цієї жахливої тиші. Просто оплакуй його, того, про кого ти дбала, кого любила, кого називала сім'єю, будь ласка".

"Заплющ очі, Кіл, - майже прошепотіла вона. "Сьогодні я знову той монстр, навколо мене темрява".

Я не міг її зупинити. Я не мав на це права, єдине, що я міг запропонувати - це оберігати її. "Я буду поруч з тобою, я не дозволю нікому тебе скривдити".

"Вони можуть лише спробувати, бо побачать, що гірше вже не буде".

Вона вивільнилася від мене, подарувавши мені коротку посмішку, яка ніколи не зустрічалася з тими очима, що тепер стали крижаними. Мені було боляче бачити її такою більше, ніж будь-що інше.

Вона ніколи раніше не пускала до себе нікого з нас. Якби я не знав її, то подумав би, що вона налякана. Її батько сидів разом з чотирма іншими, з задоволеною посмішкою на обличчі, чи то він так насолоджувався смертю свого генерала, чи то стражданнями своєї доньки він бенкетував?

Я зайняв місце в кутку кімнати разом з двома асйордськими солдатами, напруженими, як і я, готовими, ніби очікуючи битви, яка ось-ось мала розпочатися зсередини кімнати.

Вона вклонилася і сіла поруч з ним.

"Твоя присутність радує мене, мій друже, я не знав, що мені доведеться пройти такі великі відстані, щоб здобути її. Будь певен, тепер я знаю про це на майбутнє", - сказав він, напівсміючись.

Груди здійнялися від гніву, але вона подарувала йому приємну посмішку. На ній тіні її батька зупинилися, стали похмурішими і розчарованими. Це була не та реакція, якої він очікував. Тепер я розумів її поведінку, вона не хотіла принести батькові задоволення.

"Та ні, тату, я прийшла тільки тому, що люба Морін дуже благала мене повернутися, вона згадала щось на кшталт люблячої дупи. Зачекай, як це було, старуха?" - запитала вона, звертаючись до старшої жінки, що сиділа навпроти неї. Солдати поруч зі мною тихо хихотіли, хитаючи головами, мабуть, вони вже звикли до її витівок.

"Не говори так з моєю матір'ю", - вигукнув Рубен. Його тіні були всі відтінки гніву, всі переплетені в глибокому страху, він боявся Сноу.

"Тихо, напівкрівко, ти маєш говорити, коли тебе просять, йти за кісткою або махати хвостом перед вартовим. Морін, як ми їй казали, - замовкла Сноу і знову повернулася до своєї молитви.

Її батько, здавалося, не заперечував проти жартів, він не перебивав і лише дивився на неї, ймовірно, намагаючись зрозуміти, що вона не виглядає ані на дюйм зачепленою тим, що він зробив. Вона виглядала так, ніби знала, що вони всі відчують, і гралася з цими емоціями. Вона контролювала ситуацію, а не навпаки, навіть її батько був прихильний до неї, незважаючи на те, що він зробив. Я бачив це по її позиції - це було її поле бою, вони всі були в пастці.

Морін деякий час не відповідала. "Як там лорд Аринту, Сноулін? Ти добре його покинула?" - запитала вона, уникаючи питання. Як і решта, вона відчувала страх перед Сноу, але показувала це найбільше і дуже відверто.

"Дуже добре, я залишила його пухким, як яблуко". Вона відкусила від яблука, і Морін вдавилася своїм напоєм. "Він був не єдиним, кого я залишила в Аринті в доброму здоров'ї. Твій наречений напівкрівка теж був там смачно вгодований", - сказала вона з посмішкою.

Я пропустив той факт, що її зведена сестра була заручена з Еліасом.

"Еліас теж там був? Ти з ним зустрічалася, а що?" - стурбовано запитала молода білявка. Сноу виглядала задоволеною їхньою реакцією, облизуючи верхню губу, вона підморгнула їй, від чого зведена сестра зблідла, а її лоб зморщився в стурбованих зморшках.

"Тату, як ти можеш це допустити?" - благала вона, напівплачучи від розпачу, але батько не відповів.

Сноу насмішковано штрикнула її в спину, і вона почала сльозитися, ховаючись під серветкою.

Це була принцеса, яку всі знали, яку бачили адриати і яку її батько хотів підкорити своїй волі. Я теж знав принцесу і знав Сноу. Вони були однаково різні, але вона рідко демонструвала обидві риси одночасно. У Брогмері вона була обома, тут вона була принцесою, з Кейденом і Нією вона завжди була Сноу. Я хотів знати, ким вона була зі мною, бо мені потрібна була вся вона, а не ті частини, які вона вирішила показати.

"Я не знав, що ви так зблизилися з капітаном", - сказав її дядько, дивлячись на батька з деякою підозрою.

"Близько - це одне, дядьку, я віддаю перевагу іншим словам, таким, як..."

Батько гучно вдарив кулаком по столу, перервавши її. "Поважай свою сестру, Сноулін".

Вона закинула голову назад і засміялася. "Моя сестра померла, і з вашого боку сміливо припускати, що я поважаю будь-кого за цим столом", - спокійно додала Сноу, жуючи повен рот винограду. Вона була таким чудовим видовищем, коли їла. "І мертва повага до напівкровок, до речі, як ти почувашся останнім часом, люба? Усе гаразд?" - запитала вона з жахливою веселою посмішкою, спрямованою до неї.

Вони всі дивилися один на одного в тривозі та паніці, що розсмішило Сноу. Кейден мав рацію, вона щось задумала.

Дихання її зведеної сестри раптово почастишало, коли вона в тривозі обернулася до матері. Кашель позбавив її можливості вдихнути повітря. Вона злякано підвелася, з її носа почала капати кров. Її мати закричала, а Рубен з погрозою вихопив меч і кинувся на Сноу, яка дуже розважалася цим дійством. Вона отруїла її.

Я не рухався, навіть не думав перебивати. *Нехай вона бореться зі своїми власними битвами.*

"Що ти накоїла?" закричав Рубен, розмахуючи мечем, наближаючись до неї.

Дружина ледве звелася на ноги, сльози застинали її порожні морсько-блакитні очі. "Благаю тебе, скасуй те, що ти зробила".

Сноу відкинулася на спинку стільця, посміхаючись від вуха до вуха. "Це за зламані ребра Тори, ти, нестерпна м'яка сука", - сказала вона, піднявши келих у повітря за зведену сестру. Помста, вона була готова до неї. Але це не було схоже на порожнечу її переломного моменту, її кубок щойно наповнився.

"Виходьте всі, крім тебе", - спокійно сказав їй батько, перш ніж повернутися до панічної трійці. "Відведіть Френ до цілителя, негайно".

Сноу все більше розважалася. Коли вони вже збиралися виходити, Рубен впав на підлогу, а їхня мати закричала ще дужче. Крики спустошення і паніки.

"А це за те, що постійно ламав дух Ерена, ти, нестерпний слабак", - сказала Сноу, знову піднімаючи тост.

Сайлас стояв, вібруючи від люті. "Що ти наробила?" - його слова голосно відлунювали, котячись далі по коридору, змушуючи навіть двері деренчати.

"Обіцяне шоу!" - вигукнула вона, ставши до нього обличчям.

Моє тіло напружилося, готове накинутися на неї, коли я помітив убивчу тінь злости Сайласа.

Він зробив рух, щоб вдарити її, але вона швидко схопила його за зап'ястя, перш ніж він встиг.

Я здригнувся, ледве втримавшись на ногах. Відьма зачарувала замок своїм ремеслом, але я все ще міг піддаватися чарам. Розширюючи свої тіні, поки вони не сягнули під Сайласа, я тримав пастку наготові на випадок, якщо він вигідає якийсь інший трюк. Сноу мала це, а я мав її.

Він задихався, всі пішли, крім нас і солдатів. Уздовж стін у їхньому напрямку почала утворюватися крига, і моє серце стискалося від страху за неї.

"Ти нагодував мене насильством, ковтай, коли я нагодую тебе наслідками. Не подався крихтами наслідків, я приготувала для тебе цілий бенкет".

"Як ти смієш!"

"Бачиш, тату, я зрозуміла, що я така ж сама, як і ти", - сплюнула вона, і лід зупинився, наче за командою. "Невже твоя маленька м'яка голівка думала, що ти можеш зі мною жартувати? Все, що ти зробив зі мною, це те, що я дозволила, це було поза моїми розрахунками. Будь певен, ти отримаєш за це ту ж саму монету. Я знаю, що ти більше дбаєш про свою білизну, ніж ці напівкровки, але мені подобається бачити тебе таким, це наповнює мене такою насолодою".

"Я відправлю тебе до Адріати у стрічках, живою, щоб ти вийшла заміж за їхнього короля, і мені байдуже, якщо ти помреш наступної секунди".

Вона засміялася і стиснула його зап'ястя, так сильно, що її чорні рукавички обтягнули білі кісточки пальців. "Тоді я зроблю те, що задумала, нехай дорогі Френ і Рубен помруть. Один з них - твій спадкоємець, а іншого ти маєш намір використати, щоб утримати Івара Вензора в своїх лабетах. Всі знають, як сильно він любить твій маленький помост", - вона зупинилася і підійшла до нього ближче. "Він був би хорошим королем, як гадаєш, батьку?"

"Не погрожує мені, дитино!" - кричав він.

"О, ніяких погроз, я не погрожую, але чи знаєш ти про маленьку смачну отруту, яку я щойно використала?" - спровокувала вона, піднявши брову. "Ну, ти не міг знати, я заплатила темному майстру стільки, що вистачило б на ціле місто. Отрута ремесла крові, насправді дуже легко знайти протиотруту, треба лише з'ясувати, чия це була кров. Невеличкий натяк на доброту, що це не моя кров, і не кров когось із твоїх знайомих, яку я, звісно, дам тобі, як тільки одружуся з Адріатою, подалі від тебе. Маленька руда відьма, яку ти відправив до Серафими, може допомогти довести цю теорію, тож будь ласка".

Я ніколи не бачив тіней Сайласа такими, як зараз, вони заповнили всю кімнату чорним від люти кольором, глибшим за колір ніщо. Вона не заслуговувала на них, він зробив достатньо зі свого боку, щоб заслужити те, що вона принесла йому. Лід, що товстим шаром вкривав стіни, тріснув і розлетівся на дрібні уламки.

Задоволена своєю перемогою, вона дозволила йому вийти з їдальні, але її кроки зупинилися на тріскучому темному сміху, що відлунював від Сайласа у несамовитих поривах гніву.

"Ти зігнешся, Сноулін Крігборн, одного дня ти зігнешся. Де б ти не була, я подбаю про те, щоб розбити тебе до останнього шматочка, розплавити і викувати з тебе сталь, якою я буду володіти на власний розсуд. Ти будеш виконувати мою волю до того дня, доки не покинеш це царство. Я буду твоїм кінцем". Мерзенна обіцянка, дана власній дочці, чії риси обличчя набули форми болю, перш ніж суворість знову взяла гору.

"Ти не можеш зігнути те, що було викуване у вогні відваги, гніву і нелюдськості, що ти підживлював. Ти власними руками зробив мене неповороткою, загострив мої грані, щоб я стала такою. Тож я наважуюсь, батьку, спробувати зробити це. Я хочу бачити, як твої руки стікатимуть кров'ю, намагаючись оволодіти мною. Я хочу бачити, як ти стікатимеш кров'ю щоразу, коли триматимеш мене і використовуватимеш, бо я не проста зброя, я двосічна". Сноу кинула виклик.

Його рука піднімається до неї. "Я зроблю це, якщо побачу, як ти підкорюєшся".

Я швидко зник між ними, заморозивши його тіні на місці разом з ним. "Ще раз доторкнешся до неї, Адріата розірве свою частину угоди на шматки, і я розірву тебе на шматки прямо тут, на її очах", - пригрозив я.

Охоронці позаду мене оголили мечі, а верглазці зайняли позицію, щоб захистити свого короля.

Піднявши стіну тіней навколо, я замкнув нас у пастці всередині. Мої кінцівки тремтіли від відчуття життя, що живило мою магію. Ремісничка завеса навколо замку перекрила потік духовної мани. Раніше я рідко покладався на свою життєву ману, очікуючи від тренувань, але ніколи до такої міри.

"Ти розумієш, що ти щойно зробив, Адріатиане? Чужоземний охоронець, який тримає мене під магічним впливом і погрожує мені? Як ти посмів?" Сайлас вигукнув, широко розплющивши очі на мої дії.

"Просто так. Будь чемним, королю Сайлосе, не змушуй мене випробовувати твою силу".

Він грубо засміявся, перш ніж на його обличчі з'явилася насмішка. "Я тебе повішу, а твій прах розвію над її прахом".

Його дочка мала рацію, він дійсно покладався на погрози, щоб приховати сором. "Хоробрі слова для короля, який підписав мирну угоду з двома охоронцями, яких він допустив до свого королівства. З ними нічого не станеться, поки вони захищатимуть принцесу від усього лихого, що може трапитися на її шляху. Твої слова, не мої. Порушуй їх, подивимося, чи дійдеш ти до цієї угоди". Я знав, що він дуже наполягав на цій угоді, він намагався роками і наполягав на всіляких домовленостях, його слова були порожніми.

Я відступив назад, і він подав знак своїм охоронцям опустити зброю. Сноу застигла на місці, невидючим поглядом дивлячись на мене.

"Ну що ж, хіба ти не ефективно захищаєш мою доньку, зроби це ще раз, і жодна угода не втримає мене", - додав Сайлас, сідаючи на місце і доїдаючи сніданок, ніби нічого не сталося.

"Вона не твоя дочка, але вона буде моєю королевою. Погрожуй їй ще раз, і ніякий Високий Мур не втримає Адріату від тебе".

Він зневажливо насміхався над моїми словами, і я відчув, як кінчики пальців Сноу торкнулися моєї спини, злегка підштовхуючи мене відступити, тож я зробив, як він просила.

Його обіцянка пролунала в моїх вухах і лягла важким тягарем на мої кістки. Я ніколи не відчував такої сили і шкоди від слів. Вона була могутньою, але все ще залишалася просто людиною, з плоті та кісток, яку нелегко поранити, але можна завдати їй болю, достатнього, щоб змусити страждати. Вона йшла стінами замку мовчки і повільно, її плечі і спина швидко здіймалися і опускалися під її важким диханням. Її пальці стиснулися в кулак, блакитні рукавички стали рубіновими. Я йшов позаду, надто боячись обійняти її, мені здавалося, що вона розтане, якщо я це зроблю.

Вона спіткнулася і впала на коліна, її руки тремтіли, а дихання було шаленим. Піднявши закривавлену руку, що сигналізувала, що їй не потрібна допомога, вона спробувала підвестися.

Я не міг більше нічого вдіяти, бачачи її такою. Я обійняв її за талію і підняв на руки, все її тіло затремтіло, і я відчув, як її серце розривається внизу живота і спини. Я давав їй одну мить, а потім панічно біг до цілителя. Сховавши голову їй на плече, я тримав

її кілька хвилин. Я заспокоював її чи себе? Я не хотів втратити її для себе, принцеса була також Сноу, зараз вони обидві вислизали від мене.

Я вбирав в себе її квітковий аромат і тепло, поки вона не зробила останній глибокий вдих і не перестала тремтіти.

"Ти ідіот", - з силою вигукнула вона, змусивши мене посміхнутися.

"Так, але ти вкрала моє серце, і тепер я твій ідіот".

"Він міг убити тебе там".

"І я б помер з високо піднятою головою, захищаючи тебе".

Вона повернулася, її брови звузилися, вона сердито вдарила мене по обличчю, а потім підскочила і обійняла мене за шию.

"Ще раз скажеш таку дурницю, і я клянуся, Кіліан, як би там не було твоє прізвище, я покінчу з тобою".

"Ти сказала, що відріжеш мені яйця і згодуєш їх мені".

"Ні, мені потрібно, щоб ти потримав їх ще деякий час, можливо, я зможу змусити тебе ними скористатися". Її губи торкнулися моєї вушної раковини, викликавши тремтіння на потилиці, потім вона ворухнулася і посадила з десяток поцілунків на мою щоку. Ніколи не знав, що серця коли-небудь відчували стільки тепла, я дізнався про це в той день.

"Ходи сюди, моє маленьке кошеня", - сказав я, ляскаючи її по попці, і поклав на землю. "Давай спочатку доглянемо за твоїми руками, а потім ти зможеш муркотіти і лизати мене скільки захочеш".

Вона зітхнула і виплуталася з мене. "А я тепер кішка".

"Я покличу цілителя", - сказав я, коли ми увійшли до її кімнати.

"Ні, не треба. Зі мною все гаразд". Її голос навчився бути сильним і холодним, але вона не була в порядку. "Добре" було найбруднішим словом з п'яти літер, що починалося на "Д", і воно перевершувало слова "чесний" і "провал", а також ще одне, яке любила вживати Сноу.

"Нія, або Пенелопа", - будь-кого, хто був поруч, було достатньо, щоб не залишити її саму і не дати їй скотитися на саморуйнівні шляхи.

"Ні, все гаразд, не клич нікого з них. Мені просто треба трохи відпочити".

Я більше не наполягав і пішов.

РОЗДІЛ 38

ВЕСНА ТА ОБІЦЯНКИ

Сноулін.

Я працювала над планом усю ніч, щоб відволіктися і не піддатися емоціям, що переповнювали мене. Аларік потайки прихопив флакони з отрутою для виготовлення крові перед моїм від'їздом в Асїорд. *Ти ніколи не знаєш, коли вони можуть тобі знадобитися, тільки не використовуй їх на своєму батькові. Я не буду використовувати свою кров, щоб вилікувати цього виродка,* - сказав він, кладучи ампули в мій рюкзак.

Мемфіс була не лише моєю істотою-охоронцем, а й однією з моїх найкращих шпигунок. Вона впустила отруту на їхній одяг сьогодні вранці, їй не потрібно було приймати всередину, тому вона і була такою дорогою і рідкісною. Аларік був людиною з хорошими зв'язками, він знав майже кожного темного ремісника в Елдумурі.

Я знову потягнулася під подушку, як робила це постійно протягом останніх кількох днів. Його останні слова до мене, передані Пен наступного ранку після його смерті. Конверт блакитного кольору пахнув морем і сіллю, зберігаючи присутність Сема. Я відчула, як у мене перехопило горло, очі засвербіли від жару, але я відмовилася плакати, не зараз. Коли я помщуся за його смерть, тоді мені буде дозволено плакати. Я не заслуговувала на те, щоб оплакувати його.

Випав тонкий срібний ланцюжок з маленьким білим сонячним камінчиком.

"Я купив його у соларіанського торговця, він нагадав мені про тебе. Носи його, коли відчуватимеш, що живеш, і ненависть не затьмарює твоє серце. Давай вийдемо весняного ранку, щоб побачити перше світло, камінь виблискує від дотику сходу сонця". - Сем.

О, Сем, Сем. Я втратила тебе. Чому? Чому? Моє дихання перехопило, стискаючи його подарунок, і я проковтнула цей крик. Схід сонця став моїм новим прокляттям, частиною нових кошмарів. Сем був мертвий, його спогади тепер були моїми тортурами. Він був мертвий, його не стало через... мене. Що, якщо це ніколи не буде правильним, Семе? Скільки битв мені доведеться виграти і скільки ще я програю? Моє серце ніколи не буде чистим від ненависті, і мої закривавлені долоні були тому доказом.

Він погрожував зігнути і зламати мене, незважаючи на все, що вже зробив. Йому цього було замало, він хотів більшого, він був голодний до цього, до мого болю. Він міг би вже зігнути і зламати мене, але я також мала намір дотриматись своїх слів, щоб змусити його стікати кров'ю. Іронія долі полягала в тому, що єдиними руками, які кровоточили, були мої власні.

Я обережно зняла рукавички, щоб вони не натирали рани, і попрямувала до раковини у ванній, щоб помити їх. Тепла вода не лише заспокоїла, але й поглинула мої рани, викликаючи відчуття різання. Я була настільки занурена в біль від ран, що не помітила Кіліана поруч зі мною і злякано вискочила зі своєї шкіри. Він тримав у руках пляшечку з маззю і білу марлю.

Він підняв брову. "Я стукав."

Я здивовано моргнула у відповідь. "Справді?"

"Хочеш, я ще раз постукаю?"

Я підштовхнула його, і він пішов позаду мене, його тіло притискалося до мого, коли він обережно мив мої закривавлені руки над раковиною, делікатно проводячи великим пальцем по свіжих ранах, щоб очистити їх. Він поцілував мене в потилицю і підвів до стільця, щоб нанести мазь і загорнути мої долоні в марлю. Ще однією річчю,

яку я не любила, було те, що мене доглядали, але я викопувала у них нові рани, щоб знову обмотувати їх марлею. Я так уважно і пильно вивчала його риси, поки він опікувався моїми руками, що якби вони не були загорнуті в тисячу шарів тканини, я б провела пальцями по його високому носі, темних бровах і товстих губах.

Він розгладив зморшки на моїх забинтованих долонях і кинув на мене болісний погляд. "Важко все це відчувати і тримати в собі, не маючи жодних засобів для звільнення. Я не можу сказати тобі, щоб ти це контролювала чи зупинила це, але чи можу я допомогти тобі знайти вихід, щоб ти не завдавала болю тому, хто мені дорогий?"

Його слова викликали гарячий рум'янець на моїх щоках.

Мені було боляче, коли я це робила, але це було менше, ніж те, що я відчувала, і цей тимчасовий фізичний біль витягнув мене з глибшого емоційного болю. "Я робила це так довго, що забула, як зупинитися. Іноді важко заземлитися і не піддаватися своїм почуттям, Кіл, я відчуваю так багато, занадто багато, що нікого не буде в живих в цьому королівстві, якщо я звільню їх", - зізналася я, опустивши очі на перев'язані руки, ковтаючи важку грудку правди.

Його рука погладила мене по потилиці. "Ми знайдемо спосіб, як не дати тобі вчинити геноцид, - сказав він, розсмішивши мене. "І не дати тобі завдати шкоди. Є достатньо тих, хто хоче зробити саме це, це несправедливо, що ти на додачу до всього є власним злом. Біль не може перемогти біль, Сноу, давай знайдемо щось інше, що це зробить".

Його слова приголомшили мене, він мав рацію. Я випросталася і вирівняла свої риси, слабкість не дуже добре виглядала на мені. Я не любила показувати цю сторону нікому, особливо тому, хто стояв переді мною. "Мал є..."

Знаючи хід моїх думок, він перебив мене: "Вперта жінко, перестань відштовхувати мене цими методами, я знаю тебе достатньо, щоб бачити їх наскрізь".

Він стояв, набираючи мені ванну, недовірливо сипав всередину всілякі солі та аромати, кидаючи на мене погляди, що підтверджували його слова.

"Я не чайний пакетик", - сказала я, піднімаючи свої міцно замотані руки. "Цими руками я можу хіба що побити тебе". Він зайшов надто далеко, загорнувши їх, як військові рани глибиною в дюйм, такий драматичний адриятинин. Мал мав рацію, він справді здійснює багато галасу.

Я зробила крок назад, коли він зняв піджак і почав згортати рукави своєї обтислої білої туніки. Він м'якими кроками наближався до мене, дражнячи мене посмішкою. "Я не такий жорстокий, любя, щоб залишити тебе в біді".

Я похитала головою. "Вперше ти побачиш мене голою не для того, щоб відмитися, цього я не дозволю". Я хотіла, щоб він приєднався до мене у ванні, а не давав мені її, як пораненій дитині.

Він розстебнув комір. "Як мені вперше побачити тебе голою?"

Я затамувала подих. "Червоне мереживо і, можливо, під тобою, над тобою, перед тобою. Ти зрозумів, про що я."

Він засміявся і на мить заплющив очі. "Там я бачив тебе голою в червоному мереживі, зверху, знизу і спереду. Тепер ти хочеш, щоб тебе ще й роздягли?" - дражнився він, граючись пасмами мого волосся, накручуючи їх на пальці.

Я схрестила руки на грудях в знак опору, а він посміхнувся, як дурень. "Вибач за грубість, любя, - сказав він, нахилившись до мене через плече і простягнувши руку, щоб розстебнути мою сукню. "Я повинен був запропонувати, враховуючи твій стан".

"Самовдоволенний вилупок", - пробурмотіла я, а він розсміявся через шкіру моєї шиї. Коли останній гудзик розстебнувся, він провів пальцями по моєму хребту, перш ніж відірвати його від шкіри, не зводячи з мене погляду, навіть коли сукня впала до моїх ніг, залишивши мене голою. Бинти приховували мої руки достатньо для того, щоб можна було назвати мене легко одягненою.

"Можеш дивитися, я ж казала, що я не сором'язлива червоношкіра дівчина".

Він провів пальцем по моїй скроні. "Я думаю, що найбільш роздягненою я бачив тебе лише зі словами". Він швидко глянув між нами і на моє тіло. "Хоча мушу визнати, я помилявся, вважаючи, що це було найкраще оголення, яке я бачив".

Я ляснула його по плечу, і він засміявся. Я більше не могла приховувати вплив цього звуку на мою шкіру, колючість і змінений темп серцебиття, що змістився в моїх грудях. Все, про що я могла думати, це його тіло на моєму, його губи на моїх. Я хотіла, щоб він мав мене, як би він цього не хотів.

"Кіл?"

"Так?" - розгублено відповів він, витріщившись на мене з насолодою.

"Якщо я скупаюся в холодній воді, ти будеш тиждень їсти сніг з моєї ложки".

"Тремтяча загроза", - сказав він, провівши пальцем по моїй руці і зрозумівши, що я справді тремчу. Занепокоєння охопило його обличчя. "Я не хотів, щоб ти налякалася, давай заведемо тебе всередину".

"Справа не в холоді, а в тобі", - безсоромно сказала я.

Він зупинив свій рух і так зачудовано дивився на мене, що його райдужна оболонка замерехтіла, наче сонячні блискітки над найчистішою водою.

"Досить витріщатися".

Він обхопив моє обличчя рукою, притискаючи своє чоло до мого. "Досить змушувати моє серце шалено битися".

Я була гола, вкрай стурбована, мокра і в дюймі від того, щоб роздягнути його догола, щоб він дав мені більше, ніж ванну. За винятком тієї маленької згоди. Тож я глибоко вдихнула, так глибоко, як тільки могла, щоб вгамувати розчарування, і прочистила горло. "Моя ванна."

Він потер долонями мої руки, відходячи. "Тепер тобі холодно".

"Ні, все ще ти."

Він посміхнувся і прикусив губу, показуючи на ванну.

Мої руки звисали по краях ванни, щоб тримати загорнуті руки сухими, голова відкинута на спинку, тепло води завжди глибоко розслабляло мене. Кіліан взяв табурет і сів поруч зі мною, його погляд все ще змушував мене тремтіти. Він повільно провів руками з милом по моєму волоссю, його пальці так делікатно масажували шкіру голови, що мої очі закотилися від задоволення.

"Бляха, у тебе руки просто божественні. Ти не думав про зміну професії?"

"Масажувати жінкам голову? Ні, але я візьму до уваги твою пропозицію".

Я штрикнула ліктем в його бік, навколо попливли мильні бульбашки. "Жінки? Які жінки? Жінка, я, в однині."

"А, - насміхається він на низьких тонах, пускаючи бульбашки мені на щок. "Ревнуєш?"

"Залиш мене, це ненадовго".

Я побачила, як змістився його пульс і згас вираз обличчя. "А що буде потім? Чи не будеш ти тоді ревнувати, я знаю, що буду".

"Кохай її, Кіл", - ледве прошепотіла я, ковтаючи сльози. "Переконайся, що той, хто прийде за мною, кохатиме її, я не хочу ревнувати через скороминуще бажання. Зроби так, щоб мої ревності були варті того, щоб їх мати".

"Як ти можеш просити мене про це, коли тобі так тепло в моєму серці? Уяви мене з кимось іншим, коли навіть я не можу".

У мене не було відповіді для нього, лише слова, які змусили б його сперечатися зі мною.

Він сполоснув мені волосся і мовчки сів біля мене, дивлячись, більше схоже на погляд, яким дивляться на зірки.

Я нахилилася вперед, поклавши руки на коліна, так близько до нього, так близько, що весна розквітла сьогодні втретє. "Можливо, лише можливо, одного дня ти задивишся на мене до смерті, ти, адриатичний виродку".

Він посміхнувся, цією божевільною посмішкою, якби він не збирався дивитися на мою смерть, він би посміхнувся мені до неї. Він провів великим пальцем по шраму на моєму обличчі, його присутність не турбувала мене, але чомусь він став важким, коли він повільно провів пальцями по боках шраму. "Нічого не можу вдіяти, тільки бачити тебе рідко впродовж дня - цього замало. Я хочу побачити якомога більше в деталях. Мені здається, що кожного разу, коли я тримаю тебе на руках, ти можеш розтанути, як сніг, від мого дотику, подалі від мене".

"Я тану, моє джерело, тому що ти занадто теплий", - сказала я, і він затих. "Але я ніколи не відійду від тебе".

Він наблизив своє обличчя до мого. "Ти розхитуєш мене, жінко", - дихав він мені в губи. "Коли ти говориш те, що думаєш, ти розхитуєш мене". Він ковзнув рукою до моєї шиї, його великий палець простежив решту шраму, моя шкіра піднялася від дотику його грубих пальців, я відчула, що не можу дихати, і з мого рота вирвався подих. Моє прискорене серцебиття злегка зрушило воду у ванні, коли його рука повільно спустилася до моїх грудей. "Моя слабкість", - сказав він, кінчики його пальців торкнулися мого соска, а потім простежили решту вигину грудей, перш ніж його голова опустилася вниз і присмокталася до них з такою силою, що я здригнулася від накопичення екстазу. "Хто б міг подумати, що від цього мої коліна підкошуються сильніше, ніж від будь-якого монстра чи страху".

"Я думала, ми домовилися про це. Не те, щоб я скаржилася."

"Мені не потрібні поцілунки або мій член всередині тебе, щоб задовольнити мою жінку", - пробурмотів він між поцілунками, які проводив по моїй шиї, поки його рука рухалася, доторкаючись до моїх грудей і розминаючи їх.

Він застогнав від задоволення, і я підняла забинтовану руку, щоб приховати свій стогін. Він потягнув мою руку вниз. "Я хочу почути тебе, це було б для моєї частини задоволення".

Його пальці гралися з моїми болючими грудьми, і їхній центр затвердів від цього руху. Коли його рот зайняв їхнє місце, його рука рушила далі вниз по моєму животу, вниз по стегну, перш ніж повернутися назад до нижньої частини живота, вимальовуючи лінійні кола і лінії. Карта дражнілок.

"Кіліане, боги", - стогнала я чи благала, можливо, навіть молилася.

У відповідь його рука опустилася до мого серця, і я здригнулася від дотику. Мої кінцівки розкинулися, віддаючись хвилеподібному задоволенню, що розливалось по всьому тілу, а моє дихання стало його слугою. Пальці болісно повільно кружляли по моїй чутливій шкірі, і я глибоко застогнала.

Іншою рукою він схопив мене за підборіддя, змушуючи зустрітися з його домінуючим поглядом, перш ніж його голова опустилася нижче, присмоктуючись до моїх грудей, змушуючи мене шипіти від насолоди. "Я не думаю, що коли-небудь забуду цей звук, твій звук", - прошепотів він над моєю зморщеною шкірою.

Я прикусила нижню губу, щоб контролювати дихання, обхопила його шию руками і поклала голову йому на плече. Він поцілував мою маківку, вушну раковину, ніжно пощипуючи, а потім моє плече. Вібрації тепла охолоджували мою шкіру.

"Ти знала, що я можу зберігати емоції всередині себе?"

"Як би мені не подобався... урок, - видихнула я в штани, поки він лизав стовпчик моєї шиї, - прибережи його для того часу, коли ти не збираєшся викладати мені інший".

Він розсміявся над моїми губами, поцілувавши їх ледь-ледь, і я відчула електричний струм від цього поцілунку всюди. "Я хотів сказати, що це було б корисно. Знаєш, вночі".

Я трохи заплакала від розчарування. "Та пішов ти."

"Дами вперед", - сказав він, занурюючи палець глибоко в мене, повільно просуваючи його туди-сюди. Його великий палець дражнив пульсуюче місце, малюючи кола. Я вкусила його за плече, намагаючись приглушити свій стогін, він продовжував повільно і глибоко, а потім занурив другий палець всередину.

Недостатньо, ледве-ледве. Я хотіла, щоб він був всередині мене.

"Бляха, Сноу, ти б мене так добре взяла". Його дражнилка відгукнулася ще однією ласкою на моїй шкірі, я відчула, як міцніше притискаюся до нього. Його губи злегка вигнулися в усмішці над моїм вухом, знаючи, що кожне слово робить зі мною.

Його рухи ставали все жорсткішими і грубішими, інша рука, що лежала на моєму плечі, пестила мою спину. Він тримав мене в своїх обіймах, поки я повільно розпадалася на частини, розбиваючись у своєму задоволенні. Він болісно провів губами по шкірі мого плеча, потім по вуху. Його тепле дихання ще на крок наблизило мене до тієї межі.

Моя рука впала на його руку, м'язи сильно напружилися, коли я рухала стегнами, щоб відповідати руху його рук.

Його губи посмикнулися в усмішці на моїй шиї, перш ніж він м'яко вкусив мою шкіру. "Смачно, так смачно. Можу посперечатися, що ти така ж солодка, як нектарин". Він поцілував болюче місце, і я задихнулася, повітря потрапило в мої легені надто швидко і не в повній мірі.

Я відчувала, як напруга наростає в моєму серці, бажаючи звільнення, коли він продовжував звивисто входити в мене. Я стогнала знову і знову, поки не залишилося нічого, окрім як закликати всіх богів і їхні небеса між ними.

"Моє ім'я, я хочу чути, як ти стогнеш від мого імені, коли я змушую тебе кінчити".

"Кіл... Кіліан".

"Хороша дівчинка. Ось так."

Я міцно обхопила його руками, відчуваючи, як насолода наростає всередині мене, і відпустила, посилаючи іскри, що летіли в мій погляд. Я задихалася, поклавши голову йому на плече. Він тримав мене так, пальці ніжно погладжували мою спину, м'які поцілунки через плече, шепіт дражнілок, ніжні слова пестоців, поки моє дихання не нормалізувалося.

Він поцілував мене у вуха і прошепотів: "Гадаю, небеса повинні тобі подякувати за те, що я повернув тебе на шлях богів".

Я ляснула його по плечу, відходячи від нього. "Я ненавиджу тебе."

"Невже?" Він сміявся і сміявся, аж поки його сміх не відлунував у моїх вухах, і це було єдине, що я могла пам'ятати. Його сміх був таким же пружинистим, як і він сам. Я хотіла його тільки для себе, щоб ніхто, крім мене, не чув його. Щоб розквітли мої сезони темряви до світла і тепла.

"Я хочу тебе", - пробурмотіла я, ще не приходячи до тями від того, що сталося. У всьому винні його дражнилки, все, про що я могла думати, це про нього, похованого глибоко в мені.

Його рука обхопила мою шию, і він притулився лобом до мого чола. Потемнілі очі і шалений подих. "І ти навіть не уявляєш, як сильно я тебе хочу - я хочу чути, як ти стогнеш моє ім'я з чимось ще моїм всередині тебе. Я насолоджуватимусь цими моментами так повільно, що ти благатимеш мене більше, ніж богів". Вібрація його гарчання на моїй шиї розсилала колючі поштовхи по всьому тілу, а внизу живота знову з'явилося тепле відчуття. "Присягаюся, цього не може статися, і ти це знаєш".

Я застогнала, відкинувши голову назад. "Проклинаю богів за ту мить, коли погодилася на ці слова".

"Ні, серденько, ти ще подякуєш їм".

"Обіцянки призначені для того, щоб бути порушеними".

Він насупився. "Не моя. Якщо ти колись і будеш моєю, то тільки тоді, коли ти знатимеш мене всього, а не тільки того, кого ти бачила тут. Я не з тих, хто отримує вигоду з ситуації, я не хочу жалкувати, якщо зроблю тебе своєю", - продовжував він. Він не знав, що мене це не хвилювало, він вже зробив мене своєю, з того дня в Аринті.

"Боже, скільки протоколу", - сказала я, відходячи від нього і занурюючись далі у воду.

"Я просто не хочу тебе засмучувати, люба, я не буду трахати тебе заради цього. Якщо я це зроблю, то тільки тому, що ти моя".

Засмутили мене? Чому зараз мова йшла про те, щоб мене засмутили? "Чому ти думаєш, що засмутиш мене?"

Він глибоко вдихнув і встав, поцілувавши мене в маківку, а потім схопив рушник і зробив знак, щоб я встала, не відповідаючи на моє запитання. Я звузила на нього очі, але зробила, як він сказав. Він обхопив мене під пахви і витягнув з ванни так, ніби я була зроблена з пір'я, а не з важких кісток. Обережно опустивши мене вниз, він зняв рушник, щоб витерти моє тіло, залишивши мене повністю оголеною перед собою. Він витер мені спину, потім передню частину тіла, поцілував груди, а потім спустився нижче по животу, поклавши ще один поцілунок туди, ще один в серцевину і по одному на кожне зі стегон.

Його руки блукали по моєму підребер'ю, де проглядалися шрами на спині.

"Вони все ще турбують тебе?" запитала я.

Він зітхнув, поклавши лоб мені на живіт. "Вони ніколи не турбували мене, турбує покидьок, який їх зробив".

"Він постраждає за них".

"Я чув, що ти зробила з ним, з його сім'єю".

"Подивися, на що я здатна - наскільки я здатна викликати ненависть".

"Ти знаєш, що мені це не подобається, але я також не ти, і не мені тебе судити". Він ще раз поцілував мій живіт і став обличчям до мене. "І не той, хто дозволив би цій тварині дихати після того, що я почув того дня".

Я вже й забула, що він там був. До моїх вух підкралося деяке збентеження. Після того, як я побачила, як Кай і Мал стримують його, мені захотілося проковтнути себе. Я ненавиділа те, що він почув.

Його палець обвів шрам на моєму плечі з часів Кіркволла. "Чому ти не вилікуєш їх?"

Хвиля розчарування накрила мене. "Ти так сильно їх ненавидиш?" Де вони такі потворні?

Він зітхнув, хитаючи головою. "Я не можу любити те, що нагадує мені про твій біль".

Полегшення. Я поцілувала його руку. "Вони теж моя сила".

Він поцілував мене в лоб у відповідь. "Ти сильна, люба, тут, - сказав він, показуючи на моє серце, а потім на голову, - і там. Не нагадуй собі, як ти повзла, щоб вижити, але як ти піднялася з цього виживання. Неси тріумф своєї перемоги, а не тих, хто намагався тебе знищити".

Я міцно затигнула його куртку. Його медовий рот мучив мене. "Досить, я вже твоя. Досить мене зачаровувати, виродку".

Він поступово посміхався, дражнячи мої губи великим пальцем. "Ти закохана в мене, темноволоса міс?"

Я насупилася. Він обізвав мене всім, що було в словнику. "Жахливо, пане розумник". Нахилившись до нього, я дотягнулася і шльопнула його по сідницях. "Поправка, містер тугий зад".

"Небеса і сім пекл", - застогнав він, відкинувши голову назад. "Дай мені терпіння, про яке ще ніхто не просив".

"Небеса і сім пекл, - сказала я, як і він, - нехай він піддасться моїм чарам".

"Ти нечестива жінка", - звинуватив він, з силою витираючи рушником моє волосся.

"Зав'яжи це, будь ласка", - попросила я, вовтузячись із зав'язкою халата, з руками, перев'язаними бинтами. Можу заприсягтися, що він зробив це навмисно.

"Краще не треба. Так все одно виглядає краще", - сказав він, нахиливши голову до моєї розстебнутого халата, і я вдарила його розчіскою.

"Ти не маєш на це права, пам'ятаєш все те лайно, що ти співав мені хвилину тому?"

Він засміявся і повільно та несильно зав'язав мені халат, поки я знову не вдарила його.

Надворі сутеніло, Кіліан розташувався в кутку моєї кімнати і дивився, як я розчісую волосся, з втомленим і виснаженим виглядом. Він стояв на варті майже дві ночі без сну і допомагав ховати Семюеля. Я не була присутня на похороні, який вони організували, я не заслуговувала бути там, але коли я буду там, то це буде кров'ю тих, хто спричинив його смерть, кров'ю мого батька, що проллється на мій меч на його честь, а потім я благатиму про прощення для Семюеля і відправлю його на небеса, де він заслуговує на відпочинок. Зі смертю Семюеля в моїх руках моя тарілка стала нестерпно важкою для рівноваги. Мені потрібно було стільки всього зробити, розкопати батькову криницю брехні і таємниць, а тут ще майже два тижні до відправки в Адріату без найменшого уявлення про його плани, і, що ще гірше, я була захоплена чоловіком, який був не просто чоловіком. Той самий ідіот, який був готовий перетворитися на живого мерця, бо хотів дивитися на мене вічно. Не звичайним поглядом, а таким, що підвищував мою температуру настільки, що я пітніла. Це було дуже прикро.

"Небеса Нубіля, йди або трахни мене, інакше виріж це". Він навіть не змигнув на моє розчарування, окрім поступово зростаючої посмішки на його сміховинно-вродливому обличчі.

"Така нетерпляча і така нужденна, моя *дахаара*. Сподіваюся, ти залишишся такою. Це мене дуже збуджує."

Мені не подобалося, що він дражниться чи грає в якусь гру, випробовуючи моє терпіння. Він не знав, що я була безсоромною. Я б сама зробила перший крок, роздяглася б і розірвала його на шматки, пообіцявши або не пообіцявши.

"Виродку, твоя ліва рука буде дуже заздрити твоїй правій протягом наступних кількох тижнів".

"Я амбідекстр, люба, це означає, що ти заздритимеш моїм обом рукам".

Я розвернулася і жбурнула в нього близько сотні гребінців і шпильок, поки не задихалася, а він не почав реготати зі своєї тугої дури.

Після кількох спроб умовити Кіліана відпочити, він уже здався, коли з'явилися Мал і Нія і потягли його до своїх покоїв. Він дивився з тугою, ніби ми не побачимося з ним довіку, коли його виводили, цього смішного чоловіка.

Існують люди, що добре використовують обидві руки – амбідекстри

Щойно напівмертвий дух відійшов, прийшла Пен, щоб принести мені сукню, яку Морін вибрала для балу Сонцестояння. До балу, про який я зовсім забула, залишався лише день. Подія, яку я ненавиділа, яку я перенесла лише для того, щоб образити пам'ять моєї родини. Завтра була б тринадцята річниця їхньої смерті, але мій батько танцював навколо люстр і набивав живіт цукерками, поки інші прислуговували йому екзальтовано.

"Ну, - скривившись, сказала Пен, поки ми обидві вивчали пристосування, яке бабця вибрала мені для носіння. "Принаймні, це не смішний жовтий чи зелений кольори".

Шари мережива, туле, майже спідниця, яка здавалася п'ятою, рукави-труби, що розширювалися приблизно на два фути, декольте, що піднімалося майже до щелепи, яке могло б зробити монахинь і монахів нескромними. Тепер, коли я побачила це в більш яскравих деталях, я б без жодних питань взяла зелену або жовту сукню.

"Пен, присягнися, що розірвеш його, спалиш, а потім попросиш королівського художника намалювати попелом середній палець, щоб подарувати Морін на прощання".

На мить вона закліпала, майже приголомшена. "У рамці... чи просто полотно?"

"Все, що тобі заманеться".

"Що ти одягнеш?" - запитала вона, знімаючи образливу сукню з вішалки. "Якщо ти підеш голою, дозволь мені, будь ласка, привітати матір перед тим, як мене повісять".

"Чи не піддалася ти сильній спокусі, коли побачила весільну сукню моєї матері в її покоях?" Це була олімпійська сукня, одна з найкрасивіших, які я коли-небудь бачила. Проста біла шовкова бальна сукня, що щільно облягала тіло і спускалася до товстих шарів і спідниці з туле, довгі рукави, обрізані від бюста, оголювали плечі, як крила зоряних духів. Я завжди змушувала матір приміряти її, щоб я милувалася її красою і нею.

"Так, я часто дістаю її, щоб помилуватися, білий шовк сяє. Вона буде фантастично виглядати на вас, гарна думка", - сказала вона, перш ніж піти до швейної майстерні.

Коли вона повернулася, то радісно підстрибувала від своєї знахідки. Сукня не була пошкоджена, але я збиралася її трохи перешити. Пен мало не розплакалася на моє прохання, але все ж таки зробила, як я сказала.

Весь ранок замок вібрував у русі і гудів підготовкою до святкування балу, на який, як зазвичай, мій батько поклав би всі свої багатства, щоб підготуватися. Він дуже любив вихвалитися перед усіма, особливо перед іноземними емісарами, своїм тридцятирічним правлінням. Бал сонцестояння, непотрібне свято, щоб вітати прийдешню зиму. Раніше ця пора року була благословенням їхнього бога, але, побачивши, що вона стала більше тягарем для їхніх земель, ніж перевагою, дедалі більше людей вирішили відмовитися від святкування, вважаючи зиму радше прокляттям, аніж благословенням. Королі підтримували традицію більше як святкування свого правління, аніж чогось духовного. Концепція була навіть не найгіршою частиною свята: всі мали бути одягнені в біле, що символізувало сніг, їсти білі солодощі і танцювати навколо прикрашеної білим хвойної ялинки цілу ніч.

Кай увійшов до моєї кімнати, одягнений у білосніжну уніформу, яка, судячи з його обличчя, не подобалася йому так само, як і мені. "Пен змусила нас усіх одягнутися, як мерців, вона повинна аплодувати собі за роботу, я все одно виглядаю хвацько", - вигукнув він, кружляючи навколо. Він і справді виглядав хвацько і гарно.

"Ти павич, ти знаєш?"

"Гарний павин." Він вивчав мене: "Виглядаєш краще, як серце?"

Я не могла відповісти, моє мовчання, здавалося, пропонувало йому мою відповідь.

"Скоро поїдемо додому, ще пару тижнів, тістечко. Все це закінчиться. Лорди стають в чергу один за одним, як тільки ти складеш присягу, ми рушимо до Адріати. Асйорд буде тушкуватися в їхньому кінці, а Адріата зустрине їхній кінець".

Я посміхнулася і кивнула йому, перш ніж попрямувати до гримерки, хоча тепер у моєму серці лежав камінь. Пенелопа закрутила моє волосся на потилиці і поклала мені на голову золоту корону, прикрашену червоними рубінами, а також відповідний набір великих сережок, це була весільна корона і прикраси моєї матері. Я вже виглядала завершеною, але червоні рубінові прикраси і корона не були головною принадою, мамина сукня сиділа на мені досконало. Я повірила Пен на слово, що виглядаю більш ніж прекрасно, а потім натягнула на руки довгі рукавички, щоб приховати кілька клятв, які я дала на крові.

Кай витріщився, як дохла риба. "Збери свої очі, вони тобі знадобляться ще деякий час".

"Виглядаєш чудово, тістечко, як завжди".

Ми вдвох попрямували до зимового саду. Інші троє мали чекати на мене біля входу до бальної зали, я хотіла спершу побачити маму, Ерен і Тору.

Кай зібрав для мене три червоні троянди, які я поклала замість старих, покладених минулого разу. Ще один рік, ще одне сонцестояння я провела, розмовляючи в нікуди, а тепер до їхніх могил. Моє серце плакало і продовжувало сильно калатати, але я не була впевнена, що саме воно відчуває; гнів, любов і помста були сплутані в такий клубок. Зараз я була не порожньою, а навпаки, моя посудина переповнилася до такого рівня, що не тільки перекинулася, але й затопила все навколо. Перш ніж вони змогли переповнити мене, я повинна була силою волі закрити їх.

Щороку в цей день я дозволяла собі загадати бажання. "Востаннє, боги і небеса, будь ласка, нехай це все буде кошмаром, нехай я прокинуся в їхніх обіймах і почую їхні голоси навколо себе. Будь ласка", - благала я їх.

І, як і щороку, боги і небеса заборонили це бажання і цієї ночі.

РОЗДІЛ 39

СОНЦЕСТОЯННЯ ТА СОЛОДОЩІ

Кіліан.

Відтоді, як мені розповіли про цей безглуздий бал, мене не покидала тривога. Ще одне місце, де вона буде оточена небезпекою, ще одне місце, де вона може показати себе достатньо небезпечною, щоб знову спровокувати батька. Якби мене попросили, я б тримав нас обох у її кімнаті до дня угоди, до того моменту, коли вона попрощається з нами.

"Може, хтось із нас піде і пошукає її? Вона вже давно мала б бути тут, - сказав Мал, ходячи взад-вперед по коридору.

Ми мали зустріти Сноу та Кейдена біля входу до зали, але вони затрималися довше, ніж планувалося. Обоє були достатньо сильні, щоб захистити цілий замок, тож моя тривога не була надто сильною, незважаючи на слова Мала. Але я шкодував, що не залишився з нею раніше і не дозволив Кейдену взяти чергування, щоб супроводити її до нас. Я вже подумував порушити і цю обіцянку, коли вона сиділа, спокійно розчісуючи своє чорне шовкове волосся, сильно спокушаючи мене взяти її на руки і змусити стогнати моє ім'я голосніше і сильніше, поки не розвидніється новий день.

"Вона прийде", - сказала Нія, здивовано дивлячись у масивні вікна, промені смутку тіннями кружляли навколо її грудей. "Сьогодні роковини їхньої смерті, вона поїхала відвідати їх першою".

Я взяв обличчя в руки, як я міг забути, зимове сонцестояння було днем, коли на Асйорд напали і вбили її сім'ю, тринадцять років від сьогоднішнього дня. Разом зі смертю Семюеля вона все ще оплакувала їхню смерть, всіх тих, кого вона любила найбільше, життя, несправедливо забрані у них і у неї.

Нія стояла і посміхалася в бік коридору, привертаючи і нашу увагу. З'явилася Сноу, одягнена в чорну сукню, з рубіновою короною на голові, вона виглядала дивовижно, справді як королева. Її краса сяяла, випромінюючи силу воїна, як у королеви, її очі були сумні, але вкриті яскравими сонячними іскрами. Вони були схожі на сонце, для мене вони були сонцем.

"Тепер я відчуваю себе дурнем, я думав, що вимоги до одягу були білі?" Мал побурчав, і всі розсміялися.

"Я думала, що для тебе це звичайна справа, Мале?" запитала Нія.

Брат розгублено моргнув. "Що таке?"

"Почуватися дурнем".

"Дуже смішно, Нія, наступного разу я скажу тобі зникнути посеред океану".

"Спокійно, спокійно, діти", - покликав Кейден, обійнявши їх за шиї. "Заходьте всередину, я не хочу, щоб моє обличчя більше ні на мить не зникало".

"Я хочу, щоб лише один з вас пішов за мною. Я не вовчиця, щоб вести вас усіх за собою", - сказала Сноу.

Я зробив крок уперед, і всі погодилися, щоб я залишився з нею на варті. Лише ми вдвох залишилися в коридорі, чекаючи на початок урочистостей, але мої ноги не підкорялися. Натомість я стояв і милувався усім її виглядом: короною, червоними губами, аж до останнього шматка чорної сукні.

Вона присунулася до мене і постукала мене по носі, як я до цього робив їй. "Моя весна", - сказала вона, грайливо схиливши голову. "Тобі дуже личить біле".

"Моє серце", - відповів я, нахилиючись, і поцілував її в шию, а потім у плече. Мені подобалося чути, як вона задихається під моїми дотиками. "Чорний - це і твій колір теж. Але гола ти була ще кращою".

Її посмішка зникла. "Може, я не прийду, я все одно не хотіла приєднуватися до них. Я думала про меншу урочистість, де були б тільки я, ти і менше одягу. Бажано в різних місцях і в різних позах".

Її жарт змусив мене зареготати від сміху. Я провів великим пальцем по її вогненно-червоних губах, як мені хотілося розмазати цей колір. "Ти не зламаєш мене, люба. Я солдат, навчений не потрапляти в пастки, особливо в такі легкі, як твоя краса". Мої руки перебирали її волосся. "*Маа марох мааля оморя*".

Її брови насупилися. "Яким новим прізвиськом ти мене нагородив?"

Я простежив за її зморшкою між бровами, її сердитий вираз обличчя завжди викликав у мене посмішку. "Моя чорнява красуне".

Вона провела рукою по голові. "Мені казали, що це досить зловісний колір для волосся".

Я провів рукою по її руці. "На мій погляд, він дуже гарний". Вона й гадки не мала.

Вона уважно вивчала мене, її риси обличчя змарніли, а рука опустилася на бік, ніби мої слова не були їй до душі. "Я попереджаю тебе, не закохуйся в мене, Кіл. Твоє серце занадто гарне, щоб його розбити, любий". В її голосі не було ніякого дражнення, але їхня серйозність не турбувала мене, так само як і попередження. Було надто пізно, завжди було надто пізно, відтоді, як я переступив поріг Асйорду, відтоді, як побачив її на випробуваннях, а може, навіть задовго до того.

"Воно твоє, роби з ним, що хочеш. Роби зі мною, що хочеш, якщо я зламаю твоє, я заслуговую на найгірше".

Вона коротко посміхнулася, але посмішка не протрималася й секунди. "Вже думаєш про те, щоб стати на мій бік?"

"Я завжди був не на твоїй стороні, боюся, що й досі не на твоїй, люба. Доля жорстока, дуже жорстока".

Вона зробила маленький крок назад і важко ковтнула, не бажаючи зустрічатися зі мною поглядом. "Я створила цей рецепт катастрофи. Я не повинна була заохочувати це далі".

Я скоротив відстань між нами, притулившись до її обличчя. "Якби ти цього не зробила, це вбило б мене, ніколи не знати, що я відчуваю, що я..."

Її рука закрила мені рот, не даючи закінчити речення. "Не треба, будь ласка. Не кажи цього. Я не можу цього чути", - благала вона, хитаючи головою. Видихнувши довгий заїкаючий важкий подих, її обличчя ненадовго перекошилося в легкому плачі, перш ніж вона зробила тремтливий вдих і знову підняла на мене погляд. "Невже це не може тривати ще якийсь час, стільки, скільки нам залишилося? Я не хочу, щоб після цих слів у мене закрутилася голова і я уникала тебе. Я хочу, щоб ти був поруч зі мною так довго, як тільки зможеш". Вона важко проковтнула: "До того, як... до того, як я тебе втрачу".

Втратити тебе. я втрачу її. "Все, що захочеш, люба". Я був жебраком у милості жорстокої долі.

Вона поклала голову мені на груди, міцно обійнявши мене, так міцно, що її пальці впилися в мою спину. Я відчував, як вона бореться з собою в голові, доля була справді жорстокою, жорстокішою, ніж вона могла собі уявити. Ми обоє залишалися так деякий час, дуже довго. Повністю заглиблені в себе і розсіяні в своїх думках, ледь помічаючи, що до нас наближається Мал.

"Так, брате?" запитав я, і Сноу підняла голову з моїх грудей за вказівкою на брата.

Він вивчав нас обох, його увага найбільше затримувалася на мені, і в його власних тінях промайнув смуток, напевно, він читав по моїх неспокійних тінях. "Твій батько стає неспокійним. Кай каже, що це стригучий лишай, але його тіні кажуть, що це через тебе".

Ми втрюх посміялися з його жарту, але Сноу так і залишилася міцно притиснутою до мене.

"Ви двоє плануєте всю ніч так триматися один за одного? Треба було залишитися у своїй спальні."

"Марно, він відмовляється зі мною спати і навіть цілуватися, якщо вже на те пішло. Змусив мене погодитися на угоду, якби я йому дозволила, він би попросив, щоб це було в письмовому вигляді і з підписом", - поскаржилася вона, надувши губи.

"Пробач йому. Його почуття праведності - це його друга шкіра".

Я зітхнув на їхні зауваження. "Я стою прямо тут, розумієте?"

"Це тільки мені здається, чи його розчарування дуже приємне?" - сказала вона, ігноруючи мене.

"Відкрила для себе найбільший дар природи, який я бачу", - відповів Мал і підняв руку, щоб поплескати по долонях з нею.

Як я і очікував, кожна голова в сліпучо-білій залі повернулася, коли вона йшла до її центру, її вбрання виділялося, але вся увага була прикута до її присутності. Зі стелі звисали кристали, схожі на сніжинки. У повітрі літав білий пил, схожий на сніг, несправжня магія. Гості в білому вбранні заповнили залу і розступилися, коли Сноу пройшла на поміст, що нагадував цитадель посеред святкування. Багато хто вклонився і привітав її, коли вона підійшла до помосту, де сидів її батько, одягнений у все біле, як і решта присутніх. Його дружина, Морін, і двоє інших дітей були відсутні з його боку, вони все ще страждали від отрути, яку використовувала Сноу.

"Батьку", - привіталася вона, вклонившись йому.

Очі Сайласа розширилися майже від жаху, коли він побачив її. Вона носила лише чорну сукню, а не вбила ціле село молодняка, її батько мав свої драматичні звичаї, зрештою, він був сумнозвісним асйордським королем.

"Це..." - він почав підбирати слова.

"Мамина весільна сукня? Справді, твоя пам'ять працює краще, ніж я думала", - відповіла Сноу. Мої очі підскочили до неї, майже нагадуючи від здивування очі її батька.

Тіні Сайласа закружляли в гніві і проблиску болю, якого я раніше в ньому не бачив. "Що ти з нею зробила?" - вимагав він, майже скалічений пам'яттю - пам'яттю про свою дружину.

"Просто пофарбувала його в той колір, в який воно мало бути, якби знала, що йде в смертельну пастку, коли виходила за тебе заміж", - відповіла вона, прямуючи до подіуму поруч із батьком.

Її слова здалися йому такими ж болючими, як і мені, і тепер його охоплювало лише почуття болю. Сноу справді зуміла поранити свого батька, але чи був це добре продуманий удар? Здавалося, вона думала, що батько не піклується ні про неї, ні про інших, але я бачив, як він переживав емоції, яких вона не відчувала і не бачила від нього. Він добре приховував їх; іноді вони ховалися так далеко за його домінуючими почуттями гніву, образи, нудьги і розчарування, що часто були не більше, ніж хвилинною цяточкою. Чи любив він свою королеву?

"Де твоя чарівна відьма, тату? Поклич її, поверни її з мертвих знову, ти вже робив це одного разу", - провокувала Сноу, не пропускаючи жодного удару.

"Я попереджав тебе занадто багато разів, чи не так? Не пхай свою голову в мої справи".

Вона прицмокнула язиком. "Як я можу, коли твої справи такі смачні".

"Післямак буде гірким, молода трояндо", - погрожував він тоном, близьким до крику.

"Тоді я пожену його медом". Вона повернулася до нього на своєму місці. "Як ти це зробив, приніс її з того світу? Твої друзі з пекла допомогли?"

Її батько розчаровано скривив обличчя, важко випнувши груди від гніву. "Так", - суворо відповів він, зруйнувавши спробу Сноу домогтися поблажливості.

"Чорт забирай, познайом мене. Мені треба декого звідти забрати. Солоденький татко перший, напевно, перевертається у своїй могилі з часів твого перебування на троні, старий змії вдруге помре від шоку", - вигукнула вона.

Їхня розмова, дякувати богам, обірвалася навпіл, коли Еліас і його батько встали, щоб привітати короля і принцесу. Під нашими ногами утворилася крига. Не знаю, чи зміг б я вчасно проскочити між ними.

"Ваша Величносте." Блискучий лорд Вензора вклонився поруч з Еліасом. "Мої вітання зі святом і поздоровлення з вашим шлюбом, принцесо." Еліас не підняв очей, щоб зустрітися з поглядом Сноу, його тіні показували, що він був ображений і розгніваний, вона не розповіла мені, як вони розійшлися, я лише знаю, що це закінчилося його розбитим серцем.

"Дякую, Іваре", - незадоволено відповів Сайлас.

"Я очікую від цього союзу великих переконань, сподіваюся, що переваги переважають ті жахи, які пережила ваша дочка і багато хто з вашого народу".

"Так і буде", - суворо відповів Сайлас. "Воля Асійрда, це моє королівство. Я не зроблю нічого, що могло б зашкодити справі мого життя і кровній спадщині".

"Звичайно", - обережно відступив він. "Ви маєте рацію."

"Бали і зарозумілість роблять тебе чоловіком, а не правим, Іваре, - сказала Сноу, і вся увага кисло звернулася до неї. "Він король, і це робить його найнеправильнішим з усіх. Я б почекала з привітаннями ще трохи".

Він зиркав між нею та Сайласом, не знаючи, кого боятися більше, а їхні тіні стрибали довкола. "Я сподіваюся, що все пройде гладко, Ваша Високосте".

Вона коротко хихикнула. "Ти багато чого очікуєш, просто молися, щоб мій батько дотримався своїх обіцянок. Або не виконає, і те, і інше було б тобі на користь, чи не так?"

Батько різко повернувся до неї і прошепотів собі під ніс: "Сноулін Крігборн, я попереджаю тебе востаннє".

Двоє вензоріанців відступили назад і розбіглися, а третій виступив уперед.

"Ваша Величносте", - привіталася літня жінка, що стояла наступною в черзі, а потім упівголоса звернулася до Сноу. "Ваша Високість".

Сноу відкинулася зі свого місця у зловісній посмішці, наче їй щойно принесли розвагу на тарілочки. "Малено Грасмер, якому сторожовому псу пекла Каліго ми завдячуємо тим, що знову випустили тебе на волю?"

Я ледь не розсміявся, ледве стримавшись, опустивши голову, щоб приховати сміх. Її батько дивився на неї широко розплющеними очима, безглуздо описувати, наскільки він був злий і незадоволений нею.

Вона коротко посміхнулася до Сноу з прихованим гумором. "Я бачу, твоя дражлива поведінка залишилася, це завдяки олімпійській крові в тобі, вони були блазнями в кращому випадку".

Сноу, на їхній подив, хихикнула над дуже образливим уколом. "Глазуровані яєчка Кріга, хіба ти не маленька Малена? Нагадай, хто це був? Олімпієць, який розбив це крихітне серце? А, так, Аларік Драва. Образи гризуть, але тобі краще знати, ти ж живеш уже скільки, два століття?"

Безмовна і ображена, вона з огидою подивилася на неї, а потім звернулася до свого царя. "Сайласе, я навмисно прийшла попросити тебе про хвилину. У Грасмері неспокійно, кілька наших кораблів не повернулися з останніх експедицій".

Він поворухнувся на своєму сидінні, обережно зиркнув на доньку, перш ніж звернутися до неї. "Зустрінемося в залі засідань після урочистостей, Малено, тобі нема про що турбуватися".

Нещастя одягнуло її. "Цього разу було п'ятнадцять кораблів, Сайласе, втретє за місяць. Сталь, техніка, не кажучи вже про сотні загиблих солдатів, двоє з яких мали прибути з Врамметена", - проштовхувала вона, і тепер занепокоєння накрило її, як хвиля.

Сайлас кинув ще один погляд на дочку і підвівся, щоб піти разом з Маленою. Чи поглибився розрив із Соларією до такої міри?

"Не йди, я скоро повернуся", - попередив він її.

Її обличчя потеплішало, в бурштинових очах з'явилася якась забава, дивне задоволення. "Я б нізащо не пропустила твого повернення, тату, йди ганяйся за своїми кораблями". Вона знову нахилилася вперед до Пані, пустотливість була написана на її обличчі. "Передавай потойбічному світу привіт від мене, як тільки пси Кереса повернуть тебе назад".

Її батько відкашлявся і кинув на неї погляд, перш ніж спуститися до жорстоко ображеної жінки.

Коли вони пішли, цікавість взяла гору, і я опустився на коліна поруч з нею і запитав: "Твій опікун і вона були разом?"

Вона пирхнула і похитала головою. "Ні, вона ганялася за ним по колу, як тільки він переступив поріг Асйорду, дуже наполегливою була ця жінка. Коли Аларік сказав їй, що віддає перевагу компанії інших чоловіків, вона сказала, цитую: "Я можу працювати з цим".

Я трясся від сміху разом з нею, і цей непідробний звук так легко розрізнити моїм вухам.

Лорд за лордом стояли там і вітали її. Більшість з них, на мій подив, виражали повагу, інші - страх, не схожий на переляк, а треті - ненависть, що переходила за межі неприязні, десь між образою і бажанням вирвати їй серце. Асйорд був дивним в певному сенсі, вони не боялися і не ненавиділи її за те, ким вона була створена, вони ненавиділи її за те, звідки вона прийшла. Чому дріб'язковість так панувала над їхніми життями? Але з іншого боку, дріб'язковість і жадібність були одружені на світанку успіху інших.

Через деякий час Сайлас повернувся на своє місце з суворим занепокоєним обличчям і затуманеним тінню. Невже конфлікт між ними та Соларією став настільки гострим, що дійшло до війни?

"Неприємності в замерзлих небесах?" запитала Сноу майже задоволено.

"Не твоя справа".

Вона хихикнула. "Ні, це не моя турбота. Це все твоя турбота".

Вона підперла лікоть збоку свого сидіння, тримаючи голову піднятою, за півмиті до того, як заснути. Її очі закочувалися щоразу, коли хтось виходив на сцену, їй було нудно до смерті, і не треба було читати її тіні, щоб зрозуміти це.

Лорд Аринту прийшов привітати нас, і Сноу нарешті знову підбадьорилася. Вона виглядала трохи приголомшеною, не такою, якою я завжди бачив її з ним.

"Ти організував приголомшливе святкування, мій королю, але центром загального подиву є твоя прекрасна дочка. Тим не менш, я вітаю тебе", - сказав Альбіус. Він не виглядав наляканим королем, хоча його коментар не був компліментом. Альбіус і Сноу були більш ніж дружні, вони були союзниками, одними з багатьох, яких вона, безсумнівно, залучила на свій бік, але, на відміну від них, він, здавалося, не потребував особливих переконань, щоб приєднатися до неї. Я задавався питанням, чи дійсно вона збирається використати карти, які тримала в руках. Чи зробила б вона це, будучи на троні, колись моєю королевою? Хіба вона не присягалася знищити нас?

"Обидва виробили мої, тож я приймаю ваші вітання", - з гордістю промовив Сайлас.

Я благав себе не говорити нічого, що могло б його розсердити, але зрозумів, що боги і небеса, здається, втратили до мене прихильність, коли вона засміялася так сильно, що музика стихла, і вся кімната звернула на неї увагу, перешіптуючись між собою про принцесу.

Вона прочистила горло. "Будь ласка, продовжуйте, не зупиняйтеся через мене, мені просто дуже подобається цей цирк, ось і все", - сказала вона, все ще сміючись. "Коли стільки клоунів в одній кімнаті, можна тільки сміятися, чи не так?"

І лорд, і її батько були приголомшені її коментарем. Мою увагу привернула тінь лорда, його обличчя застигло у вибаченні та провині.

"Будь ласка, відвідай Аринт після одруження, Сноу, ми будемо дуже за тобою сумувати", - сказав він їй перед тим, як попрощатися, але вона не відповіла. Здавалося, між ними щось сталося, ніщо інше не пояснювало її холодної реакції. Минулого разу ми поїхали раніше, ніж очікувалось з Аринту, щось сталося?

Я знову нахилився до неї. "Що сталося, люба, я думав, що він тобі сподобався?"

"Він мені все ще подобається, Кіл, він просто виявився одним з тієї ж самої зграї". Розчарування - в її голосі бриніло розчарування.

Групи і групи відвідувачів приходили вітати протягом декількох годин, Сноу встала і попрямувала до виходу.

"Ми не закінчили", - сказав її батько.

"Ти - ні, Морін і напівкровки також ні, але я - так. Насолоджуйся тим, як пестять твою гордість, навіть богам важко змити кров убивства зі своїх рук, можливо, це заспокоїть всі гризоти. Компенсація за те, що горітимеш у пеклі Каліго, - сказала вона, спускаючись сходами.

"Я не планую їхати туди найближчим часом".

"Всі наймогутніші королі вмирають, перевір могилу свого батька, все пташине лайно там повинно переконати твою реальність".

Він грубо засміявся. "Ти більше не побачиш мене таким, я про це подбаю. Я поховаю тебе ще до того, як посивіє моє волосся".

Слова її батька повзли по моїй шкірі, ненависть і підлість з них виповзали назовні.

Сноу лише зберігала забавний вираз обличчя, і якби я не знав, що у неї на серці, зацеміло від цих слів, я б повірив у це. "Така впевненість, - посміхнувшись, подумала вона. "Оскільки я не погрожую, то зроблю невеличке попередження, безкоштовно для того, хто мене породив. Якщо ти хочеш дотримуватися цієї заяви, то я буду спати з відкритими очима. Ти маєш радіти, що твоє розчарування тішить мене більше, ніж

твоя смерть. Уяви, якби я пролила цю отруту на твій одяг. Це було б до біса цікаве видовище. І, любий батьку, ти б не захотів жити з моїм духом, який би переслідував тебе до божевілля". Вона підняла келих за нього і спустилася сходами вниз.

Сноу явно погрожувала йому, вона нагадала йому, ким він є, людиною. Його погляд ковзнув на мене, і його розчарування зросло вдвічі. Ми залишили темні і густі тіні гніву, настільки, що вся стеля кімнати була заповнена ними.

Недбало, наче батько щойно не вивергнув найогиднішу форму ненависті, вона попрямувала до столів з їжею і набила щоки та руки їжею. Її увага була прикута до кімнати, поки вона поїдала м'які цукерки з білою пудрою, вивчаючи присутніх і злегка погойдуючись у такт музиці.

"Яке видовище".

"Так і є, бачив б ти це, коли я була молодшою. Воно було набагато більше, можливо, Асйорд таки хитається", - відповіла вона, ледь не поперхнувшись їжею.

"Я говорив про тебе, моя маленька ненажерко", - прошепотів я їй на вухо.

Вона зупинилася, проковтнула і витерла рот рукавичкою, як маленька дитина. "Я приєднаюся до танців, можливо, ти вважатимеш, що це мені подобається більше, ніж їсти", - сказала вона з насмішкою і кинула мені решту цукерок. Очевидне непорозуміння, я вважав її гарною в усьому, що вона робила, особливо коли вона їла.

Взявшись за руки з Фресєю, вони танцювали веселу джигу доти, доки не захекалися і не втомилися, і не впали одне на одного, більше не роблячи кроків, а лише погойдуючись на місці в такт стрибкоподібній музиці.

"Вона стає дуже неспокійною в ці ночі, я досі не розумію, як я не знайшов її сьогодні, коли вона бігала лісом", - сказав Кейден, наближаючись і хапаючи їжу з-за моєї спини. "Ущипни мене, вона навіть танцює".

"Чому вона це робить?" запитав я. Він ніколи не був зі мною близьким, але я все одно запитав його.

"Тієї ночі вона вижила, бо мати сказала їй тікати, і відтоді вона не зупиняється, її слова - це спусковий гачок для Сноу", - зізнався він. "Колись це було лише кілька разів на тиждень, а потім все почало спрацьовувати: спогад, можливо, згадка про ваш рід, чорна сталь, потім стало гірше, іноді вона зачинялася у своїй кімнаті, не витримуючи вигляду місяця. У неї не забрали життя, як у її брата і сестри та матері, у неї забрали її життя. У пастці, і вона могла тільки тікати". Він повернувся до мене обличчям. "Вона все ще в безпеці, інакше вона не була б тут сьогодні, чекаючи, щоб вийти заміж за вашого короля".

Я не міг собі уявити, що вона пережила тієї ночі. Жінка, яка стрибала під музику, була тією, хто пройшов через все це і навіть більше, моя провина перед нею наносила укол за уколом. Я не заслуговував на те, щоб хотіти її, мати її. Як я міг нагадувати їй про ту ніч і ті жахіття, які вона пережила і переживає донині, а вона дозволяла мені кричати, дратувати, сперечатися, торкатися і втішати її. Я ненавидів себе за те, що забув, ким я був і що зробив мій народ.

"Не варто недооцінювати те, що вона тримає в собі, моя сім'я постраждала від рук її батька, якби не вона, він був би вже мертвий, ніхто не зможе втримати її, коли вона зустрінеться з вашим королем, Кіліан. Ти не бачиш її планів щодо нього", - додав Кейден, перш ніж піти.

Він мав рацію, тільки тому, що Сноу змінилася навколо мене і Мала, це не означало, що її почуття до Адріати або її короля зникли - її помста не зникла, це було те, що тримало її подалі від мене, те, чому вона не хотіла чути моїх слів. Моє серце мало свою відповідь, але мій розум зтягнуло туманом.

Я ледве міг орієнтуватися у власних думках. Так загубившись у своїх думках і словах Кейдена, що Сноу вислизнула з моїх очей. Паніка охопила мене, коли я метався між натовпами, кутами залів і столами з їжею. Я не міг втратити її, не зараз, не так. Минули довгі хвилини пошуків, моє серце калатало від тривоги, я шукав її всюди, і перш ніж я попрямував попередити інших, я помітив завісу на балконі і її постать, що миготіла за нею. Моє серце мало не зупинилося.

"Ти все ще хочеш мене вбити, я думав, що ми змінили наші позиції?" запитав я, все ще задихаючись від хвилювання, але вона лише здивовано подивилася на мене. Я підбіг до великого балкона, де вона стояла, і обійняв її, переконуючись, що вона справжня, що мій розум не зрадив моєму хворому серцю. "Не йди так, Сноу".

Вона піднялася на пальці ніг, щоб знову поцілувати мене в підборіддя. Такий невинний жест, який залишив мене абсолютно враженим. Сховавши голову мені в груди, вона тихо промовила: "Мені просто потрібно було піти звідти, повітря ставало задушливим".

Повітря не було задушливим, вона тремтіла, наче хотіла злетіти у спринті, наче хотіла втекти кудись далеко і надовго. Це був тринадцятий рік її нічних кошмарів, і ось вона майже переживала їх знову, ще одну ніч сонцестояння і з адріатами, які оточували її, один навіть тримав її на руках. Я тримав її. Усвідомлення вразило мене, і я відпустив її, відсторонившись. Вона насупилася і рухалася швидше за мене, схопила мою куртку і потягнула мене назад до себе, міцно обхопивши руками мою талію.

"Я не казала забиратися геть, ти, адріатичний виродку, чи не так?" - прошепотіла вона між нами.

Я поцілував її в маківку, що пахла квітами, і в ту мить мене справді вразило, що я можу її втратити. Відчуття її волосся, ритм її дихання, точне золото її райдужок, точний звук її слів, вібрація її сміху... було надто багато, щоб запам'ятати, а у мене було так мало часу.

"Потанцюй зі мною", - сказала вона, простягаючи руку. "Я хочу поставити галочку в списку всього, що ми з тобою робили".

Я переплів свою руку з її рукою і міцно притиснув її до себе, коли ми погойдувалися під тиху мелодію, що долинала зсередини святкування. Вона підняла голову, сердито дивлячись на мене. "Яка жінка навчила тебе танцювати?"

Я поцілував її в чоло. "Моя мачуха. А хто з чоловіків навчив тебе танцювати?"

Її голова притулилася до мого коміра. "Мій брат. Я наступала йому на ноги, а він розгойдував мене цілий день".

"Ти сумуєш за ним."

Вона важко ковтнула, її очі опустилися додолу. "Жахливо. Як ти думаєш, вони коли-небудь пробачать мені? За те, що я жила, коли вони померли".

Я не міг стримати тремтіння в голосі. "Тобі нема за що прощати, ти не зробила нічого поганого". Її думка, що це її вина, ранила мене болючіше, ніж рана.

"Я нічого не зробила, це саме те, що я зробила неправильно".

Мої очі опустилися від правдивості того, що вона відчувала. "Ти була дитиною і ти вижила, якщо твої близькі могли б чимось пишатися, то це тим, що ти вижила".

"Якби не я, можливо, тут була б Тора чи Ерен. Це було б краще, вони б знали, що робити, вони завжди були кращими за мене. Я повинна була померти", - вона поперхнулася.

Вони зламали мене, її думки. "Не треба, благаю тебе. Не думай так".

"Я навіть не пам'ятаю, - сказала вона, знову поклавши голову мені на груди. "Їхні обличчя, вони або розмиті, або... обгорілі. Деякі слабкі спогади я маю про їхні найгірші дні, а іншим я навіть не можу повірити, тому що вони здаються такими щасливими, ми ніколи не були щасливими, і я, можливо, це вигадала. Того дня в Аринті я була дуже засмучена, майже знову оплакувала її. Коли я побачила її, я побачила її такою ж, якою вона була колись, без туману, розмитості чи крові. Я ніколи не відчувала себе більш щасливою і спустошеною водночас".

Як мало я розумів її болю. "Пробач мені".

Вона підняла голову. "Не треба, якби я бачила її трохи довше, я б не хотіла прокидатися, я б не хотіла прокидатися".

"Їм найбільше пощастило, що їх любили так, як любили їх ти".

"Вони були всім, що в мене було, Кіл, зрештою, незважаючи на все, що сталося, я все ще мала сестру, яка змійкою забиралася зі мною в ліжку, брата, який цілував мене в чоло на ніч, матір, яка заспокоювала мій біль. Я прокидалася заради них, і коли вони пішли, я хотіла піти з ними, натомість вона зв'язала мене обіцянкою життя - життя, якого я не хотіла. Хоча я не самотня, я відчуваю себе самотньою. Навіть гірше, ніж самотньо, тому що тепер мені доводиться тримати всі свої почуття в курсі того, що я можу втратити ще більше. У мене є Нія, Аларік, Кай і... так багато іншого, і, - вона глибоко вдихнула, - ти, я можу втратити тебе і Мала, цього смішного ідіота з гарним волоссям".

Я зупинив наш крок. "Дякую."

Її брови повільно піднялися. "За що?"

"За турботу, за те, що розповідаєш мені всі свої думки, за те, що відкриваєшся мені, за те, що дозволяєш обійняти тебе, за те, що дозволяєш тримати твоє серце. Дякую тобі."

"Мені це не подобається, - прошепотіла вона, переводячи подих. "Це схоже на прощання. Я не хочу, щоб мені про це нагадували. Тебе у мене так мало, що останнє, про що я хочу думати - це прощання".

Я притулився чолом до її чола. "Я не заслуговую на тебе, Сноу. Цей егоїзм, ця жадібність, потреба... це відправить мене прямо в пекло".

"Ти зробиш мені велику послугу, якщо не залишиш мене там саму".

Вона пирхнула першою, а потім і я, поки ми обоє не впали в напад сміху.

"Досить на сьогодні. Відпочивай. Ти виграла сьогоднішню битву."

Вона кивнула, і ми вдвох пішли до її спальні.

"Як ти можеш це робити? Нія сказала, що майже не відчуває в собі магії".

"Я — воїн з першого роду, який тренувався ще до того, як розквітло моє благословення". Я обійшов кімнату і запалив кілька свічок, як вона завжди робила. Вона ненавиділа темряву, а я ненавидів те, що я був темним. "Якщо тобі щось знадобиться, я буду за дверима".

"Ти мені потрібен", - сказала вона, зупинивши мене. Вона невинно вказала на своє волосся. "Мої шпильки. Допоможи... будь ласка."

Чи то тріпотіння її дражливих вій, чи то те, як вона похитувалася, чи то погляд, який вона кинула на мене, чи то те, як вона прикусила губу, але я був близький до того, щоб благати богів пощадити мене і забрати мене. Вона була вся моя, але я не міг володіти нею. Мені не вистачало її стогонів насолоди, її почервонілих щік від приємної втоми, бадьорого звуку мого імені на її вустах.

Я взяв її за руку, і вона повела нас до комода з великим срібним дзеркалом. Вона сіла прямо мені на коліна, і я прошипів на контакт. "Зла жінка".

"Що ти маєш на увазі?" Вона повільно зняла свої довгі рукавички, під якими було кілька чорних стрічок з клятвами. Кожного разу, коли я бачив стрічку, мене стискало в грудях, але я утримувався від того, щоб щось сказати.

Я зняв з неї корону, поклав її на комод, потім важкі сережки, а вона тільки й робила, що дивилася на мене. Вона була до болю красива, я не міг зосередитися. Я почав знімати діамантові шпильки одну за одною, а її чорне шовковисте волосся розсипалося по плечах, перетворюючи мою роботу на тортурі. Я провів пальцями по її волоссю, намагаючись випрямити його, і її очі заплющилися.

"Домовились".

Вона скривила свій вогненно-червоний рот. "І губи теж."

Я глибоко вдихнув, дивлячись на м'яку плоть. "Зла жінка".

Вона посміхнулася і потягнулася через стіл за ганчіркою, і я відчув, як вона здригнулася, застигнувши перед дзеркалом. Я знав, що це одна з тих речей, які вона ненавиділа. "Якою ти мене бачиш, Кіл?"

Я зрозумів, що вона ненавиділа не дзеркала, а те, що вони відображали. А потім я зненавидів, чому вона бачила те, що бачила. "Я бачу тільки тебе. Я не можу порівняти тебе ні з ким іншим".

Її очі загубилися у своєму відображенні. "Я бачу темряву... і жах".

Я не хотів, щоб вона бачила себе такою, якою, на її думку, її бачили інші, або такою, якою її змушували бути інші. Я пригорнув її до себе і обережно спробував витерти червоний колір з її губ, хоча мені подобався цей колір на ній. "Ніхто не є лише світлом, люба, це був би такий марний світ світла".

"Я все одно не хочу, щоб ти бачив мене такою".

"Я живу, щоб бачити тебе такою", - сказав я, відкидаючи її волосся назад, щоб поцілувати в плече. "Ти - нічне небо, яке я так відчайдушно хочу намалювати. Глибока печера, в якій я б сховався в безпеці. Тінь притулку в палочке літо. Дим каганців, який ніколи не був теплішим на смак. Найкрасивіша темрява". Саме темрява, а не світло, створювала сяйво.

Вона розквітла сонячною посмішкою, і я розтанув. "Я ніколи раніше не хотіла, щоб чоловічі губи говорили мені гарні слова більше, ніж поцілунки".

Я відкинув пасмо волосся назад. "Ніколи раніше мені не хотілося бачити, як ці губи кривляться в такій прекрасній усмішці, більше, ніж цілувати їх".

Вона зітхнула. "Я все ще хочу поцілувати тебе більше".

Я посміхнувся. "Я теж."

"Це було для драматичного ефекту".

Я кивнув. "Так і було."

"Ми були романтиками".

Я притиснувся губами до її губ, і вона зітхнула. "Ми були романтиками."

Її груди несамовито здійнялися. "Це було зовсім не незручно".

"Анітрохи." Я провів пальцем по її ший та плечах. "Як ти будеш катувати мене далі?"

"Моя сукня", - сказала вона, стоячи. "Оскільки ти любиш мене роздягати".

Я зробив довгий розчарований видих. "Жахлива жінка".

Я почав розв'язувати шнурівку на спині, і вона повільно відшаровувалася від її тіла, падаючи до її ніг. Вона залишилася в найтоншій, найкоротшій сукні, яку коли-небудь бачили мої очі. Вона нічого не приховувала, хіба що підкреслювала її груди та їх твердий центр, який потребував мого дотику. Занадто загублена, щоб звернути увагу, вона сіла мені на коліна, і в мене почала паморочитися голова.

Її пальці простяглися, досліджуючи мої груди, а потім піднялися до шиї. Нахилившись до мого вуха, вона прошепотіла: "Мені здалося, що я відчуваю там щось гостре".

Бляха. Я вчепився руками в її стегна, щоб не дати їй ворухнутися. "Жорстока жінка".

Вона обійняла мене за шию і притиснулася своїм чолом до мого. "Так, але ти теж жорстока людина".

Я міцно обійняв її, притиснув до своїх грудей, поки ми не почали дихати в одному ритмі. Мої руки повсюди слідували за її тілом. Я хотів запам'ятати кожен вигин і впадину. "Я б тебе зжер".

Вона посміхнулася і поцілувала мене в перенісся. "Ти вже це зробив."

РОЗДІЛ 40

ВІЙНА ТА СОЮЗНИКИ

Сноулін.

Одягнувши форму, я попрямувала на звичні щотижневі зустрічі. Спостерігати за тим, як його риси обличчя розгадують мої плани, було моєю індульгенцією на цей день. Батько міг би докласти всіх зусиль, щоб не пустити мене на ці зустрічі, але Нія завжди була поруч і представляла мене, не пропускаючи жодної інформації. Сьогодні він нарешті побачить мене знову, і його любляча дупа, можливо, нарешті наповниться радістю.

"Король Магнус послав найманців, Брогмерський лорд мав рацію, і тепер я боюся ще більше, ніж раніше. Якщо Магнусу довелося вдатися до такого рішення, це означає, що щось не так, страшенно не так. Те, що вони шукали, знаходиться в храмі на півночі, в селі Содарт. Я вирушив на північ до села разом з найманцями, щоб увійти до храму і знайти те, що ховає твій батько. Ти марно побоювалася. Якщо я не повернуся, вирушай на північ, всі відповіді будуть на півночі." - Сем.

Лорди оговталися від несподіванки моєї присутності швидше, ніж я думала, і, вмовившись на стільці та поклавши ноги на стіл для нарад, я намалювала для них широку посмішку. Серед них були Селдрік, Себастьян, Альбіус і Фрея, Малена була відсутня. Рогатий евідмон нарешті відійшов від мого батька.

Алекс Касмір підійшов до мене в поклони. "Ваша Високосте, гадаю, ми повинні подякувати вам за те, що ви зробили в Брогмері. Я не мав ані найменшого уявлення про те, скільки торговельних операцій зупинив попередній лорд і якій злочинній діяльності він дозволяв прослизати повз нас".

У куточках мого рота з'явилася посмішка, і я кивнула. "Будь ласка. Це те, що зробив би будь-який інший добрий асйордієць, щоб захистити свій народ і землі".

Він зважував мої слова. Його теж обдурив колишній лорд Брогмера, пошив у дурні. Асйордці не любили, коли з них робили дурнів. Цей конкретний дурень був братом Реніка і моєю додатковою послугою. Присяга все ще горіла на моїй руці. Весло номер п'ять лягло на моє прохання, поки його брат кипів від втрати, тамуючи страх переді мною, обидва під присягою на крові, обидва висіли на тоненьких ниточках мого милосердя.

"І Модр теж", - сказала Фрея, кинувши мені підморгнути. "Асйордці - люди з високими цінностями і мораллю, дозволити такому створінню жити на нашій землі було помилкою, яку ми, як рада, повинні були запобігти. Ми повинні вибачитися перед жителями Брогміра і перед вами". Вона злегка вклонилася, на її обличчі з'явилася легка посмішка. Влада їй пасувала, вона була найкращим доповненням до її нової впевненості. Фрея разом із Себастьяном розіграла роль ображеної моєю поведінкою, щоб не виявляти упередженості, яка могла б викликати підозри.

"Бріск теж", - сказав лорд. Весло номер шість, куплене на кошти, отримані від моєї незвичайної дружби з осінньою королевою, - він теж тепер на моєму боці.

"Ми теж дуже вдячні", - кивнув з посмішкою Івар Вензор.

Еліас спостерігав за взаємодією в напруженій концентрації, його очі мерехтіли в якомусь усвідомленні.

Увійшов батько, його очі забігали туди-сюди, помітивши мою присутність. Він прочистив горло, намагаючись попередити мене про мою негідну позу. Тортури були різними, але найжорстокішими були неповага і непокора мого батька. Я бачила його розчарування від того, що він не отримав від мене жодної реакції. Він убив Сема, щоб

розлютити мене, він убив людину, яку я любила, щоб катувати мене, і йому це вдалося.

"Моя команда вирушає на асїордські острови менш ніж за годину, тож давайте швидко завершимо цю справу?" запитала я, перериваючи їхню важливу і цікаву дискусію про чудову якість риби, виловленої у Вензорі протягом останніх тижнів.

Всі вони, і він також, насупилися й похмуро подивилися на мене. Любий батько тримав мене подалі від соларіанських вандалів і рейдерства з причини, яку Семюель відкрив мені перед смертю. Зрештою, у них дійсно були прямі наміри тримати мене подалі від них. Судячи з різкої різниці в реакціях присутніх у залі засідань, більше половини з них точно не знали, що планує їхній король. Сем натрапив на слід мого батька, а я - на слід Меланти. Її реміснича схема простежувалася в одному конкретному місці, в Аслайні, зокрема, в крихітному селі біля храму Содарт. Велика несподіванка, чи не так? Зрештою, ці дві події були якимось пов'язані, і я була на відстані короткої подорожі від того, щоб отримати свої відповіді.

Я не була адриатичним емпатом, але я знала, як перевірити кімнату, як і очікувалося, їхні реакції були як чорне чорнило на білому полотні, надзвичайно відверті, дуже мало хто знав, дуже мало хто з них не був лордом. Тиран був захоплений своїми таємницями, чи це був страх перед відмовою і непокорою Зимового Двору?

"Це не обговорюється, генерал Мореган вже займається ними, ти не поїдеш на Асландію, це наказ", - сказав батько спокійно, майже незворушно. Неправда, я була впевнена, що він дуже хотів зарізати мене.

"Боже, боже, з яких це пір хтось відмовляється від вкрай необхідної допомоги? Соларійці ростуть масами, а ти можеш відпустити стільки воїнів зі своєї східної фортеці, батьку. Напевно, Морегану потрібна допомога?" Ховатися від нього більше не було моєю турботою, я хотіла, щоб він знав, що його таємниці тепер були лише частковими таємницями, гра була відкритою, його черга ходити.

Його очі розширилися в напіврозгубленості й усвідомленні, щелепа стиснулася так міцно, що вся кімната почула тріск і скрегіт його вишуканих зубів. Прямо під моєю ногою, відпусти мене або дай мені розкритись.

"Бачу, ти добре поінформована, - спокійно сказав він, - дуже добре, ти можеш піти до вандалів, інший капітан супроводжуватиме тебе зі своєю командою, занадто велика небезпека, щоб наражатися на неї так близько до вашого весілля, - продовжував він, незручно озираючись між кімнатами. Не так, як планувалося, але я все одно поїхала б з його благословення, навіть якщо б це було лише ввічливим проханням і перевіркою його реакції, я все одно поїхала б, незважаючи ні на що. Він повинен бути впевнений, що я не знайду відповідей, але він не знав, що тільки ще більше заінтригував мене.

"Я проведу її, - перебив Еліас. "Після того, як вона повернеться до Тенебросе, я поїду до табору Морегана, це був мій маршрут у будь-якому випадку".

Мій батько погодився без подальших коментарів, і я підвелася, щоб вийти, не бажаючи більше затягувати цю справу, до того ж, я не дуже любила проводити ночі в Аслайнах. Асландці розповідали страшні історії про снігову істоту, яка їсть селезінку. Ерен місяцями клявся нам, що бачив таку істоту під час подорожей з батьком. Ми йому не вірили, але він ніколи не брехав, він був надто чесним для свого ж блага.

"Звідки ти дізналася про військові форти?" нарешті запитав Еліас, порушуючи мовчанку, поки ми прямували до стайні.

"Так само, як я знала про соларійців, серафимів, адриатів і багато іншого. У мене є свої джерела."

"Я був одним з них?" - холодно запитав він. І коли він це зрозумів - щойно зараз, чи ще з часів Арінта?

"А що, якби ти це зробив?" Його повіки закліпали, сильний удар з мого боку, він виглядав ображеним. "Але це ніколи не було просто так, ти це добре знаєш, тому досить прикидатися, що мені боляче. Ти мій друг, Еліасе, і я дуже цінуюю це, тож пишаюся цим. Це дуже рідкісне явище". Еліас був зовсім не схожий на свого батька, я провела багато досліджень, перш ніж вирішити, яким шляхом я піду з Вензором. Еліас принесе користь, коли займе свою посаду. Я вірила у нього, тому й стала такою схожою на нього. Коли живеш серед демонів, вчишся розпізнавати святих.

"Ти справді намагаєшся зупинити його, - обережно озирнувся він навколо. "Справді скинути його з трону, справді захопити Асйорд".

"Ти побіжиш до нього з цією інформацією?"

Він замислився, мовчки. "Ні, я твій боржник".

"Це не так, і ти це знаєш, Еліасе, капітане п'ятої гвардії, солдат, який не вбиває. Ти цінуєш життя, тому не зробиш цього". Це була рідкість, такі, як він, були справді рідкістю.

Він стояв, приголомшений моїми словами. "Як ти плануєш його зупинити?"

"З розумом, наполегливістю та армією".

"Адріати?"

"Ми це з'ясуємо. Я хочу знати, чи будеш ти на моєму боці, якщо це станеться?" Вензор не підтримував мого батька і ніколи не підтримував, таке впливове місто дало б мені найбільші важелі впливу, враховуючи, що Грасмер все ще був у мене під ногами.

Він насупився на мою пропозицію. "Сноулін, я - асйордієць, я..."

"Немає вибору між життям і смертю, ти або за живих, або з моїм батьком", - перебила я.

Він провів пальцем по волоссю, весь такий засмучений. Я розуміла його сумніви. "Тобі знадобиться багато людей на твоєму боці".

"Мені не потрібно нікого залучати на свій бік, я і є сторона, всі інші просто приймають розумні рішення".

"Чи буде для тебе щось значити, якщо я виберу життя?"

"Так, це означало б, що я не помилялася щодо тебе. Це означало б, що твій борг переді мною сплачений".

Його очі застигли від моїх слів, і він уважно вислухав усю мою серйозність, перш ніж злегка схилити голову. "Тоді я тобі обіцяю".

Моя посмішка стала ще ширшою, і я кивнула на знак подяки. І ось так само незабаром моє сьоме весло лежало на держаку, готове здійнятися в повітря за моєю командою.

Він попрямував збирати свою команду і готуватися до подорожі, дозволивши мені просіяти свої думки і почати шкодувати, що погодилася на його супровід, в моєму мозку вже вирував грім, мені не потрібен був ще й торнадо. Першим обличчям, на якому зупинився мій погляд, було обличчя Кліана, який втупився в Еліаса. Ця божевільна ямочка на все обличчя, така відверта риса, що не давала йому змоги приховати свою злість.

"Хороші новини чи зовсім погані?" Я дражнила трьох здивованих ідіотів і свою злу срібнооку змію. "Що ж, у вас немає іншого вибору, окрім як вислухати обидві. У нас є благословення на подорож, але він поїде з нами разом зі своїми людьми", - пояснила я, вказуючи на Еліаса. "Ходімо? Ти зможеш милуватися ним всю дорогу".

Кіліан підійшов до мене, поки всі збиралися в дорогу. Я була розлючена на цього дурня, дуже розлючена. Його рука лягла на мою шию, притягуючи мене в свої теплі обійми. Його рот торкнувся моєї вушної раковини, і я відчула дроз, що пробігла по моєму хребту.

"Привіт, моя мила лиходійко", - тихо прошепотів він.

Я закотила очі. "Привіт, майбутній євнух".

Він відкинув голову назад і похмуро хихикнув, тремтячи від задоволення. Якби я ще трохи подивилася на витягнуту шию або на щелепу, яка розтинала повітря, я б облила слиною себе і його. Я прикусила губу, важко ковтаючи, і зробила спробу похмуро відійти, але його міцна рука схопила мене за зап'ястя, крутнувши на місці, як голкою, і притиснула прямо до його грудей для ще одних обіймів. Його руки дражнили кожен сантиметр моєї спини. Тоді я зрозуміла, чому коти одомашнилися - він міг би одомашнити мене як завгодно, якби це означало, що мене пеститимуть, як він.

"Не сердься, моє маленьке звірятко, якби я залишився вчора ввечері, то не було б ні ранку, ні іншого дня, якщо вже на те пішло".

Я нахилилася і злісно шльопнула його по ідеальній дупі. "Не говори так, ти, брехливий, садистський виродку. Ти заводиш мене, а потім чекаєш, що я буду тушкуватися від власного розчарування?"

Він так ласкаво нахилив голову, дивлячись на мене згори вниз, що я мало не впала в його обійми. Я б так і зробила, якби він не кивнув і не сказав: "Так".

Я прикусила губу, і на моєму обличчі з'явилася загрозлива посмішка. "Тоді, можливо, я відвідаю Еліаса. Він дуже чекає і ніколи не очікує цього від мене".

Його хватка ослабла, і він відсунувся на дюйм, темні повіки похмуро опустилися, вивчаючи мене, а верхня губа злегка сіпалася в явному гніві.

"Що?" запитала я, нещиро кліпаючи в'ями.

"Молодець, думаю, тобі вдалося вперше в житті змусити мене ревнувати".

На моєму обличчі з'явилася посмішка. "Справді? Тоді ми квити, я більше не злюся", - сказала я, поплескала його по грудях і відійшла, не забуваючи похитувати стегнами трохи більше, ніж зазвичай. Я знала, що роботу зроблено добре, коли він розчаровано зітхнув, що перейшло в тихий стогін.

Зима стала нестерпно суворою, сніг здіймався стінами заввишки в метр уздовж головної дороги Асіорда, якою користувалися чиновники, змушуючи нас відчувати себе в пастці, оскільки єдиними видимими шляхами були той, що був попереду, і той, який ми залишали позаду. Всі затихли, особливо наша команда, навіть мої люди напружено трималися поруч з Еліасом, наче не могли довіряти власним товаришам.

Ми прибули до Содарту, найвіддаленішого асландського села, що лежало найближче до решти території Крігборну. Невеличке скупчення будинків стояло прямо на схилі гір, масивних, непривітних велетнів морозу та магії. Вони випромінювали ту основну магію, яка більше не оточувала Асіорд, первісну. Кажуть, що асландці все ще володіють первісною магією наших предків, але вони ніколи не наважувалися і навіть не прагнули влади чи панування над Асіордом. Вони тихо оселилися на найгрубішому клаптику землі, запропонували більше з дрібниць, ніж думали, але процвітали на своєму власному клаптику. Цікаво, чи знали вони про мого

батька, вбивцю королівства, чи знали вони про мене, чудовисько з легенд? Їхня віра теж була первісною, ніяких священних книг, ніяких оповідей про інших богів, лише чисте обожнювання і відданість Крігу. *Хіль, мій любий Хіль, Кріг*. Бог, тільки один бог, Кріг.

Вся атмосфера змінилася з часу мого останнього візиту, дерев'яні будинки були млявими і порожніми. Між ними голосно свистів вітер, повз нас проходило кілька літніх асйордців з похмурими обличчями. Ці люди страждали від рук соларіанців, але за рахунок власного короля.

Моя увага привернули люди похилого віку, які сиділи біля величного напівзруйнованого храму на головній площі села, приховані великими хвойними деревами та гірськими скелями. Вони опустили на коліна і тихо шепотіли молитви, міцно заплющивши очі. Враховуючи, наскільки непрактичною була віра тут, вони виглядали як єдині віруючі, що залишилися в усьому Асйорді. Між їхніми долонями була затиснута тонка сіра книга, Книга Ейрліса, найтонший священний манускрипт у королівстві. Про що молилися ці люди? Ходр був просто ще однією вкритою сніговою кіркою пусткою, а Кріг... що ж, він був просто ще однією самовдоволеною історією.

"*Ner Krig't khôlda, zel Hodr khôlin*", - привіталася я старою асолтською мовою, наближаючись до них зі священним знаком.

"*Ner Krig't khôlda, druval ât wâlkyâ da*", - відповіли вони всі в унісон мені, виглядаючи наляканими.

"Я капітан Сноу, оглядаю місце нападу вандалів. У вас є якісь припущення, що вони можуть шукати? Ці села - ваша земля, ви знаєте їх краще за всіх".

Вони вагалися, не розуміючи моїх слів, але в хвилюванні рушили до мене, літня жінка схопила мої руки, притискаючи їх до своїх, вона виглядала старшою за час, напевно, якби вона була старою, її аура була сильнішою і благословеннішою, їхні сили і лінії життя були сильнішими і благословеннішими.

"Ми не знаємо, але вони нападають на храми гірше, ніж на наші домівки, що б вони не шукали, вони знаходять це в них. Ми ніколи не входимо до жодного з них, вони пронизані сильною темною магією ремісників, якій тисячі поколінь, щоб захистити портали, предмети і благословення, що залишилися від наших богів. Більшість з них - випадкові об'єкти, які мають цінність лише для нас, віруючих, і не мають значення для когось іншого", - пояснила вона, ніжно поплескавши мене по руці перед тим, як піти.

Ніхто не міг туди увійти. Чи не тому села постійно піддавалися нападам, що вони не могли туди потрапити? Їхні дії були свіжими, це означало, що вони все ще не знайшли способу потрапити всередину - мій батько теж не знайшов. Виглядало так, ніби напад на решту села був лише вивертом, щоб замаскувати їхні справжні дії. Виникало питання, чому магічний сморід Мелате тхнув саме тут? Мемфіс випила зілля нашого ремісника, який простежив шлях, щоб відстежити схему ремесла Меланти. Вона одразу ж полетіла сюди, над храмом, керована зіллям, і побачила, що над селом висить червоний туман, і вражаючі сліди її ремесла, яким вона займалася тут, біля храму. Ремісник, якого ми відвідали під час нашої подорожі в Аринт, розповів нам, що Меланта була відомою чаклункою і заклинателькою ще в Елдмурі. Це повернуло мене до розмови, яку ми мали в Брогмері з Кіліаном і Малом, але що вона могла викликати тут, як брама та еліксир допоможуть їй у справі мого батька? Пробити завісу іншого майстра було неможливо, яким би набором навичок ти не володів, особливо коли власник цієї завіси, ймовірно, давно помер, не кажучи вже про

те, якою силою володіли старші майстри. Меланта була практично мурахою, що підняла бика. Чи не тому батько привіз її з Каліго, щоб вона допомогла йому добути те, що ховав цей храм? Але тоді чому Серафим, Мирдур, Ханай і Соларія?

Я провела пальцями по вицвілих наскальних малюнках біля входу до храму, наповненого мохом і прикметами. Я відчула, як давня мова здіймається в повітря і майже шепоче слова на моїй потилиці, наче вітерець печери, порожній, відлуння і шипіння.

Khôl gval, gral, glârda. Хал зул. "Ракілі ре ва", "Балка", "Балка". "Зар хакілі ре зел, âр хакілі ре хар, вô âра дін хакілі ре хур".

"Що там написано?" запитав Кай, присідаючи поруч зі мною.

"Бог прийшов, пішов, залишився. Бог обдаровував. Усвідомлюй те, що Бог прогнав. Пам'ятай про дари, пам'ятай про неї, яка не пам'ятала про нього". Коли я повторювала ці слова вголос, по тілу пробігав дрозж. "Кай..."

"Це той самий, що написаний на дорозі до Валда-Акме". Вальда Акме була найвищою точкою Волантів. Якраз туди і прямували асландські воїни.

"Завіса вплинула на Сема, вона звела його з розуму... це була не Меланта, але..."

"Тебе це не торкнеться, і ти підеш. Сем, ти дала йому обіцянку", - закінчив він за мене, перш ніж встати.

"Дякую, Кай."

"Завжди".

"Я увійду одина, більше нікого", - сказала я великому натовпу, що крокував за мною, як гусенята. Моє божевілля, моя провина. Я не збиралася нести їхні життя на своїй совісті.

"Цього не станеться, тільки не це. Ніхто не входить до храмів, вони всі обнесені і охороняються темною магією ремісників", - занепокоєно благав Кіліан, наближаючись до мене. Той, хто завжди наважувався сумніватися чи оскаржувати мої рішення.

"У них все одно нічого немає, круче", - сказав Еліас, ставши між мною і Кіліаном, і той нахмурився так глибоко, що між його бровами утворився каньйон.

"Я вирішу це для себе, Еліасе. Якщо тільки ти не знаєш чогось, чого не знаю я". Він постояв, оглядаючи мене, а потім своїх солдатів, якусь мить, потім кивнув і відійшов назад. Цього було достатньо, щоб зрозуміти, що він справді знає щось більше, але ми мали бути наготові. Ось чому мій батько наполіг, щоб хтось супроводжував мене. Щоб шпигувати за мною.

"Якщо я не прийду через шістдесят ударів серця, ти підеш по мене", - сказала я суворому холодному обличчю весни.

"З такою швидкістю, з якою воно зараз б'ється, не мине й шістдесяти ударів, як ти зробиш перший крок. Чи можу я попросити тебе передумати?" - запитав він своїм м'яким непереборним поглядом, поклавши долоню на одну з моїх щік, але я похитала головою. Здаючись, він заплющив очі і глибоко зітхнув. "Я страшенно хочу тебе зупинити. Тоді я піду з тобою".

"Мене ніщо не зупинить, і якщо щось трапиться, я знаю, що ти будеш тут, щоб мене врятувати". Всі подивилися на нас, в тому числі і спантеличений Еліас. Мені було байдуже, зі мною ніколи такого не було - мені було добре.

"Якщо не повернешся за шістдесят ударів серця, ми зруйнуємо цю штуку", - гукнув Кай, коли він, Нія і Мал наблизилися, тримаючи мечі наготові. Це був храм, а не лігво монстра. Їхня сталь була такою ж марною, як виделка, якою треба їсти суп.

Нія заспокійливо кивнула мені. "Якщо ти не повернешся за шістдесят ударів серця, ми знесемо всю цю землю".

Мал зиркнув між нами, ніби чекаючи, що він теж щось скаже. "Якщо ти не повернешся за шістдесят ударів серця", - сказав він задумливо. "Ну... просто повертайся за ці шістдесят ударів серця, вони схожі на міцні стіни, я прихильник того, що менше роботи - це найкраща робота".

Я посміхнулася молодшому братові, і він підморгнув мені, коли я відступила назустріч невідомості.

У храмі було темно, взявши смолоскип, встановлений біля входу, я попрямувала до його тьмяних залів. Стіни були вкриті намальованими фігурами битв, монстрів, а на центральній стіні стояли нерухомі статуї наших богів, а в центрі - величний, батько всіх богів, Фадер. Коли я проходила повз них, повітря стало теплішим, і мій ліхтар згас, залишивши мене в повній темряві. Наосліп рухаючись вперед, мої пальці стали теплішими, ніби наближаючись до полум'я, а потім переді мною спалахнула маленька іскра. Рухаючись до мерехтливого світла, я спіткнулася і впала на холодну мокру підлогу, я скрикнула від удару і помітила, що все моє тіло також промочило. Світло ставало все більшим, повільно воно мало-помалу освітлювало велику кімнату. Я стояла і милувалася гротескно розмальованими стінами, але не минуло й хвилини, як вода піднялася до моїх щиколоток. Ні, не вода, а щось густіше. Гострий металевий запах крові вдарив у мене перш, ніж я подивилася на свій одяг. Мені перехопило подих, а рот роззявився від жаху, що піднявся до моїх колін. Підлога і моє тіло були залиті багряно-червоною густою кров'ю, яка просочувалася звідусіль, струменіла і заповнювала кімнату.

Я відвела погляд у бік малюнків на стелі, там щось було в центрі, просунувшись вперед, я опинилася посеред кімнати. Біловолоса жінка з крилами і ще чимось, що я не могла розгледіти в тьмяному світлі, стояла посеред кімнати разом з чоловічими малюнками, оточеними ланцюгами і колом фаз місяця. Десятки інших малюнків мап, невпізнаних істот і зброї були розкидані по всіх кутках. Старі літери Асолт вишикувалися колами навколо неї. Я крутилася на пальцях ніг, складаючи речення, поки кров повзла по моєму тілу.

Har wō dorla, har wō baŭl, har wō sâ. Той, хто кинув виклик, той, хто зрадив, той і платить. *Sor zir ŷ dâ sverga, sor zir arê ŷ khila.* Вісім ланцюгів до землі, вісім ланцюгів від неба. *Sor sŭl ndar har eto. Sor sŭl garta rō sat har arê eto.* Вісім душ розділяють її життя. Вісім душ охороняють її життя.

Хто вона?

Сильно примружившись, я безуспішно намагалася сфокусувати розпис на стелі на собі, але безрезультатно. Кров, що просочувалася в кімнату, досягла моєї шиї, майже наздоганяючи мене. Я змусила себе пливати вперед у густій рідині, що повзла по шкірі. Знайомий голос віддунював перекрученими і дивними словами про кімнату, голос моєї матері. *Це магія темних майстрів, це несправжнє,* повторювала я собі знову і знову, намагаючись вибратися з калюжі крові. Потім я почула Ерен, за мить Тору, обоєі благали мене врятувати їх, не покидати їх знову.

Все довкола обернулося в ту ніч, закриявлені тіла бездиханно лежали переді мною. Спалахи чорної адриатичної сталі, що розліталися іскрами, брязкали і штовхалися навколо мене. Пахло так само, як і тієї ночі, чорний дим обволікав мій язик. Грім і вогонь тріщали, сніг і сажа падали навколо мене, покриваючи мою обвуглену білу сукню, а слова моєї матері з тієї ночі повторювалися знову і знову. Я

завмерла, пазурі страху і гострі кігті темряви впилися глибоко в мою свідомість. Все моє тіло тремтіло, а все навколо розпливалося від сліз.

"Зупиніться, будь ласка, зупиніться", - благала я їх, змушуючи себе рухатися вперед. Голоси і крики моїх близьких ставали все голоснішими і тривожнішими, вони стояли на якорі і прагнули зупинити мене.

Мої руки впали на шию, а легені ковтнули останній ковток повітря. Я потонула між кров'ю, моїми мученицькими спогадами про ту ніч і скорботою. *Це була завіса майстра. Це була завіса ремісника.* Я намагалася повторювати ці думки знову і знову, але не могла дихати, не те що рухатися.

Біжи, Сноу. Біжи, моя сніжинка. Я знову почула її голос. Це була не завіса майстра. Я знала це, я відчувала, як вона шепотіла мені над вухом, як завжди.

Я вхопилася за нитку відчуття, потягнула за неї і змусила свої ноги зробити крок вперед, а потім ще один.

Коли мені вдалося покинути залиту кров'ю кімнату, мої груди несамовито здіймалися, я задихалася і хапав ротом повітря. Перш ніж я змогла зібратися з думками і приготуватися знову увійти, різкий біль вдарив мене в потилицю, від чого в очах попливли чорні плями. Переді мною постала розмита постать, і я впала на холодну мармурову підлогу, світ закрутився і поринув у темряву.

Сноулін, Сноу? Моя маленька сніжинка, прокинься. Вони чекають. М'який мелодійний голос моєї мами знову відлунював у моїй гудячій важкій голові. Потилицю і шию повністю захопив тупий гострий біль, у вухах різко засвистіло від звуку скла, що дряпало метал.

Я струснула головою і розплющила свої пульсуючі хворі очі, голки та шпильки розмивали світло і форми. Більше десятка чоловіків у масках стояли переді мною в тісній кімнаті з масивними дерев'яними стінами. За кілька футів від мене на столі сидів чоловік, який бавився моїм мечем і кинджалами, мечем мого брата.

"Вона прокинулася, ти не так сильно її вдарив", - сказав один з чоловіків на мові тахума до інших, які всі разом засміялися. Це були не просто люди, а соларійці.

Як їм вдалося вивести мене з храму так, що інші цього не помітили? Зважаючи на те, як довго я пробула у храмі, інші вже мали б бути там. Зараз я молилася, щоб вони не увійшли і не побачили того, що я зробила.

"У нас великі плани на тебе, маленька мила принцесо, ми сподіваємося, що твій батько більш люблячий, ніж здається, наша ціна буде високою", - говорив той, хто, схоже, був їхнім лідером.

Я повернула зв'язані зап'ястя, щоб послабити тиск, який вони чинили на мою шкіру. "Він не там, ви марнуєте його час, але не мій, я саме там, де хотіла бути", - мій голос був хрипким і задиханим, спроба прочистити горло лише завдала мені болю. "Що ти шукаєш в Асйорді?" запитала я. Однак я не планувала залишатися тут назавжди.

Всі чоловіки сміялися до сліз, ніхто мені не відповів, натомість кулак вдарив мене в щоку, відкинувши мене ще далі назад до стіни кімнати, а голову пронизала блискавична біль.

Я сплюнула кров'ю перед собою і клацнула щелепою. "Втрачаємо шанс вибратися звідси живими. Кажі зараз, або вони зрівняють все із землею", - пригрозила я, випростовуючись, але всі знову розсміялися, і нога жорстоко штовхнула мене в плече, поваливши на підлогу. Я почула клацання вивихнутого плеча і відчула, як воно пронизало весь мій хребет, мені перехопило подих від гострого і тупого болю, що пронизував усе тіло.

"Останній шанс, панове, що ви шукаєте?" запитала я, задихаючись, майже задихаючись.

Цього разу вони не сміялися, вони розсердилися на мою наполегливість. Один з них, що притулився до стіни поруч зі мною, вирізаючи моїм кинджалом шматок дерева, відповів: "Шматок зброї, якою твій батько врешті-решт уб'є нас усіх, маленька принцесо, попроси його краще, коли повернешся до нього в обмін на це. Він вкрав нашу, буде справедливо, якщо ми вкрадемо його".

Шматок? Яка зброя потребує частин? Я зареготала, моя голова хиталася туди-сюди від веселоців. Повернути від мого батька? Що це було, гра в салочки? Бідолашний Король-Сонця вже підсмажив свої мізки під жаром Кіри?

Їхній ватажок вдарив мене ногою в живіт. "Закрий свій довбаний рот, або я це зроблю, ти, *лешаре*".

Я встигла відступити, але не настільки, щоб уникнути всього удару, мої органи змістилися від сили удару. "Яка зброя?" запитала я повністю на тахумі. "Ця *сука* допитлива".

"Одину з найгірших, божественну", - пояснив чоловік, який відповідав мені раніше.

Я роздратовано моргнула. "Немає такої речі, як божественна зброя, ніколи не було. Боги не несуть ніякої зброї, окрім миру і процвітання, єдиний божественний дар - це дар духовний. Заборонено дарувати цей дар жадібності, заборонено божественне панування над одним і багатьма. Ніякий бог не повинен дарувати зброю чи війну", - процитувала я з "*Caelus liber*". "А якщо така річ була тут, то навіщо йому було отримувати її від тебе чи Серафима?"

Він кинув свою невдалу спробу зробити дерев'яну скульптуру. "Може, це й не зброя, але для твого батька навіть жмут волосся - зброя. І я сказав: "Шматок, принцесо, шматок. Тут їх вісім."

Я закотила очі. "Хтось може пояснити, чи ти намагаєшся поберегти свій голос, тому ти їси свої листи?"

Один з чоловіків виставив вперед вісім пальців, опустившись на милицю переді мною, його рум'яний погляд був сповнений гніву. "Один на своїх землях, один він вкрав у нас, інші деінде, а разом вони складають одне ціле. Цього достатньо для твоєї напівтваринної голови?"

Вісім душ розділяють її життя. Вісім душ охороняють її, щоб не дати їй померти. Слова летіли навколо мене майже живі.

Чоловіки розсміялися всі разом, і я виліпила одну фразу вслід за ними. "Чарівно, тобі потрібні пальці, щоб рахувати".

Ватажок загарчав, його кулак яскраво світився, і він накинувся на мене, втрачаючи терпіння. "Сліпою чи німою, ким я тебе зроблю, дитя *Ібріса*?" - сказав він, опустившись на коліна, з палаючими від злоби очима найманця-вбивці, що дивиться на смерть.

Батько вкрав у них, а вони хотіли вкрасти у нього. Якби мій батько вже отримав цю річ, вони б не шукали її, а це означало, що батько теж її не мав. Можливо, вона зачинена в одному з цих храмів. Що це були за предмети, магія чи просто випадкові

об'єкти, пропорції яких вийшли з-під контролю? Ця картина була незвичною, ймовірність того, що я мала б злякатися, що мій батько справді планує щось велике, була дуже високою, але в одному я була упевнена. Якби батька попросили віддати мене в обмін на нього, він би цього не зробив, від самої думки про це я хихотіла, як божевільна перед соларіанськими вандалами.

Зав'язки за моєю спиною розірвалися, і я встала і вдарила чоловіка ногою в коліно, перш ніж він потягнувся, щоб схопити мене. У той момент, коли він спіткнувся, я скрутила йому шию, і він, накульгуючи, впав на землю.

Решта чоловіків стояли і наближалися з широко розплющеними очима, виймаючи зброю з піхов. Тепер я знала, що я повинна була зробити. Це було те, чого хотів від мене Сем. По-перше, мені потрібно було дізнатися правду - повну правду.

"Це було встаннє, як я і обіцяла".

РОЗДІЛ 41

СНИ І НЕ СНИ

Кіліан.

Вона зникла у мене на очах. Я дозволив їй увійти до храму і дозволив їй зникнути за кілька кроків від мене. Минуло кілька годин, як ми один за одним входили до храму, дивлячись на її живі жахи, але її ніде не було видно. Мій розум потьмарився, тіло заніміло, я розгубився, я був загублений, а вона зникла.

"З нею все гаразд", - покликала Нія, падаючи на землю, захекана після виходу з храму. Вона виглядала приголомшеною, напевно, зіткнулася з тим же, з чим і решта з нас, що зайшли всередину. Магія ремісника була сильною, вона ніколи не пропускала нас далі дверей головної кімнати храму, зіткнувшись з нашими найтемнішими страхами, які постійно утримували нас від того, щоб навіть наблизитися до середини храму. Але з нею було не все гаразд, Сноу не могла просто зникнути з повітря. Ми обшукали всі приміщення і всі виходи з храму, але так нічого і не знайшли. Невже те, що там було, поглинуло її бозна-куди? Я сильно потер голову, щоб відігнати такі думки подалі. У мене була тільки надія, я не міг втратити і її.

"Кіліане, з нею все гаразд. А тепер припини ходити, у мене від тебе голова болить", - сказала Нія, хапаючи мене за руку, щоб привернути мою увагу до себе. "Вона дуже образиться, якщо дізнається, що ти так недооцінюєш її можливості, повір мені, я її знаю".

"Нехай вона буде здорова, а я витримаю будь-який гнів, який вона на мене випустить". Її карі очі пом'якшали, дивлячись на мої стурбовані очі. Вона розуміє кивнула мені, перш ніж повернутися до входу в храм, чекаючи, поки Кейден і Мал вийдуть.

"Я пошлю повідомлення її батькові", - сказав Еліас, наближаючись до нас.

Нія підхопилася з місця, де сиділа. "Зробиш таке, і я відправлю тебе мертвого до твого".

Він недовіжливо оцінив її, перш ніж звернутися до мене. "Чому ти не боїшся, хіба вона не ключ до свободи твого королівства? Хіба ти не повинна панікувати і бігати в пошуках її, хіба ти не її охоронець? Хіба не для цього тебе сюди прислали? Чи знає твій король, що ти зовсім її не захистила?" Його слова різали ножом і були пронизані гнівом.

Я стояв перед ним. "Я боюся, боюся втратити жінку мого серця, якщо твій висушений сіллю мозок це зрозуміє. Сноу - доросла жінка, сильніша за тебе і решту твоїх маленьких солдатиків. Я не можу прикувати її ланцюгами, не можу змусити робити те, чого вона не хоче, і я шукаю її, якщо тільки ти не знаєш таємниці, якої не знаємо ми, капітане? Хіба ти не в команді генерала, яка бореться з вандалами? Скажи мені, чи знає принцеса, що ти зовсім не захищав її, щоб зберегти якусь таємницю її батьків?"

Він відступив на крок, щелепа сіпалася від гніву, на обличчі проступили тіні спантеличення, розчарування, розпачу і лінії розбитого серця. "Ти кохаєш її?" - запитав він, опустивши очі в землю.

"Твої вуха не почують цього раніше, ніж її, а тепер відійди і тримай рот на замку. Шукай її, не ускладнюй їй життя".

Задихаючись, дві постаті вийшли з храму. "Її там немає, я впевнений, моя магія не може її прочитати, але мої органи чуття не вловлюють людської присутності", - сказав Мал, втомлено падаючи на підлогу.

Еліас бігав очима між нами, вагаючись, що сказати. "Є й інші виходи з храму, деякі з них ведуть до лісу або до краю Аслайну, а деякі - до інших храмів на іншій території лінії Крігборна", - сказав він, і всі його солдати холодно подивилися на нього. "Вони з'єднані тунелями".

Я кивнув йому на знак подяки. Вона могла піти одним із цих маршрутів. Я не знав, чи дякувати небесам, чи хвилюватися, що її буде важче знайти.

"Морф, як гадаєш, вона зможе вистежити Сноу? Це може тривати годинами, а то й днями. Мемфіс може відстежити її зв'язок за мить", - перепитав Мал.

Очі Нії та Кейдена широко розкрилися від усвідомлення, і вони негайно повернули в бік лісу, випустивши два різких свистки. Відповіді не було, хоча вони обоє кілька разів намагалися докликатись до Мемфіса.

"Ця клята штука відповідає тільки на Сноу", - вилаявся Кейден, підкидаючи камінь у повітря.

Я двічі свиснув, як і Сноу. Грובהва тиша, аж поки рев не змусив дерева затремтіти в повітрі. Ми повернули голови на звук, що виривався з лісу, і зітхнули з полегшенням. Мемфіс елегантно попрямувала до мене, гарчачи і ледь не відкусивши мені голову.

Я розпушив її гриву і наказав: "Відведи нас до неї".

Кейден смикнув мене за плече. "Чому вона виконує твої накази?"

"Вона могла відгукнутися на чий завгодно поклик, невже настав час про це сперечатися?" Я відштовхнув його руку і сів на коня, слідуючи її вказівкам, до лісу біля гір Аслін.

Команда Еліаса залишилася біля храму на випадок, якщо наші інстинкти помиляться, і морф збожеволіє через зникнення свого господаря. Милі й милі лісових угідь залишилися позаду, коли ми пробиралися крізь хвойні дерева та сантиметри снігу, слідуючи за чорною твариною. Лісові мешканці, старі ясени та снігові мухи злякано ховалися, розчищаючи дорогу перед нами.

Будь ласка, нехай вона буде здорова, боги і небеса нехай живе, не забирайте її від мене, не забирайте її. Молитви, які повторювалися знову і знову в моїй голові, майже відлунюючи в ній. Небо розлютилося, гори голосно перегукувалися, грім тріщав між ними і навколо нас. Здавалося, що небо впало на землю, земля і ліс вібрували, наче від удару блискавки. Великі зграї зимових птахів одна за одною пролітали вгорі, в протилежному напрямку від того, куди ми прямували. Хвилювання охопило моє тіло, а страх - серце, я тремтів зсередини і зовні, не в змозі контролювати свій страх за неї. Я повинен був благати, щоб вона не входила в цей проклятий храм, щоб я хоча б пішов з нею. Нехай вона буде жива, і це був би останній раз, коли я випустив би її з поля зору, навіть якщо б мені довелося посіяти її в собі.

Мемфіс почала сповільнювати темп, коли за милою попереду з'явилася велика дерев'яна хатина. Я несамовито поскакав уперед на такій швидкості, що ледь не збив свого коня з ніг, а решта погналися за мною. Кілька чоловіків вибігали в наш бік, ми всі сповзали з коней і виймали клинки, коли вони наближалися. Їхні обличчя були жахливими і широкими, наче перед ними стояло древнє гірське чудовисько. Вони виглядали втомленими, виснаженими, оскільки наші клинки легко входили в їхню плоть. Від чого б вони не тікали, це була їхня битва.

Яскраве світло випромінюється зсередини кабіни, випромінюючи хвилю. Відблиски. Аура була в пастці разом з нею. Страх ніколи не пронизував мої кістки так, як зараз, первісний страх - такий, якого я ніколи не відчував раніше, сирий і гризучий.

Чим ближче ми підходили до хатини, тим більше в поле нашого зору потрапляла червона фігура, що з'являлася зсередини. Закривавлені з ніг до голови, її очі сяли тьмяними променями сонячного світла. З мечем через плече вона ліниво спускалася сходами до сараю. Жива.

Вона майже не була схожа на людину, її рухи були неприродними, оскільки вона зручно вместилася на сходинці. "Трохи запізнилася, чи не так?" - спокійно піддразнила вона, і на її губах посмикнулася посмішка.

Я несамовито побіг, збираючи її закривавлене тіло у себе на грудях, вона здригнулася і потягнулася до свого плеча між нами. Я відсахнувся, панічно боячись того, що зробив, але вона схопила мене назад, не відпускаючи. "Ніколи не відштовхуй мене".

"Що сталося, Сноу, я думав... я думав..." Я навіть не міг закінчити свої слова. Що я подумав? "Ти поранена, - продовжував я оглядати її. "Хто це зробив?"

Вона не дивилася на мене. Її обличчя загубилося в небутті лісу попереду.

Кейден вийшов з сараю і кинув на неї довгий, стурбований погляд, його очі широко роздивлялися її закривавлене обличчя, перш ніж опустилися на зброю.

"Що це?" - запитав я.

"Це не має значення", - відповів він, а потім кинув палаючий смолоскип і здійняв навколо нього вихор вітру, від якого дерев'яний будиночок за мить спалахнув у полум'ї. Він побачив щось, що змусило його так засмутитися. Зараз це не мало значення, головне, що вона жива і що я тримаю в руках її серце, яке б'ється.

"Переконайся, що ніхто нічого не скаже про це моєму батькові", - попросила вона Нію, яка підтверджуюче кивнула їй. "Його любляча дупа випорожниться до смерті від занепокоєння, якщо він це зробить".

Її грайливі слова змусили всіх розслабитися і розсміятися. Вона намагалася розвіяти похмурі вирази обличчя присутніх через її стан.

"Твій гумор залишається незмінним попри все, що мене дуже тішить", - сказав я, піднімаючи її на коня.

Вона підморгнула мені. "Завжди".

Я втомлено засміявся, моя енергія була витрачена на переживання, що все моє тіло стало чужим. Моя голова лежала на її стегні, а вона ніжно пестила його верхівку, її ніжні пальці самі по собі могли вгамувати бурю. "Довбана богиня, сьогодні ти навчила мене страху".

"І лягтися, мабуть. Що я зробила з моїм манірним охоронцем?"

"Згубила мене, ось що ти зробила". Зібравшись з силами, я зміг підняти своє тіло на коня позаду неї. "Відтепер не спускай з мене очей, не змушуй мене прив'язувати тебе до себе", - наказав я, притискаючи її ближче до себе, намагаючись не зачепити її плече.

Вона неквапливо притулилася до моїх грудей, наче вони були виліплені спеціально для неї. "Боже, від того, як я назвав тебе собакою, ти зробила мене собакою".

"Скоріше я твій". Ось що я відчував, вона так міцно обкрутила мене навколо пальця, що я був весь її, щоб мати все, як вона хотіла.

"У мене все гаразд", - тихо сказала вона.

"З іншого боку, ти все ще здаєшся чиєюсь пернатою пташкою".

Вона голосно розсміялася, змусивши всіх обернутися до нас. "Любий?" - запитала вона, грайливо принохуючись. "Це запах ревнощів? Ні, неважливо, це гнилий сморід

крові". Настала моя черга сміятися і змусити всіх обернутися і здивовано дивитися на нас. Дві божевільні істоти, що хихотіли, одна з яких була в крові, а інша - у хвилюванні.

Я обхопив її стегна, притискаючи до себе, і вона трохи зойкнула, її рука лягла на мою, зв'язуючи їх разом. Кожен маленький дотик відчувався таким цілісним.

"Будь ласка, скажи мені, що нічого з цього не твоє".

"Ні краплі", - не більше ніж бурмотіння у відповідь. Що там сталося?

Коли між нами знову запала тиша, я нетерпляче запитав її: "Це були соларіанці, так? Я бачив відблиск". Я не хотів тиснути на неї, але все ж таки був стурбована.

Вона обійняла мене за плечі, щоб влаштуватися зручніше, і, кинувши на мене довгий погляд, повільно відповіла: "Це були вони".

"Що вони від тебе хотіли?"

Її нерішучість і напруження вже сказали мені все - вона не хотіла, щоб я знав. "Нічого", - збрехала вона, її голос був монотонним. "Просто спіткнулися по дорозі".

Що вона намагалася приховати від мене? Сноу все ще не довіряла мені повністю, але я не міг тримати на неї зла.

Вечір промайнув як одна мить, половину дня ми провели в дорозі, а решту - в паніці, шукаючи Сноу. Коли ми зустрілися з командою Еліаса в храмі, де ми залишили їх чекати на випадок, якщо вона повернеться звідти, вони з абсолютним жахом дивилися на криваве видовище Сноу. Вона збрехала їм, пояснивши, що в храмі був таємний хід, який вивів її до лісу, де вона зустріла соларіанських вандалів, які також подорожували через нього з лісу до сіл. Вона пояснила, що билася і вбила їх усіх, оскільки вони відмовилися надати інформацію і не намагалися домовитися з нею, а напали на неї майже одразу. Її історія була використана не лише як обкладинка.

Всі погодилися і влаштувалися на нічліг у селі Аслін, в одній із заїжджих таверн, яка ще працювала. Кейден, Мал і я мали ділити одну кімнату через тісноту, а Сноу з Нією - іншу. Більшість солдатів і Еліас обрали нічну варту, він мав залишитися в селі ще на один день після того, як ми поїдемо вранці, оскільки він мав вирушити до генеральського табору. Ми також все ще не знали номерів соларіанських вандалів і не хотіли ризикувати. Мій мозок все ще намагався зрозуміти, чому Сноу збрехала мені, це не була параноя, я знав, що вона щось дізналася.

Між гучною балаканиною і сміхом Кейдена і Мала мої думки розсіювалися, як зерна, і їхнє відволікання тільки дратувало мене. Мій батько виховував мене як солдата, серед війни та тренувальних таборів, де я спав, їв, тренувався і провів більшу частину своєї юності та решту дорослого життя. Їх поведінка несвідомо турбувала мене, я не звик до цього. Мал, з іншого боку, ніколи не намагався підкорятися батьковим бажанням, він не мусив, адже батько вже створив свого ідеального солдата. Мал завжди кидав йому виклик, жив безтурботно і вільно, насолоджуючись обома світами, в яких він жив, він воював і тренувався як солдат, але він також був молодим хлопцем, який грав, залицявся до красивих жінок, сміявся і насолоджувався життям, для нього це було нормально.

"Ви піднімете могилу будь-якого звіра в цих горах, якщо не припините гуркотіти і кричати", - пригрозив я. Була майже середина ночі, вони повинні були зупинитися в якийсь момент, і я вирішив, що цей момент настав зараз.

"Чутливе терпіння і вуха, Кіл, завжди були найгіршими твоїми рисами", - додав Мал, і я підняв руку вгору, моя тінь вдарила його в груди.

"Все одно, дуже низький удар, брате", - сказав він, задихаючись, тримаючись за груди, але це не завадило Кейдену і йому розсміятися.

До ранку у мене вже дзвеніло у вухах від них, але мені все ж вдалося поспати кілька годин. Нія і Сноу були біля стайні, де на нас вже чекали решта солдатів.

Мої ноги завмерли, коли Сноу повернулася до мене, її рука була перев'язана білою тканиною, що висіла на ший, шия була перев'язана ще одним бинтом навколо, а по всій лівій щоці розтікався темно-фіолетовий синець. Вчора вона була так залита кров'ю, що масштаби її поранень були приховані, вона приховала їх від мене.

Вона підняла до мене долоню. "Перш ніж ти будеш метушитися, це виглядає гірше, ніж є насправді. Можу я попросити, щоб ти зробив так, щоб це зникло, це моя хороша сторона", - сказала вона, грайливо вказуючи на свій синець на лівій щоці.

Її сяючі сонця втомилися і округлилися в тіні втоми. "Вона не спала, Ніє?"

"Ні", - відповіла її подруга.

Я зітхнув. "Я розумію, що ти не дозволиш мені допомогти тобі, але хоча б дозволь їй, вперта жінко".

Вона нервово колупала себе в губах. "Я ж сказала, що дозволю тобі допомогти мені".

"А я тобі казав, що це не спрацює".

Мал прочистив горло, і ми обидва звернули увагу на нього, а двоє інших уважно стежили за нашою розмовою. "Бачу, суперечка не припинилася", - сказав мій брат дещо розвеселено.

"Ти їй половини не знаєш", - сказала Нія, притулившись до дерев'яного паркану.

Ігноруючи їхні погляди, я сконцентрував свою магію на її щоці, де лежала моя рука, але мої очі не відривалися від її очей, мені знадобилися лічені секунди, щоб повернути колір її шкірі, від жакливого синця майже не залишилося й сліду.

"Де ще?" запитав я, оскільки вона, здавалося, хотіла щось сказати.

Вона озирнулася і попросила всіх зачекати на вулиці. "Знову ж таки, не здіймай галасу. У мене бувало й гірше, це мене не турбує", - сказала вона, повільно розстібаючи куртку, відкладаючи її, а потім піднімаючи білу сорочку. Між її животом і талією з'явився ще один великий синець, що вони з нею зробили?

Мої груди розпирало від люті, рука знову і знову терла щоку в розпачі. "Треба було дати мені вбити одного з цих виродків".

"Все гаразд."

"Це не так, моя люба, ти постраждала під моїм наглядом. Я дозволив цьому статися з тобою. Якби я наполіг і пішов з тобою..."

"Сміливо з твого боку припускати", - дражнила вона, переплітаючи пальці з моїм волоссям. "Що я дозволю тобі".

Вона трохи здригнулася, коли я поклав долоню на її синяк, і знову ж таки, мені знадобився час, щоб зрозуміти, що вона зламала ребро. Як вона так добре приховувала цей біль? Чому вона приховувала його і від мене?

"Не дуйся, Кіл, - сказала вона, погладжуючи великим пальцем моє чоло. "Зморшки тобі не личать".

"Не змушуй мене дутися, жінко".

"Вже на колінах перед нею стоїш?" запитала Нія, весело посміхаючись, йдучи до нас.

Я поцілував Сноу в живіт, а потім стягнув її сорочку і накинув на плечі куртку, намагаючись не зробити їй боляче. "Ще нижче, якби вона попросила мене. Я б спустився ще нижче".

"Боже, бережи мене", - благала вона, розсмішивши Сноу.

Я глибоко вдихнув, якщо вона все ще боїться і не довіряє мені, я зроблю перший крок до правди, яку я навмисно не хотів приховувати від неї, особливо в цей момент.

"Сноу, я давно хотів тобі дещо сказати, дуже давно", - почав я, і її посмішка повільно згасла, затьмаривши її золотисті очі. Я не був готовий, але мусив їй сказати.

"Що б це не було, це може почекати, всі готові покинути цей застиглий кошмар", - перебила Нія, коли почали заходити інші.

Сноу перекинулася і знову поцілувала мене в підборіддя. Мені подобалося відчувати її губи на своїй шкірі, хотілося притиснути свої до їхньої рожевості, аж до синців. "Я теж, але, мабуть, пізніше", - сказала вона, нахиливши голову до Нії.

Що вона хотіла мені сказати, чи не про те, що приховала від мене вчора? Чи вона передумала?

Перед тим, як розлучитися і вирушити до столиці Асіорда, Еліас і Сноу зупинилися, щоб попрощатися. Він не повернеться зі служби, поки вона не поїде до Адріати, це був останній раз, коли вони бачилися, перш ніж вона вийде заміж за короля, і Еліас не дуже добре це сприймав. Він не випускав її зі своїх обіймів кілька хвилин.

Я рушив, щоб вирвати її руки з його рук, але Нія зупинила мене. Як ревнива дитина, я вгруз ногами в землю, щоб утриматись і не рвонутись уперед.

"Вони друзі і союзники, не більше".

"Я так і не зміг тобі подякувати", - сказав я, повертаючись до неї. "Дякую, Нія."

"Тобі нема за що мені дякувати. Я просто хотіла, щоб ти знав, що зі Сноу так і є, вона ніколи не зробить перший крок до вибачення, зізнання чи відпускання. Вона не вперта, вона така, яка є, і так її навчили. З нею ти повинен зробити ці кроки. Я також хочу, щоб ти знав, що вперше вона вже підготувала себе до того, що може когось втратити, втратити тебе. Питання в тому, чи ти втративли?"

"Не думаю, що я коли-небудь зможу підготувати себе до цього".

"Ти мусиш, Кіліане Генріку Кастемоне, ти мусиш".

Я кивнув їй головою, і вона кивнула, перш ніж попрямувати до коней.

Останні кілька днів Сноу лише зрідка виходила зі своєї кімнати, щоб відвідати сад і їдальню, щоб поїсти. До нашої подорожі до Адріати залишалося ще два дні, і вона, як і я, дедалі більше хвилювалася.

За винятком Нії та Пенелопи, вона не говорила ні з ким з нас більше, ніж привітальні слова, вона перестала відвідувати зустрічі свого батька, які тепер знову почала відвідувати Нія. Вона відверто уникала наших зустрічей, це турбувало і непокоїло мене, вона все більше віддалялася від мене перед нашим від'їздом до Адріати. Це важке повітря між нами було моїм катуванням.

Я дійшов до кухні, Кен стояв в оточенні, готуючись, і перш ніж я встиг помахати йому, щоб він звернув на мене увагу, він помітив мене.

"Вона сьогодні не з тобою?" - запитав він, роззираючись довкола.

Я похитав головою. "Вона не виходить зі своєї спальні. Я прийшов, щоб віднести їй дещо".

Він пожвавішав і кинув погляд на каструлю, що кипіла позаду нього. "Зараз буде готово, це її улюблена страва. Рагу з каштанових грибів".

"Боги, вона задихнеться, коли буде знімати кришку".

Старий засміявся і зняв свої цятки, склавши їх у нагрудну кишеню. "Гадаю, вона взяла це за звичку".

"Що ти маєш на увазі?"

Він важко зітхнув. "Король змушував її працювати тут, внизу, з нами, щодня, крім неділі. Вона доглядала за худобою, вбивала, здирала шкуру і нарізала м'ясо для нас. У слуг було лише кілька хвилин на годування, тож вона їла так швидко, як тільки могла, більше, ніж усі інші. Вона рано пішла на тренування, тому пропустила сніданок, а вечеряти не хотіла, бо її нудило. Ця їжа і ті кілька хвилин - це все, що у неї було. На жаль, це так і залишилося з нею".

Я відчув, як мої риси обличчя затремтіли, коли мої очі заплющилися від картини, яку він щойно описав. Вона рідко снідала, ніколи не вечеряла. Вона не їла м'яса, риба її лякала. Все це - все, що вони зробили з нею. Що вони зробили з іншою половиною її душі? Що вони зробили з тією маленькою дівчинкою, з тією замученою дівчинкою, яка ще сьогодні може посміхатися?

Я постукав у її двері і увійшов до кімнати з важким серцем, яке тонуло в болю. Вона лежала на ліжку, втупившись у білу стелю, зовсім розгублена, а коли я поставив перед нею тацю з їжею, швидко повернулася до мене, кліпаючи очима.

"Ти не можеш робити це вічно, колись тобі доведеться зустрітися зі мною", - сказав я, сідаючи на її ліжко.

"Я не стільки уникала тебе, скільки гнила у власній голові". Вона стала на коліна і піднесла ложку до рота, і щойно відчувши смак їжі, зітхнула від задоволення. Обережно поглянувши на мене, вона повільно відкушувала шматочок за шматочком, і моє серце завмерло.

"Їж, як хочеш, серденько". Слова ледве-ледве вилетіли, не розбившись. "Я люблю дивитися, як ти їси, як би ти це не робив".

Вона здивовано моргнула на мить, а потім попросила: "Розкажи мені про нього, про себе, про своє місто". Вона знала про мене дуже мало порівняно з тим, як багато я знав про неї.

"Мал має рацію в усьому, що він розповів тобі про мене і про те, як я виховувався. Мій батько був доброю і лагідною людиною, але він також пережив війну. Він був солдатом і зробив з мене солдата". Як би я не виглядав, це ніколи не було навіть близько до того, що я відчував, моя зовнішність і слова ніколи не зраджували мене. Я вибрав їх для того, щоб пережити важкі ситуації, до яких мене підготувала підготовка, але я занадто пристосувався до них, що вся моя особистість вбралася в них.

"Хіба він не живий?"

"Ні, він помер від хвороби, коли я був молодшим".

Вона припинила жувати. "А твоя мати?"

"Моя мама була сильною жінкою, принаймні я чув, що вона померла, коли мені було не більше п'яти років", - зізнався я, і вона впустила ложку, втупившись в мене поглядом. Єдине, що нас обох дещо об'єднує, - втрата матері ніколи не була легкою, незважаючи на те, коли і як ти її втратив.

"Пробач мені, що я ніколи не питала".

"Це не те, чим я зазвичай люблю ділитися". Я ніколи не говорив про неї. Спогад був важким, але туга була ще важчою. "Моє місто", - сказав я, піднявши руку, щоб простежити її риси. "Мені боляче тобі це говорити, але це рай тепла, сонячного світла, квітів, яскравих круглих місяців і чистого зоряного неба". Їй би це сподобалося, якби її очі не були затуманені ненавистю, яку вона відчувала до її народу.

Вона поклала палець мені на підборіддя. "Як і ти, твоє місто схоже на тебе, принаймні те, що ти мені нагадуєш", - сказала вона, і мої груди несамовито здійнялися.

Моє серце наказувало мені, але тіло завмерло, я хотів припасти губами до її пухких губ, обмацати ними кожен сантиметр її тіла. Робити її своєю знову і знову, поки ми обоє не захрипнемо. Обіцянка, яку я дав собі за нас обох, незважаючи на те, як спокусливо було порушити її прямо зараз. Вона посміхнулася, ніби знала, що робить зі мною.

"Не спокушай мене, звірятко", - сказав я, коли вона обвела пальцем мою щелепу, болісно повільно.

"Я не винна, що ти легко піддаєшся спокусі". Її руки ковзнули до моєї куртки, притягуючи мене ближче до себе. Наші обличчя не розійшлися ні на дюйм, коли вона вивчала мене з м'якою посмішкою. Її очі опустилися на мої губи, і саме тоді, коли моє бажання віддатися обом нашим думкам було готове взяти гору, вона штовхнула мене в ніс своїм, перш ніж відволіктися, простеживши маленькі теплі поцілунки вздовж моєї щелепи і вниз по шиї. Мої кінцівки ослабли від її дотику. Вона мала рацію, я легко піддавався спокусі і страшенно бажав її. Моя воля була божественною, поки я тримався нерухомо, моїм легеням не вистачало повітря, щоб дихати під полум'ям її м'яких губ і теплом її дихання, що витало на моїй шкірі. Вона потягнулася до мого вуха, і її губи ніжно погладдили мене по ньому. "Мал має рацію, ти зроблений зі скелі".

Я витягнув шию, тиск, що утримував мене на місці, стукав у мене за головою. "Частина мене хоче цього, особливо зараз і ще кілька разів, коли ти поруч".

Її очі на мить опустилися між нами, і вона закусилла нижню губу, зводячи мене з розуму. "Є способи задовольнити мого чоловіка без поцілунків або без того, щоб ти був всередині мене".

Бляха. "Сноу, я не буду вставляти свій член в губи, які я ще не цілував". Вона насупилася і заговорила. "І вже точно не в твої руки, щоб заплямувати шрами, які ти отримала через мене".

Майже всі дні, лягаючи спати, я думав про те, що вона хоче вийти зі стану насолоди, в який вона мене ввела. Я уявляв себе всередині неї, її рожеві губи навколо мене, її стогони на всю кімнату, її стегна, що скачуть на мені, як вона скакала на моїх пальцях того дня, але я ніколи не дозволяв собі цього зробити. Вона була не лише об'єктом моїх бажань, вона була моїм бажанням, і я ставився до неї так само.

Вона застогнала від гніву, розчаровано відкинувши голову назад. "Ти єдиний чоловік, який коли-небудь робив це так важко для себе".

"Я дурень, але дурень, який не бажає тобі зла".

"Для того, хто вже був всередині мене, ти говориш дуже грубими розмитими лініями", - застогнала вона, важко дихаючи.

"Це була закуска, моя *дахара*".

Вона закотила на мене свої гарненькі оченята і знову розчаровано застогнала. Поцілувавши два своїх пальці, вона піднесла їх до моїх губ, і все моє тіло затремтіло від тепла. "Я не хочу шкодувати, що не дала тобі одного".

Я знову потягнув її руку і поцілував кожен її сантиметр. "Я теж багато про що шкодную, Сноу, про непрості речі".

"Це через вашого короля? Чи через те, що я все ще *ібріс*?" Її очі широко розбіглися. "Заради всього святого, скажи мені, що там на тебе не чекає дружина з дитиною на стегні?"

Її останній здогад змусив мене розсміятися, але її очі звузилися в щілинки, ніби вона справді сумнівалася, що це правда, і чекала на негативне підтвердження. "Ні дружини, ні дитини, ні коханки. Це не ти, серденько, егоїст, це завжди був я..."

Двері спальні відчинилися. Пен безтурботно увійшла всередину, тримаючи в руках кілька суконь.

Сноу зітхнула в гніві: "Пен, заради любові до Нубіля, постукай! Що, якби ти увійшла, щоб побачити нас обох голими, та ще й у компрометуючих позах?" - голосно вигукнула вона, похмуро насупившись. Моя драматична темна голова ні на йоту не зрушила з місця.

Пен підняла підборіддя. "Що ж, я бачила тебе голою і, звичайно, не повинна очікувати, що знайду його голим у твоїй кімнаті, не кажучи вже про згадані компрометуючі пози. І що, тепер я повинна, обірвана принцесо?" - прошипіла вона в гніві, рухаючись до вбиральні.

Сноу стогнала в її руках від гніву, а я трясся від сміху над їхніми глузуваннями. "Ця дівчина витягує з мене вогонь".

"Не засмучуйся, ти фактично зробила її другою собою. Це твоя провина."

"Вона погодилася поїхати зі мною".

"У мене було передчуття", - зізнався я. Вони дуже зблизилися і почувалися комфортно одна з одною. Пенелопа сприймала Сноу як старшу сестру, очікувалося, що вона піде з нею. Я також сумнівався, що вона дозволить будь-якому адриатичному слугі навіть доторкнутися до неї, не кажучи вже про те, щоб одягнути її.

"Залишся", - попросила вона. "Залишся на ніч, просто обійми мене або навіть стань в кутку, якщо не хочеш бути поруч зі мною. Або просто... обійми мене міцніше, будь ласка".

Я почав розстібати свій піджак, і її очі загорілися, коли вона придушила посмішку. Вона потягнула ковдру, і я заліз всередину, обійнявши її. "Ти будеш добре поводитися, моє маленьке звірятко, або я піду по Нію, щоб вона була нашою наглядачкою".

Вона насупилася. "З неї буде жахливий наглядач".

"Потім Малік і Кейден".

"Мрія кожної дівчини".

Я нахилився і шльопнув її по сідницях, а вона закричала. "Я вб'ю їх обох, якщо ти ще раз скажеш щось подібне".

"Я не закінчила речення, - сказала вона, поцілувавши мене в шию. "Сон цієї дівчини вже лежить у цьому ліжку. Я б хотіла, щоб він тривав довше, ця дівчина насолоджується цим сном".

Я поцілував її в лоб, міцно притискаючи до себе. "Сон цього хлопчика теж лежить у цьому ліжку, але цей хлопчик, можливо, ніколи не прокинеться від нього".

Вона мовчки лежала поруч зі мною, сховавши голову на моєму плечі. Це було схоже на сон, коли я тримав її на руках. Мені хотілося тримати її вічно. Прокидатися з нею в моїх обіймах, засинати з нею, все ще лежачою там. Її шовкова шкіра торкається моєї, її легкий дотик вібрує в кожній моїй клітині. Як можна хотіти іншого такого?

Пенелопа повернулася до кімнати і кинула на нас сумнівний погляд. "У мене досі зберігається той лист з твоїм ім'ям, перекреслений, майже як одне з тих проклять, які майстри малюють на піску".

Сноу застигла на моїх руках і повільно закотила на мене очі. "Я не маю ані найменшого уявлення, про що вона говорить".

Я трясся від сміху; тоді мене це теж розсмішило.

"Але ти це зробила."

"Пен!" крикнула Сноу, міцно зажмуривши очі. "Йди, або я нагодую тебе твоєю власною печінкою".

Віддавши наказ, вона міцно притиснулася до мене. Її руки залізли мені під сорочку і блукали по животу, невпинно проводячи дві лінії, які вказували вниз до мого твердого члена. "Голом тобі було б набагато зручніше".

Я провів пальцями по її волоссю, знову і знову пригладжуючи дотик, як їй подобалося. "Я був би, а ти ні".

Її руки почали ковзати нижче, і я схопив її на середині злочину. "Не туди, маленька міс."

Вона завмерла, її голова повільно піднялася до мене. "Маленька міс?"

Я чмокнув її в ніс. "Ти не така вже й велика міс".

Її рот розтулився, вона розгублено кліпала очима. Ошелешена своїми думками, вона розгублено дивилася деякий час, перш ніж знову притулитися до моїх грудей. "Так голосно", - позіхнула вона. "Завжди так голосно".

Вона зробила його гучним. Для неї воно билось так голосно, тільки для неї.

"Я думав, що ти пам'ятаєш", - сказав я, поклавши свій лоб на її лоб. "Я думав, що ти пам'ятаєш, моя маленька міс, всі мої обіцянки і мою брехню".

Я помітив, що вона заснула. Вона спала - вона спала, поки я тону в скорботі, навіть не сумуючи. Цей хлопчик дуже не хотів прокидатися з цього сну.

ЧАСТИНА V

ПРОКИДАЙСЯ

РОЗДІЛ 42

КОРОЛІ ТА ПІШАКИ

Сноулін.

Я заснула в нього на руках, а прокинулася від того, що його вже не було, а на подушці лежала записка.

"Серце моє, Мал покликав мене зустрітися з твоїм батьком. Я скоро побачу тебе знову."
-Твій Кіліан.

Мій Кіліан. Мрія, яку я збиралася залишити в Асійорді. Мрія, від якої я збиралася відмовитися, до якої я усвідомлено доторкнулася, а потім милувалася нею здалеку.

Кімната, що стала моєю тимчасовою домівкою, спорожніла, життя, яке колись дала їй Пен, зникло. Асійорд був моїм домом, коли я була дитиною, і тепер, незважаючи на мою нелюбов до нього, все хороше і погане, що сталося тут, було частиною мене, яку я забираю з собою. Я відчувала себе настільки ж порожньою, наскільки порожньою виглядала кімната, капітанська форма була складена на моєму ліжку, вона більше не належала мені, щоб її носити. Пен одягнула мене в чорні бриджі та довгу темно-фіолетову куртку, що спускалася трохи нижче колін, всюди засіяну сріблястими птахами, деревами та квітковими нитками, дуже огидну на мій смак, але я не мала сил протестувати. Вона намагалася одягнути мене в кольори Адріати, вона все говорила і говорила про те, як я повинна справити гарне перше враження на мого майбутнього чоловіка.

Тавро клятви на крові все ще горіло на моєму зап'ясті, і щоразу, коли я дивилася на нього, на моїх губах розливалася усмішка, Мирдур скоро стане моїм. Клянусь кров'ю, плоттю і кістками, попелом і землею, що те, що колись було моїм, тепер твоє, віднині і до небес, як тільки буде викувана печатка шлюбу між нічним королем і тобою, принцесою зими.

Мій батько дав свою обітницю, як і я дала свою, разом з угодою про одруження з королем Адріати. Клянусь кров'ю, плоттю і кістками, попелом і землею, що те, що колись було твоїм, стане моїм віднині і до небес, як тільки буде скріплений шлюб між нічним королем і мною, принцесою зими.

З цією клятвою і обіцянкою дотримуватися угоди я назавжди попрощалася з батьком. Я відсунула рукав, там було ще вісім клятв. Незабаром Асійорд стане моїм.

Ось вона, моя відплата. Асійорд висів на волосині, шість лордів на моєму боці, Малена поза грою, Вензор у моєму союзі, Ренік у моїх пазурах і мій останній подарунок - мій останній подарунок ще не був зроблений. Деспотизм завжди був найбільшою слабкістю короля. Пішак може гнатися маленькими кроками до висоти, але єдине, що може зробити король, - це відступати туди й сюди, поки не буде загнаний у кут - ось вона, гонитва.

Коридори здавалися іншими, холоднішими, похмурішими і моторошнішими, наче з них забрали життя, а вітер став схожим на неблаганних мертвих духів, що полюють у коридорах. Я востаннє пройшла через них до ще одного боржника, який був мені винен.

"Тобі личить, Морін, біль, тобі варто носити його частіше".

Вона стояла зблідла і змарніла між двома ліжками в лазареті, на яких мирно спали Френ і Рубен. Три в одному ударі, три душі в моєму милосерді - але в мене не було милосердя, три душі, які мали померти.

Її очі були затуманені червоним. "Ти стала гіршою за свого батька". Її гнів був втомленим, він не задовольняв мене, я хотіла більшого, я хотіла її люті.

"Але вони живі, бачиш, ще дихають. Мої померли, їх забрали в мене насамперед через батька, а потім... через тебе", - сказала я, прищмокнувши язиком.

Вона знала, що зробила тієї ночі. Але вона не бачила, що я була свідком цього. Вона не бачила мене, коли вела адриатичних солдатів до місця, де була моя мати, не бачила, як я бігла попередити її в зимовому саду. Вона не бачила, як я запам'ятала її обличчя, що світилося жадібною і мерзенною втіхою від смерті моєї матері. З ними працювала дорога бабуся., але я досі не знала, чи саме вона послала їх і провела через міські мури. Документи, які Нія знайшла в її сховищі, не свідчили ні про що подібне, окрім того, що вона запевнила їх, що впустила їх до замку і гарантувала їм свою співпрацю. Те, що я зробила після смерті Сема, було зроблено не для мого батька, а для неї та її напівкровок. Те, що я збиралася зробити зараз, було для мого батька.

"Чи знає ваш король, що ви робили тієї ночі? Звідки адриати так добре знали, як увійти в замок і де нас шукати?" запитала я, наближаючись, щоб побачити здивовану реакцію на її обличчі.

"Звідки ти знаєш?" - заїкнулася вона, підхопившись зі свого місця.

Мій погляд впав на її тремтячі руки, і я посміхнулася. "Питання в тому, як ти за це платиш, дорогенька, а не в цьому".

Вона з жахом зробила маленький крок назад, табуретка перекинулася і голосно покотилася по землі. "Я не знала, що це була Серена, - заперечила вона, хитаючи головою. "Я думала, що ти там, що вона прийшла, щоб знайти тебе. Ти повинна була бути там". Роки і роки очікування цього, потім місяці і місяці її дефіле переді мною, ніби я була пораненою дитиною, а вона святою, щоб визнати це, і я дозволила їй - дозволила їй думати, що вона може гратися зі мною, як вона дозволила собі думати з моєю матір'ю, яка тепер мертва через її допомогу.

Я розсміялася, гортанно. "Облиш, ти могла б зробити щось краще".

Вона знала, що я читаю її брехню наскрізь, і від мене не сховатися. "Ти не можеш вбити мене, твій батько..."

Я підняла долоню, щоб зупинити її. "Мій батько нічого не зробить. Ти вже мертва, і твої діти будуть дуже скоро, документи і повідомлення з Адриатами, які Аларік витягнув з твоїх покоїв багато років тому, і багато іншого, що ми знайшли під час мого перебування тут, вже доставлені до нього. Як прикро, що я не зможу бути свідком цього". Дика посмішка розтягнулася по моєму обличчю, моє серце забилося від радості, це зробило мене дуже щасливою, щасливішою, ніж встромити кинджал в її серце, щоб це зробив мій батько. "Твій останній цвях у труну буде від твого коханого, а твоїх дітей - від мене. Це має бути записано в таїнствах, в ідеальній трагедії, написаній, вигаданій Сноулін Крігборн. Натхненна і зіграна тобою".

"Я не хотіла, щоб Серен вбили. Сайлас зрозуміє", - вигукнула вона, а потім вчепилася п'явкою в мою руку, її обличчя зблідло від страху. "Ти обіцяла протиотруту для них, своєму батькові".

Я струсила її, і вона, похитуючись, опустилася на землю. "Ні, я нікому такого не обіцяла. Я не даю обіцянок нечестивим. Щасливого копання могили."

Морін кричала, ревіла, благала і плакала за моєю спиною, як і я колись через неї. Люди роблять тобі боляче і дивуються, коли ти робиш їм боляче у відповідь. Ще одне обличчя, яке мені довелося викреслити зі своїх кошмарів - ще одне обличчя серед нескінченної низки тих, хто кривдив мене. Ще один крок і ще одна цеглина до моєї помсти.

Вчора я попросилася з ними, з болем у серці я знову залишила їх, і незабаром я також відпущу їх. Щоб їхні душі відпочили. *Потерпіть ще трохи, будь ласка*, просила я і сподівалася, що вони не ненавидять мене так сильно, як я ненавиджу себе.

Батько не приїжджав до Адріати, але приїжджав дядько Ар'ян. Але, схоже, він ще не встиг зі мною попроситися, коли перехопив мене в коридорі. Його обличчя, поведінка і впевненість свідчили про те, що він домігся того, чого хотів - позбутися мене і дістатися до Адріати. Він був безмежно задоволений, він парив у повітрі від перемоги. Підлетіти близько до сонця - і тобі обпечуть крила.

"Батько". Я вклонилася - востаннє вклонилася йому.

Він розсміявся, його хиткий погляд підживлював усю неповноцінність, але я була не одна така. "Тож після всього, що ти зробила, ти поступилася мені. Я думав, що мені доведеться тягнути тебе до Адріати, зв'язану і на прив'язі, весь цей бунт ні до чого, ні до чого. Ти наважилася кинути мені виклик, лізти в мої справи і погрожувати мені, невже все це було даремно?"

Моя смерть, напевно, була б для нього солодкою, а розпад - нудотним. Мені завжди здавалося, що його найкращою їжею завжди були мої страждання. Чи справді я була його дитиною? Я ненавиділа, що такі думки досі забивають мені горло. "Ти мене ненавидиш". Це не було питанням, і я вперше визнала це вголос.

Злість застигла в його очах. "Кожен ненавидить свої найбільші помилки".

Я випросталася, те, що він змусив мене відчувати, було важким, але Аларік роками допомагав мені тренувати м'язи, щоб нести тягар його ненависті. "Мій прощальний подарунок вже у твоїх покоях".

"Завжди так високо піднята, - продовжував він, зупиняючи мене, - "Коли ж ти зрозумієш, що світ під твоїми ногами - це попіл і тиша. Хіба я винен у тому, що виховав тебе такою великою і ти прагнеш так високо, коли ти така маленька і сидиш так низько? Хіба я виховував тебе з вірою в те, що перед тобою може прогнутися ціле королівство і що вони можуть обожнювати ту мерзоту, якою ти є?"

"Настільки, наскільки ти сам навчив себе цього".

"А я - король".

"Ти, може, й вічний, але не безсмертний, а знаєш, батьку, що кажуть, коли король помирає?" Мої брови піднялися вгору. "Хай живе королева."

Він почав грубо сміятися, і посмішка широко розтягнулася в його нечестивому роті. "Ти не будеш королевою."

"Ні-ні, я ніколи нею не буду." Він мав рацію, я не буду королевою. "Я - руїна, і тому я знищу тебе".

"Щасти тобі, моя трояндо."

"Щоб розтопити лід, не потрібна удача, лише вогонь".

"Ти мала стати моїм спадкоємцем", - повторив він, і я знову зупинився. Обман рути в його голосі змусив мене зупинитися, хоча я не хотіла чути, що він мав намір використати, щоб обдурити мене, щоб я втратила. "Я обрав тебе. Я подумав, що ти повинна це знати. Навіть Ерен здався, як тільки ти народилася. Я ніколи не думав, що мій син народиться слабким і турботливим. Ти ніколи не ламалася, не рвалася, ледь

відчувалася, ти була моїм ідеальним вибором. Якби у мене було ще кілька років до того нападу, я б сформував з тебе правителя. Ти була б могутня".

"Я не можу правити твоїм королівством, батьку", - сказала я, і мій голос загубився у відлунні коридорів. "Це завжди було його, твого єдиного спадкоємця. Могутність переоцінюють, а ти завжди недооцінював турботу. Ти теж дізнаєшся, коли опинишся під чоботом, що тебе врятує: турбота інших чи твоя сила".

Наш караван збільшився, навколо мене кружляли нові обличчя, батько дозволив моїм воїнам востаннє служити і супроводжувати мене. Асйордці вишикувалися вздовж вулиць, їхні обличчя були втомленими, холодними і наляканими. Так і мало бути, адже незабаром Адріяда знову вільно блукатиме континентом.

Дядько їхав попереду, очолюючи групу, Нія, Кай і Мал - навколо мене, а Кіліана не було видно серед нашої великої мандрівної компанії.

"Мал, а що з твоїм братом?" Я трохи занепокоїлася. Наша минула розмова була обірвана на самому початку. Я все ще мала про щось його запитати, і в Аслайнні він також хотів мені щось сказати.

"Він буде їхати ззаду, ти ж знаєш, він дуже хвилюється в такі часи, важливі часи", - додав він з легким сміхом.

Паніка підступила до мого горла, відчуваючи смак жалю. Я не попрощалася з ним. Я не бачила його востаннє. Я не повинна була спати, я повинна була в ту ніч просто дивитися на нього, поки не була впевнена, що не зможу його забути.

"Ти поводишся дивно, і цей дурень теж, що відбувається?"

"Нічого... нічого не відбувається, але я радий, що ви тепер нерозлучні".

Коли повітря стало теплим і легким, я одразу зрозуміла, що ми наблизилися до півдня, наш караван мав прямий наказ не зупинятися на відпочинок ніде вздовж земель Асйорда, не кажучи вже про Адріату.

Я закотила очі, коли дядько під'їхав до мене верхи, моя голова була не в тому стані, щоб витримати його глузування. Я і без того був знервована і роздратована без його мерзенних слів, яких, я була впевнена, він збирається вимовити мені вдосталь, судячи з того, як лукаво змінилися його риси обличчя.

"Це я забрав твою матір з Олімпії, а тепер я проводжаю тебе. Це майже пророче, чи не так, мила племіннице?" - вигукнув він. "Не зовсім впевнени щодо Адріати, але Олімпія була прекрасною, на моє щастя, я побачив її до того, як вона загинула".

"І досі є, і ти маєш на увазі до того, як ти змусив її загинути", - холодно відповіла я.

"Ти маєш на увазі те, що від неї ще залишилося. Ти не розумієш, що царство з такою силою не повинно було існувати серед наших, воно не було природним. Всі почувалися неспокійно і жили в страху. А що, якби жорстокий король захопив владу і наказав усіх нас винищити. Повірш, у них була така влада. Твої дядьки не були Іонами, вони були молодими і сповненими жаги до влади, - додав він із затухаючою забавою. Я знала, що він не любить говорити про Олімпію, Аларік казав мені, що він боявся їх.

Мій дядько, Лерен, який мав посісти трон Олімпії, був мудрим і справедливим. Аларік сказав би, що мій брат увібрав у себе кожен сантиметр його особистості. Він

був би великим правителем, як і мій дід Іона, як і багато хто до нього. Єдиним, хто був неспокійним, був мій владолюбний батько, і ніхто інший. Олімпія завжди була пасивною у війнах, тому їхній рід був щасливим і похмурим у величезній владі. Вони майже не спілкувалися з іншими царствами, майже не виходили за межі своїх кордонів, бо їхній бог благословив їх землями, що не піддаються обробці, горами, якими можна було б похвалитися, і худобою, якою можна було б похвалитися. Вони були ремісниками і фальшивомонетниками, надзвичайно вправними працівниками ручної праці, королівство було завершеним, поки мій батько не захотів забрати все це собі і не залишився ні з чим.

"Боже, боже, це нагадує мені когось конкретного. Майже пророче, чи не так, любий дядечку?" Я відповіла уїдлигим тоном, і його веселість зникла, залишивши лише незадоволення.

Дядько завжди був другим гравцем у кожній грі королівства, він завжди приходив другим, він також був королем, як і мій батько та тітка Елеонора, але він не мав великої влади над Асїордом. Однак, незважаючи на все, він завжди був палким прихильником мого батька, у них була велика різниця у віці, тому він сприймав мого батька більше як батька, ніж як брата. Крім того, з огляду на те, що мій дідусь був відсутній у їхньому житті, їхній зв'язок став ще тіснішим. Вони обидва однаково зневажали мертвого старого змія.

Він ненавидів мою матір більше за всіх інших, його підтримка Морін та її напівкровки була очевидною завжди, але його ненависть до моєї матері не була такою, як у більшості. Його очі завжди говорили про нього, про те, як він спостерігав за нею здалеку, як він відстежував кожну її рису, як він не любив мене і моїх брата і сестри. Аларік розповідав мені, що мою матір пообіцяли йому замість мого батька, угода була укладена під загрозою війни, і її довелося тягнути до останнього, щоб не допустити її. Мій дідусь погодився, як і моя мама, обидва хотіли позбавити свій народ від болю війни. Їхні заручини були б благословенні всіма королівствами і богами, аурую і людьми. Вони зустрічалися кілька разів, перш ніж мій батько блискуче розкрив свій справжній план, щоб викрасти дядькову наречену і видати її за свою. Я щоразу бачила, як Аріан ненавидів мою матір, бо був закоханий у неї з того самого моменту, як вони зустрілися, його очі були сповнені туги, але люті, один погляд був спрямований не на неї, а на мого батька.

Незважаючи на все це, він викликав у мене мурашки по шкірі, щось у ньому було гниліше, ніж в інших, здавалося, що від його дотику в'януть квіти. Його енергія завжди була темною і неправильною, йому я не довіряла найбільше, ще одна проклята версія мого батька, ще один монстр його рук, я гадаю.

Високий Мур ставав високим і довгим попереду, жахливий велетень був таким же лютим, як і тоді, коли я побачила його вперше, Кіліан все ще мовчав у кінці нашого каравану, і моє занепокоєння стрімко зростало. Потилицю тупо занило від того, скільки разів я оберталася, шукаючи його, туди й сюди.

"З ним усе гаразд, ти не можеш так швидко почати сумувати за ним, інакше тебе чекають тортури", - сказала Нія, поклавши руку мені на плече, повертаючи мене до реальності.

Я сумувала за ним, і це було незвично для нього бути так далеко від мене, він не випускав мене з поля зору і... мого прощання. Я не отримаю свого прощання?

"Сноу, - покликкала Нія упівголоса. "Я знайшла ще дещо між сейфами Моренів". Я закліпала в очікуванні, коли вона простягнула мені стос лавандових конвертів з гербом Адріати на верхівці.

"Що це?"

"Листи до вас від... їхнього короля". Моє серце почало шалено калатати від гніву, відрази та темних спогадів.

"Навіщо ти мені їх даєш?" запитала я, повертаючи їх їй.

"Вони були адресовані тобі. Думаю, тобі варто їх прочитати".

Паніка просочувалася на поверхню. "Ніє, це нічого не змінить".

"Я знаю, я просто хочу, щоб ти дізналася частинку його правди".

"Ти їх читала?"

"Вибачте, я не знав, що це за книги. Я відкрила одну, а потім, не помітивши, прочитала їх усі".

"Чому він написав мені?"

"Це було одразу після нападу, протягом трьох років після нього, а останнє - п'ять років тому".

Я подивилася на стос листів і відчула, як ненависть, яку я випустила, повертається на місце. "Вони мені не потрібні, викинь їх".

"Сноу".

"Викинь їх, або це зроблю я". Я не хотіла їх, його слів, його огидних слів. Як він посмів мені написати? Вибачення, погрози чи щось інше, на що він наважився і звернувся до мене, мені було байдуже - я ненавиділа це. Ще одна ознака його байдужості, ще одна ознака того, як він недооцінив те, що зробив зі мною.

Зона миру на Високому Мурі виросла в очах, моє серце заніміло, і я затамував подих, коли з обох боків з гучним тріском розчахнулася чорна сталь. Адріатична земля лежала перед нами, коли ми нарешті вийшли на тепле сонячне світло, що пронизувало їхнє небо. Мій світ ніби зникав, а в голові стало легко, перш ніж я втратила свідомість, я знову впустила повітря в своє тіло, задихаючись і затамувавши подих, я оглянула навколишнє середовище. Кожна моя кінцівка і думка тремтіли, коли тепле солоне повітря Адріати торкалося моєї шкіри і хвилями розвівало волосся, коли їхнє палюче сонце палило мою шкіру жаром.

Мої легені розширюються без їхньої волі і роблять регулярні кроки повітря, заспокоюючи потік паніки в моєму тілі. Моя увага переключилася на Кая, який злегка кивнув мені і промовив: "Дихай".

Група адриатичних солдатів підійшла до нас з привітанням, деякі з них були знайомі мені раніше, Ларг і Несрін також були там.

"Вітаю, ласкаво просимо назад, Малік. Принцесо, ласкаво просимо до Адріати. Дозвольте офіційно представитися, я Ларг Орброу, один з генералів Його Величності". Король міг би почути про мою добру вдачу від нього з перших вуст.

"Що ж, Ларг Орброу, хіба тобі не пощастило, тепер я вся твоя, і тобі більше не доведеться ділитися мною з Асіордом".

Він глибоко засміявся. "Так і є, повірте мені, так і є".

Чи то моя голова так втомилася, чи то я справді не зрозуміла, що він мав на увазі?

"Ще не пізно познайомити мене з твоїм хрещеником".

Він знову засміявся. "Ви виходите за нього заміж, Ваша Високосте".

Саме тоді я втратила вираз обличчя. Він піджав губи, помітивши свою помилку, перш ніж відступити і дати нам пройти.

Адріата була саме такою, як описував її Кіліан, теплою, зеленою, сповненою життя, за яким дуже сумував Асіорд. Як важко, мабуть, їм з Малом було жити в цій холодній пустелі, що йде звідси.

Велика масивна темна повноводна річка пливла вздовж широких пейзажів, білий густий шепотливий туман висів навколо нас, поки ми перетинали її по високому, добре збудованому кам'яному мосту. Я зупинилася і зісковзнула з Мемфіс, щоб помилуватися краєвидом і вивчити дивний туман, який Кіліан описав як "елхаар", їхню власну версію "згани".

"Сідай на коня, дівчинко", - крикнув дядько спереду, і за лічені секунди мене оточили інші.

Мої очі загубилися в чорній шовковій воді річки, щоб звернути на них увагу. Туман розвіявся, відкриваючи картину, захovanу вниз. Срібні та золоті пластівці світилися зсередини, просвічуючи крізь товсту чорну ковдру води. Нічне небо в потоці. Маленькі водяні духи несамовито плавали всередині, але зупинялися, щоб поглянути на мене з-під нього.

Вони подолали водну перешкоду і стрибали навколо мене, виспівуючи мелодійним голосом: *"Принцеса, принцеса, не принцеса. Очі золоті, серце сталеве. Така прекрасна, така нещасна"*, - шепотіли вони, плаваючи навколо мене. Дивно, але вони говорили слова, яких я ніколи не чула від них. *"Твоя посмішка робить його щасливим"*, - продовжували вони в унісон, кружляючи над моєю головою. *"Але ї засмучує"*.

Я відчула, як моє серце стислося від їхніх слів, і мій погляд почав шукати його, невпинно шукати.

Рука лягла мені на плече, привертаючи мою увагу. "Річка Нікс, благословенна нашою богинею, щоб у нас було нічне небо навіть у світлі Кіри", - пояснив Мал, рухом голови показуючи мені, щоб я знову піднялася на Мемфіс. "Я привезу тебе сюди відразу після весілля, я відвезу тебе всюди, куди ти захочеш піти".

Я постояла ще кілька хвилин, щоб увібрати в себе те, що лежало переді мною, розгублена думкою про те, що я вийду заміж за короля Адріати.

Ліс був менший за Сорен, але, судячи з дерев, набагато старіший. Невеличкі кам'яні будиночки пісочного кольору будувалися негусто, поки поступово вони не скупчилися, і в полі зору не з'явилося місто.

"Амаріс", - пояснив Мал поруч зі мною. "Побудований на пагорбі, де Хена вперше ступила в Адріату. Під землею ростуть сяючі кристали чистої магії, вони живлять нашу ману і наші врожаї. Здебільшого все імітує нічне небо Адріати. Крони дерев, які ми залишили, світяться під повним місяцем, співочі птахи, що відпочивають на верхівках, не літають, вони ніби зникають, як і ми, і залишають за собою світловий слід, вночі вони схожі на падаючі зірки. Це дуже відрізняється від Асіорда, чи не так?"

"Так і є." Я знала, чому вони так люто хотіли захистити його, як подумаю, що втрачу таку красу, то в мене теж виростуть кігті.

Все місто випромінювало теплий білий і золотий колір, будинки і будівлі здіймалися на великий пагорб і оточували його, розвіваючись фіолетовими прапорами з адріатичним півмісяцем на гребені кожного. Величезний замок заповнював його середину, нагадуючи цитадель для скелелазів. Чим далі ми піднімалися на пагорб, тим ясніше простягався перед нами широкий морський горизонт. Синій колір стикався з білим, земля віддзеркалювала денне літнє небо Адріати. Солоний вітерець гуляв по брукованих вулицях і кам'яних будинках, які були одягнені у в'юнкі рослини і квіти, прикрашені відтінками фіалок, блакиті та бузку. Квітковий народ виблискував під сонцем, радісно мандруючи з бутона на бутон, ніби з казки. Вулиці пожвавилися, люди зупинялися і здивовано дивилися на нас, діти махали руками і бігли за нами. Шепіт, зітхання і кілька криків наповнили

повітря навколо нас, і я здригнулася. Мені хотілося бігти, тікати, затуляти вуха. Хотілося розчинитися у хвилях, зникнути.

Люди, які ненавиділи мою матір, які ненавиділи всіх нас, які вбили їх, ледь не вбили мене. Ті, хто поранив мене не лише фізично, але й цілком, тілом, розумом і душею. Від спогадів мені боліло все тіло. Руки стиснулися в кулаки, майже впиваючись у долоню. Я відчула, як чиясь рука лягла на мою.

"Може, поїдемо швидше вперед?" Мал ніжно промовив і перев'язав свою руку з моєю, перш ніж я встигла роз'ятрити нові рани.

Моє тіло вирівнялося від несвідомого тремтіння, збираючи контроль над кінцівками, я кивнула йому. Ми всі четверо поїхали вперед, незважаючи на гучний протест мого дядька, ми швидко їхали вперед, поки не з'явилися в полі зору територія замку. Він справді був схожий на рай, сповнений тепла, сонячного світла і квітів, всі три види квітів були всюди, з кущів, розкиданих по всій території, проростали всілякі кольори, замок був затягнутий і ув'язнений у квітучі фіолетові гліцинії. Справжній рай.

Мал повів нас коридорами замку до наших кімнат до завтра, але мій розум більше не міг сконцентруватися на сприйнятті навколишнього світу. Кіліана все ще не було, він не пішов за нами, коли ми відділилися від решти групи, моє серце було неспокойним.

Нія і Кай залякли на двох стільцях перед балконом, з якого відкривався вид на поле білих троянд, що простяглося до скелі. Я не могла навіть сісти. Від бежевих, золотих і білих тонів кімнати у мене паморочилося в голові.

У мої двері постукали, серце чомусь закалатало в надії, що це може бути він, що я зможу попрощатися.

Без застереження, що це може бути хтось, хто може завдати мені шкоди, я розчахнула двері. "Кіл..."

Мал нахилився до рами, майже поглинувши її всю, і посміхнувся. "Ні, це тільки я, кращий брат".

Вечір розвиднився для нас чудово, шовкова тканина фіолетових, помаранчевих і червоних кольорів огорнула Амаріс так, як я рідко бачив раніше. Це було схоже на неясний сон, який колись приснився тобі багато років тому, але все ще пам'ятаєш. Зимові сади Тенеброзе бліднуть у порівнянні з Амарісом. Ряди і ряди райдужних стрічок, пахощі літа і відблиски заходу сонця створювали наймеланхолійніші сутінки перед смертю.

Тіні гналися за повним життям, глибшим і темнішим, а Мал вів нас лабіринтом ароматів, повним метеликів і квіткових людей, раєм на землі.

Ми зупинилися, і моє дихання затамувалося, коли я побачила темну красуню, що лежала переді мною.

"Це його кохана", - сказав він, коли я зачаровано кружляла навколо чорних троянд, що цвіли більшими за чайну тарілку. Мій рот і очі розширилися від здивування, мої органи чуття відчули солодкий запах чогось середнього між медом і фруктами.

Я обводила обриси їхніх пелюсток, і запах солодкого пилюку наповнював мої легені. "Невже я віддякала його, Мал, чому він не прийшов і не показав мені їх сам?" Я більше не могла стримувати свої запитання. Це було не схоже на Кіліана - бути таким далеким, він був потрібен мені сьогодні, зараз, а його не було поруч. Я все ще відчувала його руки на моєму хребті, які заспокоювали мене перед сном, його губи на моєму чолі, коли він садив кльов за кльовом, або звук його сміху кожного разу, коли я скаржилася на своє розчарування. Відсутність його присутності поруч зі мною залишила слід холоду і відбитки туги. Моє прощання... недовомлене.

Мал зірвав білу гвоздику і вплів її в моє волосся. "Нічого подібного, Сноу, ти просто повинна повірити йому, і він прийде до тебе".

"Яким він був у молодості? Перерахуй мені всіх його коханок."

Він засміявся і замахнувся трояндою, яка вдарила мене в обличчя.

Ми обоє сиділи на садовій лавці, в моїх руках були квіти, які зірвав для мене Мал, їхній аромат зачаровував мене, майже зачаровував до млості, парфумерного відволікання.

"Уважний, хоча у нього це дуже погано виходить, але він намагається, так що скоріше намагається бути уважним. Моя мати, до неї наш батько ставився не дуже добре. Він любив матір Кіліана, і після її смерті він був пов'язаний політичним шлюбом з моєю матір'ю, не минуло й кількох місяців після її смерті. Всі були схильні до неповаги та поганого поводження з нею, особливо наш батько, всі, крім Кіліана. Він був холодним, дуже холодним. Я думав, що він ненавидів її, але він щовечора дивився, як вона в'яже і шиє, день за днем він сидів з нею і просто дивився на неї, поки не прийшов зі своїм власним швейним комплектом і не навчився цьому пліч-о-пліч з нею. Вони майже не розмовляли, але це робило мою матір щасливою, вона була найщасливішою в ті дні, які проводила з ним".

Я глибоко вдихнула, намагаючись розслабити стиснення в грудях. "В'язані хустки, які він носить, де він їх зробив?"

"Ні, їх робила моя мама. Він робив її, а вона - його". Він сьгнув рукою до кишени і дав мені хустинку з ініціалами своєї матері. *Д.С.*, вишиту шавлієво-зеленим кольором з маленькою ромашкою в стороні.

Я широко посміхнулася, провівши рукою по шву, уявляючи собі руки Кіліана. "Ти не проти, якщо я залишу її собі?"

Він посміхнувся. "У мене є ще, якщо хочеш".

"Я б хотіла мати їх усіх і всього його, і цього ніколи не буде достатньо, а зараз вистачить і шматочка". - сказала я, міцно стискаючи тканину в руці. "Ще, розкажи мені ще".

Він глибоко вдихнув, відкинувшись на спинку лавки. "Турботливий, майже занадто турботливий. Кожного разу, коли я потрапляв у халепу або створював неприємності, він завжди брав на себе відповідальність за них", - сказав він з деяким боєм. "Одного разу товстий м'ясник побив дитину за те, що вона вкрала печінку для його голодуючої сім'ї, і я подумав, що це буде забавно, якщо я витягну з клітки всю його живність і випущу її на волю". Він зупинився, щоб розсміятися від цього спогаду. "Три великі корови і багато овець, чимале поголів'я, він поскаржився нашому батькові вже наступної години. Але праведний Кіл взяв усю провину на себе і змусив мене замовкнути, пообіцявши нікому не розповідати. Він отримав по двадцять ударів батоном у кожную руку від нашого батька, він був ледь підлітком. Мій батько не був поблажливим до нас, ніколи не був, особливо до нього, але наступного дня він пішов

на тренування і уроки, доглядав за своїми ранами і чистив їх, поки вони не загоїлися. Він поводився так, ніби нічого не сталося. Його майже ненавидять, якщо подумати".

"Так і є", - сказала я, мій голос був майже шепіт. Чи подобалося мені слухати про нього? Чи подобалося мені мучити себе, дізнаючись про нього більше, щоб потім його втратити? Між нами запала мовчанка, майже занадто глибока. "А коханки?" запитала я, сподіваючись розрядити обстановку.

Мал засміявся. "Я був би мертвий, перш ніж встиг би пробурмотіти навіть ім'я".

"А, так їх було кілька", - піддражнила я, насправді наполовину заздрячи, тепер мені справді хотілося знати всі їхні імена. "Я сподівалася, що з його особистістю та емоційним діапазоном, як у каменю, йому буде важко".

Сміх Мала розкотився по всьому саду, перш ніж він повернувся до мене. "Важко знати, що він насправді відчуває, не суди по тому, що бачиш. Я майже щоразу читаю його тіні, бо без них я не можу його зрозуміти. Вони наповнені такою кількістю кольорів, більше, ніж ти можеш собі уявити. Коли він тебе побачить, - він перебив себе, похитавши головою, - важко буде навіть намалювати те, на що вони перетворюються, коли він тебе побачить".

Від його слів у мене по шкірі побігли мурашки, чи то квіти заважали мені дихати, чи то мої легені забули вдихнути, його слова змусили мене майже задихатися. "Він не поїхав з нами, чи не так?"

"Вибач, ми не хотіли брехати, але він повинен був повернутися вчора ввечері, з обов'язком відзвітувати, а угода вже так близько, що він був змушений".

"Чому він не сказав мені, я навіть не змогла попрощатися". Слово "прощай" розбилося на моїх губах.

"Він думав, що ти запанікуєш, якщо його не буде поруч, тому взяв з мене обіцянку, що я скажу тобі, що він за тобою стежить".

Чи знав він, що я відчувала, він не міг прочитати мої тіні, щоб зрозуміти, і я ніколи не говорила йому по-справжньому, як він змушує моє серце тремтіти і хитатися при його вигляді, як його присутність маскує решту світу, як ніщо більше не має значення. Я глибоко ненавиділа і боялася цього, тому що все ще любила свою сім'ю, мій світ тепер зруйнувався і вибір, який я зробила. Мені було боляче думати і визнавати це, але це все ще були вони. Моїм вибором завжди були вони - моя сім'я, вони переважали над усім іншим, і не мало значення, що це завдасть йому болю, що я збираюся завдати йому болю. Мої пальці смикнули складену хустинку - його шматочок. Завтра я вийшла б заміж за короля Адріати. Завтра я б покінчила з нами.

РОЗДІЛ 43

ЗІРКИ І НІЧ

Сноулін.

Він все ще дивився на мене, чорний туман мого зору, сьогодні темніший і голодніший, ніж будь-коли. Його треба було нагодувати, наситити, інакше він би мене зжер, але цей звір живився кривавою різаниною, туманом яким я мала стати.

Пен стояла за моєю спиною, заціпеніло розглядаючи білу картину, на якій я була зображена.

Сукня була простою, яскраво-білою, яка чудово контрастувала з моїм темним волоссям. Вона розкльощена м'якими шарами тюлю і ледь прошита вишивкою з троянд. Сьогодні не було чого приховувати, тож я відкрито показала свої шрами, сукня зупинилася трохи вище мого бюсту, не прикриваючи прямий розріз, який закінчувався просто на плечі.

"Молодець, Пен. Я виглядаю як наречена."

Вона поправила мою зачіску, прикріпивши ззаду всілякі брязкальця, я відмовилася одягати фату, тож вона переконала мене на шпильки.

"Ти не боїшся?" - запитала вона, затамувавши подих, стримуючи плач.

"Так", - сказала я, проводячи пальцем по вишитій троянді на спідниці сукні. "Він - мій страх". Я була в жаху. Якби можна було коли-небудь впасти в яму задухи без світла, з чотирма стінами, що повільно стискаються навколо, повітрям, розрідженим запахом сірки і смерті, лусочками луски на кожному сантиметрі шкіри, то це було б трохи схоже на те, що я відчуваю зараз під своїми кістками. Але що таке страх, як не інша емоція, підконтрольна, від якої я втекла раз, двічі і тисячу разів, навіть від того, що мені заподіяли. Страх був кайданами, і з них я теж вирвалаася.

"Ти не мусиш цього робити", - пробурмотіла вона, нервово ходячи переді мною. "Вбивати його, я маю на увазі. Можливо, не зараз, ти будеш оточена солдатами, емпатами та Умброю, і... і він Обскур", - сказала вона, затуливши рот рукою від раптового усвідомлення. "Він може... він вб'є тебе, навіть не побачивши світла".

"Він може лише спробувати, Пен. Пам'ятай, я ніколи не буваю самотньою".

Вона насупилася. "Але ти звільнила Нію і Кая. Куди, в біса, ти їх відправила, особливо сьогодні?"

Я підвелася з комода і кинула погляд на балкон, що обрамляв сірий ранок, сповнений розряджених грозових розрядів. "Я говорила про себе. У мене є я, можливо, найбільша зброя з усіх".

"Це такий жахливий час, щоб говорити шифром".

У двері постукали, і дихання маленької начитаної дівчинки почастішало, від чого вона в паніці схопилася за груди, міцно стискаючи їх.

"Хочеш вір, хочеш ні, але це був не шифр". Я погладила її по плечах. "Не рухайся, як тільки Нія повернеться, ти підеш з нею". Я простягнула їй один зі своїх кинджалів. "На випадок, якщо тобі ще раз знадобиться бути хороброю сьогодні".

Можливо, востаннє, коли я вб'ю нічного короля, в Адріаті не залишиться нічого, окрім руїн.

Вона тримала мене за зап'ястя, не відпускаючи, смарагдові очі були наповнені срібними намистинками. "Обіцяй, що повернешся за ним".

"Обіцяю тобі, морквочко". Обіцянку, яку цього разу я мала намір виконати.

Важкі двері зі скрипом відчинилися, і в кімнаті почулися легкі кроки. Я очікувала, що ескадрон аури витягне мене до нього, можливо, зі смаком відшмагає, публічно поб'є камінням, можливо, швидко відрубася голову для драматичного ефекту натовпу, але вони послали самотню жінку. Можливо, вона мала зробити все це? Підв'язка в сукні, нічого більш вишуканого, ніж це.

"З Божим благословенням, нехай небеса привітають нас", - привітала вона мене білосніжною усмішкою. Сивина тягнулася до її заплетеного волосся, бузкова бавовняна сукня легко майоріла, коли вона наближалася до мене. Скромні риси ніжної жінки, але навіть я могла б обдурити вовка в пастці.

Я розглядала тонку діамантову корону на її голові, чорні діаманти ледь не змусили мене засумніватися у своєму зорі. Вони деформувалися всередині, наче чорний туман, що висить у склянці.

Вона м'яко схилила голову, на її губах застигла сяюча усмішка, а очі пронизали мене поглядом, сповненим обожнювання, як ніщо інше. "Приємно нарешті познайомитися, Ваша Високосте, мене звуть Дріада. Король доручив мені провести вас до нього".

Приємно? Вона посміла так легко зі мною розмовляти? Я довго дивилася на неї, поки її посмішка не почала хитатися. "Покажуй дорогу", - сказала я, нарешті знуджений цим обманом, яким би він не був.

Вона простягнула руку, взяла мене за лікоть і перекинула її через свій, виводячи з біло-золотих коридорів замку, наповнених ароматом троянд і розписного кольорового скла, що відбивало ніжне ранкове світло прихованого літнього сонця, до великого саду, зовсім не схожого на той, куди Мал водив мене день тому. Грандіозний лабіринт кольорів і зелені, що відкривав майже десять полів кукурудзи. Але не це відрізняло його від інших: дивні квіти, духи, зачаровані птахи, бджоли та метелики, що безстрашно дзижчали в повітрі, важко витали в повітрі. Чарівні істоти ніколи не лежали на людській землі, ніколи на землі, вирощеній там, де крок людини пролягав більше, ніж десять кроків і десять миттєвостей, вони були зобов'язані своїми богами, як такі, лежати під захистом. Яким чином?

"Це його сад, - сказала жінка. "Нікому не можна сюди заходити, окрім нього, а тепер ще й нам з тобою. Істоти тут у безпеці".

Я мало не засміялася. У нічного короля було хобі? Вбивства вдень, садівництво вночі?

"Чи всі його слуги носять корони?"

Вона тихо засміялася, піднявши руку в мереживній рукавичці, щоб приховати свою м'яку усмішку. "Ні, ця служниця - його мати".

"Я думала, що він сирота". Він був королем-дитиною, коронованим лише у чотирнадцять років. Обскур Астері створив собі славу, будучи ще дитиною.

"Був, а тепер ні".

"Де були його кати, я також бачила, що ви не принесли кайдани, чому мене не тягнуть туди?"

Вона важко видихнула, перш ніж відчинила маленькі двері, що вели до прямого коридору з білих троянд. "У вас склалося неабияке враження про мого сина. Він досить жорстокий, холодний, можливо, іноді тупуватий і не дуже лагідний у словах, але не той, хто закує в кайдани жінку, яку має взяти за дружину, не кажучи вже про ту, яка має врятувати його королівство".

"Він не повинен був вбивати мою сім'ю, можливо, тоді йому не довелося б рятувати своє королівство".

"Не те, щоб у нього був вибір..."

Я безрадісно хихикнула, надто втомлена, щоб мене це розважало. "У кожного з нас є вибір, і я роблю його прямо зараз. Не вбивати жінку, яка виростила цю потвору, не знищувати все навколо цього квітучого пекла, не зав'язувати з усіма адриатичними кишками вузликів і стібків. Бачите, скільки у мене варіантів? Все це дуже спокусливо, але ось я тут, тримаю тебе, виходжу заміж за короля, чие життя буде стікати кров'ю з цих рук, рятуючи це царство нечестивих".

Ми зупинилися, і вона кинула на мене невпевнений погляд, намагаючись щось сказати, але не в змозі.

Шум на території замку наростав, важкі синхронні кроки, вигуки наказів у повітрі, але мені було не до них. Ескадрони солдатів віддалялися від околиць і виходили назовні.

"Не хвилюйся, - сказала вона, поклавши руку на мою. "Біда далеко від нас".

Я відсунула руку від неї і продовжила йти вперед. "Я не хвилююся, проблема там, де вона повинна бути".

Ми довго і мовчки йшли стежкою, дзижчання квіткових і сонячних духів дратувало мої відчуття, в голові було занадто багато шуму. Велетенський храм, схожий на півмісяць, виріс перед очима, білий і палаючий у вірі нечестивих. Фіолетова гліцинія огортала колони, завіса ароматів і прекрасного видовища. Навколо лежали закриті бутони місяцєцвіту, знову ж таки, спроба імітувати нічне небо.

Кілька вартових, одягнених у вигорілу на сонці чорну шкіру, срібні піхви та чорну сталь, стояли біля входів, а багато інших були заховані далі вдалині.

Між моїми розгубленими бровами насупилися хмурі очі. Невже в Адриати закінчилися охоронці? "Тихо", - зауважила я, поринаючи в панічну тишу.

"Король наказав, щоб тут були тільки ви двоє. Зазвичай він не тримає особливої охорони чи захисту. Накликати темряву - значить накликати смерть."

"Повірте, ніхто не знає краще за мене".

Вона почервоніла, майже спустошена. "Давай... поквапимося", - тихо промовила вона. Раптом вона зупинилася, хапаючись за груди від сухого кашлю, який вирвався з її легенів, майже позбавивши її повітря. Вона хрипіла між важкими вдихами. Кров бризнула їй на руку, коли вона гарячково обшукувала кишені своєї сукні.

"Вибачте", - сказала вона, коли я допомогла їй знайти в кишені хустинку, щоб витерти кров навколо рота.

"Ти хвора", - сказала я, помітивши, що кров була не просто кров'ю, а коричневою, чорною рідиною, що сигналізує про смерть.

Вона похитала головою, намагаючись мило посміхнутися, але кашель знову здолав її.

Я розтирала їй спину і груди. "Твій клятий син не повинен був давати тобі завдання, коли ти така хвора".

"Через мою хворобу він доручив мені, задовольнивши моє давнє бажання, зустрітися з тобою, як я зустріла Серену".

Я відступила на крок назад при згадці її імені. "Ви знали її?"

Вона кивнула. "Мій батько був ліранським купцем, який торгував морськими перлами з Мирдуром, нас часто запрошували в дім Скайгардів, твоя мати любила свої прикраси. Ти дуже схожа на неї, це майже дар, що я бачила тебе раніше... - кашель знову перервав її. "До того, як це забрало мене".

Сльози зігріли мої очі. "Ти знала її раніше, до Асйорда?"

Вона криво посміхнулася і кивнула мені. "Навіть твій голос належить їй", - сказала вона, простягаючи руку до мого обличчя.

Я відсунулася від її повзучого дотику. "Ти дозволила їм убити її. Ти нічого не зробила, поки вони вбивали її."

Вона зупинилася, відсмикнувши руку. "За це я буду каятися доти, доки боги не заберуть мене туди, куди захочуть. За те, що нічого не зробила, я заплачу за це".

"Ви могли б зупинити свого сина".

"Це не його треба було зупинити, моя *астери*".

"Скажи мені", - голосно наказала я, мій тон був сповнений люті. "Скажи мені, скільки життів, окрім цього вбивці, я маю забрати?" Одне, п'ять чи п'ятсот мільйонів, я мала намір забрати кожне з них.

Позаду мене відчинилися двері храму. Почувся гучний скрип і обережні кроки того, що нагадувало мій страх, попрямували до мене.

"Тільки моє, і нічیه більше", - пролунав знайомий голос.

Я завмерла від того, як цей страх за лічені секунди перетворився на дивний комфорт. Мій мозок зраджував мене, це мало статися. Але мій зір не зрадив, впіймавши на підлозі хустинку королеви. На її кутку були вигравірувані два ініціали: *Д.С.*

Подих застряг у мене в грудях, взявши в полон мої легені. Я здивовано похитала головою. Це мав бути божевільний кошмар, але коли біль стиснув мої долоні, я не прокинулася, а лише занурилася ще глибше в реальність. Я не спала.

Я повільно обернулася. Він стояв там, як справжній король, одягнений у чорне, з короною могутності та чорними діамантами на голові. *Обскур Астери*. Нічний король. Мій справжній кошмар. Весь цей час король Адріати переслідував мене, оглядав, торкався, обіймав, цілував. Він втішав, знав мою правду, намагався зрозуміти мій біль, а я дозволяла йому, тому, хто його спричинив. Королю людей, які вбили мою родину. Того, хто міг би запобігти тому, що з ними сталося, того, хто планував і приймав рішення вбити тисячі людей, того, для кого я була майже... майже ніким.

"Тільки моє життя, Сноу".

Я відчувала і не відчувала. Я була людиною і не була нею. І все ж кожна частинка моєї душі розривалася, коли я вдивлялася в риси обличчя людини, яку я присягнулася вбити, коли я дивилася на нього з такою ніжною турботою, ніби він був моїм світом. Я бачила людину, яка позбавила мене світла, як скарб.

Я прискорила кроки вперед, мої риси обличчя вирівнялися. Моя ненависть ослабла, моя отрута зацукрувалася. Єдина крихта сили, яку я змогла зібрати, щоб висловити ненависть тому, хто пом'якшив мене, прийшла з місця турботи. "У мене є пропозиція, а у тебе - угода. Давай покінчимо з цим". сказала я, проходячи повз нього в храм, ненавидячи свою власну оболонку за те, що вона хитається. Мої ноги ледве витримували вагу болю, який вразив мене, як укус гадюки, швидкий, стрімкий і смертельний отруйний.

"Сноу, дозволь нам..." Він потягнувся до мене, і я відступила, вислизаючи від нього.

Сміх вирвався з мене, моє тіло затремтіло, але не від веселоців. "Знаєш, К..." я прочистила горло. "Ти навчив мене того, про що я забула. Що незалежно від того, наскільки мені боляче, я завжди можу завдати ще більшого болю. Ви перемогли, Ваша Величносте, перемогли мого батька в його власній грі. Ви перемогли мене всіма людськими способами. Але я не людина, тож тепер я переможу вас усіма нелюдськими способами".

"Сноу", - покликав він, знову тягнучись до мене.

Я не зупинялася.

"Сноу, зупинись на мить і дай нам поговорити", - рішуче покликав він, і коли я не звернула увагу, пориви чорної темряви здійняли переді мною стіну. Гліцинія навколо засохла, птахи пролетіли в поривах, кричачи майже від болю, і навіть його власні охоронці здригнулися. Це було те саме, що я відчула тієї ночі, коли він бився з Мелантою. Він придушував це весь час. Всі знаки були переді мною, коли я стала такою неуважною?

Я не зупинялася.

"Я сказав, давай поговоримо", - вигукнув він, відлунюючи в порожньому храмі, і цього разу я теж здригнулася. Він більше не був ним, тим, кому я так боялася довіритися. Він був ним, моїм страхом, моїм єдиним страхом.

Я обернулася до того, кого теж колись підкорила. Кошмар викривлявся навколо і позаду нього. Він носив маску смерті. Злодій світла. На моїх тремтячих губах з'явилася усмішка, і я зціпила зуби. "Я не вб'ю тебе раніше, ніж ми домовимося, тож давай покінчимо з цим, бо я навіть близько не можу стримувати себе зараз. Я вб'ю тебе, а потім себе, і я не помру, королю проклятих, доки не винищу все живе на цій землі".

Він простягнув руку до мого зап'ястя, і я відсахнулася від нього, стираючи відчуття його шкіри на своїй. Моя шкіра пекла там, де він доторкнувся. "Не торкайся мене."

Храм стояв між темрявою і чарівним небом, яке мерехтіло, ніби зоряне світло над нами, єдине джерело світла. Я зайняла своє місце перед дивним молодим священиком, який зливався з темрявою у своїх оксамитових чорних шатах, стискаючи *Astrum liber* в руках, які помітно тремтіли при моєму погляді. За мить він стояв поруч зі мною, його тепло огортало мою шкіру, запах весни все ще був з ним, заманюючи мої почуття в оману.

"Ласкаво просимо, сину Хени", - привітав священик свого короля, розмахуючи перед ним шавлієвим ладаном.

Повернувшись до мене, туман розвіявся від палиці безладними візерунками. "Ласкаво просимо, дитя... Кріга".

"І Нубіля теж", - сказала я, і він густо ковтнув, змусивши мене глибоко засміятися. "Давай швидше, бо опівдні у мене виростають роги, і я можу наставити їх тобі прямо на очі".

Він відступив на крок назад, злякано дивлячись на свого короля, який глибоко зітхнув і сказав: "Продовжуй, Атласе, вона просто жартує".

"О, ти знаєш, чи не так, любий?" сказала я ехидно, ледь не жуючи зубами, стримуючи всю отруту, яку я смакувала для нього. Я посміхнулася молодому Атласу. "Ніхто більше не хотів цього робити, чи не так? Одружити монстра з їхнім найулюбленішим вбивцею. Ти виглядаєш як хлопчик, вони тебе змусили?"

"Н-ні", - заїкнувся він. "Кіл, тобто Його Величність, теж просив мене про це. Він подумав, що вам буде зручніше. І я не хлопчик, мені шістнадцять".

"А, він думав, що мені буде зручно", - сказала я, киваючи сама собі. "Якби він хотів пристосуватися до моїх побажань, то мав би перерізати собі горло сьогодні вранці і полегшити мені роботу".

"Продовжуй, Атласе, - суворо наказав він хлопчикові. "Мені є що обговорити з нею, не забирай у мене часу".

Обговорювати? Як він посмів?

Молодий священик підняв руку до неба. "З благословення Гени ми зібралися в цей день миру, день воз'єднання, день, який знаменує собою кінець ворожнечі, неприязні, розділення і страху", - промовив він, ледь не заїкаючись. "Надія сяє, як

ранкове сонце, кращі дні збираються в нашому майбутньому. Для природи цього союзу ми не будемо просити у небес благословення, але ми просимо у них розуміння. Ц-це... шлюб буде тільки на цій землі, ваші душі не розлучатимуться, як одна до небес". Він кинув на нас букет пелюсток квітів і прочистив горло. "З благословенням Хени."

"З її благословення", - з посмішкою прошепотіла я Атласу. "Нехай смерть всіх вас спіткає цей шлюб".

Його Величність глибоко вдихнув поруч зі мною і кивнув переляканому священику, щоб той продовжував. "Ґрунт життя благословляє, ви будете поливати життя один одного, щоб пожинати цвітіння квітів цього вогнища. Живіть і процвітайте."

"Я спалю вас і спалю ваші землі. Я буду вогнем." пробурмотіла я крізь зуби. "Все перетвориться на прах, на попіл людський, який згодують твоїм дитинчатам".

Священик зупинився і знову зітхнув. "Все гаразд, Атласе, продовжуй, щоб я почув ці слова наодинці. Мені подобається, коли вона говорить непристойності тільки зі мною".

Я насміхалася і стискала кулаки.

"Стати один для одного. Дві частини одного цілого, щоб стати одним цілим", - сказав Атлас, схрестивши руки взад-вперед.

"І вони стануть моїми іграшками, я буду різати по одному щодня, розчленовувати їхні кінцівки, орган за органом, поки їхні легені ще дихають. Я буду підтримувати в них життя, поки витравлюватиму їхні кишки".

Атлас густо ковтнув, але продовжив без підказки. "Злитися і укласти шлюбний союз".

"І тоді я виріжу твою душу і буду святкувати, поки не залишиться жодної твоєї душі".

"Ти вже маєш мою душу, - спокійно промовив він, - і вирізала її як свою".

Я важко дихала, але продовжувала: "Тільки тоді, коли я змушу тебе побачити, як твої власні вчинки вплинуть на твій народ, я вб'ю тебе".

"Ти вже вбила мене".

"Недостатньо", - слова вирвалися ледь чутним шепотом. "Цього ніколи не буде достатньо".

Священик простягнув обручки, на диво не випускаючи їх з тремтячих рук, які трясли скриньку. Два срібні німби-близнюки, на обох вирізьблений півмісяць.

Зустрівшись з ним обличчям до обличчя, я наважилася зустрітися з його поглядом. На його жахливо красивому обличчі було спустошення, коли він дивився на мене, як на свій світ. Він підняв руку, шукаючи мою, ніжно ковзнув холодною каблучкою по моему пальцю. Срібний метал став важким від його присутності. Тепер я була його, а він — моїм у всіх сенсах, у яких ми не повинні бути.

"Твоя рука", - сказала я, вихоплюючи свою з його руки. "Давай подивимося, де саме я відріжу".

Він простягнув свою сильну руку, і я швидко надягла каблучку, не бажаючи підкорятися жахливому відчуттю бажання тримати її, протягнути свій палець крізь його палець, шукати затишку в них, бажаючи, щоб вони мене обіймали.

"Священною сталлю Ліри я скріплюю вас узами шлюбу. Відтепер ви належите одне одному в радості, в смутку, в житті".

Печатка моєї кровної присяги на моєму зап'ясті згоріла і занурилася під шкіру. Це було зроблено, він був пов'язаний зі мною, а я з ним, поки смерть не розлучить нас. Поки я не розлучила нас.

"Ваші Величності." Атлас став на коліна перед нами обома. "Мій король, моя королева."

Я пирхнула, а потім зареготала так голосно, що звук розійшовся по всій великій залі. "Геть", - тихо сказала я, і священник здивовано моргнув, тому я повторила вдруге, крикнувши: "Геть!"

"Сноу".

Я втупилася в обручку на пальці, відмовляючись дивитися на нього. "Чи справді я так применшила біль, який ти мені заподіяв, чи ти сам наклав на себе руки, щоб не звертати на нього уваги?"

"Я не знехтував цим, любя".

"Ти це зробив", - вигукнула я, поплескуючи себе по болючих грудях. "Ти це зробив, чому король ночі... чому ти навіть подумав дихати поруч зі мною, не кажучи вже про те, щоб обманом проникнути в мене".

"Я багато чого маю тобі сказати, але я ніколи не хотів, серцем своїм, обманювати тебе. Але це... це я не міг зупинити, навіть якщо б спробував. Я був твоїм, мабуть, від самого початку". Він зробив крок до мене, обхопивши мене за плечі, щоб розвернути обличчям до себе. Моя шкіра вкрилася мурашками, не від страху чи холоду, не від відрази, а від нього, від того, як він змушував моє серце битися швидше. Він підняв моє підборіддя, і коли я опустила очі, все ще відмовляючись дивитися на нього, він притиснувся своїм чолом до мого, і я знову потонула в його вдиху, кожна частинка мене відмовлялася відходити. Його пальці м'яко торкалися мого обличчя. "Я повільно вмирав день за днем і ніколи не знав, що це таке і як це відчувається. Тепер... тепер, моя Сноу, я вмираю трохи менше. Я почав вмирати трохи менше, коли ти посміхаєшся і коли ти змушуєш мене посміхатися. Коли я тримав тебе, я тримав свої зірки. Я був у темряві і ніколи не знав. Ти - мої зорі. Ніхто не натрапить на них, навіть за тисячу життів, але я натрапив. Називай це долею. Називай це збоченою долею, але я натрапив".

Від цих слів у мене по шкірі поповзли мурашки, а тіло затремтіло від ненависті, як тремтіло моє серце.

"Доля?" запитала я, мій голос ледь не зірвався. Я ковтнула, затиснувши тремтячу губу між зубами. Я вирвалася від його дотику, дряпаючи пекуче відчуття його червоних сирих рук, від болю, що оніміло моє відчуття.

"Не треба, будь ласка", - благав він, заплющивши очі.

"Назвемо це долею, але чи не здається вам дивним, Ваша Величносте, як в одну мить ваше серце горить і палає, і раптом в одну мить, в одну мить, як вуглинка, воно повністю перетворюється на лід? Ось така вона, ваша доля. Наша доля призначена для того, щоб пекти і боліти, вона написана кров'ю і запечатана смертю. Ти знав це, але ігнорував це і мої почуття". Я відчула, як кров потекла по моїх руках. "Ти мені огидний, відштовхуєш мене. Коли я бачу, як ти дихаєш так близько до мене, мені хочеться задихнутися цим повітрям".

Його сріблястий погляд згасав з кожним кроком, що я віддалялася від нього. Моє серце перетворилося не зовсім на лід, воно перетворилося на крижане полум'я бритви, настільки гостре, що могло пронизати до самих кісток.

"Все це, мабуть, було дуже цікавим для тебе, принаймні, я сподіваюся, що так, тому що те, що буде після цього, не буде таким приємним".

"Я знаю тебе, Сноу, не відштовхуй мене так, не вислухавши спочатку", - сказав він, намагаючись скоротити відстань між нами, але я відступила ще далі. З кожним моїм кроком його груди здіймалися, а на його обличчі зникала надія.

"Ти абсолютно нічого не знаєш", - плюнула я, не вагаючись. Мені було байдуже до його пояснень. "І ніколи не знав, бо якби знав хоч щось, то навіть не подумав би на мене дивитися".

Я не збиралася дозволити його словам зламати мене, я не дозволила б, він вже розбив мене на шматки - шматки, які роками я не могла зібрати, вони все ще були відсутні, можливо, ніколи не будуть знайдені.

Я витягла кинджал, захований між шарами спідниці, і приставила його до його шиї. Він не здригнувся, навіть не здригнувся, лише дивився на мене, як завжди, так, ніби я була для нього цілим світом, ніби більше не було на що дивитися, ніби він бачив мене лише під тим, що бачить більшість.

Сльоза скотилася з мого ока, і я затремтіла перед ним, невагома і готова закінчити те, на що чекав дванадцять років. Він зробив це, по-справжньому виграв свій шлях від того, що я вбила його.

Він потягнувся до мого обличчя, витираючи сльозу великим пальцем. "Не плач, кохана, зроби це з посмішкою".

"Бійся", - ледве встигаю вимовити між заїканням. "Бійся".

"Я боюся." Його кісточки пальців торкаються моєї щоки. "Як я можу не боятися, коли втрачаю тебе".

"Досить", - сказала я, затуляючи вуха і відвертаючись від нього.

Його руки обіймали мене, присутність його тіла зливалася з моїм. "Роби те, за чим прийшла, але спершу вислухай мене".

Я не хотіла цього чути. Я не хотіла чути жодної з його причин. "Відпусти мене". Я випручалася від його дотику настільки люто, наскільки мені дозволяла моя ослаблена воля, але не настільки, щоб відштовхнути його від себе.

Він притулився лобом до моєї голови, його тепле повітря торкнулося моєї шкіри. "Пробач мені, востаннє, за те, що я зараз скажу". Його руки пестили мене, а наступні слова він прошепотів так ніжно, що вони розлетілися довкола, пахнучи турботою та кольором нужди. "Ти перевернула це царство догори дригом і боком прямо в найгарячіше пекло, Сноу".

"Досить, досить, досить". сказала я, хитаючи головою. Прохання більше, ніж вимога.

"Я закоханий в тебе, так закоханий в тебе. Щоб утримати тебе, я так егоїстично мовчав". Від його слів все моє тіло пронизав біль і найстрашніший страх. "Я хочу, щоб ти знала, навіть якщо це неправильно, навіть якщо я не заслуговую на це, навіть якщо ти не дозволиш мені, навіть коли... я втрачу тебе. Я хочу, щоб ти знала, що я цілком і повністю кохаю тебе. Навіть якщо мені боляче усвідомлювати, що ти вислизнеш від мене, що ці почуття помруть разом зі мною. Я хочу, щоб ти знала, що незважаючи ні на що, незважаючи ні на кого, я люблю тебе і завжди буду любити".

Він заховав голову між моїм волоссям, я відчувала прискорене дихання, потребу в його міцних обіймах, як він тремтів, обіймаючи мене. "Ти навчила мене відчувати, ти навчила мене любити, але не навчила прощатися, тому я чекав, нічого не говорив, бо знав, що ти навчиш цього зараз. Пробач мені, що я мовчав, і пробач, що я не шкодую про те, що любив тебе".

Я вирвалася і повернулася до нього, схопившись за лацкани його піджака, я піднялася на пальці ніг і притиснулася губами до його губ. Дотик холодної темряви

на тлі гладкого місяця, темряви настільки яскравої, що вона сяяла. Цей дотик зламав мене, і з мого горла вирвався стогін. Кожен сантиметр мене горів, болів і поколював від його тепла на мені, від дотику його рук до моєї шкіри, від тремтіння його дихання, від аромату пори року, що огортав мене. Тоді я зрозуміла, що він мав на увазі того дня - я зрозуміла, що мені теж доведеться жити, знаючи, що більше ніколи не матиму. Я обійняла його, а він обійняв мене. Я горіла так, ніби бути у вогні - це бути живою. Його руки обхопили моє обличчя, і він занурив поцілунок глибше, виконуючи моє прохання. Його рука обхопила мою шию, інша притиснула моє тіло ближче, щоб притиснути його до свого твердого тіла. Я ніколи не була нічиєю, але в цю мить я була його. Його палець закрутився між моїм волоссям, а я міцно обхопила його, майже боячись, що він відірветься від мене. Стогони виривалися з мене, щоб бути заглушеними його стогами, і я ковтала їх глибоко, поки вони не вібрували внизу живота, розпалюючи моє бажання і відчайдушний біль за ним. Якби небо могло торкатися землі, забороняючи і не відчуваючи, прозріваючи і жадаючи, коли він поглинав мене, а я рятувала його, доки те, що залишилося від його Сноу, не зникало від згасання. Саме тоді, коли мені стало важко дихати, а крик у горлі вирвався назовні, я відсторонилася, ніжно прикусивши його губу, кожною фіброю свого ества вимагаючи насолодитися ним ще більше. Це було так, як я собі уявляла, і набагато більше, приголомшливо і дивно, це змусило моє серце боліти. Я хотіла зламати його, але надто пізно зрозуміла, що зламаю себе.

Він втягнув у себе подих болю, звук сталі, що розтинала плоть, розірвавши тишу, а потім важке повітря наповнилося металевим смородом крові.

"Такі гарні слова, якби я мала серце, воно було б твоїм". Я прошепотіла йому на уста. "Ах, так, ти вирвав його дванадцять років тому. Незабаром я отримаю твоє з усім його корінням, король Адріати." Я відступила назад голосом, який більше не належав мені, крок, який переслідував його, і невблаганний погляд, який незабаром побачив його біль. "Очікуй і знай, я маю на тебе великі плани".

Мій кинджал встромився йому в плече, але він не здригнувся і не витягнув його. Срібна нитка сльози сповзла з його очей, і я відірвала погляд, прямуючи до дверей, перш ніж не змогла більше стримувати сльози.

Небо зустріло мене похмуро, кружляючим, безпросвітно, з бурею, що назрівала. Позаду мене важко закрипіли двері, як і всі двері в моєму серці. Нарешті сльози потекли по моєму обличчю, я дозволила приглушеному хлипанню і плачу вирватися з моїх вуст, які нестерпно важко було придушити. Хвиля емоцій, яка не топила мене відтоді, як загинула моя сім'я, знову накрила мене з головою, відчуття втрати. Я міцно стиснула груди, страх проклинав кожен її куточок - нелогічний, несвідомий страх. Мої пальці торкалися верхньої частини губ, боячись, що я зітру його присутність там.

Я кохаю тебе. Слова голосно дзвеніли в моїх вухах, моє серце билося удар за ударом, воно здригалося, а потім завмирало, змушуючи мене відчувати агонію болю, коли я плакала, виливаючи все це назовні, звук заглушався моєю долонею і важким траурним небом. Я була щаслива, а потім ні.

Він не міг бути моїм, бо щастя ніколи не знало мене, відмовлялося знати мене. Він ніколи не міг бути моїм, бо я засуджена на ненависть до нього. Він не міг бути моїм, бо ніколи не був моїм, ніколи не буде моїм і ніколи не мав бути. І я загубилася, щоб ніколи не бути нічиєю, ніколи не бути його, бо я продала кожен частинку себе, щоб помститися тим, хто мав мене, трохи, занадто мало і занадто коротко, на деякий час, але ніколи не надовго, тим, кого я любила і ніколи не говорила, що люблю, поки вони

не пішли, тим, кого він забрав у мене. За іронією долі, за іронією богів, той, кого я поклялася вбити, став тим, кого моє серце поклялося захищати.

"Сноу". Його кроки покинули храм у напрямку до мене, і він знову покликав у повітрі, шукаючи: "Сноу... будь ласка. Будь ласка, повернися до мене. Роби мені боляче, бий мене, бийся зі мною, ненавидь мене, заколуй мене, скільки хочеш. Роби все це, але роби все це поруч зі мною. Роби те, за чим прийшла. Не... не будь м'якою зі мною, кохана."

Я прикусила усмішку і заїкуватий сміх, який залишив мене повною важких сліз. Я змахнула долонею туман сліз, кров розмазалася по обличчю, повітря мало присмак солі та сталі.

Лють, біль і невимпані сльози затуманили мій зір, і я не помітила двох розмитих асійордських солдатів, що повільно наближалися до мене, зловмисність проглядалася на кожному кроці. За мить мені заткнули рота тканиною, тупий біль пролунав за спиною, і перш ніж світ закрутився, один із них схопив мене на руки і підняв на ноги. Знову чисте небуття порожнечі.

Разом з ним пішов і душевний біль.

Сноу, - покликав мене голос моєї матері, смикаючи мене. *Пора*.

Чому це стало моєю звичкою? Наступного разу, якщо хтось захоче повернути мою увагу або зв'язати мене з кимось і торгуватися зі мною, йому потрібно буде лише попросити. Я з радістю виконаю прохання, аби уникнути гострого болю в черепі, свистячого звуку у вухах і в голові, і всього іншого доброго.

Ми були близько до моря, вітер несамовито гуляв навколо мене, вкриваючи губи солоним присмаком, море розбивалося об скелі гострими блискавичними тріщинами, супроводжувані єдиним іншим звуком - криком чайок.

Коли я зібралася розплющити очі, оточення здавалося мені зовсім не чужим. Я лежала на холодній кам'яній підлозі зі зв'язаними за спиною руками, судячи з хитромудрих вузлів, які перебирали мої пальці, хтось любив неволю більше за інших. Металеві ґрати відділяли сіру кам'янисту кімнату від мене, а попереду, схрестивши руки й ноги, сиділа ще одна темна постать і спокійно спостерігала за мною.

Підтягуючи своє тіло, мені вдалося стати вертикально, спираючись на стіну, коли я зрозуміла, що ми, здається, знаходимося у вежі. Одна сторона стіни була повністю зруйнована і відкрита, звернена до розлюченого моря і скель майже в сотні футів під нами.

"Ви зайнята людина, дорогий дядьку, що б ви не хотіли сказати або зробити, будь ласка, не соромтеся від мого імені", - сказала я хрипким голосом, посміхаючись, як божевільна. Кількість підступів сьогодні була легендарного масштабу, натовп ненависників я збрала неабиякий. Боже, боже, якою ж я була популярною.

Він стояв урочисто, дивлячись на мене з ненавистю, в його очах не було нічого, окрім мерзенності. "Роками мені доводилося терпіти присутність твоєї матері, а потім з'явилися ти і твої брат і сестра, і цей колір подвоївся, потроївся, а потім і почетверівся. Нашадки її зради вимальовувалися і виростали в принців і принцес, які одного дня успадкують благодатні землі Асійорда. Як ти гадаєш, племіннице, що я відчуваю, -

сказав він, присівши навпочіпки переді мною. Очі сяяли на вимитій шкірі, повзучою синявою.

Його драматизм змусив мене закотити очі. "Заради любові до Целома, позбав мене від жалісливих розмов. Любий, дядьку, тобі не здається, що твій гнів був трохи не туди спрямований?" Я спіюнула, мої ніздрі роздулися, а рот скривився в усмішці. Моя ненависть до сентименталістів стояла непорушно, як гори, а до цього гнилого ідіота злетіла до небес. "Вона не покинула тебе, її в тебе вкрави".

Він нахилився, його губи скривилися в оскалі. "У твоєї матері був вибір відмовити йому, але вона обрала його, а не мене".

"Давай я відвезу тебе в інший світ, може, ти сам з нею розберешся", - пригрозила я, різко смикаючи його за межі, від чого він здригнувся. Що б не сталося, моя мати була мертва, і те, що він так говорив про неї, було схоже на те, що пам'ять про неї була заплямована.

Він оглянув мене і посміхнувся, стоячи і ходячи по кімнаті. "Ти знаєш, як важко вбити трьох королівських дітей і королеву?"

Я випростався в гніві від його слів.

"Я міг би полегшити собі роботу, якби вбив її до того, як вона народила Ерен, але мій люблячий брат був настільки захоплений нею, що не спускав з неї очей. Я ніколи не думав, що Сайлас здатен кохати, але те, що ця сука зробила з ним, незабаром зникне. Але саме тоді, коли я вже збирався здатися, - сказав він, плескаючи в долоні, - з'явилося блискуче рішення. Адріати, вони ж такі нетерплячі, чи не так? Щось про страшне пророцтво про вовків, драконів і громовержців, чи не так? Однієї миті вони отримали мого листа, наступної - напали. Як хтось міг сумніватися в моєму підтвердженні, що я, князь зими, брехун?"

Мої очі заплющилися від пекучого болю, який розривав моє серце і пронизував кожную кісточку. Я не могла приховати сльози, що перекочувалися по моєму обличчю. Його слова встромилися глибоко-глибоко в мою ще незагоєну рану, і я стікала кров'ю, як ніколи раніше. Він був тим, хто розповів про це адріатам. Він був причиною, він був єдиним. Я не могла думати. Я розгойдувалася взад-вперед, здригаючись від болю і люті, мені здавалося, що я оплакувала їх вперше. Він був причиною їхньої смерті.

"Ви троє все одно не приносили Сайласу ніякої користі, після того, як Ерен і ти не принесли жодного благословення, чекати на Тору було безглуздо, у нього були ще Френ і Рубен. Що б там не сталося, це ніяк не вплинуло на нього, але прокляті лорди та інші королівства ледь не перекинули його через ту кляту стіну, і тоді він був змушений врешті-решт погодитися, що, на жаль, поставило хрест на його планах. Поки він думав про угоду, лорди на неї потрапляли, вони знали, що нам потрібно те, що може запропонувати Адріата, торгівля ставала все дорожчою, наша аура слабшала, поки ми не вклали більшу частину наших грошей в охорону і підтримку тих проклятих мурів. Але варвари відмовлялися, а потім з'явився ти, поки вони не попросили про тебе", - сказав він майже сміючись. "Порятунок".

Сноулін, моя сніжинко, розплющ свої оченята, подивись і послухай. Солодкий голос моєї мами, наче вітерець, облетів мої вуха, і я розплющила очі. Навіть коли її не стало, вона все ще нагляддала за мною.

"А як щодо мене?" запитала я, але я вже знала, що він вже достатньо сказав від свого імені. Як сказала Моріко, шлях мого батька до Адріати був через мене.

"Ти, мила племіннице, його ключ до цієї проклятої стіни, до цього проклятого королівства", - відповів він, вигукуючи і розводячи руками в повітрі. Прицмокуючи язиком і хитаючи головою, він продовжував: "Але через тебе, маленька неслухняна

дівчинко, він ледь не втратив його. Ти навіть змусила його інсценувати те фіаско з бандитами, щоб викрасти тебе і тримати під замком, викресливши з його планів до угоди, тоді він зрозумів, що ти - не лише слова".

Моріко була права - занадто права.

"Розумницею ти не була, але ти не прорахувалася. Сайлас знав про твій союз з генералом, знав, що вистежувати тебе марно, що ти далека від того, щоб знати про його плани, але бідолашний Семюель, у нього були зв'язки. Якби ти дізналася, то втекла б, сховалася, навіть попередила б когось. Він підійшов дуже близько, і я наважуся стверджувати, що дізнався достатньо, щоб зрозуміти, що відбувається, дуже нерозумно з його боку, це коштувало йому смерті в кінці кінців".

Мій батько стежив за Семюелем через мене, бо я використовувала його для отримання інформації. Він загинув через мене. Я так більше не могла, все, що сталося, було справою рук мого батька, він був злом від самого початку, без нього не було б руйнування Олімпії, нападу адриатів, тисячі загиблих асйордців, смерті моєї матері, Ерен, Тори, Семюеля і ще багатьох інших.

"Спочатку він вкрав у Соларії, потім у Ханаї та Серафими, тепер у Адриати, що буде наступним Елдмур? Я не розумію, чого він хоче? Війни?" запитала я впівголоса.

"Ні, справа в тому, щоб отримати їх усіх без великої війни, зараз є простий спосіб, ти нарешті стала йому в нагоді, вітаю, племінниця", - засміявся він і поплескав мені в долоні.

"Він дурень, якщо думає, що може вільно ходити по всіх них".

"Але він це зробить, не буде нічого, куди він міг би вільно вступати. Чистий аркуш, вільна порожня земля, щоб він міг створити і розширити Асйорд, єдине королівство".

Мій батько думав про те, щоб знищити мільйони людей і залишити пусту землю, чи він остаточно збожеволів?

Я розсміялася. "Старий дурень таки втрачає розум, невже ця мила руда відьма знову плела йому казки на вухо?"

Він знову стояв і дивився на мене за металевими ґратами, його в'язкі сині очі випромінювали на мене промені загрози. Так близько, що я могла б вичавити світло з його життя за лічені секунди. "Багато років тому, коли боги благословили наші землі, чи пам'ятаєш ти, що бог усіх богів, Фейдер, обдарував нас усім своїм даром?" - запитав він.

Невже обидва брати однаково збожеволіли, а цей викрав мене, щоб розповідати старі казки про богів? Уся ця метушня навколо, щоб зрештою покласти на дитячі розповіді про дари та благословення, на цьому мій могутній батько будував свої військові теорії? Кріг витирає свій сором брудом, а його благословення котилися по мізках мишей. Кіра теж, коли виявила, що її люди обслуговують мозок мого батька, який втовкмачує в нього способи пропаганди страху, які працюють краще за будь-яку війну.

"Фейдер, моя племінниця, колись мав кохану на ім'я Аврора. Могутня Берегиня старого білого полум'я, вона охороняла рівновагу світів і ланцюг миру, дуже могутня серед свого роду, якщо не наймогутніша. Але одного разу його найдорожча кохана зрадила його, закохавшись у земне створіння, що блукало нашим королівством у ті часи, як і всі дівчата, здається, роблять. Розлючений, зраджений і ображений, Фейдер закував свою кохану в кайдани і віддав її на служіння королівству, заради якого вона його зрадила. Він подарував королівству скіпетр, який називається *Діва* Аврори або *Окта-Діва*. Божественну реліквію, яка ув'язнила її всередині. Коли велике зло чи небезпека мала вторгнутися або спалахнути серед нас, ми мали викликати її і

використовувати для захисту Нуменгарту, - пояснював він, кружляючи по кімнаті, і я вже зовсім заплуталася.

Окта Діва? Аврора-охоронець білого полум'я? Цієї історії ніколи не було в жодній священній книзі, яку я читала, і в жодному підручнику з історії. Це був його план - катувати мене, читати мені казки, поки я не благатиму про пощаду? Це працювало, поки мій втомлений мозок не почав розкидати кожен доступну інформацію, а мої очі не розширилися від усвідомлення. Те, про що мені розповідали соларіанці, крилата жінка в центрі храму і предмет, який було надто важко розгледіти, - це була вона, а предмет - її скіпетр. Малюнки навколо нього безконтрольно замиготіли переді мною, зброя і карти.

Та, що кинула виклик, та, що зрадила, та, що платить. Вісім ланцюгів до землі, вісім ланцюгів від неба. Вісім душ розділяють її життя. Вісім душ охороняють її життя.

Частини, він шукав частини скіпетра, божественна зброя була скіпетром. Камінці-німби, які знайшла Моріко, використовувалися для їхнього відстеження? Солдати в Мирдурі, вони шукали олімпійську статуетку. Адріата, єдине королівство, куди вони не мали доступу. Угода. Все було пов'язано, надто добре, надто жажливо добре.

"Така влада, коли опікунство належало одній людині, була набагато небезпечнішою за будь-яку іншу небезпеку, що вже блукала нашими землями, - продовжував він, проводячи рукою по своїй блідій бороді. "Правителі жадали його влади, як і багато інших, хто бачив у цьому можливість протистояти своїм суперникам. П'ятсот років тому король Серафимів Кеган взяв скіпетр і закликав хранителя відкрити йому небеса. Він втратив контроль над захисницею, і вона знищила Серафим і майже знищила весь наш континент. Через це скіпетр розбився на фрагменти, розділені між царствами на зберігання. Якщо загроза, якої боялися боги, приходила, вони всі дружно збиралися проти неї і використовували *Окта-Віргу*. Тоді багато хто знав, тепер же навіть правителі не мають найменшого уявлення про те, що дрімає в їхніх землях, наймогутніша істота, яка могла б блукати нашим королівством".

Зрештою, це були не всі казки. Вогняного охоронця, який знищив Серафим, так і не було названо, а з його слів випливало, що Аврора була Охоронницею білого полум'я, яку легко сплутати з однією із земель Адану. Чи була історія написана неправильно, чи для того, щоб її приховати?

"Незабаром вся ця сила буде в наших руках. За допомогою скіпетра страж буде готовий виконати нашу волю, знищити все живе в інших королівствах. Асіорд поширяться за межі континенту, за межі благословених земель, і все це буде нашим", - він нарешті розплутав усе те, що сіялося навколо мене.

"Чому ти думаєш, що не закінчиш так само, як Серафим, знищений разом із континентом, який ти маєш намір захопити?"

Він висміював будь-яку огиду. "Кеган був п'яним, нікчемним королем з амбіціями, вищими за його зріст. Єдине, що виходило з його голови, - це використовувати опікуна у своїх цілях, але навіть це не вдалося. Твій батько, з іншого боку, він могутній, дівчинко. Ти не бачила й крихти того, на що він здатен. Я бачив, як він за одну ніч стер з лиця землі Велику Олімпію, він - бог, і незабаром дістанеться і до них".

Соларія знала про наміри мого батька, тому вони перервали торгівлю, тому вони шукали по храмах інший шматок. Меланта, вона запечатала скриню Соларії своєю печаткою, уламок скіпетра мав бути в ній, вона також була в ній. Чи не тому батько викликав її?

"Скільки їх у вас?" запитала я, знову молячись до богів і небес, щоб це не було правдою, щоб усе це було брехнею. Я молилася, щоб вони не дозволили найгіршому створінню в усьому королівстві отримати доступ навіть до його фрагменту.

"Тепер ми маємо подякувати вам за третю, мої солдати вже проникли в їхнє місто, шукаючи їхні прокляті землі та замок, а також цілу армію, яка чекає мого сигналу, щоб напасти на їхні землі. Колись вони були сильним королівством, але тепер стали легкою здобиччю. Твій батько пообіцяв мені їхні землі для мого правління, я планую бути дуже щедрим королем".

Мої риси обличчя розширилися від його одкровення. "Якщо ти нападеш на них, то дуже ускладниш виконання плану знищення без війни, решта королівств не будуть стояти осторонь і спостерігати, як Асйорд нападає на їхнє сусіднє королівство, наче на своє власне", - заявила я. Наскільки великими були плани мого батька, настільки я його недооцінювала.

"Ні, вони не можуть. Але, знову ж таки, на нашу користь, у нас є ви".

"Що?"

Він зневажливо нахилив голову. "Асйорд не може стояти осторонь, коли їхню принцесу вбивають адріати через кілька хвилин після весілля, а ми можемо?"

Відчинивши залізні двері в'язниці, він підняв мене на ноги.

Вони сказали всім, що я мертва, щоб розв'язати війну проти Адріати, дуже розумно. Мене використали, а для інших я був мертва, нікому не потрібна. Це був їхній план з самого початку, моя смерть, але в моїх руках було два їхніх плани, якщо мій дядько не був зацікавлений, то мій батько був би зацікавлений.

"Антидот Рубена і Френ - це Аларік, чи не так?" - запитав він, і мої очі розширилися від жаху, він знав. Він клацнув язиком. "Цей олімпійський покидьок знав майже всіх, не так вже й важко здогадатися, мила племіннице, і судячи з твоєї реакції, не помилився. Не хвилюйся, він піде слідом за тобою на той світ, мої люди вже шукають його у Фернфоссі".

Я не втрималася від сміху, він покотився по кам'яній стіні, майже заглушивши шум моря. "Боже, боже, хто ж тепер успадкує Асйорд? Скоро вони обидва будуть дуже-дуже мертві".

Він посміхнувся і міцно схопив мене за руку. "Твої маленькі ігри зі мною не пройдуть".

Ні, але дядьку, повір, це була не гра, напівкрювки були знищені за моїм указом.

Він витягнув кинджал, і в одну мить мій бік пронизав тупий біль. Чоловік, який намагався вбити мене дванадцять років тому, тепер досяг успіху, він переміг, і я дозволила йому перемогти. Я подивилася вниз між нами, кинджал пронизував мою плоть на кілька сантиметрів углиб.

Мої коліна підкосилися, і я впала на підлогу, кров швидко витікала з мене і розливалася по моїй білій сукні, повільно стікаючи на підлогу, мій зір вже затуманювався. У цьому вбранні я була б таким жажливим духом. Боги, нехай це не буде моїм потойбічним виглядом.

Він знову витягнув мене нагору і поставив перед відсутньою стіною, під нами білі пінисті хвилі з силою розбивалися об скелю, на якій стояла вежа. Смерть чекала на мене з усієї сили.

"Останнє слово?" - насмішкувато запитав він мені на вухо.

"*Signe osh toc etter shen ys zgih*", - прошепотіла я і розтягнулася в усмішці, від якої він зблід.

Його обличчя зморщилося в похмурій гримасі. "Що ти щойно сказала?"

Його хватка ослабла, і я відступила до краю урвища. Вклонившись, я широко посміхнувся йому. "Дякую за співпрацю, дорогий дядьку. Ти бездоганний оповідач, мені сподобалася твоя увага до деталей".

Його вираз обличчя розширився, коли я відштовхнулася від скелі, поки моє тіло не пододало холодний прозорий бар'єр води.

Море і небо кипіли вгорі і внизу, коли я була оточений ним, поглинута ним. Багряний туман зібрався навколо мого тіла, як троянди в цвіту. Троянди, що пахли смертю.

Це було спокійно, смерть була надто спокійною, як на мене. Можливо, я була тою, хто не хотів смерті. Я проходила повз неї, ігнорувала її, а потім насміхалася з неї за те, що вона не взяла мене, не змогла мене взяти. Я прагнула хаосу, а не спокою.

Світ став білим, і мої легені перестали наповнюватися повітрям, зір - світлом, органи чуття - життям.

Сто п'ятдесят.

РОЗДІЛ 44

МІСЯЦЬ І ТЕМРЯВА

Кіліан.

Вона втекла від мене. Я зробив їй боляче, а вона втекла від мене. Вона втекла від мене, перш ніж я встиг розповісти їй про обіцянку і брехню. Про правду і забудьте. Я поїхав, щоб побачити її, зрозуміти її і повернути дівчину, яку я зустрів задовго до того, як все заплуталося. Я був готовий взяти на себе всю провину, я був готовий до того, що вона зненавидить мене, я думав, що ненависть до неї полегшить мені зустріч з цим кінцем, але як я міг її зненавидіти. Я намагався. Я намагався. Я намагався закрити очі на свої помилки і помилки мого народу і звинуватити її, а потім звинуватити її у стількох помилках. Я намагався все виправити. Як я міг бути таким егоїстом?

Ми шукали скрізь і ніде не могли її знайти, наче вона випарувалася з лиця землі. Замкова територія була розчищена для пошуків, все місто розійшлося з солдатами, які шукали її там. Мій страх зростав, моя зосередженість вже втрачалася від хвилювання. Невже мої люди дісталися до неї, неville вони хотіли знову вбити її? Ні, цього б не сталося, я б ніколи цього не допустив.

Кейден увірвався до зали засідань, люто кинувшись на мене, його кулак важко приземлився на мій живіт. "Якщо з нею щось сталося, клянуся богами і благословенними небесами, клятий ідіоте, я в'ю тебе, навіть якщо це буде останнє, що я зроблю", - кричав він, і всі мої охоронці напружилися, перш ніж я махнув їм рукою, щоб вони відступили.

Якби з нею щось сталося, йому не було б чого вбивати.

Між нами стояв Мал. "З нею нічого не сталося і не станеться, і пам'ятай, ми можемо бути друзями, але він - король. Як щодо того, щоб спробувати вижити і знайти її?"

Кейден шалено розсміявся. "Друзі? Мені слід було вбити вас обох, коли у мене був шанс. Це не схоже на неї, щоб вона вагалася, ти ж знаєш. Що б ти не думав, що у тебе з нею не було, вона б ніколи не зрадила свою сім'ю. Ви не маєте ні найменшого уявлення, чому вас пощадили", - сплюнув він у люті, перш ніж розвернутися, щоб піти.

Він зупинився і повернувся до своєї тихої подруги, яка відпочивала між тіннями тривоги. "Ти знала, чи не так?" Вона не відповіла, і йому було достатньо правди. "Цього разу я не зупинятиму її і не ставатиму між вами, щоб налагодити те, що ви називаєте дружбою".

Вона сплела пальці, покійрно опустивши голову, і відверто збрехала подрузі. "Вона вбила б його, якби знала, ще до того, як угода була укладена".

Він лише насміхався і хитав головою, ніби прочитав її брехню наскрізь.

"Того дня, перед тим, як ми покинули острів, ти збирався розповісти їй, чи не так?" - запитала Нія, розгублено втупившись у землю.

"Ніє, я не хотів, щоб так сталося, щоб завдати їй болю. Ти знала, хто я, і не сказала їй, бо знала, що я кохаю її", - сказав я, відчуваючи, як з кожним словом у мене перехоплює подих.

"Я зупинила тебе".

"Чому?"

"Бо я думала, що знаю Сноу краще за всіх. Бо я думала, що вона відступить і зрозуміє твою правду - ту, що ти написав у тих листах, але вона не зрозуміла - вона не

любила тебе так, як ти любиш її, не читала тих листів, не вважала, що ти любиш її, не думала про твою правду, і я знову помилялася".

Була й правда, яку я теж не хотів чути. "Чи отримала вона їх? Чи читала вона їх?"

Нія похитала головою. "Морін зберігала їх після того, як вони були доставлені. Їх навіть не відкривали".

"Ти... читала їх?"

"Так, тепер ти знаєш, чому я нічого не сказала. Але після цього я шкодую, що не сказала. Я знову недооцінила її почуття. Я помилялася, і тепер єдине, про що я жалкую, - що не дозволила їй зайти так далеко, щоб отримати від тебе ще більше болю".

Надія просочилася з мене, коли я сказав: "Я відпущу її, щоб їй не було боляче, я відпущу її, тільки нехай їй буде добре".

"Ти ідіот, Кіліан Генрік Кастемонт, клятий ідіот", - додала вона, перш ніж зникнути.

Через півтора дня ми безрезультатно обшукали Адріату сантиметр за сантиметром, і тепер мені здавалося, що вибуховий біль у голові та серці нарешті зробить свою справу. Ніколи - я ніколи не пробачу собі, якби з нею щось сталося. Тепер я допускав думку, що вона може бути по-справжньому поранена. Сховавши обличчя в долонях, я намагався відігнати божевільні думки подалі, якнайдалі. Вона була Сноу, ніщо не могло стримати її настільки, щоб завдати їй болю, принаймні більше, її сила і вміння перевершували багатьох, вона б ніколи не дозволила підкоритися, стати чиєюсь здобиччю, в'язнем або жертвою.

"Вона поїхала з власної волі", - заперечила моя тітка. "Це питання має вирішити Сайлас, угода залишиться в силі, а ми збережемо її для Адріати. Ви одружилися, вона королева, угода виконана".

"Чи буде?" запитав Стрегор. "Ібріс все ще може слідувати планам свого батька, можливо, в його планах було щось таке, про що попереджав Кіліан".

Я вивчав самовдоволене задоволення на його обличчі, а потім решту кімнати. У декого паморочилося в голові від паніки, дехто був розгублений, дехто збентежений, а він... задоволений. В Аринті Ларг повідомив, що його шпигуни бачили, як Стрегор розмовляв з кількома жерцями, які мали бути обрані для нашої церемонії. Він підкупив їх, щоб ті підробили папери, які, зрештою, вб'ють Сноу, коли вона підпише їх і не зможе виконати свою угоду. Я спокійно обрав Атлас, змінив варту на Дріаду і перетворив весільні зали на свій особистий храм. Стрегор тихо програв, але тепер, коли я думав, що так буде краще, чи не так?

Я відкинувся на спинку сидіння, схопивши його. "Хіба це не дивно, Стрегоре, як твої бажання здійснюються? Одрозу після весілля".

Він не ображався, натомість був гордий. "Ти мене в чомусь звинувачуєш, сину?"

"Ваша величність для вас, раднику, я вам не син".

Його риси обличчя спалахували, як і тіні, але він знав, як вчасно вгамувати їх переді мною. "Якби не я, вона отримала б те, на що заслугове".

Магія витікала з мене, хмари і шторми чорного кольору викривлено огортали кімнату, просочуючись і заповзаючи в кожну його кінцівку. Темрява вила,

перегукувалася з шумом штормів, жадала світла і розливалася по кімнаті, пожираючи її, поки вся кімната не залишилася в темряві.

"Якщо ти доторкнувся — ні, якщо ти навіть дихав поруч з нею, - пригрозив я, - я знищу тебе до кореня твого роду".

Його очі широко розкрилися, піт виступив на чолі, а шупальця моєї магії оточили і закрутилися навколо нього. Вони зашипіли, торкнувшись його шкіри, і він випустив крик болю. Темрява горіла, гарячіша за будь-яке полум'я. Вона спалила все відчуття світла, все відчуття життя, це була сама смерть.

"Кіліане, досить", - покликала тітка, підводячись з місця.

Я повернувся до неї, моя магія кружляла і навколо неї. "Хіба ти не стала гарною у відданні наказів, головна раднице? Сядь, поки я не вирвав твою душу, а потім і серце".

Вона проковтнула і сіла на своє місце, а я відвів свою магію від Стрегора, в кімнаті все ще висів морок. "Відповідай мені, Стрегоре, ти це зробив? Відповідай, і я поховаю тебе без кінцівок".

"Ні", - вигукнув він, потираючи почорнілу шкіру, на якій залишився відбиток моєї магії.

"Йди геть", - гукнув я, відкинувшись на спинку стільця. Ще жодного разу ніщо не спокушало мене до такої міри, щоб мені довелося покладатися на свою магію, погрожуючи моїй раді.

Один за одним вони встали, але Стрегор зупинився, коли його ноги зустрілися з порогом. "Ось що таке зло, Генріку, воно заманює чистих, заманює світло і оскверняє природу. Зрештою, ти теж був лише людиною і теж потрапив у цю пастку".

Мал знову мав рацію, він був дивним, коли говорив про зло і справедливість. "Скажи мені, Стрегоре, скількох ти сам спіймав на ту ж саму пастку?"

"Я не є злом".

"Ні, ти теж просто людина, яка вона веде".

Кімната для нарад відлунювала оглушливою тишею, навіть мій пульс завмер з того часу, як вона зникла вчора. Темрява огортала мене, невидимі руки втіхи. Вони були моєю втіхою з самого дитинства, але зараз навіть вони не могли заспокоїти тривогу в моєму серці.

Дріада поклатла руку на мою руку, щоб заспокоїти мене, яку моє тіло відкидало. "З нею все гаразд, ти казав мені, що вона сильна і вправна. Я вірю, синку, і ти повинен вірити".

Мал вирвався, задихаючись, з розширеними від жаху, страху, потрясіння, приголомшення і глибокого смутку очима.

Ні, з нею нічого не сталося, нічого. Незважаючи на спроби переконати себе, я більше не міг ні дихати, ні бачити, все моє тіло заніміло. "Будь ласка, Мал, не треба", - благав я. Не в змозі втриматись, я впав на коліна. Мій світ був позбавлений світла.

"Вони знайшли її, асїордці, мертвою на наших берегах".

Дві гарячі сльози потекли по моєму заціпенілому обличчю, вона не могла померти, ні. Я відмовлявся в це вірити. Моє тіло затремтіло, коли я сховав обличчя в долонях,

цього не могло статися. Боже і небеса, нехай це не буде правдою, не забирайте у мене жінку, яку я кохаю, не забирайте її.

Я відчув, як Дріада обійняла мене, коли я гойдався в невірі, її вже не було. "Будь ласка, синку", - вигукнула вона.

Вона не могла зникнути, ні, ні, вона не зникла. Це все була брехня, жорстока, зла брехня. "Це неправда, вона не померла. Я хочу її побачити, це все брехня", - кричав я, тремтячи. Я підвівся, щоб вийти з коридорів, щоб шукати її. Вони не могли мені так брехати, вони не могли так забрати її у мене. Мої коліна підкосилися, і я знову впав на підлогу, слова Мала потьмяніли на тлі того, як я знову підвівся. Я вб'ю і спалю все, що брехало мені, що посміло мене так обдурити. Востаннє, коли я бачив Сноу, я зробив їй боляче, вона дізналася про мою брехню, ту саму брехню, яка перетворила її на крижану істоту, вона не могла покинути мене. У мене ще була вічність, щоб благати її прощення, вона повинна була бачити, як я благаю про прощення за свої помилки. Я збирався дати їй це. Вона повинна була бути тут, жива, вона не могла піти, не в такому вигляді.

"Брате, - покликав Мал, хапаючи мене за руку. "Вона померла."

Від його слів у мене стислося серце, а голова затряслася від невіри. Я відчув, як мої очі потемніли і розтанули. "Її немає, я знайду її, я можу знайти її", - протестував я, мій голос ламався від самої думки про мої слова.

"Будь ласка, вислухай мене, будь ласка", - благала Дріада, коли я розпадався на частини.

Стиснувши кулаки, я бив по кам'яній стіні знову і знову, нестримно, поки кров не хлинула, заливаючи стіну і землю багряним кольором. Моє серце обливалося кров'ю і розбивалося на тисячі шматочків, а душа розривалася на шматки. Я відчув, як витікає моя магія, що палить сильніше, ніж понівечені душі, коридор затягнуло чорним мороком, а потім закричала Дріада.

Рука Мала лягла мені на потилицю, а потім світ поринув у темряву, відкриваючи порожнечу реальності. Я відчув порожнечу, порожнечу.

Щойно я схопився на ноги, як мій кулак зустрівся з його щелепою. "Як ти посмів?" сказав я, коли ще один кулак полетів, розмалювавши його обличчя червоною від моєї крові фарбою. "Як ти посмів його забрати?"

Дріада стала між нами, їй це було не потрібно, я віддався небуттю.

"Я мусив, я не можу дозволити тобі втопити себе до краю. Ти потрібен мені, ти потрібен своєму народові, ти все ще король". Я відпустив його, перш ніж він впав на землю. Він сплюнув кров'ю на землю. "Асійордці йдуть до наших земель", - сказав він. "Її позначили наші люди. Вони сприймають це як зраду".

Відмічена. Мертва. Ці слова впилися кігтями в моє серце. Цього не могло бути. "Нехай, ми це заслужили", - сказав я, мій голос був порожнім, коли я зсунувся на підлогу. Моє тіло перестало тремтіти, але серце вже ніколи не зупиниться, сльози текли по моему обличчю, незважаючи на те, що я відчував себе порожньою посудиною.

"Кіл, будь ласка. Ми всі її втратили, не тільки ти, - сказав він, хапаючи мене за плечі. "Але ти король, це твій обов'язок, твоє королівство захищати, ми викоринимо зло всередині пізніше, зараз ми боремося за наші землі і наші благословення".

Він помилявся, ніхто в цьому королівстві не заслуговував на мій захист, моє серце щеміло, і всі мої сили забрала біль, який я відчував до того, як Мал забрав його, але чим швидше асійордці підуть, тим швидше я зможу спалити це місто від фанатиків, які вбили половину моєї душі, які дозволили половині мене померти.

*Коли ти дізнаєшся про вимушене горе, скажи мені, що б ти зробив.
Ти була права, кохана. Жахливо права.*

По всій Адріаті панував хаос і безлад, коли війська та зброя вишикувалися в шеренги до Високого Муру, де вже почав прориватися Асйорд. Я прийшов до храму, де востаннє бачив її, де знову завдав їй болю, коли мав одружитися з нею.

В голові туманилося, серце билося так, що хотілося зупинитися і здатися. Спалахи її сміху, голосу та запаху затримувалися всюди, ніби я провів рукою по повітрю, щоб знову відчутти її. Пальці торкнулися моїх губ, де вона так ніжно затрималася, а потім стиснули мої груди, де вона зажадала її тепла. Я помер напівживим. Я бився не для того, щоб жити, а для того, щоб залишатися живим.

Який божевільний бог бенкетував у цьому хаосі, які божевільні небеса стояли на сторожі її смерті? Які божевільні боги спланували ці шалено заплутані повороти долі? Як я дозволив їй померти?

Мої коліна підкосилися, і я впав на землю. Біль, злість, любов затримувалися, кружляли і кружляли навколо мене, поки в очах знову не потемніло. Було б менш боляче, якби я міг вирвати своє серце, ніж змусити його битися в мені ще одну хвилину без неї. Мої долоні безперервно били по грудях, наче могли вгамувати біль. Обіцянка - я пообіцяв зробити боляче тим, хто її скривдив. Я відчув потребу відплати, я відчув те, що відчувала вона, я відчув, як вона роками варилася в цьому гризучому почутті, і я зламався, знову зламався.

"Смійся. Смійся, будь ласка. Смійся і скажи мені, що з тобою все гаразд, що це все нічний кошмар. Смійся і стрибай, щоб налякати мене, скажи, що все це була твоя гра. Ти жорстока, кохана, будь жорстокою, будь жорстокою, будь жорстокою, будь жорстокою, будь жорстокою, будь жорстокою, будь жорстокою. Будь жорстокою, а не безсердечною". Я вдарив себе кулаком у груди, що боліли. "Тебе там більше немає, як воно все ще б'ється".

Я міг би кричати, ревіти чи плакати, але жоден звук, що виривався з моїх грудей, не заспокоював мого болю. Розпечений метал обпікав мої нутрощі.

Я дивився на обручку на своєму пальці. Я дивився на ще один біль, який я їй заподіяв. Я дивився на те, як я її втратив. "У наступному житті, моє серце, і в усіх наступних життях я знайду тебе і буду благати прощення, якщо тільки побачу тебе знову".

Ледве піднявшись на ноги, я випростався, прощаючись з її присутністю. Мій погляд зупинився на її букеті з того дня, який все ще стояв на темній землі, загорнутий у біле. Вона йшла до мене, тримаючи його в руках, моя наречена, моя дружина. Білий спогад про її вигляд затуманив мої очі сльозами, а дихання перехопило.

Я провів пальцем по ніжних маленьких квіточках. Конвалії-конвалії-конвалії, цілий букет з них. Я довго дивився на них. Я дивився на дивні квіти довше, ніж слід було. Запах від них був сильний, парфумерний і... знайомий. Піднявши руку, щоб понюхати їх, моя рука ослабла, несвідомо впустивши їх на землю. Падіння пролунало відлунням невіри та розгубленості. Я зробив крок назад, а потім ще один, коли згадав. Лілії, її парфуми, солодкий легкий аромат квітів над нею, вона завжди пахла ними. Її дзижчання звучало навколо мене, і мої очі широко розплющилися від усвідомлення.

Маленькі ягнята із завмиранням серця зривали білу квітку своїми кмітливими рученятами. Заборонено куштувати таку насолоду, мати попереджала незліченну кількість разів. Спритні, як духи, і швидкі майже до безмежності. Сік отруйної краси, що приніс сотню смертей, був їхнім обов'язком. Бо тієї ночі темний смертоносець, що несе смерть, святкував свято, подібне до того, яке святкується щодругої ночі. Не знаючи про солодкий сік, що затримував їхню смерть, вони святкували отруєну ніч. Смерть вони ковтали з кожним укусом, а маленькі білі ягнята лежали, згасаючи, як світло.

Вона наспівувала цю пісню, "Діти лісу", щовечора. "Отрута" - це історія про криваву розплату, історія про помсту. Згідно з нею, діти пережили напад західних ворогів, сховалися в лісах і отруїли вбивць своєї коханої конвалією.

Квіти, які виростили в Сітарі, Сідрі та Лірі після кожного нападу, були справжніми попередженнями.

Її слова, вона ніколи не приховувала їх, а я знав і не розумів, мої відповіді весь час були прямо переді мною.

Мої руки впали на голову, запаморочилося в голові і стало легко від усвідомлення. Почалося, її помста почалася. Як вона це зробила? Боги, як, як вона це зробила?

РОЗДІЛ 45

ШАХ І МАТ

Сноулін.

Великий злий вовк ховається за деревом. Великий злий вовк мало не проковтнув мене. Маленька Сноу була маленька, як оленя. Маленька Сноу боролася зі страхом.

Медовий м'який голос гудів у порожній кімнаті.

"Знаєш, моя сніжинко, одного разу ти була хороброю, але небезпека не підстерігає тебе двічі, великий злий вовк міг втекти від тебе, але він повернеться, цього разу готовий до будь-якого трюку, який ти зробила з ним. Стіни замку захистять тебе, ліс занадто великий і небезпечний для моєї маленької Сноу", - сказала мама, обмотуючи мою ногу бинтом після того, як я спіткнулася об гілку дерева, тікаючи від нього.

"Мамо, я завжди хоробра, я хочу бути великим злим вовком, тоді їм доведеться тікати від мене", - відповіла я гарчанням, в кращому випадку погано імітуючи здичавілого kota і розсмішивши її. Найсолодша мелодія для моїх вух, звук настільки чистий, що змушував падаючий сніг тремтіти і танути в повітрі.

Вона дуже хотіла, щоб я стала чорною вороною, яка ніколи не виділяється з натовпу, щоб я вписувалася в нього так, як вона, щоб я ніколи не дозволяла небезпеці навіть наблизитися до мене, не кажучи вже про те, щоб вона мене торкнулася. Вона почала боятися хотіти чогось більшого, ніж просто вижити. Життя вимагало занадто багато.

Але мій шлях завжди був шляхом великого злого вовка, хоча ніколи не був вирізьблений мною самою. Дочка троянди і змії, місиво з отрути, крові, колючок і солодких ароматів, не створена для марнославства, як троянда ніколи не створюється для того, щоб її зривали, хоча багато хто бажає відчутти смак колючого болю.

Моя долоня почала охолоджувати рану на боці, тонкий шар льоду, що утворився зверху, запечатав її на місці, зупинивши кровотечу.

Я йшла по величезному обсидіановому мосту вздовж Мемфіса, з ніг до голови занурена в морську воду, в розірваній весільній сукні, що стала майже коричневою від крові та солі. Хоча я думала, що повернуся як дух, я була дуже навіть жива.

Грім голосно гримів поруч, відлунюючи навколо страхітливого величезного чорного замку, що височів між важкими скелями і горами, які то з'являлися, то зникали з поля зору від сильних блискавок, що нескінченно вдаряли в мої околиці. Симфонія оглушливої тиші і грому змішувалася в повітрі, а я була диригентом. Сині полум'яні смолоскипи гарячково витанцьовували на стовпах, що вистилали міст, який вів до темного велетня, що височів серед хмар і між ними.

Уздозь нього розбіглися солдати, одягнені в сірі шкіряні обладунки, з натягнутими капюшонами на головах і прихованими обличчями, урочисто нерухомі, з рукою на піхвах, вони плавно зливалися з сірим туманом неба. Ми були досить високо, щоб повітря мало солодкий і гострий присмак електрики.

Знайома висока постать наближалася в моєму напрямку зсередини замкових стін. Очі темніші за навколишнє середовище, сива борода прикрашала його суворе, вкрите шрами обличчя, сиве волосся було виголене з обох боків і зібране в пучок на маківці, точно такий же заклопотаний марнославством чоловік, яким я залишила його чотири місяці тому.

Розумієте, в історії кожної людини є багато великих лиходіїв, але жоден з них не є більшим, ніж той, якого ці лиходії створили самі. Якщо я чогось і навчилася за багато років мук від своїх фізичних та емоційних демонів, так це того, що ти або борешся, або стаєш на бік своїх кошмарів, або стаєш ще більш жахливим.

Signe osh toc etter sben ys zguh. Ми піднінемося між небом і хмарами. Я піднялася з гіршого.

Він впав на коліно, а охоронці, що стояли позаду, почали рухатися один за одним, перегукуючись, як доміно. Його вкрите шрамами обличчя розпливлося у привітній усмішці. "З благословення Нубіла, до небес Целуму. З поверненням, моя королево, як пройшла твоя відпустка в Асійорді?" - грайливо запитав він, вивчаючи мій кострубатий вигляд, дещо очікуючи на це.

"З благословенням Нубіля, нехай він нас прийме. Все пройшло казково, Аларіку, просто казково", - відповіла я, подарувавши йому одну зі своїх задоволених посмішок.

Кошмари були всюди навколо мене, але я, Сноулін Едлін Скайгард, донька Безтурботної Едлін Скайгард, спадкоємиці та королеви Олімпії, була найжахливішою з них. Я не була принцесою і не могла бути королевою, бо вже була нею. Одне з багатьох облич Хрін, богині обману, було минулим, я носила своє, як і вона. Але хіба вона не мала рації? Адже старе "я" вже є досконалою брехнею - маскою слабкості, як вона це називала.

"Асійордці завжди погано одягалися, але що, заради п'яти небес Нубіля, ти вдягнула?"

"Досить гарна", - сказала я, розгладжуючи клапті тканини, які тепер нагадували ганчірку для посуду. "Дочка Лісандра вибрала її для мене".

"Пенелопа?" здивовано перепитав Аларік. "Як вона?"

"Їде сюди."

Він засміявся. "Возз'єднання. Я думав, що ти потрапиш у пастку свого батька і принесеш мені лише його голову. Це набагато краще."

Густе тепле статичне повітря Олімпії було тим, за чим я сумувала найбільше, воно змушувало мою кров прискорено битися і танцювати з таким хвилюванням, майже електричним.

Я не даремно мучилася і страждала у цій замерзлій пустелі, тим більше, що мені доводилося приховувати стільки всього. Я отримала те, що мені було потрібно, відповіді, які мій дядько так щедро передав мені за лічені хвилини після того, як я витратила місяці на їхні безрезультатні пошуки. Коли він поїхав з нами до Адріати, я нарешті зрозуміла, що не дарма витратила свій шанс, що вони прямують до чогось більшого, ніж я спочатку сумнівалася. Нія стежила за ним кілька тижнів перед таємними зустрічами і зборами. Вона наполягала, що він дійсно щось приховує, і якимось чином переконала мене переслідувати небезпеку. Він майже щодня зустрічався з генералом Мореганом і колишнім лордом Брогміром, а згодом двічі бачився з Мелантою. Досить цікава компанія, чи не так? Та сама, яка сплутала плани мого батька, та сама, в якій я сумнівалася, не бачачи зв'язку між кожним з них окремо. Я завжди вважала його марною фігурою в грі. Мені не властиво недооцінювати людей, але цього разу вони ледь не застали мене зненацька.

Стіни замку мерехтіли, коли світло падало на їхню гладку поверхню, моя рука м'яко торкалася їх, згадуючи те, за чим я сумувала місяцями, - дім. Мій дім, моє королівство. Смолоскипи з блакитним полум'ям освітлювали великі коридори, а масивні обсидіанові люстри, що важко звисали зі стелі, горіли у світлі свічок. Над великими арочними вікнами висіли білі голландські порт'єри, вони тріпотіли від

м'якого гірського вітру, коли столиця Олімпії, Тарен, розросталася вздовж високих гірських схилів, у прірвах і долинах між скелястими велетнями. Мої груди переповнювала гордість, коли я бачила місто, що вирувало переді мною.

Царство Олімпія простягалось вздовж усього півострова Іліот, розділене на десятки племен. Вони жили серед морських ліній, лісів, сіл, гір і всіх інших куточків простору вздовж нього. Відокремлене населення, яке не мало справ із сусідніми королівствами, та й не потребувало цього, бо вже мало все, що потрібно. Мирдур, старе місто Олімпії, що простягалось від краю Волантських гір до того місця, де зараз стоїть село Фернфосс, не становило й половини олімпійського населення, але мій батько цього не знав, цього не знав ніхто ззовні. Вони лише знали, що за *зганою*, проклятим туманом Волантів, найвищих вершин Дарданесу, не вижило, не жило і не дихало ніщо, окрім найвищих у всьому Дарданесі.

У ніч нападу деякі з мешканців Мирдура таємно відступили до глибоких печер і тунелів, що пролягали серед гірського масиву Волант, і врятувалися.

Туман був магією, захисною магією, залишеною моїми предками, старшими Скайгардами, що приховувала нашу присутність. Приховуючи племена Олімпії, коли вони втратили найбільше з них, Мирдур, з якого я походила.

Поки весь континент дізнався про їхню загибель, Олімпія будувалася зсередини, глибоко в центрі найвищих і найсуворіших гір ліній Воланта. Моя мати, остання жива представниця королівського роду, вийшла заміж за короля Асйорда. За допомогою Аларіка та всіх вождів племен Олімпії вона змогла здалеку створити нову раду і сформувати нове королівство на підвалинах найстарішого міста нашого роду. Нова Олімпія почала будуватися там, де наші предки оселилися першими, захована глибоко між горами, небом, хмарами і туманом.

Після нападу адриатів, коли батько вигнав мене з Асйорда, Аларік забрав мене до Олімпії, тренував і навчав роками. У день мого шістнадцятиріччя дванадцять вождів племені коронували мене, останню олімпійку королівської крові, спадкоємицю за народженням і по праву, своєю королевою, замінивши на цій посаді Аларіка, який вісімнадцять років виконував обов'язки реagenta за указом моєї матері.

Моєму батькові не вдалося зруйнувати Олімпію, як він планував і думав, ми зіткнулися з труднощами в перші роки, але царство процвітало, а населення було незліченним, сильним і могутнім.

Не кажучи вже про те, що він так завзято боровся за свою справу, він не зазнав повної поразки, просто дуже погано, і адриати не зовсім помилялися, побоюючись його планів щодо створення зброї знищення. Однак, зруйнувала плани мого батька не Адриата, а моя мати, Ерен, Тора і я.

"Повідомте королеву Моріко про план мого батька викрасти частини скіпетра Аврори з їхніх земель, надішліть навіть наших воїнів, щоб допомогти захистити їх, якщо дійде до цього".

Як я і обіцяла, тепер моя підтримка була її підтримкою, так само як і її - моєю. Після нашої зустрічі я відправила Аларіка до Ханаї, який повідомив королеві про мою справжню позицію.

Він стояв здивований моїми словами, поки, здавалося, не усвідомив, що відбувається. Я детально пояснила йому все, про що розповідав дядько, включаючи плани мого батька використати опікуна так само, як він хотів використати мене. Про скіпетр Аврори ніде не згадувалося, і з того, що розповів дядько, було неважко здогадатися, чому, але батько вловив його запах.

"Він так чи інакше отримає зброю масового знищення, чи не так?" - запитав він, розгублений від шоку.

Я зітхнула з тим же усвідомленням. Я зняла рукавички, відкривши печатку на зап'ясті, що стояла внизу восьми інших угод, які я уклала з кожним лордом і Реніком Салазаром, щоб засвідчити їхню вірність.

Його очі широко розплющилися, а рот розтулився, щоб заговорити, але слова застигли в ньому, і він лише пробурмотів: "Мирдур?". Його очі простежили руни стародавньої мови, що виводили назву міста, яка вигиналася навколо мого зап'ястя, як браслет.

Я кивнула. "Клянуся кров'ю, Мирдур мій, це знову Олімпія".

Він насупився. "Твій батько дізнається, що ти жива, як тільки спробує увійти, але земля не дозволить йому".

"Земля дозволить йому, тому що я дозволю, доки нам більше не потрібно буде приховувати це".

Він знову посміхнувся. "Мирдур - це Олімпія. Мирдур - це знову Олімпія". Це було так само неймовірно, як і повторити вголос.

"Скільки їхніх кораблів ми врятували?" запитала я, прямуючи до своєї кімнати.

"Тридцять два, всі на півночі, в Драві, в порту мого батька. У нього були сумніви?"

"З їхньою нинішньою ситуацією з "Солярією" - жодного".

"Коли ти сказала, що нам не доведеться будувати кораблі, я не думав, що ми будемо їх красти. Дотепно, але тривожно."

Наші землі були суворими і гористими, нам знадобилися б місяці, а то й роки, щоб заготовити міцну деревину, побудувати і привезти їх до єдиного придатного місця для порту, яке було найдалшим на півночі. Нашими коралловими рифами були високі скелі, які чудово захищали нас від небажаних гостей, але не давали змоги причалити до них власному флоту. А для війни потрібен був флот. Того першого дня в Грасмері мене осяяла блискуча ідея. Моряки казали, що це найміцніша і найкраща деревина на континенті, а в мого батька її було вдосталь. Ніхто не мав жодного сумніву, звідси і всі ці шаради з Соларією. Поки я викрадала його кораблі, я також захопила Малену, а незабаром і Грасмер.

"Ти добре мене навчив, старий".

"О, ні, не вішай це на мене", - сказав він трохи ображено, і я розсміялася.

"Скликай вождів племені на нараду і готуй воїнів до бою, ми вирушаємо до Адріати. Нія і Кай вже відправлені туди", - сказала я, починаючи роздягати просякнуту кров'ю і морською водою сукню.

Після того, як Мемфіс витягла мене з вод Адріати, вона привезла мене сюди, де я зустріла Нію і Кая, які збожеволіли, шукаючи мене після мого зникнення в Адріатиці. Пояснивши їм, що сталося, я попросила їх відступити до битви, яка мала відбутися в Асіорді, щоб допомогти Кіліану. Обоє ідіотів якось дивно подивилися на мене при згадці його імені, і я щосили втрималася, щоб не закотити очі назад.

"Битва? Я думав, що ми не отримаємо Адріату, поки не розберемося з Сайласом?"

"Асіорд загнав мого чоловіка в кут під приводом моєї смерті і має намір викрасти його землі. Вони скоро стануть моїми, тож буде справедливо, якщо я піду і допоможу, чи не так? Ну, знаєш, не зовсім допомогти, - грайливо відповіла я, посміхнувшись йому.

Він похитав головою на мої витівки. "Ти і в цей план мене не посвятиш?"

"Ти базікаєш, як стара дружина, ні." Вся Олімпія від Воланта до Драви дізналася про мій план повернутися в Асїорд. Вони влаштували цілу церемонію прощання, люди плакали - я ненавиджу людей, що плачуть.

"Я заслуговую на те, щоб хвилюватися за свою дитину".

Я зітхнула і кинула на нього погляд. "Якщо на моїй зустрічі члени ради проллють хоч одну сльозу через свою тривогу за мене, я насаджу твій бородатий лоб на шампур". Я вказала на нього з погрозою, перш ніж відступити до своєї кімнати. Я зупинилася, наполовину повернувшись до нього знову. "А, поклич майстра на нараду. Треба поспішати, мій король потрібен мені живим. Він особливо розлютив мене, і цей шматок його скіпетра повинен бути подалі від рук мого батька", - продовжувала я, майже гола, пробираючись до своїх покоїв.

Він підтверджуюче кивнув мені головою. "Мені послати повідомлення нашим шпигунам, щоб вони допомогли?"

"Ні, вони все одно повинні тримати батальйони Адріати якомога далі один від одного. Я виграю цю битву для них. План знову змінився, але мені все одно потрібно, щоб вони були найслабшими, коли ми туди увійдемо. Схоже, що всі ці місяці ми були успішними, вони вже на останньому етапі, зважаючи на те, що розповіли мені двоє охоронців, вони були досить відчайдушними, щоб втримати угоду мого батька".

Майже два роки я маніпулювала Адріатою, змушуючи її думати про їхню поразку. Команди Зефірів стежили за їхнім небом, приносячи сильні вітри на їхні береги, знищуючи кораблі, рибальські сіті та човни, приносячи шторми та сильні бурі, що унеможлилювали використання їхніх морських ресурсів.

Моя команда шпигунів на чолі з моєю королівською шпигункою Нією спрямовувала неблагословенних з Врамметену до Адріати за допомогою незліченних карт, наданих нам, відбираючи порушників мого улюбленого роду, злодіїв і злочинців.

Крилаті воланти, плем'я людей, обдарованих білими крилами, схожими на охоронців небес Нубіля, непомітно стежили за темним морем, заманюючи на свої землі втричі більше голгофських створінь, отруюючи ґрунт і залякуючи села до повного занепаду.

Німб Аура, володарі хмар, насилали постійні несприятливі вітри, бурі та дощі, що знищували їхні врожаї. Вони закривали сонце так довго, що адріати вперше побачили мороз на своїх землях.

Небо було дзеркалом, але відображення приховувало не одну думку. Небо бачило, небо ховало, небо завжди було поруч. Між хмарами і бурями, вітром і блакиттю, я отруїла Адріату. Це буде повільно, так я планувала їхню смерть. Спочатку я позбавила б їх їжі, гордості та віри, а потім вбила б їх.

Нещастя Адріати вже близько, я вже близько. І я була досить терплячою.

Я наполовину увійшла у двері своєї кімнати. "Я маю іншу угоду на сьогодні, і вони не зможуть відмовитися. Як можна відмовити своїй королеві?"

Пішак на восьму сходинку. Ферзевий хід.

БОНУСНА СЦЕНА

ЯК НАВЧИТИСЯ ЛЮБИТИ СІРИЙ КОЛІР.

Трохи більше чотирнадцяти років тому

Уринтія Делькур стала наступницею своєї сестри Валас. Ельдмур нарешті обрали нового спадкоємця після раптової смерті їхньої Великої Діви.

Уринтія була особливою, вона була не лише однією з наймогутніших Заклинательок з часів вознесіння богів на небеса, але й політиком, який мав намір наблизити відокремлені та закриті землі Елдмуру до решти континенту. Червоний шабаш, дім Великої Діви, організував одне з найбільших зібрань за багато століть; королі, королеви, правителі, принци та принцеси, лорди, купці, вчені та всі з усіх куточків Нуменгарту зібралися, щоб відсвяткувати її коронування.

Принц ночі мовчки дивився між гучними святкуваннями. Йому було цікаво, як довго його батько не зірветься і не влаштує шоу з приводу присутності Зимового Короля. Йому було цікаво, скільки часу знадобиться батькові, щоб образити його, демонізувати його дітей-гібридів, скільки часу знадобиться йому, щоб погрожувати битвою, скільки часу знадобиться, щоб кімната вибухнула нічним штормом і осколками зими. Натомість він бачив, як батько зосереджено розмовляє з Ереном Крігборном, час від часу висловлює свою думку і навіть злегка сміється над жартами юного спадкоємця. Його батько і той, кого він найбільше демонізував, Зимовий спадкоємець.

"Мені треба в туалет, Кіл", - буркнув Малік, знову і знову натягуючи куртку, як він робив це протягом останніх чверті години.

Він простягнув руку молодшому братові і прорвався крізь святковий натовп. "Я тобі не служниця, Мале, ти вже достатньо дорослий, щоб самому ходити до туалету", - вилаявся Кіліан, чекаючи, поки брат закінчить свої справи.

Молодший брат насупився. "Моє благословення з'являється, вдома все добре, але щоразу, коли до мене наближається ремісник, мені стає страшно".

Наляканий. Його батько ніколи не повинен почути, як Мал вимовляє ці слова. Він зітхнув і спробував вгамувати головний біль потиранням скроні. "Я не пущу тебе в кімнату, відпусти нас".

Останню годину він сидів за межами садів Червоного Шабашу, спостерігаючи, як його брат вештається довкола, ловить і турбує нечисленних квіточок і тицяє палицею у великий зачарований дуб.

"У мене є сестра такого ж віку, але вона радше рубає дуб на дрова, ніж грається з ним", - почувся голос молодого хлопця, який наближався до лавки, на якій він сидів.

Зимовий спадкоємець підійшов і сів поруч, не зводячи очей з молодшого брата.

"Може, поміняємося? Моєму батькові сподобалася б твоя сестра", - запропонував Нічний Спадкоємець, і вони обоє розсміялися.

"Ерен Джона Крігборн", - сказав він, простягаючи руку.

Нічний принц обміркував привітання, зневажив бажання відрекомендуватися у відповідь, виміряв свої знання щодо аури гібрида, перш ніж потиснути йому руку. "Кіліан Генрік Кастемонт". Він мав би більше боятися чи відчувати огиду? Але він не боявся, а якщо ні, то відчував повагу до хлопця, який так вразив його батька, що той мовчав більшу частину ночі.

"Аніма-аксесор", - промовив Кіліан, оглядаючи лезо, прикріплене до стегна спадкоємця Зими. Вбивця душ.

Очі Ерен широко розкрилися. "Ти знаєш?"

Кіліан кивнув. "Кільце магії навколо нього нагадує мені моє власне. Я - Обскур, моя магія нищить душу, а не тіло, так само як і цей меч, ми схожі в певному сенсі". Вбивці душ.

"Він був викуваний для старійшини, - розповів Ерен. "Він має не плавитися, якщо в нього влучить блискавка.

Кіліан подумав, що мав би злякатися і сприйняти слова Зимового принца з досадою, але не злякався, його охопила лише цікавість, і він був зачарований сріблястою красунею.

Він простягнув руку. "Можна?"

Ерен усміхнувся і витягнув з піхов елегантний клинок, сповнений магії, майже синхронно з його власним.

Принц Ночі провів пальцями по верхній частині елегантного леза, по старому гравіюванню Ісольта внизу руків'я, яке не мало жодного сенсу. "Лін?" - запитав він, прочитавши дивне ім'я.

Спадкоємець Зими кивнув: "На честь моєї сестри".

"Твоя сестра?" - перепитав він майже здивовано, бо ніколи не чув, щоб хтось називав меч на її честь. Здебільшого він чув про стародавніх драконів, ім'я батька і, якщо хтось наважиться, можливо, про небесного охоронця, боги були надто далеко, але ніколи - про сестру.

"Сноулін Едлін Крігборн, єдиний клинок, могутніший за цей".

На витончені похвали брата, крики та сміх прокотилися заднім садом маєтку Великої Диви, викликані її витонченою похвалою. Вороняче волосся спадало їй майже до спини, очі кривилися в напівмісячні посмішки, що відповідали її губам, коли вона бігала навколо, за деревами і майже над ними, переслідувана чорним вовчням. Вона котилася по багноці, дивна тварина лизала її розбите обличчя, а вона, хихикаючи, здавалася під неї.

"Лін, - покликав Ерен, роблячи крок, щоб підвестися.

Вона трохи злякалася, посмішка зникає, відкриваючи медові очі. "П'ять земель Целуму", - сказала вона, здивовано кліпаючи очима.

"Що ти тут робиш, ти ж маєш бути з мамою".

Вона підвелася і поправила свою майже знищену сукню. "А що ти тут робиш, ти ж маєш бути з батьком, лоскотати пір'я якихось посланців..."

"Лін!" - перебив він, майже збентежено дивлячись на Нічного принца, який стримував посмішку від зухвалості, яку маленька принцеса ледь не вимовила.

Вона подивилася на брата, а потім посміхнулася. "О, тепер я бачу."

"Що бачиш?" запитав Ерен, сідаючи назад.

"Знайти собі маленького супутника, щоб сидів поруч з твоїм тронем", - дражнила вона.

Кіліан відкашлявся, ледь не вдавившись напоєм, і витріщився широко розплющеними очима на сварливу дівчину.

"Забула, ти ж любиш блондинок", - швидко відповіла вона, вихоплюючи меч брата з рук принца Ночі. Клинок майже не важив у її крихітних рученятах, коли вона кілька разів маневрувала ним, перш ніж віддати йому назад. "Справді соромно, але ти вродливий".

Її безсоромність не так вразила його, як її почуття гумору для такого юного віку. "Дякую", - сказав він, тягнучись до неї.

"За комплімент чи за меч?" - запитала вона, відтягуючи його від себе.

Він помітив, що її очі, готові до дражнилки, зрадили його, тож вирішив сказати правду. "За те, і інше".

Вона повернула її йому. "Тоді ласкаво просимо..."

"Кіл", - представився він.

Вона на мить завмерла, дивлячись на нього, і він майже подумав, що вона перестала дихати, перш ніж заговорила. "У тебе найсіріші очі".

Він підняв брову. "Я маю вам *подякувати*, маленька міс, чи як?"

Вона насупилася. "Маленька міс?"

"Ти не така вже й погана."

"Дякую", - сказала вона, владно піднявши підборіддя, майже змусивши його знову посміхнутися. "Це чудова пара очей".

"Що ж, ще раз дякую", - злегка вклонився він.

"Заходь всередину", - попередив Ерен.

Вона відступила, щоб повернутися до будинку, але зупинилася і знову повернулася до нього. "Якщо ти не пожовтієш, щоб сподобатися моему братові, зачекай, поки я не стану достатньо дорослою, щоб захопитися брюнетом".

Він підняв брову. Він зрозумів, що вона не знає, хто він такий. "Це наказ?"

"Чи послухався б ти, якби це був?"

Ні, він цього не зробить. Він був спадкоємцем Адріати, який незабаром мав стати королем, і вона була тим, що його рід ненавидів найбільше, тим, проти чого вони молилися, і тим, на що вони хотіли б дивитися, як воно горить. "Так."

"Тоді це наказ."

Він помітив її райдужні оболонки очей, розплавлені золотою лавою, силу, що стояла за її поглядом. "Тоді я підкорюся їй".

І він підкорявся їй, шукав її.

ПРО АВТОРА

Венді Гейс - інді-авторка, яка дебютує з новою трилогією фентезі для дорослих. "Зимові боги та змії" - перша книга "Хронік Аурана", що вийде восени 2021 року. Вона з відзнакою закінчила факультет криміналістики у Великій Британії, але література була однією з її пристрастей відтоді, як вона навчилася читати й писати.

Незважаючи на сильну спокосу піти шляхом Агати Крісті до кримінальних романів, вона вирішила піти шляхом Толкіна до фентезі. Вона відмовилася від порошку для відбитків пальців на користь чорнила для кулькових ручок, неминуче позбавивши своїх батьків надії на хороше життя і ставши тим, чого вони завжди боялися... образно кажучи, голодуючою художницею.

Любить котів, каву, особливо те лайно з розчинних пакетиків. Стверджує, що зневажає мафіозні романи з глибини свого жовчного міхура, але, ймовірно, врешті-решт, сама напише один, щоб спробувати переписати найвеличніший рядок в історії: З тобою все гаразд, крихітко?

Крім того, смажену солодку картоплю вона точно може з'їсти, не стверджуючи, що у неї алергія на ще один овоч. Наостанок, перш ніж відхилитися від простої біографії, будь ласка, прочитайте її книгу та багато іншого.

Ви можете слідкувати за новинами Венді на www.wendyheissauthor.com

ПОДЯКИ

По-перше, дякую моїм читачам, які наважилися придбати і прочитати цю книгу. Для людини, яку більшу частину життя принижували і вважали негідною, бути оціненою в такій формі - це дуже багато значить, і я безмежно вдячна.

По-друге, я хочу подякувати собі за те, що не дозволила страху бути недостатньо великим і завадити мені закінчити цю книгу.

Дякую Ліззі, моїй сестрі, яка була поруч на кожному кроці, від перших чернеток, сліз, скарг, опівнічних монологів про те, чому моя книга - відстій і який я паскудний письменник, до останніх годин редагування, які ти витрачала на те, щоб допомогти мені відшліфувати цю книгу. Дякую тобі назавжди за те, що ти найкраща подруга.

Дякую Анеті, моїй вічній подрузі і, можливо, найзавзятішій прихильниці та дівчинці-босу, яка вселяла в мене впевненість у моменти, коли я відчувала себе найнижчою. Я не можу дочекатися, коли ми знову будемо їсти суші та гіркі цукерки з тієї крамнички в Кембриджі з тобою.

Дякую, Fantastical ink, за те, що зробили процес створення обкладинки найзахопливішою частиною написання цієї книги, я часто дивився на ваші роботи, щоб надихнутися.

Дякую мамі, татові і моєму братові Леві за не тільки заохочення, але й фінансову підтримку для завершення цього дуже дорогого проекту.

І особлива подяка тим, хто надихав моїх лиходіїв у цих історіях, які я пишу, і створив мою власну лінію реальних лиходіїв: родичам і кривдникам, нехай у вас буде такий самий жагучий кінець.

СЛОВНИК

Аура - магічна сила людини, наділена божественною силою. Кожен бог обдаровував обрані ним землі фрагментами власної магії, схожими на магію.

Темний ремісник - магічні люди, що відрізняються від аури, вони черпають ману для своєї магії з Каліго, або, як її ще називають, потойбічним світом або небом мертвих.

Велика Діва - правителька Елдмуру, головний темний ремісник.

Ібріс - гібридна аура, дитя двох різних аур.

Евдемон - породження Голгофи, бог демонів. Вони спочивають у морі темряви після падіння їхнього царства Діссірі.

Серединний світ - духовна сфера, між живими і небесами. Переповнений спійманими, мстивими або наляканими душами.

Astrum liber - Священна книга Адріати, вірян і послідовників богині Гени.

Caelus liber - Священна книга всіх богів. Диктат законів, правил і принципів.

Ейрліс-книга - Священна книга Асйорда, вірян і послідовників бога Кріга.

Ходр - небеса бога Кріга.

Синт - Небо Хени, Місяця.

Каліго - Небо Небес, потойбічний світ, царство мертвих і пекло.

Гемера - небо богині Кіри, сонця.

Манкай - небо богині Планта.

Емпірея - небо Адана.

Целум - Небо Нубіля.

Нейт - Небо Дьюріна.

Кемері - мова Ханаї.

Дарсан - мова Адріати.

Дахаара - Сталевий язик.

Борсіч - мова ельдмурців.

Калгнан - мова Олімпії.

Згана - калгнанською - магічний туман, сенс за межами сенсу між магією та людською свідомістю.

Алаар-Дарсан - магічний туман.

Тахума - мова Соларії.

Стара Ісолт - мова Асйорду, якою більше не розмовляють у зимовому королівстві. Використовується лише родиною Іслін Крігборнів.

Карнду - мова Серафима.

Лаогрікріз - мова Неблагословенних, якою розмовляють на материковій частині Врамметену та островів Комнхолу.

Аніма Аксісор - Вбивця Душ

"Переклад створений для тгк Knigarnya.

НЕ ДЛЯ ПРОДАЖУ!!!!"